

ОСТОИИ МЯРЕ

ОСТОИИ МЯРЕ

КАТЕХУМЕНОИ, КАНТАРИЛЕ ИВАНДИ

ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И КАТЕХУМЕНОИ, КАНТАРИЛЕ ИВАНДИ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

И ПЪРВОТО ДЪВЪЗЪТЪНЪ

OTOTI HIRB

Toate drepturile rezervate
EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
ISBN-973-9130-19-4

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ȘI CELEI DE O FIINȚĂ, DE
VIAȚĂ FĂCĂTOAREI ȘI NEDESPĂRȚITEI TREIMI

OCTOIH MARE

CARE CUPRINDE CÂNTĂRILE ÎNVIERII
PENTRU TOATE ZILELE SĂPTĂMÂNII
PE CELE OPT GLASURI BISERICEȘTI

TIPĂRIT CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD
ȘI CU BINECUVÂNTAREA PREA FERICITULUI PĂRINTE

TEOCTIST

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
BUCUREȘTI-2003

SFÂNTUL IOAN DAMASCHIN

PRECUVÂNTARE

După cum bine este cunoscut, dintre cele trei mari perioade în care este împărțit anul bisericesc, cea mai întinsă este cea numită a Octoihului. Față de cea a Triodului – care începe cu Duminica Vameșului și Fariseului și se încheie cu Sâmbăta Mare – și cea a Penticostarului – care cuprinde slujbele bisericești săvârșite în sfintele noastre lăcașuri de la sărbătoarea Învierii Domnului și până la Rusalii –, perioada Octoihului începe cu Duminica întâi după Rusalii și durează până la Duminica Vameșului și Fariseului, când începe Triodul. În Octoih este inclusă rânduiala sfintelor noastre slujbe de seară și dimineață pentru toate zilele săptămânii din răstimpul numit cu numele acestei impunătoare cărți liturgice.

În limba noastră, Octoihul a fost cunoscut și sub denumirea de Optglăsar datorită celor opt glasuri pe care se cântă imnele slujbelor rânduite pentru această perioadă, glasuri care se înșiruiesc treptat, de la cel dintâi până la al optulea, pe durata a opt săptămâni. Apoi se reîncepe și se plinește o nouă perioadă de opt săptămâni, în același chip.

Cântările din Octoih au fost astfel alcătuite încât rânduiala serviciului divin al fiecărei zile a săptămânii să aibă în centru o anumită rugăciune de invocare și o anume pomenire: astfel, ziua de luni – pentru Sfinții Îngeri, cea de marți – pentru Sfinții Prooroci, miercuri și vineri – pentru Sfânta Cruce pe care S-a răstignit "Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 29), adică Domnul Iisus Hristos, sâmbăta – pentru toți sfinții și cei adormiți dintre credincioși, iar Duminica – închinată vestirii bucuriei Învierii Domnului, a biruirii morții de către Viața cea pururi fiitoare.

Ca și textele conținute de celelalte cărți de cult folosite în cadrul serviciului divin public ortodox, cele din Octoih au fost și ele alcătuite de Sfinți Părinți insuflați de Duhul Sfânt, de vrednici ierarhi și bărbați aleși ai Bisericii noastre, dintre care pomenim pe: Sf. Efrem Sirul (sec. IV), Anatolie, patriarhul Constantinopolului (sec. V), Cosma Melodul (sec. IX). Trebuie învederat că Sfântului Ioan Damaschin (sec. VIII) îi datorăm, cu osebire, atât cele mai însemnate imne și cântări din Octoih – cele duminicale – cât și dulceața muzicii pe cele opt glasuri, lucrare la care s-a adăugat și osteneala altor viersuitori bisericești, precum episcopul Mitrofan al Smirnei (sec. IX).

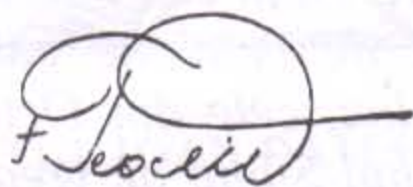
Așadar, în această de-Dumnezeu-insuflată alcătuire, vom afla deopotrivă și cea mai curată învățătură de-suflet-folositoare, și căldură duhovnicească pururi mângâietoare, și îndulcire sufletească de măiestria artei iconografice – cum o vedem în imnele închinare Maicii Domnului –, dar și ceresc îndemn spre căutarea frumuseților și bunătăților celor nepieritoare, dăruite nouă prin iconomia mântuirii.

Nu întâmplător Octoihul slavon a fost, la anul 1510, a doua carte tipărită pe pământ românesc, la Târgoviște, de către ieromonahul Macarie. Și, iarăși, nu fără adânc temei, prima ediție românească a acestei lucrări a fost publicată încă din anul 1712, tot la Târgoviște, prin osârdia Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul. Toți urmașii marelui Ierarh, de mai târziu – precum mitropoliții Daniil, Ștefan, Neofit Cretanul și cei ce i-au urmat pe aceștia ca întâistătători ai Mitropoliei Ungrovlahiei – s-au îngrijit ca această preafolositoare carte de slujbă să nu lipsească din sfintele noastre lăcașuri, încredințați fiind, ca și evlaviosul și marele cărturar și mitropolit al Moldovei – Veniamin Costachi, că ea este "trebuitoare pentru sfintele slujbe, precum lumii lumina soarelui" (Din "Înainte Cuvântarea către cetitori" la Octoihul tipărit în anul 1836).

Ediția de față a Octoihului, revizuită și pregătită pentru tipar de către Părintele Profesor Dr. Nicolae Necula, titularul catedrei de Liturgică și Pastorală a Facultății de Teologie Ortodoxă "Patriarhul Justinian" a Universității din București, o are la bază pe cea îndreptată după originalele grecești, în anul 1975, de către eruditul și vrednicul de pomenire Preot Profesor Ene Braniște. Fiindcă nevoile pastoral-misionare actuale impuneau în chip imperios retipărirea acestei cărți liturgice fără de care nu pot fi săvârșite sfintele slujbe de fiecare zi din bisericile noastre, iată că apariția acestei noi ediții vine acum să plinească această îndreptățită cerință.

De aceea, cu bucurie binecuvântând această nouă și prețioasă carte liturgică editată de Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă, sfătuim cu părintesc îndemn, mai ales pe sfinții slujitori ai Bisericii noastre ca, înțelepțește folosind-o, cu turma cuvântătoare încredințată vouă, "să puteți să înțelegeți împreună cu toți Sfinții care este lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea, și să cunoașteți iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoștință, ca plini să fiți de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efes. 3, 18-19).

La sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, 2003

ARHIEPISCOP AL BUCUREȘTIILOR
MITROPOLIT AL MUNTENIEI ȘI DOBROGEI
ȘI
PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL ÎNTÂI

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun 4 stihiri: 3 stihiri ale Învierii, de la Vecernia mare, cântând pe cea dintâi de două ori.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Rugăciunile noastre cele de seară...

Înconjurați, popoare, Sionul...

Veniți, popoare, să laudăm...

(Caută-le la Vecernia mare).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Prăznuire feciorească este astăzi, fraților. Să salte făptura, să dănțuiască omenirea, că ne-a chemat pe noi vistieria cea preacurată a fecioriei, Sfânta de Dumnezeu Născătoarea, raiul cel cuvântător al lui Adam al doilea, locașul unirii a două firi, prăznuirea mântuitoarei împă-

cări, cămara întru care Cuvântul cu adevărat trup Și-a logodit, norul cel cu adevărat ușor, care a purtat cu trup pe Cel ce este purtat pe heruvimi. Pentru rugăciunile ei, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

Apoi: Lumină lină..., **Prochimenul:** Domnul a împărățit..., cu stihurile lui.

Și după: Învrednicește-ne, Doamne..., preotul nu zice ectenia, ci se cântă stihira Învierii de la stihoavnă, cea dintâi:

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi...

(Caută la Vecernia mare).

Apoi aceste stihiri ale Născătoarei, asemenea cu: Ceea ce ești bucuria...

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Preamărită ești în neamurile neamurilor, curată Maică

Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, Marie, ocrotitoarea lumii, ceea ce ai născut cu trup pe Fiul Tatălui Celui fără de început, Cel cu adevărat împreună veșnic cu Duhul; pe Care roagă-L să ne mântuiască pe noi.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

Cei cuprinși de neașteptate necazuri, Fecioară curată, pe tine singură ocrotitoare avându-te, cu mulțumire strigăm: Izbăvește-ne pe noi, Preasfântă dumnezeiască Mireasă, că tu ești a lumii scăpare și sprijini-toare a neamului nostru.

Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Lumea s-a înnoit întru nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce ești credincioșilor izbăvire și sprijinitoare neadormită a celor ce se roagă ție cu dreaptă credință, Preacurată. Nu înceta a te ruga cu osârdie pentru toți cei ce te laudă pe tine.

Slavă..., Și acum..., **același glas:**

Nor al Luminii celei veșnice te-a numit proorocul pe tine, Fecioară; că, întru tine pogorându-Se Cuvântul Tatălui, ca ploaie peste lână, și dintru tine răsărind, lumea a luminat și înșelăciunea a risipit Hristos, Dumnezeuul nostru. Ne rugăm, Preasfântă, nu înceta a-L ruga pe Acela cu stăruință pentru noi, cei ce te mărturisim pe tine cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Apoi: Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru...
După Tatăl nostru..., troparul Învierii, Slavă...
Și acum..., **al Născătoarei. Ectenia și otpustul.**

SÂMBĂTĂ, LA VECERNIA MARE

După Psalmul de seară și după catisma 1 (Fericit bărbatul...), **la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: din Octoih 3 ale Învierii și 4 ale lui Anatolie, iar din Minei 3 (ori 6, dacă se prăznuiește sfântul); Slavă..., din Minei, Și acum..., a Născătoarei din Octoih, a glasului de rând.**

Stihirile Învierii:

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Rugăciunile noastre cele de seară primește-le, Sfinte Doamne, și ne dă nouă iertare de păcate, că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume învierea.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți pe el și dați slavă într-însul Celui ce a înviat din morți; că Acesta este Dumnezeuul nostru, Cel ce ne-a izbăvit de fărădelegile noastre.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Veniți, popoare, să laudăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind învierea Lui cea din morți, că Acesta este Dumnezeuul nostru, Care a izbăvit lumea de înșelăciunea vrăjmașului.

Alte stihiri, ale lui Anatolie.

Stih: Fie urechile Tale cu luare aminte la glasul rugăciunii mele.

Veseliți-vă, ceruri, trâmbițați, temeliile pământului, munților,

vestiți bucurie. Că, iată, Emanuel pe Cruce a pironit păcatele noastre; și Cel ce dă viață, moartea a omorât, pe Adam înviindu-l, ca un iubitor de oameni.

Stih: De Te vei uita la fărâdelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Pe Cel ce cu trupul, de voie, pentru noi a fost răstignit, a pătimit și a fost îngropat și a înviat din morți, să-L lăudăm grăind: Întărește, în dreapta credință, Biserica Ta, Hristoase, și împacă viața noastră, ca un bun și iubitor de oameni.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Înaintea mormântului Tău cel de viață primitor stând noi, nevrednicii, cântare de slavă aducem îndurării Tale celei negrăite, Hristoase, Dumnezeuul nostru; căci Crucea și moartea ai primit, Cel ce ești fără de păcat, ca să dăruiești lumii învierea, ca un iubitor de oameni.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții, să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Pe Cuvântul, Cel împreună cu Tatăl fără de început și împreună-veșnic, Care, din pânțec fecioresc, în chip de negrăit a ieșit și Crucea și moartea pentru noi de voie a primit și a înviat întru slavă, să-L lăudăm, grăind: Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., a sfântului (din Minei, dacă are), Și acum..., a Născătoarei. Dacă sfântul nu are Slavă..., se cântă Slavă..., Și acum..., a Născătoarei (Dogmatica).

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul L-a născut, ușa cea cerească, lauda celor fără de trup și podoaba credincioșilor, pe Maria Fecioara să o lăudăm. Că aceasta s-a arătat cer și Biserică a Dumnezeirii; aceasta, peretele cel din mijloc al vrajbei surpându-l, pace a adus și împărăția a deschis. Deci, pe aceasta având-o întărire a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească, dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un atotputernic.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile:

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am liberat, și, cu învierea Ta, din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ție.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Să se bucure făptura, cerurile să se veselească, din mâini să bată neamurile de bucurie. Că Hristos, Mântuitorul nostru, pe Cruce a pironit păcatele noastre; și, moartea omorând, viață nouă ne-a dăruit, pe Adam cel căzut cu tot neamul înviindu-l, ca un iubitor de oameni.

Stih: Pentru că a întărit lumea care nu se va clinti.

Fiind Împărat al cerului și al pământului, Cel ce ești necuprins,

de bunăvoie Te-ai răstignit, din iubire de oameni; pe Tine iadul, întâmpinându-Te jos, s-a amărât; și sufletele dreptilor, primindu-Te, s-au bucurat; iar Adam, văzându-Te pe Tine, Ziditorul, în cele de sub pământ, s-a sculat. O, minune! Cum a gustat moarte Viața tuturor? Ci, precum a voit, a luminat lumea care strigă și grăiește: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Femeile purtătoare de mir miresme aducând, cu grăbire și cu plângere la groapa Ta au ajuns; și, negăsind preacurat trupul Tău, dar aflând de la înger acea nouă și neobișnuită minune, apostolilor au zis: Înviat-a Domnul, dând lumii mare milă.

Slavă..., **a sfântului din Minei**, și acum..., **a Născătoarei**, cea de la glasul pe care s-a cântat Slavă..., **a sfântului**.

Iată s-a împlinit proorocia lui Isaia: că, fecioară fiind, ai născut, iar după naștere, ca și mai înainte de naștere ai rămas; că Dumnezeu era Cel ce S-a născut, pentru aceasta și firile le-a înnoit. Ci, o, Maică a lui Dumnezeu, rugăciunile robilor tăi, ce se aduc ție în biserica ta, nu le trece cu vederea, ci, ca aceea care ai purtat în brațele tale pe Cel milostiv, spre robii tăi milostivește-te și-L roagă să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii:

Piatra fiind pecetluită de iudei și ostașii străjuind preacurat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii

viață. Pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ție, Dătătorule de viață: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă Împărăției Tale; slavă rânduiei Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi Slavă..., **al sfântului din Minei**. și acum..., **al Născătoarei**, **cel de la glasul pe care s-a cântat troparul sfântului**.

Gavriil zicând ție, Fecioară: Bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătat-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a izbăvit pe noi prin nașterea ta.

Aceleași tropare se cântă și la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul...

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ

Preotul face începutul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru..., Slavă Ție, Dumnezeu nostru..., Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne, miluiește... **(de 12 ori)**. Slavă..., și acum..., Veniți să ne închinăm... **Și Psalmul 50:** Miluiește-mă, Dumnezeule... **Și îndată**

CANONUL SFINTEI TREIMI

Facere a lui Mitrofan.

Cântarea 1:

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare...

Stih: Preasfântă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție.

Stăpânia, cea una în trei Ipostasuri, serafimii o slăvesc fără încetare, ca fiind, fără de început, veșnică, a toate făcătoare și nepătrunsă; pe Care și

toată limba cu credință O cinstește în cântări.

Ca să arăți oamenilor Dumnezeirea Ta, una cea întreit strălucitoare, ai zidit mai înainte pe om, după chipul Tău alcătuindu-l, și i-ai dat lui minte și cuvânt și duh, ca un iubitor de oameni.

Slavă...

De sus arătând, Părinte, o Stăpânire în trei Ipostasuri dumnezeiești, ai zis Fiului Tău Celui întocmai lucrător și Duhului: Veniți să Ne pogorâm să le amestecăm limbile.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Tatăl cel nenăscut a fost numit mai înainte Minte, prin asemănare, de către cei înțelepți; iar Fiul cel de o fire a fost numit Cuvânt împreună fără început și Duh Sfânt a fost numit Cel ce a zidit în Fecioară întruparea Cuvântului.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Însuți Cel ce știi...

Când, de demult, Te-ai arătat lămurit lui Avraam în trei Ipostasuri, dar unul singur după firea Dumnezeirii, ai arătat în chip văzut nepătrunsul Dumnezeirii. Cu credință Te laudăm pe *Tine, Dumnezeule cel unul Stăpânitor și în trei străluciri.*

Din Tine, Părinte, născându-Se Fiul, fără schimbare și fără stricăciune, cu dumnezeiască cuviință a strălucit Lumină din Lumină; iar Duhul dumnezeiască Lumină S-a purces; deci, strălucirii celei în trei Ipostasuri

a unei Dumnezeiri ne închinăm cu credință și O slăvim.

Slavă...

Treimea cea mai presus de fire, în chip de negrăit mai presus de gând ca Unime e slăvită de ființele cele înțelegătoare, care cântă cu glasuri întreit sfinte laudă fără încetare; cu care și noi cu un glas laudăm pe Domnul cel în trei Ipostasuri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Din tine a ieșit, în timp, fără sămânță, Cel mai presus de timp, făcându-Se asemenea nouă Cel fără chip; și o Dumnezeire și Domnie, a Tatălui și a Fiului și a Duhului, ne-a învățat, de Dumnezeu Născătoare; pentru aceasta te mărim.

Doamne, miluiește **(de 3 ori).**

S E D E A L N A, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Să ne închinăm toți Tatălui și Fiului și Duhului Celui drept și întocmai cinstit cu slavă, Treimii celei nezidite, Puterii celei dumnezeiești, pe Care o slăvesc cetele celor fără de trup; pe Aceasta astăzi și noi, pământenii, cu frică și cu credință să O laudăm.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

La calea pocăinței îndreptează-ne pe noi, cei ce ne abatem pururea pe calea răutăților și mâniem pe preabunul Dumnezeu, ceea ce ești neispită de nuntă, Marie binecuvântată, scăparea oamenilor celor deznădăjduiți, locașul lui Dumnezeu.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Munte umbrit...

Dumnezeiască Începătorie în trei străluciri, luminează-mi ochii inimii cu razele strălucirilor Tale celor dumnezeiește lucrătoare, ca să se arate podoaba strălucirii Tale celei mai presus de minte, și dumnezeiește stăpânitoare și făcătoare de lumină, și a împărtășirii celei dulci.

Întărit-ai mai întâi cerurile, Doamne, și toată puterea lor, cu Cuvântul Tău Cel atotlucrător și cu Duhul gurii Cel de-o-ființă; cu Care împreună pe toate le stăpânești, într-o împărăție în trei străluciri a Dumnezeirii.

Slavă...

Precum m-ai zidit după chipul și asemănarea Ta, Treime dumnezeiește stăpânitoare și atotlucrătoare, Unime neamestecată, înțelepțește-mă și mă luminează, ca să fac voia Ta cea sfântă și bună, întru tărie și desăvârșit.

Și acum..., a Născătoare:

Născut-ai pe Unul din Treime, Preacurată, pe Fiul Cel preadumnezeiește stăpânitor, Cel întrupat din tine pentru noi, pe Cel ce luminează pe pământeni cu lumina cea neînserată și cu razele Dumnezeirii celei în trei străluciri.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cel ce ai luminat...

Ceea ce fără mijlocire ai luminat podoaba cea dintâi a îngerilor, cu razele cele neapropiate ale frumuseții Tale, lumi-

nează cu razele Tale, Treime cea una preastăpânitoare, pe cei ce cu dreaptă credință Te cântăm pe Tine.

Acum, dumnezeiască Stăpânie, Ceea ce ești una în trei străluciri, Te laudă firea căreia i-ai dat ființă pentru bunătate, cerând izbăvire de greșeli și de ispite, și de nevoi și de necazuri.

Slavă...

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, o fire și o Dumnezeire, cu credință O slăvim, împărțită și nedespărțită, pe un Dumnezeu al fapturii celei văzute și al celei nevăzute.

Și acum..., a Născătoare:

Toate spusele proorocilor mai înainte au scris, Preacurată, nașterea ta cea negrăită și netălcuită, pe care noi am cunoscut-o, descoperindu-ne taina Dumnezeirii Celei una și în trei străluciri.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Înconjuratu-ne-au...

Ca aceea care ai putere întocmai, Treime mai presus de ființă, în unitate de voință, Unime ești, simplă și nedespărțită. Tu, deci, păzește-ne pe noi cu puterea Ta (de două ori).

Slavă...

Treime necuprinsă, Tu toate veacurile le-ai tocmit cu voia Ta, ca o bună, din neființă, apoi și pe om l-ai zidit; ci, și acum, izbăvește-mă de toate nevoile ce mă împresoară.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Făcutu-te-ai locaș Soarelui Celui neapus, al Celui ce a făcut și a rânduit luminătorii cei mari, cu puterea a toate, Preacurată Fecioară, Mireasă a lui Dumnezeu. Ci, și acum, izbăvește-mă de întunericul patimilor.

Doamne, miluiește (de 3 ori).

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Treimii Celei cinstite și firii celei nedespărțite, Celei în trei fețe împărțită fără tăiere, și rămânând nedespărțită după ființa Dumnezeirii, să ne închinăm pământeni cu frică și să O slăvim ca pe Făcătorul și Stăpânul și Dumnezeu cel preabun.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Călăuzește, Curată, cea cu totul fără prihană, ticălosul meu suflet și te milostivește spre el, că se prăbușește sub povara greșelilor într-un adâncul pierzării. Și, în ceasul cel înfricoșător al morții, tu mă smulge de la diavoli cei ce mă învinovătesc și mă izbăvește din toată osânda.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Pe tine, de Dumnezeu Născătoare...

Cuvântule al lui Dumnezeu, Rază de aceeași ființă cu Dumnezeu cel atotstăpânitor, fă-mă locuința Ta cea dumnezeiește lucrătoare, precum ai făgăduit, ca un îndurat, cu Părințele Tău și cu Duhul, și mă arată de temut diavolilor și patimilor (de două ori).

Slavă...

Ca să arăți nouă noianul milostivirii Tale, Stăpâne, ai trimis pe Fiul Tău la a noastră smerenie și iarăși ne-ai adus la strălucirea cea dintâi. Ci, și acum, mă înțelepțește cu Duhul cel dumnezeiesc.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce este purtat pe scaun de heruvimi și Împăratul tuturor, în pântecul tău cel fecioresc S-a sălășluit, Preacurată, izbăvind pe toți din stricăciune, ca un iubitor de oameni; ci, și acum, cu rugăciunile tale mă ocrotește.

Cântarea a 8-a:

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel...

Cu voia cea dumnezeiește lucrătoare, Doamne al tuturor, Cel în trei Ipostasuri și atotstăpânitor, cerurile le-ai întins ca un cort, apoi și adâncul pământului l-ai spânzurat cu palma Ta cea atotputernică. Pentru aceasta și pe robii Tăi întărește-i în dragostea și în credința Ta, Iubitorule de oameni, ca să Te slăvim cu dragoste în veci (de două ori).

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Lumină dumnezeiește stăpânitoare, luminează pe cei ce laudă pe Lumina cea cu trei străluciri în fețe, dar una în ființă, ca să privească pururea la razele Tale cele dătătoare de lumină, prin care mă voi sătura de slava Ta cea dulce, de lumină făcătoare și cu totul fericită, și Te voi înălța cu credință în veci.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Îmbrăcând fără schimbare firea omenească, Fiul tău a înălțat-o la ceruri, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, prin prisosirea bunătății, izbăvind-o de stricăciunea cea de demult. Acestuia și cântăm cu mulțumire: Să binecuvânteze toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

În cuptor tinerii lui Israel, ca «întru o topitoare, cu podoaba «dreptei credințe, mai curat de «cât aurul au strălucit, grăind: «Binecuvântați toate lucrurile «Domnului pe Domnul, lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Închipuirea nașterii tale celei curate a arătat-o rugul cel ce «ardea cu foc, dar nu se mistuia. «Și acum, te rugăm să stingi vă- «paia ispitelor cea năpustită «asupra noastră, ca neîncetat să «te mărim pe tine, Născătoare «de Dumnezeu».

Mântuiește, Mântuitorule al fapturii celei văzute și al celei nevăzute, pe robii Tăi de asupra preala și de răutatea vrăjmașilor. Preasfântă Treime de o ființă, păzește turma Ta totdeauna neprimejduită (de două ori).

Slavă...

Ca să arăți adâncul cel nemăsurat al bunătății Tale celei firești, Dumnezeule atotputer-

nice, Cel ce ești în trei străluciri și unul stăpânitor, dat-ai nouă, robilor Tăi, făgăduințele cele mântuitoare, pe care învrednicește-ne ca să le împlinim.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Caută spre rugăciunile noastre, Cel ce ești unul singur Dumnezeu adevărat, crezut în trei Ipostasuri dumnezeiește stăpânitoare, și dă robilor Tăi mângâiere, pentru rugăciunile Preacuratei și prealăudatei Maicii lui Dumnezeu.

După Canon, se cântă troparele Treimii (Triadicele): Cuvine-se cu adevărat... (caută la sfârșitul cărții). **Apoi:** Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... **și, după** Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția... **Ipacoi al glasului de rând și celelalte ale Miezonopticii și otpustul.**

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După cei șase psalmi, se cântă Dumnezeu este Domnul..., **de trei ori, și troparul Învierii (de 2 ori), Slavă..., troparul sfântului, Și acum..., al Născătoarei după glasul troparului sfântului. Apoi, catismele de rând ale Psaltirii; după catisma întâi:**

Sedelnele Învierii, glasul 1:

Podobie:

Mormântul Tău, Mântuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt ca unul Dumnezeu nostru.

Slavă...

Pe Cruce fiind pironit de voie, Îndurate, în mormânt fiind pus

ca un mort, Dătătorule de viață, stăpânirea morții ai zdrobit cu moartea Ta, Puternice. Că de Tine s-au cutremurat portarii iadului; Tu împreună ai sculat pe morții cei din veac, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Maica lui Dumnezeu, pe tine te știm toți cei ce cu dragoste alergăm la a ta bunătate, care, și după naștere, te-ai arătat fecioară cu adevărat. Pe tine te avem ocrotitoare noi, păcătoșii; pe tine izbăvire întru ispite te-am câștigat, singura cu totul fără prihană.

După catisma a doua, sedelnele:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Femeile, mânecând, au venit la mormânt și, vedere îngerească văzând, s-au cutremurat; mormântul a strălucit viață, minunea le-a spăimântat pe ele. Pentru aceasta, mergând au vestit ucenicilor Învierea. Iadul l-a prădat Hristos, ca Cel ce este singur tare și puternic; și pe cei căzuți i-a sculat pe toți, frica osândirii dezlegând cu puterea Crucii.

Slavă...

Pe Cruce fiind pironit, Viața tuturor, și între morți fiind socotit, Tu, Domnul cel fără de moarte, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, și ai sculat pe Adam din stricăciune. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ție, Dătătorule de viață: Slavă patimilor Tale, Hristoase; slavă

învierii Tale; slavă smereniei Tale, unule Iubitorule de oameni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Marie, ceea ce ești cinstit locaș al Stăpânului, ridică-ne pe noi, cei căzuți în prăpastia cumplitei dez-nădăjduiri și a greșelilor și a ne-cazurilor; că tu ești izbăvitoare și ajutătoare a păcătoșilor, ocrotitoare tare, și miluiești pe robii tăi.

Apoi Psalmul 118: Fericiți cei fără prihană în cale... **și troparele:** Binecuvântat ești, Doamne..., **ectenă mică și**

IPACOI:

Pocăința tâlharului raiul a dobândit, iar plângerea mironosițelor bucuria a vestit; că ai înviat, Hristoase Dumnezeule, dăruind lumii mare milă.

Și îndată se cântă:

ANTI FO AN E L E

Antifonul 1:

Când sunt necăjit, auzi durerile mele, Doamne, către Tine strig.

Pustnicilor, celor ce sunt departe de lumea cea deșartă, neîncetată le este dorirea după Dumnezeu.

Slavă..., Și acum...

Sfântului Duh, cinstire și slăvire împreună se cuvine, ca și Tatălui și Fiului; pentru aceasta să cântăm o stăpânire a Treimii.

Antifonul 2:

La munții legilor Tale m-ai înălțat; cu fapte bune luminează-mă, Dumnezeule, ca să Te laud pe Tine.

Cu mâna Ta cea dreaptă luându-mă Tu, Cuvântule, ferește-mă, păzește-mă, ca să nu mă ardă focul păcatului.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh toată făptura se înnoiește, întorcându-se la cea dintâi; că întocmai puternic este cu Tatăl și cu Cuvântul.

Antifonul 3:

De cei ce mi-au zis mie: să mergem în locașul Domnului, veselitu-mi-s-a duhul și mi s-a bucurat inima.

În casa lui David va fi frică mare; că acolo scaunele punându-se, vor fi judecate toate semințiile și limbile pământului.

Slavă..., Și acum...

Sfântului Duh cinste, închinare, slavă și putere se cuvine să-I aducem, ca și Tatălui și Fiului; că Unime este Treimea după fire, iar nu după fețe.

Prochimenul:

Acum Mă voi scula, zice Domnul, punemă-voi întru mântuire, îndrăzni-voi întru El.

Stih: Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate.

Apoi: Toată suflarea să laude pe Domnul (de două ori).

Suflarea toată și toată făptura să laude sfânt numele Domnului, pe Domnul.

Evanghelia de rând a Învierii. Învierea lui Hristos văzând... și Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Învierii

Alcătuire a lui Ioan Damaschin.

Cântarea 1:

Irmosul:

Dreapta Ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască «cuviniță, întru tărie s-a preaslăvit. Că aceasta, Nemurito-

«rule, ca o puternică a toate, pe «potrivnici a zdrobit, făcând isra-«elitenilor cale nouă prin adânc».

Cel ce, cu mâinile cele preacurate, m-ai făcut la început din țărână, cu lucrare dumnezeiască, mâinile Ți-ai întins pe Cruce, chemând din pământ iarăși trupul meu cel stricat, pe care l-ai luat din Fecioară.

Moarte ai răbdât pentru mine și sufletul Ți-ai dat morții, Cel ce, cu însuflare dumnezeiască, suflet înlăuntru mi-ai pus. Dar, dezlegându-mă din legăturile cele veșnice și împreună cu Ionă înviindu-mă, cu nestricăciune m-ai preamărit.

A Născătoarei:

Bucură-te, izvorul Darului! Bucură-te, scară și ușă cerească! Bucură-te, sfeșnic și amforă de aur și munte netăiat, care ai născut lumii pe Hristos, Dătătorul de viață!.

Canonul Crucii și al Învierii

Alcătuire a lui Cosma de Maiuma.

Irmos: Hristos Se naște...

Hristos m-a îndumnezeit, întrupându-Se; Hristos m-a înălțat, smerindu-Se; Hristos m-a făcut nepătimitor, pătimind cu firea trupului, Dătătorul de viață. Pentru aceasta Îi cântăre de mulțumire, că S-a preaslăvit.

Hristos, răstignindu-Se, m-a înălțat; Hristos, fiind omorât, împreună cu El m-a înviat; Hristos viață mi-a dăruit. Pentru aceasta, întru veselie cu

măinile plesnind, cântare de biruință cânt Mântuitorului, că S-a preaslăvit.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu, Fecioară, L-ai zămislit, pe Hristos în feciorie L-ai născut, pe Cel ce S-a întrupat din tine, Preacurată; pe Fiul Unul-Născut într-un Ipostas, dar cunoscut în două firi, că S-a preaslăvit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare...

Ce cântare vrednică îți va aduce ție neputința noastră? Decât numai pe cea de bucurie, precum ne-a învățat pe noi în chip tainic Gavriil: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, Maică nenuntită.

Pururea Fecioarei și Maicii Împăratului Puterilor celor de sus, din inimă preacurată, credincioșii duhovnicește să-i strigăm: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, Maică nenuntită.

Nemăsurat este adâncul nașterii tale celei nepătrunse, Preacurată. Deci, credință neîndoită, cu curăție, aducem ție, grăind: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, Maică nenuntită.

Cântarea a 3-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Cel ce singur știi neputința ființei omenești și, prin «milostivire, ai îmbrăcat chipul «ei, încinge-mă cu putere de sus

«ca să strig Ție: Sfântă este «Biserica cea însuflețită a slavei «Tale celei preacurate, Iubitorule de oameni».

Dumnezeul meu fiind, Bunule, pe mine cel căzut m-ai miluit; și a Te pogorî la mine ai binevoit, înălțându-mă prin răstignire, ca să strig Ție: Sfânt este Domnul slavei, Cel fără asemănare întru bunătate.

Viață ipostatnică fiind, Hristoase, și întru mine, cel stricat, ca un Dumnezeu milostiv îmbrăcându-Te, în țărâna morții pogorându-Te, Stăpâne, ai sfărâmat stricăciunea și, a treia zi înviind, pe morți întru nestricăciune i-ai îmbrăcat.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu în pânțece zămislind, Fecioară, prin Duhul cel Preasfânt, ai rămas nevătămată. Că rugul care ardea și nu se mistuia pe tine te-a vestit mai înainte lămurit lui Moise legiuitorul, pe ceea ce ai primit pe Focul cel neacoperit.

Canonul Crucii și Învierii

Alt irmos: Fiul Celui mai înainte...

Celui ce a luat pe umeri oaia cea rătăcită și a zdrobit prin Cruce păcatul ei, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălțat fruntea noastră, Sfânt ești, Doamne!

Duhului celui dumnezeiesc, Care a scos din iad pe Hristos, Păstorul cel mare, și cu ierarhia Lui, prin apostoli, pe neamuri

prin înțelepciune le-a păstorit
întru adevăr, să ne închinăm noi
credincioșii.

A Născătoarei:

Fiului Celui ce din Fecioară S-a
întrupat, cu voia Sa, fără de
sămânță, și pe Născătoarea după
naștere, cu putere dumnezeiască,
fecioară curată a păstrat-o, lui
Dumnezeu Cel peste toate să-I
strigăm: Sfânt ești, Doamne!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Însuși Cel ce știi...

Nor ușor, cu adevărat,
Fecioară, te numim pe tine,
urmând cuvintelor proorocești,
că a venit Domnul la tine, să
zdrobească pe idolii cei făcuți de
mână ai înșelăciunii egiptenești
și să lumineze pe cei ce se închi-
nau acelora.

Pe tine ceata proorocilor izvor
cu adevărat pecetluit și ușă
încuiată te-a numit, scriindu-ne
nouă, în chip luminat, semnele
fecioriei tale, Prealăudată, pe
care ai păzit-o și după naștere.

Învrednicindu-se Gavriil a
vedea, pe cât este cu putință, pe
Mintea cea mai presus de ființă,
cuvânt de bucurie ți-a adus,
Fecioară cu totul fără prihană,
zămislirea Cuvântului vestind-o
lămurit și nașterea cea negrăită
propovăduind-o.

Cântarea a 4-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Ca pe un munte umbrat cu
darul cel dumnezeiesc pri-
«vindu-te Avacum, cu ochii cei

«de mai înainte văzători, a proo-
«rocit pe Sfântul lui Israel, Care
«avea să Se nască din tine spre
«mântuirea și înnoirea noastră».

Cine este Mântuitorul acesta,
Care vine din Edom, purtând
cunună de spini, cu haină înro-
șită, pe lemn fiind spânzurat?
Sfântul lui Israel este Acesta, spre
mântuirea și înnoirea noastră.

Vedeți, voi cei nesupuși, și vă
rușinați, că Cel pe Care voi,
prin întunecarea minții, L-ați
cerut de la Pilat ca să-L răstigi-
niți pe cruce, ca pe un făcător de
rele, Acela, dezlegând puterea
morții, cu cuviință dumneze-
iască a înviat din mormânt.

A Născătoarei:

Pom al vieții te știm pe tine,
Fecioară, că n-a răsărit din tine
rodul mâncării aducător de
moarte oamenilor, ci dulceața
vieții celei veșnice, spre mân-
tuirea noastră, a celor ce te lău-
dăm pe tine.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei...

Cine este Acesta frumos din
Edom și ce este roșala hai-
nelor Acestuia din via Vosor?
Frumos, că este Dumnezeu; iar ca
un om, cu haina roșită de sângele
trupului. Acestuia-I cântăm cre-
dincioșii: Slavă puterii Tale,
Doamne!

Hristos, arătându-Se arhiereu
al bunătăților celor viitoare,
păcatul nostru l-a risipit; și,
arătând o cale neobișnuită prin

sângele Său, a intrat într-un cort mai bun și mai desăvârșit, ca un Înaintemergător al nostru spre cele sfinte.

A Născătoarei:

Datoria cea de demult a Evei ai plătit-o, Prealăudată, lui Adam cel nou, Care S-a arătat pentru noi. Că, unindu-Și Lui, din curata zămislire, trup înțelegător însușit, din tine a ieșit Hristos, un Domn, din amândouă firile.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Munte umbrit cu Darul...

Auzi, cerule, minuni și Ascultă, pământule, că fiica lui Adam cel din țărână și căzut s-a făcut Născătoare a lui Dumnezeu și Făcătorului ei, spre mântuirea și înnoirea noastră.

Lăudăm taina ta cea mare și înfricoșătoare, că, tăinuită fiind căpeteniilor cetelor celor mai presus de lume, Cel ce este de-a pururea S-a pogorât la tine, Prealăudată, ca ploaia cea peste lână, spre mântuirea și înnoirea noastră.

Sfântă a sfintelor, Născătoare de Dumnezeu Prealăudată, așteptarea neamurilor și izbăvirea credincioșilor, din tine a răsărit Mântuitorul și Dătătorul de viață și Domnul; pe Care roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Cântarea a 5-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Cel ce ai luminat cu strălucirea venirii Tale, Hristoase, și ai umplut de bucurie

«cu Crucea Ta marginile lumii, luminează, cu lumina cunoștinței Tale celei dumnezeiești, inimile celor ce Te laudă cu dreaptă credință».

Pe Păstorul cel mare al oilor și Domnul, iudeii pe lemnul Crucii L-au omorât. Dar El, ca pe niște oi, pe cei morți în iad îngropați, de stăpânia morții i-a mântuit.

Cu Crucea Ta, Mântuitorul meu, binevestind pacea și propovăduind celor robiți iertarea, pe cel ce stăpânea l-ai rușinat, Hristoase, arătându-l gol și sărac prin scularea Ta cea dumnezeiască.

A Născătoarei:

Nu trece cu vederea cererile celor ce se roagă cu credință, ceea ce ești cu totul lăudată, ci primește-le și du-le Fiului tău, Preacurată, lui Dumnezeu, singurul Făcător de bine, că pe tine te-am câștigat ocrotitoare.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Dumnezeu fiind păcii...

O, bogăția și adâncul înțelepciunii lui Dumnezeu! Pe cei înțelepți prinzându-i Domnul, de viclenia lor ne-a izbăvit; că, pătimind de bunăvoie din netăria trupului, cu puterea Sa înviind pe cei morți, S-a sculat.

Dumnezeu fiind, S-a unit cu trupul pentru noi; și a fost răstignit, a murit, a fost îngropat și iarăși S-a sculat Hristos și la Tatăl S-a suit întru lumină cu trupul Său, cu care va veni și va mântui pe cei ce slujesc Lui cu dreaptă credință.

A Născătoarei:

Sfântă a sfintelor, Fecioară curată, pe Sfântul sfinților ai născut, pe Hristos Mântuitorul, Cel ce pe toți îi sfințește. Pentru aceasta, pe tine, Împărăteasa și Stăpâna tuturor, ca pe Maica Ziditorului făpturilor te propovăduim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai luminat...

Puterile cerurilor se veselesc văzându-te pe tine, iar adunările oamenilor se bucură cu dânsese, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, că s-au unit prin nașterea ta pe care, după vrednicie, o mărim.

Să se pună în mișcare toate limbile și cugetele omenești, spre lauda cu adevărat a frumuseții omenești; că Fecioara stă de față în chip luminat, mărint pe cei ce cântă cu credință minunile ei.

Mărită este toată cântarea și lauda înțelepților, care se aduce Fecioarei și Maicii lui Dumnezeu; că aceasta s-a făcut locașul slavei celei preadumnezeiești, pe care, după vrednicie O mărim.

Cântarea a 6-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Inconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel mai de jos, și nu este izbăvitor; socotiți am fost ca niște oi «de junghiere. Mântuiește pe «poporul Tău, Dumnezeul nostru,

«că Tu ești celor neputincioși tărie și îndreptare».

Prin căderea celui întâi zidit, Doamne, cumplit ne-am rănit; dar ne-am vindecat cu rana Ta, cu care Te-ai rănit pentru noi, Hristoase; că Tu ești celor neputincioși tărie și îndreptare.

Din iad ne-ai scos pe noi, Doamne, supunând pe chitul cel atotmăncător, Preaputernice, cu puterea Ta nimicind puterea lui; că Tu ești viața și lumina și învierea.

A Născătoarei:

Se bucură întru tine, Fecioară preacurată, strămoșii neamului, că prin tine au dobândit din nou raiul pe care îl pierduseră prin neascultare; că tu curată ești și mai înainte de naștere, și după naștere.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Din pânțece pe Ionă...

Cel ce este minte fără de patimă și fără de materie, Hristos Dumnezeu, S-a unit cu mintea omenească, cea de mijloc între firea dumnezeiască și între materia trupului, și S-a făcut una cu mine, întreg și fără schimbare, ca mântuire să-mi dea în întregime mie, celui căzut, prin răstignirea Sa.

Căzut-a Adam, când a fost ispitit, și s-a zdrobit, fiind amăgit de demult cu nădejdea îndumnezeirii; dar s-a sculat, îndumnezeindu-se prin unirea Cuvântului, și, prin patimă, nepă-

timire a luat, pe scaun ca un fiu este mărit, șezând împreună cu Tatăl și cu Duhul.

A Născătoarei:

Nedepărtându-Se de sânurile Părintelui celui fără de început, în sânurile curatei Fecioare S-a sălășluit, și Cel fără de mamă S-a făcut întrupat fără de tată, Dumnezeu cel ce împărățește dreptatea; neamul Lui cel înfricoșător este fără de neam și de negrăit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

În fața nașterii tale stau ca niște robi Cetele cerești, minunându-se pe drept cuvânt de nașterea ta cea fără de sămânță, Pururea Fecioară; că tu ești curată și mai înainte de naștere, și după naștere.

Întrupatu-S-a din tine, Preacurată, Cuvântul cel mai înainte fără de trup, Care pe toate le-a făcut cu voia; Cel ce pe oștile celor fără de trup le-a adus din neființă, ca un atotputernic.

Omorât a fost vrăjmașul prin rodul tău cel purtător de viață, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită; iadul a fost zdrobit cu totul și cei din legături am fost sloboziți. Pentru aceasta strig: Dezleagă patimile inimii mele!

CONDACUL

Podobie: Când vei veni întru slavă...

Înviat-ai ca un Dumnezeu din mormânt întru slavă și lumea

împreună ai înviat-o; pentru aceea, firea omenească Te laudă ca pe Cel ce ești Dumnezeu. Moartea a pierit și Adam dănuiește, Stăpâne; și Eva acum, fiind izbăvită din legături, se bucură strigând: Tu ești, Hristoase, Cel ce dai tuturor învierea.

ICOSUL

Pe Cel ce a înviat a treia zi să-L lăudăm ca pe Dumnezeu cel atotputernic, Care porțile iadului a zdrobit și pe cei din veac din mormânt i-a ridicat; pe Cel ce mironosițelor S-a arătat, precum a binevoit, zicând lor, celor dintâi: Bucurați-vă! și apostolilor bucurie vestindu-le, ca singurul Dătător de viață. Drept aceea, femeile, cu credință, ucenicilor semne de biruință au binevestit; și iadul suspină și moartea se tânguiește, iar lumea se veselește, și toți împreună se bucură; că Tu ai dat tuturor, Hristoase, învierea.

Cântarea a 7-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Cuptor duhovnicesc te gândim noi credincioșii, Născătoare de Dumnezeu; că pre-cum Cel preaînalt a mântuit pe «cei trei tineri, așa și pe mine, «omul întreg, în pântecul tău «m-a înnoit Dumnezeul părinților, Cel lăudat și preaslăvit».

Înfricoșatu-s-a pământul, soarele a pălit și lumina s-a întunecat; ruptu-s-a catapeteasma cea dumnezeiască a templului și pie-

trele s-au despiciat, că pe Cruce a fost răstignit Cel drept, Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Tu, fiind ca unul fără de ajutor și rănit între cei morți, de voie, după firea noastră, Cel ce ești preaînălțat, pe toți i-ai liberat și, cu mână puternică, împreună i-ai înviat, Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

A Născătoarei:

Bucură-te, izvorul apei de viață veșnică, bucură-te, rai al desfătării. Bucură-te, zidul celor credincioși, bucură-te, ceea ce ești neispită de nuntă. Bucură-te, bucuria a toată lumea, prin care ne-a răsărit nouă Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Canonul Crucii și Învierii:

Irmos: Tinerii în dreapta credință...

De mult a fost blestemat pământul cel înroșit cu sângele lui Avel, prin mâna ucigătorului de frate; dar, fiind stropit cu sângele cel dumnezeiesc curs din Tine, a fost binecuvântat, și, săltând, strigă: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

Să se tânguiască soborul fari-seilor celor potrivnici lui Dumnezeu, de îndrăzneala uciderii lui Hristos; iar neamurile să se bucure, să bată din palme și să strige: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

Iată, un înger strălucitor striga mironosițelor: Veniți de vedeți

semnele învierii lui Hristos, giulgiurile și mormântul, și strigați: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe tine, de Dumnezeu Născătoare...

Pe tine, de Dumnezeu Născătoare, Iacov, prin proorocie, scară te-a văzut mai dinainte; că, prin tine, Cel preaînălțat S-a arătat pe pământ și cu oamenii împreună a viețuit, precum a binevoit Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Bucură-te, Curată, că din tine a ieșit Păstorul cel preaînălțat, Care cu adevărat a îmbrăcat pielea lui Adam, pe mine, omul întreg, pentru milostivirea cea nemăsurată; Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Dumnezeul Cel mai înainte de veci S-a făcut cu adevărat un nou Adam din curate sângeurile tale; pe Acela acum roagă-L să mă înnoiască pe mine, cel învechit, care strig: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Cântarea a 8-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba «dreptei credințe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: «Binecuvântați toate lucrurile «Domnului pe Domnul, lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cel ce cu voia toate le faci și le prefaci, Care ai schimbat umbra morții în viața de veci, cu

patima Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine neîncetat toate lucrurile ca pe Domnul Te lăudăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Tu ai adus prăpăd și suferință în porțile și în temnițele iadului, Hristoase, înviind din mormânt a treia zi. Pe Tine neîncetat toate lucrurile ca pe Domnul Te laudă și Te preaînălță întru toți vecii.

A Născătoarei:

Pe ceea ce fără de sămânță și mai presus de fire a născut, din fulgerul cel dumnezeiesc, pe Hristos mărgăritarul cel de mult preț, să o lăudăm, grăind: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Minune mai presus de fire...

Veniți, popoarelor, să ne închinăm la locul în care au stat preacuratele picioare, și pe lemnul Crucii s-au întins dumnezeieștile palme ale lui Hristos, cele făcătoare de viață, spre mântuirea tuturor oamenilor; și, înconjurând mormântul Vieții, să cântăm: Să binecuvinteze toată zidirea pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Înfruntatu-s-a hulirea cea călcătoare de lege a iudeilor celor uci-gători de Dumnezeu; că Acela, pe Care ei L-au numit amăgitor, S-a sculat ca un puternic, răzând de pecetile celor fără de lege. Pentru aceasta, bucurându-ne, să cântăm: Să binecuvin-

teze toată zidirea pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

A Treimii:

Prin întreitul «Sfânt» lăudând slava Stăpânirii celei una, serafimii cei curați, ca niște robi, cu frică slăvesc Dumnezeirea cea în trei Ipostasuri; cu aceștia și noi, drept crezând, să cântăm: Să binecuvinteze toată zidirea pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel...

Pe cămara cea luminată, din care a ieșit ca un mire Hristos, Stăpânul tuturor, să o lăudăm toți strigând: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Bucură-te, scaunul cel slăvit al lui Dumnezeu! Bucură-te, zidul credincioșilor, prin care celor dintru întuneric lumină a răsărit Hristos, celor ce te fericesc și strigă: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ceea ce ai născut nouă pe Domnul, Pricinuitorul mântuirii, roagă-te pentru toți cei ce strigă cu stăruință, Fecioară prealăudată: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Închipuirea nașterii tale celei curate a arătat-o rugul cel ce «ardea cu foc, dar nu se mistuia.

«Și acum te rugăm să stingi vă-
«paia ispitelor cea năpustită
«asupra noastră, ca neîncetat să
«te mărim pe tine, Născătoare
«de Dumnezeu».

O! cum soborul cel fără de lege și
nesupus și urzind cele rele, pe
tâlharul cel ucigaș și vinovat l-a
socotit drept, iar pe Cel drept pe
lemn L-a osândit, pe Domnul
slavei, pe Care, după vrednicie, Îl
slăvim.

Mântuitorule, Mielule cel fără
prihană, Care ai ridicat păcatul
lumii, pe Tine, Cel ce ai înviat a
treia zi, Te slăvim împreună cu
Tatăl și cu Dumnezeiescul Tău
Duh. Și, ca pe Domnul slavei
lăudându-Te, Te slăvim.

A Născătoare:

Mântuiește, Doamne, pe popo-
rul Tău pe care l-ai câștigat cu
scump sângele Tău, tărie cre-
dincioșilor dăruind asupra dia-
volului și dând pace Bisericii
Tale, Iubitorule de oameni, pen-
tru rugăciunile Născătoare de
Dumnezeu.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Taină străină văd...

Cu puterea Ta cea negrăită s-a
preaslăvit Crucea Ta, Doam-
ne; că mai presus de toată pute-
rea s-a dovedit smerenia Ta,
prin care cei puternici s-au
zdrobit pe pământ, și cei săraci
s-au ridicat la cer.

Omorătu-s-a moartea noastră
cea de întristare, că Tu, Hristoase,
arătându-Te, ai dăruit celor din
iad învierea din morți. Pentru
aceasta, pe Tine, Cel ce ești viață

și înviere și lumina cea ipos-
tatnică, lăudându-Te, Te slăvim.

A Treimii:

Firea cea fără început și nemăr-
ginită în trei Ipostasuri singure
dumnezeiește stăpânitoare e cu-
noscută: o Dumnezeire în Tatăl
și în Fiul și în Duhul, întru Care
de Dumnezeu înțelepțitul popor,
nădăduind, se mântuiește.

Canonul Născătoare de Dumnezeu

Irmos: Chipul nașterii tale celei curate...

Din rădăcina dumnezeiescului
Părinte David ai odrăslit,
Fecioară, potrivit proorociei. Dar
și pe David tu l-ai mărit cu ade-
vărat, ca una care ai născut pe
Domnul slavei, Cel mai înainte
proorocit, pe Care după vrednicie
Îl slăvim.

Toată măsura laudelor este
covârșită de mărimea măririi
tale, Preacurată! Ci, o, Stăpână,
primește cu milostivire cântarea
ce se aduce ție din dragoste, de
robii tăi cei nevrednici, Născă-
toare de Dumnezeu.

O, minunile tale cele mai presus
de minte, Preacurată! Că numai
tu, Fecioară, ai dat tuturor celor
de sub soare să cunoască minunea
cea prea neobișnuită a nașterii
tale celei necuprinse de minte.
Pentru aceasta toți te mărim.

**După aceasta, Luminânda de rând a
Învierii, Slavă..., Luminânda sfântului din
Minei, Și acum..., a Născătoare, a Învierii.**

LA LAUDE

Stihirile Învierii:

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă;
slava aceasta este a tuturor cuviosilor Lui.

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea
mântuitoare și slăvim învierea Ta.

Stih: Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Cel ce răstignire ai răbdat și moartea ai stricat și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca Cel singur atotputernic.

Stih: Lăudați pe Domnul întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Cel ce iadul ai prădat și pe om l-ai înviat cu învierea Ta, Hristoase, învrednicește-ne pe noi cu inimă curată să Te lăudăm și să Te slăvim.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Pogorârea Ta cea cu dumnezeiască cuviință slăvind-o, Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară, și nedespărțit ai fost de Tatăl; pătimit-ai ca un om, și de voie ai răbdat răstignire; înviat-ai din mormânt, ca dintr-o cămară ieșind, ca să mântuiești lumea. Doamne, slavă Ție!

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Când Te-ai pironit pe lemnul Crucii, atunci s-a omorât stăpânirea vrăjmașului, făptura s-a clătinat de frica Ta, și iadul s-a prădat cu puterea Ta; pe morți din morminte i-ai înviat, și tâlharului raiul i-ai deschis, Hristoase, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine-răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Tânguindu-se cinstitele femei, cu grăbire au ajuns la mormân-

tul Tău; dar, găsind mormântul deschis și aflând de la înger acea nouă și nemaiauzită minune, au vestit apostolilor că a înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Țăi până în sfârșit.

Rănilor celor dumnezeiești ale patimilor Tale și stăpânești jertfe celei din Sion, care s-a făcut la sfârșitul veacurilor, cu dumnezeiască arătare, ne închinăm, Hristoase Dumnezeule; că pe cei ce dormeau întru întuneric i-ai luminat, Soarele dreptății, ducându-i la strălucirea cea neînserată. Doamne, slavă Ție!

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Iubitorilor de tulburare, farisei și cărturari, ascultați: Unde sunt cei ce veniseră la Pilat? Să spună ostașii care străjuiau, unde sunt pecetele mormântului? Unde s-a mutat Cel îngropat? Unde s-a vândut Cel nevândut? Cum s-a furat Vistieria? Pentru ce clevețiți scularea Mântuitorului, călcătorilor de lege iudei? Înviat-a Cel slobod între morți și a dăruit lumii mare milă.

Slavă..., **stihira de rând a Evangheliei Învierii**, Și acum..., Preabinecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu...

Doxologia mare, troparul Învierii.

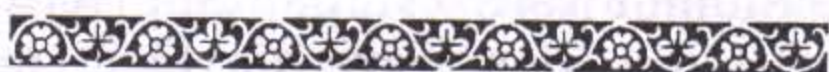
În duminicile în care este de rând unul dintre primele patru glasuri, se cântă următorul tropar al Învierii:

Astăzi mântuirea a toată lumea s-a făcut; să cântăm Celui ce a

înviat din mormânt și Începătorului vieții noastre; căci, călcând cu moartea pe moarte, biruință ne-a dăruit nouă și mare milă.

Troparul Învierii care se cântă în duminicile în care este de rând unul din celelalte glasuri (al 5-lea – al 8-lea) a se vedea la slujba pe glasul al 5-lea.

Apoi se zice ecteniile și se face otpustul.

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Prin mâncare a scos din rai vrăjmașul pe Adam; iar prin Cruce a adus Hristos într-însul pe tâlharul, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Închinu-mă Patimilor Tale, slăvesc și Învierea, împreună cu Adam și cu tâlharul, cu glas luminat strig Ție: Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Răstignitu-Te-ai, Cel ce ești fără păcat, și în mormânt Te-ai pus de voie, dar ai înviat ca un Dumnezeu, împreună cu Tine sculând pe Adam, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fericiți cei prigonți pentru dreptate, că a acelora este Împărăția cerurilor.

Biserica Ta cea trupească, cu îngroparea cea de a treia zi o ai sculat, și, împreună cu Adam, pe cei din Adam i-ai înviat, Hristoase Dumnezeule, care strigă: Pomeneste-ne, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Venit-au plângând purtătoarele de mir la mormântul Tău, Hristoase Dumnezeule, foarte de dimineată, și în veșminte albe au aflat șezând pe înger, care a strigat: Ce căutați? Înviat-a Hristos, nu mai plângeți de acum.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Apostolii Tăi, Doamne, venind la muntele unde le-ai rânduit lor, Mântuitorule, văzându-Te, s-au închinat Ție, pe care i-ai și trimis la neamuri să le învețe și să le boteze pe dânsele.

Slavă..., a Treimii:

Tatălui să ne închinăm și pe Fiul să-L preaslăvim și pe Preasfântul Duh toți dimpreună să-L lăudăm, strigând și grăind: Preasfântă Treime, mântuiește-ne pe noi pe toți.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Maica Ta aduce Ție, întru rugăciune, poporul Tău, Hristoase; pentru rugăciunile ei, dă-ne nouă îndurările Tale, Bunule, ca să Te slăvim pe Tine, Cel ce ai răsărit nouă din mormânt.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun aceste stihiri de umilință:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Toate le-ai adus la ființă cu Cuvântul Tău și cu Duhul, pentru bunătatea Ta, Doamne; apoi m-ai făcut pe mine ființă cuvântătoare, ca să slăvesc sfânt numele Tău, Atotputernice; dar eu, mai ales cu faptele mele cele rele, nu totdeauna Te cinstesc; ci, mă iartă, rogu-mă.

Cunoaște, suflete ticălos, obârșia ta cea dumnezeiască și patria cea nestricăcioasă, și te nevoiește totdeauna prin fapte bune să o dobândești pe ea. De nimic din cele stricăcioase să nu te alipești. Din partea cea de sus ești, iar trupul este pământ și se strică. Să nu biruiască partea mai rea pe cea mai bună.

Vino, preaticălosul meu suflet, la Cel preabun, cu lacrimi fierbinți te apropie, cele făcute de tine, mai înainte de judecata ta, pe toate le mărturisește; și pe Făcătorul fă-L îndurat ție, ticălosule, și cere iertare, mai înainte până ce Domnul nu-ți va încuia ție ușa.

Alte stihiri, către sfinții îngeri, aceeași podobie:

Îngeri fără de trup, care stați înaintea scaunului lui Dumnezeu,

și cu strălucirile cele de acolo sunteți luminați, și, cu revărsări de lumină, în veci străluciți și sunteți a doua lumină, rugați-vă lui Hristos să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Îngeri fără de moarte, care ați primit viață cu adevărat nepieritoare de la Viața cea dintâi, întru tot fericiților, v-ați făcut cinstiți văzători ai slavei celei pururea vecuitoare și ai înțelepciunii celei veșnice, de lumină umplându-vă și arătându-vă întocmai ca niște făclii mișcătoare.

Arhangheli, îngeri, căpetenii, scaune, domnii, serafimi, cu câte șase aripi, și heruvimi dumnezeiești, cu ochi mulți, organe ale înțelepciunii, puteri, stăpânii preadumnezeiești, lui Hristos rugați-vă să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Marie, cea fără prihană și care covârșești toată mintea, purtătoare a curăției, pe mine, cel împresurat și strâmtorat de multe păcate, la lărgimea pocăinței mă îndreptează, cu ocrotirea ta cea atotputernică; pentru că poți, ca ceea ce ești Maica Celui ce pe toate le poate.

Apoi Lumină lină... și celelalte.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Cât este de mult noianul greșelilor mele, Mântuitorule, și cumplit mă afund întru păcatele mele; tinde-mi mâna ca lui

celor răi, o suflete, și râvnește să te adaugi celor buni.

Ca unul care a răbdat multe, nevinovatul Iov a fost încununat; că șuvoaie de ispite, împreună curgând asupra-i, n-au clătinat turnul inimii lui. Acestuia, o suflete, pururea râvnește să te asemeni, rămânând neatins de meșteșugirile celui viclean.

Ale mucenicilor:

Ascuțindu-vă cu focul dumnezeiescului Duh, săbii aievea v-ați arătat, tăind taberele cele protivnice, purtătorilor de chinuri ai lui Hristos; și, înălțându-vă mult cu biruințele, ați fost încununați de mâna cea atotputernică a Împăratului tuturor.

Mulțime fără prihană a mucenicilor, rugați pe Stăpânul și Dumnezeu, ca să curățească mulțimea răutăților mele celor fără de număr, Cel ce a primit nenumăratele voastre osteneli și împreună cu oștile cele fără de trup v-a numărat.

A Născătoarei:

Cămara luminată a Stăpânului, arată-mă casă a luminii; Ușa cea neumblată, deschide-mi căile pocăinței; Pământule cel sfânt, către pământul celor blânzi povățuiește-mă, Stăpână, și fă-mă slobod de toată stăpânirea patimilor.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Cei ce ne-am rănit...

O, dumnezeieștilor cete, care stați acum înaintea Luminii celei mari și celei dintâi, fiți

prea puternici rugători pentru noi toți, cei ce vă mărim, pe cât e cu putință, ca pe niște îngeri ai lui Dumnezeu.

Pe Treimea cea întocmai puternică învrednicindu-vă a O slăvi luminat, cu strălucirile Acesteia mai întâi luminându-vă, învredniciți-ne ca să strălucim în al doilea rând după voi și noi, cei ce cu dreaptă credință vă mărim.

A Născătoarei:

Pe tine temelie a mântuirii noastre te știm toți, Născătoare de Dumnezeu; că nașterea ta cea cu totul curată a mântuit cu sângele cel dumnezeiesc lucrător, pe cei ce cu credință te laudă pe tine și te măresc.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Mintea mea cea risipită adun-o, Doamne, și inima mea cea înțelenită curățește-o, ca lui Petru dându-mi pocăință, ca vameșului suspinare, și lacrimi ca păcătoasei, ca să strig Ție cu glas mare: Dumnezeule, mântuiește-mă ca un singur îndurat și iubitor de oameni.

De multe ori săvârșind cântarea, m-am aflat plinind păcatul, cu gura grăind cântări, iar cu sufletul cele necuviincioase gândind; ci îndreptează-le pe amândouă prin pocăință, Hristoase Dumnezeule, și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Veniți, popoare, să cinstim toți pomenirea sfinților purtători de

Petru, mântuiește-mă, Dumnezeu, și mă miluiește.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în cer.

Deoarece pentru gânduri și faptele, m-ai osândit, Mântuitorule, dăruiește-mi gând de întoarcere, Dumnezeu, ca să strig: Mântuiește-mă, Bunule făcător de bine, și mă miluiește!

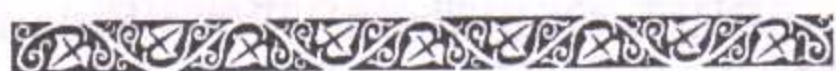
Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că ne-am săturat de defăimare.

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne miluiește, ca un îndurat.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobia însăși:

Ceea ce ești bucuria cetelor cerești și pe pământ oamenilor tare ocrotitoare, Preacurată Fecioară, miluiește-ne pe noi, cei ce scăpăm la tine, că nădejtile, după Dumnezeu, întru tine, Născătoare de Dumnezeu, ne-am pus.

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, aceste sedelne de umilință:

Întru fărădelegi zămislit fiind Eu, păcătosul, nu cutez să caut spre înălțimea cerului, ci, bizuindu-mă pe iubirea Ta de oameni, strig: Dumnezeu, milostiv fii mie și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă muștri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți.

De vreme ce și dreptul abia se mântuiește, dar eu păcătosul unde mă voi arăta?

Că n-am purtat greutatea și zăduful zilei. Măcar cu cei din ceasul al unsprezecelea împreună mă numără, Dumnezeu, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești în ceruri binecuvântată și pe pământ preamărită, bucură-te, Mireasă nenuntită!

După catisma a doua, sedelnele de umilință:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Brațele părintești grăbește a le deschide mie, că în păcate am cheltuit toată viața mea. Spre bogăția cea neîmpuținată a îndurărilor Tale privind, Mântuitorule, nu trece cu vederea inima mea cea sărăcită acum, căci către Tine cu umilință strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă muștri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți.

Divanul Tău este înfricoșător și judecata este dreaptă, iar faptele mele sunt rele; ci Însuși, Milostive, întâmpinându-mă, mântuiește-mă și de osândă mă izbăvește; ferește-mă, Stăpâne, de partea caprelor și mă învrednicește să stau de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrept.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Călăuzește, Curată, ceea ce ești cu totul fără prihană, ticălosul meu suflet și te milostivește spre el, că se prăbușește sub povara greșelilor întru adâncul pierzării.

Și, în ceasul cel înfricoșător al morții, să mă izbăvești de diavolii cei ce mă învinovătesc și de osândirea cea înfricoșătoare.

După catisma a treia, sedelnele:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Ca un fără de minte depărtându-mă de Tine, întru tot Îndurate, în desfrânări am cheltuit viața mea, robind patimilor celor nebunești totdeauna; ci mă primește pentru rugăciunile îngerilor, Părinte îndurate, ca pe fiul cel risipitor, și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Măriții purtători de chinuri s-au îmbrăcat întru Tine, Doamne, laudă a nevoinței și vrednicie a cununilor; că, prin răbdarea bătailor, pe cei fără de lege au răpus și, cu putere dumnezeiască, din cer biruință au luat. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-mă de vrăjmașul cel nevăzut, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Fiind mai presus decât oștile celor fără materie, Fecioară, și întrecând cetele cerești, singură laudă vrednică primești de la dânsule, Preacurată; ci te roagă Fiului tău cu îngerii, ca să mă izbăvească din robia patimilor pe mine, unul cel osândit.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Cântarea 1:

Irmosul:

Dreapta Ta, cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască «cuvință întru tărie s-a prea-«slăvit. Că aceasta, Nemurito-«rule, ca o atotputernică, pe po-«trivnici a zdrobit, făcând israe-«litenilor cale nouă prin adânc».

Șterge mulțimea păcatelor mele, după mulțimea milei Tale, Hristoase; și gând de întoarcere dăruiește-mi, ca să slăvesc bunătatea Ta cea mai presus de minte.

Arătat-Te-ai pe pământ om întrupat pentru mila îndurărilor; pentru aceasta, pe mine, cel ce am greșit mai presus decât tot omul, Cuvântule al lui Dumnezeu, primește-mă pe mine, cel ce cu pocăință cad acum la îndurările Tale.

Ale mucenicilor:

Urmând omorârii și morții lui Hristos, Celui care de voie a pătimit, patimi de multe feluri ați răbdat și moarte, pururea măriților mucenici. Pentru aceasta, viață fără de moarte ați dobândit.

Focul lăuntric al dragostei celei dumnezeiești, purtându-l pe față, mucenicilor, de foc nu v-ați temut, ci, cu darurile arzătoare ale durerilor, ați ars toată materia mulțimii de zei.

A Crucii și Născătoarei:

Cetele celor fără de trup împreună cu noi te măresc pe tine, Fecioară prealăudată; că pe Cel necuprins, în pântecetele tău întrupat L-ai născut, rămânând fecioară ca și mai înainte de naștere, dumnezeiască Mireasă.

Canonul sfinților îngeri

Facere a lui Teofan, scriitorul de cântări.

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare...

Înaintea scaunului Stăpânului stând întru lumină preasfinții îngeri, pe Cel împreună fără de început cu Tatăl și Înger al sfatului Său celui mare, rugați-L ca să-mi insufle cuvânt mie, celui ce vă laud pe voi.

Mintea cea dumnezeiască, gândind, a făcut mai întâi cetele îngerilor, oglinzi care răsfrâng, pe cât este cu putință, toată strălucirea Luminii dumnezeieștii Stăpânii și a Sfeșnicului celui cu trei lumini.

A Născătoarei:

Cel ce a orânduit, ca un Dumnezeu, stăpâniile cetelor Puterilor celor de sus, în pântecetele tău cel neispitit de nuntă și mai înălțat decât serafimii S-a sălășluit, de Dumnezeu Născătoare, și trup fără schimbare S-a făcut.

Cântarea a 3-a:**Canonul de umilință****Irmosul:**

Cel ce singur știi slăbiciunea firii omenești și din milostivire ai îmbrăcat chipul ei, «încinge-mă cu putere de sus, ca

«să strig Ție: Sfântă este Biserica cea însuflețită a slavei Tale «celei fără de prihană, Iubit-torule de oameni».

Ridică-te și vino, o, suflete, și strigă către Ziditorul tău, Cel ce știe toate cele ascunse ale tale, și fă roduri de pocăință, ca să te miluiască Domnul cel îndurat și din focul de veci să te izbăvească.

Târând cu greu după mine mulțimea păcatelor și gârbovit fiind de povara greșelilor și plin de rușine nemăsurată, cu frică strig către Tine ca vameșul: Milostiv fii mie, Cel ce singur ești bun! Miluiește-mă și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

De înțelepciune și de cunoștință adevărată umplându-se mucenicii, au nesocotit înțelepciunea elinească și pe învățătorul răutății l-au zdrobit și, cu tărie luptându-se, după vrednicie au luat cununile biruinței, bucurându-se.

Pe Dumnezeu cel unul după fire, dar întreit după fețe mărturisind, luptătorilor, rătăcirea mulțimii zeilor, cu dumnezeiasca credință, ați nimicit-o și luminători v-ați arătat, luminând inimile tuturor cu razele Darului.

A Născătoarei:

Sfântă dumnezeiască Mireasă curată, cu sfințenie ai născut pe Cel ce Se odihnește întru sfinți, pe Fiul și Cuvântul cel împreună fără început cu Tatăl, Cel ce sfințește întru Duhul Sfânt pe

cei ce-L sfințesc pe Dânsul cu bună cinstire.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

De lumina cea îndumnezeitoare apropiindu-se serafimii, în chip nemijlocit, și, în multe chipuri, umplându-se de dânsa, strălucesc mai întâi lămurit prin luminile cele date lor dintru început și se fac îndumnezeite în dar ca printr-o a doua lumină.

Dorind să lăudăm cu osârdie strălucirile îngerilor, ajutorul ce se dă de la Dumnezeu printr-înșii să-l cerem credincioșilor, cu curăția minții și cu guri preacurate, și vom dobândi strălucirea acestora.

A Născătoarei:

Învrednicindu-se Gavriil a vedea, pe cât este cu putință, pe Mintea cea mai presus de ființă, ți-a adus cuvânt plin de bucurie, Fecioară cu totul fără prihană, zămislirea Cuvântului în chip lămurit vestind-o ție și nașterea cea negrăită propovăduind-o.

Cântarea a 4-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Ca pe un munte umbrit cu darul cel dumnezeiesc privindu-te Avacum, cu ochii cei «mai înainte văzători, a proorocit pe Sfântul lui Israel, Care «avea să Se nască din tine, spre «mântuirea și înnoirea noastră».

Cu cine te voi asemăna pe tine, ticălosul meu suflet, care faci cele rele și nu faci cele bune? Întoarce-te și strigă către Cel ce S-a smerit de voie pentru tine: Cunoscătorule de inimi, îndurându-Te, mântuiește-mă.

Rânduit-ai pocăință, Mântuitorule, celor ce se întorc; pe aceasta dă-o mie, Bunule, mai înainte de sfârșitul vieții, dându-mi zdrobire de inimă și lacrimi ca și păcătoasei celei de demult, care a sărutat picioarele Tale, Stăpâne.

Ale mucenicilor:

De apele Duhului umplându-se mucenicii, Hristoase, râuri de apă vie s-au arătat, cu voia cea dumnezeiască, și au uscat în Duhul scursorile cele tulburi ale înșelăciunii, și gândurile credincioșilor au adăpat.

Cu măreție s-au luptat dumnezeieștii mucenici, că foc și sabie și toată chinuirea cea rea au răbdat. Pentru rugăciunile lor, Cuvântule al lui Dumnezeu, izbăvește de osânda cea mai mare și veșnică pe cei ce Te laudă pe Tine cu credință.

A Născătoarei:

Fiul cel născut de demult din Tatăl cel nenăscut naștere în timp a avut născându-Se din tine, Fecioară; vrând să curme războiul cel vechi al pământinilor, ca un îndurat, Cel ce este mai presus de zile și de ani.

Canonul sfinților îngeri**Același irmos:**

Scaunele, umplându-se de frumusețea cea dintâi, și heruvimii și serafimii, cu razele Dumnezeirii nemijlocit fiind luminați, cu stăpâniile cetelor cele dumnezeiește lucrătoare unindu-se, cântă: Slavă Puterii Tale, Doamne.

Cu neîncetate glasuri laudă serafimii pe Unimea cea întreit numărată a Dumnezeirii, prin întreitul «Sfânt», făcând cunoscută taina cea nepătrunsă a Dumnezeirii și credința dreptslăvitoare învățând.

Revărsare de înțelepciune și bogăție de cunoștință din însăși Înțelepciunea cea una și neîmpărțită, cu evlavie primind heruvimii, o dau celorlalți, după pilda lui Dumnezeu, împărtășindu-le strălucire.

A Născătoarei:

Cel ce este înțeleș mai presus de toată zidirea cu adevărat de viață făcător, Care este mai presus de minte începător de viață, săvârșind minuni, în pântecul tău cel luminat cu strălucirile feciorești S-a sălășluit, Preacurată.

Cântarea a 5-a:**Canonul de umilință****Irmosul:**

Cel ce ai luminat cu strălucirea venirii Tale, Hristoase, «și, cu Crucea Ta, ai umplut de

«bucurie marginile lumii, lumi-
«nează cu lumina dumnezeieștii
«Tale cunoștințe inimile celor ce
«Te laudă cu dreaptă credință».

Căzut-am în stricăciunea patimilor și mă tem de judecata Ta cea dreaptă, dreptule Doamne. Pentru aceasta mă rog Ție, întărește-mă să fac fapte bune, care să mă îndrepteze pe mine.

Cele nearătate și cele ascunse ale inimii mele Tu le știi, Dumnezeule și Ziditorul meu și Domnul; deci să nu mă osândești în ceasul judecății, când vei veni să judeci împreună toate.

Ale mucenicilor:

Sfinții, răbdând cu tărie focul, au arătat căldura dragostei lor celei dumnezeiești. Pentru aceasta, răcoriți fiind cu așteptarea celor viitoare, purtătorii de Dumnezeu se bucurau.

Întăriți fiind mucenicii cu nădejdea bunătăților, răbdau cu mare tărie ruperile mădularelor; și l-au sugrumat pe cel mult iscusit, cu vinele răbdării lor celei neslăbite.

A Născătoarei:

Gură cuvântătoare nu va putea să spună minunea nașterii tale celei negrăite, dumnezeiască Mireasă; că L-ai născut și L-ai purtat în brațe pe Cel ce este neînțeleș, pe Cel ce ține cu mâna împreună toate laolaltă.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

De dragoste dumnezeiască fiind aprinse domniile, stăpâniile, puterile, cetele cele de al doilea, cu netăcute guri laudă cu cântări Ființa și Puterea dumnezeiască-stăpânitoare cea una.

Rânduiescu-se cetele arhanghelilor prin Duhul și ale îngerilor și ale căpeteniilor, împreună cu nenumărate oști, învățându-se luminat a cinsti o ființă în trei Ipostasuri luminătoare.

A Născătoarei:

Înfrumusețatu-te-ai mai presus decât toată bunăcuviința îngerilor; că, pe Făcătorul acestora și Domnul zămislindu-L, Maică a lui Dumnezeu preacurată, L-ai născut în chip de negrăit întrupat din sângiurile tale.

Cântarea a 6-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel mai de jos și nu este izbăvitor; socotiți am fost ca niște oi «de junghiere. Mântuiește pe «poporul Tău, Dumnezeuul nostru, că Tu ești celor neputincioși «tărie și îndreptare».

Doctor fiind, Hristoase, vindecă patimile inimii mele și mă spală de toată întinăciunea, cu râurile umilinței, Iisuse al meu, ca să laud și să slăvesc îndurarea Ta.

Pe mine cel ce rățăcesc în căile pierzării și în gropile greșelilor cad, întoarce-mă, Hristoase, și la

cărările cele nerătăcitoare ale cinstitelor Tale porunci mă îndreptează, ca să Te slăvesc pe Tine.

Ale mucenicilor:

Pietrele cele cu adevărat de mult preț, cu pietre fiind zdrobiți, nu s-au lepădat de Piatra vieții și nici pietrelor celor cioplite n-au jertfit, biruitorii purtători de cununi, mucenicii Domnului.

Brăzdându-și sufletele cu plugul credinței, spicul muceniei cu dumnezeiescul Duh însutit l-au înmulțit mucenicii și desfătării celei fericite s-au învrednicit.

A Născătoarei:

Născând pe Cel ce este foc, slujitorilor celor de foc te-ai arătat cu totul fără prihană și, mai întâi decât toată făptura, Preacurată Fecioară, fiind binecuvântată între femei, de Dumnezeu dăruită.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Cetele celor fără de trup, Doamne, stând înaintea scaunului slavei Tale, cu neîncetate glasuri îngerești Te laudă; că Tu ești tăria și lauda lor, Hristoase.

Îngerii cei ce văd fața Ta, frumusețea cea neasemănată, bunăcuviința Ta cea nemărginită, cu dumnezeiești raze se luminează: că Tu ești lumina și bucuria lor, Hristoase.

A Născătoarei:

Întrupatu-S-a din tine, Preacurată, Cuvântul cel mai înainte fără de trup, Care pe toate le-a

făcut cu voia, Cel ce pe oștile celor fără de trup le-a adus din neființă, ca un Atotputernic.

Cântarea a 7-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Cuptor duhovnicesc te gândim noi, credincioșii, Născătoare «de Dumnezeu. Că, precum Cel «preaînalt a mântuit pe cei trei «tineri, așa și pe mine, omul «întreg, în pântecele tău m-a «înnoit, Dumnezeuul părinților, «Cel lăudat și preaslăvit!»

Daniil a astupat de demult gurile leilor, având împreună cu sine fapta bună; acelaia fii următor, o, suflete! Și pe cel ce răcnește pururea ca un leu și voiește să te apuce fă-l nelucrător, prin privirea necurmată către Dumnezeu.

Cu înmulțirea peste măsură a desfrânării, sufletul rău mi-am spurcat, Doamne; dar Tu, având prisos de bunătate, Hristoase, primește-mă, ca pe fiul cel risipitor, și mă miluiește pe mine cel ce cânt: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Ale mucenicilor:

Cu legea lui Hristos fiind puternic întăriți, urzelile celor fără de lege le-au nimicit bărbătește nebiruiții mucenici; și, după lege sfârșindu-se, cântau: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Mucenici ai Domnului, cei de Dumnezeu iluminați, înflăcă-

rându-vă cu lumina Treimii în chip strălucit, întunericul chinurilor și negura înșelăciunii ați trecut, cântând: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

A Născătoarei:

Legile firii întru tine se înnoiesc, ceea ce ești cu totul fără prihană. Că pe Dătătorul de lege Hristos, afară de legile trupesti, L-ai născut, pe Cel ce legiuiește mântuire tuturor celor ce cântă: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Lumină fără de început ești Tu, Stăpâne, strălucind din lumina Tatălui; oștile îngerești lumini le-ai așezat, oglinzi care răsfrâng strălucirea Ta cea nespusă, Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Cel ce ești Domnul tuturor, cu căpeteniile îngerești înconjuri spre mântuire neamul omenesc. Că pe acestea le-ai așezat peste toți cei ce cred și cu dreaptă credință Te laudă pe Tine, Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Limba și mintea nu pot grăi minunile și bunăcuviința lucrurilor Tale, Stăpâne. Că Tu ai luminat toată frumusețea Puteților cerești, Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

A Născătoarei:

Din tine, Curată, S-a întrupat Fiul, Cel ce mai înainte fără

mamă din Tatăl, și fără tată om ca noi pentru noi S-a făcut; Căruia și acum Îi slujesc cetele celor fără de trup, ca Dumnezeuului părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Cântarea a 8-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba «dreptei credințe, mai curată decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii».

Hristoase, Mântuitorul meu cel îndurat, de negura păcatelor ce mă ține acum și de ispitele de tot felul izbăvește-mă pe mine, cel ce strig: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Când va fi să vii, Hristoase, întru slavă, ca să judeci lumea, la ceata aleșilor Tăi împreună să mă numeri și pe mine, cel ce strig și grăiesc: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

La pământul cel sfânt ați ajuns, înțelepților mucenici. Că, pe pământ mult luptându-vă, viață cerească ați dobândit, cântând: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Dezbrăcând trupul cel stricăcios, ați îmbrăcat haina nestricăciunii cea de sus, ca niște mucenici biruitori, lui Hristos strigând: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Sfîntitele glasuri de demult mai înainte te-au vestit, Preacurată, că tu vei fi Maica lui Dumnezeu, Cel ce a făcut toate, Căruia cântăm: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Urmând oștilor îngerești celor strălucite și luminate cu razele frumuseții celei întreit-strălucitoare, să cântăm credincioșii: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ca o izvorătoare a tuturor frumuseților, preadumnezeiasca Începătorie, prin putere dumnezeiască a adus pe luminile cele de al doilea, care răsfrâng pe Lumina cea dintâi și strigă: Toate lucrurile pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Mintea cea dintâi și ziditoare pe mințile îngerești, cele mai presus de lume, mai presus de fire le-a înființat, pe cele ce se apropie în chip vădit de Dânsul și strigă: Toate lucrurile pe Domnul

lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci, mai presus de cuvânt L-ai născut nouă întrupat, Fecioară cu totul fără prihană. Acestuia să strigăm: Toate lucrurile pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Închipuirea nașterii tale celei curate a arătat-o rugul cel ce «ardea cu foc, dar nu se mistuia. «Și acum te rugăm să stingi «văpaia ispitelor, cea năpustită «asupra noastră, ca neîncetat să «te mărim pe tine, Născătoare «de Dumnezeu».

Ca și canaaneanca strig către Tine: Miluiește-mă, Cuvântule! Că am suflet bântuit de porniri diavolești, făcând nebunește cele ce nu se cuvin și nepăsător fiind de dumnezeiască frica Ta, Îndelung-răbdătorule.

Așază, Doamne, pe piatra poruncilor Tale temeliile sufletului meu; iar pe șarpele, cel ce voiește fără de rușine să-mi pună piedici, împiedică-l și mă izbăvește de lucrarea lui cea rea, ca un bun și mult-îndurat.

Ale mucenicilor:

Trecând acum, mucenicilor, apa cea nepotolită a ispitelor și viforul chinurilor celor cumplite, ați ajuns cu bucurie la

limanul împărăției celei de sus, desfătându-vă de dumnezeiască liniște.

De lumina cea neînserată v-ați învrednicit, mucenicilor, făcându-vă chip de lumină; în Biserica celor întâi-născuți vă veseliți și cu cetele îngerești vă bucurați; cu care Dătătorului de viață, pentru noi rugați-vă!

A Născătoarei:

Purtat-ai pe Cel ce poartă toate și ai hrănit cu lapte pe Cel ce dă hrană tuturor. Mare și înfricoșătoare este taina ta cea mai presus de minte, Chivotule al cinstitei sfințenii, Fecioară de Dumnezeu Născătoare; pentru aceasta cu credință te fericism pe tine.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Tăinuitoare ale slavei Tale celei negrăite, mințile cele fără de trup le-ai adus la ființă, Mântuitorule. Și acum printr-însele păzește pe poporul Tău, cel ce aleargă la Tine cu credință și cu dragoste, ca neîncetat să Te slăvim pe Tine, Stăpâne.

Pe îngerul păcii îl trimiți să apere turma Ta, Atotțiitorule, că Tu ești izvorul păcii și al dragostei. Și acela păzește credința cea înțeleaptă și toate eresurile, cu puterea Ta, le surpă.

Cel ce ești lăudat, ca dulceată cu totul dulce, luminarea cea dulce a celor cerești sădește-o în Bisericile Tale, Stăpâne, și le dă așezarea cea bine rânduită, ca pe

Tine, Mântuitorule, neîncetat să Te slăvim.

A Născătoarei:

Cetele îngerești, Preacurată, acum fără tăcere laudă nașterea ta, căci, văzând pe cel mai mare peste cete, se umplu de bucurie și neîncetat te măresc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

LUMINÂNDELE

pentru fiecare zi de peste săptămână
să se caute la sfârșitul cărții.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile de umilință:

Lumea celalaltă te așteaptă, suflete, și Judecătorul va să scoată la arătare faptele tale cele ascunse și rele. Deci, nu zăbovi întru cele de aici, ci apucă înainte, strigând către Judecătorul: Dumnezeule, milostiv fii mie și mă mântuiește.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noastre.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pe mine, cel cuprins de ușurința păcatului; ridică-mi gândul spre pocăință și fă-mă lucrător iscusit al viei Tale, dându-mi plata celui din ceasul al unsprezecelea și mare milă.

A mucenicilor:

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

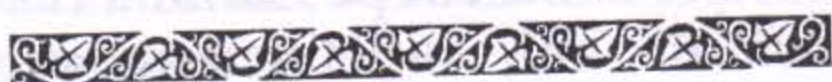
Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, veniți, toate popoarele, să-i cinstim cu laude și cu cântări duhovnicești; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător,

din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase, Dumnezeul nostru, pace lumii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **A Născătoarei:**

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Ceea ce ești mai sfântă decât toate puterile cele sfinte și mai cinstită decât toată zidirea, Născătoare de Dumnezeu, Stăpâna lumii, care ai născut pe Mântuitorul, izbăvește-ne pe noi de noianul păcatelor și de primejdii, ca o bună, cu rugăciunile tale.

LUNI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor

Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai; iar prin Cruce a adus Hristos într-însul pe tâlhărul, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Izvor de umilință dăruiește-mi, Hristoase Dumnezeule, cu milostivirea Ta, care să mă curățească de toată întinăciunea răutăților celor fără număr, și împărăției Tale fă-mă părtaș, Făcătorule de bine.

Cetele îngerilor Tăi le rugăm spre mijlocire către Tine, Hristoase. Mântuiește-ne și Te îndură spre noi, pentru dâșii, ca un preabun, trecând cu vederea toate greșelile noastre cele cu știință și cu neștiință.

A mucenicilor:

Cu curgerile sângiurilor voastre, sfinților, ați înecat aievea pe Faraon cel netrupesc. Și acum izvorâți râuri de minuni, care usucă marea bolilor. Pentru aceasta vă fericism.

Slavă...

Tatălui să ne închinăm și pe Fiul să-L preaslăvim și pe Preasfântul Duh toți credincioșii să-L lăudăm, strigând și grăind: Preasfântă Treime, mântuiește-ne pe noi, pe toți.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ai născut pe Lumina cea fără de ani, sufletul meu cel întunecat pururea cu bântuielele diavolești, luminează-l, ceea ce ești cu totul fără prihană; și de focul ce va să fie, cu mijlocirile cele dumnezeiești izbăvește-l.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **se pun aceste stihiri de umilință:**

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

De noianul păcatelor fiind împresurat și în adâncul greșelilor cu totul afundându-mă, strig Ție, Stăpâne: De ispitele cele cumplite și de multe feluri ale vieții și de focul cel nestins, izbăvește-mă, Preabunule.

Căzut fiind în adâncul deznădăjduirii și plin de răutatea gân-

durilor celor vrăjmașe, către Tine, Cuvântule al lui Dumnezeu, mi-am pus nădejdea eu, ticălosul; izbăvește-mă de asuprirea vrăjmașilor celor văzuți și a celor nevăzuți.

Ziditorule, Care ai miluit toată făptura prin iubirea Ta de oameni, și Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel ce, cu smerenia cea negrăită, ai ridicat păcatul lumii, ridică acum, ca un milostiv, și sarcina mea, și jugul meu cel prea greu îl ușurează.

Alte stihiri, ale Înaintemergătorului:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Proorocule minunate, Botezătorule și Înaintemergătorule al lui Hristos, inima mea, cea uscată cu fapte necuviincioase, fă-o să verse pururea râuri de lacrimi, cu rugăciunile tale, rogu-mă ție; ca, fiind mântuit prin tine, eu, mult pătimașul, să slăvesc pe Cel ce te-a mărit pe tine.

Toată nădejdea și viața mea întrutine le pun, Proorocule preafericite, cel ce ești așteptarea mea, cel ce ai botezat pe Hristos Iisus, Care a ridicat adâncul păcatelor lumii; către Acela mijlocește ca să curățească inima mea și să mă mântuiască, rogu-mă ție, Ioane Înaintemergătorule.

Propovăduitorule al darului lui Hristos, care ai vestit mai înainte pocăință tuturor neamurilor, sufletul meu, cel cu totul ticălos și orbit, îndreptează-l bine să stăruiască în pocăință și pururea să facă voia Domnului, dumneze-

iescule Înaintemergător, pe care cu credință și cu dragoste te mărim.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Singură tu, Curată, ai fost locaș Luminii celei ce a strălucit din Tatăl; pentru aceea, strig ție: Sufletul meu, cel întunecat de patimi, luminează-l cu lumina faptelor bune și în locașurile tale cele luminoase sălășluiește-l în ziua judecății, Curată.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Cât este de mult noianul greșelilor mele, Mântuitorule, și cumplit mă afund întru păcatele mele; tinde-mi mâna ca lui Petru, mântuiește-mă, Dumnezeuule, și mă miluiește.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în cer.

Deoarece pentru gânduri și fapte rele m-ai osândit, Mântuitorule, dăruiește-mi gând de întoarcere, Dumnezeuule, ca să strig: Mântuiește-mă, Bunule făcător de bine, și mă miluiește.

A mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că ne-am săturat de defăimare.

Mărturisirea voastră cea dinaintea divanurilor, sfinților mucenici, a înfricoșat puterea diavolilor și din înșelăciune pe oameni i-a slobozit. Pentru aceasta tăindu-vi-se capetele, ați și strigat: Fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bineprimită înaintea Ta! Că, pe Tine dorindu-Te, am nescotit viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Rugăciunile păcătoșilor primindu-le și suspinul celor amărâți netrecându-l cu vederea, Preasfântă Fecioară, roagă-te Celui ce S-a născut din pântecul tău cel curat să ne mântuim noi.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele de umilință:

Întru fărădelegi zămislit fiind eu, păcătosul, nu cutez să caut spre înălțimea cerului, ci, bizuindu-mă pe iubirea Ta de oameni, strig: Dumnezeuule, milostiv fii mie și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă muștri pe mine, nici cu iușimea Ta să mă cerți.

De vreme ce și dreptul abia se mântuiește, dar eu, păcătosul, unde mă voi arăta? Că n-am purtat greutatea și zăduful zilei. Măcar cu cei din ceasul al unsprezecelea împreună mă numără, Dumnezeuule, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Zid nebiruit având noi, credincioșii, pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, veniți să cădem la dânsa; că are îndrăznire către Cel născut dintr-însa, ca să se roage și să izbăvească de mânie și de moarte sufletele noastre.

După catisma a doua, sedelnele:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Brațele părintești grăbește a le deschide mie, că în păcate am cheltuit toată viața mea. Spre bogăția cea neîmpuținată a îndurărilor Tale privind, Mântui-

torule, nu trece cu vederea inima mea cea sărăcită acum, căci către Tine, Doamne, cu umilință strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri, nici cu iuțimea Ta să mă cerți.

Divanul Tău este înfricoșător și judecata dreaptă, iar faptele mele, rele; ci Însuși, Milostive, întâmpinându-mă, mântuiește-mă și de osândă mă izbăvește; ferește-mă, Stăpâne, de partea caprelor, și mă învrednicește să stau de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Leapădă, o, suflete, somnul lenevirii și aprinde făclia cea luminoasă a pocăinței, și ieși acum din vălmășagul vieții, bucurându-te, spre întâmpinarea Mirelui celui fără de moarte, zicând: Primește-mă și nu mă lepăda, Cuvântule, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

După catisma a treia, sedealna:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Cel ce oarecând în curgerile Iordanului ai botezat pe Curățirea a toată lumea, Ioane, pe mine, cel afundat în multe păcate, smulge-mă și mă spală de toată întinăciunea, rugând pururea pe Iubitorul de oameni, ca un mijlocitor bineprimit.

A mucenicilor:

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Ca niște buni ostași, cu un cuget crezând, de îngrozirile tiranilor

netemându-vă, sfinților, ați venit cu grăbire la Hristos, ridicând cinstita Cruce; și, săvârșind alergarea, din cer biruință ați primit. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce dăruiește prin voi tuturor tămăduiri.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Săltând Ioan în pântecel maicii sale, a cunoscut, Curată, cu dumnezeiescul dar, pe Dumnezeu cel purtat în pântecel tău, și cu credință I s-a închinat. Ci mă rog, Fecioară, mijlocește împreună cu Înaintemergătorul, către Cuvântul întrupat, să mântuiască pe robul tău.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Cântarea 1:

Irmosul:

Cântare de biruință să cântăm toți lui Dumnezeu, Cel ce a «făcut minuni fără de seamă, cu «braț înalt, și a mântuit pe «Israel, că S-a preaslăvit».

Fiind robit de patimile păcatului, cad înaintea Ta, Doamne, ca să mă faci slobod de acestea pe mine, cel ce slăvesc cu osârdie bunătatea Ta.

Rănit-m-am eu, ticălosul, cu arma păcatului și am murit; și, văzându-mă vrăjmașul zăcând, se

veselește. Cel ce ai înviat pe morți, înviază-mă și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Preaslăvit-u-s-au cetele purtătorilor de chinuri, cu cinstitele lor mădulări preaslăvind pe Hristos, pe Cel ce a purtat trup și, prin patimi, stricăciunea a nimicit.

Turnurile și apărătorii Bisericii, slăviții mucenici, de năvălirile vrăjmașului neclintiți au rămas; cu rugăciunile lor, Dumnezeu, înviază-ne pe toți.

A Născătoarei:

Ca un scaun în chip de foc ai purtat pe Ziditorul; ca o cămară însuflețită și ca un palat strălucit ai încăput pe Împăratul, Care S-a făcut ca și noi, fără schimbare și fără amestecare.

Canonul Înaintemergătorului

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Același irmos:

Glas al Cuvântului ai fost, Fericite, pentru aceea glasurile noastre, pe care le înălțăm către tine, primește-le, Înaintemergătorule, izbăvindu-ne din răutăți, cu mijlocirea ta.

Ca o dimineață, ca un soare răsărind, luminezi marginile lumii și întuneci duhurile cele preaviclene; pentru aceea, negura sufletului meu risipește-o.

Morților ai propovăduit pe Viața noastră, Care avea să vină, Înaintemergătorule; pentru aceea, patimile care mă omoară, omoară-le și mă arată,

Fericite, părtaș dumnezeieștii străluciri.

A Născătoarei:

Ceea ce singură pe Fiul cel fără de ani, sub ani L-ai născut în-trupat, Preasfântă Stăpână, toate patimile cele învechite ale practicălosului meu suflet vindecă-le.

Cântarea a 3-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Piatra pe care nu au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta s-a «făcut în capul unghiului; «aceasta este piatra pe care «Hristos a întărit Biserica Sa, pe «care a răscumpărat-o dintre «păgâni».

Vezi slăbiciunea mea, Cel ce ai purtat-o pe ea, vezi cumplita urâțenie a sufletului meu; ia aminte la glasul meu, Hristoase mult-milostive, și schimbă slujenia lui în frumusețe, Mântuitorule.

Mântuiește-mă, Iisuse, pe mine, păcătosul, mântuiește-mă pe mine, unul, cel ce am călcat poruncile Tale cele mântuitoare, și tot păcatul nebunește am săvârșit și m-am supus gândurilor care mă înstrăinează de Tine, Bunule.

Ale mucenicilor:

Ceata celor fără de trup cu adevărat s-a spăimântat de vitejia voastră, sfinților, cum, în priveliște luptând în chip minunat și cu trupurile căzând, prin putere dumnezeiască pe toți vrăjmașii cei fără de trup i-ați doborât.

Fiind încă roșiți cu sângiurile rănilor și cu sângele prăfuit încă picurând din răni, purtătorilor de chinuri, v-ați înfățișat înaintea Domnului Împăratului cel fără de moarte, bucurându-vă și fiind încununati ca niște biruitori.

A Născătoarei:

Născut-ai pe Cel ce Tatăl L-a născut mai înainte de toți vecii; hrănit-ai pe Hrănitorul tuturor, nefiind ispitită de bărbat. Minune neobișnuită! Taină nemaiauzită, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită. Pentru aceea, tot sufletul credincios te mărește.

Canonul Înaintemergătorului

Același irmos:

Din cea stearpă odrăslind, Înaintemergătorule, cu sfințenie, te-ai arătat roditor de lucruri dumnezeiești; pentru aceea, inima mea cea neroditoare de toate bunătățile, fă-o bineroditoare, ca să te măresc totdeauna cu credință.

Cu pâine cerească întărește, Fericite, inima mea cea slăbită de cugete rele și-mi ajută să fac cu osârdie voile a tot înduratu-lui Dumnezeu, ca să te măresc totdeauna cu credință.

Pe Mielul, Care a ridicat păcatele lumii, propovăduindu-L, Fericite Proorocule, povara cea grea a păcatelor mele ușurează-o, rogu-mă, dându-mi zdrobire de inimă curățitoare de întinarea patimilor.

A Născătoarei:

Firea lui Adam întreagă a îmbrăcat-o Cuvântul, purtător de trup întreg ieșind din tine, Născătoare de Dumnezeu. Pe Acela roagă-L, deci, de Dumnezeu Născătoare, să mă izbăvească de ispitele de tot felul și de focul cel veșnic.

Cântarea a 4-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Cu duhul mai înainte văzând întruparea Cuvântului, Proorocule Avacum, ai propovăduit «strigând: Când se vor apropia «anii, Te vei cunoaște, când va «veni vremea, Te vei arăta. «Slavă puterii Tale, Doamne».

Bogăția pe care mi-ai dat-o, Hristoase, nebunește am risipit-o, făcând cele netrebnice; și am ajuns gol, îmbrăcându-mă cu fapte de rușine. Pentru aceea, strig Ție: Îmbracă-mă cu veșmântul cel luminat, dându-mi pocăință, prin dumnezeiescul har.

Supusu-m-am nebuniei, am căzut cumplit și zac la pământ, bolind fără vindecare. Ridică-mă, Cel ce ești scularea celor căzuți, și pe piatra pocăinței celei mântuitoare întărește, Hristoase, inima mea!

Ale mucenicilor:

Asemănându-se lui Hristos, Cel înălțat pe Cruce, și luând bățai, dimpreună se bucurau răbdătorii de patimi; și cu ploile sângiurilor înecând scursorile mul-

țimii de zei, curgeri de tămăduiri izvorăsc.

Viforul cel cumplit și amar al chinurilor l-au străbătut nedați dumnezeieștii pătimitori, sub povățuirea nădejzii celei mântuitoare, și la limanurile cele de sus au ajuns, de toată mângâierea îndestulându-se.

A Născătoarei:

Miratu-s-au oștirile îngerești cum Cel nevăzut, cu chipul nostru dintru tine S-a văzut, Născătoare de Dumnezeu Fecioară! Pe Acela roagă-L să învrednicească de mântuire pe toți cei ce cu credință te măresc pe tine.

Canonul Înaintemergătorului

Același irmos:

Tesându-ți haină de mântuire, din goliciunea trupului, Botezătorule al Domnului, pe mine, cel dezbrăcat de toată fapta cea bună, îmbracă-mă cu veșmântul dreptății și al bucuriei.

Stropi de mântuire picură-mi și mie, celui ce mă topesc cu înfierbântarea poftelor, Înaintemergătorule, care ai botezat în undele Iordanului pe Izvorul dulceții, pe Iisus dătătorul de viață, ca, după datorie, să te măresc.

Nu înger, nu sol ne-a mântuit pe noi, ci Însuși Domnul, venind pe pământ, Căruia drepte căi i-ai gătit, Fericite; pe Acela roagă-L acum să-mi arate cărarea care duce la Împărăție.

A Născătoarei:

Biserică sfințită a lui Dumnezeu te-ai arătat, a Celui ce mai presus de minte S-a sălășluit întru tine, Fecioară; pe Acela roagă-L să ne curățească de necurăția păcatelor, ca să ne arătăm casă și sălășluire a Duhului.

Cântarea a 5-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Pacea Ta dă-o nouă, Fiule al lui Dumnezeu, că afară de Tine «pe alt Dumnezeu nu cunoaștem «și numele Tău numim, că ești «Dumnezeu al celor vii și al celor «morți».

Umplutu-m-am de multe și cumplite căderi în păcate, Îndelung-răbdătorule și îndurate Stăpâne. Ai milă de mine, osânditul, și nu mă lepăda de la fața Ta.

Pe vameșul care se întrista l-ai îndreptat, Hristoase; deci acestuia și eu urmând, îmi bat pieptul și strig Ție: Milostiv fii mie, Unule îndurate și mult Milostive.

Ale mucenicilor:

Sfînții Tăi, Doamne, luminători nerătăcitori s-au arătat, risipind noaptea cea adâncă a înșelăciunii și toată lumea luminând cu strălucirile minunilor.

Ca niște pietre de mult preț pe Tine, Piatra vieții, iubindu-Te sfinții mucenici, Stăpâne, la chinuri fiind supuși, toată zidirea înșelăciunii au surpat.

A Născătoarei:

Pe Unul din cinstita Treime, Cel ce este în două voi și poartă un

Ipostas, L-ai născut, Preacurată; pe Acela neîncetat roagă-L să ne mântuim noi toți.

Canonul Înaintemergătorului

Același irmos:

În pustie te-ai sălășluit, Înaintemergătorule al lui Hristos, ca oarecând Ilie; pentru aceea, inima mea, cea pustiită prin păcate, îmbunătățește-o cu dumnezeiasca purtare de grijă, Preafericite.

Ca un stâlp de neclintit și temelie preatare a credincioșilor făcându-te, Înaintemergătorule, cugetul meu, cel bântuit de meșteșugirile amăgitorului, neclătinat îl arată.

Prin glasul tău, Fericite, morților s-a binevestit Lumina din Lumină, care a strălucit pe pământ și cei din întuneric ne-am luminat; pentru aceea, luminează-mă pe mine, cel rău întunecat.

A Născătoarei:

Împărăteasă și Fecioară te-a propovăduit pe tine David, ceea ce ești fără de prihană; pentru aceea te rog: Fă-mă moștenitor al Împărăției celei cerești, ca să te fericesc.

Cântarea a 6-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Proorocului Ionă urmând, strig: Scapă viața mea din «stricăciune, Bunule, și mântuiește-mă, Mântuitorul lumii, pe mine cel ce strig: Slavă Ție».

Sfărâmatu-s-au oasele ticălosului meu suflet și de greutatea mulțimii dezmierdărilor m-am gârbovit; ajută-mi, Hristoase, Cel ce singur ești ajutorul tuturor.

În noianul răutăților și în viforul patimilor căzând, strig: Atotputernice Hristoase, scoate-mă cu mâna Ta cea tare și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Mulțimea cea înmiit lăudată a sfinților răbdători de chinuri a călcat sub picioare mulțimi ale vrăjmașilor celor nevăzuți și s-a unit cu mulțimile minților celor cerești.

Cei ce ați uscat adâncul păgânătății, pătimitorilor, izvorul desfătării ați moștenit; pentru aceea, uscați și apele cele stătute ale păcatului meu.

A Născătoarei:

Marie, ceea ce te-ai arătat cort al sfințeniei, pe ticălosul meu suflet, cel spurcat cu dezmierdările, sfințește-l și părtaș al dumnezeieștii slave îl fă.

Canonul Înaintemergătorului

Același irmos:

Cel ce ai propovăduit pe pământ pocăința, Botezătorule, arată-mi căile pocăinței, care să mă călăuzească spre lumină, și de prăpăstiile înșelăciunii mă ferește.

Ca unul care ai botezat pe Adâncul în apele Iordanului, usucă adâncul patimilor mele, dându-mi ploi de lacrimi, În-

intemergătorule, propovăduitorule al lui Hristos.

De bolile sufletești și de patimile trupești, de greutatea vieții și de tot felul de ispite și necazuri mântuiește-mă, Înaintemergătorule al Domnului.

A Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ești Maica lui Dumnezeu și între femei bună, cu osârdie te rog: Nu mă trece cu vederea, Preacurată, ci mă miluiește și de toată reaua întâmplare nevătămat mă păzește.

Cântarea a 7-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

De tinerii Tăi cei din cuptor, Mântuitorule, focul nu s-a «atins și nici nu i-a vătămat. «Atunci cei trei ca dintr-o gură «cântau și binecuvântau, grăind: «Binecuvântat este Dumnezeu! «părinților noștri!».

Cu răbdarea s-a deprins Iov și a rămas neclătinat de toate bântuierile celui viclean, ca un turn, viteazul; acestuia pururea caută să fii următor, o, suflete, și nicidecum nu te clătina întru necazuri.

Lăsatu-m-am robit de dulcele trupești și, minte având, m-am făcut fără de minte, Cuvântule al lui Dumnezeu. Cel ce cu cuvântul ai mântuit pe femeia cea păcătoasă, mântuiește-mă și pe mine, nefericitul, ca să binecuvântează lăudând bunătatea Ta.

Ale mucenicilor:

Înțelepților mucenici, fiind izbăviți cu sângele Celui ce a pățimit cu trupul pentru noi, cu osârdie ați voit să vă vărsați sângiurile voastre pentru Dânsul; pentru aceea, neîncetat împreună cu Dânsul împărățiți.

Palat luminat v-ați arătat prin zidirea sfințitelor pătimiri, înțelepților, întru care S-a odihnit Hristos, singurul Împărat și Domn, Care v-a mutat pe voi la locașurile cele cerești.

A Născătoarei:

Dintre toate neamurile, pe tine, una, întru tot lăudată, Hristos te-a ales Luiși locaș, ca pe ceea ce ești cinstită și preacurată, și, dintru tine răsărind ca un soare, tot pământul a luminat.

Canonul Înaintemergătorului

Același irmos:

Ca unul care te-ai făcut preabun mijlocitor al Legii celei vechi și al celei noi, mărite Botezătorule, mijlocește pentru mine, cel îmbătrânit în păcate, ca să mă înnoiesc cu totul, rugând pe Iisus, Cel ce pe toate le înnoiește.

Ca legiuitor al pocăinței te-ai arătat pe pământ, Înaintemergătorule al lui Hristos și Botezătorule; cu rugăciunile tale întărește pe toți să o împlinească, pentru ca așa să ne izbăvim de răutățile cele fără de număr, cu care greșim pururea.

Tu ai străbătut calea cea strâmtă, urmând toată înfrânarea, Înțelepte; și, cu lărgimea privirilor celor foarte pătrunzătoare, cu totul te-ai luminat; de care dă-ne să ne bucurăm și noi, rugând pe Hristos.

A Treimii:

Pe Treimea cea de o ființă să O slăvim credincioșii: pe Tatăl cel fără de început și pe Fiul și pe Duhul cel drept, o Ființă de aceeași împărăție, o Domnie, o Stăpânire și Viață, Care ne viază pe noi.

A Născătoarei:

Fă mijlocire la Dumnezeu, Preacurată, ca să treacă cu vederea greșelile noastre și păcatele cele fără de număr și să ne scape de focul osândeii celei veșnice.

Cântarea a 8-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Pe Cel de Care se înfricoșează îngerii și toate oștile, ca de «Făcătorul și Domnul, lăudați-L, «preoți, preaslăviți-L, tineri, «binecuvântați-L, popoare, și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Gol m-a făcut de faptele bune de orice fel vicleanul șarpe, cu sfatul său cel prea rău; ci, cu podoabele faptelor bune, luminează-mă acum, Mântuitorul meu, Cel ce ai golit răutatea acestuia.

Când vei veni să judeci neamul omenesc, Judecătorule prea drepte, în ceasul cel înfricoșător pe mine osândit să nu mă trimiți

în focul gheenei, ci milostivește-Te și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Pe voi, întru tot lăudaților pătimitori ai Domnului, nici întristarea, nici primejdia, nici sabia, nici focul nu v-au despărțit nicidecum de dragostea lui Hristos, Care pe noi ne-a iubit pentru îndurarea Sa.

Împletindu-vă trupul cu vrăjmașul cel netrupesc, l-ați doborât, vitejilor pătimitori, și cu cei fără de trup împreună dănțuiți, vindecând patimile sufletelor și ale trupurilor.

A Născătoarei:

Cel ce este săditor a toate, aflându-te ca pe un crin în văile vieții, întru tine S-a sălășluit, îmbălsămându-ne acum cu miresmele faptelor bune și ale bunei cuviințe, de Dumnezeu Născătoare.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pe Cel ce a mântuit...

Eu, unul, mai mult decât toți cei născuți pe pământ greșind, singur m-am făcut călcător al legilor Tale, Doamne. Drept aceea, pentru Înaintemergătorul Tău, îndură-Te și mă mântuiește.

Înger cu obiceiurile te-ai arătat, Botezătorule Ioane, pe Îngerul sfatului celui mare propovăduindu-L marginilor. Pentru aceea, cu cântări te laudăm întru toți vecii.

Tăiatu-ți-s-a capul pe nedrept, Fericite, cel ce ai afundat capul lui Hristos în ape. Deci întărește pe toți cu rugăciunile tale, să

calce capul înșelătorului cel cu adevărat pierzător.

Arată tuturor cărările care duc către dumnezeieștile intrări, Fericite, ca, pe acelea umblând, să ne facem, cu rugăciunile tale, moștenitori ai dumnezeieștii cămări de nuntă.

A Născătoarei:

Izbăvește-mă de necuviința păcatului, de văpaia gheenei, de osânda întunericului, de scrâșnirea dinților și de viermele cel neadormit, Fecioară, singura ocrotitoare a neamului omenesc.

Cântarea a 9-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Pe norul cel purtător de lumină, întru care Stăpânul «tuturor, Cel fără de început, S-a pogorât din cer, ca ploaia peste «lână, și S-a întrupat, pentru noi «făcându-Se om, să o mărim toți, «ca pe o Maică curată a Dumne-«zeului nostru».

Iată vremea pocăinței și a lucrării celei curate, suflete al meu; iată ziua luminii, fă cele ce trebuie să faci: fugi de întunericul patimilor, gonește somnul prea relei trândăviri, ca să te faci părtaș al dumnezeieștii lumini.

Ca vameșul suspin, ca păcătoasa lăcrimez, ca tâlharul strig: Pomeneste-mă, Îndurate. Și ca fiul cel risipitor strig: greșit-am. Cad înaintea Ta ca femeia canaaneancă, Îndurate Hristoase, nu mă trece cu vederea!

Ale mucenicilor:

Patimilor trupești și durerilor sufletești v-ați arătat tămăduitori cu adevărat, prealăudaților pătimitori ai Domnului, dându-vă cu răbdare trupurile la chinuri și la moarte silnică; pentru aceasta vă fericiim pururea.

Mai mult decât razele soarelui strălucind răbdarea înțelepților purtători de chinuri ai lui Hristos, pe mai-marele întunericului, cu darul în chip vădit l-au nimicit și noaptea păgânătății au risipit, iar inimile credincioșilor au luminat.

A Născătoarei:

Cu razele dătătoare de lumină ale Cuvântului Celui ce a răsărit din pântecul tău cel sfânt, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, și a luminat marginile pământului, luminează sufletul meu cel întunecat cu negura plăcerilor, ca să te laud cu credință.

Canonul Înaintemergătorului

Același irmos:

Iată sfeșnicul care luminează celor dintru întunericul vieții; iată rânduneaua cea cu plăcut viers, care vestește tuturor pe primăvara-Hristos, pe marele Înaintemergător, mijlocitorul Legii celei vechi și al celei noi; cu ale cărui mijlociri suntem păziți pururea.

Ca pe un prieten al Mirelui te iau acum ca mijlocitor, eu, cel împovărat de mulțime de păcate,

și strig către tine, Botezătorule: Dăruiește-mi iertarea datoriilor, Preafericite, și aprinde candela sufletului meu, care s-a stins cu totul din nepurtare de grijă.

Cu îngerii cei fără de trup, cu preacinstiții apostoli, cu sfinții mucenici și cu proorocii, Proorocule, roagă-te pururea Prea-bunului Dumnezeu, ca să dobândim veșnicele bunătăți, noi, cei ce ne-am îmbogățit cu tine, Apărătorul cel bun.

Rânduneaua cea frumoasă, privighetoarea cea cinstită, porumbița cea preafrumoasă, turtureaua cea iubitoare de pustie, Botezătorule al Domnului, odrasla pustiei, sufletul meu, cel pustiit prin nerodire, arată-l roditor de bunătăți.

A Născătoarei:

Ca un scaun de heruvimi ai purtat pe Cel ce poartă toate și ai hrănit pe Cel ce ne hrănește pe noi. Pe Acela roagă-L neîncetat, Fecioară de Dumnezeu dăruită, ca turma ta pururea să fie ferită de prăbușirea cutremurului, de robie și de tot felul de necazuri.

Luminânda zilei să se caute la sfârșitul cărții.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Lumea cealaltă te așteaptă, suflete, și Judecătorul va scoate la arătare faptele tale cele ascunse și rele. Deci nu zăbovi întru cele de aici, ci apucă înaintea, strigând către Jude-

cătorul: Dumnezeuule, milostiv fii mie și mă mântuiește.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne...

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pe mine, cel cuprins de ușurința păcatului; ridică-mi gândul spre pocăință și mă fă lucrător iscusit al viei Tale, dăruindu-mi plata celui din ceasul al unsprezecelea și mare milă.

A mucenicilor:

Stih: Și fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

Acești ostași ai marelui Împărat s-au împotrivit poruncilor tiranilor; cu bărbăție au nesocotit chinurile și toată înșelăciunea au zdrobit-o și, după vrednicie fiind încununăți, cer de la Mântuitorul pace, și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Fecioară prealăudată, taina cea săvârșită întru tine a văzut-o Moise cu ochi proorocești, în rugul care ardea și nu se mistuia. Că focul Dumnezeirii n-a ars pântecul tău, Curată. Pentru aceasta, te rugăm, ca pe Maica Dumnezeului nostru, să se dăruiască lumii tale pace.

MARȚI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor

Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai; iar prin Cruce

a adus Hristos într-însul pe tâlhă-
rul, care striga: Pomeneste-mă,
când vei veni întru Împărăția Ta.

**Pe mine, cel ce în toate zilele
greșesc și calc poruncile Tale,
întoarce-mă, Dumnezeule, și mă
smulge din osândă, ca să slăvesc
îndurarea Ta cea de negrăit,
Iubitorule de oameni.**

A Înaintemergătorului:

**Arătatu-te-ai sfeșnic, dumneze-
iescule Înaintemergător, mergând
înaintea Luminii celei neapuse,
Care din nor luminos ne-a răsărit
nouă în chip de negrăit. Pe Acesta,
dar, roagă-L să lumineze sufletele
celor ce te cinstesc pe tine.**

A mucenicilor:

**Răbdând munci de multe feluri,
prealăudaților mucenici, v-ați
învrednicit cereștilor bunătăți
întru cele de sus; pentru aceea,
de toți oamenii pururea sunteți
fericiți.**

Slavă...

**Tatălui să ne închinăm și pe Fiul
să-L preaslăvim și pe Preasfântul
Duh toți credincioșii să-L lău-
dăm, strigând și grăind: Pome-
nește-mă, Treime de o ființă și
unime, Dumnezeule!**

Și acum..., a Născătoarei:

**După naștere, pururea Fecioară,
ca și mai înainte de naștere te-ai
păzit curată, născând pe Dum-
nezeu cu trup; pe Care îndu-
plecă-L, Curată, să ne mântu-
iască pe noi de patimile trupești
și sufletești.**

SLUJBA DE MIERCURI MARȚI SEARA, LA VECERNIE

**La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
Crucii:**

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Preacuratele Tale palme, Hris-
toase, pe lemnul Crucii le-ai
întins, și degetele Tale le-ai sân-
gerat, vrând, Iubitorule de oa-
meni, să mântuiești pe Adam, zi-
direa dumnezeieștilor Tale mâini,
cel ce, pentru călcarea poruncii,
era ținut în împărățiile morții;
pe care l-ai și ridicat cu stăpâ-
nirea Ta cea atotputernică.

**Pe Cruce fiind pironit ca un om,
Hristoase Dumnezeule, firea
omenească ai îndumnezeit-o; și
pe șarpele cel începător de rău-
tate omorându-l, ca un îndurat
ne-ai mântuit din blestemul cel
prin lemn, blestem făcându-Te,
și lumii dăruind binecuvântare
și mare milă.**

**Cel ce ești mai presus de toată cin-
stirea, Stăpâne, ai îngăduit să fii
lipsit de cinstire, Îndurate, răb-
dând moarte de ocară pe lemnul
Crucii, prin care neamul ome-
nesc a cules nemurire, și viața cea
dintâi iarăși a primit, murind Tu
trupește, Atotputernice.**

**Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu,
asemenea:**

**De durerea cea amară a picioa-
relor mele izbăvește-mă, Prea-**

curată, de slăbiciunea genunchilor și de sfărâmarea încheieturilor, de slăbirea mâinilor și a picioarelor și de vătămarea multor feluri de neputințe; întru acestea toate, păzește-mă ne-zdruncinat, întru dragostea Dumnezeuului și Ziditorului meu.

Supusu-m-am patimilor celor rele și fapte păcătoase de rușine am făcut eu, pățimașul, din care încă și acum nălucirea acestora și închipuirile cele rele mă clatină, mă schimbă și mă întorc spre patima dulceții acestora, întru simțirea inimii mele; ci tu, Curată, izbăvește-mă.

Viața mea, Preacurată, de multe ispite s-a umplut, din relele cele multe cu care am greșit; ci tu mă izbăvește și de acelea și de acestea și-mi dă minte și viață fără de poticnire și cuvânt înțelept, ca să te fericesc cu credință și să măresc dumnezeiescul tău nume.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoare:**

Junghierea Ta cea fără dreptate, Hristoase, văzând-o Fecioara, plângând striga Ție: Fiule prea-dulce, cum pătimești pe nedrept? Cum ești spânzurat pe lemn, Cel ce ai spânzurat tot pământul pe ape? Te rog, nu mă lăsa singură pe mine, Maica și roaba Ta, Făcătorule de bine mult îndurate!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Crucea s-a înfipt în locul Căpătâniei și ne-a înflorit nouă nemu-

rire, din izvorul cel pururea curgător al coastei Mântuitorului.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în cer.

Zid nesurpat este nouă cinstita Cruce a Mântuitorului, că, spre dânsa nădăjduindu-ne, toți ne mântuim.

A mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că ne-am săturat de defăimare.

O, cât este de bun schimbul pe care l-ați făcut, sfinților! Că v-ați dat sânghiurile, și ați moștenit cerurile; și, puțin timp fiind încercați, în veci vă veseliți. Cu adevărat bun este schimbul făcut de voi. Că, lăsând pe cele stricăcioase, ați dobândit pe cele nestricăcioase; și, împreună cu îngerii dănuind, lăudați neîncetat pe Treimea cea de o ființă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoare:**

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Sabie a trecut prin inima mea, o, Fiule, și o sfâșie, Stăpâne, precum mi-a spus mai înainte Simeon, zicea Fecioara, când a văzut pe Hristos spânzurând pe lemn. Ci Te scoală și împreună preaslăvește, Nemuritorule, pe Maica și roaba Ta, rogu-mă.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedeauna Crucii:

Mântuiește, Doamne, poporul Tău, și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredin-

cioșilor creștini asupra celui protivnic dăruiește, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Fiind răstignit Tu, Hristoase, a pierit tirania, și puterea vrăjmașului s-a zdrobit, că nici înger, nici om, ci Tu Însuși ne-ai mântuit pe noi. Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Cei ce am dobândit ocrotirea ta, Preacurată, și cu rugăciunile tale ne izbăvim din primejdii, cu Crucea Fiului tău pretutindenea fiind păziți, după datorie toți cu dreaptă credință te mărim.

După catisma a doua, sedeauna:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Lemnul Crucii Tale îl cinstim, Iubitorule de oameni, că pe dânsul ai fost pironit, Viața tuturor; raiul ai deschis tâlharului celui ce cu credință s-a îndreptat spre Tine, Mântuitorule, și desfătării s-a învrednicit, mărturisindu-se Ție: Pomeneste-mă, Doamne! Ca pe acela primește-ne și pe noi, care strigăm: Greșit-am toți, cu milostivirea Ta nu ne trece cu vederea.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac a lucrat mântuire în mijlocul pământului.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Arma Crucii stindard nebiruit împotriva vrăjmașilor s-a arătat oarecând în războaie, bine-

credinciosului împărat Constantin, prin credință. De aceasta se cutremură puterile cele protivnice; aceasta s-a făcut și credincioșilor mântuire și lui Pavel pricină de laudă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

O, minune nouă! O, taină înfricoșătoare!, striga Mielușeaua și Fecioara, cea cu totul fără prihană, când a văzut pe Domnul întins pe lemn. Cum este osândit pe Cruce, ca un vinovat, de către judecătorii cei fără de lege, Cel ce poartă în mână toate?

După catisma a treia, sedeauna:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Pe Cruce întinzându-Ți palmele, Îndurate, ai adunat neamurile cele depărtate de la Tine, ca să slăvească bunătatea Ta cea multă. Ci, caută spre moștenirea Ta și doboară cu cinstită Crucea Ta pe cei ce se războiesc împotriva noastră.

A mucenicilor:

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeu lui Israel.

Pentru chinurile sfinților, care pentru Tine au pățimit, îndură-Te, Doamne, și toate durerile noastre tămăduiește-le, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Mielușeaua cea fără prihană, pe Mielul și Păstorul văzându-L spânzurat și mort pe lemn, cu

lacrimi striga, ca o maică tân-
guindu-se: Cum voi lăuda, Fiul
meu, smerenia Ta cea mai pre-
sus de cuvânt și patimile cele de
voie, Dumnezeu preabun?

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Cântarea 1:

Irmosul:

Din robia cea amară izbăvin-
du-se Israel, marea cea
«neumblată a străbătut-o ca pe
«uscat; iar pe vrăjmașul văzân-
«du-l înecat, cântare lui Dum-
«nezeu a cântat, ca unui făcător
«de bine, Cel ce a făcut minuni
«cu braț înalt, că S-a preaslăvit».

Pe Cruce fiind spânzurat, Hris-
toase, împreună cu Tine ai ridi-
cat pe omul cel căzut și toată pu-
terea vrăjmașului ai doborât-o,
Cuvântule. Pentru aceea laud
patima Ta, a Celui ce ai pătimit
și din patimi m-ai izbăvit.

Tu ești Domnul slavei, Cel ce cu
mărire ai încununat pe om;
pentru aceasta, cu spini ai fost
încununat, pentru ca firea noas-
tră cea purtătoare de spini, să o
faci aducătoare de roada dum-
nezeieștilor lucrări, Săditorule.

Ale mucenicilor:

Ceata cea preasfântă a sfinților
după lege pătimind, cu sfintele
curgeri ale sângiurilor, toată
făptura au sfințit; iar spurcatele
jertfe care se aduceau idolilor,

întru Dumnezeu Părintele, le-au
nimicit.

Preasfinților mucenici, norii
chinurilor nu au putut acoperi
luptele voastre cele pline de răb-
dare; pentru aceea, mai lumi-
nați decât razele soarelui vă
arătați, măriților, răsfrângând
cu strălucire rază de mântuire.

A Crucii și a Născătoarei:

Sabie te-a rănit, Preacurată,
când ai văzut patimile Fiului
tău: pe Dânsul cu sulița împuns,
și îndepărtând sabia cea pusă
de-a curmeziș, care împiedica
credincioșilor dumnezeiasca în-
trare în rai.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare...

Pe tine, Curată, aflându-te
locaș sfânt, Cuvântul cel
preasfânt S-a sălășluit în pân-
tele tău, dăruind sfințire și lumi-
nare și iertare de păcate celor ce
te cinstesc pe tine.

Ceea ce ai născut pe Strugurele
vieții, Care izvorăște vinul mân-
tuirii, pe mine, cel întunecat de
beția păcatelor, ca o milostivă
mă înțelepțește și mă povățu-
iește către căile cele drepte ale
pocăinței.

Pe mine, cel ce pururea alunec
cu gândul, și sunt prins cu
cugetele cele viclene, și nebu-
nește mă amăgesc, și vrăjma-
șilor cu totul rob m-am făcut, să
nu mă treci cu vederea, Stăpâne.

Cântarea a 3-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Nu întru înțelepciunea și bogăția lui să se laude murtorul, ci întru credința Domnului, strigând lui Hristos «Dumnezeu și cântând pururea «cu dreaptă cinstire: Pe piatra «poruncilor Tale întărește-mă, «Stăpâne».

Străpuns-au mâinile și picioarele Tale cei fără de lege, Iisuse al meu, ale Celui ce întâi cu palma în chip de negrăit ai zidit pe om, Hristoase Dumnezeule, și, prin palma Ta, din patimi și din stricăciune pe toți i-ai mântuit.

Striga Isus Navi să stea luna și soarele, mai înainte închipuind întunecarea luminătorilor, care s-a făcut când a pățimit Stăpânul cu trupul pe Cruce, prin care căpeteniile cele viclene ale întunericului au rămas de rușine.

Ale mucenicilor:

Cu râvnă răbdau sfinții mucenici durerile, prin care fiind răniți, pe șarpele veliar tare l-au rănit. Pentru aceea, rănilor sufletelor noastre le vindecă pururea cu dumnezeiești muștrări.

Jertfelnicele și templele păgânești le-ați surpat, mucenicilor, și cu răbdarea și cu bărbăția pe voi înșivă în chip minunat v-ați ridicat ca niște biserici încăpătoare ale Tatălui și ale Fiului și ale Sfântului Duh.

A Crucii și a Născătoarei:

În timpul pătimirii văzând, Fecioară, pe Cel împodobit cu frumusețea, neavând chip nici frumusețe, cu amar ai strigat, Curată, tânguindu-te: Vai mie! Cum pătimești, Fiule, vrând să mântuiești pe toți din patimi?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce Însuți știi...

Ceea ce ai născut pe Stăpânul a toate și ești Stăpânul tuturor, smulge-mă acum de sub stăpânirea necuratelor patimi, cea cu totul fără prihană; că pe mine însumi ticăloșește m-am făcut rob acestora, cu lenevirea și cu violența cugetării.

Ceea ce ești pururea îndurată, ca una ce ai născut pe Domnul cel preaîndurat și bun, pe mine, cel ce prin răutatea firii sunt neîndurat și nemilostiv, să nu mă treci cu vederea, Preacurată, și mă întoarce cu rugăciunile tale.

Smulge-mă din viforul gândurilor celor păcătoase și din primejdii și din necazuri și din ispite, Fecioară, și către limanurile cele dumnezeiești îndreptează-mă, și de împăcare umple inima mea, rogu-te, ceea ce ești singură întru totul lăudată.

Cântarea a 4-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Auzit-a de demult Avacum Acel minunat, glasul Tău, «Hristoase, și cu frică a strigat: «Dumnezeule și Sfinte, de la

«miazăzi vei veni, din muntele
«cel cu umbra deasă, ca să mân-
«tuiești pe unșii Tăi. Slavă pute-
«rii Tale, Doamne».

Bătăi și răni ai răbdat, Hris-
toase, și, fiind răstignit, ai tămă-
duit rănile inimii mele; fiere
amară ai gustat, vindecând vătă-
marea cea stricăcioasă a gustării
celei dulci; și pe lemnul Crucii
fiind pironit, blestemul pomului
celui din rai l-ai nimicit.

Neamurile cele depărtate de la
Tine, înălțându-Te pe Cruce,
aproape le-ai tras; și ne-ai îm-
păcat pe noi cu Părintele, Înde-
lung-răbdătorule, ca un sol fă-
cându-Te mijlocitor, și în mijlo-
cul pământului patimă de ocară
ai răbdat.

Ale mucenicilor:

În marea cea tainică a sânghi-
urilor voastre, de Dumnezeu feri-
ciților, faraon cel netrupesc îm-
preună cu toate oștile lui că-
zând, a pierit. Pentru aceea, voi
cu bucurie fiind mântuiți, în pă-
mântul făgăduinței ați trecut și
cetățeni ai cerului v-ați făcut.

Cu tăria lui Hristos întărindu-se
mucenicii și patimii celei fericite
urmând, patimi de multe feluri
au primit pe cinstitele lor tru-
puri. Pentru aceasta, domolesc
patimile sufletelor și ale tru-
purilor celor ce pururea îi laudă
și îi fericesc.

A Crucii și a Născătoarei:

Junghierea cea nedreaptă vă-
zând-o ceea ce Te-a născut,

Hristoase, tânguindu-se striga
către Tine: Fiule, Drepte jude-
cătorule, cum ai fost osândit
fără dreptate, vrând să îndrep-
tezi pe cei de demult osândiți
prin călcarea poruncii și alu-
necați spre stricăciune?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Munte pe tine cu darul...

Norul cel cu totul luminos,
care ai născut pe Iisus, Soa-
rele dreptății, pe Dătătorul de
lumină și Dumnezeu, luminează
sufletul meu, cel ce se află în
noaptea păcatului și este orbit
de întunericul desfătărilor.

Scoate-mă din cursa și stricăciu-
nea celor ce mă caută cu vicleșug
de-a pururea să-mi facă rău, ceea
ce ești gata ajutătoare a creștinilor
și a celor necăjiți alinare, de Dum-
nezeu Născătoare, Stăpână, cu
totul fără prihană.

Tăria și lauda mea este Domnul,
pe Care din curatele tale sân-
giuri L-ai născut, Curată. Deci,
pe Acesta roagă-L totdeauna,
Fecioară, ca să mă păzească
curat cu sufletul și cu trupul, pe
mine robul tău.

Cântarea a 5-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Lumina Ta cea neapusă stră-
lucește-o, Hristoase, în ini-
«mile celor ce cu credință Te
«laudă pe Tine, pacea Ta cea
«mai presus de minte dând-o
«nouă, pentru ca, din noaptea

«necunoștinței către ziua luminii
«Tale alergând, să Te slăvim pe
«Tine, Iubitorule de oameni».

Soarele, Mântuitorule, s-a golit
de lumină, văzându-Te gol spân-
zurat pe lemn, pe Tine, Cel ce ai
spânzurat pământul pe ape; iar
pietrele dacă Te-au simțit pe
piatră înălțat, s-au despicat de
frică și temeliile pământului s-au
cutremurat.

Pe lemnul Crucii fiind înălțat și
cu piroane fiind pironit, dege-
tele Ți-ai sângerat, Îndelung-
răbdătorule; și cu împunsătu-
rile suliței ai fost străpuns în
coastă, vindecând rana lui
Adam, pe care acela a răbdat-o
ascultând de Eva cea din coastă,
și neascultând pe Făcătorul.

Ale mucenicilor:

Rai s-a arătat mulțimea muce-
nicilor, având în mijloc pe Hris-
tos Pomul vieții, pentru Care cu
cuget viteaz, moarte de ocară
răbdând, au omorât, cu dumne-
zeiasca putere, pe șarpele cel ce
a omorât prin mâncare pe înce-
pătorul neamului omenesc.

Cu picăturile sângiurilor voastre,
pătimitori ai lui Hristos, adâncul
păgânătății l-ați uscat; și cu
dumnezeieștile izvorări ale sfin-
țitelor minuni curgerile patimilor
sufletelor și ale trupurilor le
opriți. Pentru aceea, după vred-
nică datorie sunteți fericiți.

A Crucii și a Născătoarei:

Văzând cea fără de prihană pe
Hristos ridicat de voie pe lem-

nul Crucii, se mira și, plângând,
striga: Fiule și Dumnezeuul meu,
scăpând de durerile cele din
naștere, pătimesc acum dureri,
văzându-Te pe nedrept răstignit
de cei fără de lege.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai luminat...

Sufletul meu arată-l roditor
de fapte bune, Fecioară, iz-
gonind cugetele mele cele nero-
ditoare, și smulgând din rădă-
cină mărăcinii păcatului, care
mă înăbușă, Preacurată.

Pe Cuvântul cel dumnezeiesc,
prin înger în pânțe L-ai încă-
put mai presus de cuvânt, Năs-
cătoare de Dumnezeu. Deci, pe
Acesta roagă-L să izbăvească pe
robii tăi de faptele cele necuge-
tate și din dulcelele cele pricinu-
itoare de moarte.

Ceea ce cu odrăslirea ta ai
veștejit păcatul cel odrăslit prin
lemn, veștejește cugetele trupu-
lui meu și pornirile patimilor și
viforul valurilor celor protiv-
nice, ca să te laud, Preacurată.

Cântarea a 6-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Împresurat sunt din toate păr-
țile de patimi nenumărate și
«de chitul răutăților am fost
«înghițit! Ci, din stricăciune
«scoate-mă, Dumnezeule, ca oa-
«recând pe Ionă; și întru cre-
«dință dăruiește-mi slobozirea
«din patimi, pentru ca să jertfesc

«Ție cu glas de laudă și cu duhul «adevărului».

Când și-a întins Moise mâinile spre ceruri a închipuit patima Ta, a Celui ce Ți-ai întins palmele pe lemn și stăpânirea cea pierzătoare a celui rău ai nimicit-o. Pentru aceea, știindu-Te izbăvitor și mântuitor, Te lăudăm, Iubitorule de oameni.

Moarte ai răbdut, fiind ridicat pe lemn, și pe ucigașul nostru l-ai omorât și ai înviat, Hristoase, făptura mâinilor Tale; și în coastă fiind împuns, ai izvorât două râuri de iertare, celor ce în două voințe Te laudă pe Tine.

Ale mucenicilor:

Cinstită s-a făcut acum moartea voastră, sfinților, înaintea Domnului, Celui ce a cinstit pe toți cu cinstitele Sale patimi și a rușinat pe necinstitul veliar, care cu toate atacurile chinurilor se meșteșugea să vă doboare pe voi.

Cu tot sufletul mergând către toate felurile de munci, înțelepților, ați aflat tot ajutorul care vă sprijină pe voi, al Celui ce firea omenească în întregime a purtat-o. Pentru aceea, erați bucuroși când vă tăiau în bucăți și cu focul vă ardeau.

A Crucii și a Născătoarei:

Răstignirea Ta văzând-o, Preacurata striga: Fiule, ce privilegii nemaivăzută este aceasta? Cel ce vindeci patimile bolnavilor, cum rabzi patima cea prea neobișnuită? Ce răsplătire Ți-au

dat vrăjmașii, Făcătorule de bine, pentru binefacerile ce li s-au făcut?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

Omorât a fost vrăjmașul de către Rodul tău cel purtător de viață, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită; și iadul a fost prădat de tot și cei din legături am fost sloboziți. Pentru aceea, strig: Dezleagă patimile inimii mele.

Înstrăinat fiind de Dumnezeu, din pricina răutății, și departe stând, fă-mă, ceea ce ești cu totul fără prihană, unit cu El prin minunată mijlocirea ta, ca să laud măririle puterii tale, Dumnezeiască Mireasă.

Fiul cel mai presus de timp, în timp S-a făcut, născându-Se din tine, Preacurată; pe Acela roagă-L să vindece patimile cele de mult timp ale inimii mele și către viața cea veșnică să mă povățuiască.

Cântarea a 7-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Tinerii cei ce s-au arătat oarecând sfinți pentru buna cin-
«stire a lui Dumnezeu, trecut-au ca
«printr-o cămară prin văpaia
«cea nesuferită a cuptorului și
«cu un glas lăudând, cântare glă-
«suiau: Dumnezeul părinților,
«binecuvântat ești!».

Stăpân fiind, Iisuse al meu, de la rob palmuire ai primit, căutând

să mă izbăvești pe mine, cel rob de pierzătorul; și pe Cruce fiind pironit, m-ai mântuit pe mine, cel ce cânt: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

Cutremuratu-s-a toată zidirea, când ai fost Tu răstignit, Îndurate Doamne; și, cu sulița fiind împuns, vrăjmașul s-a rănit peste tot trupul; iar Adam cel rănit s-a vindecat, strigând: Dumnezeule, binecuvântat ești!

Ale mucenicilor:

Cu Crucea Ta îngrădindu-se dumnezeiasca oaste a purtătorilor de chinuri, taberele vrăjmașului cu darul le-a nimicit și cununi de biruință a luat, strigând: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

Voință mai puternică decât focul având, pătimitorilor, de foc fiind atinși, nu ați fost arși, ci ați ars materia cea rea a credințelor păgânești, strigând: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

A Crucii și a Născătoarei:

Cel născut al tău, Fecioară, veacurile în chip minunat le-a născut și, pe Cruce înălțându-Se, pe cei căzuți i-a ridicat împreună cu El și locuitori cerești i-a arătat pe cei ce strigă: Dumnezeu părinților, binecuvântat ești!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe tine cupzor gândit...

Ceea ce ești ușă a Luminii, deschide-mi ușile cele strălucitoare ale pocăinței, cu rugăciunile tale, oprind intrările

desfătărilor și gonind gândurile mele cele rele, ca să laud și să măresc puterea ta cea nebiruită.

Preacurată, cu picăturile îndurărilor tale spală-mi întinăciunea sufletului, cu care din ne luarea aminte rău m-am murdărit; și-mi curățește vederea minții mele, ca să laud măririle tale cu glasuri netăcute.

Tu, ceea ce ai născut pe Izvorul vieții, pe mine, cel omorât cumplit cu asuprelile diavolilor, Preacurată, cu totul fără prihană, cu mijlocirile tale înviază-mă pe mine, cel ce cânt Fiului tău: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit!

Cântarea a 8-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc răcorit a arătat de demult închipuirea minunii celei mai presus «de fire, pentru că focul n-a ars «pe tineri, arătând dumnezeiasca naștere a lui Hristos, cea «fără de sămânță, din Fecioară. «Pentru aceea, laudând, să cântăm: Să binecuvinteze toată «zidirea pe Domnul și să-L «preaînălțe întru toți vecii».

Întins a fost pe Cruce de bunăvoie Cel ce cu un semn cerul a întins, și cu piroane a fost pironit Cel ce dorea să despiro-nească zapisele cele de pătimire ale lui Adam celui întâi-zidit; pentru aceea, laudând să cântăm: Să binecuvinteze toată

zidirea pe Domnul și să-L prea-înălțe întru toți vecii.

Când soborul cel cu inima de piatră pe Tine, Piatra vieții, pe piatră Te-a înălțat, munții s-au clătinat, pământul s-a cutremurat, Cuvântule al lui Dumnezeu, și sufletele cele zguduite s-au întărit către dumnezeiasca viață, pururea cântând: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Tesutu-și-au veșminte de mântuire loruși, cu înțelepciune, purtătorii de chinuri, întru goli-ciunea trupului pătimind cu răbdare și mulțime de chinuri primind; pentru aceea, laudând cântă: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul și să-L prea-înălțe întru toți vecii.

Cu unghii de fier, fără milă fiind sfârtecați răbdătorii de chinuri și fără de cruțare în mici bucăți fiind tăiați și cu tot felul de răni împărtășindu-se, idolilor celor ciopliți n-au jertfit; ci, stâlpi de bărbăție s-au arătat credincioșilor, strigând: Binecuvântați toate lucrurile pe Hristos și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Crucii și a Născătoarei:

Deoarece fariseii cei fără de minte, care Te prigoneau pe Tine, plănuiau să Te ridice de pe pământ, fără de fiu m-am făcut și mă tulbur; și ca o Maică sunt îndurerată cu inima, striga oarecând cea neispită de bărbat,

văzându-Te pe Cruce înălțat. Cu aceasta dimpreună Te slăvește făptura în veci, Iisuse, Mântuitorul tuturor.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel...

Înmulțirea patimilor și vici-
niilor demonilor mă prigo-
nesc, Preacurată; dar avându-te
pe tine scăpare, mă mântuiesc,
cântând Fiului tău: Binecuvân-
tați toate lucrurile Domnului pe
Domnul, laudați-L și-L prea-
înălțați întru toți vecii.

Curată, ceea ce ești mai înaltă
decât cerurile, ridică mintea
mea mai presus de materie și de
greșelile cele din viață, ca să
cânt: Să binecuvânteze toată
făptura pe Domnul și să-L prea-
înălțe întru toți vecii.

Fecioară cu totul luminată, care
ai născut pe Dătătorul de lu-
mină Dumnezeu, luminează
ochii inimii mele cu lumina
cunoștinței de Dumnezeu, ca să
cânt: Toate lucrurile Domnului
laudați pe Domnul și-L preaînăl-
țați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Negrăită este taina Fecioarei,
pentru că aceasta s-a arătat
«cer, scaun de heruvimi și că-
«mară purtătoare de lumină a
«lui Hristos Dumnezeu atotții-
«torul. Pe aceasta cu bună cin-
stire, ca pe Născătoarea de
«Dumnezeu, să o mărim».

Dacă Te-a văzut oarecând pe lemn spânzurat pe Tine, Mântuitorule, Cel ce ai spânzurat pământul pe ape fără de număr, tâlharul cel mulțumitor, cu credință striga Ție: Pomeneste-mă! Cu care și noi cu dreaptă credință patimile Tale slăvim.

Răstignit fiind, ai cutremurat temelile pământului; cu sulița fiind împuns, izvorăști sânge și apă, picăturile nemuririi, prin care de patimi ai curățit firea omenească, Iisuse, pe Care, după vrednicie, Te slăvim.

Ale mucenicilor:

Se bucurau întru chinuri sfinții, îndemnându-se pe ei înșiși, vitejii, ca spre o desfătare, strigând: Să stăm! Iată că s-a deschis locul luptelor, Hristos întinde acum cununi acelor pe care i-a iubit.

Se luminează toată adunarea credincioșilor, cinstind cu prăznuire luptele tuturor nebriiților mucenici și durerile cele nenumărate, prin care s-au învrednicit de desfătare și de bucurie cei fără de durere, și de viața cea veșnică.

A Crucii și a Născătoarei:

Ceea ce în chip de negrăit ai născut pe Cuvântul cel iubitor de oameni, pe Care văzându-L pătimind de voie pentru oameni, ai strigat, Fecioară: Ce este aceasta, Dumnezeu cel fără de patimă rabdă pătimire, ca să

izbăvească din patimi pe cei ce cu credință se închină Lui?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Chipul nașterii tale...

Bucură-te, ceea ce ai născut bucuria, bucură-te, ceea ce ai risipit întristarea! Bucură-te, ceea ce alungi negurile sufletelor și luminezi cu lumină nevăzută pe cei ce cu credință și cu dragoste te măresc, Născătoare de Dumnezeu.

Usucă toate revărsările patimilor mele, Preacurată, și seacă adâncul cel fără de fund al păcatelor mele, ceea ce ai născut Ploaia cea mântuitoare și râul păcii și noianul cel mare al îndurării.

Tuturor celor răniți și bolnavi de deznădăjduire te-ai arătat tămăduire fără de plată, Preacurată, și liman de mântuire celor ce înoată pe marea vieții acesteia, întru care tot cel ce caută scăpare mântuindu-se, cu credință te mărește, Curată.

Luminânda zilei caut-o la sfârșitul cărții.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile Crucii:

Pe Tine, Cel ce pe lemnul Crucii ai fost pironit cu trupul și ne-ai dăruit nouă viață, ca pe Mântuitorul și Stăpânul neîncetat Te lăudăm.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noastre.

Prin Crucea Ta, Hristoase, s-a făcut o singură ceată și o Biserică

a îngerilor și a oamenilor; cerul și pământul se veselesc, Doamne, slavă Ție.

A mucenicilor:

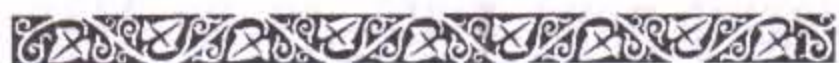
Stih: Și fie lumina Domnului Dumnezeu nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

Pe voi, prealăudaților mucenici, nici durerea, nici strâmtorarea, nici foamea, nici asuprirea, nici bătăile, nici sălbăticia fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n-au putut să vă despartă de Dumnezeu; ci, mai vârtos cu dragostea cea pentru Dânsul, ca în niște trupuri străine luptându-vă, firea ați uitat-o, disprețuind moartea. Pentru aceea, și după vrednicia durerilor voastre plată ați luat, și moștenitori ai cereștii Împărății v-ați făcut. Rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Lângă Crucea Ta stând, Cuvântule al lui Dumnezeu, Mielușeaua și Maica Ta cea fără prihană, tânguindu-se striga: Cum mori pe Cruce, o, Fiul meu! Vai mie, Lumina mea cea prea dulce, unde a apus acum podoaba chipului Tău, cea mai frumoasă decât toți oamenii?

MIERCURI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai; iar prin Cruce a

adus Hristos într-însul pe tâlharul, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Patimă de ocară ai răbdat, Hristoase, și ocările noastre pe toate le-ai ridicat, Bunule; și Împărăției celei de sus pe noi părtași ne-ai arătat, pe noi, cei ce ne închinăm pogorării Tale.

Goliciunea lui Adam acoperind-o Tu, Hristoase, Te-ai golit cu trupul și pe Cruce ai fost înălțat, ridicându-ne pe noi dintru adâncul răutăților. Pentru aceasta, Cuvântule, slăvim sfântă pogorârea Ta.

A mucenicilor:

Cu rănilile voastre cele sfințite, mulțimea diavolilor rânind-o, întru totul lăudaților mucenici, bolile și rănilile tuturor oamenilor în dar pe fiecare pururea le vindecați.

Slavă...

Tatălui să ne închinăm și pe Fiul să-L preaslăvim și pe Preasfântul Duh toți credincioșii să-L lăudăm, strigând și grăind: Treime Sfântă, mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Stând lângă Cruce, ceea ce ești cu totul fără prihană, și văzând pe Hristos pironit cu trupul, tânguindu-te strigai: Unde a apus acum, Îndurate, frumusețea Ta, cea cu adevărat de negrăit?

SLUJBA DE JOI

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **se pun aceste stihiri podobnice ale sfinților apostoli:**

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Slăviților apostoli ai lui Hristos, ucenici de Dumnezeu chemați, învățători a toată lumea, aflând pe Domnul, Care este mijlocitor între Dumnezeu și oameni, de Dânsul cu dumnezeiască cuviință v-ați lipit; și pe El ca pe un Dumnezeu și ca pe un om desăvârșit, în lume cu strălucire L-ați propovăduit.

Apostoli întru totul înțelepți, ca unii care ați fost cunoscători și vestitori ai adevăratei Înțelepciuni, rugați-vă să se scuture nepriceperea sufletului meu, aprinzând lumina Mângâietorului; și, arzând putrejunea cugetului meu, învredniciți-mă ca să vă fericesc pe voi.

Apostoli de Dumnezeu văzători, sufletul meu cel întunecat de patimi luminați-l, cei ce cu dumnezeieștile învățături toată lumea ați luminat și întunericul idolilor l-ați îpușinat. Și acum rugați-vă să dăruiască sufletele noastre pace și mare milă.

Alte stihiri, ale Sfântului Nicolae:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Peste florile Bisericii împrejur zburând, ca un pui al cuibului

celui de sus al îngerilor, de trei ori fericite Nicolae, pururea strigi lui Dumnezeu pentru noi toți, care suntem în nevoile primejdiilor și ale ispitelor; ci izbăvește-ne cu rugăciunile tale.

Înconjurând frumusețile celor nevăzute, ai cunoscut înfricoșătoarea slavă a sfinților, Sfinte. Pentru aceea, și cereștile cuvinte ale acelor vedenii veșnice ni le descoperi nouă, Preasfințite.

Podoaba sfântului veșmânt, cu faptele bune cele lucrătoare, mai strălucită ai făcut-o, de Dumnezeu purtătorule Părinte; pentru aceea și nouă cu sfințenie săvârșești minunile vedeniilor acelora, de-a pururea Pomenite, izbăvindu-ne de necazurile cele cumplite.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu Fecioară și neispită de nuntă, care în anii cei mai de pe urmă ai născut pe Dumnezeu, chiar și după naștere cu adevărat fecioară curată te-ai arătat, scaun și ușă și masă de taină și sfeșnic cu chip de lumină.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile apostolești:

Alăuta apostolilor cea cu viers preadulce de Duhul Sfânt fiind însuflată, a nimicit jertfele blestemăților diavoli și, propovăduind pe unul Domnul, a izbăvit neamurile din rătăcirea idolească și le-a învățat să se închine Treimii celei de o ființă.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în cer.

Pe Petru și pe Pavel cu un glas să-i lăudăm; pe Luca, pe Matei, pe Marcu, pe Ioan, pe Andrei, pe Toma, pe Vartolomei, pe Simon Cananeul, pe Iacov, pe Filip și pe toată ceata ucenicilor, după vrednicie să o lăudăm.

A mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că ne-am săturat de defăimare.

Prealăudaților mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschisu-s-au vouă ușile raiului și, înlăuntru fiind, din pomul vieții vă îndulciți; lui Hristos rugați-vă să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fecioară prealăudată, taina cea săvârșită întru tine, Moise cu ochi proorocești a văzut-o în rugul care ardea, dar nu se mistuia. Că focul Dumnezeirii n-a ars pântecele tău, Curată. Pentru aceasta, te rugăm, ca pe Maica Dumnezeului nostru, să se dăruiască lumii tale pace.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele apostolești:

Înțelepților pescari ai lumii, cei ce ați luat de la Dumnezeu a fi milostivi, rugați-vă și acum pentru noi, care strigăm: Doamne, pentru apostolii Tăi, păzește pe poporul și țara aceasta și mân-

tuiește sufletele noastre de primejdiile care ne împresoară.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Cu mreața cuvântului și cu undița Crucii destrămând pescarii meșteșugirile iscușitorilor vorbitori, au luminat neamurile să Te slăvească pe Tine cu dreaptă credință, Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta, strigăm Ție, Celui ce i-ai întărit pe dâșii: Slavă Tatălui și Fiului, slavă și Duhului celui de o ființă. Slavă Celui ce, printr-înșii, a luminat lumea.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Zămisbind fără ardere focul Dumnezeirii și născând fără sămânță pe Domnul, izvorul vieții, ceea ce ești cu daruri dăruită, de Dumnezeu Născătoare, izbăvește pe cei ce te măresc pe tine.

După catisma a doua, sedelnele apostolești:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Pe trâmbițele lui Hristos cele cu bune glasuri, pe înțelepții apostoli, pe pescarii care au tulburat marea păgânătății și, ca din adânc, au tras pe oameni la limanul cel dumnezeiesc al mântuirii, cu darul Duhului, credincioșii cu laude să-i cinstim.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.

Lumina, care din Lumină a strălucit mai înainte de timp, cu trupul s-a arătat în timp celor de pe pământ și lumea a luminat prin voi, preafericiților

apostoli. Pentru aceea, toți, cu dumnezeieștile voastre învățături luminându-ne, cinstim sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ocrotitoare pe lângă Dumnezeu avându-te pe tine, Preacurată, toți alergăm la sfântă Biserica ta, cerând ajutor de la tine, pururea Fecioară. Deci, izbăvește-ne pe noi de răutatea diavolilor și ne ferește de osânda cea înfricoșătoare, pe cei ce te fericim pe tine.

După catisma a treia, aceste sedelne:

A Sfântului Nicolae:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

În Mira locuind trupește, Ierarhe, cu mirul Duhului te-ai arătat uns duhovnicește, Părinte Nicolae; și, cu mirurile minunilor tale, revărsând mir veșnic, ai miruit pe cei ce cu laude înmiresmate voiesc să miruiască pomenirea ta.

A mucenicilor:

Pe mucenicii lui Hristos toți să-i rugăm și cu dragoste și cu credință să ne apropiem către dâșii; căci aceștia se roagă pentru mântuirea noastră. Aceștia izvorăsc darul tămăduirilor și împrăstie taberele dracilor, ca niște păzitori ai credinței.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Dumnezeieștii ucenici și apostoli, cu dumnezeieștile învățături, tuturor au propovăduit nașterea ta cea de negrăit,

Fecioară preacurată, Născătoare de Dumnezeu, învățându-ne să te cinstim pe tine, după vrednicie. Ci, ne rugăm ție: roagă-te dimpreună cu dâșii, să se mântuiască cei ce cu credință te cinstesc pe tine.

Psalmul 50.

CANOA N E L E

Canonul sfinților apostoli

Cântarea 1:

Irmosul:

Dreapta Ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască «cuvință întru tărie s-a prea-«slăvit; că aceasta, Nemuritoare, ca o atotputernică, pe po-«trivnici i-a zdrobit, făcând israe-«litenilor cale nouă, prin adânc».

Cu dumnezeieștile raze ale Luminii celei cu trei străluciri luminându-vă, slăviților, cu adevărat după dar, dumnezeiești v-ați făcut, apostolilor cu chip dumnezeiesc. Pentru aceea, după datorie, cu credință vă cinstim.

Preavrednicilor slujitori ai Cuvântului, Cel ce din îndurare S-a arătat pe pământ cu materia trupului, împlinatori cu credință ai tuturor poruncilor Lui făcându-vă, apostolilor, pururea sunteți cinstiți.

Cu luminătoarele străluciri ale Preasfântului Duh, luminați-mă în întregime, pururea fericiților, pe mine, cel acoperit cu întunericul păcatelor, și către calea pocăinței cu înțelepciune îndreptați-mă.

A Născătoarei:

Ceea ce ești bucuria apostolilor, Născătoare de Dumnezeu Stăpână, cu totul fără prihană, ca una care ești Maică a Celui ce, cu dumnezeiască cuviință, a grăit într-însii; roagă-te împreună cu dâșii, ca să mă izbăvesc de focul gheenei.

Canonul Sfântului Nicolae

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Irmos: Cântare de biruință...

Cu cununile dreptății fiind împodobit și lângă scaunul Darului stând, Nicolae, izbăvește cu mijlocirile tale pe cei ce cu cântări de laude te încununază acum cu credință.

Cel ce ai primit darul tămăduirilor, Preafericite Nicolae, rănile sufletului meu vindecă-le cu rugăciunile tale și de ispitele, care mi se întâmplă, izbăvește-mă cu mijlocirile tale.

Cu puterea rugăciunii tale, Nicolae, sufletul meu cel cu totul slăbit de păcate îndreptează-l și, din greutățile vieții, pe toți izbăvește-i.

A Născătoarei:

Întunecările minții mele cu lumina ta alungă-le, ceea ce ești cu totul fără prihană, și de întunericul cel veșnic mă păzește, ca pururea să laud măririle tale.

Cântarea a 3-a:**Canonul sfinților apostoli****Irmosul:**

Cel ce singur știi slăbiciunea firii omenești și din milostivire ai îmbrăcat chipul ei,

«încinge-mă cu putere de sus, ca «să strig Ție: Sfântă este Biserica cea însuflețită a slavei Tale «cele negrăite, Iubitorule de «oameni».

Cel ce singur este Dumnezeu nevăzut S-a văzut întrupat și ucenici v-a ales pe voi, care ați propovăduit în toată lumea numele și slava Lui cea mai presus de lume, preafericiților dumnezeiești apostoli.

Ție unuia am greșit, Hristoase, Ție unuia am păcătuit și sufletul rău mi-am pângărit. Cu mila Ta curățește-mă și mă mântuiește pe mine, având mijlocitori pe înțelepții Țăi apostoli, Cel ce ești unul lesne iertător, Iisuse.

De amărăciunea patimilor și a gândurilor și de tot păcatul, ca niște buni apostoli, izbăviți-mă, cu pocăința îndulcind cugetul meu, ca unii care purtați în inimă dumnezeiască îndulcire, prealăudaților apostoli.

A Născătoarei:

Cu slujitorii cei fără de materie, Fecioară neispită de nuntă, cu toate Puterile cele de sus, cu mucenicii și cu apostolii, roagă pe Hristos, pe Care L-ai întrupat din preacuratele tale sânziuri, ca să mântuiască pe robii tăi.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Să se întărească inima mea...

Cel ce ești podoaba arhierilor, dumnezeiască bună mireasmă a Duhului, cu rugăciunile tale cele a mir mirositoare, te rog gonește patimile cele urât

mirositoare ale inimii mele, înțelepte Nicolae.

În trândăvie irosindu-mi viața eu, ticălosul, de înfricoșătoarea judecata Ta mă tem, Hristoase; la care să nu mă osândești, îmblânzindu-Te cu sfintele mijlociri ale Sfântului Nicolae.

Cel ce în tot chipul ești împodobit cu dumnezeiescul Dar, Părinte Ierarhe Nicolae, de tot felul de ispite și de primejdii izbăvește-mă pe mine, care caut scăpare sub acoperământul tău cel cinstit, Preafericite.

A Născătoarei:

Izbăvește-mă de toată strâmtorarea și de multe sminteli ale șarpelui, și de focul și întunericul cel veșnic, ceea ce ești cu totul fără prihană, care ai născut oamenilor pe Lumina cea neînserată.

Cântarea a 4-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Ca pe un munte umbrit cu Darul cel dumnezeiesc, pri-
«vindu-te Avacum, cu ochii cei
«mai înainte văzători, a proo-
«rocit pe Sfântul lui Israel, Care
«avea să Se nască din tine, spre
«mântuirea și înnoirea noastră».

Mărice credinței celei păgânești cu plutirile voastre tulburându-le, luptători de Dumnezeu aleși ai lui Hristos, pe vrăjmașul cel netrupesc l-ați cufundat, și pe oamenii cei cufundați, la mântuire i-ați scos, slăviților apostoli.

Cei ce sunteți vase ale dumnezeieștilor străluciri ale Duhului, sufletul meu cel întunecat și primitor de tot felul de patimi, cu lumina pocăinței luminați-l, de Dumnezeu fericiților apostoli.

Nori care ați plouat Apa vieții, sufletul meu cel înțelenit de uscăciunea patimilor, dumnezeiește adăpați-l și-l faceți să odrăslească spic mântuitor de fapte bune, preaslăviților apostoli.

A Născătoarei:

Prooroci, apostoli, preaslăviți mucenici, cu Maica Mântuitorului rugați-vă cu osârdie să ne mântuim de păcate și de veșnica osândă, de ispite, de primejdii și de necazuri.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cu duhul mai înainte văzând...

Ca cel ce ești împlinitor al tuturor poruncilor lui Dumnezeu, cu rugăciunile tale îndreptează-ne să păzim așezămintele de lege, care duc la mântuire, și ne păzește de toate ispitele care vin asupra noastră, Părinte Ierarhe Nicolae.

Călătoria vieții întru Hristos cu cuvioșie săvârșindu-ți, căile noastre cele către Dânsul îndreptează-le, ca, fugind de căile amăgitorului, să ajungem la mântuirea cea desăvârșită, de Dumnezeu purtătorule Părinte Nicolae.

Cel ce toate meșteșugirile vrăjmașului le-ai adormit cu dumnezeieștile privegheri, Înțelepte

Nicolae, pe noi toți cei ce priveghem și laudăm pe Dumnezeu și te punem mijlocitor către Dânsul, Părinte, fă-ne vrednici de har.

A Născătoarei:

Mâna înălțându-și proorocul în dumnezeiescul Duh, ca pe un munte cu umbra deasă mai înainte te-a descris, Curată, care, pe cei ce se topesc în văpaia multelor greșeli, umbrești acum cu darul, prin mijlocirile tale cele bine-primate, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Cel ce ai luminat cu strălucirea venirii Tale, Hristoase, și ai «umplut de bucurie cu Crucea «Ta marginile lumii, luminează «cu lumina dumnezeieștii Tale «cunoștințe inimile celor ce Te «laudă cu dreaptă credință».

Arătat-v-ați, prealăudaților apostoli, munți din care picură dulceață și luminată bucurie, risipind toată amărăciunea diavolului și îndulcind pe cei credincioși.

Pe Hristos, Cel ce a venit ca un străin în ale Sale, L-ați cunoscut și cu inima de Dânsul v-ați lipit; pentru aceea, de vătămarea celui străin mântuiți-mă, dumnezeieștilor apostoli ai Cuvântului.

Rănilor cele ascunse ale sufletului meu vindecă-le, Îndurate, cu sfintele rugăciuni ale celor ce au propovăduit în lume dumneze-

iasca venire și patimile și învierea Ta cea din morți.

A Născătoarei:

Cu toți cei fără de trup, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, roagă pe Dumnezeu-Cuvântul, Cel pe Care L-ai întrupat, să mântuiască pe robii tăi de faptele cele necugetate și de desfătărilor cele aducătoare de moarte.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Răsari nouă...

În curțile Domnului ai fost sădit, Părinte Ierarhe Nicolae, și, ca un măslin bineroditor, în dar veselești acum fețele tuturor cu untdelemnul ostenelilor tale.

Rugăciune fă acum, Părinte, pentru robii tăi, ca să luăm iertare de greșeli și să ne izbăvim de necazul ce ne cuprinde și de toată strâmtorarea.

Pe tine, apărătorul cel cald pe lângă Domnul, te rugăm: Nu ne lăsa pe noi, Sfinte, fără ocrotire, ci, cu obișnuitele tale mijlociri, ne ocrotește.

A Născătoarei:

Fecioară de Dumnezeu dăruită, ceea ce ești locaș luminat al lui Hristos, cu rugăciunile tale, pe noi, care săvârșim cele cuvenite, fă-ne case ale Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt.

Cântarea a 6-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Înconjurați-ne-a pe noi adâncul cel mai de jos și nu este «izbăvitor; socotiți am fost ca

«niște oi de junghiere. Mân-
«tuiește pe poporul Tău, Dum-
«nezeul nostru, că Tu ești celor
«neputincioși tărie și îndrep-
«tare».

Cu mrejele cele cuvântătoare, de
Dumnezeu fericiților apostoli, ați
vânat neamurile către cunoș-
tința Celui ce S-a arătat spre
înnoirea oamenilor, pe Care
rugați-L cu osârdie pentru lume.

Suflete al meu smerit, suflete
ticălos, suflete nepocăit, pocă-
iește-te și strigă lui Hristos:
Greșit-am, iartă-mă, Iubitorule
de oameni, pentru rugăciunile
apostolilor, ca un preabun.

Cel ce de demult ai izvorât lui
Israel apă din piatră, Atotpu-
ternice, dezleagă împietrirea
mea, Hristoase, și fă-mă să-Ți
aduc râuri de lacrimi, pentru
rugăciunile apostolilor, ca un
mult milostiv.

A Născătoare:

Fecioară, pe Cel ce din bunătate a
binevoit a Se naște din tine, roa-
gă-L ca pe Făcătorul și Dum-
nezeu, să mântuiască de ispite și
de greutatea pe cei ce totdeauna
nădăjduiesc întru tine, Preasfântă.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Proorocului Ionă...

Având mulțime de îndurări,
mulțimea răutăților mele
împuținează-o, Înțelepte, îndrep-
tându-mi viața, cea pururea
înviforată de valurile păcatelor.

Vitejește ai doborât pe vrăj-
mașul, Înțelepte; pe acela întâ-

rește-ne să-l sfărâmăm cu rugă-
ciunile tale, Nicolae, și noi, care
te-am câștigat pe tine dumneze-
iesc apărător.

Cel ce ai fost adevărat arhiereu
al Mirelor, umple de mireasmă
simțirile sufletelor noastre, Pă-
rinte, izgonind pururea patimile
cele vătămătoare și urât mirosi-
toare.

A Născătoare:

Măriri ți-a făcut Hristos ție,
Preacurată; pe Care roagă-L
pururea, ca să mărească întru
mine milele Sale cele bogate, de
Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 7-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Cuptor duhovnicesc te gân-
dim noi, credincioșii, Născă-
«toare de Dumnezeu, că, pre-
«cum Cel Preaînalt a mântuit
«pe cei trei tineri, așa și pe mine
«păcătosul în pântecul tău m-a
«înnoit Dumnezeul părinților,
«Cel lăudat și preaslăvit».

Izvorul vieții fiind Iisus Dom-
nul, pe ucenici i-a trimis ca pe
niște râuri, care au adăpat, cu
apele cunoștinței de Dumnezeu,
tot pământul de sub soare și
cântau: Dumnezeul părinților,
Cel lăudat și preaslăvit.

Purtând în inimi foc nemateri-
alnic, pe dumnezeiescul Dar al
lui Hristos, ați ars materia pă-
gânătății, ucenicilor. Pentru
aceasta, ardeți patimile mele
cele vătămătoare, ale celui ce

strig: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

De osânda focului izbăvește-mă, Dumnezeuule, pentru rugăciunile slăviților Tăi ucenici, și nu mă lepăda de la fața Ta pe mine, cel ce strig întru pocăință: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

A Născătoarei:

Din păcate și din patimile cele pricinuitoare de stricăciune, scoate-mă, Doamne, Cel ce fără de stricăciune Te-ai născut din Maica cea dumnezeiască, dăruind nestricăciune tuturor celor ce cântă: Dumnezeuul părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cel ce în cuptor...

Cu rugăciunea ta cea întăritoare, înțelepte, sprijină cu putere și temeliile inimii mele, pe piatra prealuminatelor porunci ale lui Dumnezeu, și mă păzește nedoborât de meșteșugirile cele vătămătoare ale vrăjmașului, începătorul răutății.

Dezlegare de greșeli dă-ne nouă și de toate greutățile vieții și de ispitele ce vin asupra-ne, Sfinte Nicolae, cel ce ești apărător al tuturor credincioșilor și sprijin al arhierilor.

Eu sunt sluga cea vicleană, care a ascuns talantul pe care l-am primit spre înmulțire, Bunule, și mă tem de judecata cea de acolo, la care să nu mă osândești, Dumnezeuule a toate.

A Născătoarei:

Pe tine, Preasfântă fără de prihană, robii tăi, Curată, totdeauna, ziua și noaptea, te rugăm, cu cuget zdrobit: Iertare de păcatele cele multe dă-ne nouă cu mijloacirile tale, ceea ce ești bună.

Cântarea a 8-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba «dreptei credințe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii».

Ca pe niște raze v-a răspândit Soarele cel mare în toată lumea, pe voi, apostolilor, luminând pe credincioșii cei ce strigă: Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ca niște păstori cuvântători fiind, ca niște miei ai Păstorului, ca niște oi ale Mielului și Mântuitorului nostru Dumnezeu, văzătorilor de Dumnezeu apostoli, rugați-vă neîncetat ca să fiu izbăvit de lupul cel netrupesc și de partea cea cu durere a caprelor.

Suflete ticălos, suspină și strigă Domnului: Greșit-am mai mult decât toți și cumplit am săvârșit fărădelegi; curățește-mă și mă mântuiește ca pe păcătoasa, ca pe vameșul și ca pe tâlharul,

Îndurate, pentru mijlocirile cele bineprimite ale apostolilor.

A Născătoare:

Cu îngerii, Maică a lui Dumnezeu, și cu apostolii și cu mucenicii și cu proorocii roagă pe Hristos să mântuiască pe cei ce strigă: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: De Care se spăimântează...

Suindu-te pe muntele dumnezeieștilor fapte bune, te-ai făcut cunoscut până la marginele lumii, cu arătările minunilor celor înalte, Nicolae. Pentru aceea, toată limba te cinsteste în veci.

Gustând din dumnezeiasca dulceață, Cuvioase, ai urât amărăciunea oricărui fel de desfătări, de care izbăvește-ne și pe noi, rugând pe Hristos să facă să înceteze primejdiile ce se pornesc asupra noastră.

Ca un stâlp nezdruncinat și întărire credincioșilor, pe mine, cel pururea clătinat de răutățile vieții și de vânturile diavolești, întărește-mă cu rugăciunile tale, preafericite Nicolae.

A Născătoare:

Tămăduiește patimile inimii mele, te rog, Fecioară, ceea ce ai născut pe Doctorul tuturor, și fă-mă părtaș al laturii celor dreți, înduplecând pe Hristos.

Cântarea a 9-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Închipuirea nașterii tale celei curate a arătat-o rugul cel ce «ardea cu foc, dar nu se mistuia. «Și acum te rugăm să stingi vă-
«paia ispitelor cea năpustită
«asupra noastră, ca neîncetat să
«te mărim pe tine, Născătoare
«de Dumnezeu».

Dumnezeiești și luminoase făclii ale Sfântului Duh arătându-vă, fericiților, toată lumea o ați luminat cu strălucirile cinstitei și preaînțeleptei propovăduiri, risipind întunericul idolilor.

Dumnezeiești vițe ale viei celei nemateriale fiind, struguri dumnezeiești ați odrăslit, izvorând vinul cel de mântuire, slăviților apostoli; pentru aceea, izbăviți-mă de beția desfătărilor.

Mă cutremur eu, ticălosul, gândind la judecata Ta cea înfricoșătoare, Hristoase al meu; căci cu fapte de rușine și spurcate sunt acum împovărat și, mai înainte de judecată, sunt osândit; pentru aceea, miluiește-mă, pentru mijlocirile apostolilor Tăi.

A Născătoare:

Tu una ai îndumnezeit pe oameni, născând pe Cuvântul întrupat; pe Care roagă-L cu apostolii și cu mucenicii, Preasfântă Fecioară, dumnezeiască Mireasă, pentru noi, cei ce cu credință te fericism și te cinstim.

Canonul Sfântului Nicolae**Irmos:** Pe norul cel purtător...

Ca pe un ierarh al lui Hristos și ca pe o stea luminos scânteietoare, ca pe un însuși făcător de minuni, ca pe un izvor de tămăduiri, ca pe un ajutor în necazuri, ca pe un prea fierbinte mijlocitor al celor ce te cheamă pe tine în nevoi, Părinte, cu sfințite cântări te laudăm.

Pe tine, marele păstor și întru toate următor al lui Hristos, căpetenia păstorilor, cu osârdie te rugăm, Nicolae, dintru înălțimile cele sfințite: Păstorește pe robii tăi, izbăvindu-i totdeauna de greutățile vieții.

Iată sfârșitul se apropie; pentru ce te lenevești, o, suflete al meu? Pentru ce nu te sârguiești să slujești cu plăcere lui Dumnezeu? Grăbește-te, deșteaptă-te de acum înainte și strigă: Iubitorule de oameni, miluiește-mă, pentru rugăciunile Sfântului Nicolae, îndreptând viața mea spre fapte bune.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Lumina cea dumnezeiască, pe mine, cel întunecat de toate meșteșugirile vrăjmașului și viețuind în trândăvie și mâniind pe Dumnezeu, luminează-mă, ceea ce ești cu totul fără de prihană, călăuzindu-mă spre fapte bune, ca una care ești pricina tuturor bunătăților.

Luminânda zilei, caut-o la sfârșitul cărții.**LA STIHOAVNA LAUDELOR****Stihirile apostolești:**

Alăuta apostolilor cea cu viers preadulce, fiind însuflată de Duhul Sfânt, a nimicit jertfele blestemaților diavoli și, propovăduind pe unul Domnul, a izbăvit neamurile din rătăcirea idolească și le-a învățat să se închine Treimii celei de o ființă.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am veselit în toate zilele noastre.

Pe Petru și pe Pavel cu un glas să-i laudăm; pe Luca, pe Matei, pe Marcu, pe Ioan, pe Andrei, pe Toma, pe Vartolomei, pe Simon Cananeul, pe Iacov, pe Filip și pe toată ceata ucenicilor, după vrednicie să o laudăm.

A mucenicilor:

Stih: Să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

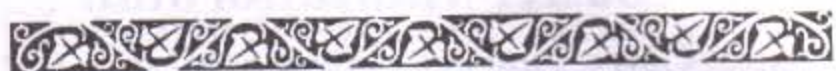
Veseliți-vă, mucenicilor, întru Domnul, că lupta cea bună v-ați luptat, împăraților v-ați împotrivit și pe tirani i-ați biruit; de foc și de sabie și de fiarele cele sălbătice, care sfâșiau trupurile voastre, nu v-ați înfricoșat; și, lui Hristos dimpreună cu îngerii cântare înălțând, din ceruri cununi ați luat. Rugați-vă să se dăruiască lumii pace, și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Cu cuvinte proorocești pe Fecioara să o laudăm; chivot de

aur al manei, rug nemistuit de foc și masă și scaun, sfeșnic de aur, care ține Făclia, și munte netăiat și chivot al sfințeniei și ușă a lui Dumnezeu.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai; iar prin Cruce a adus Hristos într-însul pe tâlhărul, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Cei ce ați luminat marginile lumii, cu razele cele dumnezeiești ale învățăturilor voastre, și întunericul relei păgânătăți ați risipit și la lumina cea neapusă v-ați strămutat, sunteți pururea fericiți, apostolilor.

Având Înțelepciunea cea ipostatnică a Tatălui, Care v-a înțelepțit pe voi pe toți, ucenici ai lui Hristos, cu râvna propovăduirii lumea ați luminat-o și la cunoștința lui Dumnezeu ați adus-o.

A mucenicilor:

Răbdând chinurile, ca și când ați fi fost fără de trup, pătimitori ai lui Hristos, pe toți vrăjmașii cei netrupești cu toată puterea i-ați biruit. Pentru aceea, de toți oamenii pururea sunteți fericiți.

Slavă...

Treimii să ne închinăm, credincioșii, Tatălui împreună și Fi-

lui și Duhului celui viu, Unimii celei nedespărțite și neosebite și împreună de un scaun, strigând: Sfânt ești Dumnezeu, întreit sfinte.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Fericimu-te, Preacurată, precum ai proorocit, că ai născut pe Dumnezeu, pe Care L-a propovăduit ceata apostolilor; cu care roagă-te să se dea nouă iertare de greșeli, ceea ce ești cu totul fără prihană.

SLUJBA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile Crucii:**

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Prin lemnul pomului din Eden, de demult strămoșul a gustat moarte; iar acum, prin cinstitul lemn al Crucii, tot credinciosul se izbăvește de osânda morții. Toată suflarea să slăvim, laudând pe Cel ce, de voia Sa, a fost răstignit pentru noi și marginile lumii a luminat.

Împietrit cu inima și cu cugete viclene, deznădăjduit cu totul și osândit fiind, strig către Tine, Cuvântule al lui Dumnezeu: Greșelile cele ascunse și pornirile cele nesăbuite ale gândurilor mele potolește-le, ca un îndurat.

Cu Crucea Ta, Hristoase îndurate, ne laudăm și cu dânsa, nimi-

cind înșelăciunea vrăjmașului, neîncetat Te lăudăm, mult Îndurate, că, de voie înălțându-Te pe dânsa ca un bun, a noastră mântuire ai lucrat în mijlocul pământului.

Alte stihiri, ale Născătoarei:

Pe tine, Preasfântă Fecioară, te știu mântuirea mea, de-a pururea întru tine nădăjduiesc să fiu mântuit; drept aceea, din toată vătămarea, din stricăciune și din patimi și din răutatea cea neașteptată și mai ales de pornirea cea nemilostivă și iubitoare de argint scapă-mă.

Pe tine, Fecioară Stăpână, iarăși te chem împotriva acestei patimi a iubirii de argint; căci cu adevărat mai mult mă tem de pornirea acesteia, decât de o fiară sălbatică; pentru că iubirea de argint, scumpindu-se și de mici lucruri, se judecă pentru dânsale.

Născătoare de Dumnezeu, dă-mi tărie neslăbită ca să mă port totdeauna cu pașnică blândețe și cu binevoitoare dragoste față de săraci și străini și de mulțimea celor lipsiți, și să iubesc sărăcia, care poate să mă apropie de Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Dacă a văzut Fecioara cea fără de prihană pe Mielul spânzurat pe Cruce, tânguindu-se striga: Preadulcele meu Fiu, ce nouă și neobișnuită privești este aceasta? Cum, Cel ce ții toate cu palma pironit ai fost pe lemn cu trupul?

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Crucea s-a înfipt în locul Căpățânii și a înflorit nouă nemurire, din izvorul cel pururea curgător, al coastei Mântuitorului.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în cer.

Cetate nebiruită este nouă cinstita Cruce a Mântuitorului, că întru dânsa nădăjduind, ne mântuim toți.

A mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că ne-am săturat de defăimare.

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne miluiește pe noi, ca un îndurat.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Lăcrimând grăia Fecioara: Gustarea cea amară cea de demult a lui Adam ai îndulcit-o, gustând fiere și oțet, înălțat fiind pe lemn ca un osândit, Tu cel drept, Preadulcele meu Fiu. Pentru aceasta, îndulcește-mă, Stăpâne, pe mine, cea amărâtă pentru patima Ta, înviind ca un atotputernic.

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele:

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecre-

dincioșilor creștini, asupra celui protivnic dăruiește, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania, și puterea vrăjmașului s-a zdrobit; că nici înger, nici om, ci Tu însuși ne-ai mântuit pe noi. Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Cel ce prin Crucea Ta pe vrăjmași ai biruit, Mântuitorule, risipește ca praful eresurile lor; înalță fruntea cinstitei Tale Biserici; oprește, Doamne, viforul lor cel năpustit asupra noastră și împacă mulțimile dreptcredincioșilor, cu rugăciunile celei ce Te-a născut.

După catisma a doua, sedelnele:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Lemnul Crucii Tale îl cinstim, Iubitorule de oameni, că pe dânsul ai fost pironit, Viața tuturor; raiul ai deschis tâlharului, care prin credință Te-a recunoscut pe Tine, Mântuitorule, și desfătării s-a învrednicit, mărturisindu-se Ție: Pomeneste-mă, Doamne! Ca pe acela primește-ne și pe noi, care strigăm: Greșit-am toți, cu milostivirea Ta nu ne trece cu vederea.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a lucrat mântuire în mijlocul pământului.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Arma Crucii stindard nebiruit, împotriva vrăjmașilor s-a ară-

tat oarecând în războaie binecredinciosului împărat Constantin, prin credință. De aceasta se cutremură puterile cele potrivnice; aceasta s-a făcut și credincioșilor mântuire, și lui Pavel pricină de laudă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Văzându-Te mort și gol pe Cruce, cumplit sunt rănită și rărunchii mi se tulbură, Fiul meu cel preabun și Dumnezeule atotputernice, cu suspinuri striga cea cu totul fără prihană; pe care să o lăudăm ca pe Maica Domnului, și cu credință să o mărim.

După catisma a treia, sedelnele:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Pe Cruce fiind pironit de voie, Îndurate, ai îndumnezeit ființa noastră cea stricată și pe balaurul pierzător de oameni l-ai omorât; ci întărește lumea întru dreapta credință și doboară ridicările ereticilor, cu cinstită Crucea Ta.

A mucenicilor:

Măriții purtători de chinuri s-au îmbrăcat întru Tine, Doamne, cu lauda nevoinței și cu vrednicia cununilor; că, prin răbdarea bățăilor, pe cei fără de lege au doborât și, cu putere dumnezeiască, din cer biruință au primit. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne, Dumnezeu, mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Mielușeaua cea fără prihană pe Mielul și Păstorul văzându-L pe Cruce, ca pe un miel înjunghiat,

obrazul își zgâria și plângând
grăia: O, îndrăzneală a spurca-
ților ucigași farisei și îndelungă-
răbdarea Ta cea Dumnezeiască,
Fiul meu, căci voind ai pătimit.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Cântarea 1:

Irmosul:

Lui Dumnezeu, Cel ce a aju-
tat în Egipt lui Moise, și
«printr-însul pe Faraon cu toată
«oastea l-a înecat, cântare de
«biruință să-I cântăm, că S-a
«preaslăvit».

Răbdai patimi pentru noi,
Cel ce ești cu firea fără patimă,
și, cu tâlharii fiind răstignit, pe
vrăjmașul începător al răutății
l-ai omorât, Cuvântule, și ai
mântuit pe cei ce Te laudă.

Cel ce ești răsăritul răsări-
turilor, către apusurile firii
noastre celei lepădate ai venit,
Iisuse, pe Care soarele văzându-
Te spânzurat și-a retras lumina.

Ale mucenicilor:

Moarte pricinuitoare de viață
veșnică, bine dând-o în schimb,
pătimitorilor, de cereasca împă-
răție v-ați învrednicit. Pentru
aceasta, sunteți măriți și fericiți.

Cei ce patimilor lui Hristos bine
ați urmat, patimile oamenilor le
vindecați cu tainic meșteșug
doctoricesc și cu cuvântul alun-
gați duhurile, sfinților mucenici.

A Crucii și a Născătoarei:

Ca pe un miel văzând Mie-
lușeaua pe Hristos spânzurat pe
Cruce, tânguindu-se striga:
Unde a apus frumusețea Ta,
Fiule, Îndelung-răbdătorule, Cel
ce ești mai înainte fără început?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Întru noianul relelor și în fur-
tuna patimilor fiind eu învifo-
rat, implor liniștea ta, Curată,
cinstită și fără prihană; izbăveș-
te-mă, că ești liman al credin-
cioșilor.

Mai înainte curățindu-ți-se su-
fletul cu lumina dumnezeiescului
Duh, în pânțece ai primit întreagă
raza Tatălui; pentru aceasta,
risipește întunericul păcatului
meu, Fecioară fără prihană.

Pe tine, locașul cel ceresc și
chivotul cel sfânt, întru care
Hristos Și-a zidit casa Sa, și te-a
arătat ispășitoare spre mân-
tuirea noastră, te mărim.

Tu ești scăparea cea sigură a
neamului omenesc, zid și acope-
rământ și liman și apărătoare
puternică întru suferințele vie-
ții, Prealăudată Născătoare de
Dumnezeu.

Cântarea a 3-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Să se întărească inima mea
întru voia Ta, Hristoase
«Dumnezeule, Care peste ape ai
«întărit cerul și ai întemeiat
«pământul, Atotputernice».

Pe Cruce Ți-ai întins palmele și dumnezeieștile degete Ți-ai sângerat, pe Adam făptura mâinilor Tale din mâna cea ucigașă izbăvindu-l, Stăpâne, ca un bun și iubitor de oameni.

În coastă cu sulița ai fost împuns, Stăpâne, ca să îndreptezi căderea celei din coasta lui Adam; pe lemnul Crucii Te-ai înălțat, ca pe cel căzut odinioară prin rodul lemnului să-l aduci în rai, împreună cu tâlharul cel recunoscător.

Ale mucenicilor:

Pe întăririle Bisericii, pe turnurile drepte credințe, pe nimitorii vrăjmașului, pe mucenicii Domnului, cu cuget curat în cântări să-i laudăm.

Fiind ca niște dumnezeiești vițe ale viei celei cerești, mucenicii au rodit struguri în chip văzut din care a curs vinul răbdării, care veselește inimile tuturor credincioșilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Prealăudată Fecioară, care pe cei stricați cu rodul părtășii ai nestricăciunii i-ai făcut, prin lemnul Crucii Sale, cu dumnezeiescul har.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Întărește, Doamne, Biserica Ta...

Întru lumina Fiului tău, Stăpână, cu lacrimile tale risipește negura greșelilor mele, prin milostivirea ta, rogu-mă.

Ca una care ai adâncime de minuni și izvor de tămăduiri, Preacurată, spală toată întinăciunea cea din păcat a sufletului meu, prin mijlocirile tale.

Negrăitei nașterii tale ne închinăm, Preabinecuvântată, chemându-te spre mijlocire: Roagă-te să se izbăvească de toată nevoia cei ce te laudă pe tine, Preacurată.

Împlinirea nădejdlor și dumnezeiesc acoperământ, apărare și zid de mântuire, te-am dobândit pe tine, Maica Cuvântului; strălucește-ne nouă lumina pocăinței.

Cântarea a 4-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut, înțeles-am «lucrurile Tale, grăia proorocul, «și am preaslăvit puterea Ta».

Cel ce ești drept Dătător de lege, cu cei fără de lege ai fost socotit și pe lemn ai fost spânzurat, Făcătorule de bine, Doamne, vrând să îndreptezi pe toți.

Spăimântatu-s-au Puterile înge-rești văzându-Te pe Tine, Soare, înălțat pe Cruce, și stăpâniile întunericului cu putere biruindu-le.

Ale mucenicilor:

Daruri de tămăduiri din darurile Duhului scoțând mucenicii, în dar tămăduiesc patimile cele stricătoare de suflet ale tuturor.

Dormitarea lenevirii lepădând-o purtătorii de chinuri, cu privegherea dumnezeieştii credinţe, atacurile fiarelor le-au adormit şi, bucurându-se, au pătimit.

A Crucii şi a Născătoarei:

Vai mie, Fiule, cum Te văd pe lemn spânzurat şi fără dreptate omorât, Cel ce dai viaţă tuturor?, grăia Fecioara plângând.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cunoscut-am, Atotputernice...

Milostivirea ta, Curată Fecioară, ca pe o ispăitoare neînfruntată, toţi credincioşii am câştigat.

Pe dumnezeiescul Cuvânt în pântecul tău zămislind, în chip de negrăit naşti pe Dumnezeu, Mântuitorul neamului nostru.

Cetate nebiruită având acoperământul tău, Fecioară, de vrăjmaşii cei nevăzuţi ne izbăvim.

Pe cei căzuţi în păcate, ridică-i, Fecioară binecuvântată, că eşti nădejdea credincioşilor.

Cântarea a 5-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Răsari nouă lumina cea strălucitoare şi pururea fiitoare, «celor ce alergăm din zori către «judecăţile poruncilor Tale, Stăpâne Iubitorule de oameni, «Hristoase Dumnezeul nostru».

Pe Cruce înălţat fiind cu trupul, ai chemat neamurile, care nu Te cunoşteau, la cunoştinţa Ta,

Judecătorule al tuturor, Unule milostive, Hristoase Dumnezeul nostru.

Înaintea divanului cel nedrept stând Tu, Dreptule Doamne, s-a îndreptat Adam cel mai înainte osândit şi strigă: Slavă răstignirii Tale, Doamne, Îndelungrăbdătorule.

Ale mucenicilor:

Ca o grădină a raiului, de Dumnezeu sădită, v-aţi arătat, mucenicilor, simţiţi curate rodind ca nişte flori cu bun miros, cu care se umple de bună mireasmă tot sufletul credincioşilor.

Să laudăm pe mucenicii Domnului, pe pomii cei prea bine înfloriţi şi roditori ai credinţei, care au înflorit roada cea nemuritoare şi rădăcinile răutăţii le-au smuls.

A Crucii şi a Născătoarei:

Ramura cea cinstită, care a odrăslit pe Mlădiţa cea neveştejită, dacă a văzut-o pe lemn înălţat, striga: Stăpâne, nu mă lăsa fără de fiu.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: De noapte mânecă...

Pe tine, Pururea Fecioară, ceea ce eşti puternică sprijinitoare în ispite, în necazuri şi în cumplite păcate, să te aflăm ajutătoare la bună vreme.

Pe tine, ceea ce ai născut mai presus de fire pe Ziditorul a toate şi ai rămas fecioară, pururea te laudă oştile îngereşti, Născătoare de Dumnezeu.

In izvorul tămăduirilor tale și în râurile minunilor tale, spală-mi întinăciunea cea din păcat lipită de mine, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Pe Curățitorul sufletelor noastre în pânțec zămislindu-L, Curată, ai născut mântuirea celor ce cu dreaptă credință te măresc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Pe Proorocul l-ai mântuit din chit, Iubitorule de oameni; și «pe mine scoate-mă din adâncul «păcatelor, rogu-mă Ție».

Cel ce ești mai presus decât toată cinstirea, ocară ai răbdat, fiind răstignit pe Cruce, vrând să cinstești pe oameni.

Bătut fiind cu trestia, mi-ai iscălit iertare mie, celui rob de amăgitorul, Hristoase Dumnezeul nostru.

Ale mucenicilor:

Prin durerile pătimirii v-ați strămutat la repaosul cel fără durere, sfinților, de negrăită bucurie învrednicindu-vă.

Aprinsu-v-ați cu cărbunii iubirii de Hristos; pentru aceea, de foc atingându-vă, nearși ați rămas, fericiților.

A Crucii și a Născătoarei:

După naștere ca și mai înainte de naștere ai rămas, ceea ce ești cu totul fără prihană, că ai

născut pe Dumnezeu, Care, prin lemnul Crucii, a mântuit pe om.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Împreună cu Ionă strigăm...

Rănilor patimilor mele cele cu durere, Stăpână, tămăduiește-le cu balsamul mijlocirii tale și dăruiește-mi sănătate.

Fiind zămislit cu totul în multe necuvioșii și cu mintea rob de multe păcate, la acoperământul tău caut scăpare; izbăvește-mă, Născătoare de Dumnezeu.

Toți cu neîndoită credință te rugăm, Preacurată Fecioară, ca să ne dăruiești dezlegare greșelilor, ca o Maică a lui Dumnezeu.

Ca una ce te-ai arătat căruță Soarelui celui duhovnicesc, luminează-ne pe noi, cei ce dormim în noaptea necunoștinței, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 7-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Cuptorul se răcorea, Mântuitorule, iar tinerii dănuind «cântau: Dumnezeul părinților «noștri, binecuvântat ești».

Fiind Tu răstignit, făptura s-a cutremurat; omorât fiind Tu, pe șarpele l-ai omorât. Dumnezeul părinților noștri, binecuvântat ești.

Fost-a adăpat cu fiere Îndelung-răbdătorul, izvorând dulceață de mântuire mie, celui ce pier-

dusem desfătarea raiului, prin dulceața mâncării.

Ale mucenicilor:

Mucenicii, cu unghii de fier fiind sfârtecați, chipul morții l-au alungat și dumnezeiasca poadoabă de la Dumnezeu au luat.

Cu chinurile voastre urmând preacuratei patimi a lui Hristos, bunilor biruitori mucenici, bătăile vrăjmașilor cu ușurință le-ați răbdat.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Domnul răstignit văzându-L cea fără prihană, Născătoarea de Dumnezeu grăia: Vai mie, Fiule! Cum mori, Viața și Nădejdea credincioșilor?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce Te-ai arătat în rug...

Întru ispite ajutoare, în primejdii izbăvire știindu-te, Stăpână, cu credință strigăm: Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Ca una ce ai născut pe Dătorul de viață, Născătoare de Dumnezeu, înviază-mă pe mine, cel omorât de cumplite păcate, care strig: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Din tine Dumnezeu ieșind, a mântuit firea din blestem și a tămăduit durerile tuturor. Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Bucură-te, bucuria credincioșilor și izbăvitoarea de întristare; bucură-te, ispășitoarea

tuturor celor ce strigă cu credință: Binecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești fără prihană și prealăudată.

Cântarea a 8-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Pe Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit în cuptor pe tinerii «cei ce glăsuiau cântare și cup-torul cel cu văpaia ca de tunet «în rouă l-a prefăcut, lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Când Te-ai pironit pe Cruce, Mântuitorule, făptura s-a cutremurat, soarele și-a ascuns razele, pietrele s-au despicat, și iadul s-a golit, Mântuitorule, neputând suferi puterea Ta.

Pentru osânda celor lepădați, osândă ai suferit; pentru cel ce a pătimit goliciune, gol pe lemn ai fost spânzurat, Îndurate. Mare este puterea și iubirea Ta de oameni.

Ale mucenicilor:

Cei ce sunt împreună-locuitori cu cei fără de trup, ostașii lui Hristos, Crucea ca pe o platoșă îmbrăcând-o, către vrăjmaș au pășit și cu putere de sus l-au doborât.

Stăturău în mijlocul taberei de luptă, cu mădulele zdrobite în butuci, vitejii mucenici, surpând zidirea înșelăciunii și capiștile demonilor risipindu-le.

A Crucii și a Născătoarei:

Ceea ce este mai înaltă decât cerurile, văzând pe Hristos Cel

unul preaînalt, înălțat pe lemn și surpând înălțările vrăjmașului, cu mare glas Îl lăuda.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cântarea celor fără de trup...

Îmbлъnzește pe milostivul Dumnezeu și Cuvântul, Născătoare de Dumnezeu, pentru cei ce cu credință strigă neîncetat: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Având mijlocirea ta curățitoare, Născătoare de Dumnezeu, noi, cei cufundați în adâncul greșelilor, strigăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Pe tine avându-te toți scăpare în primejdii și împreună-luptătoare și apărătoare, strigăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Negură de valuri cumplite mă învăluie; pentru aceasta alerg către limanul mijlocirii tale, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Pe tine, pe care rug nears te-a văzut Moise, și pe care scară «însuflețită te-a văzut Iacov și «ușă cerească, prin care a trecut «Hristos Dumnezeul nostru, cu «cântări te mărim, Maică prea-«curată».

O, cum soborul cel neînduplecat dă spre patima Crucii pe Însuși Cel îndelung-răbdător, Care de

voie a sărăcit, și patimă a primit, și al nepătimirii mijlocitor S-a făcut tuturor celor căzuți prin Adam!

Răstignire de ocară ai primit, Hristoase, cu trupul, vrând să ridici la cinstire pe omul cel înjosit prin patimi nesăbuite și care pierduse podoaba cea dintâi. Slavă îndurării Tale celei mai presus de minte.

Ale mucenicilor:

Hristoase, Cel ce ești soare neapus, pe cei ce din zori alergau la Tine și întunericul osândeii l-au trecut cu voia Ta, la lumina slavei și a strălucirii Tale celei negrăite i-ai îndreptat. Luminează-ne deci și pe noi, cu rugăciunile lor.

Ceata sfinților mucenici mulțimi de vrăjmași nevăzuți a biruit și cu mulțimile puterilor celor sfinte s-a unit și patimile cele fără de număr ale sufletelor noastre, cu voia cea a tot lucrătoare, le tămăduiesc.

A Crucii și a Născătoarei:

Fecioară, cu lumina Celui ce a răsărit din tine cu trup, mintea mea o luminează și inima mi-o curățește, gonind întunericul păcatului și toată negura ușurătății mele depărtând-o.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Stăpână, ceea ce ai mulțime de milostiviri și bogate îndurări, tămăduiește patimile și rănilile și bubele trupului și

durerile robului tău, ca, după datorie, să te măresc.

Pe tine, Preacurată, ceea ce ai zămislit în pân-tece pe Cuvântul Tatălui și L-ai născut mai presus de fire și fecioară ai rămas, cu mulțumire te măresc, grăind: Bucură-te, ajutătoarea celor păcătoși.

Tu singură ești povățuitoare fără rătăcire a credincioșilor și cărare de mântuire, care ne duce pe noi drept pe calea cea cerească a împărăției Unuia Dumnezeu, Curată, nădejdea sufletelor noastre.

Tu ai rodit nouă pe Spicul cel ceresc, ceea ce ești cu totul fără prihană, și hrănești și mijlocești totdeauna și izbăvești din necazuri și din primejdii și dai curățire de păcate tuturor celor ce te laudă.

Luminânda zilei, caut-o la sfârșitul cărții.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile Crucii:

Pe Tine, Cel ce pe lemnul Crucii ai fost pironit cu trupul și ne-ai dăruit nouă viață, ca pe Mântuitorul și Stăpânul, neîncetat Te lăudăm.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele noastre.

Prin Crucea Ta, Hristoase, o turmă s-a făcut, o singură ceată și o Biserică a îngerilor și a oamenilor; cerul și pământul se veselesc, Doamne, slavă Ție.

A mucenicilor:

Stih: Și fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, veniți, toate popoarele, să-i cinstim cu laude și cu cântări duhovnicești, pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător, din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule nostru, pace lumii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Înălțatu-Te-ai pe Cruce, Îndurate, ca un miel fără de răutate, de voie lăsându-Te junghiat, Fiule preadulce; iar eu mă ard cu inima și mă rănesc, dar laud mila Ta cea nemăsurată, cu tânguire striga Mielușeaua cea fără prihană, văzând pe Domnul pe lemn.

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai; iar prin Cruce a adus Hristos într-însul pe tâlharul, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fiind răstignit, Cel ce ești fără de păcat, păcatele tuturor le-ai ridicat, Hristoase, și, cu sulița fiind împuns în coastă, râuri de mântuire ai izvorât, de sânge și de apă, zidind din nou pe cei zdrobiți prin stricăciune.

Pe lemn fiind pironit de voie, Iisuse Dumnezeu, toată înțelegerea cea pătimasă a lui Adam ai despironit-o, Îndurate, iar cu rănille cele cinstite mulțimea demonilor ai rănit.

A mucenicilor:

Cei ce ați urmat patimilor Celui ce de voie a pătimit cu trupul, slăviților mucenici, patimile cele anevoie de vindecat potoliți pururea și bolile oamenilor le izgoniți cu puterea Duhului.

Slavă...

Întocmai puternică, de aceeași cinstire Te numim pe Tine Treime: pe Dumnezeu-Tatăl cel fără de început și pe Fiul și pe Duhul cel Sfânt, pe o dumnezeiască Începătorie în trei Ipostasuri, cu credință slăvindu-Te.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Când Te-a văzut pe Cruce pironit, Hristoase Dumnezeu, ceea ce Te-a născut cu trup, jelindu-se grăia: Ce Ți-a răsplătit, o, Fiul meu, adunarea cea nemulțumitoare?

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile sfântului de la Minei, pe 6; iar dacă nu sunt la Minei, se zic acestea:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Prin mâncarea din rodul pomului am murit oarecând, trufindu-mă prin amăgirea șarpelui și făcându-mă izgonit din

slava Ta cea dumnezeiască, eu, ticălosul. Pentru aceea, am fost omorât de păcat, eu, nefericitul. Deci, Iubitorule de oameni, Tu, ca singurul lesne de împăcat, fă-mă locuitor al raiului.

Toate lăsându-le la o parte, suflete, gândește la ceasul tău cel de pe urmă și ia aminte de tine, pregătindu-te pentru ieșire, ca nu cumva venind moartea, fără de veste să te apuce, aflându-te nepregătit. Deci, te roagă Domnului și lăcrimează pururea priveghind.

Dumnezeule, Cel ce ești fără de început, cu dumnezeiasca Ta putere omoară cugetul patimilor ce mă supără și purtările mele cele fără de rânduială înfrânează-le, ca un milostiv, dându-mi iertare de greșeli, ca un lesne iertător și ca un îndurat și iubitor de oameni, pentru bogăția bunătății Tale.

Alte stihiri, ale Născătoarei, aceeași podobie:

Sfântă dumnezeiască Mireasă, fă-mă curat, smerit și cucernic, blând, pașnic, cinstit, drept și cuvios, adevărat, viteaz, înțelept, îndelung-răbdător, lesne îndurător și cumpănit, neîntinat, fără prihană și fără vină, și, pe lângă acestea, și părtaș al raiului.

Făcutu-m-am îndemn la dezmiardarea cea rușinoasă, izvoditor al greșelilor și dascăl al patimilor, povățuitor al poftelor, mijlocitor al desfrânării, sfă-

tuitor al cumplitei neorânduiei; și încă mă îndulcesc cu gândurile la acestea. Ci tu, Preacurată, izbăvește-mă de toată pierzarea.

Cumplit mă tulbură șuvoaiele cele rele ale păcatului, chinurile iadului mă împresoară și cursa morții celei sufletești mă întâmpină; deci către tine, Stăpână milostivă, strig cu durere din inimă: Grăbește acum de mă smulge din moartea deznădăjduirii și din iadul pierzării.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul a născut, ușa cea cerească, lauda celor fără de trup și podoaba credincioșilor; pe Maria Fecioara să o laudăm. Că aceasta s-a arătat cer și Biserică a Dumnezeirii; aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei surpându-l, pace a adus și Împărăția a deschis. Deci, pe aceasta având-o tărie a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească, dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmași ca un Atotputernic.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile mucenicilor:

Mărturisirea voastră cea dinaintea divanurilor, sfinților mucenici, a înfricoșat puterea demonilor, și din înșelăciune pe oameni i-a slobozit. Pentru aceasta, tăindu-vi-se capetele,

ați și strigat: Fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre binepămită înaintea Ta. Că, pe Tine voindu-Te, am nesocotit viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

O, cât este de bun schimbul pe care l-ați făcut, sfinților! Că v-ați dat sânziurile, și ați moștenit cerurile; și puțin timp fiind încercați, în veci vă veseliți. Cu adevărat bun este schimbul făcut de voi. Că, lăsând pe cele stricăcioase, ați dobândit pe cele nestricăcioase; și împreună cu îngerii dănuind, lăudați neîncetat pe Treimea cea de o ființă.

Stih: Sfinților celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-însii.

Prealăudaților mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschisu-s-au vouă ușile raiului și, înăuntrul fiind, din pomul vieții vă îndulciți. Lui Hristos rugați-vă să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

A morților:

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Care desfătare lumească rămâne neîmpărtășită de întristare? Sau care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sunt mai trecătoare decât umbra, toate, mai înșelătoare decât visurile; o clipă numai, și pe acestea toate moartea le

primește. Ci, întru lumina feței Tale, Hristoase, și întru îndulcirea frumuseții Tale, pe cei pe care i-ai ales odihnește-i ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, auzi de la noi, Sfântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ești odorul cel cinstit a toată lumea, făclia cea nestinsă, locașul Celui neîncăput, Biserica cea nerisipită. Bucură-te, cea din care S-a născut Mielul cel ce ridică păcatul lumii.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele mucenicilor:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Ca niște buni ostași cu un cuget crezând, de amenințarea tiranilor neînfricoșându-vă, sfinților, cu osârdie ați pășit către Hristos, ridicând cinstita Cruce; și, săvârșind alergarea, din cer ați primit biruința. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Pentru chinurile sfinților, care pentru Tine au pățimit, îndură-Te, Doamne, și toate durerile noastre tămăduiește-le, Iubitorule de oameni.

Stih: Sfinților celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înșii.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Pe mucenicii lui Hristos toți să-i rugăm și cu dragoste să ne apropiem către dâșii și cu credință; căci aceștia se roagă pentru mântuirea noastră; aceștia izvorăsc darul tămăduirilor, aceștia împrăștie taberele demonilor, ca niște păzitori ai credinței.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Gavriil zicând ție, Fecioară: Bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătat-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Ziditorul tău. Slavă Celui ce S-a sălăsluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a liberat pe noi prin nașterea ta.

După catisma a doua, sedelnele mucenicilor și ale morților:

Măriții purtători de chinuri s-au îmbrăcat întru Tine, Doamne, cu lauda nevoinței și cu vrednicia cununilor; că, prin răbdarea bătăilor, pe cei fără de lege au doborât și, cu dumnezeiască putere, din cer biruință au primit. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă mila Ta cea mare.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Stăpânirea morții desființând-o, Hristoase, nestricăciune celor de pe pământ ai izvorât; și cei ce

cred întru Tine nu mor, ci viețuiesc întru Tine. Deci, odihnește, Doamne, sufletele robilor Tăi și-i așază cu sfinții Tăi, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, dăruindu-le lor milele Tale.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălăslui, și seminția lor va moșteni pământul.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule...

În loc luminos, în ceata drepților, odihnește, Mântuitorule, pe cei mutați la Tine, că în Tine și-au pus nădejile, Iubitorule de oameni; primește rugăciunea pentru părinți și fii, a căror pomenire o săvârșim, și-i îndreptează, Cel ce ești mult milostiv.

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei:**

Minunea minunilor, ceea ce ești cu daruri dăruită, la tine privind făptura se bucură; că ai zămislit fără sămânță și ai născut în chip de negrăit pe Cel pe Care căpeteniile cetelor îngerești a-L vedea nu pot. Pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul proorocilor și al mucenicilor

Facere a lui Iosif, scriitorul de cântări.

Cântarea 1:

Irmosul:

Dreapta Ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască «cuvință, întru tărie s-a prea-slăvit. Că aceasta, Nemuritorule, ca o atotputernică pe

«protivnici a zdrobit, făcând «israilitenilor cale nouă prin «adânc».

Mâinilor proorocilor Te-ai asemănat, Cel ce ții cu mâna Ta marginile lumii; pentru rugăciunile acelora rupe zapisul păcatelor mele, Cuvântule, și mă smulge din mâinile vrăjmașilor.

Proorocește făcându-vă mintea voastră primitoare de dumnezeieștile străluciri, v-ați făcut lumină, vestind pe Răsăritul cel duhovnicesc, slăviți prooroci, luminători ai sufletelor noastre.

Ale mucenicilor:

Cu sângiurile voastre cele mucenicești, fericiților, uscând noianul păgânătății, secați râurile fărădelegilor noastre, cu dumnezeieștile ploi ale sfintelor voastre rugăciuni.

Norule cel luminos al purtătorilor de chinuri, roagă pe Soarele, Cel ce a strălucit din norul Fecioara, ca să împrăstie norii cei întunecați ai inimilor noastre și de gheenă să ne izbăvească.

A Născătoarei:

Pe mine, cel ce pururea alunec cu mintea și sunt tras și amăgit de gânduri rele și nebunește cu totul m-am făcut rob vrăjmașilor, Stăpână, nu mă trece cu vederea.

Canonul morților

Același irmos:

Nemuritorule, Cel ce cu moartea Ta ai sfărâmat porțile și zăvoarele morții, des-

chide, Stăpâne, celor adormiți, ușile nemuririi celei mai presus de minte, pentru mijlocirile mucenicilor Tăi.

Ca să ne învrednicim de viața Ta cea dumnezeiască, Te-ai pogorât la moarte și, prădând vistieriile ei, pe noi de acolo ne-ai smuls, și acum, Dătătorule de viață, pe cei mutați de la noi odihnește-i.

Luând Tu asupra-Ți firea mea cea stricăcioasă și muritoare, în nestricăciune ai îmbrăcat-o și către petrecerea cea fără de sfârșit și fericită ai înălțat-o; acolo, ca un Îndurat, pe cei pe care i-ai primit odihnește-i.

A Născătoarei:

Pe ceea ce a născut pe Dumnezeu-Cuvântul cel din Dumnezeu, să o laudăm credincioșii; că această Preacurată s-a făcut cale de viață celor morți; pe care, ca pe primitoare de Dumnezeu și Născătoarea de Dumnezeu, o mărim.

Cântarea a 3-a:

Canonul proorocilor și al mucenicilor

Irmosul:

Cel ce Însuți știi slăbiciunea firii omenești și din milos-tivire ai îmbrăcat chipul ei, «încinge-mă cu putere de sus, ca «să strig Ție: Sfântă este Bise-«rica cea însuflețită a slavei Tale «celeia fără de prihană, Iubito-«rule de oameni».

Locașuri ale Duhului făcându-vă, înțelepților prooroci, prea lumi-

nat ați arătat pogorârea cea către noi a Cuvântului. Pentru aceasta, rugați-vă să se dăruiască luminare și milă celor ce cu credință vă cinstesc.

Pe lespezile inimilor voastre, înțelepților, legea cea mântuitoare ați avut-o scrisă cu credință; pentru aceasta, de Dumnezeu grăitorilor prooroci, pe mine cel rău biruit de legea păcatului izbăviți-mă cu dumnezeieștile voastre rugăciuni.

Ale mucenicilor:

Întărâtarea cea păgânească a tiranilor vitejește ați zdrobit-o, înălțându-vă către Dumnezeu, mucenicilor; pentru aceasta, strig: Cu rugăciunile voastre zdrobiți pe balaurul ce se tru-fește și se semețește asupra mea.

Preamăriților mucenici, cei ce v-ați făcut părtași dumnezeieștilor pătими și Împărăției celei fără de sfârșit ce va să fie, de patimile trupului izbăviți-mă și de gheenă și de judecată mântuiți-mă, cu rugăciunile voastre cele către Ziditorul.

A Născătoarei:

Ceea ce ești locaș mai încăpător decât cerurile, pe poporul tău, ce se adună în locașul tău acesta ca să te laude, fă-l părtaș locașurilor celor nematerialnice, cu rugăciunea ta cea fierbinte către Hristos, Stăpânul tuturor și Domnul, pe Care L-ai născut.

Canonul morților**Același irmos:**

Ca Cel ce ești singur bun și singur mult milostiv, pe cei ce întru dreaptă credință s-au mutat la Tine, întru cereștile locașuri îi odihnește, unde este bucuria și desfătarea cea negrăită, unde mulțimea mucenicilor se veselește.

Tu singur, Mântuitorul meu, Te-ai arătat pe pământ fără de păcat, Cel ce ridici păcatele lumii acesteia ca un îndurat, sufletele celor ce s-au mutat cu credință, odihnește-le în curțile sfinților Tăi, în desfătarea raiului, Iubitorule de oameni.

Nimicind stăpânirea morții, viața cea fără de sfârșit ai izvorât tuturor credincioșilor, Stăpâne; întru aceasta așază-i pe cei ce cu dreaptă credință s-au mutat, trecând cu vederea greșelile și iertând păcatele lor, Nemuritorule.

A Născătoarei:

Fără sămânță ai zămislit, Preacurată, pe Cuvântul cel veșnic, Care S-a unit cu noi trupește, și tăria morții a dezlegat-o și viață a izvorât, și cu milostivirea Lui a dăruit morților înviere.

Cântarea a 4-a:**Canonul proorocilor și al mucenicilor****Irmosul:**

Ca pe un munte umbrit cu darul cel dumnezeiesc, pri-
«vindu-te Avacum, cu ochii cei
«de mai înainte văzători, a
«proorocit pe Sfântul lui Israel,

«Care avea să Se nască din tine,
«spre mântuirea și înnoirea
«noastră».

Făclii în Duhul, care ați arătat pe Cuvântul vieții și ați luminat în chip tainic plinirile pământului, v-ați arătat, proorocilor; pentru aceea, strig: Cu rugăciunile voastre păziți făclia sufletului meu nestinsă.

Ca niște râuri pline de ape curgătoare de viață ale Duhului arătându-vă și pământul adăpându-l, dumnezeiești prooroci, inima mea cea topită de uscăciune răcoriți-o, prealăudaților.

Ale mucenicilor:

Înțelepților și prealăudaților mucenici, cei ce cu picăturile sângiurilor voastre ați stins cărbunii păgânătății, răcoriți-mă cu roua Duhului pe mine, cel ce sunt ars de săgețile cele aprinse ale celui viclean.

Primind rugăciunile mucenicilor celor ce s-au luptat pentru Tine, Hristoase al meu, și pe vrăjmașul au biruit, smulge-mă, ca un bun, de la vrăjmașii cei văzuți și nevăzuți, care pururea caută să mă omoare.

A Născătoarei:

Locaș al slavei știindu-te pe tine, Curată, în Biserica ta cea cinstită adunându-ne cu credință, cerem ajutorul tău, cu dumnezeiască cuviință, curată Fecioară, și ne mântuim cu cinstită mijlocirea ta.

Canonul morților

Același irmos:

Omorând iadul cu puterea Ta nebiruită, Cel socotit între cei morți singur slobod, Hristoase, slobozește sufletele celor binecredincioși de osânda cea dintru dânsul, pentru rugăciunile sfinților mucenici.

Cel ce ești Stăpân al tuturor, ca unul care ai făcut un schimb, pe cei din Adam i-ai primit răsplătire și preț pentru junghierea Ta. Drept aceea, ne rugăm îndurărilor Tale: Pe cei mutați de la noi odihnește-i, dăruindu-le iertarea greșelilor.

Primut-ai punere în mormânt, Mântuitorule, și pe pământenii cei morți, care erau osândiți să locuiască în morminte, i-ai înviat. Și acum, pe cei mutați de la noi învrednicește-i de viața cea veșnică, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Mântuitu-s-a neamul omenesc prin nașterea ta; că tu ai născut nouă pe Viața cea ipostatnică, Cea care săvârșește nimicirea morții și întoarcerea la viață, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a:

Canonul proorocilor și al mucenicilor

Irmosul:

Cel ce ai luminat cu strălucirea venirii Tale, Hristoase, și cu Crucea Ta ai «umplut de bucurie marginile

«lumii, luminează, cu lumina «dumnezeieștii Tale cunoștințe, «inimile celor ce Te laudă cu «dreaptă credință».

Preamăriților prooroci ai lui Dumnezeu, care cu dreapta credință ați strălucit în umbra Legii și lumina dumnezeiescului dar ați vestit-o, izbăviți-mă din umbra păcatului cel purtător de moarte.

Din noapte alergând spre Dumnezeu, de Dumnezeu luminatule Isaia, te-ai luminat și lumină ai fost. Pentru aceasta, mă rog ție: Luminează întunecata mea inimă cu rugăciunile tale.

Ale mucenicilor:

Întinși fiind și trupul zdrobindu-vi-se cu chinuri, prealăudaților purtători de chinuri, cu mădularele voastre ați slăvit pe Dumnezeu; pe Care rugați-L, fericiților, ca și eu să câștig slava cea dumnezeiască.

Învrednicește-mă să zămislesc în pântecul meu frica Ta și să nasc duhul mântuirii Tale, Cuvinte al lui Dumnezeu, pentru mucenicii Tăi, care cu totul Te-au iubit, Preabunule.

A Născătoarei:

Pe tine, Fecioară, cunoscându-te Maică a Celui ce cu vrerea Sa pe toate le-a făcut, la Biserica ta cea dumnezeiască alergăm, cerând într-însa ca, prin mijlocirea ta, să câștigăm dezlegare de greșeli.

Canonul morților

Același irmos:

Vindecând veninul morții, moarte ai primit și boldul morții l-ai tocit; ci Însuți, pentru rugăciunile mucenicilor, odihnește pe cei pe care mai înainte i-ai luat, Dătătorule de viață.

Cel ce ai mântuit pe oameni din moarte și din stricăciune, sufletele celor ce s-au mutat cu credință așază-le în corturile sfinților Tăi, de unde a fugit toată întristarea și s-a sădit veselia.

De vreme ce ai deschis raiul celui răstignit împreună cu Tine, Stăpâne, primește acum sufletele celor ce cu credință s-au mutat la Tine, dându-le lor să se sălășluiasă în Biserica celor întâi-născuți.

A Născătoarei:

Ceea ce izbăvești pe cei ce te au pe tine ancoră a nădejdi, către limanul voinței dumnezeiești cu milostivire îi îndreptează, cu îndrăznirea ta cea de Maică, ceea ce ești binecuvântată și cu totul fără prihană.

Cântarea a 6-a:

Canonul proorocilor și al mucenicilor

Irmosul:

Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel mai de jos și nu este «izbăvitor; socotiți am fost ca «niște oi de junghiere. Mân-
«tuiește pe poporul Tău, Dum-

«nezeul nostru, că Tu ești celor «neputincioși tărie și îndrep-
«tare».

Hristoase, Cel ce ești fără de păcat, pe mine, cel primejduit în noianul vieții și înghițit de chitul păcatului, smulge-mă ca pe Ionă din stricăciune și către limanurile cele mai liniștite ale vieții mă îndreptează.

Ceata proorocilor, care în Legea veche au strălucit și Ție, Celui mai înainte de Lege, au slujit, Hristoase, Care Te odihnești întru dânsii, pe Tine Te roagă: Dăruiește tuturor dezlegare de păcate, ca un Milostiv.

Ale mucenicilor:

Înconjurați fiind cu chinuri și bătăi, de Hristos nu v-ați lepădat, întru tot fericiților. Pentru aceasta, pe mine, cel înconjurat de asuprelile vrăjmașului, cu mijlocirile voastre cele către Dumnezeu, izbăviți-mă.

Cu podoabele chinurilor înfrumusețându-vă, ostași ai lui Hristos, către Frumusețea tuturor v-ați apropiat. Pentru aceasta, vă rog, cu dumnezeieștile voastre mijlociri să împodobiți lipsa de frumusețe a cugetului meu.

A Născătoarei:

Marie, locașul cel curat al Cuvântului, curățește inima mea de patimi și fă-o pe ea vas curat al dumnezeiescului Duh, ca să te laud și să te măresc pe tine, ceea ce ești cu totul lăudată.

Canonul morților**Același irmos:**

Ca un îndurat dăruiește celor răposați iertarea păcatelor, dându-le bucuria cea veșnică, unde strălucește lumina feței Tale, și luminează pe purtătorii Tăi de chinuri.

Cu sângele cel curs din coasta Ta, lumea ai slobozit; deci, pe cei mutați în dreapta credință la Tine, Hristoase, mântuiește-i cu puterea patimilor Tale, că Tu pentru toți Te-ai dat preț de răscumpărare.

Cel ce dintâi m-ai zidit cu preacuratele Tale mâini și duh mi-ai dăruit și, rău căzând eu la pământ, iarăși mai împodobit m-ai făcut, Însuți acum sufletele celor mutați de la noi odihnește-le.

În camera Ta cea purtătoare de lumină, a se sălășlui învrednicește, Doamne, pe cei ce în credința cea întru Tine au adormit, trecând cu vederea păcatele lor, ca un bun și îndurat și mult milostiv.

A Născătoarei:

Lăudămu-te pe tine, binecuvântată Preacurată, prin care nouă, celor dintru întuneric și din umbra morții, ne-a răsărit Soarele dreptății cel neapus; că tu te-ai făcut nouă mijlocitoare a mântuirii.

Cântarea a 7-a:**Canonul proorocilor și al mucenicilor****Irmosul:**

Cuptor duhovnicesc te înțelegem noi credincioșii, Născătoare de Dumnezeu. Că, pre-

«cum Cel preaînălțat a mântuit pe cei trei tineri, așa și pe mine, omul întreg, în pântecul tău m-a înnoit Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit».

Ceata cea preasfințită a proorocilor Te roagă, Doamne: Binecuvintează, cu binecuvântări duhovnicești, pe toți cei ce Te preaslăvesc și cu cântare Îți strigă: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Dumnezeieștilor tineri, cei ce cu cerească răcoreală ați biruit firea focului, izbăviți-mă din focul cel veșnic pe mine, cel ce cânt și cu laudă strig: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Ale mucenicilor:

Pentru biruințe mucenicești măriți fiind, ați dobândit slava lui Dumnezeu, mucenici preaslăviți; pentru aceea, învredniciți-ne de slava cea veșnică pe noi, care cu dreaptă credință cântăm: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Cei ce ați curmat întărâtările leilor, cu alergarea cea către Domnul, pe balaurul cel ce acum se întărâtă împotriva noastră, răpuneți-l, mucenicilor, și izbăviți-mă pe mine, cel ce strig cu cuget binecredincios: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

A Născătoarei:

Către Domnul cel născut din tine, Preabună, fii mijlocitoare,

ca să mă scape din gheena și din focul cel veșnic, și de Împărăția cea cerească să mă învrednicească pe mine, cel ce strig: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Canonul morților

Același irmos:

Cu strălucirile slavei Tale celei preacurate, să se lumineze învrednicește, Hristoase, pe toți cei ce s-au mutat la Tine din viforul cel lumesc, și împreună cu mucenicii să strige: Dumnezeu părinților, Cel lăudat și preaslăvit.

Nou Adam cu adevărat făcându-Te, Ziditorule al lui Adam, Însuți blestemul lui Adam l-ai nimicit; pentru aceea, ne rugăm Ție: Pe cei mutați de la noi odihnește-i în desfătarea raiului, Hristoase, ca un singur îndurat.

Cel ce Însuți, ca un Dumnezeu bun și milostiv, știi neputința firii noastre, pe toți cei pe care i-ai mutat de aici așază-i unde veghează lumina cea neapusă a feței Tale, Hristoase Dumnezeu părinților, Cel preaslăvit.

A Născătoarei:

Umbrele Legii și preînchipuirile cele de demult, prin nașterea ta au trecut, Maica lui Dumnezeu; că tu ai răsărit nouă pe Lumina dumnezeiescului Dar, prin Care ne-am răscumpărat din blestemul cel de demult, Preacurată, lăudând pe Dumnezeu cel preaslăvit.

Cântarea a 8-a:

Canonul proorocilor și al mucenicilor

Irmosul:

În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba «drepte credințe, mai curat decât aurul au strălucit, cântând: «Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Proorocilor, cei ce pentru Hristos ați fost puși la încercări și prigoniri pe nedrept, de ispite și de chinuri izbăviți-ne pe noi, care cântăm: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ca niște vase ale darurilor dumnezeiești, de Dumnezeu grăitorilor prooroci, rugați-vă ca să ne facem locașuri ale Duhului și noi, care strigăm: Toate lucrurile pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Legați fiind, mucenicilor, toată răutatea vrăjmașului ați dezlegat; pentru aceasta, pe mine cel încătușat de păcate izbăviți-mă, înțelepților, pe cel ce cânt: Toate lucrurile pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Dătătorul de lumină, Fecioară cu totul luminată, luminează ochii inimii mele cu lumina cunoștinței de Dumnezeu, ca să cânt: Toate lucrurile pe Domnul

lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul morților

Același irmos:

Mântuitorule, pentru rugăciunile mucenicilor, pe credincioșii, pe care i-ai mutat îndreptându-i prin credință, arată-i stătători de-a dreapta Ta, ca să cânte: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Toată întinăciunea robilor Tăi celor adormiți spălând-o cu roua iubirii Tale de oameni, învrednicește-i să Te laude pe Tine, cântând: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cel ce ai toată stăpânirea morții și a vieții, binevoiește ca adormiții întru credință să dobândească strălucirea Ta, strigând: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Mijlocitoare a mântuirii și a petrecerii, în veci nesfârșiți, și a strălucirii te-ai făcut nouă, Curată, cu totul fără prihană. Pe tine te laudăm toate lucrurile și te preaînălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul proorocilor și al mucenicilor

Irmosul:

Închipuirea nașterii tale celei curate a arătat-o rugul cel ce «ardea cu foc, dar nu se mistuia.

«Și acum, te rugăm să stingi «văpaia ispitelor cea năpustită «asupra noastră, ca neîncetat să «te mărim pe tine, Născătoare «de Dumnezeu».

Ca să se arate mai înainte locurilor celor sfințite pogorârea Ta, Hristoase, vase alese ai arătat pe proorocii Tăi, printr-înșii mai înainte arătând cele ce aveau să fie; prin aceștia Te rugăm să ne dăruiești nouă îndurările Tale.

Arătat-Te-ai proorocilor, Stăpâne, pe cât le era cu putință să vadă strălucirea Ta; cu rugăciunile lor fă-ne primitori ai curătelor străluciri celor întru Tine, curățind sufletele noastre de patimile cele din păcat.

Ale mucenicilor:

Dându-vă trupul spre bățai, mucenicilor, taberele demonilor le-ați biciuit, păstrându-vă mintea nerănită. Pentru aceasta, cu rugăciunile voastre tămăduiți inima mea cea rănită cu săgeata răutății.

Se rănea nebunia prigonitorilor, aducând asupra voastră durerile rănilor, cinstiților mucenici, apărători ai credinței. Pentru aceasta, tămăduiți și durerile cele cumplite ale sufletului meu și rănilor inimii mele.

A Născătoarei:

Oștile îngerești se înfricoșează, văzând pe dumnezeiasca stră-

lucire a Tatălui purtată în mâinile tale în chip de negrăit și, asemănarea ta având, ca pe oameni să-i îndumnezeiască, Maică Fecioară, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul morților

Același irmos:

Iartă, ca un Dumnezeu iubitor de oameni și îndurat, făptura Ta și odihnește în locașurile sfinților Tăi, unde toți mucenicii se veselesc, pe cei ce s-au mutat cu credință din acestea vremelnice, mult Milostive.

Cel ce ai adânc de milă, care covârșește greșelile robilor Tăi, pe cei pe care i-ai ales primindu-i, odihnește-i în sânurile lui Avraam, Iubitorule de oameni, și, împreună cu Lazăr, întru lumina Ta sălășluiește-i.

Izbăvitor și Mântuitor al neamului omenesc făcându-Te prin răstignire, pe cei pe care i-ai mutat acum de la noi, ca un făcător de bine, învrednicește-i de dumnezeiasca desfătare și de viața cea nestricăcioasă și de veselie și de strălucire.

A Născătoarei:

O, minunile tale cele mai presus de minte! Că tu, Fecioară, singură ai dat tuturor sub soare a înțelege minunea cea prea nouă a nașterii celei de neînțeles, Preacurată. Pentru aceasta, toți te mărim.

Luminânda zilei caut-o la sfârșitul cărții.

LA LAUDE

SE CUVINE A ȘTI CĂ: atunci când se cântă sâmbătă Aliluia, se zic la Laude stihirile mucenicilor și la Stihoavnă, stihirile morților. Iar când se cântă Dumnezeu este Domnul..., cele ale mucenicilor de la Laude se zic la Stihoavnă, iar stihirile morților nu se mai pun.

Stihirile mucenicilor:

Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, veniți, toate popoarele, să-i cinstim cu laude și cu cântări duhovnicești, pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător, din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, pace lumii Tale dăruiește, și sufletelor noastre mare milă.

Acești ostași ai marelui Împărat s-au împotrivit poruncilor tiranilor, cu bărbăție au nesocotit chinurile și toată înșelăciunea au zdrobit-o; și, după vrednicie fiind încununăți, cer de la Mântuitorul pace, și sufletelor noastre mare milă.

Pe voi, prealăudaților mucenici, nici durerea, nici strâmtorarea, nici foamea, nici asuprirea, nici bătăile, nici cruzimea fiarelor, nici sabia, nici focul cel îngrozitor n-au putut să vă despartă de Dumnezeu; ci, mai vârtos cu dragostea cea pentru Dânsul ca în niște trupuri străine luptându-vă, firea ați uitat-o, disprețuind moartea. Pentru aceea, și după vrednicia durerilor

voastre plată ați luat și moștenitori ai cereștii împărății v-ați făcut. Rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Veseliți-vă, mucenicilor, întru Domnul, că lupta cea bună v-ați luptat, împăraților v-ați împotrivit și pe tirani i-ați biruit; de foc și de sabie și de fiarele sălbatice care sfâșiau trupurile voastre nu v-ați înfricoșat; și, lui Hristos dimpreună cu îngerii cântare înălțând, din ceruri cununi ați luat. Rugați-vă să se dăruiască lumii pace, și sufletelor noastre mare milă.

A morților:

Cu fapta arătând, Mântuitorul meu, că Tu ești Învierea tuturor, pe Lazăr din morți cu cuvântul l-ai sculat; atunci zăvoarele s-au sfărâmat, iar porțile iadului s-au cutremurat; atunci oamenilor moartea se părea ca un somn. Ci, Cel ce ai venit să mântuiești zidirea Ta, iar nu să o osândești, pe cei pe care i-ai ales odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Marie, de Dumnezeu Născătoare, că ai născut pe Împăratul, Mântuitorul și Luminaătorul tuturor veacurilor.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților

Facere a lui Kir Teofan.

Podobie Prealăudaților mucenici...

Ție ne rugăm, Mântuitorule, pe cei mutați de la noi învrednicește-i de împărtășirea Ta cea

dulce, și-i sălășluiește în corțurile dreptilor, în locașurile sfinților Tăi și în sălașurile cele cerești, cu îndurarea Ta, trecându-le cu vederea greșelile și dăruindu-le lor iertare.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Nimeni dintre oameni n-a fost fără de păcat, decât numai Tu, Unule fără de moarte; pentru aceasta, pe robii Tăi, ca un Dumnezeu îndurat, în lumină așază-i împreună cu cetele îngerilor Tăi, prin îndurarea Ta, trecându-le cu vederea fărădelegile și dându-le lor iertare.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Mai mult decât cele văzute sunt făgăduințele Tale, Mântuitorule, pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului niciodată nu s-au suit; rugămu-ne Ție, dar, Stăpâne, binevoiește ca să dobândească acestea cei mutați la Tine, dându-le și viața cea veșnică.

Stih: Și pomenirea lor în neam și în neam.

În Crucea Ta bucurându-se robii Tăi, cu nădejde s-au mutat la Tine, Doamne; cărora acum răscumpărare pentru păcatele lor le dăruiește Crucea Ta, pe care ai vărsat sângele Tău cel cinstit și de viață izvorâtor; și învrednicește-i pe ei să se desfăteze de slava Ta cea neînserată.

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei:**

Pe Hristos Cel născut al tău îmblânzește-L, Maică Fecioară, ca să dea iertare de greșeli robilor Tăi, celor ce cu dreaptă credință te-au propovăduit, de Dumnezeu Născătoare, și, cu cuvântul, adevărat au învățat, și luminării și strălucirii sfinților să-i învrednicească întru Împărăția Sa.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin mâncare a scos vrăjmașul pe Adam din rai; iar prin Cruce a adus Hristos într-însul pe tâlharul, care striga: Pomeneste-mă, când vei veni întru Împărăția Ta.

Mulțimea cea fără de număr a pătimitorilor, a arhiereilor, și a înțeleptelor femei, și a preaslăviților prooroci, Te roagă, Iisuse Dumnezeule: Dăruiește tuturor iertare de greșeli, ca un singur iubitor de oameni.

Cei ce călătoria cea prea sfințită ați săvârșit-o, pustnicii lui Hristos, dimpreună cu sfinții ierarhi, și cu proorocii, v-ați învrednicit să locuiți în cereasca cetate, cu îngerii bucurându-vă.

În lumina cea neînserată, așază, Hristoase, pe cei pe care i-ai mutat, trecând cu vederea greșelile lor, ca un Dumnezeu îndurat, ca să slăvim mila Ta cea bogată, Făcătorule de bine.

Slavă...

Hristoase Dumnezeule, Cel împreună cu Părintele Tău Cel mai înainte fără început și cu Sfântul Tău Duh, toți slăvim iubirea Ta de oameni strigând: Pomeneste pe robii Tăi, Doamne, în ceasul judecății.

Și acum...,

Ca pe un palat încăpător și scaun al slavei și nor de lumină, cu cântări te mărim, Preacurată Fecioară, și te rugăm: Risipește norii cei prea grei și patimile sufletelor noastre.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL AL DOILEA

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 4: 3 stihiri ale Învierii de la Vecernia mare, cântând pe cea dintâi de două ori.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Celui mai înainte de veci...
Hristos, Mântuitorul nostru...
Cu arhanghelii să lăudăm...

(caută-le la Vecernia mare).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

O, prea mare taină! Văzând minunile, propovăduiesc Dumnezeirea și nu tăgăduiesc firea omenească. Emanuil ușile firii a deschis ca un iubitor de oameni, dar cheile fecioriei nu le-a stricat ca un Dumnezeu; ci așa a ieșit din pânțece, precum a

intrat prin auz; așa S-a întrupat precum S-a zămislit. Fără de patimă a intrat; în chip de negrăit a ieșit; după cum grăiește proorocul: Ușa aceasta încuiată va fi, nimenea nu va trece printr-însa, decât numai Domnul Dumnezeuul lui Israel, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii:

Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule...
(caută la Vecernia mare).

Apoi aceste stihiri ale Născătoarei asemenea cu: Când de pe lemn...

Stih: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul și neamul.

Bucuria tuturor celor întristați și a celor asupriți apărătoare, a flămânzilor hrană, a străinilor

mângâiere și a orbilor toiag, neputincioșilor ocrotitoare, a celor împovărați acoperământ și sprijin, a celor sărmani ajutoare ești tu, Preacurată, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt. Rugămu-ne: Grăbește să izbăvești pe robii tăi.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

Toată fărădelegea fără alegere și tot păcatul fără de nici o sfială am făcut eu ticălosul, de toată pedeapsa făcutu-m-am vrednic. Dă-mi prilejul de pocăință, Fecioară, ca să mă înfățișez acolo neosândit, că pe tine te aduc rugătoare, pe tine te chem ajutoare, să nu mă rușinezi pe mine, dumnezeiască Mireasă.

Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Altă scăpare către Făcătorul și Stăpânul nu aflăm afară de tine, Curată, dumnezeiască Mireasă; ci să nu ne lepezi de la apărarea ta cea caldă, nici să ne rușinezi pe noi, cei ce alergăm cu dragoste sub acoperământul tău. Grăbește de arată mulțimea îndurărilor tale, Maica Dumnezeului nostru, și de urgia cea de acum izbăvește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoare:**

Cine te va lăuda și te va ferici după vrednicie pe tine, Fecioară dumnezeiască Mireasă, pentru izbăvirea lumii care s-a făcut prin tine? Pentru care, mulțumind, strigăm ție, grăind: Bucu-

ră-te, ceea ce ai îndumnezeit pe Adam și pe cele risipite le-ai adunat. Bucură-te, ceea ce ai luminat neamul nostru cu învierea cea purtătoare de lumină a Fiului tău și Dumnezeului nostru. Că pe tine neîncetat neamul creștinesc te mărim.

SÂMBĂTĂ, LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile Învierii:**

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Veniți să ne închinăm Celui mai înainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvântul, Cel întrupat din Fecioara Maria; că, răstignire răbdând, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și, înviind din morți, m-a mântuit pe mine, omul cel rătăcit.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Hristos, Mântuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe Cruce pironindu-Se și stăpânirea morții zdrobind; să ne închinăm Învierii Lui celei de a treia zi.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine: Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Cu arhanghelii să lăudăm învierea lui Hristos, că Acesta este Răscumpărătorul și Mântuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare, iarăși va să vină să judece lumea, pe care a zidit-o.

Alte sithiri, ale lui Anatolie:

Stih: Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.

Pe Tine, Cel ce ai fost răstignit și îngropat, îngerul Te-a propovăduit ca pe un Stăpân și a zis femeilor: Veniți de vedeți unde a zăcut Domnul, că a înviat, precum a zis, ca un Atotputernic. Pentru aceasta, ne închinăm Ție, Cel singur fără de moarte: Dătătorule de viață, Hristoase, mântuiește-ne pe noi.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Cu Crucea Ta ai șters blestemul lemnului, cu îngroparea Ta ai omorât stăpânia morții și cu învierea Ta ai luminat neamul omenesc. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine, Hristoase Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău; nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Deschisu-s-au Ție, Doamne, cu frică, porțile morții, și portarii iadului, văzându-Te, s-au spăimântat; că porțile cele de aramă le-ai sfărâmat și încuietorile cele de fier le-ai zdrobit, și ne-ai scos pe noi din întuneric și din umbra morții, și legăturile noastre le-ai rupt.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Laudă de mântuire cântând, din guri glas să înălțăm; veniți toți în casa Domnului, să înge-

nunchem, grăind: Cel ce pe lemn ai fost răstignit și din morți ai înviat, și ești în sânurile Tatălui, curățește păcatele noastre.

Apoi Slavă..., a sfântului din Minei (dacă are); Și acum..., a Născătoarei:

Dogmatica:

Trecut-a umbra Legii, și Darul a venit; că, precum rugul aprins nu se mistuia, așa și tu, Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ**Stihirile:**

Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice, Doamne, slavă Ție.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Prin lemn, Mântuitorule, ai șters blestemul lemnului, puterea morții cu îngroparea Ta ai omorât, iar prin învierea Ta neamul nostru l-ai luminat. Pentru aceasta, strigăm Ție: Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Pe Cruce arătându-Te pironit, Hristoase, ai schimbat frumusețea făpturilor; și, fără omenie ostașii arătându-se, cu sulița coasta Ta au împuns. Iar fariseii au cerut să pecetluiască mormântul, necunoscând puterea

Ta. Ci, Cel ce, pentru îndurarea milostivirilor Tale, ai primit îngroparea și a treia zi ai înviat, Doamne, slavă Ție.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Dătătorule de viață, Hristoase, îndurând patimă de bunăvoie pentru cei morți și în iad pogorându-Te ca un puternic, pe cei ce așteptau acolo venirea Ta, ca dintr-o mână puternică smulgându-i, raiul în locul iadului le-ai dăruit să locuiască. Pentru aceasta, și nouă, celor ce slăvim învierea Ta cea de a treia zi, dăruiește-ne iertare de păcate și mare milă.

Slavă..., **a sfântului din Minei (dacă are);**
Și acum..., **a Născătoarei:**

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Căci cine a cunoscut maică să fi născut fără bărbat și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut, pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, și, îndrăzneală de maică spre Dânsul câștigând, nu înceta rugându-L pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii:

Când Te-ai pogorât la moarte, Cel ce ești Viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii; iar când ai înviat pe cei morți din cele de dedesubt, toate Puterile

cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Al Născătoarei:

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt prea-slăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și întru feciorie păstrată, cu adevărat Maică te-ai cunoscut, născând pe Dumnezeu cel adevărat; pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Aceleași tropare se cântă și Duminică la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul...

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ

Începutul ca la glasul 1:

CANONUL SFINTEI TREIMI

Cântarea 1:

Irmos: Întru adânc a așternut...

Pe firea cea întreită și una stăpânitoare a Dumnezeirii, cu cântări să o lăudăm grăind: Ca una care ai din fire noian nesecat de îndurare, păzește pe cei ce se închină Ție, și-i mântuiește ca un Iubitor de oameni.

Părinte, Cel ce ești izvor și rădăcină, ca un pricinuator al Dumnezeirii celei de o fire în Fiul și în Sfântul Tău Duh, izvorăște inimii mele lumina cea cu trei luminători și o luminează cu împărtășirea lucrătoare a strălucirii celei dumnezeiești.

Slavă...

Unime întreit strălucitoare, dumnezeiește stăpânitoare, risi-

pește negura păcatelor și a patimilor mele, cu împărtășirile cele prea dulci ale razelor Tale celor luminate, și mă fă biserică și locaș neprihănit slavei Tale celei neapropiate.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Curgerea cea necuviincioasă de demult a firii noastre, care pătima și spre stricăciune aluneca, Preacurată, Dumnezeu-Cuvântul, întrupându-Se în pântecul tău, prin iubire de oameni a oprit-o și, despre stăpânirea cea dumnezeiască în trei lumini, cu taină ne-a învățat.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Pe piatra credinței...

Stăpânie dumnezeiască, în unimea firii cu aceeași cinstire Te slăvesc în fețe; că Tu Viață fiind și Dătător de viață, fără stricăciune ești unul Dumnezeu nostru și nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Tu ai înființat cetele cerești cele fără de materie, ca pe niște oglinzi ale frumuseții Tale, Treime, Ceea ce ești o Stăpânire nedespărțită, să-Ți cânte Ție neîncetat. Ci, și acum primește laudă din gura noastră cea de tină.

Slavă...,

Întărește pe piatra credinței și lărgeste cu noianul dragostei Tale inima și mintea robilor Tăi, Unime în trei luminători; că Tu ești Dumnezeu nostru, în Care nădăjduind, nu vom fi rușinați.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce a înființat mai înainte tot Ipostasul făpturii, în pântecul tău S-a zămislit, prin bunătatea cea nemăsurată, Născătoare de Dumnezeu, și lumina cea în trei străluciri a Dumnezeirii și a Domniei celei una, tuturor a răsărit.

Doamne, miluiește **(de 3 ori).**

SEDEALNA:

Când ai zidit la început pe Adam, Doamne, atunci Cuvântului Tău celui ipostatnic ai strigat, Îndurate: Să-l facem după asemănarea Noastră; iar Duhul era împreună-ziditor. Pentru aceasta, strigăm Ție: Dumnezeule, Ziditorul nostru, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Când a binevoit Dumnezeu să vină la noi, atunci în pântecul tău cel preacurat S-a sălășluit, Preacurată, și a mântuit prin tine frământătura omenească, dăruind tuturor Împărăția cerurilor. Pentru aceasta, strigăm ție, Curată Născătoare de Dumnezeu: Bucură-te, Stăpână!

Cântarea a 4-a:

Irmos: Te laud pe Tine...

Nu Te pot pricepe nici cetele cele fără materie ale îngerilor, pe Tine, Treime una fără început; dar noi cu limbă de tină, bunătatea Ta cea din fire o laudăm cu credință și o slăvim.

Cel ce ești ziditor al firii omenești, Atotțiitorule, toată neputința mea o vezi acum, ca un văzător a toate. Pentru aceasta,

miluiește pe robul Tău și la viața cea mai bună mă îndreptează.

Slavă...

Lăudăm pe cele trei Fete neamestecate ale Unimii celei stăpânitoare, ca pe Cele ce sunt Ipostasuri în chip deosebit și despărțit, dar unite și nedespărțite în voință și în slavă și în Dumnezeuire.

Și acum..., **a Născătoare:**

Biserica curată și fără prihană te-a aflat pe tine Făcătorul a toate, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, cea una arătată din veac, în care, sălășluindu-Se, a zidit iarăși firea omească, ca un Iubitor de oameni.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Lumina celor din întuneric...

Împărate al păcii, Cel ce totdeauna peste toate cele ce sunt întinzi razele purtării Tale de grijă, cele dătătoare de pace și mântuitoare, păzește-mă în pacea Ta, că Tu ești viața și pacea a toate.

Când Te-ai arătat lui Moise în chipul focului celui din rug, ai fost numit Înger al Tatălui, Cuvinte, preînchipuind venirea Ta la noi, prin care tuturor ai vestit în chip lămurit puterea unei singure Stăpânii dumnezeiești în trei Ipostasuri.

Slavă...

Ceea ce arunci înainte razele slavei celei firești și veșnice, Treime Sfântă, Unime prea stăpânitoare, pe cei ce Te laudă

pe Tine cu dreaptă credință, învrednicește-i să vadă strălucirea cea fără de început și una în trei răsfrângeri a slavei Tale.

Și acum..., **a Născătoare:**

Cel ce este după fire cuprinzător al tuturor veacurilor, Dumnezeu-Cuvântul, în pântecul tău a fost cuprins în chip de negrăit, Fecioară Maică, pe oameni iarăși chemând la uniunea unei singure Domnii.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Întru adâncul greșelilor...

Voitorule al milei, miluiește pe cei ce cred în Tine, Dumnezeule, Cel în trei străluciri, și izbăvește de greșeli, de patimi și de primejdii pe robii Tăi (**de două ori**).

Slavă...

Prin noianul cel negrăit al bunătații, raza, cea necuprinsă de minte și dătătoare de lumină a strălucirii Tale și a Dumnezeuirii celei în trei străluciri, dăruiește-o mie.

Și acum..., **a Născătoare:**

Cel preaînalt, în chip de negrăit S-a făcut om din tine, Fecioară, în om cu totul îmbrăcându-Se, și cu lumina cea cu trei străluciri m-a luminat.

Doamne, miluiește **de 3 ori**

SEDEALNA:

Noianul milostivirii tinzându-ne nouă, primește-ne, Milostive; caută spre poporul cel ce Te slăvește pe Tine; primește cântările celor ce Te roagă, Treime

și Unime fără de început; că întru Tine, Dumnezeuul tuturor, nădăjduim că vei da iertarea greșelilor.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Tu ești, Milostivă, ceea ce ai născut pe Izvorul milostivirii, bună Născătoare de Dumnezeu; că tu singură ești a credincioșilor sprijinitoare, tu ești mângâierea celor întristați. Pentru aceasta, toți acum cu credință la tine cădem, ca să aflăm dezlegare de rele, cei ce ne-am îmbogățit cu singur ajutorul tău.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Chipul cel de aur...

Pururea orânduiești oștile îngerești spre neschimbare, Cel ce ești singur neschimbat, Domnul, Cel în trei Ipostasuri; arată dar și inima mea pururea statornică, pentru ca să Te slăvesc cu căldură și să Te laud cu bună credință (**de două ori**).

Slavă...

Cetele cele cerești ale ființelor celor fără de materie luminându-se cu razele Tale, Dumnezeule, Cel unul stăpânitor și în trei străluciri, se fac, după dar, lumini de al doilea. Cu ale căror străluciri și împărtășiri, arată-mă și pe mine lumină, ca un Făcător de lumină în trei străluciri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Nu înceta a ne îndrepta și a ne ridica la ceruri, pe noi, cei ce Te iubim pe Tine, Cel ce, din ne-

grăită iubire de oameni, Te-ai făcut om în pântecul Fecioarei și ai îndumnezeit pe om și ești împreună-șezător cu Tatăl pe scaunul slavei.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Cuptorul cel cu foc...

Treime neapropiată, împreună-veșnică, dumnezeiască Stăpânie împreună fără de început, Ceea ce ești neschimbată întru toate, afară de însușirile cele purtătoare de lumină, destramă tot sfatul cel rău al protivnicilor și meșteșugirile demonilor, nevătămat păzindu-mă pururea, Doamne al tuturor (**de două ori**).

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Stăpânie cea una nescrisă împrejur și în trei luminători, Ceea ce cu înțelepciune și cu puterea a toate ai înființat lumea și o păzești în desăvârșită rânduială netulburată, sălășluiește-Te în inima mea, ca să Te laud și să Te slăvesc fără încetare, cu cetele îngerești, întru toți vecii.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Înțelepciunea cea neînțeleasă a Tatălui, Cuvântule al lui Dumnezeu Cel negrăit, neschimbându-Ți firea Ta cea neschimbată, firea omenească cu milostivire ai luat-o și pe toți i-ai învățat să cinstească pe Treimea cea una ca pe o domnească stăpânie a tuturor veacurilor.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și prea-înălțându-L întru toți vecii.

Cuptorul cel cu foc, oarecând în «Babilon, lucrările și-a despăr-
«țit, prin dumnezeiască poruncă,
«pe haldei arzând, și răcorind pe
«cei credincioși, care cântau:
«Binecuvântați toate lucrurile
«Domnului pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Fiul Părintelui celui fără înce-
put, Dumnezeu și Domnul,
«îtrupându-Se din Fecioară,
«S-a arătat nouă, ca să lumi-
«neze pe cele întunecate și să
«adune pe cele risipite. Pentru
«aceasta, pe Născătoarea de
«Dumnezeu cea prea lăudată o
«mărim».

Din Lumina cea fără de început,
Fiul cel împreună fără început
lumină a răsărit; și Duhul, Cel
de o ființă, lumină a purces în
chip negrăit, cu dumnezeiască
cuvință, nașterea cea nestricată
fiind crezută, dar totodată și
purcederea cea negrăită.

Strălucește în inimile celor ce Te
laudă pe Tine, Dumnezeire în
trei lumini, cu lumina Ta cea cu
trei străluciri, și dă pricepere ca
întru toate să înțeleagă, și să
facă voia Ta cea bună și desă-
vârșită, și să Te slăvească.

Slavă...

Cel ce ești nemărginit în fire ca un
Dumnezeu, noian nemăsurat de
milostiviri având, precum mai
înainte Te-ai îndurat, Treime, așa

și acum miluiește pe robii Tăi, și-i
izbăvește de greșeli și de ispite și
de strâmtorări.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Mântuiește-mă, Dumnezeu meu,
de toată bântuiala și răutatea,
Cel în trei fețe lăudat, Cel în chip
de negrăit Dumnezeu unul și
atotputernic, și păzește turma
Ta, cu rugăciunile Născătoarei de
Dumnezeu.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedea la Învierii:

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn
luând preacurat trupul Tău,
cu giulgiu curat înfășurându-l, și
cu miresme ungându-l în mor-
mânt nou, îngropându-l, l-a pus;
dar a treia zi ai înviat, Doamne,
dăruind lumii mare milă.

Slavă...

Mironosițelor femei, îngerul
care stătea lângă mormânt a
strigat: Mirurile se cuvin mor-
ților, dar Hristos S-a arătat
străin putrejunii. Ci strigați: A
înviat Domnul, dăruind lumii
mare milă.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Preabinecuvântată ești, Năs-
cătoare de Dumnezeu-Fecioară;
pe tine te laudăm, că, prin
Crucea Fiului tău, iadul s-a sur-
pat și moartea s-a omorât; cei
morți am înviat și vieții ne-am
învrednicit, raiul am luat, des-
fătarea cea de demult. Pentru
aceasta, mulțumind, slăvim pe

Hristos Dumnezeu nostru, ca pe Cel puternic și unul mult Milostiv.

După catisma a doua, sedelnele:

Piatra mormântului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței, când ai înviat. Doamne, slavă Ție.

Slavă...

Ceata ucenicilor Tăi, împreună cu mironosițele femei, se bucură cu un glas; că sărbătoare de obște cu dânșii prăznuim, întru slava și cinstea învierii Tale; și printr-înșii, Iubitorule de oameni Doamne, dă poporului Tău mare milă.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Preabinecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Că, prin Cel ce S-a întrupat din tine, iadul s-a robit, Adam s-a chemat, blestemul s-a nimicit, Eva s-a liberat, moartea s-a omorât și noi am înviat. Pentru aceasta, cântând, strigăm: Binecuvântat ești, Hristoase Dumnezeu nostru, Cel ce ai binevoit așa, slavă Ție.

După Fericiți cei fără prihană... **și Binecuvântările Învierii, se citește:**

I P A C O I

După patimă, mergând femeile la mormânt, ca să ungă cu mir trupul Tău, Hristoase Dumnezeule, văzut-au îngerii în mormânt și s-au spăimântat; că glas au auzit de la dânșii, că a înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE

Antifonul 1:

Spre cer ridic ochii inimii mele, la Tine, Mântuitorule, mântuiește-mă cu strălucirea Ta.

Miluiește-ne pe noi, cei ce-Ți greșim Ție mult, în tot ceasul, o, Hristosul meu! Și ne dă chipuri să ne pocăim, mai înainte de sfârșit.

Slavă..., Și acum...

Sfântului Duh a împărăți se cuvine, a sfinți și a mișca făptura, că Dumnezeu este, de o ființă cu Tatăl și cu Cuvântul.

Antifonul 2:

De n-ar fi Domnul întru noi, cine ar fi în stare a se păzi nevătămat de vrăjmașul și de uci-gașul de om?

Dinților lor nu da pe robul Tău, Mântuitorule; că, asemenea leului, se pornesc asupra mea vrăjmașii mei.

Slavă..., Și acum...

În Sfântul Duh este începătoria vieții și cinstea; că pe toate cele zidite, ca un Dumnezeu ce este, le întărește și le păzește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Antifonul 3:

Cei ce nădăjduiesc în Domnul se aseamănă muntelui celui sfânt, care nicidecum nu se clintesc de bântuielile lui Veliar.

Către fărădelegi mâinile lor să nu-și tindă cei ce viețuiesc dumnezeiește; că nu va lăsa Hristos certării moștenirea Sa.

Slavă..., Și acum...

Din Duhul Sfânt izvorăște toată înțelepciunea, de aici este darul apostolilor, și cu daruri de biruință se încununază mucenicii, și proorocii văd.

Prochimenul:

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, cu porunca ce ai poruncit; și adunare de popoare Te va înconjura.

Stih: Doamne Dumnezeul meu, întru Tine am nădăjduit, izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc.

Apoi: Toată suflarea să laude pe Domnul..., **Evangelia Învierii ce va fi de rând.**

După aceea: Învierea lui Hristos văzând... și Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Învierii

Cântarea 1:

Irmosul:

Întru adânc a înecat de demult toată oastea lui Faraon, pute-«rea cea prea întrarmată; iar «Cuvântul, întrupându-Se, a ni-«micit păcatul cel cu totul rău, «Domnul cel preaînalt, căci cu «slavă S-a preaslăvit».

Stăpânitorul lumii, Bunule, căruia fuseserăm supuși cei ce n-am ascultat de porunca Ta, prin Crucea Ta a fost osândit; că, punându-se Ție împotrivă ca unui mort, a căzut prin puterea stăpânirii Tale și neputincios s-a vădit.

Mântuitor al neamului omenesc și începător al vieții celei nestricăcioase, în lume ai venit; că scutecele morții le-ai rupt cu

Învierea Ta, pe care toți o slăvim, căci cu slavă s-a preaslăvit.

A Născătoarei:

Mai presus decât toată zidirea cea văzută și cea nevăzută te-ai arătat, Curată pururea Fecioară; că ai născut pe Ziditorul, precum bine a voit a Se întrupa în pântecele tău; Aceluia cu îndrăzneală roagă-te să mântuiască sufletele noastre.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Nebătută, neobișnuită...

Putere celor neputincioși, sculare celor căzuți și nestricăciune celor morți Te-ai făcut, Hristoase, cu patima trupului Tău, că Te-ai preaslăvit.

Miluit-a pe chipul cel căzut și a ridicat pe cel zdrobit, Dumnezeu făcătorul și înnoitorul, Cel ce a fost mort, că S-a preaslăvit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Nebătută, neobișnuită...

Scara cea nematerială de demult și calea mării cea în chip minunat despicață, nașterea ta a preînchipuit, Curată, pe care o lăudăm toți, că s-a preaslăvit.

Puterea Celui preaînalt, Ipostasul cel desăvârșit, Înțelepciunea lui Dumnezeu, întrupându-Se din tine, Preacurată, cu oamenii a locuit, că S-a preaslăvit.

Umblat-a prin ușa cea neumblată a pântecelui tău cel încuiat, Soarele dreptății, Curată, și lumea a luminat, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca un crin,
Doamne, Biserica cea stearpă
«a păgânilor, prin venirea Ta,
«întru care s-a întărit inima mea».

Făptura la patima Ta s-a schimbat,
văzându-Te, cu chip sărăcăcios,
de cei fără de lege batjorcorit,
pe Tine, Cel ce toate le-ai făcut
cu voia cea dumnezeiască.

Din țărână, după chipul Tău, cu mâna Ta m-ai zidit și, fiind iarăși risipit în țărâna morții prin păcat, Hristoase, pogorându-Te în iad, împreună m-ai înviat.

A Născătoarei:

Cetele îngerești s-au minunat,
Preacurată, și inimile oamenilor
s-au înfricoșat de nașterea ta,
Născătoare de Dumnezeu; pentru aceasta,
cu credință te cinstim.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Arcul celor puternici...

Hristos cel mai presus decât toate,
micșoratu-S-a mai puțin decât firea îngerească,
prin patima trupului.

Fiind socotit mort cu cei fără de lege,
Hristoase, Te-ai arătat femeilor, strălucind cu cununa de slavă a Învierii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cel mai presus decât toată vremea,
ca un Făcător al vremilor,
din tine, Fecioară, de voie prunc S-a făcut.

Pântecele cel mai încăpător decât cerurile,
să-l laudăm, credincioșii,
prin care Adam în ceruri a fost încetățenit,
bucurându-se.

Cântarea a 4-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Nu sol, nici înger, ci Tu Însuși,
Doamne, venit-ai întrupându-Te
din Fecioara, și m-ai mântuit
pe mine, omul întreg.
«Pentru aceasta, strig Ție:
«Slavă puterii Tale, Doamne».

Stătu-ai înaintea divanului ca un osândit,
Dumnezeul meu, nestrigând,
Stăpâne, aducând judecată
neamurilor, mântuirea pe care
ai lucrat-o lumii prin Patima Ta,
Hristoase.

Prin Patima Ta săbiile vrăjmașului
au pierit, iar cetățile protivnicilor
prin pogorârea Ta în iad s-au surpat,
și îndrăzneala tiranului s-a biruit.

A Născătoarei:

Pe tine liman de mântuire și cetate nebiruită te știm toți credincioșii,
Născătoare de Dumnezeu,
Stăpână; că tu, cu rugăciunile tale,
izbăvești din primejdie sufletele noastre.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Văzându-Te pe lemn pironit,
Hristoase, Fecioara, ceea ce Te-a născut
fără dureri, durerile cele de maică
a răbdat.

Biruitu-s-a moartea, Cel mort a prădat
porțile iadului; că, zdro-

bit fiind mâncătorul a toate, mie toate cele mai presus de fire mi s-au dăruit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Iată, s-a preaînălțat dumnezeiescul munte în casa Domnului, mai presus decât Puterile îngerești, Maica lui Dumnezeu, în chip prealuminos.

Afară de legile firii, Fecioară, singura născând pe Stăpânitorul zidirii, te-ai învrednicit de dumnezeiasca chemare.

Cântarea a 5-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Mijlocitor între Dumnezeu și oameni Te-ai făcut, Hristoase Dumnezeule, că prin «Tine, Stăpâne, am aflat calea «care duce din noaptea necunoștinței la Părintele Tău, «începătorul luminii».

Ca pe un cedru ai sfărâmat, Hristoase, semeția vrăjmașilor, de voie înălțându-Te, Stăpâne, cu trupul pe chiparos și pe pin și pe cedru, precum ai binevoit.

În groapa cea mai adâncă Te-am pus, Hristoase, mort fără suflare; dar, cu rana Ta, Mântuitorule, pe cei răniți, care dormeau părăsiți în morminte, împreună cu Tine i-ai înviat.

A Născătoarei:

Roagă pe Fiul Tău și Domnul, Fecioară curată, celor robiți, care și-au pus nădejdea în tine, izbăvire cu pace din strâm-

torarea cea protivnică să le dăruiască.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Cărbune Te-ai arătat lui Isaia...

Adam cel dintâi nevoind să postească, a gustat din pomul cel aducător de moarte; dar păcatul aceluia l-a nimicit al doilea Adam, Cel ce a fost răstignit.

Pe firea omenească, cea cu care Te-ai făcut pătimitor și muritor, Cel ce ești fără patimă, cu Dumnezeirea cea fără materie, nestricăcioasă făcând-o, pe cei omorâți, Hristoase, din adâncurile iadului i-ai înviat.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Norilor, dulceață de veselie stropiți celor de pe pământ, că prunc S-a dat Cel ce este mai înainte de veci, din Fecioară întrupându-Se, Dumnezeul nostru.

Sufletului și trupului meu Lumina a strălucit și mâhnirea păcatului a risipit-o în vremurile cele mai de pe urmă, Cel preaînalt întrupat din Fecioară fără de sămânță.

Cântarea a 6-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Întru adâncul greșelilor fiind învăluit, chem adâncul cel «neistovit al milostivirii Tale; «scoate-mă din stricăciune, «Dumnezeule».

Ca un făcător de rele a fost judecat Cel drept și cu călcă-

torii de Lege pe lemn a fost pironit, celor vinovați dăruindu-le iertare cu sângele Său.

Printr-un om, adică prin Adam cel dintâi, a intrat de demult în lume moartea, și prin unul Fiul lui Dumnezeu s-a arătat Învierea.

A Născătoarei:

Neispită de bărbat ai născut, Fecioară, și rămâi în veac fecioară, arătând semnele adevăratei Dumnezeiri ale Fiului și Dumnezeului tău.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Glasul graiurilor...

Din pricina celui căzut ai pus pe heruvimi străjeri ai popului vieții; dar, văzându-Te pe Tine, a deschis porțile, că Te-ai arătat făcând cale tâlharului în rai.

Pustiu și sărac a ajuns iadul prin moartea Unuia; că de acea bogăție multă pe care o adunase, Hristos l-a deșertat, Unul pentru noi toți.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Firea omenească, cea care fusese robită păcatului, a dobândit slobozire prin tine, Stăpână curată; că Fiul tău, ca un miel, pentru toți a fost junghiat.

Toți strigăm ție, adevăratei Maicii lui Dumnezeu, că singură ai câștigat îndrăzneală către Fiu: Izbăvește-ne pe noi, robii tăi, cei ce-L mâniem pe Dânsul.

CONDACUL

Podobie: Cele de sus căutând...

Sculatu-Te-ai din mormânt, Mântuitorule atotputernice; și iadul, văzând minunea, s-a spăimântat, și morții s-au sculat, și făptura, văzând, se bucură de Tine; și Adam împreună se veselește, și lumea Te laudă pururea, Mântuitorul meu.

ICOSUL

Tu ești lumina celor întunecați, Tu ești Învierea tuturor și viața oamenilor, și pe toți împreună i-ai înviat, puterea morții, Mântuitorule, prădând și porțile iadului zdrobind, Cuvântule; și morții, văzând minunea, se mirau și toată zidirea împreună se bucură întru Învierea Ta, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta, și slăvim și laudăm toți pogorârea Ta, și lumea Te laudă pururea, Mântuitorul meu.

Cântarea a 7-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Porunca cea protivnică lui Dumnezeu, a tiranului căl-«cător de lege, înaltă văpaie a «aprins; iar Hristos a întins «tinerilor celor cinstitori de «Dumnezeu, roua Duhului, Cel «ce este binecuvântat și prea-«slăvit».

N-ai răbdare, Stăpâne, din bunătate, să vezi pe om asuprit de moarte, ci ai venit și l-ai mântuit cu sângele Tău, făcându-Te

om, Cel ce ești binecuvântat și preaslăvit.

Văzându-Te îmbrăcat în haină de biruință, s-au spăimântat portarii iadului, Hristoase; că pe tiranul cel nemulțumitor, Stăpâne, ai venit să-l robești cu mâna, Cel ce ești binecuvântat și preaslăvit.

A Născătoarei:

Sfânta sfintelor te cunoaștem pe tine, ca pe singura care ai născut pe Dumnezeu cel neschimbat, Fecioară neprihănită, Maică nenuntită; că tuturor credincioșilor ai izvorât nestricăciune prin dumnezeiască nașterea ta.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Ritori s-au arătat pruncii...

Osândit-a pe strămoșul de demult neascultarea cea din Eden; dar de voie a fost judecat, ștergând vina celui călător de poruncă, Dumnezeuul părinților, Cel preaînalt și preaslăvit.

Mântuit-ai pe cel rănit cu limba cea înveninată în Eden; că mușcarea cea de voie, cea din rodul pomului, cu patima cea de voie ai vindecat-o, Dumnezeuul părinților, Cel preaînalt și preaslăvit.

A Născătoarei:

Pe mine cel ce umblam în umbra morții m-ai chemat la lumină, lovind cu fulgerul Dumnezeirii, iadul cel cu chip întunecat, Dumnezeuul părinților, Cel preaînalt și preaslăvit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Văzut-a Iacov în noapte, ca într-o închipuire, pe Dumnezeu întrupat; iar din tine într-o strălucire S-a arătat celor ce cântă: Dumnezeuul părinților, Cel preaînalt și preaslăvit.

Semnele unirii celei negrăite care a fost într-o tine, mai înainte vestindu-le, S-a luptat cu Iacov; prin care de voie S-a unit cu oamenii, Curată, Dumnezeuul părinților, Cel preaînalt și preaslăvit.

Necurat este cel ce nu Te propovăduiește pe Tine unul Fiul Fecioarei, din prealăudata Treime, cu minte și cu limbă neîndoielnică strigând: Dumnezeuul părinților, Cel preaînalt și preaslăvit.

Cântarea a 8-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon lucrările și-a «despărțit cu dumnezeiască poruncă, pe haldei arzând și răcorind pe cei credincioși care «cântau: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul».

Cu sângele Tău, Hristoase, văzând haina trupului Tău roșită, cu cutremur s-au mirat cetele îngerilor de multă îndelungă-răbdarea Ta, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Tu, Îndurate, firea mea cea muritoare ai îmbrăcat-o întru nemurire prin scularea Ta. Pentru aceasta, bucurându-se, cu mulțumire cântă Ție poporul cel ales, Hristoase, strigând Ție: Înghițitu-s-a moartea cu adevărat întru biruință.

A Născătoarei:

Tu, pe Cel nedespărțit de Tatăl, pe Cel ce dumnezeiește și omenește a viețuit, în pântecul fără de sămânță L-ai zămislit și în chip de negrăit L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu preacurată. Pentru aceasta, pe tine izbăvirea noastră a tuturor te știm.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Chipul cel de aur...

Văzut ai fost pe Cruce pironit, Cel bogat în milă, și de voie Te-ai îngropat, și a treia zi ai înviat, și ai mântuit pe toți oamenii, Iubitorule de oameni, pe cei ce cântă cu credință: Să laude pe Domnul toată făptura și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Pogorându-Te întru cele mai de jos, Cuvântule al lui Dumnezeu, ca să izbăvești din stricăciune pe cel ce l-ai zidit cu dumnezeiască puterea Ta, Hristoase al meu, și nestricăcios făcându-l, părtaș al slavei Tale celei veșnice l-ai pus, pe cel ce strigă: Să laude toată făptura și să preaînălțe pe Hristos în veci.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Văzutu-S-a pe pământ prin tine și cu oamenii împreună

a viețuit Cel fără seamăn în bunătate și în putere, Căruia, toți credincioșii cântând, strigăm: Toată făptura cea înființată să laude pe Domnul și să-l preaînălțe întru toți vecii.

Cu dreptate pe tine, Curată, vestindu-te, te mărim, Născătoare de Dumnezeu; că tu ai născut întrupat pe Unul din Treime, Căruia toți cântăm ca și Tatălui și Duhului: Să laude toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Fiul Părintelui celui fără început, Dumnezeu și Domnul, «întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă ca să lumineze pe «cele întunecate și să adune pe «cele risipite. Pentru aceasta, pe «Născătoarea de Dumnezeu cea «întru totul lăudată o mărim».

Lemnul cel de trei ori fericit al preacuratei Tale Cruci fiind sădit în locul Căpățânii, ca în rai, Mântuitorule, și adăpat fiind cu sângele și cu apa cea din coasta Ta cea dumnezeiască, Hristoase, ca dintr-un izvor viață ne-a înflorit nouă.

Doborât-ai pe cei puternici, fiind răstignit Tu, Cel atotputernic, și firea omenească care zăcea jos în temnița iadului ridicând-o, ai pus-o să șadă pe scaunul Tatălui, cu aceasta venind Tu, închinându-ne Ție, Te slăvim.

A Treimii:

Pe Unimea cea din trei, pe Treimea cea de o ființă, pe Firea cea mai presus de Dumnezeire și neîmpărțită, în trei străluciri, pe Raza cea neînserată și una nemuritoare, care a strălucit nouă Lumina, cu dreaptă credință laudând-o credincioșii, o slăvim.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

În mijlocul celor osândiți, ca un miel ai fost spânzurat, Hristoase, pe Cruce în locul Căpățânii; cu sulița în coastă fiind împuns, viață ne-ai dăruit, ca un bun, nouă celor din țărână, care cu credință cinstim învierea Ta cea dumnezeiască.

Lui Dumnezeu, Celui ce prin moartea Sa a stricat cu putere stăpânia morții, toți credincioșii să ne închinăm, că pe morții cei din veac împreună i-a înviat și tuturor viață și înviere le-a dăruit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Tot ești dorire...

Toiag de tărie s-a dat firii celei slabe, Cuvântul lui Dumnezeu în pântecul tău, Curată, și a ridicat-o pe ea, cea alunecată până la iad. Pentru aceasta, pe tine, Preacurată, ca pe Născătoarea de Dumnezeu te mărim.

Pe Maica Ta, pe care ai ales-o, primește-o, Stăpâne, cu milostivire, ca mijlocitoare pentru

noi; și de a Ta bunătate toate se vor umple, ca toți să Te slăvim pe Tine, ca pe un făcător de bine.

Luminânda Învierii, Slavă..., **a sfântului**, Și acum..., **a Născătoarei-Învierii**.

LA LAUDE**Stihirile Învierii:**

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă; slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Lui.

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvesc, Doamne; că, prin Cruce, moartea ai stricat, ca să arăți popoarelor învierea Ta cea din morți ca un iubitor de oameni.

Stih: Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Să spună iudeii: În ce chip ostașii, străjuind, au pierdut pe Împăratul? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra vieții? Sau pe Cel îngropat să-L dea, sau Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicând: Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Mântuitorul nostru, slavă Ție!

Stih: Lăudați pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți! Înger care a șezut pe piatra mormântului; acela ne-a vestit nouă, zicând: Hristos, Mântuitorul lumii, a înviat din morți, și pe toate le-a umplut de bună mireasmă. Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți.

Stih: Lăudați pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n alăută.

Îngerul mai înainte de zămislirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Și tot un

înger la învierea Ta, piatra slăvitului Tău mormânt a răsturnat-o. Acela, în locul întristării, semne de bucurie a vestit; iar acesta, în locul morții, pe Stăpânul cel dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Lăudați pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Vărsat-au miruri cu lacrimi femeile la mormântul Tău, și s-a umplut de bucurie gura lor, când au grăit: A înviat Domnul!

Stih: Lăudați pe El în chimvale bine-răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Să laude neamurile și popoarele pe Hristos, Dumnezeuul nostru, Care, de voie pentru noi, Crucea a răbdat, și în iad până a treia zi a fost; și să se închine Învierii Lui celei din morți, prin care s-au luminat toate marginile lumii.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeuul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Răstignit și îngropat ai fost, Hristoase, precum Însuși ai voit; prădat-ai moartea, ca un Dumnezeu și Stăpân, dăruind lumii viață veșnică și mare milă.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cu adevărat, călcătorilor de lege, pecetluind voi piatra, de mai mare minune ne-ați învrednicit; cunosc aceasta și străjerii, cărora, ieșind de la mormânt,

le-ați zis: Spuneți că voi dormind, au venit ucenicii și L-au furat pe El. Dar cine fură mort, mai ales și gol? Însuși a înviat cu a Sa putere ca un Dumnezeu, lăsând în mormânt și cele de îngropare ale Sale. Veniți de vedeți, iudeilor, cum n-a rupt pecetea Cel ce a călcat moartea, și neamului omenesc a dăruit viață nesfârșită și mare milă.

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că aceia vor fi miluiți.

Glasul tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomeneste-ne pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Crucea aducem Ție, spre iertarea de greșeli, pe care ai primit-o pentru noi, Iubitorule de oameni.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Închinămu-ne, Stăpâne, îngropării și sculării Tale, prin care ai mântuit lumea din stricăciune, Iubitorule de oameni.

Fericiți cei prigonți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Cu moartea Ta, Doamne, moartea s-a omorât, și, cu învierea Ta, Mântuitorule, lumea ai mântuit.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Cei ce dormeau întru întuneric, Hristoase, văzându-Te pe Tine,

Lumina, întru cele mai de jos ale iadului, au înviat.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Pe mironosițele le-ai întâmpinat, sculându-Te din mormânt, și ucenicilor le-ai poruncit să povăduiască Învierea Ta.

Slavă...

Pe Tatăl să-L preaslăvim, Fiului să ne închinăm toți, și pe Duhul Sfânt cu credință să-L lăudăm.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Scaunul cel în chipul focului, bucură-te, Mireasă nenuntită, bucură-te, Fecioară, care ai născut oamenilor pe Dumnezeu.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile de umilință.

Podobie: Când de pe lemn...

Dă-mi gând de pocăință și dorire de umilință dă smeritului meu suflet; ridică-mă din somnul cumplitei împietririi și întunericul lenevirii gonește-l, și negura deznădejdiei risipește-o, ca, ridicându-mă, eu, ticălosul, să mă lipesc de Tine, Cuvântule, și în voile Tale să umblu.

Unule lesne-iertătorule, Hristoase, unule Cuvântule preabun și răbdător de rele, înaintea Ta cad, Milostive, pe Tine Te rog

fierbinte, Ție, rugându-mă, strig: Greșit-am, mântuiește-mă; mântuiește-mă pe mine, păcătosul, cu milostivirea Ta, ca să strig cu mulțumire: Doamne, dă-mi iertare și întru bunătatea Ta voi umbla.

Toate câte am greșit Ție, Dumnezeu meu, cu cuvintele și cu faptele și cu gândurile, pe toate le mărturisesc Ție, pe toate acum le destăinuiesc Ție; că ziua și toată vremea am petrecut-o, iar la ceasul nopții am ajuns plin fiind de rele. Pentru aceasta, cad înaintea Ta, strigând: Stăpâne al meu, Stăpâne Mântuitorule, greșit-am, iartă-mă și mă mântuiește.

Alte stihiri, către sfinții îngeri, asemenea:

Veniți în cântări duhovnicești, pe căpeteniile îngerilor să-i lăudăm; căci, ca niște mai-mari decât toate cetele celor fără de trup, voievozi și arhangheli s-au numit amândoi. Că Gavriil este începător al Darului; iar căpetenie a Legii și a celor de mai înainte de Moise este cunoscut Mihail, mai-marele arhanghelilor.

Bine luminătorule al celor fără de trup, o, arhistrategule al cetei celor fără de materie, cunoscătorule al tainelor lui Dumnezeu și întâiule înger, Mihaile preafericite, însuși văzătorule al celor de sus, rugămu-ne să ne izbăvești pe noi, cei ce alergăm la tine, de toate răutățile și primejdiile; că toți pe tine te punem înaintea apărător milostiv către Domnul.

Bucură-te, Voievodule al îngerilor și cunoscătorule al celor negraite și slujitorule al lui Dumnezeu, mai-marele și căpetenia cetelor celor fără de trup, Gavriile preamărite. Că te-ai arătat slujitor al tainelor celor înfricoșătoare și al sfatului celui cu taină ascuns; că pogorârea cea desăvârșită a lui Dumnezeu către oameni ai venit să o vestești nouă pentru mântuire.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Aceeași podobie:

De ceasul judecății aducându-mi aminte, mă cutremur gândind la mulțimea greșelilor mele. Ce voi răspunde? Cum voi scăpa de rușinea ce va să fie, când în desfrânări am viețuit? Pentru aceasta, cu lacrimi fierbinți strig către tine, Fecioară: Ceea ce ai născut pe Hristos mărgăritarul cel curat, spală întinărirea sufletului meu și mă mântuiește.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Greșit-am Ție, Mântuitorule, ca fiul cel risipitor; primește-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă miluiește, Dumnezeule.

Cu glasul vameșului strig către Tine, Hristoase Mântuitorule: Îndură-Te de mine, ca și de acela, și mă miluiește, Dumnezeule.

A mucenicilor:

Purtătorii de chinuri neiubind desfătarea cea pământească,

cereștilor bunătăți s-au învrednicit, și cu îngerii împreună-cetățeni s-au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi.

Slavă.... Și acum..., **a Născătoarei:**

Ușă neumblată, cu taină pecețluită, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, primește rugăciunile noastre și le du Fiului și Dumnezeului tău, ca să mântuiască, prin tine, sufletele noastre.

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele de umilință:

Ca valurile mării s-au ridicat Casupra mea fărădelegile mele; ca o corabie în ocean însumi sunt învăluit de multe greșeli; ci la limanul cel lin prin pocăință îndreptează-mă, Doamne, și mă mântuiește.

Eu sunt, Doamne, pomul cel neroditor, care nu aduc deloc roade de umilință, și mă tem de tăiere, și de focul acela nestins mă înfricoșez. Pentru aceea, mă rog Ție: Mai înainte de primejdia aceea, întoarce-mă și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi milostivirii, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos, arată precum de-a pururea puterea ta, că, întru tine nădăjduind, strigăm ție: Bucu-

ră-te, ca și oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trup.

După catisma a doua, sedelnele:

Miluiește-mă, a zis David. Iar eu către Tine strig: Greșit-am, Mântuitorule; păcatele mele, prin pocăință ștergându-le, miluiește-mă.

Miluiește-mă, Dumnezeu, miluiește-mă! Pentru două păcate plângea David, iar eu pentru ne-numărate greșeli strig Ție. Acela își uda așternutul cu lacrimi, iar eu nici o picătură nu am. Deznădăjduitu-m-am și mă rog: Miluiește-mă, Dumnezeu, după mare mila Ta.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, strigând: Bucură-te, ușa cea încuiată, prin care s-a deschis oamenilor raiul cel de demult.

După catisma a treia, sedeauna:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Preasfinte cete ale celor fără de trup, rugați pe bunul Dumnezeu și Stăpânul, ca să se îndure de noi în ceasul judecării, să ne mântuiască de osânda cea amară, de răutatea diavolilor și de întunericul patimilor, și de toată îngrozirea, pe cei ce alergăm cu dragoste la acoperământul vostru.

A mucenicilor:

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, avându-Te sfinții îmbrăcăminte în lume, chinuri au răb-

dat de la cei fără de lege și înșelăciunea cea idolească au nimicit-o. Pentru rugăciunile lor izbăvește-ne, Mântuitorule, de nevăzutul vrăjmaș și ne mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Care maică s-a auzit că e fecioară? Și care fecioară s-a cunoscut că e Maică? Toate ale tale sunt mai presus de fire, o, Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea, cu credință te mărim.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif Studitul.

Cântarea 1:

Irmosul:

Veniți, popoarelor, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Cel ce a despiciat marea «și a călăuzit pe poporul pe care «l-a scos din robia egiptenilor, «că S-a preaslăvit».

Cuvântule, Cel ce Te-ai întrupat și ai venit să chemi nu pe cei dreپți la pocăință, ci pe cei păcătoși, precum ai zis, primește-mă pe mine, cel ce am greșit mult, și mă mântuiește.

Eu însumi m-am făcut rob păcatului, eu însumi patimilor am deschis ușa; Unule lesne-iertătorule, întoarce-mă, cu îndurarea Ta, și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Înaintea divanului Tău, Doamne, încununați stau purtătorii de chinuri, care au biruit semețiile pierzătorului biruindu-le, și cu nemurirea s-au îmbogățit.

Râu de vindecări izvorând nouă mucenicii purtători de chinuri, patimile cele cu stricăciune ale trupului nostru, cu puterea dumnezeiescului Duh le usucă.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Izvorul nepătimirii, pe mine cel rănit cu patimile, tămăduiește-mă, Fecioară, și din veșnicul foc mă smulge, ceea ce ești una de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Nebătută, neobișnuită...

Cărbuni de Dumnezeu purtători, aprinși de raza ființei Tale, ai arătat cetele celor fără de trup, care Te slăvesc, Hristoase, ca pe Cel atotputernic.

Cu puterea nestricăciunii și cu slava nemuririi înzestrați fiind îngerii Tăi, Hristoase, prin apropierea de Tine se luminează.

Îngerii s-au arătat purtători de lumină, Hristoase, arătând curăția cea nematerialnică și, după fire, luând chip văzut, simțitori închipuindu-se.

A Născătoarei:

Cetele îngerești slujesc nașterii tale celei mai presus de fire, Fecioară, bucurându-se că ai născut pe Dumnezeu și Domnul, Preacurată.

Cântarea a 3-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Întărește-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cel ce prin lemn ai «omorât păcatul; și frica Ta să-

«dește-o în inimile noastre, ale «celor ce Te lăudăm pe Tine».

Cel ce ai intrat în pântecul cel nestricat, Hristoase, sufletul meu cel stricat de patimi înnoiește-l prin pocăință, și-l arată plin de lumina cea veșnică.

Ascultat-am pe vrăjmașul cel ce amărăște și tot păcatul am săvârșit, și nebunește Te-am amărât pe Tine, Iubitorule de oameni, Cel ce ești Unul îndelung-răbdător.

Ale mucenicilor:

Cu Crucea îngrădindu-se, nebuiții ostași și mucenici ai Mântuitorului, ca pe niște ziduri au surpat, vitejește, întăririle înșelăciunii.

Cu dumnezeiască putere întărind slăbiciunea voastră, vitejilor purtători de chinuri, tăria luptătorului cu totul ați înfrânt-o.

A Născătoarei:

Marie, ceea ce ești cădelniță de aur, alungă urâciunea patimilor mele și mă întărește pe mine, cel bătuit de asupririle vicleanului luptător.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Arcul celor puternici...

Dumnezeu, Cel nemuritor prin fire, înțelept Ziditor, arată oști nemuritoare.

Stând acum, îngерilor, lângă Hristos, vârful doririlor, rugați-vă să ne mântuim noi toți.

A Născătoarei:

Credem că a luat început sub vreme, din tine, o, Maică puru-

rea Fecioară, Cel ce este ziditor al vremurilor.

Cântarea a 4-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Te laud, că glas am auzit, Doamne, și m-am spăimântat «tat că ai venit până la mine, «căutându-mă pe mine cel rătăcit. Pentru aceea, preaslăvesc «pogorârea Ta cea multă către «mine, mult Milostive».

Căzut-am în noroiul păcatului și frumusețea chipului cea din început am pierdut-o, Doamne, și mă tem de pedeapsă. Pentru aceasta, cu frumusețea pocăinței strălucește smeritul meu suflet.

Cu graiuri amăgitoare, vicleanul trăgându-mă de la Tine, mâncare luiși m-a făcut. Smulge-mă din răutatea acestuia, Dumnezeule al tuturor, și mă cheamă prin fapte de pocăință.

Curgerea vieții mele mi s-a făcut pricină de pierzare; ci într-o clipală mântuiește-mă, Hristoase, precum ai mântuit cu porunca Ta oarecând pe păcătoasa care s-a pocăit, ca să Te laud pe Tine, Unule fără de păcat.

A mucenicilor:

Înnoitor al răutății celei de voie fiind cel fără de lege, pe mucenicii lui Hristos îi silea să aducă închinare zeilor celor neînsuflețiți; dar s-au întunecat, că ei cunoșteau numai pe Dumnezeu-Ziditorul.

A Treimii:

Unime după ființă și Treime după fețe, cinstind pe Dumnezeirea cea nezidită, voi, mucenici ai lui Hristos, făpturilor nicicum nu ați dat cinstire. Pentru aceasta, toate chinurile ați răbdat.

A Născătoarei:

Întrupatu-S-a Domnul din sânziurile tale cele curate și cu oamenii S-a unit de voie, Preacurată; și, pentru rugăciunile tale, plecându-Se pururea, cu îndurare primește pe cei ce se pocăiesc, fiind mai înainte robiți păcatelor.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Pe cei fără de trup aduc Ție ca rugători, Milostive; pe care primindu-i, ca un îndurat, izbăvește-mă de păcate.

Apropiindu-se de Mintea cea a toate pricinuitoare, mințile cele dumnezeiești se curățesc prin gândurile cele preaînalte și se luminează.

Dumnezeieștile podoabe ale căpeteniilor cetelor cerești, cu Duhul cel dumnezeiesc împodobindu-se, se păstrează fără stricăciune.

A Născătoarei:

Văzându-te de departe cu mintea pe tine, Fecioară, ceea ce ai purtat în brațele tale pe Dumnezeu întrupat, Isaia mai înainte te-a vestit.

Cântarea a 5-a:**Canonul de umilință****Irmosul:**

Dătătorule de lumină și făcătorul veacurilor, Doamne, «întru lumina poruncilor Tale «îndreptează-ne pe noi; că afară «de Tine pe alt Dumnezeu nu «știm».

Cel ce ai dat vedere orbilor, luminează sufletul meu cel orbit, întărindu-l să privegheze spre fapte bune, iar somnul nepurității de grijă cu totul să-l urască.

Ale mucenicilor:

Ceata cinstiților pătimitori a rușinat ceata prigonitorilor celor nelegiuiți, multe feluri de chinuri răbdând; și acum, împreună cu sfințitele cete ale îngerilor, pururea se bucură.

Stele mult-luminoase s-au arătat prealuminații mucenici, răsfrângând razele răbdării și luminând sufletele credincioșilor, cu dumnezeiescul Duh.

A Născătoarei:

Ca pe un prunc tânăr L-ai născut nouă pe Fiul cel mai înainte de veci, îndoit fiind în două lucrări și voințe, ca Unul care era om și totodată și Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul sfinților îngeri**Irmos:** Cărbunele care s-a arătat...

Heruvimii și serafimii, împreună cu scaunele cele preaînalte, luminându-se cu dumnezeiasca strălucire, prin

apropierea de Dumnezeire, luminează și pe celelalte, prin dumnezeiască imitare.

Ca un vistiernic a toată revărsarea de lumină, Cuvântule al lui Dumnezeu, oglinzi luminate ai adus la ființă, care răsfrâng strălucirea Ta cu veselie și cu tărie nemicșorată.

A Născătoarei:

Gavriil, sfințitul arhanghel, din cer coborând, ți-a binevestit bucuria care a risipit întristarea strămoșilor, cinstită Mireasă dumnezeiască.

Cântarea a 6-a:**Canonul de umilință****Irmosul:**

Întru adâncul greșelilor fiind învăluit, chem adâncul cel «neistovit al milostivirii Tale; «scoate-mă din stricăciune, «Dumnezeule».

Căzut-am prin răutatea șarpelui și zac în patul deznădejdi. Ridică-mă, Hristoase, Cel ce cu cuvântul ai îndreptat pe cei slăbănogi.

Pe mine, cel viscolit de vânturile balaurului și înviforat din toate părțile de valurile păcatului, mântuiește-mă ca pe Petru, Iubitorule de oameni, Doamne.

Ale mucenicilor:

Covârșind hotarele firii, chinurile cele mai presus de fire ați răbdat. Pentru aceasta, bună-tăților celor mai presus de minte v-ați învrednicit, mucenicilor.

Ca niște buni, ca niște frumoși, ca niște cinstiți, v-ați unit cu Cel de podoabă făcător și frumos, rugându-vă pururea pentru noi, întru tot mărișilor mucenici.

A Născătoarei:

Din toate neamurile te-au ales pe tine, Frumusețea lui Iacov, pe care te-a iubit Făcătorul, ceea ce ești cu totul fără prihană, și din tine răsărind, S-a arătat.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Glasul graiurilor cel de rugăciune...

Dumnezeieștile chipuri ale slavei Tale celei începătoare de lumină, Stăpâne Hristoase, ca niște raze luminoase cu străluciri scânteietoare rămân îngerii în veci.

Cu dumnezeiască putere întăriți fiind serafimii, cu glasuri netăcute strigă cântarea cea întreit sfântă, îndemnându-ne pe noi să cinstim pe Firea cea în trei Ipostasuri.

A Născătoarei:

Precum S-a jurat Domnul oarecând lui David, într-adevăr a împlinit Cel ce a ieșit din pânțele tău; că ai născut, Fecioară, pe Cel ce împărățește peste toate.

Cântarea a 7-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei «tineri au defăimat porunca cea «prea fără de Dumnezeu; și,

«fiind aruncați în mijlocul focului, răcorindu-se cântau: «Bine-«cuvântat ești, Dumnezeuul părin-«ților noștri».

Cu abaterile minții și cu îmbol-dirile diavolilor depărtat m-am făcut de la brațele Tale, ca fiul cel risipitor, și de toată rușinea m-am umplut; dar acum întorcându-mă, strig ca acela: Greșit-am! Nu Te scârbi de mine, Iisuse, Cel ce Te-ai întrupat pentru mine.

Dumnezeule al tuturor, pe nini-vitenii, cei ce s-au pocăit oarecând, i-ai mântuit de îngrozirea care năștea moarte. Așijderea, unule Iubitorule de oameni, și inima mea cea întinată prin prisosința păcatului, întorcându-se acum, izbăvește-o de osânda cea înfricoșătoare.

Ale mucenicilor:

Rănit-u-s-a cumplit făcătorul răutății și a rămas nevindecat, voind să vă rănească pe voi, de Dumnezeu fericiților dumnezeiești mucenici; iar rănilile voastre s-au făcut tămăduire tuturor credincioșilor celor răniți de loviturile vechiului înșelător.

Nici de fiarele cele crude, nici de îngrozirile tiranilor, nici de săbiile cele tăioase, nici de chinurile și de dinții fierăstraieiilor nu v-ați temut; ci, fiind ca în niște trupuri străine, pe toate le-ați răbdat, marilor mucenici. Pentru aceasta, ați fost încununati.

A Născătoarei:

Locaș al Luminii celei nemateriale s-a făcut pântecul tău, Cel ce cu strălucirile dumnezeieștii cunoștințe a împușinat păgânătatea, curată Fecioară, Mireasă dumnezeiască; pe Care, laudându-L, strigăm: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Preaînțelepții tineri...

Împrejurul scaunului negrăitei Tale slave pururea horind mințile cele cerești, cu netrupești guri cântă: Dumnezeu părinților și al nostru Cel Preaînalt, binecuvântat ești.

Când Te-au văzut cetele îngerești înălțându-Te cu trupul la ceruri, porțile cerești au deschis Ție, cântând: Dumnezeu părinților și al nostru Cel Preaînalt, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Sfârșit al Legii și al proorocilor, Gavriil arătându-te pe tine, Fecioară, striga: Iată tu naști, una întru tot lăudată, pe Cel mai presus de Dumnezeire, Dumnezeu părinților și al nostru, ceea ce ești binecuvântată.

Cântarea a 8-a:**Canonul de umilință****Irmosul:**

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât în cuptorul cel cu «foc la tinerii evreiești și a pre-
«făcut văpaia în răcoreală, lău-

«dați-L lucrurile ca pe Domnul
«și-L preaînălțați întru toți
«vecii».

Căzând sub cel viclean, meșteșugirilor lui m-am făcut rob și, văzându-mă înșelătorul în multă pierzare, se laudă. Smulge-mă de la acesta, Cel ce ești întoarcerea celor rătăciți, Îndurate.

Dezleagă-mă pe mine, cel înlăntuit cu legături de nedezlegat ale patimilor trupești, Cel ce ai dezlegat legăturile de nedezlegat ale celor din veac, și mă îndreptează ca să alerg către cărările cele mântuitoare, Hristoase, Mântuitorul lumii.

Ale mucenicilor:

Urzitorii patimilor au țesut asupra mea, smeritul, cu adevărat toată răutatea; ca unii care sunteți următori ai patimilor lui Hristos, fericiților mucenici, de vătămarea acelor izbăviți-mă.

Neplecându-vă genunchii idoloilor ciopliți, în cuptorul chinurilor, ca tinerii oarecând, ați fost aruncați; și cu dumnezeiască răcoreală fiind atinși, nearși ați rămas, mucenicilor, laudând pe Hristos în veci.

A Născătoarei:

Ticălosul meu suflet cel slăbit cu multe supărări ale vicleanului, Născătoare de Dumnezeu, cu tămăduitoarele tale rugăciuni, Fecioară, fă-l sănătos, ca să te măresc întru toți vecii.

Canonul sfinților îngeri**Irmos:** De chipul cel de aur...

Înființat-ai pe îngeri, chipuri ale
bunătății Tale, care împlinesc
cu tărie poruncile Tale, Cuvân-
tule, și ajută pe toți cei ce cu cre-
dință strigă: Toată făptura cea
înființată să laude pe Domnul și
să-L preaînălțe întru toți vecii.

Cu virtuți roditoare ai împodo-
bit lumea cea cerească cu sfin-
țitele cete ale îngerilor, lumi-
nând-o pe ea, care strigă Ție,
Hristoase: Toată făptura cea
înființată să laude pe Domnul și
să-L preaînălțe întru toți vecii.

Bucurându-ne luminat, să cân-
tăm neîncetat cântarea dum-
nezeiască a celor fără de trup, și
pe Stăpânul, dumnezeiește lău-
dându-L, cântare împreună cu
dânșii să strigăm: Toată făptura
cea înființată să laude pe Domnul
și să-L preaînălțe întru toți vecii.

A Născătoarei:

Dreptatea, care pe toate cu înțe-
lepciune le călăuzește după vred-
nicie, te-a iubit pe tine, cea cu
totul fără prihană și preane-
întinată și preacurată Născătoare
de Dumnezeu, sălășluindu-Se în
chip de negrăit întru tine, pe care
te mărim. Toată făptura să laude
pe Domnul și să-L preaînălțe
întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:**Canonul de umilință****Irmosul:**

Pe Dumnezeu-Cuvântul cel
din Dumnezeu, Care cu ne-
«grăită înțelepciune a venit să

«înnoiască pe Adam cel căzut
«rău întru stricăciune prin
«mâncare, din sfânta Fecioară
«negrăit întrupându-Se pentru
«noi, credincioșii, cu un gând în
«cântări să-L slăvim».

Iată vreme de lucru, suflete! Ce
dormi fără de minte în trân-
dăvie desăvârșită? Scoală-te și
cu lacrimi luminează-ți făclia
ta; grăbește-te, că se apropie
Mirele sufletelor. Nu zăbovi, ca
să nu rămâi afară de dum-
nezeiasca ușă.

O, cât este de înfricoșător diva-
nul Tău, care va arăta pe față
orice faptă, înaintea îngerilor și
a oamenilor! O, cât este de cum-
plită hotărârea pe care o vei da
celor ce au greșit! De care mai
înainte de sfârșit, izbăvește-mă,
Hristoase, dăruindu-mi lacrimi
de întoarcere.

Ale mucenicilor:

Însemnându-se prin dorință cu
sângele Mielului și al Păstoru-
lui, prealăudații și dumneze-
ieștii pătimitori, se jertfeau bu-
curându-se, ca niște miei fără
răutate, și toată sfânta Biserică
a celor întâi-născuți în ceruri,
cu adevărat o luminau.

Arătându-vă ca niște lumină-
tori cu raze de soare, cu stră-
lucirea patimilor voastre tot
sufletul luminați și tot întune-
ricul înșelăciunii îl alungați,
vitejilor pătimitori. Pentru
aceasta, cu credință, după vred-
nicie vă ferim.

A Născătoarei:

Fie-Ți milă de mine, Doamne, fie-Ți, când va fi să mă judeci, și să nu mă osândești în foc, nici cu mânia Ta să mă mustri. Te roagă Fecioara, ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și mulțimea îngerilor și adunarea mucenicilor.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Cu totul ești dorire...

În veșminte albe s-au arătat îngerii luminați, dumnezeieștilor ucenici, vestind prin închipuire a doua venire a Ta, Hristoase; cu care toți, lăudându-Te, Te slăvim.

Ca un făcător de bine, toată firea cea cuvântătoare o zidești ca a doua strălucire a razei Tale celei dintâi, Hristoase al meu, Preabunule. Pentru aceea, toți, cu cântări lăudându-Te, Te slăvim.

A Născătoarei:

Gândind la fecioria ta cea cu chip de lumină, Preacurată, și spăimântându-se, bucurie a vestit ție dumnezeiescul arhi-strateg. Pentru aceea, toți, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, te mărim.

LA STIHOAVNA LAUDELOR**Stihiri de umilință:**

Având în minte răutatea faptelor mele, alerg la îndurările Tale, asemănându-mă vameșului și păcătoasei care a plâns și fiului celui risipitor. Pentru aceea, și cad înaintea Ta, Milostive, mai înainte de a mă osândi;

iartă-mă, Dumnezeu, și mă miluiește.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și inima mea o curățește, făcând-o locaș al Sfântului Tău Duh. Nu mă lepăda de la fața Ta, Cel ce ai milă nemăsurată.

A mucenicilor:

Pentru Hristos pătimind până la moarte, o, purtătorilor de chinuri mucenici, sufletele le aveți în ceruri în mâna lui Dumnezeu și în toată lumea sunt cinstate moaștele voastre. Preoții și creștinii se închină, și toți credincioșii, bucurându-ne, strigăm după obicei: Somn cinstit înaintea Domnului este moartea cuvioșilor Lui.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca un măslin prea roditor Te-a odrăslit Fecioara pe Tine, rodul vieții, ca să rodești lumii mare și bogată milă.

LUNI, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor:**

Glasul tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomenește-ne, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Greșelile mele cele multe trecându-le cu vederea, Iubitorule de oameni, Te rog arată-mă părtaș strălucirii Tale.

Cetele îngerilor se roagă Ție, Doamne, pentru toți credincioșii, care cu dragoste Te laudă.

A mucenicilor:

Cu rugăciunile mucenicilor Tăi, Iisuse preabunule, arată-Te nouă milostiv în ceasul judecății.

Slavă...,

Pe Tatăl să-L slăvim și Fiului să ne închinăm și pe dumnezeiescul Duh toți credincioșii să-I laudăm.

Și acum...

Rodul pântecelui tău, Preacurată, pe cei căzuți prin gustarea din pom locuitori ai raiului i-a făcut.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile de umilință:

Podobie: Când de pe lemn...

Unule fără de păcat, Hristoase, Unule fără de răutate, Unule izvor al bunătății, vezi suspinarea mea, vezi necazul meu și urmele rănilor mele curățește-le pe toate; și cu mila Ta mântuiește pe robul Tău, ca, gonind norii lenei departe, să Te slăvesc pe Tine, preabunule Mântuitorul meu.

Privește, o, sărmane suflete al meu, vezi faptele tale, care sunt cu totul spurcate, vezi goliciunea ta, vai, și singurătatea; pentru că va să te depărtezi de Dumnezeu și de îngeri și să te arunci în chinuirea cea fără de

sfârșit. Trezește-te, scoală-te, grăbește-te și strigă: Greșit-am, Mântuitorule, dă-mi iertare și mă mântuiește.

Trupul mi-am pângărit cumplit, stricatu-mi-am sufletul și inima și, cu gânduri necurate, toate simțurile mi-am rănit; ochii mi-am întinat, spurcatu-mi-am urechile, cu cuvinte limba mi-am otrăvit și toate cele de rușine le am. Pentru aceasta, către Tine căzând, strig: Stăpâne Hristoase, greșit-am Ție, greșit-am! Iartă-mă și mă mântuiește.

Alte stihiri, ale Înaintemergătorului, asemenea:

Grăbește de mă scoate din ispite, mărite prooroc al Domnului, mă rog ție; că fără pricină s-au năpustit asupra mea diavolii cei cumpliți, care se războiesc împotriva mea, căutând să răpească sufletul robului tău, ca pe o biată pasăre. Nu mă părăsi până în sfârșit; ci mai degrabă să cunoască, Preafericite, că tu ești scăparea mea.

Odrasla cea preasfântă a celei sterpe, vlăstarul cel frumos al pustiei, rânduneaua cea plăcută, privighetoarea cea cu bun glas, porumbiță de aur ticălosul meu suflet, cel totdeauna sterp, arată-l bine roditor de fapte bune, ca, odrăslind spic însutit roditor, să-ți aduc ție, Fericite, laudă dumnezeiască.

Izbăvește-mă de focul cel veșnic, de întunericul cel de nepătruns,

de primejdii și de tot necazul, de toată patima rea și de toată strâmtorarea, te rog, Înainte-mergătorule, și cu rugăciunile tale, pe mine, cel însumi osândit pentru păcate, așază-mă în partea celor mântuiți, fericite, unde sunt cetele sfinților și bucuria cea negrăită.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, aceeași podobie:**

Necazurile și asuprelile celor răi și patimi felurite învăluiesc bietul meu suflet, Fecioară neispită de nuntă, Maică a lui Hristos-Dumnezeu; fii mie ocârmuitoare pe marea vieții, și potolește viforul năpustit asupra-mi, îndrumându-mă la limanul cel lin al pocăinței și al liniștirii pe mine, cel ce alerg spre dumnezeiescul tău acoperământ.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Greșit-am Ție, Mântuitorule, ca fiul cel risipitor, primește-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă miluiește, Dumnezeule.

Strig către Tine, Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameșului: Îndură-Te de mine, ca și de acela, și mă miluiește, Dumnezeule.

A mucenicilor:

Rugându-se sfinții mucenici pentru noi și pe Hristos lăudând, toată înșelăciunea a încetat și neamul omenesc prin credință se mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Toată nădejdea mea în tine o pun, Maica vieții; păzește-mă sub acoperământul tău.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele de umilință:

Cugetând, suflete al meu, la judecata zilei celei înfricoșătoare și la răsplata pedepsei celei veșnice, cutremură-te și întru pocăință strigă lăcrimând: Dumnezeule, greșit-am, miluiește-mă.

Când vei cerceta cugetul meu cel vinovat, mă tem, Doamne, de judecata Ta cea înfricoșătoare, căci din faptele mele nu-mi este mântuire; ci, ca Cel ce ai bogăție de îndurare, miluiește-mă, Hristoase Dumnezeule, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, strigând: Bucură-te, mlădița din care, fără sămânță, Dumnezeu odrăslind, a nimicit moartea prin lemnul Crucii.

După catisma a doua, sedelnele:

Miluiește-mă, a zis David. Iar eu către Tine strig: Greșit-am, Mântuitorule, păcatele mele prin pocăință ștergându-le, miluiește-mă.

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă! Pentru două păcate plângea David, iar eu pentru nenumărate greșeli strig

Ție. Acela își uda așternutul cu lacrimi, iar eu nici o picătură nu am. Deznădăjduitu-m-am și mă rog: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Nu mă trece cu vederea pe mine, cel ce am nevoie de sprijinul cel de la tine; că spre tine a nădăjduit sufletul meu, miluiește-mă.

După catisma a treia, sedelnele:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Pe Izvorul cel neistovit al îndurării în undele Iordanului L-ai afundat, Ioane; pentru aceasta, cu osârdie te rog: Pe mine, cel aruncat de multe patimi în marea vieții, în toate zilele cumplic, cu rugăciunile tale cele bine primite, la limanul vieții mă îndreptează.

A mucenicilor:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi mai mult decât aurul și ai așezat întru mărire pe cuvioșii Tăi ca un bun, de dâșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, viața noastră ocârmuiește-o ca un iubitor de oameni; și rugăciunea îndreptează-o ca pe o tămâie, Unule cel ce întru sfinți Te odihnești.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cine a văzut, cine a auzit, Maică să nască pe Făcătorul său fără ispită bărbătească, să alăpteze pe Cel ce dă hrană la tot trupul? O, minune! Scaun de heruvimi s-a arătat pântecul tău, Născă-

toare de Dumnezeu, ceea ce ești plină de daruri; roagă-te pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canon de umilință

Cântarea 1:

Irmosul

Cântarea lui Moise repetând, strigă, suflete: Ajutor și aco-
«peritor S-a făcut mie spre
«mântuire; Acesta este Dum-
«nezeul meu și-L voi slăvi pe El».

Pe noi înșine, fraților, mai înainte de sfârșit să ne plângem cu amar, ca să scăpăm prin lacrimi bune de lacrimile osândeii, care nu vor avea nici un folos atunci.

De mii de ori am făgăduit, Hristoase, să mă pocăiesc; dar, având suflet nepăsător, cad mereu în greșeli. Îndură-te, Mântuitorule, de neputința mea.

Ale mucenicilor:

Cei ce ați răbdât focul chinurilor cu dumnezeiască răcorire, purtătorilor de chinuri ai lui Hristos, de focul gheenei izbăviți-mă pe mine, cel ce zac în patimi cumplite.

Tari asupra vrăjmașilor arătându-vă cu putere dumnezeiască, puterea lor cea slabă ați biruit-o, mucenici ai lui Hristos cei vrednici de cinstire.

A Născătoarei:

Clește purtător de văpaie, pe care Isaia te-a văzut odinioară, patimile inimii mele cele materialnice arde-le, de Dumnezeu

Născătoare, și nimicește-le cu totul.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Întru adânc au înecat...

Botezătorule și Înaintemergătorule al lui Hristos, mintea mea, care se afundă neîncetat în desfătărilor trupești, îndreptează-o și valurile patimilor le potolește, ca, ajungând la liniște dumnezeiască, cu cântări să te măresc.

Cu luminare negrăită, strălucind ca o stea mult luminoasă, înaintea Răsăritului celui ceresc ai alergat; prin Care roagă-te, Botezătorule, să se lumineze inima mea cea întunecată de toate bântuielile vrăjmașului.

În râu ai afundat odinioară, Preaînțelepte, pe Adâncul cel ce îneacă cu darul toată călcarea de poruncă; ci mă rog: usucă, fericite, pâraiele greșelilor mele, cu dumnezeiască mijlocirea ta.

A Născătoarei:

Fost-ai, fericite Înaintemergătorule, rudenie a curatei Fecioare, ceea ce a întrupat pe Dumnezeu; împreună cu dânsa te cinstim și te rugăm cei ce înconjurăm acum dumnezeiască biserică ta: Fă-ne pe noi locașuri ale Duhului.

Cântarea a 3-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Mintea mea cea neroditoare, fă-o aducătoare de roadă, «Dumnezeule, lucrătorule al

«bunătăților și săditorule al celor «cuvioase, cu milostivirea Ta».

Cu dormitarea trândăviei mi-am îngreuiat sufletul; trezește-mă, Hristoase, spre privegherea pocăinței, ca să împlinesc poruncile Tale.

Să nu mă arăți, Hristoase, deznădăjduit în ziua cea înfricoșătoare; ci, mai înainte de sfârșit întorcându-mă, izbăvește-mă de osânda cea cumplită.

Ale mucenicilor:

Cei ce bine ați urmat patimilor lui Hristos, cu dumnezeiești chipuri, purtătorilor de chinuri ai lui Hristos, patimile sufletului meu cele rele vindecați-le.

Ca să vă învredniciți în ceruri de bunătățile cele veșnice, toată ispita celor rele, purtătorilor de chinuri, pe pământ cu tărie ați răbdat.

A Născătoarei:

Hrănit-ai cu lapte, ca o maică, pe Hrănitorul a toate, Curată, purtând în brațe pe Cel care pe toate le poartă cu mâna totdeauna.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pe piatra credinței...

Vindecă rănila sufletului meu și mintea mea cea întunecată prin nepurtare de grijă luminează-o cu dumnezeiască mijlocirea ta, Înaintemergătorule al Domnului, și te rog: de toată împresurarea cea protivnică mă izbăvește.

De stârpiciune ai dezlegat pe ceea ce te-a născut, născându-te după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, înțelepte proorocule. Deci inima mea cea stearpă fă-o roditoare acum, Înaintemergătorule al Domnului, ca să aducă roadele faptelor bune.

Cel ce zidești cu dragoste ție casă dumnezeiască, roagă-te, ca să dobândească moștenirea cea de sus, cei ce slujesc cu credință locașului tău, și fă-i locașuri ale dumnezeiescului Duh, Botezătorule și Înaintemergătorule, cu mijlocirile tale.

A Născătoarei:

Bucuratu-s-a Înaintemergătorul când era purtat în pânțele maicii sale și s-a închinat Domnului celui purtat în pânțele tău, de Dumnezeu cu daruri dăruită; pe Care roagă-L să mă izbăvească de tot necazul.

Cântarea a 4-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Nașterea Ta cea din Fecioară, mai înainte văzând-o proorocul, a propovăduit, strigând: «Glasul Tău l-am auzit și m-am temut; că de la miazăzi și din muntele cel sfânt cu umbră deasă ai venit, Hristoase».

Văzându-mă pe mine vrăjmașul jefuit de pretutindenea și sărăcit, Cuvântule, de pierzarea mea se bucură amăgitorul. Ci scoate-mă din răutatea lui,

Doamne al slavei, îmbogățitorule al săracilor.

Mâinile și ochii mi-am întinat, Doamne, făcând cele ce nu se cade să facem, și spre mânie am întărâtat îndurările Tale, secătând îndelungă-răbdarea Ta. Caută și mă miluiește, Bunule.

Ale mucenicilor:

Cât de minunat este Dumnezeul nostru întru sfinții cei ce s-au plecat Lui, au zdrobit idolii piericiunii și au moștenit desfătarea raiului, din care de demult a fost izgonit Adam.

Cu șiroaiele sângiurilor ați oprit, fericiților, jertfele cele pierzătoare ce se aduceau oarecând tuturor idolilor păgânești spre pierzarea și pieirea oamenilor celor ce jertfeau lor; pentru aceasta vă fericim pururea.

A Născătoarei:

Ceata proorocilor cea preamărită cunoscând prin Duhul în multe feluri și chipuri taina ta cea mai presus de minte, Născătoare de Dumnezeu, au prevestit-o cu sfințite închipuiri, a căror împlinire în chip luminat am văzut-o.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Venit-ai din Fecioară...

Cu dreapta ta, preafericite, plecat-ai capul Celui ce a plecat cerurile și cu oamenii a viețuit; cu Care păzește-mă întru smerenie, ferind inima mea.

Pustiul cel nelocuit pe tine locuitor te-a avut, fericite Înaintemergătorule; pentru aceasta, strig către tine: Păzește sufletul meu, cel ce s-a făcut pustiu de toată fapta cea dumnezeiască.

Legea cea dumnezeiască apărând, în chip nelegiuit ai fost junghiat; pentru aceasta, mă rog ție: Pe mine, cel ce fac totdeauna fărădelege și mă prind în cursă prin amăgirile demonilor, îndreptează-mă.

Zidindu-te însuși pe tine Biserică a Stăpânului, la locașurile cele dumnezeiești acum ai trecut, Înaintemergătorule, pe care roagă-te să le dobândească cel ce ți-a ridicat ție preasfântă casă.

A Născătoarei:

Caută spre mine cel bolnav, ceea ce ești cu totul fără prihană, și topește patimile mele cele cumplite și greu de vindecat, ca să te măresc pe tine, ceea ce ai dat mărire la toată omenirea.

Cântarea a 5-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Negura sufletului meu risipind-o, Mântuitorul meu, «cu lumina poruncilor Tale mă luminează, ca un singur Împărat al păcii».

Păcate adaug la păcate nebușește și nădejde la ceruri nu este întru moartea mea. Vai mie! Cum mă voi arăta lui Hristos?

Izbindu-mă de stânci ca o corabie, mi-am pierdut avuția pe

care mi-ai dat-o, Milostive; și, acum sărăcind, strig: Nu mă trece cu vederea, Hristoase.

Ale mucenicilor:

Cei ce ați disprețuit slava cea de jos și trecătoare, purtătorilor de chinuri, slavei cerești v-ați învrednicit, împreună fiind cu Hristos.

Depărtându-vă gândul, prin credință, de mila față de trup, cu bărbăție ați primit patimile, purtătorilor de chinuri, unindu-vă cu Hristos.

A Născătoarei:

Ca pe un munte mare te vedea cu duhul Daniil, Născătoare de Dumnezeu; din care fiind tăiată piatra, a zdrobit idolii cei ciopliți ai zeilor păgânești.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Lumina celor întunecați...

Cel ce în undele cele izvorâtoare de nestricăciune ale Iordanului, pe Hristos L-ai botezat, Înaintemergătorule, roagă-L ca să usuce scurgerile patimilor mele și să moștenesc râul desfătării și bucuria cea luminată a dreptilor.

Acum mă tânguiesc și sunt cuprins de frică și de neliniște sunt totdeauna frământat, cugetând la faptele mele și la judecata cea înfricoșătoare ce va să fie. Milostive Doamne, iartă-mă, pentru rugăciunile Botezătorului Tău.

Orânduind popoarelor ca lege mântuirea care se dobândește

prin pocăință de greșeli, ai stat la mijloc între Lege și Har, Înaintemergătorule. Pentru aceasta, te rugăm, cu chipuri de pocăință luminează-ne pe noi.

Dă-mi, Făcătorule de bine, vreme de pocăință mie, celui ce am cheltuit prin lene toată vremea cea trecută, având pentru aceasta, ca rugător către Tine, Cuvântule, pe Ioan marele Înaintemergător și propovăduitorul pocăinței a toată lumea.

A Născătoarei:

Cu uneltirile și cu capcanele celui viclean am fost omorât. Înviază-mă, Stăpână preacurată, ceea ce ai născut pe Viața cea ipostatnică a tuturor, de Dumnezeu Născătoare, ca să te laud cu dreaptă credință pe tine, cea cu totul fără prihană.

Cântarea a 6-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Întru adâncul păcatelor sunt ținut totdeauna, Hristoase, și «în noianul vieții sunt învăluit; «ci, precum pe Ionă din fiara «mării, și pe mine din patimi «scoate-mă și mă izbăvește, «Mântuitorule».

Ca și canaaneanca de demult strig către Tine, Mântuitorule, Fiul lui Dumnezeu, îndură-Te și mă miluiește, că am suflet care se chinuiește în rele și nici nu vrea să-și vină acum întru simțire.

Viforul patimilor celor nenumărate mă viscolește pe mine; ci, precum ai certat marea oarecând și ai mântuit pe sfinții tăi ucenici, și pe mine, Iisuse, mă scoate și mă mântuiește, Hristoase.

Ale mucenicilor:

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor cele fără de trup și au lăudat pe Cel ce v-a dat vouă putere și răsplătire pentru osteneli, cinștiți luptători.

Stropiți fiind cu șiroaiele sângiurilor voastre, mucenicilor, și ochii scobindu-vi-se și înghețați fiind de gerul cel cumplit, la căldura vieții ați trecut, lăudând pe Hristos.

A Născătoarei:

Ca o masă ai încăput pe Pâinea cea de taină, din Care mâncând nu mai flămânzim, cu totul lăudată, cei ce te știm pe tine Născătoare a lui Hristos, Dumnezeul tuturor, și hrănitoare cu adevărat.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Întru adâncul greșelilor...

Glasule, care ai propovăduit pe Cuvântul, primind glasurile tuturor, cere să se dăruiască iertare de păcate celor ce te laudă pe tine cu credință.

Zdrobirea sufletului meu tămăduiește-o, povara păcatelor dezleagă-mi-o și, mai presus de nădejde, mă mântuiește cu rugăciunile tale, fericite Înaintemergătorule.

Pe Iisus, pe Care L-ai botezat cu mâna ta, Înaintemergătorule, roagă-L să mă izbăvească din mâna păcatului, pe mine cel ce pururea ridic mâinile către Dânsul, Prealăudate.

A Născătoarei:

De dormitarea nepăsării sunt cuprins, somnul păcatului îngreunează inima mea; ci, cu mijlocirea ta cea neadormită, Preacurată, ridică-mă și mă miluiește.

Cântarea a 7-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Pe heruvimi urmând tinerii, în cuptor horeau, strigând: «Binecuvântat ești, Dumnezeuule, «că într-un adevăr și judecată ai «adus asupra-ne acestea toate, «pentru păcatele noastre, Cel ce «ești prealăudat și preaslăvit «întru toți vecii».

Legile Tale le-am călcat și m-am supus poftelor celor nebunești, făptuind cele ce nu se cuvin, Hristoase. Că netrebnic m-am făcut într-un nesăbuițea mea, ca nimeni altul dintre oameni pe pământ. Deci pentru iubirea Ta de oameni, nu mă lăsa să pier, Mântuitorule.

Ca David strig: Iată într-un fără-delegi sunt zămislit, Doamne! Și ca femeia păcătoasă lăcrimez, și ca sluga îndărătnică Te-am mânia pe Tine unul, Dumnezeuul cel bun. Deci, pentru iubirea Ta de oameni, nu mă lăsa să pier, Mântuitorule.

Ale mucenicilor:

Mucenicește s-a luptat ceata purtătorilor de chinuri, mucenicește a fost încununată de Dreapta cea de viață purtătoare; că a iubit cu adevărat pe Dumnezeu, Cel ce a făcut toate cu cuvântul; și acum, în ceruri bucurându-se, se desfătează cu dumnezeiasca moștenire.

Cu ochii scoși fiind, și de mâini și de picioare lipsiți, pe calea cea dreaptă au fost trimiși prealăudații la călătoria cea cerească, împiedicând trecerile luptătorului împotriva. Pentru rugăciunile lor mântuiește, Cuvântule, pe toți cei ce Te slăvesc pe Tine.

A Născătoarei:

Heruvimii slăvesc, serafimii, scaunele, puterile și domniile laudă pururea nașterea ta cea mai presus de minte, Marie cu totul lăudată. Că tu singură pe Dumnezeu L-ai purtat în pân-tece cu trup; pe Care roagă-L, Curată, să ne mântuim noi toți, cei ce cu dragoste te cinstim.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Porunca cea protivnică...

Din rădăcină scoțând, cu securea ta cea de pocăință, rănilor inimii mele celei pătimăse, sădește, Înaintemergătorule, dumnezeiasca lipsă de patimi și frica preacurată de Dumnezeu, care mă îndepărtează de toată răutatea.

Ca unul care în apele Iordanului ai botezat pe Domnul, Cel ce acoperă cu ape cele mai de deasupra, pe Dânsul roagă-L să se dăruiască pururea apa dumnezeieştii umilinţe ochilor mei, Înaintemergătorule.

Cel ce ai propovăduit pe Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii, Înaintemergătorule, pe Acela roagă-L să mă arate departe de partea caprelor şi împreună cu oile Lui cele de-a dreapta să mă numere, prea-lăudate.

A Născătoarei:

Pântece sterp te-a purtat pe tine, Fecioară, ceea ce ai purtat în pântece pe Cuvântul întrupat, pe Care, cu dumnezeieşti săltări, marele Înaintemergător, rodul cel preasfânt al celei sterpe, L-a recunoscut, bucurându-se, şi I s-a închinat.

Cântarea a 8-a:

Canonul de umilinţă

Irmosul:

Pe Cel ce oarecând, în Muntele Sinai a închipuit mai «înainte în rug, lui Moise, minunea Fecioarei, lăudaţi-L, «binecuvântaţi-L şi-L preaînălţaţi într-un toţi vecii».

Ca să ne îndumnezeieşti pe noi, Te-ai întrupat, din milostivire, şi nicicum n-am înţeles, robii fiind de desfătări; cu bunătatea Ta întoarce-mă, Hristoase, Cel ce eşti mântuirea tuturor.

Tu, Păstorul cel bun, Cuvântule, întoarce ticălosul meu suflet cel rătăcit în munţii călcării de poruncă şi-l mântuieşte, ca să nu mă înghită cu totul vrăjmaşul cel amăgitor.

Ale mucenicilor:

Să stăm bărbăteşte împreună, strigau unul către altul cinstiţii purtători de chinuri, fiind chinuiţi cumplit; iată Hristos tinde cununile biruinţei într-un toţi vecii.

Cu vinele cele foarte tari ale ostanelilor voastre cele aspre aţi sugrumat pe şarpele, cel ce vrea să vă înşele pe voi cu rea meşteşugire, şi moştenitori ai desfătării raiului v-aţi arătat.

A Născătoarei:

Ca să ne îndumnezeiască pe noi, Dumnezeu S-a întrupat din curate sânziurile tale, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, şi S-a făcut om; pe Care roagă-L pururea pentru cei ce te cinstesc.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cuptorul cel cu foc, oarecând...

Dă-mi dreapta mie, celui ce zac jos, Înaintemergătorule, cel ce ţi-ai întins dreapta şi ai spălat cu ape pe Cel neîntinat, şi mă spală de necurăţia trupului, curăţindu-mă cu totul prin pocăinţă, şi mă izbăveşte.

Având, suflete, vreme de pocăinţă, scutură somnul cel prea greu al lenii şi cu osârdie priveghează, strigând către Stăpânul tău: Îndurate, miluieşte-mă, pentru rugăciunile Botezătorului.

Pâraie de patimi și ape ale răutății până la sufletul meu s-au furișat, fericite Înaintemergătorule; sârguiește-te degrab de mă scoate, cel ce în undele Iordanului ai spălat pe Noianul cel prea lin al nepătimirii.

Vai mie, celui ce am făcut multe rele! Vai mie unuia, celui ce am mâniat pe Dumnezeu cel prea bun! Botezătorule al lui Hristos, ajută-mi și-mi dă dezlegare de greșelile mele și iertare datoriiilor mele, cu mijlocirile tale.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut cu trup pe Dumnezeu Cel Preaînalt, ridică-mă din gunoiul patimilor celor ce mă necăjesc, Preacurată, și pe mine cel ce rău am sărăcit de tot, mă îmbogățește, cu virtuți dumnezeiești, ca să te laud, fiind mântuit.

Cântarea a 9-a:

Canonul de umilință

Irmosul:

Cine dintre pământenii a auzit una ca aceasta sau cine a «văzut cândva, că s-a aflat «Fecioară având în pân-tece și «fără de durere născând prunc? «Întru acest chip este minunea ta «și pe tine, curată Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

O, cât este de înfricoșător divanul Tău, la care aștept să fiu judecat, și nicicum nu simt frica acestuia, în nepăsare toată vremea petrecând. Întoarce-mă, Unule Ziditorule, Care ai întors pe Manasi cel greșit.

Către Tine strig, Hristoase, oprește curgerile răutăților mele cele nenumărate, dându-mi mie ploi de lacrimi, care să spele întinăciunea ce am suferit din neînțelpciune, și mă mântuiește, Cel ce ai mântuit pe păcătoasa care s-a pocăit din suflet, cu mila Ta.

Ale mucenicilor:

Pomenirea cea plină de strălucire a dumnezeieștilor purtători de chinuri, ca un soare răsărind nouă tuturor, a luminat toate marginile pământului și a gonit întunericul nebuniei idolești și negura patimilor celor vătămătoare de suflet, cu dumnezeiescul Duh.

Mulțimea cea cinstită, oastea cea purtătoare de biruință și tabăra cea aleasă, soborul sfinților mucenici, adunarea cea fericită, cu cetele celor fără de trup s-au adunat. Pentru rugăciunile lor, Hristoase, pe noi pe toți fă-ne părtași Împărăției Tale.

A Născătoarei:

Cu razele cele luminătoare ale Celui ce a răsărit nouă din pân-tecele tău și noaptea păgânătății a risipit-o, Fecioară maică Marie, luminează pe toți cei ce te cinstesc cu credință și de întunericul cel nepătruns îi izbăvește în ceasul judecății.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Fiul Părintelui...

De tina păcatului curățește-mă, Doamne, Unule cel fără de păcat și mult Milostive, pen-

tru rugăciunile Botezătorului, cel ce Te-a propovăduit la toată lumea ca pe Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele oamenilor.

Ca pe un trandafir bine mirositor, ca pe un chiparos înmiresmat, și ca pe un crin neveștejit, ca pe niște mir de mult preț, avându-te pe tine, proorocul Domnului, de mirosul cel greu al faptelor mele mă voi izbăvi cu rugăciunile tale, eu, cel ce alerg la acoperământul tău.

Fă-mă sterp de fapte neroditoare, întru tot fericite, făcându-mă fiu al Domnului, aducător pururea de bună rodire a faptelor bune, și părtaș dumnezeieștii Împărății, și cu adunarea sfinților împreună-locuitor.

Nouă, celor ce te iubim, cu dragoste te cinstim și în locașul tău cel dumnezeiesc ne bucurăm, dă-ne din cer izbăvire de răutăți, Înaintemergătorule al Domnului, și îndreptare vieții și iertare de greșeli.

A Născătoarei:

Celui purtat în pântecul Maicii lui Dumnezeu, Care pe toate le poartă cu voia, te-ai închinat, proorocule. Aceluia roagă-te, să se mântuiască smeritul meu suflet, cel ce cade în toate zilele în multe greșeli.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Pe toți am întrecut cu păcatul; de la cine mă voi învăța pocă-

ința? De voi suspina ca vameșul, mi se pare că voi îngreua cerurile; de voi lăcrima ca păcătoasa, voi spurca pământul cu lacrimile; ci-mi dă mie iertarea păcatelor, Dumnezeule, și mă miluiește.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; și inima mea o curățește, făcând-o pe ea locaș al Sfântului Duh. Să nu mă lepezi de la fața Ta, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

A mucenicilor:

Crucea lui Hristos luând sfinții mucenici, armă nebiruită, toată tăria diavolului au nimicit-o; și, luând cunună cerească, zid s-au făcut nouă mijlocind pentru noi pururea.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, biserica cea nestricată și mai bine-zis sfântă, precum strigă proorocul: Sfântă este Biserica Ta, minunată întru dreptate.

MARȚI, LA LITRUGHIE

Stihirile Fericirilor:

Ruga tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomenește-ne pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Pe tâlharul și pe păcătoasa am întrecut cu patimile. Miluiește-mă, Mântuitorule, pe mine, cel însumi osândit.

Cel ce ai afundat pe Adâncul îndurării în apă, Înaintemergătorule, cu rugăciunile tale patimile mele potolește-le.

A mucenicilor:

Cuvintele înșelăciunii cu valurile sângiurilor asurzindu-le, pătimitori ai lui Hristos, după vrednicie sunteți slăviți.

Slavă...

Vorbind cu iscusință, precum este scris, mintea omenească nu poate să laude o stăpânie a Dumnezeirii în trei Ipostasuri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe ceea ce a născut fără vătămare pe Dumnezeu Cel mai înainte fără de început, cu cântări de laudă toți neîncetat să o lăudăm.

SLUJBA DE MIERCURI

MARȚI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile Crucii:

Podobie: Când de pe lemn...

Soarele, văzându-Te pironit pe Cruce, Mântuitorule, s-a întunecat de frica Ta și catapetasma Templului s-a rupt, pământul s-a cutremurat și pietrele așijderea de cutremur s-au despicat, neputând să vadă pe Ziditorul lor și Dumnezeu pătimind pe lemn de voie pe nedrept și de cei fără de lege batjocorit.

Cu totul a fost doborât la pământ, cu totul a fost răsturnat și zace în cădere cumplită preavicleanul șarpe, când ai fost Tu înălțat pe lemnul Crucii, Iubitorule de oameni, iar Adam din blestem se dezleagă și se mântuiește cel mai înainte osândit. Pentru aceea, și noi ne rugăm: Mântuiește-ne, miluiește-ne pe noi pe toți și ne învrednicește de Împărăția Ta.

Judecată ai primit, Unule Împărate, Cel ce va să judeci toate la venirea Ta, și cu cunună de spini ai fost încununat, Mântuitorule, smulgând cu puterea Ta, Iubitorule de oameni, spinul cel dintru înșelăciune înfipt și sădind cunoștința îndurării Tale, întru toți cei ce cu credință se închină răstignirii Tale.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Tu ești, Stăpână, bogăția săracilor, bucuria și scăparea celor lipsiți și nădejdea celor sărmani și pe tine te mărim cei ce strigăm în nevoi: Sfântă a Sfinților! Apucă mai înainte de izbăvește și acum pe robii tăi de toată ispita diavolească și de chinul cel cumplit și de osânda cea veșnică.

Cu adevărat, mulțimea păcatelor mele a trecut peste capul meu, și fărădelegile mele s-au înmulțit peste măsură, și poveri greu de purtat și fără de număr mi-am agonisit eu, ticălosul și neîndreptatul. Ci tu, curată

Fecioară, cu mijlocirea ta cea fierbinte, apucă mai înainte și mă izbăvește, ceea ce ești îndreptarea păcătoșilor.

Ca la un liman alergând sub acoperământul tău cel sfânt, Curată Maică Fecioară, te rog milostivește-te și să nu mă lepezi, ci izbăvește pe robul tău de necazul ce a venit acum asupra-mi, ca una care ai din fire milostivirea, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, totdeauna rugându-te, izbăvește pe robii tăi de toată strâmtorarea.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Strugurele Cel prea copt, pe care nelucrat L-ai purtat în pânțece, Preacurată, dacă L-ai văzut spânzurat pe lemn, plângând cu tânguire te jeluiai și strigai: Fiule, izvorăște must, prin care se va curăța toată beția patimilor, prin mine care Te-am născut, arătând îndurarea Ta, Făcătorule de bine.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Mântuiește-mă, Hristoase Mântuitorule, cu puterea Crucii, Cel ce ai mântuit pe Petru din mare, și mă miluiește, Dumnezeule.

Lemnul Crucii Tale, Hristoase Dumnezeule, lemn de viață l-ai arătat nouă, celor ce credem întru Tine; și, printr-însul dobărând pe cel ce avea stăpânia morții, ne-ai înviat pe noi, cei omorâți prin păcat. Pentru aceea,

strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Cetele mucenicilor s-au împotrivit prigonitorilor grăind: Noi suntem ostași ai Împăratului Puterilor îngerești și chiar de ne veți prăpădi pe noi cu focul și cu chinurile, nu ne vom lepăda de puterea Treimii.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Când de pe lemn...

Multe dureri răbdând la răstignirea Fiului și Dumnezeului tău, Preacurată, suspinai lacrimând și strigând: Vai mie, Preadulcele meu Fiu, cum pătimești fără dreptate, vrând să mântuiești pe pământenii cei din Adam? Pentru aceea, Preasfântă Fecioară, ție ne rugăm cu credință, fă-L nouă pe Dânsul milostiv.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Crucii:

Mântuire ai săvârșit în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule. Pe Cruce Ți-ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile care strigă: Doamne, slavă Ție!

Crucea de viață făcătoare a bunătații Tale, Doamne, pe care ai dăruit-o nouă nevrednicilor, Ție o aducem înainte spre mijlocire. Mântuiește pe credincioși și țara Ta, dăruindu-le pace, pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort, întins pe lemn, plângând, cu amar grăia: Fiul meu, ce taină înfricoșătoare este aceasta? Cel ce dăruiești tuturor viața cea veșnică, cum mori pe Cruce de voie, cu moarte de ocară?

După catisma a doua, sedelnele Crucii:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeu, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea.

Cel ce ai luminat pe cele de pe pământ prin Cruce, Stăpâne, și ai chemat la pocăință pe cei păcătoși, nu mă despărți de turma Ta, Păstorule cel bun, ci mă caută pe mine cel rătăcit și cu turma Ta cea sfântă mă numără, Unule Bun și Iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Stând lângă Crucea Ta, Hristoase, ceea ce Te-a născut fără sămânță, și nerăbdând să Te vadă pătimind fără dreptate, se tânguia cu plângere și striga Ție: Cum pătimești, preadulcele meu Fiu, Cel ce din fire ești fără patimă? Laud bunătatea Ta cea nemărginită.

După catisma a treia, sedelnele:

A Crucii:

Ca tâlharul mărturisesc și strig către Tine, Bunule: Pomeneste-mă, Doamne, întru Împărăția Ta, și împreună cu dânsul mă numără, Cel ce de voie ai primit patimile pentru noi.

A mucenicilor:

Purtătorilor de chinuri ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sânghiurile voastre, și sfinte sunt locașurile care au primit trupurile voastre; că în chip vădit pe vrăjmașul ați biruit și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Dânsul rugați-L ca pe un bun, să se mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Cele de sus căutând...

Văzând pe Fiul său pironit pe Cruce, cea cu totul fără prihană striga: O, minune nouă! Cel ce cuprinde cu mâna toate Se supune la patimă și ca un osândit Se judecă, Cel ce dăruiește tuturor iertarea.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea 1:

Irmosul:

Întru adânc de demult Puterea cea prea întrarmată a înecat «toată oastea lui Faraon; iar «Cuvântul, întrupându-Se, a nimicit păcatul cel cu totul rău,

«Domnul Cel Preaînalt, căci cu «slavă S-a preaslăvit».

Călcând cel întâi-zidit întâia poruncă de demult, moarte din pom a cules; iar Cel nemuritor, înălțat fiind pe lemn și moarte gustând, nemurire a dăruit tuturor oamenilor.

Înfigându-se Crucea pe pământ, a căzut trufia vrăjmașului și a fost de tot zdrobită; iar omul cel mai înainte lepădat, iarăși se întoarce către rai. Slavă Ție, unuia Dumnezeuului nostru, Care ai binevoit așa.

Ale mucenicilor:

Ca niște berbeci, ca niște miei cuvântători fiind junghiați și trupurile fără milă în bucăți tăindu-vi-se, prealăudaților mucenici, v-ați adus jertfă Celui ce S-a jertfit ca o oaie și acum Biserica celor întâi-născuți ați luminat-o.

Totdeauna făcând împotrivire tare, înțelepților, pe viclenii vrăjmași i-ați doborât, cu săbii fiind voi tăiați și în foc și în apă aruncați. Pentru aceea, v-ați învrednicit de moarte fericită, purtătorilor de chinuri.

A Crucii și a Născătoarei:

Sfînțita ceată a proorocilor te numea pe tine ușă neumblată, țarină aleasă și munte netăiat, Preasfântă Stăpână, că ai născut pe Stăpânul tuturor, Care de voie răstignire cu trupul a primit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Dumnezeu alegându-te ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită toată, ca pe cea fără prihană între femei, în pânțele tale cel neîntinat S-a sălășluit; pe Care roagă-L, ceea ce ești cu totul fără prihană, de necurăția greșelilor să se mântuiască toți cei ce te laudă pe tine.

Precum zice psalmistul, stătut-ai, Preacurată, ca o împărăteasă de-a dreapta Împăratului, Celui ce a strălucit din pânțele tale; pe Care roagă-L ca să mă arate stătător de-a dreapta în ziua răsplătirii, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Firea oamenilor, cea înțelenită cu toate cele necuviincioase, ai înnoit-o pe toată, născând tu pe Ploaia cea cerească, Dumnezeiască Mireasă. Ci, te rog, brazda cea înțelenită a sufletului meu arat-o aducătoare de roadă.

Cântarea a 3-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca un crin, Doamne, Biserica cea stearpă «a păgânilor, prin venirea Ta, «întru care s-a întărit inima mea».

Răstignindu-Te, toată făptura s-a cutremurat, Doamne, și ai întărit pe credincioși, care au cunoscut puterea Ta și pogorârea Ta cea negrăită, Cuvântule.

Prin Crucea Ta raiul ai deschis, Stăpâne, și ai adus într-însul pe tâlharul care a cunoscut Împărăția Ta și bogăția milostivirii Tale celei dumnezeiești.

Ale mucenicilor:

Înflorit-au mucenicii ca niște trandafiri cu bun miros, în văile cele cerești, și înșelăciunea cea cu greu miros o au risipit, și inimile credincioșilor le-au înmi-resmat.

Sfinților luminători a toată lumea, ajutători ai credincioșilor, cu luminătoarele raze ale Duhului luminați pe toți, cei ce după datorie vă fericesc pe voi.

A Crucii și a Născătoarei:

Văzându-Te pe Tine, Dătătorul de viață, înălțat pe lemn și de voie murind, și tuturor viață dăruind, cu inima se tulbura cea cu totul fără prihană.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cu firea mea cea omenească îmbrăcându-Se Făcătorul, a ieșit din pântecul tău, Preacurată, dăruind haina nestricăciunii care, prin multe ne-cuviințe, fusese dezbrăcată.

Născut-ai, Curată, pe Dumnezeu-Cuvântul cel preacinstit, pe Care cu osârdie roagă-L să miluiască smeritul meu suflet cel întunecat de întinăciunea plăcerilor.

Vindecă, Preacurată, rănila sufletului meu, și smerita mea inimă cea otrăvită de veninul

șarpelui, tămăduiește-o cu doctoria ta cea vindecătoare.

Cântarea a 4-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Nu sol, nici înger, ci Tu însuși, Doamne, venit-ai întrupându-Te din Fecioară și m-ai «mântuit pe mine, omul întreg. «Pentru aceasta, strig Ție: «Slavă puterii Tale, Doamne!».

Doborât-ai stăpânirile luptătorului celui cumplit, înălțându-Te pe lemn, și ai îndepărtat blestemul. Pentru aceea, Te slăvim cei mântuiți prin Tine, Unule Doamne.

Întins ai fost pe Cruce, și soarele, văzându-Te, și-a stins lumina, munții și pietrele s-au despicat, și catapeteasma Templului s-a rupt, Atotputernice.

Ale mucenicilor:

Omorâți fiind, pe vrăjmașul l-ați omorât de tot; cu fiare fiind sfârtecați, v-ați dezbrăcat de patima morții celei trupesti, dumnezeiești mucenici, și cu mărirea v-ați îmbrăcat.

Tăindu-li-se capetele, mucenicii, întru uimire, capetele puterilor celor rele le-au tăiat și mărirea cea netrecătoare au moștenit, bucurându-se.

A Crucii și a Născătoarei:

Răsărit-a din pântecul tău Hristos, raza Tatălui, și lumea a luminat răstignindu-Se, Fecioară neispită de nuntă, și întunericul cel diavolesc l-a risipit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Picătură de umilință, picură-mi mie, Stăpână, alungând toată fierbințeala inimii mele și curmând gândurile cele păcătoase ale cugetului meu.

Pe mine, cel rănit cu sabia dez-mierdărilor și care zac rănit, nu mă trece cu vederea, Preacurată, ci mă vindecă prin sulița și sângele Fiului tău cel răstignit și Dumnezeuul nostru.

Ceea ce te-ai îmbogățit cu stăpânirea a toată zidirea, miluiește-mă pe mine, cel ce rău am sărăcit de dumnezeiescul Dar, ca să te măresc ca pe apărătoarea mea cea bună, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a:**Canonul Crucii****Irmosul:**

Mijlocitor între Dumnezeu și oameni Te-ai făcut, Hris-«toase Dumnezeule, că prin «Tine, Stăpâne, am aflat calea «care duce din noaptea necu-«noștinței la Părintele Tău, «începătorul luminii».

Pe Cruce fiind pironit, temelile pământului le-ai clătinat; și, cu sulița fiind împuns, pe vrăjmașul, începătorul răutății, l-ai junghiat și izvoare de mântuire tuturor ai izvorât, Hristoase.

Nerăbdând să vezi rătăcit pe cel ce l-ai zidit cu mâinile, mâinile Ți-ai întins, Cuvântule, fiind omorât pe

lemn, și l-ai înviat pe el, care oarecând murise prin lemn.

Ale mucenicilor:

Prietenii lui Dumnezeu, ocrotitorii cei înflăcărați ai oamenilor, florile cele cinstite, vasele cele luminate ale Duhului, înțelepții purtători de chinuri, după vrednicie se fericesc.

După lege pătimind ceata cea sfântă a pătimitorilor Tăi, pe cei fără de lege i-au rușinat cu puterea Ta, unule Dătătorule de lege, și, alergarea săvârșind mucenicește, au fost încununăți.

A Crucii și a Născătoarei:

Arătat-te-ai, Curată, fără stricăciune după naștere; că Dumnezeu S-a născut din tine ca un om; pe Care, nerăbdând să-L vezi răstignit, cu durere de inimă te tânguiai.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Preacurată, ceea ce ai născut pe Cel ce este calea vieții, povățuiește-mă la calea cea dreaptă pe mine, cel ce acum mă prăbușesc nebunește pe căi neumblate și în prăpăstiile cumplitelor nenorociri.

Înstrăinându-mă cu cuget nemulțumitor, Fecioară Maica lui Dumnezeu, în păcate am viețuit, în țara depărtată rătăcind; ci întoarce-mă și mă izbăvește cu mângâierile tale.

Din apele tale cele de viață curgătoare, adapă pe robul tău, cel ce se mistuie în văpaia păcatelor

și e amenințat de năvălirile diavolești, Fecioară Maică preacurată.

Cântarea a 6-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Către Domnul, Ionă din chit a strigat: Tu pe mine scoa-
«te-mă din fundul iadului, Te
«rog, ca și cu glas de laudă și cu
«duhul adevărului să jertfesc
«Ție, ca Mântuitorului».

Punându-și Iacov palmele oarecând pe capetele cele tinere, mai înainte a însemnat Crucea, pe care palmele Ți-ai întins, Cuvântule; și din mâna amăgitorului luptător ai răscumpărat omenirea, Hristoase.

Răstignit fiind Tu de voie, Hristoase, Împărate al tuturor, păcatul care împărătea a fost izgonit; iar Adam, cel alungat din rai oarecând, într-însul iarăși se sălășluiește, lăudându-Te pe Tine.

Ale mucenicilor:

Pe sfinții cei înfrumusețați cu rănile, pe cei îmbrăcați cu cereasca bunăcuviință, pe mucenicii, cei cu adevărat iubiți ai Domnului, cu neîndoită inimă să-i lăudăm.

Păzind candela lor nestinsă, dumnezeieștii mucenici cu sângiurile lor din destul au adăpat-o, și în cămara cea dumnezeiască intrare au dobândit, bucurându-se.

A Crucii și a Născătoarei:

Lăudămu-te, Prealăudată, ca pe ceea ce ai născut pe Dumnezeu Cel Prealăudat, Care pe lemnul Crucii, pe tiranul cel începător de răutate, cu a Sa putere l-a doborât, spre mântuirea și lauda noastră.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Întru adâncul greșelilor...

Să nu mă arăți pricină de bucurie a diavolilor, la judecata ce va să fie, Stăpână; ci roagă pe Judecătorul și Fiul Tău ca să caute spre mine cu blândețe.

Cu gândurile și cu faptele mele cele rele și necuviincioase, mâniatu-Te-am, Doamne; pe Maica Ta aduc Ție spre îmblânzire, îndură-Te și mă izbăvește.

De osândă izbăvește-mă, Stăpână, pe mine cel ce însumi sunt osândit prin greșeli, ca una care ai născut pe Judecătorul și Dumnezeul tuturor și Domnul.

Cântarea a 7-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului căl-
«cător de lege, înaltă văpaie a
«aprins; iar Hristos a întins
«tinerilor celor cinstitori de
«Dumnezeu roua Duhului, Cel ce
«este binecuvântat și preaslăvit».

Sabia ceea ce mai înainte se îndrepta asupra-mi fuge acum dinainte-mi, de când ai fost împuns cu sulița, înălțându-Te

pe Cruce, Îndurate Doamne. Pentru aceea, Te slăvesc aflând nepătimire prin cinstită patima Ta.

Șarpele înălțat în pustie de Moise închipuia dumnezeiasca răstignire pe lemn a lui Hristos, Cel ce a omorât pe șarpele cel viclean, și pe noi, cei omorâți cu călcările de poruncă, pe toți ne-a înviat.

Ale mucenicilor:

Urmând preacuratei patimi a Fiului celui fără început, sfinților, v-ați făcut fii ai Tatălui celui fără de început, prin dumnezeiască împărtășire; pentru aceea, vă numește pe voi frați și moștenitori ai Împărăției Lui.

Pe Cruce fiind spânzurați, ca și Stăpânul, cu sulița fiind împunși, cu sabia tăiați, în foc și în apă aruncați și cu roata zdrobiți, se bucurau purtătorii de Dumnezeu mucenici.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Strugurele cel copt, pe Care nelucrat L-ai odrăslit, Preacurată, dacă L-ai văzut spânzurat pe lemn, ai strigat: Prea-dulcele meu Fiu, izvorăște must, prin care beția patimilor se va curma.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Tăria, lauda, mântuirea mea, Apărătoarea adevărată și zid nebiruit fiind, Stăpână, alungi pe diavolii ce se luptă cu mine, pururea căutând să mă omoare.

Pe Dumnezeu întrupându-L din fecioreștile tale sânziuri, ai îndumnezeit omenirea, Fecioară. Pentru aceea, pe mine cel întinat prin patimi și vătămat prin meșteșugirile vrăjmașului, cu rugăciunile tale izbăvește-mă.

Cuptorul cel din Babilon a preînchipuit nașterea ta, ceea ce ești cu totul fără prihană; că pe tineri nu i-a ars, precum nici focul cel mistuitor pântecele tău. Pentru aceea te rugăm: Scapă de focul cel veșnic pe robii tăi.

Cântarea a 8-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon lucrările și-a «despărțit, prin dumnezeiasca «poruncă pe haldei arzând și «răcorind pe cei credincioși, care «cântau: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul».

Cu sângele Tău cel curs din nestricăcioasa coastă, Îndelung-răbdătorule, zidirea s-a sfințit, iar râurile păgânătății s-au uscat și ploile dreptei credințe s-au arătat, oprind seceta înșelăciunii.

Soarele a pălit de răstignirea Ta, Cuvântule, și razele și-a ascuns, pietrele s-au despicat, și iadul jos s-a înfricoșat; iar duhurile dreptilor s-au bucurat, așteptând mântuirea deplină.

Ale mucenicilor:

Tămăduire izvorăște totdeauna credincioșilor țărâna moaștelor

purtătorilor de chinuri, și sângiurile lor vindecă patimile cele anevoie de tămăduit. Cu mulțumire strigăm: Cât de minunat ești, Doamne, întru sfinții Tăi mucenici!

Dinții fiarelor, fierbințeala apelor în clocot și înghețul gerului, arșița căldurii, sfârtecările cu unghii de fier, întemnițarea și moartea cea silnică ați răbdad cu multă tărie, purtătorilor de chinuri; pentru aceea, împreună cu Hristos vă veseliți.

A Crucii și a Născătoarei:

Trup din pântecul tău a luat de bunăvoie și văzut Se face Cel nevăzut, răstignire primește și blestem Se numește Cel ce a scos pe toți din blestem, Fiul tău, Stăpână de Dumnezeu dăruită.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Râvnește la cele bune, suflete al meu, de cele rele depărtându-te, prin săvârșirea faptelor dumnezeiești, având mijlocitoare pentru tine pe Maica lui Dumnezeu și ocrotitoarea cea neînfruntată a tuturor, ca pe o milostivă și de bine iubitoare.

Dezlegat-ai omenirea din legătura osândirii celei de demult, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, te rog, Preacurată: Dezleagă toată legătura răutății inimii mele, legându-mă cu iubire dumnezeiască față de Ziditorul.

Născând pe raza slavei Tatălui, Născătoare de Dumnezeu, luminează inima mea cea umbrită prin nevrednicia greșelilor și slavei celei pururea veșnice mă arată părtaș, binecuvântată, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 9-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu și Domn, întrupându-Se din «Fecioară, S-a arătat nouă, ca «să lumineze pe cele întunecate «și să adune pe cele risipite. «Pentru aceasta, pe Născătoare de Dumnezeu cea întru «totul lăudată o mărim».

Vindecat-ai zdrobirea și ticăloșia mea, cu rana Ta, Cuvântule, Cel ce ești necuprins; și chipul cel îngropat cu viclenele patimi, cu patima Ta l-ai curățit, Doamne, Dumnezeul mântuirii mele.

Văzutu-Te-ai înălțat, Stăpâne, pe chiparos, pe pin și pe cedru, pentru bunătate, Unul fiind din Sfânta Treime, Cel ce ai un singur Ipostas în două voințe, ca să mântuiești omenirea.

Ale mucenicilor:

Cu Crucea, ca și cu o pavăză, împlătoșându-vă, mucenicilor, v-ați făcut nevătămați de toate săgețile făcătorului de răutate. Pentru aceea, acum pe acela l-ați

răpus, disprețuindu-l pururea ca pe o biată pasăre ticăloasă.

Pământul a primit trupurile voastre, iar cerul a câștigat dumnezeieștile voastre suflete, cu cetele cele de foc înaintea dumnezeiescului scaun stând, purtătorilor de chinuri mucenici, cei ce sunteți turnuri nebiruite ale Bisericii.

A Crucii și a Născătoarei:

Înnoit-ai firea cea stricată a strămoșului, născând mai presus de fire pe Ziditorul a toată firea și rămânând Fecioară. Pe Care, de demult văzându-L spânzurat pe Cruce, te tânguiai, Preasfântă Maică Fecioară.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Gustând Adam din mâncarea cea oprită, moartea din lemnul pomului cu amar a cules; iar Fiul tău, pironit fiind pe lemnul Crucii, dulceața nemuririi ne-a izvorât, Preacurată; pentru aceasta, te cinstim.

Împărăteasă ești, Fecioară, ceea ce mai presus de cuvânt ai născut pe Împăratul Domnul, Cel ce a stricat împărățiile iadului; pe Care cu osârdie roagă-L să învrednicească de împărăția cea de sus pe toți cei ce te laudă.

Îmbunătățește, Stăpână, smerită inima mea cea înrăutățită de înecul dezmierdărilor, ca una care ai născut pe Cel bun, și, cu

totul fiind bună, du-mă spre ușile cele bune ale pocăinței.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile Crucii:

Să se răstignească, strigau uci-gașii dreptilor, cei ce neîncetat se bucurau de darurile Tale și în locul Făcătorului de bine cereau să fie slobozit făcătorul de rele; iar Tu tăceai, Hristoase, suferind cutezanța lor, vrând să pătimești și să ne mântuiești pe noi, ca un Iubitor de oameni.

Sărăcind de voie cu sărăcia lui Adam, Hristoase Dumnezeu, venit-ai pe pământ, întrupându-Te din Fecioară; și răstignire ai primit, ca să ne scoți din robia vrăjmașului, Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Mulțimile sfinților Țăi Te roagă, Hristoase: Miluiește-ne pe noi, ca un Iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Când de pe lemn...

Când Te-a spânzurat pe lemn soborul cel fără de lege, Mântuitorule, pe Tine, viața tuturor, atunci cea cu totul fără prihană și curată Maica Ta, de față fiind, tânguindu-se, striga: Vai mie, Preadulcele meu Fiu, lumina ochilor mei! Cum ai răbdut să fii pironit pe lemn în mijlocul făcătorilor de rele, Cel ce peste ape ai atârnat pământul?

MIERCURI, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor:**

Ruga tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomeneste-ne pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Pe Cruce înălțându-Te, Mântuitorule, împreună ai înălțat toată firea omenească, care Te laudă neîncetat.

Zapisul lui Adam cu sulița Ta l-ai rupt, scriindu-l pe el în cartea celor vii, Iubitorule de oameni.

A mucenicilor:

Următori fiind ai Celui ce a răbdat Crucea, părtași ai slavei cu Dânsul v-ați făcut, mucenicilor.

Slavă...

Tatăl cel mai înainte fără de început și Fiul cel împreună fără de început sunt lăudați cu aceeași cinstire și slavă, împreună cu Duhul.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Dacă ai văzut pe Cruce pe Cel ce L-ai născut fără de sămânță, lăudai, Fecioară, negrăita Sa milă.

SLUJBA DE JOI**MIERCURI SEARA, LA VECERNIE**

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile apostolești:

Podobie: Când de pe lemn...

Ca niște trâmbițe ale Cuvântului, Celui ce S-a arătat pe pământ, arătându-vă, dumne-

zeiești apostoli, cuvântul Său de mântuire tuturor l-ați vestit și pe popoare le-ați adus la dumnezeiasca credință, surpând cetățile înșelăciunii. Pentru aceasta, după vrednicie, daruri și, după biruință, cununi cu adevărat ați luat, fericitorilor.

Cetele îngerilor bucurându-se cu adevărat, lăudau sus pe sfinții ucenici, văzându-i vestind cu îndrăzneală multă întruparea Domnului și către toți strigând: Acesta este Dumnezeu nostru cel mai înainte de veci, Care a luat trup de voie, dar este împreună cu Tatăl șezător pe scaun, și întocmai cinstit cu dumnezeiescul Duh.

Pe voi, pescarii a toată lumea, vă rog: Sufletul meu, cel pândit de undița meșteșugirilor vrăjmașului, scăpați-l degrab, și pe mine, cel ce sunt acum primejduit prin deznădăjduire, izbăviți-mă, dumnezeiești apostoli, întărindu-mă să aduc roade de pocăință, ca neluând încercarea focului gheenei, să mă învrednicesc de Împărăția cerurilor.

Alte stihiri, ale Sfântului Nicolae, asemenea:

De mulțimea ispitelor fiind cuprins și de valurile vieții fiind împresurat, de viforul primejdiilor înecat și de necazuri învăluit, în tine, Părinte Nicolae, îmi pun toată nădejdea. Cu rugăciunile tale, fericite, cele către Stăpânul tău, dă-mi dezlegarea din toate durerile mele.

De norul cel întunecos al întristării și de negura strâmtorării sunt acum învăluit; necazurile unele după altele mă tulbură, încă și frica primejdiilor cumplit mă cuprinde. Deci, te rog, izbăvește-mă, de Dumnezeu fericite. Trimite-mi ajutorul tău, părinte, mie, celui ce te chem și te numesc apărător.

Luând dar de la Dumnezeu, tuturor celor ce aleargă sub acoperământul tău le dai tămăduiri, Sfinte Nicolae; că izgonești patimile diavolești cele netămăduite și cu ocrotirea ta pe toți îi tămăduiești. Pentru aceasta, și noi te rugăm: Mijlocește la Domnul, să fie izbăviți de toată vătămarea cei ce te laudă pe tine.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, asemenea:**

Toată tăria vieții noastre și scăparea tu ești, Preacurată Maică; tu ești sprijinul tuturor celor ce te laudă; deci, să nu socotească zadarnică ocrotirea ta cei ce se trufesc față de robii tăi, că tu ne ești apărătoare către Dumnezeu. Pentru aceasta, nu trece cu vederea de a izbăvi, Stăpână, pe robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri apostolești:

Umplut-ai de mărire, Mântuitorule, în toată lumea, numele mai marilor apostoli; că au învățat cele negrăite ale cerurilor, au dat vindecări pământenilor, și până și umbrele lor

tămăduiau patimile; cel dintre pescari minuni făcea și cel dintre iudei dogmele Darului teologhisea. Pentru aceștia, Îndurate, dă-ne nouă mila Ta cea mare.

Noi, cei ce cu fapte nedrepte ne războim din toate părțile și la Tine scăpăm, Cel ce ești Dumnezeu cel adevărat, ruga ucenicilor Tăi Îți aducem, zicând: Mântuiește-ne, Stăpâne, că pierim; arată și acum vrăjmașilor noștri, rugămu-ne, că acoperi pe popor și mântuiești din primejdii, cu rugăciunile apostolilor, trecând cu vederea păcatele, pentru multa bunătate, Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Mare este mărirea pe care ați dobândit-o prin credință, sfinților; că nu numai pătimind ați biruit pe vrăjmașul, ci și după moarte duhurile alungați, pe bolnavi vindecați, doctori ai sufletelor și ai trupurilor. Rugați-vă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Când de pe lemn...

Pentru toți cei ce scapă cu credință sub mâna ta cea tare, veghezi, ceea ce ești bună; că noi păcătoșii nu avem către Dumnezeu altă mijlocitoare în primejdii și în necazuri, pururea fiind împilați cu multe păcate, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt. Pentru aceea, cădem

înaintea ta, ca să izbăvești pe robii tăi de toate nevoile.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne apostolești:

Cel ce ai înțeleptit pe pescari mai mult decât pe cuvântătorii cei iscusiți, și i-ai trimis ca pe niște propovăduitori în tot pământul, cu negrăită iubirea de oameni, Hristoase Dumnezeule, printr-înșii întărește Biserica Ta, și credincioșilor trimite-le binecuvântarea Ta, Unule Milostive și Iubitorule de oameni.

Văzând pescarii pe neamuri și învățând marginile pământului să se închine Ție, Hristoase Dumnezeule, împreună și Tatălui și Duhului, printr-înșii întărește credința cea dumnezeiască, și popoarelor trimite-le acum milele Tale, Cel ce singur întru sfinți Te odihnești.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Părtași ai firii celei dumnezeiești ne-am făcut prin tine, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, că ai născut nouă pe Dumnezeu întrupat. Pentru aceasta după datorie toți cu dreaptă credință te mărim.

După catisma a doua, sedelne apostolești:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Dumnezeu, din îndurare săracind, v-a trimis pe voi, apostolilor, în lume îmbogățitori, ca

prin sărăcia propovăduirii să arătați celor de la margini avuția cea cerească; prin aceștia îmbogățindu-ne cu credința cea dumnezeiască, lăudăm cu dreaptă credință dumnezeiasca voastră pomenire.

Fiind dumnezeieștii apostoli ucenici și înșiși văzători ai Înțelepciunii lui Dumnezeu, neînțeleapta înțelepciune a înțelepților și a cuvântătorilor celor iscusiți au făcut-o de rușine; și cu simplitatea propovăduirii pe neamuri le-au înțeleptit, ca să laude cu dreapta credință pe unul Ziditorul și Domnul.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Celor ce sunt în necazuri și în nevoi, ajutătoare și folositoare le ești, Născătoare de Dumnezeu, dăruind celor deznădăjduiți nădejde și curățind bolile lor cele netămăduite, Născătoare de Dumnezeu prealăudată. Pentru aceea, roagă-te Domnului pururea pentru noi.

După catisma a treia, sedeauna Sfântului Nicolae:

Cu razele minunilor, Sfinte Ierarhe Nicolae, toată lumea o luminezi și risipești întunericul nevoilor, și gonești pornirea primejdiilor, fiind preafierbinte apărător.

A mucenicilor:

Apostoli, mucenici și prooroci, ierarhi, cuvioși și drepti, care bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, având îndrăz-

neală către Mântuitorul, pe Acesta, ca pe Cel bun, rugați-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce singura fără sămânță ai născut pe Dumnezeu și după minunata naștere ai rămas curată, la tine cad, Preacurată, cu frică și cu credință strigând: Izbăvește-mă din patimi și din boli cumplite și din toată nevoia.

Psalmul 50.

CANOA N E L E

Canonul sfinților apostoli

Cântarea 1:

Irmosul:

Întru adânc de demult Puterea cea preaîntrarmată a înecat toată oastea lui Faraon; iar Cuvântul, întrupându-Se, a nimicit păcatul cel cu totul rău, Domnul Cel Preaînalt, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Fulgere ale dumnezeieștii lumini, prin credință făcându-vă luminați, apostoli ai Mântuitorului, cu totul mă luminați pe mine, cel întunecat de negura desfătărilor și care toată viața mea în nepăsare mi-am petrecut.

Ucenici și prieteni ai lui Hristos, pe mine care m-am făcut prieten al vrăjmașului, prin iubirea răutăților, izbăviți-mă de aceasta, ridicând sufletul meu către dragostea Celui ce din bunătate a iubit neamul omenesc.

Smerite suflete al meu, grăbește să te pocăiești mai înainte de moarte și pe tine însuși cel omorât plânge-te, pentru ca Acela care a înviat pe Lazăr cel mort de patru zile să te învieze și pe tine, ca un îndurat, pentru rugăciunile apostolilor.

A Născătoarei:

Preacurată, care ai născut pe Dumnezeu cel bun, Care a îmbunătățit pe toți cei ținuți de stricăciune, pe Acesta roagă-L, ceea ce ești cu totul fără prihană, împreună cu proorocii, cu mucenicii și cu apostolii, să izbăvească pe toți de călcarea poruncii.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Stând ca un purtător de cunună înaintea scaunului lui Hristos, împreună cu oștile îngerești, preaînțelepte Nicolae, luminare dăruiește-mi, care să risipească întunecarea sufletului meu, ca să laud, bucurându-mă, pomenirea ta, preafericite.

Domnul, Cel ce mărește pe toți cei ce-L slăvesc pe Dânsul, credincioșilor scăpare te-a dat pe tine, care izbăvești de ispite pe cei ce aleargă la acoperământul tău, Nicolae, și te cheamă cu credință și cu dragoste, preafericite.

A Născătoarei:

Șarpele cel prea viclean însuflându-mi pofta de a mă asemăna Ziditorului, ca pe un rob

m-a răpit; iar prin tine, Preacurată, am fost chemat înapoi, îndumnezeindu-mă cu adevărat; că tu, Maica lui Dumnezeu, ai născut pe Cel ce m-a îndumnezeit pe mine.

Cântarea a 3-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca un crin, Doamne, Biserica cea stearpă «a păgânilor, prin venirea Ta, «întru care s-a întărit inima «mea».

Învățător având, mărișilor, pe Înțelepciunea Tatălui în Duhul, înțelepciunea elinească de rușine ați făcut-o, vrednicilor de minune, de Dumnezeu văzători.

Dezlegați nerodirea sufletului meu, prealăudaților, și faceți-l să aducă roada cea bună a faptelor bune, ca niște preacinstiți și singuri văzători ai Cuvântului.

Pe mine, cel rău otrăvit acum de înveninată mușcare a vrăjmașului, vindecă-mă cu rugăciunile apostolilor Tăi, Făcătorule de bine al tuturor, mult Milostive.

A Născătoarei:

Preacurată, roagă pe Hristos Cel preabun, împreună cu toți apostolii, să mântuiască de toată vătămarea și strâmtorarea și de primejdii pe cei ce te laudă.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Nicolae fericite, al Stăpânului Nucenic de aproape fiind tu, izbăvești de cumplite primejdii

și de moartea cea amară pe cei ce aleargă la tine.

Îndură-Te de robii Tăi, iertare de greșeli ca un bun dăruindu-le, pentru mijlocirile cele către Tine ale slujitorului Tău, Nicolae, mult Milostive.

A Născătoarei:

Alină tulburarea patimilor mele, Stăpână, și viața îndreptează-mi, Preasfântă, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, întru Care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Nu sol, nici înger, ci Tu însuși, Doamne, venit-ai întrupând «du-Te din Fecioară și m-ai «mântuit și pe mine, omul «întreg. Pentru aceasta, strig Ție: «Slavă puterii Tale, Doamne».

Pe mine, cel totdeauna flămând și istovit de foame, satură-mă de hrana mântuirii, Cel ce ești singur fără de moarte, pentru dumnezeieștile rugăciuni ale celor ce Te-au propovăduit în toată lumea.

La marea cea lumească ai suit, Iubitorule de oameni, pe toți preamăriții Tăi apostoli, care au tulburat apele cele sărate și amare ale necredinței.

Cei ce ați răsărit pe Soarele Hristos celor din întuneric, pe mine, cel ce zac întru întunericul păcatului, luminați-mă, prealăudaților, izgonind gândurile cele rele ale inimii mele.

A Născătoarei:

Prealăudată, care ai născut pe Dumnezeu Cel prealăudat, roagă-te cu apostolii pentru cei ce te laudă, ca să scăpăm de păcate, de primejdii și de muncă.

Canonul Sfântului Nicolae**Același irmos:**

Împreunându-te prin curăție cu razele Duhului, te-ai făcut purtător de lumină, luminând marginile lumii, tuturor fiind de ajutor și izbăvind pe toți cei ce cu credință te măresc.

Precum odinioară te-ai arătat, cuvioase, scăpând de moarte pe tineri, așa și acum izbăvește-mă pe mine de toată strâmtorarea, de ispite și de primejdii, preafericite.

Strălucit-ai cu luminile faptelor bune, preafericite, următor preaales Stăpânului tău făcându-te; și acum, fiind chemat, izbăvești pe cei ce cu bună cuernicie și cu dragoste te măresc.

A Născătoarei:

Venit-a la tine Stăpânul zidirii întrupându-Se și mântuindu-mă, ca un milostiv, pe mine, omul întreg. Pentru aceasta, toți credincioșii te cinstim, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a:**Canonul sfinților apostoli****Irmosul:**

Mijlocitor între Dumnezeu și Moameni Te-ai făcut, Hristoase Dumnezeule; că prin «Tine, Stăpâne, am aflat calea

«care duce, din noaptea ne-cunoștinței, la Părintele Tău, «începătorul luminii».

Marele Păstor pe dumnezeieștii Săi ucenici i-a trimis ca pe niște oi în mijlocul lupilor, ca să prefacă pe aceștia cu dumnezeiasca putere a Botezului și cu frumusețea cuvintelor.

Cu dumnezeiasca lumină, inimile celor din întunericul înșelăciunii le-ai luminat, apostolilor. Pentru aceea, vă rog, luminați-mă, fericiților, pe mine, cel întunecat de negura dezmierdărilor.

Ticălosule suflet, mai înainte de sfârșit grăbește-te de te pocăiește, strigând către Domnul: Greșit-am Ție, Stăpâne, iartă-mă, pentru apostolii Tăi, și mă mântuiește ca un îndurat.

A Născătoarei:

Pe mine, cel ce zac în întuneric, luminează-mă cu lumina ta, ceea ce ești locaș al Luminii; și te roagă cu apostolii ca, prin mijlocirile tale, să mă izbăvesc de toată nevoia.

Canonul Sfântului Nicolae**Irmos:** Luminează-ne pe noi...

Cu viețuire plăcută lui Dumnezeu luminându-te, de trei ori fericite, ai izbăvit, de față stând, pe cei osândiți la moarte cu nedreaptă hotărâre, care strigau Stăpânului Hristos: Pe alt Dumnezeu afară de Tine nu cunoaștem.

Cel ce în ceruri vezi acum slava cea veșnică și cu prealuminatele străluciri ale razei celei negrăite și dumnezeiești te desfătezi, acoperă-mă cu ocrotirea ta, cuvioase, slujitorule preacinstit al lui Hristos.

A Născătoarei:

Ca să cauți chipul Tău cel copleșit de patimi nenumărate, Mântuitorule, de puterile cele cerești tăinuindu-Te și întrupându-Te din Fecioară, Te-ai arătat celor ce strigă: Pe alt Dumnezeu afară de Tine nu cunoaștem.

Cântarea a 6-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Întru adâncul greșelilor fiind învăluit, chem adâncul cel neis-«tovit al milostivirii Tale; scoa-«te-mă din stricăciune, Dum-«nezeule».

Cei ce aveți din belșug apa cea vie, sufletul meu cel topit de tot de arșița păcatului, adăpați-l, vă rog, ucenici ai Mântuitorului.

Ceruri înțelese cu mintea fiind, de Dumnezeu străluciți apostoli, negrăita slavă a lui Dumnezeu o propovăduiți, pe care rugați-vă să o dobândim noi toți.

În noian fiind eu cumplit învifor-
rat, alerg la Tine, Ocârmuito-
rule a toate. Pentru rugăciunile
apostolilor Tăi, către limanul
mântuirii îndreptează-mă.

A Născătoarei:

Cu toate puterile cele de sus, cu proorocii, cu apostolii și cu

mucenicii Tăi, Hristoase, aduc
Ție spre îndurare pe Maica Ta,
Milostive, mântuiește-mă.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Cununa biruinței pe creștetul
Tău după vrednicie ți s-a
pus, Nicolae; deci, ca un birui-
tor preaales, izbăvește pe cei ce
te cheamă.

Arătându-te, fericite, pe mine
cel omorât de păcate și înecat de
valurile patimilor, izbăvește-mă
la limanul voinței celei dum-
nezeiești.

A Născătoarei:

În tine mi-am pus nădejdlile mele
de mântuire, Maică pururea
Fecioară, și pe tine te-am luat
ocrotitoare vieții, tare și neclintită.

Cântarea a 7-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Porunca cea protivnică lui
Dumnezeu, a tiranului căl-
«cător de lege, înaltă văpaie a
«aprins; iar Hristos a întins
«tinerilor celor cinstitori de
«Dumnezeu roua Duhului, Cel ce
«este binecuvântat și preaslăvit».

Cu focul dumnezeiescului Duh
aprinzându-vă, apostoli, cărbunii
înșelăciunii i-ați stins; și iubirea
de Dumnezeu în inimile tuturor
credincioșilor ați aprins-o; pen-
tru aceea, cu mare glas vă cin-
stim.

Lumea și pe cele din lume nescotind, ați iubit pe Hristos, pe Cel ce cu trupul a viețuit în lume printre oameni; pe Acela rugați-L, dumnezeiești apostoli, ca să mă păzească în viață de toate răutățile.

Judecătorule preadrepte, Cunoscătorule de inimi, Cel ce însuși știi păcatele mele cele ascunse, în ceasul judecății să nu mă osândești, nici să mă trimiți în foc, pentru rugăciunile apostolilor Tăi.

A Născătoarei:

Focul Dumnezeirii nu te-a mistuit, născând în chip de negrăit, Fecioară neispită de nuntă. Pentru aceea, cu apostolii roagă-te, Preacurată, să mă scape de văpaia cea veșnică pe mine, cel ce te măresc.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Chipul cel de aur...

În aspră ispită am căzut, fiind cumplit împins, de porțile iadului m-am apropiat și de necazuri sunt împresurat; ci, cu rugăciunile tale, fericite, izbăvește-mă și mă ridică să cânt ție: Pe tine, sfințite slujitorule al lui Hristos, te fericesc pururea.

Cu strălucirile cele fără de materie ale Luminii celei neapuse fiind luminat, smulge pe cei ținuți în întunericul necazurilor și la luminarea drepte credințe îndreptează pe cei ce cântă ție:

Pe tine te fericesc pururea, adevăratule slujitor al lui Hristos.

A Născătoarei:

De Dumnezeu Născătoare, roagă pe Hristos Fiul Tău și Dumnezeu, să mântuiască, prin cinstit Sângele Său, pe cei vânduți cu cumplite greșeli și cu amăgirile șarpelui, care cântă: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon lucrările și-a «despărțit, prin dumnezeiască «poruncă pe haldei arzând și «răcorind pe cei credincioși care «cântau: Binecuvântați toate «lucrurile Domnului pe Domnul».

Sub înfățișare văzută pogorându-Se peste voi în chipul focului, Mângâietorul Duh, v-a făcut ca pe niște făclii, care au ars pe păgâni, iar pe toți credincioșii i-a luminat, dumnezeieștilor apostoli ai Cuvântului.

Inima mea cea neîndreptată și cumplit înviforată de patimi, vindec-o, Îndurate, rogu-mă; și sufletul meu îl luminează și mintea mea cea plecată spre răutate îndrumează-o cu rugăciunile ucenicilor Tăi.

Suspină, suflete, cu amar lăcrimează și pe tine însuși mai înainte de sfârșit te plânge, mai înainte, până ce nu te va ajunge plângerea cea fără mângâiere, și

strigă către Ziditorul tău: Stăpâne, fii mie milostiv pentru rugăciunile apostolilor Tăi.

A Născătoarei:

Cuptorul, care oarecând nu a ars pe tineri, mai înainte închi-puia nașterea ta, Preacurată Fecioară. Pentru aceasta, te rog: Mijlocește cu apostolii și cu toți proorocii să mă scape de focul gheenei.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât...

Ca un blând și milostiv, pe cei ținuți întru adâncul ispitelor slobozește-i, fericite, din durerile care îi cuprind, dezlegare dăruindu-le cu rugăciunile tale cele către Mântuitorul, sfințite ierarhe al lui Hristos.

Învățător al tainelor celor mai presus de minte, slujitor al celor fără de materie și cerești fiind, de Dumnezeu înțelepțite și arhiereu credincios, iertarea greșelilor noastre cere de la Mântuitorul nostru, sfințite ierarhe al lui Hristos.

A Născătoarei:

Mintea mea slăbește acum, căzând întru adâncurile necinstirii, încât din aceasta de felurite rele sunt cuprins. Ci tu, Fecioară, mă vindecă, cu lumina nepătimirii îmbrăcându-mă.

Cântarea a 9-a:

Canonul sfinților apostoli

Irmosul:

Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu și Dom-nul, întrupându-Se din Fecioară,

«S-a arătat nouă, ca să lumineze
«pe cele întunecate și să adune
«pe cele risipite. Pentru aceasta,
«pe Născătoarea de Dumnezeu
«cea întru totul lăudată o mărim».

Pe mine cel osândit, pe mine cel neîndreptat, care am nesocotit poruncile Tale și amăgirilor diavolești fără de minte am urmat, întoarce-mă, Doamne, cu rugăciunile apostolilor Tăi.

Apostoli slăviți, apostoli fericiți, ucenici ai Mântuitorului, prea-înțelepți propovăduitori, păziți-mă de toată vătămarea, de toată urgia, de tot păcatul, de toată strâmtorarea și de feluritele călcări de poruncă.

Suflet neîndreptat aducând și cuget îngropat în noroiul păcatelor, inimă spurcată și gând întinat, strig Ție: Iubitorule de oameni, cu îndurarea Ta miluiește-mă.

A Născătoarei:

Apostolii, Preacurată, au propovăduit pe Fiul tău în toată lumea, Dumnezeu și om. Pentru aceea, împreună cu dânșii roagă-te ca să izbăvească de osândă, la înfricoșătoarea zi a judecății, pe cei ce cu credință te măresc pe tine.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Cu strălucirile Darului fiind luminat, de Dumnezeu înțelepțite, și luminător al dreptei credințe făcându-te în văzul

lumii, pe cei din ispite izbăvești, pe cei din adâncul mării îi scoți, și pe cei flămânzi îi hrănești în chip minunat, preafericite.

Cel ce în raiul desfătării ești acum sălășluit și slava cea negrăită limpede o vezi, din bolțile cerești caută spre cei ce te laudă, izbăvindu-i din patimi, purtătorule de Dumnezeu precincinstite.

A Născătoare:

Pe Înțelepciunea și Puterea și Cuvântul cel ipostatnic al Tatălui, curată Maica lui Dumnezeu, L-ai zămislit, luându-Și locaș din preacurate sângiurile tale și după unire fiind împreunat cu acesta fără nedespărțire.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri apostolești:

Umplut-ai de mărire, Mântuitorule, în toată lumea, numele mai marilor apostoli; că au învățat cele negrăite ale cerurilor, au dat vindecări pământenilor și până și umbrele lor tămăduiau patimile; cel dintre pescari minuni făcea, și cel din iudei dogmele Darului teologhisea. Pentru aceștia, Îndurate, dă-ne nouă mila Ta cea mare.

Noi, cei ce cu fapte nedrepte ne războim în toate părțile și la Tine scăpăm, Cel ce ești Dumnezeu cel adevărat, ruga ucenicilor Tăi Îți aducem, zicând: Mântuiește-ne, Stăpâne, că pierim; arată și acum vrăjmașilor noștri, rugămu-ne, că acoperi

pe popor și mântuiești din primejdii, cu rugăciunile apostolilor, trecând cu vederea păcatele, pentru multă bunătate, Doamne, slavă Ție!

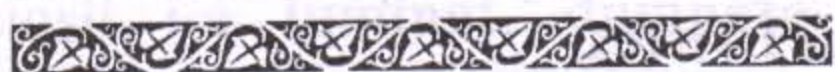
A mucenicilor:

Toată cetatea și țara cinstește moaștele voastre, purtătorilor de chinuri mucenici; că voi, după lege pătimind, cunună cerească ați luat; și pentru aceasta sunteți lauda preoților, biruința creștinilor și podoaba Bisericii.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoare:**

Podobie: Când de pe lemn...

Bucuria tuturor celor întristați și a celor asupriți apărătoare, a flămânzilor hrană, a străinilor mângâiere, liman al celor înviforați, a celor neputincioși acoperământ și sprijin, toiag al orbilor ești tu, Preacurată Maica Dumnezeului Celui Preaînalt. Pentru aceea, înaintea ta cădem toți, ca să ne izbăvești de toată strâmtorarea.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Ruga tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomeneste-ne, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Laturile lumii străbătându-le, apostolilor, de întunericul înșelăciunii pe oameni i-ați izbăvit, preaînțelepților.

Cu mreața Darului, din adâncul deșertăciunii pe oameni i-ați

scos la arătare, înțelepților apostoli ai Domnului.

A mucenicilor:

Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, cei ce alergarea au săvârșit și credința au păzit, cu un glas să-i laudăm.

Slavă...

Pe Tine, Fiul cel întocmai lucrător cu Tatăl, împreună cu Duhul, toți credincioșii acum cu frică Te slăvim.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Tu ești lauda apostolilor, podoaba mucenicilor și izbăvirea lumii, Preacurată Fecioară.

SLUJBA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile Crucii:**

Podobie: Când de pe lemn...

Văzându-Te soarele pironit pe Cruce, Mântuitorule, s-a întunecat de frica Ta și catapetasma Templului s-a rupt, iar pământul s-a cutremurat și pietrele așijderea de cutremur s-au despicat, neputând să vadă pe Ziditorul lor și Dumnezeu pătimind pe lemn de voie pe nedrept și batjocorit de cei fără de lege.

Cu totul a fost doborât la pământ, cu totul a fost răsturnat și zace cădere cumplită prea vicleanul șarpe, când ai fost Tu

înălțat pe lemnul Crucii, Iubitorule de oameni; iar Adam din blestem se dezleagă și se mântuiește cel mai înainte osândit. Pentru aceea, și noi ne rugăm: Mântuiește-ne și ne miluiește pe noi, pe toți, și de Împărăția Ta ne învrednicește.

Când călăul cel fără de lege, Mântuitorule, pe Tine viața tuturor Te-a spânzurat pe lemn, atunci de frică s-a cutremurat toată făptura, împărățiile iadului și stăpânirea morții, toate au pierit cu dumnezeiască puterea Ta. Atunci și strămoșul Adam, bucurându-se, striga Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

Caută spre rugăciunile robilor tăi, Curată, și ne dă izvoare de lacrimi, ca să spălăm întinăciunile greșelilor noastre și să stingem văpaia focului celui veșnic și prea amar, ceea ce ești cu totul fără prihană; că tu plinești rugăciunile celor ce te cheamă din toată inima pe tine, Maica Stăpânului.

De furtuna gândurilor celor protivnice și de valurile vieții fiind înviforat, și de vânturile cele învălmășite ale stăpânitorului celui cumplit al lumii fiind purtat pretutindeni, strig către tine, Fecioară de Dumnezeu dăruită: Grăbește-te de mă scoate din răutățile ce mă cuprind, ca să vestesc, cu inimă

plină de mulțumire, tuturor credincioșilor măririle tale.

Vezi neputința mea, Preacurată, ticăloșia sărmanului meu suflet și durerea inimii mele, Stăpână, și risipește meșteșugirile nevăzuților vrăjmași, care năvălesc și se războiesc cumplit împotriva mea; că tu, pe Dumnezeu născând, poți să dai scăpare celor ce se află în primejdii.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

O, bunătatea Ta! O, milostivire mai presus de gând! O, multă pătimire și îndelungă-răbdarea Ta, Cuvântule, Cel mai înainte fără început, striga Fecioara tânguindu-se: Cum, Cel ce ești fără de moarte, ai primit a muri? Mare taină văd; dar mă închin patimilor Tale, pe care de voie le-ai răbdat.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Cu puterea Crucii mântuiește-mă, Hristoase Mântuitorule, Cel ce ai mântuit pe Petru din mare, și mă miluiește, Dumnezeuule.

Lemnul Crucii Tale, Hristoase Dumnezeuule, lemn de viață l-ai arătat nouă, celor ce credem întru Tine; și printr-însul, dobărând pe cel ce avea stăpânia morții, ne-ai înviat pe noi, cei omorâți prin păcat. Pentru aceea, strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!

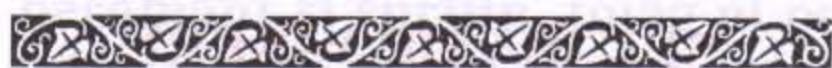
A mucenicilor:

Purtătorii de chinuri neiubind desfătarea pământească, de cereștile bunătăți s-au învrednicit și locuitori împreună cu îngerii s-au făcut. Doamne, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Când de pe lemn...

Strugurele cel preacopt, pe Care nelucrat L-ai purtat în pânțele, Preacurată, dacă L-ai văzut spânzurat pe lemn, plângând cu tânguire, te jeluiai și strigai: Fiule, izvorăște must, prin care se va curma toată beția patimilor, prin mine care Te-am născut, arătând îndurarea Ta, Făcătorule de bine.

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Crucii:

Mântuire ai săvârșit în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeuule. Pe Cruce Ți-ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile, care strigă: Doamne, slavă Ție!

Crucea de viață făcătoare a bunătății Tale, Doamne, pe care ai dăruit-o nouă nevrednicilor, Ție o aducem înaintea spre mijlocire. Mântuiește pe credincioși și țara Ta, dăruindu-le pace, pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Mielușeaua și Fecioara, văzând mort pe Hristos, tânguindu-se striga: O, îndrăzneală de necurată ucidere! Ascunde-ți soare acum lumina ta, că Cel ce a zidit toate este omorât cu voia Sa și este socotit ca un vinovat, Cel ce este singur Domn al celor fără de trup.

După catisma a doua, sedelnele Crucii:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule; că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea.

Cel ce ai luminat pe cele de pe pământ prin Cruce, Stăpâne, și ai chemat la pocăință pe cei păcătoși, nu mă despărți de turma Ta, Păstorule cel bun, ci mă caută pe mine cel rătăcit, și cu turma Ta cea sfântă mă numără, Unule, Bunule și Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preamărită ești, Născătoare de Dumnezeu Fecioară! Lăudămu-te pe tine, că prin Crucea Fiului tău a fost doborât iadul și moartea a fost omorâtă, cei morți ne-am sculat și vieții ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de

demult. Pentru aceasta, mulțumind slăvim, ca pe Cel puternic, pe Hristos Dumnezeuul nostru și Unul mult milostiv.

După catisma a treia, sedelnele Crucii:

Ca tâlharul mărturisesc și strig către Tine, Bunule: Pomeneste-mă, Doamne, întru Împărăția Ta, și împreună cu el mă numără, Cel ce de voie ai primit patimile pentru noi.

A mucenicilor:

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, avându-Te sfinții îmbrăcăminte în lume, chinuri de la cei fără de lege au răbdut și înșelăciunea idolilor au doborât. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-ne pe noi, Mântuitorule, de la vrăjmașul cel nevăzut și ne mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Stând lângă Crucea Ta, Hristoase, ceea ce Te-a născut fără sămânță, și neputând răbda să Te vadă pătimind fără dreptate, se tânguia cu plângere și striga Ție: Cum pătimești, Prea-dulcele meu Fiu, Cel ce din fire ești fără patimă? Laud bună-tatea Ta cea nemărginită.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii

Cântarea 1:

Irmosul:

Calea cea neobișnuită și neumblată a mării străbă-
«tând-o neudat Israel cel ales,

«striga: Să cântăm Domnului,
«că S-a preaslăvit».

Răstignire ai primit, Cuvântule,
și cu piroane de necinste ai fost
pironit, vrând ca să cinstești pe
toți oamenii, care slăvesc pati-
mile Tale cele de voie.

Întinzându-Ți palmele pe Cruce,
Mântuitorule, Cel ce ai întins
cerul ca pe o piele, ai îmbrățișat
neamurile și popoarele, care
slăvesc patimile Tale cele de voie.

Ale mucenicilor:

Ridicând Crucea pe umeri, pur-
tătorii de chinuri s-au silit a
urma lui Hristos cel răstignit,
făcându-se asemenea dum-
nezeieștilor Lui patimi.

Lăudat-au puterile îngerilor
văzând chinurile voastre; iar
mulțimea diavolilor s-a tânguit,
purtătorilor de biruință muce-
nici, cei cu chip dumnezeiesc.

A Crucii și a Născătoarei:

Plinitu-s-a spusa cinstitului
prooroc, căci sabie a trecut prin
inima ta, Stăpână, când ai văzut
pe Fiul tău pe Cruce, cu sulița
împuns.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Veniți, popoare...

Pe mine, cel ce cu dreaptă cre-
dință, cu sufletul și cu gura
te mărturisesc pe tine cu ade-
vărat Născătoare de Dumnezeu,
curată și fără prihană, de pri-
mejdii cumplite, de boli și de
greșeli acum izbăvește-mă.

Tot adâncul darurilor, întru-
tine, Născătoare de Dumnezeu,
l-am cunoscut adunat. Pentru
aceasta, alergând cu grabă la
dumnezeiescul tău acoperă-
mânt, ne izbăvim.

Pentru noi, cei ce te lăudăm pe
tine, Preacurată, roagă pe Cel
ce S-a întrupat din preacurate și
cinstitele tale sânziuri, ca să ne
izbăvim de greșeli și de ispite
cumplite.

Toți credincioșii te-am câștigat
pricină de laudă, scăpare, întă-
rire și bucurie și sufletelor
izbăvire, nădejde și zid, ceea ce
ești de Dumnezeu cu daruri
dăruită.

Cântarea a 3-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Pe piatra credinței întărindu-
mă, lărgit-ai gura mea asu-
«pra vrăjmașilor mei; că s-a
«veselit duhul meu cântând: Nu
«este sfânt ca Dumnezeul nos-
«tru, și nu este drept, afară de
«Tine, Doamne».

Strugurele nestricăciunii fiind
spânzurat pe lemn, a picurat
must dumnezeiesc, care veselește
inimile oamenilor, iar beția
răutății o oprește totdeauna Iisus,
mântuirea sufletelor noastre.

Înălțatu-Te-ai pe lemn de voie,
Iisuse, și toată lucrarea cea rea
a diavolului ai destrămat-o; iar
pe oamenii cei căzuți în pier-
zare, prin întunecarea minții, i-ai
înălțat, mult Milostive.

Ale mucenicilor:

Cu focul iubirii de Dumnezeu aprinzându-se vitejii mucenici, de foc nu s-au înfricoșat și de moarte nu s-au temut, căutând să ia daruri nemuritoare și bucurie neîmpuținată și lumină neapusă.

Din sângiurile lor, prealuminată porfiră și-au vopsit purtătorii de chinuri și, cu dânsa îmbrăcându-se și în mâna dreaptă, ca pe un sceptru, Crucea dumnezeiască purtând, cu Domnul împărățesc pururea.

A Crucii și a Născătoarei:

Cetele celor fără de trup te cinstesc, că ai născut pe Stăpânul tuturor, Cel purtător de trup, Care pe toți cei legați i-a dezlegat prin lemnul Crucii, dumnezeiască Mireasă Fecioară, și pe credincioși cu dragostea Sa i-a legat.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Întărește-ne pe noi întru tine...

Cu mijlocirile tale, Curată, pe Dumnezeu pe Care L-ai născut, fă-L milostiv robilor tăi, celor ce aleargă la acoperământul tău și cu credință se închină nașterii tale.

Ascultă, Fecioară, graiurile sufletului meu cel adânc tulburat și împacă-l, Prealăudată, izbăvindu-l totdeauna din primejdii.

Toată viața mea călăuzește-o, Fecioară, nădejdea și apărătoarea mea, izbăvindu-mă de

ispite și de cumplitele primejdii, Mireasă a lui Dumnezeu.

Ca ceea ce ai purtat în brațe pe Înțelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică, Maica lui Dumnezeu, roagă-te acum pentru noi să ne izbăvim din necunoștință și de împietrire.

Cântarea a 4-a:**Canonul Crucii****Irmosul:**

Nu sol, nici înger, ci Tu Însuși, Doamne, venit-ai întru-«pându-Te din Fecioară și m-ai «mântuit pe mine, omul întreg. «Pentru aceasta, strig Ție: «Slavă puterii Tale, Doamne!».

Spânzurat ai fost pe lemn, Cel ce ai spânzurat pământul pe ape, Atotputernice; și, cu sulița în coastă fiind împuns, sânge cu apă ai izvorât, spre răscum-părarea tuturor.

Împunsă fiind coasta Ta, s-a vindecat durerea mea; cu palma peste obraz fiind Tu lovit, am dobândit mângâiere și, fiere gustând, Hristoase, m-am izbăvit de mâncarea cea dulce.

Ale mucenicilor:

Cu rănilor voastre rănind pe șarpele cel vicelan, rănilor inimilor noastre le vindecați pururea, izvorând dar din izvoarele Mântuitorului, dumnezeieștilor mucenici.

Rănire peste tot trupul ați adus vrăjmașilor, voi, cei ce cu răni ați fost însângerați, pe roată întinși și cu toiege bătuți, pur-

tători de chinuri preacinstiți, cei cu chip dumnezeiesc.

A Crucii și a Născătoarei:

Întrupatu-S-a din preacuratele Tale sânghiuri, Cel preaînalt, pe Care văzându-L pe nedrept înălțat pe lemn, Preacurată, ai suspinat lăcrimând și slăveai îndurarea Lui.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Auzit-am, Doamne...

De rănilor sufletului și de bolile trupului meu dăruiește-mi dezlegare, Stăpână, ceea ce ai născut pe Dumnezeu.

Pe mine cel vânturat de patimi și de gânduri, de întreitele valuri ale vieții, cu nădejdea și cu credința întărește-mă, Fecioară.

Din strâmtorare scapă-mă, Maica lui Dumnezeu, de vifor și de primejdii, cu rugăciunile tale, ceea ce ești una prealăudată.

Pe mine cel învăluit de valurile lumești, smulge-mă, Fecioară, la limanul tău îndreptându-mă.

Cântarea a 5-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Cărbunele care mai înainte s-a arătat lui Isaia, ca un soare «din pântecel fecioresc a răsărit celor rătăciți în întuneric, dăruindu-le lumina dumnezeieștii cunoștințe».

Părtaș făcându-Te Crucii, Stăpâne, din bunătate m-ai tras din adâncul răutăților și, batjocorit

fiind de voie, m-ai cinstit cu șederea cea împreună cu Tatăl.

Încununat fiind cu spini, Cuvântule, Cel ce încununezi cu flori tot pământul, tai din rădăcină spinii patimilor mele și sădești întru mine cunoștința Ta.

Ale mucenicilor:

Cu tăria Celui ce de voie S-a îmbrăcat cu neputința noastră întărindu-vă, sfinților mucenici, puterea diavolilor de tot ați nimicit-o.

Mult nevoindu-vă, sfinților, pe pământ, în ceruri prea mare slavă ați aflat și de cele mai mari primejdii ne izbăviți pe noi, cei ce vă cinstim pe voi.

A Crucii și a Născătoarei:

Cel ce în ceruri, cu dumnezeiască cuviință, este purtat pe umeri de heruvimi cu adevărat, în brațele tale a fost purtat și, răstignindu-Se, pe toți i-a mântuit din stricăciune.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Dătătorule de lumină...

Armă nebiruită împotriva multor feluri de ispite avându-te, de toată supărarea vrăjmașilor în chip vădit ne izbăvim noi, cei ce te știm pururea Născătoare de Dumnezeu.

Ceea ce ești mai presus decât heruvimii, pe Cel ce este plinirea Legii L-ai născut, pe Unul-Născut Fiul lui Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine; pe Care roagă-L pentru robii tăi.

Preacurată, ceea ce ai purtat în brațele tale pe Făcătorul tuturor, pe Acesta, cu rugăciunile tale, fă-L milostiv nouă, celor ce, din inimă acum la tine scăpăm.

Din strâmtorare și din sufletul meu cel îndurerat, rugăciune aduc eu ticălosul ție, una care ai născut pe Cuvântul cel pricinuator de îndurări: Milostivindu-te, izbăvește-mă.

Cântarea a 6-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Glasul graiurilor rugăciunii din suflet îndurerat auzin-
«du-l, Stăpâne, ferește-mă de
«rele; că singur ești Săvârși-
«torul mântuirii noastre».

Dându-Ți spatele spre bătai, obrazii Tăi spre lovire cu palma și fața spre scuipare, Mântuitorule, m-ai mântuit pe mine, care nebunește mult am greșit Ție.

Ca un miel ca să fii junghiat ai venit, Hristoase al meu, întorcând la viață pe cei omorâți cu înveninata mușcare a lupului celui nevăzut. Slavă răstignirii Tale!

Ale mucenicilor:

Legile Stăpânului păzind mucenicii, de la voia cea nelegiuită a călcătorilor de lege cu totul s-au abătut; și, murind, viața ceea ce va să fie au câștigat.

Războindu-vă, sfinților, cu bucurie împotriva stăpânirilor celor protivnice, cu dumnezeiești arme pe acestea le-ați

biruit și cununi de biruință de la Dumnezeu ați luat.

A Crucii și a Născătoarei:

Ca să îndumnezeiască pe om, Dumnezeu Se naște din tine, Fecioară, și Se răstignește și gustă moarte, ucigând pe cel ce mă ucisese pe mine mai înainte.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Liman de mântuire cunos-
cându-te, Stăpână, și înotând eu pe marea vieții cea cu multe griji, te chem pe tine ca să fii îndreptătoare a sufletului meu.

Tulburat fiind eu, îmbrăcatu-m-am cu haina nebuniei mele; dar tu, maică pururea Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu, dă-mi în loc veșmântul bucuriei.

Din viețuirea cea sfințită am căzut, întristându-mă eu ticălosul; ci mă întoarce, binecuvântată Stăpână, la poruncile Fiului tău îndreptându-mă.

Ceea ce ai născut pe Cuvântul cel prea milostiv, Care cu sângele Lui a mântuit din stricăciune pe oameni, învrednicește-mă de îndurarea dumnezeiască.

Cântarea a 7-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Porunca cea protivnică lui Dumnezeu, a tiranului călcător de lege, înaltă văpaie a înălțat. Iar Hristos a întins tinerilor celor cinstitori de Dumnezeu roua Duhului, Cel ce «este binecuvântat și preaslăvit».

Pe mine, cel căzut prin călcarea poruncii, m-ai ridicat, înălțându-Te pe Cruce, Cel ce ești Învieră tuturor; și, doborând pe doborâtorul luptător, mort l-ai arătat și cu totul nelucrător. Slavă stăpânirii Tale!

Cu piroanele ai pironit păcatul strămoșului, Hristoase, și, cu trestia fiind bătut, slobozire ai iscălit tuturor oamenilor. Slavă patimilor Tale, prin care ne-am mântuit de patimi nenumărate.

Ale mucenicilor:

Avut-au trupurile tăiate de mâinile ucigașilor celor răi, binebiruitorii și marii mucenici ai lui Hristos, dar au rămas cu duhul nedespărțiți de Dumnezeu, tăind cu sabia bărbăției și junghiind pe înșelătorul vrăjmaș.

Oastea cea nebiruită aducându-și ca tărie nebiruită pe Hristos cel răstignit, pe oastea cea ucigașă cu totul a nimicit-o, luând ca dar de biruință viața cea fericită și nepieritoare.

A Crucii și a Născătoarei:

Palat însuflețit al Împăratului și scaun în chipul focului te-ai arătat, Fecioară; pe care, șezând El, a ridicat din întâia cădere pe toți oamenii și cu șederea cea împreună cu Tatăl i-a cinstit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Chipul cel de aur...

Pe Cruce fiind pironit Cel ce S-a întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu, a rupt

zapisul lui Adam; pe Care acum roagă-L, Fecioară, ca să izbăvească de toată răutatea pe cei ce cu credință strigă: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

Nădejde bună și apărătoare înfricoșătoare ești, Stăpână. Și acum te rugăm să dăruiești noianul îndurării, tuturor celor ce nădăjduiesc în tine și strigă Fiului tău: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

De întunericul cel cumplit al vieții sunt ținut și n-am aflat pe cel ce împreună să se întristeze și împreună să pătimească cu mine.

Cu strălucirea ta, Fecioară, risipește-mi negura greșelilor și luminează-mă pe mine cel ce cânt: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

Haina cea frumoasă a poruncilor de mântuire, pe care am îmbrăcat-o la Botez, am înnegrit-o cu lenea, eu ticălosul; ci acum alerg la tine, Fecioară, cerând ca iarăși să îmbrac, prin tine, haina curăției.

Adam, căzând odinioară din viața cea nestricăcioasă, s-a mântuit, prin nașterea ta, Preacurată; iar acum, pe mine, care sunt ținut de boală, izbăvește-mă, Fecioară, însănătoșindu-mă, și mă învrednicește să-ți cânt: Binecuvântată ești, Preacurată, ceea ce pe Dumnezeu cu trup L-ai născut.

Cântarea a 8-a:**Canonul Crucii****Irmosul:**

Idolul cel de aur disprețuindu-l de trei ori fericiții tineri, pri-
«vind chipul lui Dumnezeu cel
«viu și neschimbat, în mijlocul
«focului cântau: Toată făptura
«cea înființată să laude pe Dom-
«nul și să-L preaînălțe întru
«toți vecii».

Poporul cel îndărătnic și care
fără de frică lucra toate fără-
delegile, în mijlocul celor fără de
lege pe Tine, Îndurate, Cel ce
îndreptezi pe cei fără de lege, pe
lemn Te-a înălțat răstignindu-Te;
pe Care toată făptura Te slăvește
ca pe Domnul, lăudând înde-
lungă-răbdarea Ta.

Sângeratu-Ți-ai degetele, Hris-
toase, când ai fost pironit pe
lemn, și sângele, care de demult
se aducea ca jertfă idolilor spre
pieirea celor ce-l aduceau, l-ai
oprit; pentru aceea, Te slăvește
toată făptura, Dumnezeule al
tuturor, lăudând îndelungă-
răbdarea Ta.

Ale mucenicilor:

De ape vii fiind plini mucenicii,
bălțile înșelăciunii le-au secat,
cu dumnezeieștile râuri ale
sângiurilor, cu credință neabă-
tută strigând: Toată făptura cea
înființată să laude pe Domnul și
să-L preaînălțe întru toți vecii.

Mulțimea nenumărată a sân-
giurilor voastre, sfinților, focul

păgânătății l-a stins și rătăcirea
mulțimii idolilor elinești a risi-
pit; și a luminat pe toți credin-
cioșii, care cântă: Toată făptura
să laude pe Domnul și să-L
preaînălțe întru toți vecii.

A Crucii și a Născătoarei:

Mielușeaua cea fără prihană,
frumusețea proorocilor și a
mucenicilor, văzându-Te ca pe
un miel spânzurând pe lemn,
plângea cu amar și grăia: Toată
făptura cea înființată să laude
pe Domnul și să-L preaînălțe
întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât...

Mintea mi se slăbește acum
căzând întru adâncurile
necinstirii, încât, de acolo, cu
multe feluri de rele m-am încon-
jurat; ci tu, Fecioară, tămă-
duiește-mă, cu lumina nepăti-
mirii îmbrăcându-mă.

Turn sigur de tărie și temelie,
păzitoare și apărătoare câști-
gându-te toți, ne mântuim acum,
lăudând nașterea ta, Preacurată,
și preaînălțând-o întru toți vecii.

Izvor limpede al nemuririi te
știm pe tine, Născătoare de Dum-
nezeu, ceea ce ai născut pe
Cuvântul Tatălui celui fără de
moarte, Care izbăvește de
moarte pe toți cei ce-L preaînălță
pe El în veci.

Izvor de tămăduiri izvorăști pu-
rura nouă credincioșilor, Cu-
rată, al cărui dar îndestulat

luând, lăudăm nașterea ta, cea cu totul fără prihană, și o prea-înălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul Crucii

Irmosul:

Nu se pricepe nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci «se întunecă și mintea cea mai «presus de lume să cânte ție, «Născătoare de Dumnezeu. Însă, «fiind bună, primește credința, «că știi râvna noastră cea dum-«nezeiască; că tu creștinilor ești «ocrotitoare, pe tine te mărim».

Ca să se închipuiască de demult patima Ta, Isaac a fost legat, Cuvântule; dar a fost dezlegat când s-a văzut legată oaia cea închipuitoare în pomul Savek al iertării, și a scăpat el atunci de o junghiere adevărată fără de voie; iar Tu, de voie fiind junghiat, din răutăți ne-am izbăvit.

Mai frumos cu podoaba decât fiii oamenilor fiind, Hristoase, n-ai avut podoabă, nici chip, când ai pățimit fiind spânzurat pe lemnul Crucii, și înfrumusețând toată urâtenia neamului omenesc. Slavă îndurării Tale, Unule Îndurate Doamne.

Ale mucenicilor:

Locuitori ai Sionului celui de sus v-ați arătat, dumnezeieștilor mucenici, și asemenea cu îngerii, ca unii care sunteți împreună cetățeni cu ei; și Biserica celor întâi-născuți o luminați cu strălucire, sfinților, strălucind

cu dumnezeiască lumină și cu cununa muceniei împodobindu-vă.

Prietenii iubiți ai Celui ce cu preamărire v-a iubit pe voi, feriți-mă de iubirea cea amăgitoare față de trup, sfinților mucenici ai Domnului, și cereți tuturor celor ce săvârșesc pomenirea voastră: sfințenie și luminare și dezlegare de cumplitele păcate.

A Crucii și a Născătoarei:

Podoaba luminătorilor obișnuita alergare a încetat când Te-a văzut pe Tine, Soarele dreptății, înălțat pe Cruce de voie. Iar Fecioara, cu ucenicul cel păzitor de feciorie, plângea cu amar, strigând: Vai mie! Ce priveliște neobișnuită este aceasta?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

De Dumnezeu fericită Fecioară, toată nădejdea mea spre tine cu osârdie îmi pun; izbăvește-mă, Maica Vieții celei adevărate, și roagă-te, Preacurată, să mă umplu de desfătarea cea veșnică, eu, cel ce cu credință și cu dragoste întru cântări te măresc.

Arătându-te, Fecioară, luminează întunericul sufletului meu, cu strălucirile cele fără de materie ale luminii tale, ceea ce ești ușa dumnezeieștii Lumini, și mă învrednicește, Curată, să mă satur de veșnica desfătare, eu, cel ce cu credință și cu dragoste întru cântări te măresc.

Pe cei bolnavi cu sufletul și cu trupul și căzuți în patimi cumplite, văzându-i, Stăpână, tămăduiește-i cu milostivirea ta, și-i scapă acum din întristările ce-i supără, ca toți cu laude neîncetat să te mărim.

În pântecel tău sălășluindu-Se Fiul, pe Care, mai înainte de veci, din pântec Tatăl L-a născut, om desăvârșit S-a făcut; și izvor de daruri pe tine, Maica lui Dumnezeu, te-a arătat nouă, celor ce ne închinăm cu credință nașterii tale celei negrăite.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile Crucii:

Să se răstignească, strigau uci-gașii dreptilor, cei ce neîncetat se bucurau de darurile Tale și, în locul Făcătorului de bine, cereau să fie slobozit făcătorul de rele; iar Tu tăceai, Hristoase, suferind cutezanța lor, vrând să pătimești și să ne mântuiești pe noi, ca un Iubitor de oameni.

Sărăcind de voie, cu sărăcia lui Adam, Hristoase Dumnezeule, venit-ai pe pământ, întrupându-Te din Fecioară; și răstignire ai primit, ca să ne scoți pe noi din robia vrăjmașului, Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Pentru Hristos pătimind până la moarte, purtători de chinuri mucenici, sufletele le aveți în ceruri în mâna lui Dumnezeu și în toată lumea sunt cinstite moaștele voastre. Preoții și creș-

tinii se închină și toți credincioșii, bucurându-ne, strigăm după obicei: Somn cinstit înaintea Domnului este moartea cuvioșilor Lui.

Slavă..., Și acum..., a Crucii și a Născătoare:

Podobie: Când de pe lemn...

Când Te-a văzut Mielușeaua pe Cruce pe Tine, Mielul său, cu piroane ținut, spăimântându-se foarte, se tânguia și, lăcrimând, zicea: Fiul meu, cum mori, vrând să rupi zapisul lui Adam celui întâi-zidit și din moarte să mântuiești tot neamul omenesc? Slavă economiei Tale, Iubitorule de oameni.

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Ruga tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomeneste-ne, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Răstignindu-Te, Cel ce ești fără de păcat, în locul Căpățânii, capul vicleanului vrăjmaș l-ai sfărâmat și lumea ai mântuit-o.

Deizrădăcinat-ai, Stăpâne, spinul răutății, de voie purtând cunună de spini, Îndelung-răbdătorule.

A mucenicilor:

Zdrobiți fiind, mucenicilor, toată rățacirea vrăjmașului în chip vădit ați sfărâmat-o și cunună ați primit.

Slavă...

Cu stropirea dumnezeiescului sânge, luminându-ne credin-

cioșii, o Dumnezeire în trei fețe cinstim.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Ca pe un Miel spânzurat pe lemn, văzând pe Hristos, ceea ce ești cu totul fără prihană, cu plângere Îl slăveai pe El.

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **se pun stihirile de umilință:**

Podobie: Când de pe lemn...

Când vei veni, Hristoase, întru slava Ta, cu sfinții îngeri, să judeci toate, când vor sta înaintea Ta toți goi, să dea răspuns de cele ce au făcut, atunci așază-mă împreună cu oile Tale, Cuvântule, dându-mi de aici iertare tuturor greșelilor mele, câte am greșit în viață.

Rupe lanțurile patimilor mele, usucă-mi rănila sufletului, Unule Iubitorule de oameni; dăruiește-mi lacrimi de umilință, luminează-mi inima cea întunecată, păzește-mă, Te rog, de strâmtorare, de viforul primejdiilor celor protivnice și de ispitele cele de multe feluri ale vrăjmașului celui viclean și stăpânitor al lumii.

O, suflete al meu, gândește-te la ceasul acela preaînfricoșător al judecății, când va cuprinde cutremur pe toată zidirea și Cel

Preaînalt va ședea pe scaun preastrălucit, ca să ia seama celor făcute de noi. Deci, grăbește de te împacă de aici cu Judecătorul tuturor, strigând: Greșit-am Ție, Doamne, mântuiește-mă.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

Din tinerețe slujind eu cu totul patimilor de rușine și păcatelor celor multe, am înnegrit de tot pe cel după chipul lui Dumnezeu și mă tem, Prealăudată, de judecata ce va să fie, când voi sta înaintea Fiului tău și Dumnezeu. Deci acum, mai înainte de sfârșit, dă-mi, Preacurată, curățire de patimile mele și iertare de greșeli.

Mă tem de judecată, Fecioară de osânda cea veșnică a focului de hotărârea cea cu adevărat de neînlăturat, de scrâșnirea dinților și de cruzimea viermelui celui neadormit. Pentru aceasta, cu durere de inimă, mă rog ție, Preacurată: Izbăvește-mă de osânda cea înfricoșătoare, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Când va fi să se despartă sufletul meu cu sila de măduarele trupului, atunci, dumnezeiască Mireasă, stai lângă mine și risipește urzirile vrăjmașilor celor netrupești; zdrobește fălcile celor ce caută să mă înghită fără de milă, ca să trec neoprit de căpeteniile întunericului, care stau în văzduh.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Trecut-a umbra Legii și Harul a venit. Că, precum rugul aprins

nu se mistuia, așa și tu, Fecioară, ai născut, și fecioară ai rămas; în locul stâlpului de foc a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile mucenicilor:

Sfincii mucenici rugându-se pentru noi și pe Hristos lăudând, toată înșelăciunea a încetat, și neamul omenesc prin credință se mântuiește.

Cetele mucenicilor s-au împotrivit prigonitorilor grăind: Noi suntem ostași ai Împăratului puterilor îngerești și, chiar de ne veți prăpădi pe noi cu focul și cu chinurile, nu ne vom lepăda de puterea Treimii.

Mare este slava pe care ați dobândit-o prin credință, sfinților; că nu numai pătimind ați biruit pe vrăjmașul, ci, și după moarte, duhurile alungați, pe bolnavi vindecați. Doctori ai sufletelor și ai trupurilor, rugați-vă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

A morților:

Ca o floare se vestejește și ca un vis trece și se risipește tot omul; și apoi, trâmbița trâmbițând, morții ca dintr-un cutremur toți se vor scula, spre întâmpinarea Ta, Hristoase Dumnezeule. Atunci, Stăpâne, sufletele robilor Tăi, pe care le-ai mutat de la noi, rânduiește-le, Hristoase, în locașurile sfinților Tăi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Toată nădejdea mea în tine o pun, Maica luminii, păzește-mă sub sfânt acoperământul tău.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele mucenicilor:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi mai mult decât aurul, și ai așezat în slavă pe cuvioșii Tăi ca un bun, de dâșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un Iubitor de oameni, și rugăciunea îndreptează-o ca pe o tămâie, Unule Cel ce întru sfinți Te odihnești.

Purtătorilor de chinuri ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sânghiurile voastre și sfinte sunt locașurile care au primit duhurile voastre; că, în chip vădit, pe vrăjmașul l-ați biruit și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Dânsul rugați-L ca pe un bun să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Apostoli, mucenici și prooroci, ierarhi, cuvioși și drepti, care bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe Cel bun rugați-L pentru noi, să mântuiască, rugămu-vă, sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei, aceeași podobie:

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt prea-

slăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită, cu adevărat Maică te-ai cunoscut, născând pe Dumnezeu cel adevărat; pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

După catisma a doua, sedelnele:

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, avându-Te sfinții îmbrăcăminte în lume, chinuri de la cei fără de lege au răbdare și înșelăciunea idolilor au doborât. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-ne și pe noi, Mântuitorule, de vrăjmașul cel nevăzut și ne mântuiește.

A morților:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Cel ce peste cei morți și peste cei vii ai stăpânire, ca un Dumnezeu al tuturor, Dătătorule de viață, ia aminte spre rugăciunile robilor Tăi, arată îndurările cele iubitoare de oameni și dă iertare sufletelor pe care le-ai mutat prin nădejdea cea întru Tine, Cel ce din milostivire ești prea bun.

Pomenește, Doamne, ca un bun pe robii Tăi, și câte au greșit în viață iartă-le; că nimeni nu este fără de păcat, fără numai Tu, Cel ce poți și celor răposați să le dai odihnă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Maică sfântă a Luminii celei negrăite, cu cântări îngerești cinstindu-te, cu dreaptă credință te mărim.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul tuturor sfinților

Cântarea 1:

Irmosul:

Cântarea lui Moise repetând, strigă, suflete: Ajutor și «acoperitor S-a făcut mie spre «mântuire. Acesta este Dumnezeuul meu și-L voi slăvi pe El».

Cumpline prigoniri și foarte grele bătăi, cu răbdare suferind, luptătorilor, toată înșelăciunea de la marginile lumii, cu dumnezeiasca putere ați alungat-o.

Slujitorii lui Dumnezeu și ierarhii, cu lumină cerească lămurit strălucind, către lumina drepte credințe au îndreptat plinirile tuturor binecredincioșilor.

Mintea cea trufașă bine smerind-o, cuvioșilor, ați plecat-o la pământ și, cu dumnezeieștile chipuri înălțându-vă, tuturor celor smeriți le ajutați pururea.

A morților:

Pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai mutat din cele vremelnice, arată-i, ca un Dumnezeu, părtași ai luminii celei prea strălucitoare și ai veșnicei veselii, Dumnezeul nostru.

A Născătoarei:

Cinstitele femei, cu înfrânarea tare nevoindu-se și cu pătimirea pe vrăjmașul doborându-l, Născătoare de Dumnezeu, împrejurul tău stând, se bucură.

Canonul morților**Irmos:** Celui ce cu dumnezeiasca...

Cu moartea Ta călcând moartea, ai izvorât dumnezeiască viață veșnică, pe care dă-o, Bunule, sufletelor celor adormiți, dăruindu-le iertare de greșeli, pentru rugăciunile mucenicilor Tăi.

Cel ce izvorăști pururea mila cea bogată robilor Tăi, celor ce cu dreaptă credință totdeauna Te așteaptă pe Tine în casa Ta, Hristoase, dă-le, Stăpâne, loc de odihnă în locașul Tău cel minunat, ca un îndurat.

Făcutu-Te-ai foarte puternic împotriva morții; pentru aceea, ai legat-o pe dânsa, izbăvind-ne pe noi; și acum izbăvești din stricăciunea ei pe cei adormiți, ca un preabun, dăruindu-le împărtășirea strălucirii Tale.

A Născătoarei:

Întărind mintea mea cea nestatornică, Maica lui Dumnezeu, întemeiaz-o cu dumnezeieștile porunci ale Celui născut din preasfințitul tău pântec, Care a doborât întunecata împărăție a iadului, Stăpână.

Cântarea a 3-a:**Canonul tuturor sfinților****Irmosul:**

Mintea mea cea neroditoare Marat-o aducătoare de roa-
«dă, Dumnezeule, Lucrătorule
«al bunătăților și Săditorule al
«celor bune, cu milostivirea Ta».

Cu focul iubirii de Hristos, aprinzându-se purtătorii de chinuri, focul chinurilor au stins cu răcoreala Duhului a toate lucrător.

Preasfințiților ierarhi ai lui Hristos și cinstite adunări ale cuvioșilor, rugați pe Iubitorul de oameni Dumnezeu pentru noi toți.

Umplutu-s-a de mărire preasfințita ceată a dumnezeieștilor prooroci, și mulțimea femeilor, care au pățimit amarnic, mărire au câștigat.

A morților:

Omorât fiind pe Cruce, celor morți le-ai dăruit nemurire, pe care învrednicește-i să o dobândească cei ce s-au mutat la Tine.

A Născătoarei:

Cu toți proorocii și cu sfințitele femei, roagă cu osârdie pe Dumnezeu cel născut din tine, Fecioară, să ne miluiască pe noi.

Canonul morților**Irmos:** Pe piatra credinței...

Cel ce ești bogat întru milă, binevoiește să se lumineze cei adormiți întru credință, cu strălucirile frumuseții Tale, împreună cu mucenicii Tăi; că Tu ești Dumnezeul nostru și nu este drept fără numai Tu, Doamne.

În locurile de odihnă, în latura alesului Tău, Avraam, ca un îndurat învrednicește să se sălășluiască robii Tăi, care strigă

Ție: Tu ești Dumnezeuul nostru și nu este drept fără numai Tu, Doamne.

Împreună cu înțeleptele femei, care au intrat în cămărilor cerești, primește, Stăpâne, să se sălășluiască și robii Tăi purtători de făclii, pe care din acestea trecătoare i-ai mutat cu voia Ta, Unule Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Pe mine cel omorât și întors în pământ m-ai înviat, Preacurată, născând pe Dătătorul de viață, și m-ai scos din iadul cel mai de dedesubt, pe cel ce cu credință, Născătoare de Dumnezeu, te măresc și te cinstesc pe tine, cea cu totul lăudată.

Cântarea a 4-a:

Canonul tuturor sfinților

Irmosul:

Mai înainte văzând proorocul nașterea Ta cea din «Fecioară, propovăduia strigând: Auzit-am glasul Tău și «m-am temut, că de la miazăzi și «din muntele cel sfânt cu umbra «deasă ai venit, Hristoase».

Măriții purtători de chinuri, cei ce bine au urmat pătimirilor lui Hristos, cu multe chinuri fiind zdrobiți, se bucurau privind la răsplătirile cele veșnice, pe care dobândindu-le, se fericesc pururea.

Legile Sfântului Duh păzindu-le, ierarhilor, popoarele înțelepțește le-ați păstorit, ca niște iscusiți cârmaci către dumneze-

iescul liman, și, din tulburările lumii mutându-vă, la liniștea vieții ați trecut.

Arătatu-v-ați trecători pe pământ, părinților, mutându-vă cetățenia voastră în ceruri, precum s-a scris cu înțelepciune, și patimile trupești, prin ostenelile postului, le-ați înfrânat, cu puterea lui Hristos.

Dorind dumnezeiasca omorâre, care pricinuieste viața cea cu adevărat neîmbătrânitoare, v-ați învrednicit de ea prin chinuri și necazuri și înfrânări, cinstitelor femei, rugând pe Hristos pentru noi.

A morților:

Doamne, Cel ce ai mutat din viața aceasta trecătoare mulțimea cea cu mult număr a celor ce cu dreaptă credință au slujit Ție, Cuvântule, învrednicește-i vieții celei veșnice, unindu-i cu toată mulțimea celor mântuiți.

A Născătoarei:

Munte umbrit de bunătăți te-a văzut pe tine proorocul Avacum, Născătoare de Dumnezeu, din care în chip de negrăit S-a arătat Dumnezeu, Cel ce a acoperit cerurile cu bunătatea și neamul omenesc din stricăciune l-a mântuit.

Canonul morților

Irmos: Te laud pe Tine...

Pe robii Tăi, care cu nădejde și cu dragoste și în dreaptă credință au viețuit, slavei Tale celei mai presus de minte

învrednicește-i, Hristoase, pentru iubirea Ta de oameni cea multă, cu rugăciunile măriților mucenici.

Cel ce ai izvorul cel pururea curgător al desfătării, totdeauna adăpi pe cei aleși, Doamne; cu care și acum pe cei mutați, Hristoase, cu negrăită îndurarea Ta, lângă apa iertării hrănește-i.

Tu peste cei vii domnești, Stăpâne, și peste moarte stăpânești; Tu pe cei din țărâna pământului i-ai înviat, cu puterea Ta. Pentru aceea, pe cei mutați la Tine, în curțile Tale sălășluiește-i, Mântuitorule.

A Născătoarei:

Căderea Evei și ticăloșia cea de demult ai tămăduit-o, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Ziditorul, Care poate să ne îndrepteze pe noi cei doborâți prin cădere, una Maică Fecioară.

Cântarea a 5-a:

Canonul tuturor sfinților

Irmosul:

Negura sufletului meu risipind-o, Mântuitorule, cu «lumina poruncilor Tale luminează-mă, ca un Împărat al «păcii».

Iubindu-Te pe Tine, Îndurate, toată lumea au urât-o vitejii purtători de chinuri, cu chinurile legându-se prin lepădarea de trup.

Ierarhilor, proorocilor și cuviosilor de Dumnezeu purtători, cu

razele Duhului luminând făptura, întunericul patimilor îl risipiți.

Preacuvioșii părinți, proorocii, ierarhii și pururea pomenitele femei au bineplăcut Ție, Hristoase, Stăpânul tuturor.

A morților:

Rugămu-ne, Mântuitorule, pe cei pe care i-ai luat de la noi, sălășluiește-i cu ceata aleșilor Țăi și arată-i părtași vieții celei mai bune.

A Născătoarei:

Preasfântă Fecioară, lauda mucenicilor, a cuviosilor și a drepților, scoate-ne pe noi din toată tirania ispitelor.

Canonul morților

Irmos: Dătătorule de lumină...

Pe noi, cei omorâți și în temniță zăvorâți, ne-ai ridicat, Bunule, răpindu-ne din întunecatele funduri ale iadului, și ai arătat oștiri de sfinți mucenici.

Precum ai venit, Hristoase, să ne mântuiești pe noi, primește acum pe cei ce cu dreaptă credință s-au mutat la Tine și în sânurile lui Avraam împreună cu Lazăr sălășluiește-i pe dânșii.

Dezlegat-ai, Stăpâne, războiul meu cel de multă vreme și îndelungat, de mai înainte împotriva Ta, mijlocitor și sol al păcii făcându-Te; și acum, miluind pe robii Țăi, odihnește-i.

A Născătoarei:

Cei ce nădăjduiesc în tine, sub acoperământul tău vii vor fi,

Maica lui Dumnezeu; că ai născut nouă pe Dătătorul de viață, Cel ce înviază toate cu voia.

Cântarea a 6-a:

Canonul tuturor sfinților

Irmosul:

Întru adâncul păcatelor sunt ținut, Hristoase, și în noianul «vieții sunt învăluit; ci, precum «pe Ionă din fiara mării, și pe «mine din patimi scoate-mă și «mă izbăvește, Mântuitorule».

Cu tăria inimii războindu-se pătimitorii împotriva vrăjmașului, pe acesta l-au răpus și cunună de biruință de la Dumnezeu au luat. Pentru aceasta, cu osârdie se roagă acum să ne mântuim noi.

Pe ierarhii lui Hristos cu credință să-i cinstim și pe cuvioșii Lui să-i fericiim, prin rugăciunile lor izbăvind-ne de toatăurgia și necazul și de răutatea vrăjmașului.

Pătimit-a dumnezeiasca ceată a femeilor, și prin nevointă lui Dumnezeu a slujit, și Împărăția cerului a dobândit; pentru rugăciunile lor, mântuiește lumea Ta, Unule Iisuse.

A morților:

Cel ce ai zidit pe om din pământ, Dătătorule de viață, pe cei mutați de la noi odihnește-i, Hristoase, dăruindu-le iertarea păcatelor, ca un îndurat și milostiv, Iisuse.

A Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, gândurile noastre sfin-

tește-le, mintea o întărește și de săgețile vicleanului nerăniți păzește-ne, pe cei ce mărim mila ta, Curată.

Canonul morților

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Pe cei pe care i-ai mutat de pe pământ, cu voia Ta cea atotlucrătoare, învrednicește-i de strălucirea cea negrăită și dumnezeiască, unde sunt cetele mucenicilor, Iubitorule de oameni.

Pe cei ce au ieșit din viață și s-au mutat în lumina Ta cea negrăită, Stăpâne, învrednicește-i să se lumineze cu frumusețea slavei Tale.

A Născătoarei:

Arată-te cu grabire, izbăvind pe cei ce te cheamă, Preacurată Stăpână, care ai născut pe Hristos, Cel ce stăpânește peste moarte și peste viață.

Cântarea a 7-a:

Canonul tuturor sfinților

Irmosul:

Pe heruvimi urmând tinerii, în cuptor horeau strigând: «Binecuvântat ești, Dumnezeu, că întru adevăr și judecată ai adus asupra-ne «acestea toate, pentru păcatele «noastre, Cel ce ești prealăudat «și preaslăvit întru toți vecii».

Cu răbdarea au biruit sfinții pe veliar, suferind toată încercarea cumplitelor chinuri; că au iubit cu adevărat pe Dumnezeu, Care pentru păcatele noastre a pătimit.

Pentru rugăciunile lor, mântuiește-ne pe toți, Cuvântule, din ispite și din primejdii.

Ierarhi cu chipuri de lumină cuvioși, prooroci, mulțime vrednică de laudă a sfinților mucenici și sfântă adunare a sfintelor femei, care întru înfrânare și nevointă lumină ați strălucit, rugăciune faceți pentru noi pururea ca să fim miluiți.

A morților:

Acolo de unde au fugit durerea, suspinarea și întristarea, unde strălucește lumina feței Tale, Hristoase, unde se bucură acum cetele sfinților, așază pe toți cei mutați de la noi, trecând cu vederea toate greșelile lor, ca un singur milostiv.

A Născătoarei:

Cu mucenicii, Preacurată, cu cuvioșii părinți, cu toți proorocii și cu cuvioasele femei, pe Unul, Care întru sfinți odihnește, roagă-L să ne sfințească pe noi, care cu glasuri sfinte Îl preaslăvim pe Dânsul în veci.

Canonul morților

Irmos: Porunca cea protivnică...

Cel ce ești Domn, Te-ai pogorât ca să mântuiești neamul omenesc cel de demult rătăcit; pentru aceea, pururea Te roagă mucenicii: Pe aceștia pe care i-ai mutat de pe pământ în pământul celor blânzi odihnește-i, Mântuitorule.

Prin omorârea Ta ai lepădat omorârea, făcându-Te unul

întru morți slobod; și acum de omorârea păcatului mântuiește pe robii Tăi, Stăpâne, arătându-i și moșteni ai Împărăției Tale.

Multă și negrăită este îndurarea Ta și nemăsurată adâncimea iubirii Tale de oameni, Hristoase. Deci, celor ce s-au mutat dă-le iertare de greșeli și cu darul Tău curați îi arată.

A Născătoarei:

Sfeșnic al dumnezeieștii slave te-ai făcut, Fecioară, purtând prin Duhul pe Cel ce a strălucit nouă, și, cu lumina Dumnezeirii Sale, întunericul iadului l-a risipit, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Cântarea a 8-a:

Canonul tuturor sfinților

Irmosul:

Pe Cel ce, oarecând în muntele Sinai, a închipuit mai «înainte lui Moise în rug minune» Fecioarei, lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Sângele vostru cel scurs, purtătorilor de chinuri, toată zidirea a sfințit, și a secat în chip vădit revărsarea înșelăciunii, și sufletele credincioșilor din belșug le-a adăpat.

Arătat-u-s-a ceata sihaștrilor, adunarea preoților și a sfintelor femei și a măriților prooroci de aceeași cinstire cu îngerii, îngerește viețuind cu duhul pe pământ.

A morților:

Pe cei pe care i-ai luat de la noi, Iisuse, în sânurile lui Avraam așezându-i, cu toți cei aleși odihnește-i, dăruindu-le lor dezlegare de păcate, ca un Preamiostiv.

A Născătoarei:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, cu toți mucenicii, cu proorocii, cu cuvioșii, cu sfintele femei și cu sfinții mucenici, roagă pe Mântuitorul să ne miluiască pe noi.

Canonul morților

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând...

Arătat-ai nouă ieșirile morții celei vrăjmașe, ca un nemuritor, cu dumnezeiască puterea Ta, și cunoscute ai făcut, Nemuritorule, intrările vieții pe care mucenicii Tăi acum după vrednicie au dobândit-o.

De frumusețea Ta cea cerească învrednicește pe cei mutați să se desfăteze, curățind rușinea cea grozavă a păcatului, ca un Iubitor de oameni; că Tu singur Te-ai arătat fără de păcat, Stăpâne.

Îndreptatu-ne-ai, Hristoase, pe noi, cei căzuți în țărâna morții, cu moartea Ta dăruind viața, desfătarea cea fără de sfârșit și bucuria veșnică, de care învrednicește acum pe cei mutați, ca un Milostiv.

A Născătoarei:

Mare și înfricoșătoare este taina nașterii tale, Maică dumnezeiască; că ai născut pe Dum-

nezeu, pe Care moartea nu L-a răbdat și mormântul nu L-a putrezit. Pentru aceea, Preasfântă, toate neamurile te mărim.

Cântarea a 9-a:**Canonul tuturor sfinților****Irmosul:**

Pe ceea ce, mai presus de fire, cu trup a zămislit în pânțece «pe Cuvântul, Cel ce, fără de «ani, mai înainte a strălucit din «Tatăl, cu neîncetate laude să o «mărim, credincioșii».

Tari asupra patimilor și puternici asupra vrăjmașilor arătându-vă, purtătorilor de chinuri, pătimind după lege, ați luat biruință și de la Dumnezeu ați fost încununăți.

Ca niște săvârșitori de cele sfinte ai lui Dumnezeu și următori ai Păstorului celui bun făcându-vă, oile Lui cu cuvioșie le-ați păstorit, măriților ierarhi.

Cu cuvioșii pustnici și cu sfinții prooroci să cinstim mulțimile femeilor care au pățimit și cu nevoința pe vrăjmașul au biruit.

A morților:

Prealăudata mulțime a cuvioșilor Tăi, Hristoase, Te roagă neîncetat: Pe cei pe care i-ai mutat întru credință, Doamne, vieții celei veșnice părtași îi arată.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut cu trup pe Dumnezeu cel iubitor de îndurare, cu toți sfinții roagă-L

pururea să ne mântuiască pe noi din primejdii, Curată Maică Fecioară.

Canonul morților

Irmosul:

Ceea ce pe luminătorul Dumnezeu, Cel ce a răsărit mai «înainte de soare, Care la noi «trupește a venit, din pântecul «cel fecioresc în chip de negrăit «L-ai întrupat, Binecuvântată, «Preacurată Născătoare de «Dumnezeu; pe tine te mărim».

Cel ce ai stăpânire peste cei vii și peste cei morți, Începătorule al vieții, celor ce au fost mutați de pe pământ la Tine, dă-le moștenire în ceruri, Stăpâne, și strălucirea sfinților și a mărilor Tăi purtători de chinuri.

Cuvânt fiind la început, Începătorule al vieții, mi-ai dat mie ființă și apoi, iarăși dăruindu-mi a fi bine, pe robii Tăi cei mutați sălășluiește-i în sânurile cele dorite ale strămoșului Avraam, ca un Milostiv.

Mântuitorul meu, Cel ce ești cu totul dulceată prealuminată și neistovită dorire, cu pârâul desfătării și cu apa iertării adapă-i pe cei adormiți, care neîncetat Te slăvesc.

A Născătoarei:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, acum noi credincioșii după vrednicie te ferim, urmând cuvintelor tale de Dumnezeu insuflate, că tu una ai născut pământenilor pe Dum-

nezeu, Care a dezlegat puterea morții, Maică-Fecioară.

LA LAUDE

Stihirile mucenicilor:

Crucea lui Hristos luând sfinții mucenici ca pe o armă nebiruită, toată puterea diavolului au răpus; și, luând cunună cerească, s-a făcut nouă zid, rugându-se pentru noi pururea.

Mulțimile sfinților Tăi Te roagă, Hristoase, miluiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Toată cetatea și țara cinstesc moaștele voastre, purtătorilor de chinuri mucenici; că voi după lege pătimind, cunună cerească ați luat; pentru aceasta, sunteți lauda preoților, biruința creștinilor și podoaba Bisericii.

A morților:

Vai, câtă luptă are sufletul când se desparte de trup! Vai, câtă lacrimează atunci, și nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri, ridicându-și ochii, în zadar se roagă; către oameni, mâinile întinzându-și, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiții mei frați, cunoscând scurtimea vieții noastre, celor adormiți să le cerem odihnă de la Hristos, și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Când de pe lemn...

Toată viața mea întru răutăți cheltuind-o eu, ticălosul, acum am rămas cu totul pustiu de

toată fapta cea bună; dar, văzând că se apropie moartea, vai mie!, tremur, Preacurată, de judecata Fiului tău și Dumnezeu; din care mă scoate, Fecioară, și mai înainte de primejdia aceea întoarce-mă, Stăpână, și mă miluiește.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile morților:

Podobie: Când de pe lemn...

Puterea și stricăciunea morții, cu moartea Ta cea de viață purtătoare le-ai nimicit, Stăpâne tuturor ai izvorât viață veșnică și morților înviere le-ai dăruit, Mântuitorule. Pentru aceasta, și acum ne rugăm Ție: Pe cei mutați la Tine prin credință, odihnește-i, și de slava Ta cea fără de moarte îi învrednicește, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Ca să faci pe oameni părtași ai dumnezeieștii Tale Împărății, răstignire ai răbdat, primind moarte de bunăvoie. Pentru aceasta ne rugăm, cu milostivirea Ta arată părtași ai Împărăției Tale, pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință, și învrednicește-i de frumusețea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Voind să mântuiești făptura Ta, taina cea cu adevărat adâncă a iconomiei ai împlinit-o cu bucurie, Preabunule, și ai răscum-

părat toată lumea cu scump sângele Tău. Pentru aceasta, Te rugăm: Pe cei mutați la Tine, în credință, învrednicește-i de răscumpărarea tuturor sfinților.

Stih: Și pomenirea lor în neam și în neam.

Stând cu cutremur înaintea înfricoșătorului și groaznicului Tău scaun de judecată, o, Hristoase, morții cei din veac vor aștepta hotărârea Ta cea dreaptă și vor primi dreapta judecată cea dumnezeiască. Deci atunci, îndură-Te, Stăpâne, Mântuitorule, de robii Tăi, care cu credință s-au mutat la Tine, și învrednicește-i de desfătarea și de fericirea cea veșnică.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

Aceeași podobie:

Veniți, pe Maica Luminii, cu netăcute laude strigând, toți să o mărim. Că aceasta a născut pe Cel ce este mântuirea noastră; și să-i spunem: Bucură-te!, ca uneia care a născut pe Dumnezeu cel mai înainte decât toți vecii. Bucură-te, ceea ce ai născut pe Cel ce a zidit iarăși pe Eva. Bucură-te, Preacurată Fecioară, neispită de nuntă.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Ruga tâlharului Îți aducem și strigăm Ție: Pomeneste-ne, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Patimilor lui Hristos urmând, mucenicilor, patimile cele de multe feluri ale oamenilor le tămăduiți pururea.

Făcătorului a toate au bineplăcut apostolii cu proorocii și învățătorii cu cuvioșii. Cu toți sfinții Tăi, Doamne, odihnește pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai mutat de la noi, rugămu-ne.

Slavă...,

O, Treime de o ființă, pe cei ce Te laudă miluiește-i, scăpând pe toți din smintelile vrăjmașului pururea.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Rugăciunile robilor tăi nu le trece cu vederea, ceea ce ești cu totul fără prihană, izbăvindu-ne din multe greșeli și necazuri.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL AL TREILEA SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 4: se cântă 3 stihiri ale Învierii de la Vecernia mare, cântând pe cea dintâi de două ori.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Cu Crucea Ta, Hristoase, Mântuitorule...

**Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta...
Slăvesc puterea Tatălui...**

(Caută-le la Vecernia mare).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Mare minune! Fecioară să nască, și Cel născut să fie Dumnezeu, Cel mai înainte de veci. Nașterea este dovedită și lucrul săvârșit este mai presus de fire. O, înfricoșătoare taină, care, și când este înțeleasă, rămâne

negrăită și, când e privită cu gândul, nu se poate cuprinde cu mintea. Fericită ești tu, Preacurată Fecioară, fiica pământeanului Adam, care te-ai arătat și Maică a lui Dumnezeu cel preaînalt. Pe Acesta roagă-L să se mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii:

Hristoase Cel ce cu patima Ta...

(Caut-o la Vecernia mare).

Apoi stihirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu:

Podobie: Crucii Tale ne închinăm...

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Chivot ceresc te cunoaștem pe tine, Preacurată, care ai purtat nu tablele Legii cele scrise de

Dumnezeu, ci pe Dătătorul Legii și pe Ziditorul cerului și al pământului. Căruia roagă-te să mântuiască sufletele noastre.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

Cer pe pământ te-a arătat pe tine, Curată, Dumnezeu-Cuvântul, Care S-a sălășluit în pântecul tău și trup luând, Cel cu firea nevăzut; tu picuri tuturor roua cea fără de moarte, ceea ce ești neispățită de nuntă.

Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Cu rugăciunile tale izbăvire dobândim, Fecioară, că printr-însele scăpăm totdeauna de viforul primejdiilor și al ispitelor; pentru aceasta, ne rugăm ca să nu încetezi mijlocind pentru noi, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Zidire din nou și a doua viață a firii omenești cunoaștem prin tine, Preacurată Marie, pe Ziditorul făpturii, Cel ce S-a plămădit în pântecul tău, ne-a înviat pe noi din iad și din moarte și ne-a dăruit viață veșnică, ca să-ți strigăm, pururea Fecioară: Bucură-te, ceea ce ai împreunat pe cele pământești cu cele cerești! Bucură-te, nădejdea, apărarea și sprijinul tuturor marginilor pământului! Bucură-te, ceea ce prin învierea Fiului luminezi toate și dăruiești lumii mare milă.

SĂMBĂTĂ SEARA,

LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile Învierii:

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Cu Crucea Ta, Hristoase Mântuitorule, puterea morții s-a stricat și înșelăciunea diavolului s-a zdrobit; iar neamul omenesc, prin credință fiind mântuit, cântare Ție totdeauna aduce.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată făptura lăudându-Te, cântare Ție totdeauna aduce.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpânia Duhului Sfânt, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, Care împărățește în veacul veacului.

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.

Cinstitei Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Învierea Ta o lăudăm și o slăvim, căci, cu rana Ta, noi toți ne-am vindecat.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va putea suferi? Că la Tine este milostivirea.

Lăudăm pe Mântuitorul, Care din Fecioară S-a întrupat, că pentru noi S-a răstignit și a

treia zi a înviat, dăruind nouă mare milă.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău; nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Celor din iad, pogorându-Se Hristos, a binevestit zicând: Îndrăzniți, acum am biruit. Eu sunt Învierea, Eu pe voi vă voi ridica, sfărâmând porțile morții.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții, să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Cei ce cu nevrednicie stăm în preacurat locașul Tău, cântare de seară înălțăm, dintru adâncuri strigând: Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai luminat lumea cu Învierea Ta cea de a treia zi, scoate pe poporul Tău din mâna vrăjmașilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Slavă..., **a sfântului, din Minei (dacă este);** Și acum..., **a Născătoarei:**

(Dogmatica):

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiesc-omească, cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluând, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut, fără de tată, pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, fără mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpână Maică și Fecioară, pe Acesta roagă-L să

mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cântarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Scularea Ta cea de viață dăătoare, Doamne, toată lumea a luminat și făptura cea stricată a chemat-o. Pentru aceasta, din blestemul lui Adam izbăvindu-ne, strigăm: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Cel ce ești Dumnezeu neschimbat, cu trupul pătimind, Te-ai schimbat; pe Care făptura, nerăbdând să Te vadă răstignit, de frică s-a tulburat și, suspinând, lăuda îndelungă-răbdarea Ta. Dar, pogorându-Te în iad, a treia zi ai înviat, dăruind lumii viață și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfîntenie, Doamne, întru lungime de zile.

Ca să mântuiești din moarte neamul nostru, Hristoase, moarte ai răbdat; și, a treia zi din morți înviind, împreună cu Tine ai înviat pe cei ce Te-au cunoscut pe Tine Dumnezeu și

lumea ai luminat, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fără de sămânță, din dumnezeiescul Duh, dar cu voia Tatălui, ai zămislit pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce este din Tatăl fără de mamă, mai înainte de veci; dar, pentru noi, din tine fără de tată fiind, cu trup L-ai născut și ca pe un prunc cu lapte L-ai hrănit. Pentru aceasta, nu înceta a-L ruga să se izbăvească din primejdii sufletele noastre.

Troparul Învierii:

Să se veselească cele cerești și să se bucure cele pământești. Că a făcut biruință cu brațul Său Domnul, călcat-a cu moartea pe moarte; Cel întâi-născut din morți S-a făcut, din pântecel iadului ne-a izbăvit pe noi și a dat lumii mare milă.

A Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, prin Cruce răbdând patimă, ne-a mântuit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

Aceleași tropare se cântă și la Utrenie, la Dumnezeu este Domnul...

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ

CANONUL SFINTEI TREIMI

Facere a lui Mitrofan.

Cântarea I:

Irmos: Cel ce apele de demult...

Domnească începătorie, una necuprinsă și una dumnezeiască stăpânie a Treimii, luminii Tale celei cu trei străluciri învrednicește-mă acum, ca să Te laud pe Tine cea lăudată neîncetat de gurile îngerilor, cu cântări întreit sfinte.

Toate cetele celor fără materie cu sfințenie laudă, ca pe o pricină făcătoare, pe Unimea cea în trei lumini, cu strălucire prea stăpânitoare. Împreună cu acestea și noi, mulțimile omenești, cu un glas să-I cântăm și cu credință să O slăvim cu guri de tină.

Slavă...

Minte, Cuvânt și Duh Te numesc pe Tine potrivit cuvântătorii de Dumnezeu, cu închipuire însemnând nașterea cea fără de patimă a Fiului din Tatăl cel nenăscut, și totodată dumnezeiască purcedere a Duhului, Dumnezeule, singur-Stăpânitorule a toate.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca un iubitor de oameni din fire luând firea omenească, Cuvântule al lui Dumnezeu, ne-ai strălucit lumina cea întreit singură prea stăpânitoare a Dumnezeirii celei una și preaslăvite,

arătând tuturor pe Preacurata Fecioară, care Te-a născut.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Cel ce din ce n-a fost...

Poruncind de demult Ilie să toarne de trei ori apă peste lemne, cu închipuire a arătat pe cele trei Ipostasuri ale Stăpâniei celei una a lui Dumnezeu.

Firea cea pieritoare a pământenilor laudă în cântări pe Făcătorul cel unul și în trei lumini, Cel neschimbat, și strigă Ție, Stăpâne: Izbăvește-mă și mă mântuiește de reaua întâmplare de tot felul.

Slavă...

Urmând cuvintelor proorocilor, ale mărișilor apostoli și ale propovăduitorilor credinței, pe Tine Treime întocmai lucrătoare Te slăvim credincioșii, Dumnezeule al tuturor.

Și acum..., **a Născătoarei:**

De pe scaunul cel preaînalt S-a pogorât Hristos, înălțând pe om, ca un iubitor de oameni, prin tine, Preacurată, și lumina cea cu trei sori tuturor a strălucit.

SEDEALNA:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cel ce ești mai presus de ființă și unul Domn, Hristoase, raza Tatălui celui mai înainte fără început, și Duhule cel dumnezeiesc, miluiește pe robii Tăi, că toți am greșit, dar de Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta, ne rugăm Ție, Doamne, Cel ce ești în trei Ipostasuri, ca Unul

care ai putere, mântuiește zidirea Ta de toată împresurarea.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Dumnezeu și Domnul cel mai presus de ființă, din tine, Preacurată, S-a întrupat, din bună-tate, înființându-Se ca noi și rămânând ceea ce a fost. Pentru aceasta, și cinstindu-L pe El ca Dumnezeu și om, pe tine, cea neispită de nuntă, te propovăduim Născătoare de Dumnezeu, mărink minunea cea prea mare a nașterii tale celei fără sămânță.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Pus-ai spre noi tare dragoste...

Odraslă îndoită, din Tatăl ca dintr-o rădăcină au odrăslit Fiul și Duhul cel drept, stâl-pările cele de o ființă și dumnezeiește sădite, și flori împreună fără de început, ca să fie trei Lumini ale Dumnezeirii (**de două ori**).

Slavă...

Cetele ființelor celor fără de trup neîncetat Te laudă pe Tine, Dumnezeul cel necuprins cu mintea. Împreună cu acestea Te slăvim, grăind: Treime mai presus de ființă, mântuiește pe robii Tăi, ca un Iubitor de oameni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Atrasu-ne-ai pe noi spre dragostea Ta, mult îndurate Cuvântule al lui Dumnezeu, Care pentru noi Te-ai întrupat fără de schimbare, și cu taină ne-ai învățat că Dumnezeirea cea una

este în trei Lumini; pentru aceasta Te slăvim.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Dacă a văzut Isaia...

Când a văzut Isaia, prin asemănare, pe Dumnezeu, Unul stăpânitor în trei fețe, slăvit de glasurile preacurate ale serafimilor, a fost trimis îndată să propovăduiască o Ființă în trei Lumini și o Unime în trei sori (de două ori).

Slavă...

Ceea ce firea tuturor celor văzute și nevăzute ai înființat din cele ce nu erau mai înainte, Unime în trei Luminători, pe cei ce Te laudă cu credință ca pe un Dumnezeu, învrednicește-i cu slava Ta, scăpându-i din toate ispitele.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cămară de lumină purtătoare și curată a lui Dumnezeu făcându-te, Fecioară, te laudăm cu dragoste și te ferim; că din tine S-a născut Hristos, în două firi și în două voințe, Cel ce este Unul din Treime și Domn al slavei.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Adâncul cel mai de dedesubt...

În pământ străin fiind Avraam, S-a învrednicit în chip văzut a primi pe Domnul, Unul în trei Ipostasuri, Cel mai presus de ființă, dar în chipuri bărbătești (de două ori).

Slavă...

Îndreptează inimile robilor Tăi la lumina cea neapropiată,

Doamne, Cel ce ești în trei Luminători; și strălucirea slavei Tale dăruiește-o sufletelor noastre, ca să ni se arate frumusețea Ta cea negrăită.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Deschide-mi ușile luminii Celui ce S-a născut din pântecul tău, Preacurată, ca să văd strălucirea cea cu trei Lumini a Dumnezeirii și să te măresc pe tine, Stăpână, cea cu totul luminată.

SEDEALNA:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Lăudăm Stăpânia cea în trei Luminători a dumnezeieștii Firi celei de o ființă și cu glasuri întreit sfinte să-i strigăm: Sfânt ești, Părinte, Cel mai înainte fără de început; Sfânt ești, Fiule, Cel împreună fără de început, și Duhule Sfinte, Dumnezeul nostru, Cel unul nedespărțit și a toate făcător și de oameni iubitor.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Minune prea mare! Cum Cel neîncăput a fost ținut în pântecul tău, S-a întrupat și S-a arătat ca un om, nesuferind amestecare sau despărțire de dumnezeiasca și neschimbata Dumnezeire, Fecioară preacurată? Pentru aceasta, te propovăduim pururea și te mărim cu credință Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Precum de demult pe cei trei tineri...

Arată-mă pe mine, Stăpâne, Alocaș cu totul luminat al Dumnezeirii Tale celei cu trei

străluciri, mai înalt decât păcătoasa întunecare cea cumplită și decât patimile, cu strălucirile Tale cele răspânditoare de lumină, Dumnezeuul părinților noștri.

Vestim un singur chip al Dumnezeirii în trei însușiri ipostatnice și despărțite: al Tatălui și al Fiului și al Duhului, strigând: Binecuvântat ești Dumnezeuul părinților noștri.

Slavă...

Arătat-S-a Dumnezeu lui Avraam în trei Ipostasuri, de demult, la stejarul din Mamvri, dăruind pe Isaac ca răsplată a iubirii de străini, din milos-tivire; pe Acesta și acum Îl slăvim ca pe Dumnezeuul părinților noștri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Arătat-S-a pe pământ Făcătorul a toate, făcându-Se om din bunătate, din pân-tecele tău cel fecioresc și neprihănit, și pe noi ne-a îndumnezeit, binecuvântată Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, preacurată.

Cântarea a 8-a:

Irmos: În focul cel nesuferit...

Cuvântul și Duhul fiind împreună fără de început ca dintr-o rădăcină din Tatăl cel fără de început, ca niște odrăsliri ale dumnezeieștii Stăpânii celei mai presus de ființă au arătat o slavă și o putere a Treimii, pe Care o laudăm toți credincioșii (**de două ori**).

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu strălucirile Tale orânduiești cetele cerești, ca să cânte fără tăcere cu întreit-sfinte cântări dumnezeiești, Părinte, Cuvântule cel de un chip și Duhule, Stăpânie în trei Lumini și întocmai deopotrivă. Pentru aceasta, Te laudăm întru toți vecii.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Profețiile proorocilor văzând de departe pe Cel născut al tău, Născătoare de Dumnezeu, Îl laudăm ca pe Cel născut fără de sămânță și mai presus de fire, Stăpână; pe Acesta și noi cu un glas Îl laudăm ca pe Domnul și-L prea înălțăm întru toți vecii.

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și prea înălțându-L întru toți vecii.

Cu focul cel greu de răbdare amestecându-se tinerii, cei ce au stat pentru dreapta credință, și de văpaie fiind nevătămați, cântare dumnezeiască au cântat: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, laudați-L și-L prea înălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Minune nouă și potrivită lui Dumnezeu! Că prin ușa «cea încuiată a Fecioarei, în «chip vădit a trecut Domnul; «gol la intrare și purtător de «trup, S-a arătat la ieșire Dum-nezeu, și ușa a rămas încuiată. «Pe aceasta, în chip de negrăit, «ca pe Maica lui Dumnezeu, o mărim».

Ca să vadă slava cea cu trei străluciri, cetele cele cu chip dumnezeiesc ale celor fără de trup se silesc în chip vădit cu aripile a se înălța în sus, dar se sfîesc foarte de lumina cea neapropiată, și cântare neîncetată glăsuiesc; împreună cu acestea, cu un glas, Treime cea una, Te slăvim.

Slavă...

Cu dragoste fără de sațiu, noi, aceștia de pe pământ, care am primit de la Tine suflet înțeleghător și cuvântător, Stăpâne Dumnezeule al tuturor, din toată inima Te lăudăm, cel Unul cu adevărat după Ființă și întreit după Fețe. Pentru aceasta, Îndurate, ca un mult Milostiv, miluiește-ne pe noi.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Arată-mă locaș cu chip de lumină, al dumnezeieștii Tale stăpânii celei una stăpânitoare și în trei Lumini, și văzător al slavei Tale celei negrăite, ca să slujesc cu curăție Ție, Ziditorului tuturor, pentru rugăciunile uneia Născătoarei de Dumnezeu, pe care după vrednicie ca pe cea prealăudată o mărim.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Învierii:

Hristos din morți S-a sculat, Începătura celor adormiți, Cel mai întâi-născut decât zidirea și Făcătorul tuturor celor

făcute; firea cea stricată a neamului nostru întru Sineși a înnoit-o. Nu vei mai stăpâni de acum, moarte, căci Stăpânul tuturor puterea ta a surpat-o.

Slavă...

Cu trupul moarte gustând, Doamne, amărăciunea morții ai tăiat-o cu scularea Ta; și pe om împotriva ei l-ai întărit, blestemului celui de demult biruință aducând. Apărătorule al vieții noastre, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., **a Născătoarei:**

Însăși podobia:

De frumusețea fecioriei tale și de prea luminată curăția ta Gavriil mirându-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită.

După catisma a doua, sedelnele:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

De neschimbarea Dumnezeirii Tale și de patima Ta cea de voie, Doamne, întru sine spăimântându-se, iadul s-a tânguit: Mă cutremur de Ipostasul cel nestricat al trupului, văd pe Cel nevăzut, în taină luptându-se cu mine. Pentru aceasta, și cei pe care îi ții strigă: Slavă, Hristoase, Învierii Tale!

Slavă...

Răstignirea cea necuprinsă cu mintea și învierea cea netâlcuită,

taina cea negrăită o teologhisim credincioșii; că astăzi moartea și iadul s-au prădat, iar neamul omenesc într-o nestricăciune s-a îmbrăcat. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm: Slavă, Hristoase, Învierii Tale!

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Cel necuprins cu mintea și nescris împrejur, pe Cel de o ființă cu Tatăl și cu Duhul, în pântecul tău tainic l-ai încăput, Maica lui Dumnezeu; o singură și neamestecată lucrare a Treimii am cunoscut că e slăvită în lume, prin nașterea ta. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită.

După: Fericiți cei fără de prihană... și după Binecuvântările Învierii, se citește:

IPACOI

Spăimântând cu vederea, liniștind cu graiurile, îngerul cel strălucitor a zis mironosițelor: Pentru ce căutați pe Cel viu în mormânt? Sculatu-S-a, deșertând mormintele. Cunoașteți pe Cel neschimbat ca schimbător al stricăciunii; ziceți lui Dumnezeu: Cât sunt de înfricoșătoare lucrurile Tale, că ai mântuit neamul omenesc.

ANTIFOANELE

Antifonul 1:

Robia Sionului Tu o ai scos din Babilon; și pe mine din patimi la viață mă scoate, Cuvântule.

Cei ce seamănă în austru cu lacrimi dumnezeiești, secera-vor

spice spre bucuria vieții celei veșnice.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh, este toată buna dăruire, căci, cu Tatăl și cu Fiul, împreună-strălucește, întru Care toate viază și se mișcă.

Antifonul 2:

De n-ar zidi Domnul casa faptelor bune, în zadar ne-am osteni; dar păzindu-ne El sufletul, nimeni nu va prăda cetatea noastră.

Ca o roadă a pântecelui, prin Duhul, fii se fac Ție, Hristoase, ca și Tatălui, sfinții pururea.

Slavă..., Și acum...

În Duhul Sfânt se vede toată sfințenia și înțelepciunea, că înființează toată făptura; Acestuia să slujim, ca și Tatălui și Cuvântului, că Dumnezeu este.

Antifonul 3:

Cei ce se tem de Domnul fericiți vor umbla în cărările poruncilor, că vor mânca toată roada cea de viață.

Veselește-te, Întâiule păstor al turmei, împrejurul mesei Tale văzând pe fiii Tăi, purtând stâl-pări de fapte bune.

Slavă..., Și acum...

În Duhul Sfânt este toată bogăția slavei, din Care vine dar și viață la toată zidirea; că lăudat este împreună cu Tatăl și cu Cuvântul.

Prochimenul:

Spuneți întru neamuri că Domnul a împărășit, pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Stih: Cântați Domnului cântare nouă...

Apoi: Toată suflarea... **și Evanghelia**
Învierii cea de rând. După aceea: Învierea
lui Hristos văzând... **și Psalmul 50.**

CANOANELE

Canonul Învierii

Cântarea 1:

Irmosul:

Cel ce odinioară a împreunat
Capele la un loc cu dumne-
«zeiasca voie și a despiciat marea
«pentru poporul lui Israel,
«Acesta este Dumnezeuul nostru
«cel preaslăvit; Acestuia unuia
«să-I cântăm, că S-a preaslăvit».

Cel ce a osândit pământul să
aducă călcătorului de poruncă
roadă din sudoare, spini; Acesta
este Dumnezeuul nostru, Care,
primind trupește cunună de
spini, din mână călcătoare de
lege, blestemul a dezlegat, că S-a
preaslăvit.

Biruator încununat împotriva
morții S-a arătat, înfricoșând
moartea; că, trup pătimitor însu-
flețit luând, Acesta este Dum-
nezeul nostru și, luptându-Se cu
tiranul, pe toți i-a înviat, că S-a
preaslăvit.

A Născătoarei:

Adevărată Născătoare de Dum-
nezeu te măresc pe tine toate
neamurile, ceea ce ai născut
fără sămânță; că, intrând în
pântecele tău cel sfințit, a luat
ființa noastră și S-a născut din
tine Dumnezeu și Om. Acesta
este Dumnezeuul nostru.

Canonul Crucii și al Învierii

Irmos: Cântare nouă să cântăm...

Neamul omenesc cel robit de
tiranul iubitor de păcate, cu
dumnezeiescul sânge l-a răs-
cumpărat Hristos și, îndumne-
zeindu-l, la înnoit, că S-a prea-
slăvit.

Hristos, vistierul vieții, ca un
muritor, moarte de voie a gus-
tat; iar ca Unul care este din fire
nemuritor, pe cei morți i-a
înviat, că S-a preaslăvit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Celui ce S-a întrupat din tine,
Fecioară, își pleacă genun-
chile toată firea celor cerești, și
cu cei de pe pământ cele de
dedesubt, cu vrednică cuviință,
că S-a preaslăvit.

O, împăcările cele dintru tine,
Fecioară! Că Dumnezeu, Cel ce
este dătătorul din belșug al
bunătăților, Duhul cel dum-
nezeiesc dându-ne nouă, trup
din tine a luat, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai adus pe toate din cele ce
n-au fost, cu cuvântul zidin-
«du-le și săvârșindu-le cu Duhul,
«Atotțiitorule Stăpâne, întăreș-
«te-mă întru dragostea Ta».

Prin Crucea Ta s-a rușinat ne-
curatul; că a făcut groapă, pe
care săpând-o, a căzut într-însa;
iar puterea celor smeriți s-a
înălțat întru Învierea Ta, Hris-
toase.

Propovăduirea drepte credințe ca o apă a acoperit mările neamurilor, Iubitorule de oameni; că, sculându-Te din mormânt, ai descoperit lumina Treimii.

A Născătoarei:

Prea minunate lucruri s-au grăit despre tine, ceea ce ești cetate însuflețită a Celui ce împărătește pururea; că, prin tine, Stăpână, Dumnezeu a viețuit împreună cu cei de pe pământ.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Arcul s-a sfărâmat...

Preacurată Cruce, curățire a spurcăciunilor idolești te-ai arătat; că Iisus, Cel mai presus de Dumnezeire, pe tine mâinile Și-a întins.

Ca toți credincioșii să te cinstim pe tine, Mormântule dătător de viață. Că întru tine S-a îngropat și S-a sculat Hristos, Cel ce este cu adevărat Dumnezeuul nostru.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Mlădiță din rădăcina lui Iesei, după proorocie, odrăslind Fecioara, floare Te-a răsărit nouă pe Tine, Hristoase; sfânt ești, Doamne!

Ca să faci părtași ai Dumnezeirii pe pământeni, trupul nostru din Fecioară Tu luându-l, ai săracit; sfânt ești, Doamne!

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Avut-ai către noi puternică iubire, Doamne, că pe Unul-«Născut Fiul Tău pentru noi la

«moarte L-ai dat. Pentru aceasta, «mulțumind, strigăm Ție: Slavă «puterii Tale, Doamne!»

Bătăi și răni din milostivire ai suferit Hristoase, ocară palmurilor răbdând, și cu îndelungată răbdare scuiări suferind, prin care mi-ai adus mie mântuirea. Slavă puterii Tale, Doamne!

În trup muritor, cu moartea Te-ai amestecat, Cel ce ești Viața, pentru ticăloșia celor lipsiți și pentru suspinul săracilor Tăi; și nimicind pe cel nimicitor, Preaslăvite, pe toți împreună i-ai înviat, unule Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Adu-Ți aminte, Hristoase, de turma pe care ai agonisit-o cu patima Ta; rugăciunile pline de milostivire ale Preamăritei Maicii Tale primește-le și cercează turma Ta cea necăjită, mântuind-o cu puterea Ta, Doamne.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Străină și negrăită...

Cel ce ai zidit pe om după chipul Tău, Iubitorule de oameni, și, omorât fiind el cu păcatul prin călcarea poruncii, răstignindu-Te în locul Căpățânii, l-ai mântuit.

Pe morții pe care îi înghițise, moartea i-a dat înapoi, iar împărăția iadului cea pricinuitoare de stricăciune a fost nimicită, sculându-Te Tu din mormânt, Doamne.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Cel ce ai așezat munții cu cumpăna dumnezeieștii cunoștințe, Stăpâne, tăiatu-Te-ai nu de mână ca o piatră, din Fecioară. Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Firea noastră cea bolnavă ai vindecat-o, Stăpâne, unind cu dânsa în Fecioară doctoria cea mai tămăduitoare, adică preacurată Dumnezeirea Ta, Cuvântule.

Partea mea ești, Doamne, și moștenire dorită, Cel ce pe mine cel din Fecioară m-ai unit cu ipostasul Tău, Cuvinte, făcându-Te ipostas în trup.

Cântarea a 5-a:**Irmosul:**

Spre Tine mă îndrept din zori, Ziditorule a toate, la pacea «care covârșește toată mintea, «pentru că luminează sunt poruncile Tale; întru acestea «povățuiește-mă».

Judecătorului celui nedrept fiind dat prin ura iudeilor, Văzătorule a toate, și judecând tot pământul cu dreptate, ai izbăvit pe Adam de osânda cea de demult.

Pacea Ta dăruiește-o bisericilor Tale, Hristoase, cu nebiruita putere a Crucii Tale, Cel ce ai înviat din morți, și mântuiește sufletele noastre.

A Născătoarei:

Cort sfânt și mai încăpător decât cerurile te-ai arătat, pu-

rurea Fecioară, ca una care ai născut pe Cel neîncăput de toată zidirea, pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Canonul Crucii și Învierii**Irmos:** Pe pământ neștiut...

Cu sulița fiind împunsă coasta Ta, Hristoase al meu, din blestem ai slobozit pe cea zidită din coastă omenească, care se făcuse pricinuitoare a pierzării tuturor oamenilor.

Întocmai cu Tatăl după ființă fiind, casa cea sfințită a preacuratelui și preacinstului Tău trup ai sculat-o din morți, Hristoase, Mântuitorul nostru.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tău, Fecioară, este Făcătorul lui Adam cel întâi-zidit, iar nu făptură, măcar că Și-a plăsmuit Luiși trup însuflețit din tine.

Întocmai este cu Tatăl Fiul Fecioarei, Cuvântul lui Dumnezeu, ipostas desăvârșit în două firi, Iisus Domnul, Dumnezeu și om desăvârșit.

Cântarea a 6-a:**Irmosul:**

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a împresurat, și «slăbește duhul meu; ci, tinzând «brațul Tău cel înalt, Stăpâne, «ca pe Petru mântuiește-mă, În-«dreptătorule».

Adâncul milei și al îndurărilor m-a înconjurat prin milostivă

pogorârea Ta; că, întrupându-Te și făcându-Te în chip de rob, Stăpâne, m-ai îndumnezeit și cu Tine împreună m-ai preamărit.

Omorâre a răbdat omorâtorul, văzând înviat pe Cel omorât; acestea sunt semnele Învierii Tale, Hristoase, și răsplătirile preacinstitei Tale patimi.

A Născătoarei:

Preacurată, ceea ce singură mai presus de minte ai mijlocit între Făcătorul și între oameni, roagă pe Fiul tău ca să fie milostiv și apărător al robilor tăi celor ce au greșit.

Canonul Crucii și Învierii

Irmosul: Cortul lui Ionă...

Cu răni fiind Tu încercat, prin patima Crucii, pe cei răniți din iad împreună i-ai sculat. Pentru aceasta, strig Ție: Scoate din stricăciune viața mea, Iubitorule de oameni.

Deschisu-s-au Ție, Hristoase, cu frică, porțile iadului și avuția vrăjmașului a fost prădată. Pentru aceasta, femeile Te-au întâmpinat, bucurie luând în locul întristării.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Luat-a chip ca al nostru, din Fecioara cea fără prihană, Cel lipsit de chip, făcându-Se om după chip și după lucrare, dar neschimbându-Și Dumnezeirea.

De adâncul păcatelor și de viforul patimilor izbăvește-mă,

Preacurată; că ești liman și adânc al minunilor, celor ce aleargă la tine cu credință.

CONDACUL

Podobie: Fecioara astăzi...

Înviat-ai astăzi din mormânt, Îndurate, și pe noi ne-ai scos din porțile morții. Astăzi Adam dănuiește și Eva se bucură, iar proorocii dimpreună cu patriarhii laudă neîncetat puterea cea dumnezeiască a stăpânirii Tale.

ICOSUL

Cerul și pământul astăzi să dănuiască și pe Hristos-Dumnezeu cu un gând să-L laude, că pe cei legați din morminte i-a sculat. Împreună se bucură toată făptura, aducând cântări vrednice Ziditorului a toate și Mântuitorului nostru; că astăzi pe cei muritori din iad scoțându-i, ca un Dătător de viață, la ceruri împreună i-a înălțat, și a spulberat trufia vrăjmașului, și porțile iadului le-a zdrobit, cu puterea cea dumnezeiască a stăpânirii Sale.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Precum de demult pe cei trei tineri binecredincioși i-ai «răcorit în văpaia haldeilor, cu «focul cel luminător al Dumne-«zeirii, luminează-ne și pe noi, «care strigăm: Binecuvântat ești, «Dumnezeul părinților noștri».

Ruptu-s-a catapeteasma cea luminată a Templului, la răstig-

nirea Făcătorului, arătând adevărul cel ascuns în Scriptură, credincioșilor ce strigă: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Împunsă fiind coasta Ta, Hristoase, picături, dumnezeiește curgătoare din sângele Tău cel de viață făcător, cu iconomie picurând pe pământ, au înnoit pe cei din pământ, care strigă: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

A Treimii:

Pe Duhul cel bun împreună cu Tatăl și cu Fiul Unul-Născut să-L preaslăvim credincioșii, cinstind o Stăpânie în trei și o Dumnezeire, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Mândria tiranului...

Soarele, văzând răstignit pe Cruce nu om de rând, ci pe Dumnezeu întrupat, s-a întunecat; Aceluia și cântăm: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeu părinților noștri.

Pe Cel tare cu Dumnezeirea primindu-L iadul cel ticălos, pe Dătătorul de nestricăciune, a dat afară din sine sufletele drepților, care strigau: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeu părinților noștri.

A Născătoarei:

Comoară de mult preț a binecuvântării ești, Preacurată, celor ce te mărturisesc pe tine,

cu inimă curată, Născătoare de Dumnezeu; că din tine S-a întrupat Dumnezeuul părinților noștri.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cel ce ești Domnul slavei și Stăpânești Puterile cele de sus, Cel ce șezi împreună cu Tatăl, pe mâinile Fecioarei ai fost purtat. Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Voinică este moartea, dar ai răpus-o pe ea când s-a atins de Tine, Cel ce Te-ai făcut din Fecioară trup cu dumnezeiesc ipostas. Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Născătoare de Dumnezeu te-am cunoscut toți pe tine, ceea ce ai născut pe Dumnezeu; că ai născut pe Unul din Treime întrupat. Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cu focul cel greu de răbdat amestecându-se tinerii cei «ce au stat întru dreapta cre-«dință, și de văpaie fiind nevă-«tămați, cântare dumnezeiască «au cântat: Binecuvântați toate «lucrurile Domnului pe Domnul «și-L preaînălțați întru toți «vecii».

Ruptu-s-a catapeteasma Templului, când s-a înfipt Crucea Ta

în locul Căpățânii, și făptura împreună s-a cutremurat de frică, cântând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Înviat-ai, Hristoase, din mormânt, și pe cel căzut cu amăgirea, pe lemn l-ai îndreptat cu dumnezeiasca putere, pe cel ce strigă și grăiește: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Biserica a lui Dumnezeu te-ai arătat, locaș însuflețit și chivot, că pe Făcătorul cu oamenii L-ai împăcat, curată Născătoare de Dumnezeu, și după vrednicie toți te laudăm și te preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Văpaia focului materialnic...

Cuvântul nu este pătimitor, căci fără patimă este cu Dumnezeirea; dar Dumnezeu a pătimitor în trup, Căruia și cântăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Adormit-ai ca un muritor, sculatu-Te-ai ca un nemuritor, Mântuitorule, și mântuiești din moarte pe cei ce cântă: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Treimii:

Slujim cu bună cinstire Dumnezeirii celei unite în trei Ipostasuri și neîncetat cântăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ceea ce te-ai ridicat mai presus de cetele celor fără de trup și ești aproape de Dumnezeu, binecuvântăm nașterea ta, binecuvântată Fecioară, și o preaînălțăm întru toți vecii.

Frumusețea cea firească ai arătat-o mai frumoasă, făcând să strălucească trupul Dumnezeirii. Binecuvântăm nașterea ta, binecuvântată Fecioară, și o preaînălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Minune nouă și potrivită lui Dumnezeu! Că prin ușa «cea încuiată a Fecioarei în chip «vădit a trecut Domnul; gol la «intrare, și purtător de trup S-a «arătat la ieșire Dumnezeu, și «ușa a rămas încuiată. Pe aceasta, «în chip de negrăit, ca pe Maica «lui Dumnezeu o mărim».

Înfricoșător este a Te vedea pe Tine, Făcătorul, pe lemn ridicat, Cuvântule al lui Dumnezeu, iar pe Dumnezeu pătimind cu trupul pentru robi și în mormânt fără suflare zăcând, și pe cei morți în iad dezlegând. Pentru

aceasta, pe Tine, Hristoase, ca pe Cel atotputernic Te slăvim.

Din stricăciunea morții ai mântuit pe strămoși, Hristoase, fiind pus mort în mormânt, și viață ai înflorit, pe cei morți înviind, îndrumând firea omenească la lumină și întru dumnezeiască nestricăciune îmbrăcând-o. Pentru aceasta, pe Tine, Izvorul luminii celei de-a pururea vii, Te slăvim.

A Născătoarei:

Arătat-te-ai locaș și scaun al lui Dumnezeu, în care a locuit Cel ce este întru cei de sus, născându-Se fără ispită bărbătească, nedeschizând deloc ușile trupului tău, Preacurată. Pentru aceasta, cu rugăciunile tale cele neîncetate, Preasfântă, stinge sămânța războaielor și lumea împac-o, dăruindu-i pacea Fiului tău și Mântuitorului nostru.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Cei ce ne-am rănit...

Cinste ai izvorât tuturor oamenilor, din moartea cea de ocară, din care, gustând prin răstignire cu ființa cea muritoare, Mântuitorule, nestricăciune mi-ai dăruit, Hristoase, ca un iubitor de oameni.

Mântuitu-m-ai pe mine sculându-Te din mormânt, Hristoase, m-ai înălțat, la Tatăl, Părintele Tău, m-ai adus și de-a dreapta Lui împreună m-ai așezat, pentru milostivirea milei Tale, Doamne.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Nicicum nu se satură credincioșii cei curați a-ți aduce laude, Fecioară, că, la dorire adăugând pururea dorire dumnezeiască și duhovnicească, te măresc ca pe Maica lui Dumnezeu.

Pusu-ne-ai solitoare neînfruntată pe ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase; pentru rugăciunile ei, ne dăruiești nouă, Îndurate, pe Duhul cel dătător de bunătate, Care din Tatăl prin Tine purcede.

LA LAUDE

Stihirile Învierii:

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă; slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Lui.

Veniți, toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare; că Hristos, Mântuitorul nostru, Cuvântul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi și de voie S-a îngropat; și a înviat din morți, ca să mântuiască toate. Acestuia să ne închinăm.

Stih: Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii, umplând de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde învierea Ta, pe care lumea o slăvește. Miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Toate s-au umplut de bucurie luând dovedirea învierii; că Maria Magdalena la groapă a venit și a aflat un înger pe piatră șezând, cu veșmintele strălucind și zicând: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis, mergând mai înainte în Galileea.

Stih: Lăudați pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Întru lumina Ta, Stăpâne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morți, dăruind mântuire neamului omnesc, ca să Te preaslăvească toată făptura pe Tine, Cel singur fără de păcat. Miluiește-ne pe noi.

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Lăudați pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Ca pe o cântare de dimineață mironosițele femei Îți aduceau lacrimile, Doamne; că, având miresme cu bun miros, la mormântul Tău au ajuns, grăbindu-se să ungă preacurat trupul Tău. Iar un înger șezând pe piatră le-a binevestit: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Că moartea călcând, a înviat ca un Dumnezeu, dând tuturor mare milă.

Stih: Lăudați pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Strălucind îngerul la mormântul Tău cel făcător de viață, a grăit mironosițelor: Deșertat-a

mormintele Mântuitorul, prădat-a iadul și a înviat a treia zi, ca un Însuși Dumnezeu și Atotputernic.

Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

În mormânt Te-a căutat, venind în prima zi a săptămânii, Maria Magdalena; dar, neaflându-Te, se tânguia cu plângere, strigând: Vai mie, Mântuitorul meu! Cum ai fost furat, Împărate al tuturor? Dar doi îngeri de lumină purtători dinăuntru mormântului au strigat: Ce plângi, femeie? Plâng, a zis ea, că au luat pe Domnul meu din mormânt și nu știu unde L-au pus. Dar întorcându-se ea, cum Te-a văzut, îndată a strigat: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Iudeii în mormânt au zăvorât Viața, iar tâlharul a deschis cu limba raiul, strigând și grăind: Cel ce cu mine și pentru mine ai fost răstignit, împreună cu mine ai fost pironit pe lemn și Te-ai arătat mie împreună cu Tatăl pe scaun șezând. Că Acesta este Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce are mare milă.

Slavă..., **Stihira de rând a Evangheliei.**

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

DUMINICĂ, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor:**

Fericiți cei milostivi, că aceia vor fi miluiți.

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit; dar ai sălășluit într-însul, Îndurate, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomenește-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Pe noi, cei ce am greșit, cu blestemul morții ne-ai osândit, Dătătorule de viață și Doamne; dar, cu trupul Tău pătimind fără păcat, Stăpâne, ai înviat pe cei morți, care strigau: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Sculându-Te din morți, împreună ne-ai sculat pe noi din patimi, cu Învierea Ta, Doamne; iar toată puterea morții ai zdrobit-o, Mântuitorule. Pentru aceasta, cu credință strigăm Ție: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Cu îngroparea Ta cea de trei zile, pe cei omorâți din iad, ca un Dumnezeu înviindu-i, împreună i-ai sculat; și nestricăciune tuturor ca un bun ne-ai izvorât, celor ce cu credință strigăm

pururea: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Înviind din mormânt, Mântuitorule, întâi femeilor mironosițe Te-ai arătat, strigând: Bucurați-vă! Și printr-însele ai vestit prietenilor învierea Ta, Hristoase. Pentru aceasta, cu credință strigăm: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

În munte Moise, tinzându-și mâinile, a închipuit Crucea, pe Amalic biruind; iar noi cu credință luând-o pe aceasta armă tare împotriva diavolilor, strigăm toți: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Slavă..., **a Treimii:**

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh să laudăm credincioșii, pe un Dumnezeu, pe un Domn, ca dintr-un Soare; căci cu trei Străluciri este Treimea și luminează pe toți cei ce strigă: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, ușa lui Dumnezeu, prin care Făcătorul a trecut, întrupându-Se, pecetluită păstrându-te. Bucură-te, nor ușor, care ai purtat pe Hristos, ploaia cea dumnezeiască. Bucură-te, scară și scaun ceresc. Bucură-te, munte cinstit, roditor și netăiat.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință.**

Podobie: Mântuiește-mă, Doamne...

Greșit-am, Doamne Dumnezeuul meu, greșit-am Ție, curățește-mă! Să nu mă lepezi, Cuvântule, nici să nu întorci fața Ta de la mine; ci, ca un Însuși iertător și îndurat, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă întărește, Mântuitorule, ca să fac dreptățile Tale, Unule mult Milostive.

Grăbește, Doamne, de mă scoate din mâna protivnicului, că de voie m-am făcut rob înșelătorului și m-am depărtat de la poruncile Tale, Îndurate; dă-mi vreme de pocăință și mă adu la lumina umilinței, ca să plâng căderea mea, Mântuitorule.

Izbăvește sufletul meu de orbire, Doamne Dumnezeuul meu, și-mi dă ploi de lacrimi ca să spăl rușinile fărădelegilor mele; luminează-mă pe mine, cel ce sunt în întuneric; dăruiește-mi lumina cunoștinței Tale, Mântuitorule, ca să umblu întru cinstitele Tale porunci.

Alte stihiri, ale celor fără de trup:

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Cetele celor fără de trup le-ai înființat, Doamne, arătând tuturor bogăția bunătății Tale, și le-ai

adus din neființă întru ființă, ca să Te slăvesc acum cu glasuri netăcute, pentru slava Ta cea mai presus de minte.

Mare este puterea îngerilor Țăi, Hristoase! Că, fără trup fiind, străbat lumea, păzind Bisericile cu puterea cea de la Tine, Stăpâne, și se roagă pentru toată lumea.

Puteri, stăpânii, îngeri, arhangheli, serafimi și scaune, începătorii și domnii, heruvimi ai slavei celei netâlcuite și ai înțelepciunii celei cu adevărat desăvârșite, acum rugați-vă pentru lume.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Mare facere de bine dobândind noi prin tine, Curată, împreună cu îngerii laudăm pe Cel născut al tău, Care te-a învrednicit a Se naște din pântecul tău, pentru nemărginita îndurare, și a zidit iarăși neamul omenesc.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Laudă de seară aducem Ție, Hristoase, cu tămâie și cu cântări duhovnicești. Miluiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuiește-mă, Doamne Dumnezeuul meu, că Tu ești mântuirea tuturor; viforul patimilor mă tulbură și sarcina fărădelegilor mele mă afundă. Dă-mi mână de ajutor și către limanul umilinței mă ridică, ca un singur milostiv și iubitor de oameni.

A mucenicilor:

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne! Că s-a înfipt într-un loc, și lucrează în lume; și a arătat din pescari apostoli și din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești cea dintâi sfântă, Curată, primește lauda cetelor cerești, cântarea apostolilor, cinstirea proorocilor și rugăciunile noastre, Stăpână.

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele de umilință:

Trecător fiind pe pământ, suflete al meu, pocăiește-te. Țărâna în mormânt nu laudă, de greșeli nu se izbăvește. Strigă lui Hristos Dumnezeu: Cunosătorule de inimi, greșit-am! Mai înainte de a fi osândit, îndură-Te de mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Până când, suflete al meu, vei rămâne în păcate? Până cândiei amânare de pocăință? Ia aminte la judecata care va să fie și strigă lui Hristos Dumnezeu: Cunosătorule de inimi, greșit-am! Doamne, Cel ce ești fără de păcat, miluiește-mă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Marie, Maică și Fecioară, muntele cel sfânt, raiul cel din Eden, dintru care S-a

născut fără sămânță Hristos Dumnezeu, Unul prin Care a odrăslit lumii viață.

După catisma a doua, sedelnele umilinței:

La înfricoșătoarea judecată fără de pârâși voi fi vădit, fără mărturii voi fi osândit; că se vor deschide cărțile cugetului și faptele cele ascunse se vor descoperi. Deci, mai înainte până ce nu vor fi cercetate, întru acea priveliște a tot poporul, cele săvârșite de mine, Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

Înfricoșătoare judecată mă așteaptă, Doamne; că, chiar de voi tăcea eu, faptele mele strigă; ci, apucând mai înainte, Hristoase Dumnezeule, caută-mă pe mine rătăcitul și prin pocăință mântuiește-mă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Pentru mărturisirea...

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce ești una preacurată Fecioară-Maică, întrecând cu curăția pe îngeri; deci pe mine care m-am spurcat cu păcate trupești mai mult decât toți, curățește-mă cu apele cele dumnezeiești ale rugăciunilor tale, Preacurată, dându-mi mare milă.

După catisma a treia, sedeauna îngerilor:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cele cerești și cele pământești le-ai adus cu cuvântul, ca un Atotputernic; iar cetele îngerilor cu cutremur înaintea Ta stând, neîncetată laudă aduc

Ție, Stăpâne, toate marginile strălucind cu lumina Ta; prin acestea și noi strigăm Ție: Mântuiește-ne cu îndurarea Ta.

A mucenicilor:

Vitejia răbdării voastre, prea-lăudaților mucenici, a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începătorul răutății; pentru aceasta, v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Ci rugați-vă Domnului să mântuiască turma poporului cel iubitor de Hristos, voi cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

Slavă..., Și acum..., **asemenea:**

Cele cerești cu frică se bucurau și cele pământești cu cutremur se veseleau, când glasul cel curat a vestit ție, Născătoare de Dumnezeu; ca o prăznuire a strălucit amândurora, când a mântuit Stăpânul pe cel întâizidit. Pentru aceasta, împreună cu îngerul strigăm ție: Bucură-te, cea cu daruri dăruită.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Cântarea I:

Irmosul:

Marea ai despiciat-o și carele lui Faraon cu adâncul «mării le-ai acoperit, Doamne, și «ai mântuit pe poporul lui Israel, «cel ce cu cântări Te laudă».

Cel ce ești fără de păcate, mântuiește-mă de întunericul păcatelor, pe care fără de minte le-am făcut, dându-mi lacrimi

de umilință, ca oarecând celei păcătoase.

Pe mine, cel ce m-am făcut peșteră de tâlhari cu fapte necuviincioase, prin fapte bune arată-mă casă a Ta, Iubitorule de oameni, Cel ce de voie Te-ai născut în peșteră.

Ale mucenicilor:

Cu călăuzirea dumnezeiescului Duh, de Dumnezeu insuflaților mucenici, ați străbătut viforul chinurilor și la dumnezeiescul liman ați ajuns.

Luminați fiind mucenicii cu darul Duhului, de întunericul cel prea adânc al nebuniei idolești au fugit prealăudații, bucurându-se.

A Născătoarei:

Preasfântă Curată, ceea ce ești ajutorul păcătoșilor, îndreptarea celor căzuți, mie celui ce mult am greșit, dă-mi pocăința zdrobirii de inimă.

Canonul sfinților îngeri

Cântarea I:

Irmos: Cântare nouă să cântăm...

Hristoase Dumnezeule, Cel ce ești Lumina cea fără de început și cuprinzătoare a toată lumina, gândul meu luminează-l cu cunoștința puterilor Tale.

Bucurându-se cu cuviință înge-rească cetele îngerilor, prin împărtășirea cea prea bogată din Tainele Tale, se luminează cu daruri dumnezeiești preaînfrumusețate.

Ca un bun și de viață făcător Duhul cel atotputernic al Tatălui, cu bună dăruire a întărit puterea cerurilor prin neschimbate străluciri dumnezeiești.

A Născătoarei:

Dumnezeiescule Gavriile al căpeteniilor îngerești, cu cetele cele fără de trup strigă și acum, preafericite, celei cu daruri dăruite, glasul cel de bucurie: Bucură-te, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește, Doamne, inimile noastre și le luminează spre «lauda Ta, ca să Te slăvim pe «Tine, Mântuitorule, în veci».

Precum pe Petru când se cufunda, l-ai mântuit, Iubitorule de oameni, așa și pe mine mă scoate din adâncul răutăților mele.

Omorându-mă vicleanul, cu patimile m-a ucis; iar Tu, Dătorule de viață, cu chipurile pocăinței înviază-mă.

Ale mucenicilor:

Cu foc materialnic fiind arși pe nedrept, mucenicilor, în chip nematerialnic de dorul Celui fără materie v-ați aprins.

Mucenicii, prin zdrobirea trupurilor, au nimicit uneltele de tortură și cursele prigonitorului, și de cununi s-au învrednicit.

A Născătoarei:

Marie, cea cu nume de Stăpână, pe mine cel stăpânit de multe

patimi ucigătoare de suflet, cu rugăciunile tale izbăvește-mă.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Arcul vrăjmașului...

Cel ce izvorăști pâraie și râuri de bunătate, Bunule, pe cetele îngerilor le-ai arătat strălucind cu raza tainelor Tale celor nepătrunse.

Ca să arăți pe față vistieriile bogăției și ale tăriei tale, Stăpâne Hristoase, mințile cele cerești le-ai adus la ființă, ca părtașe ale Slavei Tale.

Cu cutremur stându-Ți înaintea strălucirile îngerești ca niște slujitori, Hristose, laudă pururea puterea Ta cea cu nemărginire puternică.

A Născătoarei:

Dintru tine fără lipsă a luat Stăpânul a toate pe omul întreg, Maica lui Dumnezeu, și pe tine te-a arătat izvor al darului.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Au doară în râuri Te vei mânia, Doamne? Au doară în «râuri este urgia Ta? Sau în «mări, pomenirea Ta?».

Dezleagă legăturile patimilor mele, Doamne, și, legându-mă cu pocăința, fă-mă părtaș al bunătăților Tale.

Luminează-mă cu chipurile cele strălucitoare ale pocăinței, Soare Hristoase, depărtând noaptea cea adâncă a răutăților mele.

Ale mucenicilor:

Arătat-v-ați ca niște cărbuni de foc, înțelepților pătimitori, arzând materia păgânătății, și pe cei din întuneric luminându-i.

Omorării lui Hristos urmând, mucenicilor, cu multe feluri de pătimiri ați fost chinuiți. Pentru aceasta, dumnezeiasca viață moșteniți.

A Născătoarei:

Pocăință adevărată dă-mi mie, Curată, potolește tulburarea patimilor mele, ceea ce ești apărătoare celor păcătoși.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Străină este și nespusă...

Nori care primesc lumina cea cu trei străluciri, prin dumnezeiasca voință ați fost aduși la ființă, podoabe ale Treimii, povățuiți fiind cu puterea Duhului.

Îngerii descoperă cu taină ascunsul cel nematerialnic, luminându-se prin apropierea de dumnezeiască stăpânirea Ta, Hristoase, și strigând: Slavă puterii Tale!

Îngerii sunt trimiși în lume ca niște păzitori ai mântuirii credincioșilor și către cei ce vor să creadă în Tine, Mântuitorule, păzind pe robii Tăi.

Făclii ce se rotesc împrejur, îmbogățindu-se vădit cu strălucirea cea neapusă a Dumnezeirii celei mai presus de Dumnezeire, sunt propovăduirile cetelor îngerilor.

A Născătoarei:

Ca un rob alerg acum la acope-rământul tău, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; deci, izbăvește-mă de strâmtorarea patimilor, ca una care ai născut pe Pricinuitorul nepătimirii.

Cântarea a 5-a:**Irmosul:**

Cu lumina Ta cea neînserată, Hristoase Dumnezeule, lumi-
«nează smeritul meu suflet și-l
«îndreptează la frica Ta, pentru
«că luminează sunt poruncile Tale».

Să nu mă pui gol de lucruri bune înaintea divanului Tău de judecată, Iubitorule de oameni, ci prin pocăință îmbracă-mă în veșmântul faptelor dumnezeiești.

Rănit-m-am cu sabia patimilor și în prăpastia deznădăjduirii am căzut; nu mă trece cu vederea, Stăpâne, ci mă vindecă cu doctoria pocăinței.

Ale mucenicilor:

Cu unghii de fier fiind cumplit sfârtecați, pătimitorilor, cu săbii fiind tăiați și cu bicele fiind bătuți, nu v-ați plecat genunchii la idolii cei ciopliți.

Lumea cu patimile voastre se împodobește, sfinților mucenici, că ați aflat viețuire mai presus de lume, împreună cu îngerii.

A Născătoarei:

Una, ceea ce prin cuvânt ai născut pe Cuvântul pe pământ și ai

rămas Fecioară, izbăvește-mă de faptele cele fără de minte, ca să te măresc cu cuvinte de laudă.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Cel ce ești nevăzut...

Cu lumina cea întreit strălucitoare luminându-ne, să lăudăm credincioșii, împreună cu Tatăl, pe Fiul și pe Duhul, pe Dumnezeu cea una, împreună cu oștirile îngerești.

Pe o Stăpânie mai presus de stăpânie ne învață serafimii să o cinstim, prin Duhul în chip vădit luminându-se îngerii cei ce strigă cântarea cea întreit sfântă.

A Născătoarei:

Din cer pogorându-se arhanghelul Gavriil a binevestit ție, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, întru tot curată, că ai să naști fără de sămânță pe Dătorul de viață.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Nu trece cu vederea, Iubitorule de oameni, pe cei ce au «ajuns la sfârșitul veacurilor «și în valurile ispitelor sunt pri-mejduiți să piară, strigând: «Mântuiește-ne, Mântuitorule, «precum ai mântuit din fiara «mării pe proorocul Ionă».

Semețindu-mă cu gândul, ca mai înainte fariseul cel de demult, cădere cumplită am suferit și, văzându-mă amăgitorul, se veselește. Hristoase,

Cel ce l-ai smerit pe el prin Cruce, miluiește-mă pe mine, cel ce în dureri m-am smerit.

Iubitor de păcate m-am făcut în viață eu, ticălosul, ca nimeni altul niciodată, Stăpâne, și am istovit a Ta îndelungă-răbdare, și încă sunt nesimțitor. Ci mă întoarce cu îndurarea Ta.

Ale mucenicilor:

Cu voie prea semeață osândind călcătorii de lege pe cei înțelepți la foc, la fierăstraie și la cazne, cu adevărat mai străluciți decât aurul și moștenitori ai lui Hristos i-au arătat.

Pășind în tabăra cea plină de lupte, de nevoințe prea mari și de bătăi mai presus de fire, pătimitorilor, ați biruit pe stăpânitorul întunericului și ați primit cununile de la Dumnezeu.

A Născătoarei:

Pe chivotul Legii, pe masa cea cu adevărat sfântă, pe curățitoarea noastră, pe biserica cea însuflețită a lui Dumnezeu, pe sfeșnicul cel cu totul de aur, pe tine, Maica cea adevărată a Ziditorului, te lăudăm.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Locașul lui Ionă a fost...

Pe strălucirea cea dintâi și atotlucrătoare a Stăpâniei celei bune, arhangheli, îngeri, cu putere lăudați-o, strigând împreună cu începătoriile și cu stăpâniile și cu puterile.

Tu cel nevăzut, Care ai împodobit lumea cea cerească prin

rânduială cu bună tocmire, binevoiește ca și cinstita Biserică să se asemene acesteia prin bună rânduială.

A Născătoarei:

Izvor de vindecări, pururea curgător, te-a arătat Cuvântul, Cel ce S-a sălășluit întru tine. Pentru aceasta, rănila sufletului meu vindecă-le, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cei trei tineri în cuptor pe Treimea închipuind, groaza «focului în picioare au călcat și, «cântând, strigau: Binecuvântat «este Dumnezeul părinților «noștri».

Vremea mea s-a împlinit, o suflete; sfârșitul este la ușă; arată roduri de pocăință, mai înainte până ce ușile nu se vor închide, strigând lui Hristos: Doamne, mântuiește-mă!

Să brăzdăm inimile cu plugul adevăratei cunoștințe, aducând grâul pocăinței, ca să secerăm spicul dreptății întru Hristos lucrătorul sufletelor noastre.

Ale mucenicilor:

Luminători ai dreptei credințe, luptători împotriva păgânătății, îmbogățitori ai celor săraci, mucenici ai Domnului, sufletul meu cel ticălos și lipsit de fapte bune, îmbogățiți-l.

Cel ce ai mântuit pe vameșul, care din adâncul inimii a suspinat, primește și slaba mea sus-

pinare și mă mântuiește, prin purtătorii de chinuri care Te-au preaslăvit pe Tine, Hristoase, prin mădularele lor.

A Născătoarei:

Izvorule, cel ce izvorăști apa iertării, usucă izvoarele păcatelor mele, dăruindu-mi ploi de lacrimi, ca să te laud pururea, ca pe Născătoarea de Dumnezeu.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Trufaș a fost tiranul...

Cu cuget statornic și cu privirea ațintită, sărutând strălucirea cea dintâi, v-ați făcut lumini de a doua mărime prin împărtășire, cete ale îngerilor, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeule.

Cu dorire neabătută și cu dragoste neslăbită căutând la frumusețile Ziditorului, v-ați făcut lumini de a doua mărime, după dar, cete ale îngerilor, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeule.

A Născătoarei:

Întrupat ai născut, Născătoare de Dumnezeu, pe Cuvântul cel fără de început, pe Cel născut cu dumnezeiască naștere, mai înainte de veci, din Tatăl fără de mamă. Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Stăpână.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Domnul, Cel ce S-a pogorât în văpaia focului la tinerii «evreiești și S-a arătat cu putere «dumnezeiască, preoți lăudați-L,

«popoare preaînălțați-L întru
«toți vecii».

Ham a ajuns rob pentru răs,
prin hotărârea părintească. Ce
faci, suflete al meu, slujind pati-
milor, răsând fără de rânduială
și nerușinându-te de cerescul
Părinte?

Pizmuind nebunește, Cain a
ajuns ucigaș de frate; acestuia
asemenea te-ai arătat, suflete al
meu, nu pe altul ucigând, ci pe
tine însuși, cu iubirea de des-
fătări și cu amăgirile vieții.

Ale mucenicilor:

Pe mărgăritarele cele alese ale
Domnului, pe vasele cele de cin-
ste, pe făcliile cele ce răsfrâng
raza dumnezeiescului dar, pe
purtătorii de chinuri ai lui Hris-
tos, cu credință, adunându-ne,
să-i cinstim după vrednicie.

Cuvântule, Cel ce ai primit
sângele înțelepților purtători de
chinuri mai mult decât tămâia,
pentru rugăciunile lor pe cei ce
cad cu pocăință înaintea Ta
mântuiește-i ca un Milostiv.

A Născătoarei:

Fiind atins de boala păcatului,
de iad m-am apropiat, Fecioară;
având îndurare covârșitoare, ca
una care în chip de negrăit ai
născut pe Dumnezeu cel îndurat,
milostivindu-te, izbăvește-mă.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Văpaia focului celui...

Ca un Făcător al tuturor, ai
făcut cu gândul pe îngeri,
de au stat înaintea Ta cu frică,

strigând: Binecuvântați toate
lucrurile Domnului pe Domnul
și-L preaînălțați întru toți vecii.

Prin împărtășirea din focul cel
dumnezeiesc, ca niște văpăi
fiind mințile cele cerești, strigă:
Binecuvântați toate lucrurile
Domnului pe Domnul și-L prea-
înălțați întru toți vecii.

Mai înainte decât pe toate cele
văzute i-ai înființat pe îngerii cei
fără de materie și gânditori,
care strigă Ție neîncetat: Bine-
cuvântați toate lucrurile Dom-
nului pe Domnul și-L prea-
înălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul Tatălui mai pre-
sus de cuvânt L-ai născut
întrupat, Născătoare de Dum-
nezeu Fecioară; pe Care Îl lău-
dăm toate fapăturile ca pe Dom-
nul și-L preaînălțăm întru toți
vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe muntele Sinai, în rug te-a
văzut Moise pe tine, ceea ce ai
«zămislit în pântecele tău pe
«focul Dumnezeirii, fără de
«ardere. Daniil te-a văzut munte
«netăiat; iar Isaia te-a numit
«mlădiță odrăslită din rădăcina
«lui David».

Iacob, oarecând, pentru înfrâ-
nare a primit cinstea nașterii
celei dintâi; iar Isav a pierdut
cinstea celor dintâi, neînfrânân-
du-și pântecele. Câtă răutate este
neînfrânarea și cât este de mare
înfrânarea! Fugi de urmarea

chinuri; că, privești făcându-se îngerilor și oamenilor, cununa biruinței de la Hristos au luat, și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Ceea ce ești cu adevărat mai presus decât îngerii cerești, Preacurată, du rugăciunea oamenilor de pe pământ la Stăpânul tuturor, ca să se mântuiască cei ce cu credință te mărturisesc pe tine cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

LUNI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit; și ai sălășluit într-însul, Îndurate, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomenește-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Trecând cu vederea mulțimea răutăților mele, după mulțimea milei Tale, Hristoase, mântuiește-mă, și în ziua judecății izbăvește-mă de osândire și de chinurile veșnice, Mântuitorule, ca să laud bunătatea Ta.

Heruvimi și serafimi, scaune, arhangheli, puteri și începătorii și domnii, îngeri și toate stăpânii, rugați pe Făcătorul ca să treacă cu vederea greșelile mele, când va fi să judece pământul, ca un Iubitor de oameni.

Ale mucenicilor:

Pătimitorii lui Hristos vopsindu-și porfiră din sfintele lor sângiuri, cu adevărat s-au învrednicit împreună a împărăți cu Împăratul puterilor, cu dumnezeiască cuviință, și cer iertare de greșeli pentru noi cei ce după vrednicie îi cinstim pe dânsii totdeauna.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei Ipostasuri laudând credincioșii, cu dreaptă credință: pe Tatăl și pe Cuvântul și pe Duhul cel Mângâietor, cu glasuri îngerești să strigăm toți fără tăcere: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeu, mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Norule cel luminos, care ai născut pe Lumina cea din Lumină, pe mine cel întunecat cu patimile și cu desmierdările vieții, luminează-mă, Curată, prin pocăință, și te roagă ca să dobândesc mărirea pe care au câștigat-o cei ce bine au viețuit.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Patimile sufletului și ale trupului, Mântuitorul meu, cumplit ridicându-se asupra-mi,

mă cufundă amândouă și în adâncul deznădăjduirii mă trag; ci domolește-le pe ele, ca pe mare, oarecând, și alinare dăruiește-mi.

Nu am îndrăzneală să caut și să privesc la înălțimea cerului, eu, cel cu totul osândit și tras în jos de mulțimea greșelilor mele. Deci, ca vameșul strig Ție, Mântuitorule: Milostivește-Te spre mine, ticălosul.

Mare și înfricoșătoare va fi venirea Ta, Stăpâne, întru care ai să șezi să faci judecată dreaptă. Deci să nu mă judeci pe mine cel osândit, ci ca un Dumnezeu milostivește-Te și mă păzește de primejdia ce va să fie.

Alte stihiri, ale Înaintemergătorului, asemenea:

Ca niște zori ai răsărit tuturor marginilor, luminând inimile celor ce te laudă, mărite proorocule. Pentru aceea, luminează cugetele și sufletele noastre, ca să te lăudăm pe tine, Botezătorule al Mântuitorului.

Nu înceta a mijloci pentru toată lumea, fericite Înaintemergătorule, rugămu-ne ție toți, ca să luăm dar dumnezeiesc dintru înălțime, să călcăm capul vicleanului uneltitor, noi, cei ce te-am dobândit pe tine mijlocitor.

Când va fi să mă despartă pe mine Domnul de trupul cel stricăcios, atunci să te aflu apărător și sprijinitor și acoperământ pe tine, Ioane, Înaintemergătorule și

Proorocule, călăuzindu-mă către lumina cea neînserată.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Asemenea:

Nu înceta a te ruga pentru turma ta, Născătoare de Dumnezeu, ci, cu rugăciunile tale, păzește-ne pe noi de îngrozirea ce va să fie și de toată vătămarea de acum și smulge pe toți robii tăi din urgia Domnului.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Laudă de seară aducem Ție, Hristoase, cu tămâie și cu cântări duhovnicești. Miluiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuiește-mă, Doamne Dumnezeul meu, că Tu ești mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură, și sarcina fărădelegilor mele mă afundă. Dă-mi mână de ajutor și către limanul umilinței mă ridică, ca un singur milostiv și Iubitor de oameni.

A mucenicilor:

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase! Că în morminte zac, dar duhurile izgonesc; și au răpus stăpânirea vrăjmașului, prin credința în Treime, luptându-se pentru buna cinstire de Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu apărătoarea tuturor celor ce se roagă ție, întru tine îndrăznim, întru tine ne lăudăm, întru tine

este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Trecător fiind pe pământ, suflete al meu, pocăiește-te. Tărâna în mormânt nu laudă, de greșeli nu se izbăvește. Strigă lui Hristos Dumnezeu: Cunosătorule de inimi, greșit-am! Mai înainte de a fi osândit, îndură-Te de mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Până când, suflete al meu, vei rămâne în păcate? Până cândiei amânare de pocăință? Ia aminte la judecata care va să fie și strigă lui Hristos Dumnezeu: Cunosătorule de inimi, greșit-am! Doamne, Cel ce ești fără de păcat, miluiește-mă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Scăparea și puterea noastră, Născătoare de Dumnezeu, ajutoarea cea tare a lumii, cu rugăciunile tale ocrotește pe robii tăi de toată nevoia, ceea ce ești una binecuvântată.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Adâncul păcatelor mele Tu îl cunoști, Doamne. Dă-mi mâna ca lui Petru, și mă mântuiește.

Când va sosi judecata cea dreaptă, și judecătorul tuturor va judeca, ce răspuns vei da, suflete al meu, de nu vei striga

mai înainte de sfârșit: Greșit-am, Dumnezeule, miluiește-mă!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

De Dumnezeu fericită, Maică nenuntită, sufletul meu cel neputincios vindecă-l, că sunt cuprins rău de greșeli, eu, ticălosul. Pentru aceasta, cu suspinul inimii mele strig ție: Pri-mește-mă, ceea ce ești cu totul fără prihană, pe mine cel ce mult am greșit, ca să-ți strig cu îndrăzneală: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită.

După catisma a treia, sedeauna Înaintemergătorului:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Sub acoperământul tău scăpând cu credință, strigăm din adâncul sufletului: De Dumnezeu fericite Proorocule și Înaintemergătorule, alină tulburarea ispitelor, a primejdiilor și valul bolilor, și zădărnicește planurile răuvoitorilor vrăjmași, cerând pentru noi mare milă.

A mucenicilor:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Doamne, pomenirea purtătorilor Tăi de chinuri ai luminat-o foarte ca un atotputernic; că i-ai întărit pe dâșii să urmeze patimilor Tale, iar puterea lui Veliar au biruit-o bărbătește; pentru aceasta au și luat daruri de tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Milostive, dăruiește pace poporului Tău.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fiecare unde se mântuiește, acolo după dreptate și aleargă; și

care altă scăpare de acest fel este ca tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce acoperi sufletele noastre?

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Tu ești Dumnezeu cel minunat, Care cu strălucire faci «minuni, Cel ce ai uscat adâncul, carele de război le-ai acoperit și ai mântuit pe poporul «care cânta Ție, ca Dumnezeuului nostru cel izbăvitor».

Pe noi înșine, fraților, din tot sufletul să ne plângem. Mirele se apropie, să aprindem faptele bune, ca pe niște candelă luminoase, ca să câștigăm acolo camera dumnezeiască cea de nuntă.

Manasi, cel de demult, pocăindu-se din tot sufletul, s-a mântuit; că, fiind dus în robie, a strigat din mijlocul legăturilor, către unul Stăpânul. Aceluia fă-te asemenea, suflete, și lesne te vei mântui.

Ale mucenicilor:

Orbirile ochilor, tăierea mâinilor, ciopârțirea limbii, sfărâmarea picioarelor și a coastelor și a brațelor au răbdat dumnezeieștii purtători de chinuri, mulțumind lui Iisus Hristos.

Tămăduire s-a arătat nouă tuturor credincioșilor sicriul moaștelor voastre, mucenicilor, din care scoatem sănătate sufletelor și trupurilor, noi, cei ce după datorie vă cinstim pururea.

A Născătoarei:

Amforă cuvântătoare, care ai purtat pe Hristos, mana nemuririi, izbăvește-mă de amărăciunea patimilor celor stricătoare de suflete, Preasfântă Fecioară, ca să te măresc pe tine cu credință și cu bună cinstire.

Canonul Înaintemergătorului

Cântarea I:

Irmos: Cel ce a împreunat apele...

Dumnezeiască odraslă a pântecelui celui sterp, roagă-te lui Dumnezeu ca să odrăslesc eu roadele faptelor bune, risipindu-mi mâhnirea nerodirii și izgonind întunericul din mintea mea, Înaintemergătorule al Domnului.

Arătat-te-ai pe pământ ca o stea prea mare, mergând înaintea Soarelui slavei, Cel ce a luminat tot pământul. Deci, pe Acesta roagă-L, Înaintemergătorule, ca să lumineze sufletul meu cel întunecat de gânduri rele.

Proorocule, cel ce prin dumnezeiescul Duh ai vestit mai dinainte celor din iad pe Viața care se apropia, sufletul meu cel omorât înviază-l cu rugăciunile tale; și, ca dintr-un mormânt,

din greșeli scoală-l, te rog, mărite Înaintemergătorule.

A Născătoarei:

Cu arhanghelii, cu îngerii, cu toți sfinții ne rugăm, Fecioară: Mijlocește la Domnul, Cel ce din tine S-a arătat nouă, ca să ne mântuiască din nevoi pe noi cei ce te mărturisim cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Suflete sterp și neroditor, agonisește-ți rod de bun soi și, «bineroditor făcându-te, strigă: «Întăritu-m-am prin Tine, Dumnezeuule. Nu este sfânt, nu este «drept, afară de Tine, Doamne».

Lega lui Dumnezeu am călcat-o eu, cel fără de cunoștință, și am să fiu osândit, și ce voi face nu știu. Preadrepte Judecătorule, milostivește-Te și mântuiește-mă cu îndurarea Ta.

Iubitorule de oameni, Cel ce ești Răsăritul răsăriturilor, Te rog fă să-mi răsară mie lumina dreptății, scoțându-mă din negura patimilor și din întunericul osândeii, mult Milostive.

Ale mucenicilor:

Sfînților mucenici, locuitori ai lumii celei cerești, pomi roditori ai raiului, izvoare care aveți apa cea dumnezeiască, pahare care vărsați băutura cea sfântă v-ați arătat.

Un singur gând în foarte multe trupuri purtând luptătorii mu-

cenici, au biruit oștile nenumărate ale vrăjmașului stăpânitor al lumii, propovăduind pe Treimea cea nedespărțită.

A Născătoarei:

Fecioară-Maică preacurată, nouă tuturor celor ce ne căim și alergăm la Hristos, dorind să luăm dezlegare de păcate, pe Acesta fă-L tuturor milostiv, Stăpâna tuturor.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cel ce pe toate din cele ce n-au fost...

Botezătorule, cel ce te-ai făcut glas al Cuvântului, glasurile celor ce te cinstesc îndreptează-le acum către Dânsul și cu mijlocirea ta iertare de greșeli dăruiește-ne.

Păcătuit-am Ție și am făcut fărădelege, și rău am greșit, Mântuitorule, și sufletul mi-am spurcat. Pentru aceasta, mă rog Ție: Pentru Botezătorul Tău, miluiește-mă.

Înaintemergătorule, vlăstar al pustiei și povățuitorule al poporului celui nou, mă rog ție: Pe mine, cel rătăcit în pustia dezmiardărilor, la calea pocăinței îndrumează-mă.

A Născătoarei:

Împreună cu apostolii, cu proorocii, cu ierarhii săvârșitori de cele sfinte, cu mucenicii, cu puterile cele de sus, roagă-te, Preacurată, Fiului tău să ne miluiască pe noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Ca pe un munte umbrit a văzut mai înainte Avacum «preacuratul tău pân-tece, Cu-rată. Pentru aceea, a și strigat: «De la miazăzi va veni Dum-nezeu și Cel sfânt din munte cu «umbra deasă».

Hristoase, Cel ce de demult ai izvorât din piatră apă de vindecare setei poporului cel nesupus și cârtitor, izvorăște picături de umilință din sufletul meu cel ars de secetă, ca să mă spele pe mine.

Tămăduitorule al celor bolnavi, patimile inimii mele vindecă-le cu balsamul milostivirii Tale, punând, ca un bun, leacuri de pocăință, dăruindu-mi ca un îndurat sănătate sufletească.

Ale mucenicilor:

Ieșind de sub jugul iubirii celei purtătoare de grijă față de trup, purtătorilor de chinuri, pe voi înșivă v-ați dat celor ce voiau să vă chinuiască și v-ați făcut prieteni de aproape ai Ziditorului.

Ostași ai lui Hristos, răni cu multe dureri ați răbdat, din chinurile cele de multe feluri, și dar ați luat din darurile Duhului, ca să alungați durerile patimilor noastre cele de mulți ani.

A Născătoarei:

Bucură-te, Fecioară, cea cu multe numiri, din care Cuvântul S-a născut, dezlegându-ne de nebunia faptelor celor necuviin-

cioase. Bucură-te, nor luminos, care risipești norii mâhnirii noastre.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pus-ai spre noi tare dragoste...

Pe tine, cel ce ești glasul Cuvântului celui ce S-a arătat cu trup, Înaintemergătorule al Domnului, te rog: De faptele cele nesăbuite ferește-mă pe mine, cel ce cu cuvinte te cinstesc și, după datorie, cu credință, te fericesc.

Suspină, o suflete, și lui Dumnezeu Ziditorului tău strigă: Greșit-am, iartă-mă, Hristoase, și mă izbăvește de osânda cea înfricoșătoare, de primejdii și de necazuri, cu dumnezeieștile rugăciuni ale Înaintemergătorului.

Pe mine, cel ce mă afund în valurile cele multe ale cumplitelor patimi și sunt amarnic înviforat și fără încetare mă cufund mereu, scoate-mă, Botezătorule, și la limanul mântuirii îndreptează-mă.

A Născătoarei:

Maica lui Dumnezeu, scara cea mai înaltă decât serafimii, cu slujitorii cei fără de trup și cu toți sfinții, roagă pe Hristos, pe Care L-ai născut, să mă mântuiască pe mine cel deznădăjduit, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Din zori Te lăudăm, Cuvântule, Fiule Unule-Născut al «lui Dumnezeu; pacea Ta dă-o

«nouă și ne miluiește pe noi, cei
«ce Te slăvim și cu credință ne
«închinăm Ție».

Stropindu-mă cu isopul pocă-
inței, curățește-mă de întină-
ciunea patimilor, ca să mă arăt
Ție curat, când va fi să judeci
toate, cu judecata Ta cea dreaptă,
Iisuse.

Rănila ticălosului meu suflet au
putrezit, Cuvântule; ci Tu, Tă-
măduitorule al celor bolnavi și
Dătătorule de bunătați, vinde-
cându-le, mântuiește-mă, pen-
tru mulțimea milostivirii Tale.

Ale mucenicilor:

Sfărâmatu-s-au pe pământ
vasele de lut ale purtătorilor de
chinuri, dar puterea sufletului
se întărea mai mult și se lumina
cu puterea lui Hristos.

Vărsându-se sângele sfinților, tot
pământul a sfințit, a adăpat
sufletele și a uscat aievea pâra-
ielele cele tulburi ale deșertăciunii.

A Născătoarei:

Cu nașterea ta ai stârpit bles-
temul cel strămoșesc, Fecioară,
și ai izvorât râuri de binecu-
vântare nouă, celor ce te binecu-
vântăm și te mărim pe tine cu
credință.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cel ce pe pământ...

Ca un înger cu trup ai viețuit
pe pământ la arătare, feri-
cite; pentru aceea mă rog ție:
Izbăvește sufletul meu de gâнди-
rea la cele trupești.

Pe mine, cel căzut întru adâncul
păcatului și cu sufletul spurcat
prin desfătări și primejduit,
căutând scăpare la tine, izbă-
vește-mă, Înaintemergătorule al
Domnului.

Tu mai presus decât proorocii
te-ai arătat, pentru că ai văzut,
proorocule, pe însuși Cel pro-
povăduit; pe Acela roagă-L
neîncetat să lumineze sufletele
noastre.

A Născătoarei:

Mai cuprinzătoare decât ceru-
rile te-ai arătat tu, cu adevărat
Născătoare de Dumnezeu;
Fecioară de Dumnezeu dăruită,
scapă-mă de păcatul ce mă
strâmtorează.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul patimilor și viforul
vânturilor celor protivnice
«s-au sculat asupra mea; ci
«întâmpinându-mă Tu, Mântui-
«torule, mântuiește-mă și mă
«scoate din stricăciune, precum
«ai mântuit pe proorocul Ionă
«din fiara mării».

Rănit-m-am cu sabia păcatu-
lui și zac cu totul nelucrător;
Hristoase Dumnezeule, Cel ce
oarecând pentru mine cu sulița
ai fost rănit, miluiește-mă cu
îndurarea Ta.

Suspin, dar întru răutăți stăru-
iesc; lăcrimez, dar de judecată
nu mă cutremur, fiind bolnav de
nepăsare; Cuvântule al lui
Dumnezeu, milostivește-Te spre

mine și mă mântuiește cu judecățile Tale cele bune.

Ale mucenicilor:

Ca niște miei, nicidecum împotrivindu-vă, nici cuvânt, nici glas scoțând, preamăriților pătimitori, la junghiere și la chinuri v-ați adus, pe Hristos laudând.

Dați ați fost fiarelor spre mâncare, în adâncurile mării ați fost aruncați cu suflet bucuros; pentru aceea, pe voi, pătimitorilor, cu cununile nestricăcioase ale biruinței v-a împodobit Hristos.

A Născătoarei:

Ceea ce ești ușa celor ce cu credință se mântuiesc și poarta prin care numai Cel ce S-a întrupat pentru noi a trecut, porțile dreptății deschide-le nouă, celor ce cu credință te laudăm pe tine.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Adâncul cel mai de jos...

Botezat-ai cu apă pe Izvorul desfătărilor, Cel ce S-a plecat sub mâna ta, înțelepte; pe Acesta roagă-L, ca să-mi trimită apa umilinței mie, celui ce mult am greșit.

Pe Adâncul milostivirii în râu L-ai afundat, proorocule, pe Iisus iubitorul de oameni, Cel ce acoperă cu ape cerurile cele mai de deasupra; pe Care roagă-L să-mi plouă mie iertare.

Strigat-ai, Înaintemergătorule: Apropiatu-s-a împărăția cerurilor, pocăiți-vă. Pe aceasta învred-

nicește-i să o câștige și cei ce cu dragoste te cinstesc și caută scăpare sub acoperământul tău cel cinstit.

A Născătoarei:

Preacurată, ceea ce ai împrumutat trup Ziditorului, pe Acesta roagă-L cu puterile cele de sus, cu toți proorocii, cu apostolii și cu mucenicii, să Se milostivească și să mă mântuiască.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai răcorit văpaia cuptorului și pe tineri nearși i-ai «păzit, binecuvântat ești în veci, «Doamne Dumnezeuul părinților «noștri».

Dezbrăcatu-m-am de haina nestricăciunii și m-am îmbrăcat în lucruri de necinste. Pentru aceea strig Ție: Îndurate Dumnezeule, cu veșmintele faptelor bune luminează-mă.

Cu ochi poftitori m-am întinat, cu pipăirea neînfrânării m-am spurcat, și urâciune m-am făcut înaintea Ta, Iisuse; ca pe fiul cel risipitor, primește-mă.

Ale mucenicilor:

Râvnind la viața cea mai înaltă, durerile cele mai mari ați răbdat, ostași ai lui Hristos, dumnezeieștilor luminători; pentru aceasta cu credință vă fericiim.

Luminându-vă cu raza chinurilor, ați strălucit mai mult decât soarele și toată întunecimea păgânătății ați alungat-o, sfinților mucenici.

A Născătoarei:

Ca ceea ce ai născut pe Cel ce cuprinde toate, pe mine, cel cuprins de întunericul necunoștinței și al păcatului, liberează-mă, curată pururea Fecioară.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cei trei tineri în cuptor...

Ca un sfeșnic al Soarelui, sufletul meu cel stins și orbit cu lenea luminează-l, îndreptându-mă către cărările pocăinței, Botezătorule al Domnului, Înaintemergătorule.

Gândind la ceasul judecății, cu totul mă înfricoșez eu, cel ce zac întru mulțimea faptelor necuviincioase. Botezătorule al Mântuitorului, stai în ajutor și mă scapă de focul cel gătit mie.

Apărătorule al vieții mele, sprijinitorul meu, Înaintemergătorule, de vrăjmașii cei nevăzuți și de cei văzuți păzește-mă, acoperă-mă și fă-mă părtaș al împărăției cerurilor.

A Născătoarei:

Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, împreună cu proorocii, cu apostolii și cu mucenicii, roagă pe Fiul tău, ca să ne izbăvească de nevoia ce va să fie pe noi, cei ce te cinstim pururea.

Cântarea a 8-a:**Irmosul:**

Pe Dumnezeu Cel slăvit de îngeri neîncetat întru cei de «sus, cerurile cerurilor, pământul, dealurile și munții, adâncul și tot neamul omenesc, cu

«cântări binecuvântați-L, ca pe «Ziditorul și Mântuitorul».

Pentru că nu am frica Ta locuind în inima mea, tot păcatul trupului am săvârșit eu, cel fără de cunoștință, și mă cutremur de judecata Ta, Împărate al tuturor; nu Te scârbi acum de mine, cel ce mă pocăiesc.

Învrednicește-mă și pe mine, mult Milostive, să mă sui la pământul cel sfânt, pe care îl locuiesc cei blânzi, prin pocăință spălându-mă de păcatul cel pământesc, Cel ce pe pământ Te-ai născut fără de păcat din Fecioara.

Ale mucenicilor:

În sângele vostru s-au vopsit picioarele voastre, pe vrăjmași împiedicând și călătoria cea către cer cu cuvioșie făcând, prea aleșilor purtători de chinuri ai lui Hristos, Dumnezeu al tuturor.

Dezbrăcatu-v-ați cu osârdie pentru luptele cele prea mari, pe vrăjmașul lăsându-l gol și cu rușine acoperindu-l. Pentru aceea, fiind încununați, în ceruri dăntuiți, măriților purtători de chinuri ai lui Hristos.

A Născătoarei:

Pe tine, frumusețea lui Iacov, Domnul cel frumos pentru frumusețe iubindu-te, Curată, ceea ce ești cu totul fără prihană, în pântecul tău S-a sălășluit, luminând ființa oamenilor cu frumusețile darurilor celor mai presus de minte.

Canonul Înaintemergătorului**Irmos:** Cu focul cel greu de răbdat...

Dumnezeiescule Ioane Proorocule, cel ce ai propovăduit pe Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele oamenilor, pe Acesta roagă-L să dezlege sarcina păcatelor mele și de latura celor mântuiți să mă învrednicească.

De văpaia cuptorului celui încins și de întunericul cel nepătruns de dinafară izbăvește-mă pe mine, cel ce întru întunericul faptelor celor rele sunt cu totul ținut, Te rog, Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel mai înainte de început, prin slăvitul și dumnezeiescul Tău Botezător.

Dumnezeiescule prooroc al Domnului, cel ce ai propovăduit buna rodire prin pocăință, sufletelor celor pustii și înțelepte, curățește și sufletul meu, cel ce a rodit spini prin toate dezmierdările, ca să odrăslesc spic de fapte bune.

A Născătoarei:

Ca o Maică a lui Dumnezeu, roagă-te cu sfinții îngeri, cu proorocii, cu apostolii și cu mucenicii, să izbăvească de primejdii și de necazuri și de osânda ce va să fie, pe toți cei ce pururea te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 9-a:**Irmosul:**

Binecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israel, Cel ce «ne-a ridicat nouă semn de mân-

«tuire în casa lui David, sluga
«Sa, pentru îndurarea milei, cu
«care ne-a certat pe noi Răsă-
«ritul cel de sus și ne-a îndreptat
«pe calea păcii».

Iată vreme potrivită și zi de ispășire; voiește, deci, a te întoarce, o suflete, făcând rod de pocăință, ca să nu te afle fără de roadă securea cea înfricoșătoare a morții și, ca pe smochinul cel de demult tăindu-te, în focul cel de acolo să te arunce.

Ca oarecând bogatul mă veselesc întru desfătări, multă nemiostivire având către vecin, și de focul cel neadormit mă înfricoșez. Pentru aceasta, Stăpâne, sufletul meu cel împietrit spală-l, ca măcar la sfârșit prin milostivire să mă luminez eu, întunecatul.

Ale mucenicilor:

Însemnându-vă cu sângele lui Hristos, dumnezeieștilor mucenici, prin semne cu credință strașnic nevoindu-vă, pe necredincioșii vrăjmași i-ați biruit și din rătăcirea cea păgânească multe popoare ați smuls prin dumnezeiești întoarceri la credință, cu lumina cunoștinței de Dumnezeu luminându-i.

Arătat-v-ați săbii ascuțite, tăind taberele vrăjmașului, dumnezeieștilor purtători de chinuri ai lui Hristos, vase care ați încăput strălucirea Preasfintei Treimi, sfeșnice care aprindeți prin credință lumina bunei cinstiri de Dumnezeu, și

adevărați ostași ai slavei celei cerești.

A Născătoarei:

Văzutu-te-a proorocul mai-nainte nor în chipul luminii, din care S-a arătat nouă Soarele cel mare, Hristos-Dumnezeu, și a luminat pe cele ce mai înainte erau întunecate. Pe Dânsul roagă-L, așadar, ceea ce ești bună, norii patimilor mele să-i alunge și cu dumnezeiasca lumină să mă lumineze.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: În Lege, în umbră și în Scriptură...

Din umbra Legii privind, ai văzut din belșug raza dumnezeiescului Dar, care luminează laturile pământului, Înțelepte, și gonește întunericul necunoștinței; pentru aceasta, te cinstim pe tine, proorocule.

Ca un mărturisitor al lui Hristos, ca un dumnezeiesc Botezător, ca un sfeșnic al pocăinței, ca un luceafăr de dimineață al drepte credințe, ca stătător în mijloc între Legea cea veche și între cea nouă, smeritul meu suflet cel învechit în răutate luminează-l, cu cunoștința de Dumnezeu înnoindu-l.

În ceasul cel înspăimântător, în ceasul cel înfricoșător, în ceasul judecății, când voi fi întrebat, izbăvește-mă, înțelepte, de îngrozirea ce mă așteaptă acolo, având ascultător al rugăciunilor tale, ca pe un prieten, pe Mirele, pe Mântuitorul sufletelor noastre.

A Născătoarei:

Ca o Maică a lui Dumnezeu, ca o Maică a Cuvântului lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine, pe Acesta roagă-L pururea împreună cu cei fără de trup, cu apostolii și cu proorocii, cu ierarhii și cu mucenicii să împace lumea, Preasfântă Maică-Fecioară.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Mintea mea cea risipită adun-o, Doamne, și inima mea cea înțelenită curățește-o, ca lui Petru dându-mi pocăință, ca vameșului suspinare, și lacrimi ca păcătoasei, ca să strig Ție cu glas mare: Dumnezeule, mântuiește-mă ca un singur îndurat și Iubitor de oameni.

De multe ori săvârșind cântarea, m-am aflat plinind păcatul, cu limba grăind cântări, iar cu sufletul cele necuviincioase gândind; ci îndreptează-le pe amândouă prin pocăință, Hristoase Dumnezeule, și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Frica de împărați și de tirani, ostașii lui Hristos au lepădat-o și, cu bună îndrăzneală și bărbăție, pe Dânsul L-au mărturisit Stăpân al tuturor, Dumnezeu și Împărat și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **A Născătoarei:**

Fără de sămânță ai zămislit din Duhul Sfânt; pentru aceea, lăudându-te, strigăm ție: Bucură-te, Preasfântă Fecioară.

MARȚI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit; și ai sălășluit într-însul, Îndurate, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomenește-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Cu dezmierdările vieții suflet întinat agonisindu-mi, la îndurările Tale alerg, cu totul fiind deznădăjduit și, biruit fiind, strig Ție: Mântuitorule, Cel ce singur știi cele ascunse, curățește-mă cu milostivirea Ta, Hristoase.

Ca un stătător la mijloc între Legea cea veche și între cea nouă făcându-te, dumnezeiescule Botezătorule, pe mine cel învechit în greșeli înnoindu-mă, ajută-mă cu rugăciunile tale, Prealăudate, să umblu fără de poticneală pe cărările pocăinței, care duc la împărăția lui Hristos.

A mucenicilor:

Lupta cea bună luptându-vă, vitejilor pătimitori, nenumărate dureri ați suferit; pentru aceasta, toată durerea neîncetat o ușurați și vătămarea duhurilor o alungați. Pentru aceasta, cu credință vă mărim pe voi, sfinților.

Slavă...

Lumină, viață și făcătoare a toate cu adevărat este Unimea

cea în trei Ipostasuri, pe Care O slăvim; pentru că Tată și Fiu și Duh este Stăpânul și Domnul cel unul și atoatețiitor, un Dumnezeu în trei Fețe este cunoscut.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe mine, cel ce totdeauna greșesc și mânii pe bunul Dumnezeu, miluiește-mă, Fecioară-Maică, și cu chipuri de pocăință, ca o bună, îmbunătățește-mă, Curată, ca, scăpând de osânda ce va să fie, neîncetat să laud ajutorul tău, Fecioară.

SLUJBA DE MIERCURI

MARȚI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Crucii:**

Podobie: Mare este puterea Crucii....

Făptura s-a schimbat, Cuvântule, la răstignirea Ta; soarele și-a strâns razele de frică, catapeteasma Templului s-a rupt și tot credinciosul s-a mântuit. Pentru aceasta, slăvim bogăția Ta cea nemăsurată.

Cel ce din milostivire a luat trupul nostru, Dumnezeu și Stăpânul, pe lemn a fost pironit și ne-a ridicat pe noi cei căzuți, înălțându-Se cu trupul, precum a binevoit, pentru mulțimea îndurării.

Picăturile sângelui celui curs din Dumnezeu și ale apei care s-a scurs din coasta Ta, au înnoit

lumea; cu apa, ca un îndurat, speli păcatele tuturor, Doamne, iar cu sângele scrii iertare.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Zăcând în patul nepurtării mele de grijă, vremea vieții mele în trândăvie am sfârșit-o și mă tem de ceasul ieșirii mele; ci, cu mijlocirea ta ridicându-mă la pocăință, izbăvește-mă, Fecioară.

Durerea inimii mele vindec-o, Curată, și oprește rătăcirea minții mele și mă învrednicește cu inimă curată să te laud pe tine, să cer har și să aflu milă în ziua judecății.

Leapădă, sărmane suflete al meu, sarcinile răutății cele cu anevoie de purtat și te apropie lăcrimând și strigând: Învrednicește-mă, Curată Fecioară, să port jugul cel ușor al Fiului și Dumnezeului tău.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii-Născătoarei:**

Sabie prin inima ta a trecut, Preacurată, când ai văzut pe Fiul tău pe Cruce, și ai strigat: Să nu mă lași fără de fiu, Fiul meu și Dumnezeul meu, Cel ce m-ai păstrat fecioară după naștere.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm, Hristoase, păzitoarea lumii, mântuirea noastră a păcătoșilor, curățirea cea mare, biruința creștinilor, lauda a toată lumea.

Lemnul neascultării a odrăslit moarte lumii, iar lemnul Crucii, viață și nestricăciune. Pentru aceasta ne închinăm Ție, Doamne, Celui ce Te-ai răstignit; să se însemneze peste noi lumina feței Tale.

Proorocii, apostolii lui Hristos și mucenicii ne-au învățat să lăudăm pe Treimea cea de o ființă, au luminat neamurile cele rătăcite și părtași ai îngerilor au făcut pe fiii oamenilor.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Pe Cruce spânzurat când Te-a văzut, Hristoase al meu, Mie-lușeaua ceea ce Te-a născut și cea fără prihană și Maica Ta se tânguia cu plângere și striga: Să nu mă lași fără fiu pe mine, cea pe care m-ai păstrat curată și după naștere.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Crucea s-a înfipt pe pământ și s-a atins de ceruri, nu ca un lemn ajungând la înălțime, ci Tu printr-însa umplând toate, Doamne, slavă Ție!

Pe chiparos, pe pin și pe cedru Te-ai înălțat, Mielul lui Dumnezeu, ca să mântuiești pe cei ce se închină cu credință răstignirii Tale celei de voie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Toiag de sprijin dobândind noi Crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu dânsa biruim întărâtările vrăjmașilor, cei ce cu dragoste neîncetat te mărim.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Cel ce ai fost pălmuit peste obraz pentru neamul omenesc și nu Te-ai mâniat, izbăvește din stricăciune viața noastră, Doamne, și ne mântuiește pe noi.

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

De puterea Ta cea nemăsurată și de răstignirea cea de voie, oștile îngerești s-au spăimântat văzând cum Cel nevăzut era rănit cu trupul, vrând să răscumpere din stricăciune firea omenească. Pentru aceasta, strigăm Ție, ca Dătătorului de viață: Slavă îndurării Tale, Hristoase.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii-Născătoarei:**

Cea neispită de nuntă, Curata și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort spânzurând pe lemn, ca o maică, plângând, grăia: Ce Ți-a răsplătit Ție poporul evreiesc cel nelegiuit și nerecunoscător, care s-a îndulcit de darurile Tale cele multe și mari, Fiul meu? Laud pogrârea Ta cea dumnezeiască.

După catisma a treia, sedeauna Crucii:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cruce ai răbdut fără cinstire, Stăpâne, Cel ce ești mai presus de toată zidirea, ca să mă ridici în cinste pe mine, cel ce mai înainte căzusem cumplit din

cinste; și cu sulița în coasta Ta ai fost împuns, Îndelung-răbdătorule, vrând să mă mântuiești din stricăciune pe mine făptura Ta. Laud îndurarea și bunătatea Ta cea multă, Iubitorule de oameni.

A mucenicilor:

Împlătoșându-vă cu toată armătura lui Hristos și îmbrăcându-vă cu armele credinței, taberele vrăjmașului prin luptele-ați biruit, că prin nădejdea vieții cu osârdie ați răbdut toate îngrozirile tiranilor de demult și bătăile. Pentru aceasta, ați primit cununile, mucenici ai lui Hristos, cei cu suflet răbdător.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii-Născătoarei:**

Când Te-a văzut spânzurat pe lemn, Stăpâne, cea neispită de nuntă și cu totul fără prihană, curata Fecioară și Maica Ta a strigat către Tine: Vai mie, o Fiul meu prea dulce! Cum Te-a osândit adunarea cea prea fără de lege pe lemn pe Tine, Făcătorul tuturor și Stăpânul? Laud bunătatea Ta cea desăvârșită.

Psalmul 50

CAN O A N E L E

Canonul Crucii

Cântarea 1:

Irmosul:

Cel ce odinioară a împreunat Capele într-o adunare cu «dumnezeiasca voie și a des-
«picat marea pentru poporul lui
«Israel, Acesta este Dumnezeuul
«nostru cel preaslăvit; Acestuia

«unuia să-I cântăm, că S-a prea-slăvit».

Patimile cele cu multă durere le-ai potolit, Cuvântule, cu patimile cinstitului Tău trup; și ai mântuit pe oamenii pe care de demult vrăjmașul i-a rănit, care se închină cu dreaptă credință rânduiei Tale celei necuprinse cu mintea.

Cel ce a legat pe om în rai cu înșelăciune, prin călcarea poruncii, a fost legat cu legăturile Tale cele nedezlegate, Doamne, cu care Te-ai legat de voie prin întrupare, dezlegând căderea noastră, Iubitorule de oameni.

Ale mucenicilor:

Văzând purtătorii de chinuri zidirea în primejdie de înecare prin amăgirile diavolești, s-au făcut credincioșilor limanuri cu bună liniște, toată puterea pierzătorului cufundând-o în roșul sângiurilor cea cu nume mare.

Ceata mucenicilor, cu cetele cele de sus unindu-se aievea, cu strălucirile Dumnezeirii celei nezidite totdeauna se luminează și luminează pe cei de pe pământ, care măresc minunile lor cu credință.

A Crucii și a Născătoarei:

Mai înaltă decât cetele cele de sus te-ai arătat, Preacurată, născând pe pământ pe Dumnezeu-Cuvântul, Cel ce ne-a ridicat pe noi la cele cerești cu patimile Sale și cu cinstita Cruce, din bunătate.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea I:

Irmosul:

Munte umbrit te-a văzut mai înainte pe tine în duh Ava-
«cum proorocul. Rogu-te, Prea-
«curată, să mă umbrești pe
«mine, cel pătruns de patimă și
«aflat în umbra morții, ca să mă
«mântuiesc de patimile ce mă
«supără».

Cu stropirea șuvoiului dumnezeiesc ce s-a scurs din coasta cea dumnezeiască a Fiului tău, Curată, spală rănilor inimii mele, ca să te măresc și după datorie să te laud pe tine, cea pururea fericită și cu totul fără prihană.

Născut-ai pe Cuvântul, Cel întocmai lucrător cu Cel ce L-a născut, Care a îndumnezeit ființa omenească; pe Acesta roagă-L, deci, Curată, să mă învrednicească de dumnezeiască mângâiere pe mine cel nepriceput și slăbănogit de meșteșugirile vrăjmașului.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce pe toate le-ai adus dintru cele ce n-au fost cu Cuvântul zidindu-le și săvârșindu-le cu Duhul, Atotțiitorule «Stăpâne, întru dragostea Ta «mă întărește».

Pe Tine, Cel nepătimitor cu firea Dumnezeirii, pătimitor făcându-Te cu trupul, din bunătate, pe lemn Te-a omorât adunarea fariseilor, pe Tine, Cel ce ne-ai făcut pe noi nemuritori.

Cel ce ai spânzurat pământul pe ape, Cuvântule, pe lemn de voie ai fost spânzurat, ridicându-mă la cele cerești pe mine, cel căzut în groapa răutății.

Ale mucenicilor:

Împodobiți cu rănile lui Hristos, prealăudaților mucenici, înaintea Domnului stați și de la Dânsul luați răsplătirile cele din mână prea bogată.

Cu suflet bucuros mergeau către chinuri sfinții, făcând cea mai mare întristare balaurului și umplând de bucurie cetele îngerilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Spânzurat pe Cruce văzând pe Hristos, ceea ce ești neispățită de nuntă, tânguindu-te ziceai: Apus-ai de la ochii mei, Soarele slavei, luminând pe cei din întuneric.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Pe Cel ce este bogat în milă negrăită și în îndurări, milostivă fiind, Preasfântă, roagă-L ca să Se milostivească spre noi, cei necăjiți.

Ceea ce ești casă a Făcătorului tuturor, roagă-L să sălășluiască pe Mângâietorul întru mine, cel ce am ajuns peșteră de tâlhari pierzători de suflet, curată Fecioară.

Ca una care ai purtat în brațe pe Cel ce poartă toate cu dumnezeiasca voie, de Dumnezeu Născătoare, caută spre mine și

mă izbăvește de înclinarea cea necuviincioasă spre patimi.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Avut-ai către noi puternică iubire, Doamne, că pe Unul-«Născut Fiul Tău pentru noi la «moarte L-ai dat. Pentru aceasta, «mulțumind, strigăm Ție: Slavă «puterii Tale, Doamne».

Ocară ai răbdat cu adevărat, Cel ce ești mai presus de toată cinstirea, Stăpâne Hristoase, peste cap cu trestia fiind bătut, ca să mă ridici în cinste pe mine, cel căzut din cinste prin călcarea poruncii, Iubitorule de oameni.

Cu cunună de spini de voie Te-ai încununat, Îndelung-răbdătorule, ca un Împărat adevărat, și păcatul cel producător de spini din rădăcină l-ai tăiat. Cu cântări slăvesc patimile Tale, Mântuitorule.

Ale mucenicilor:

Nezdrobiți de caznele bățăilor ați rămas, mucenicilor, zdrobind înșelăciunea vrăjmașului și sub picioarele voastre supunând pe cel ce se semețea fără măsură și era cu totul îngălbenit de mânie.

Cu trupuri stricăcioase dumnezeiască nestricăciune ați câștigat, prin patimile voastre urmând cu tărie patimii celei cinstite a Celui fără patimă, prealăudaților mucenici, cei numă-

rați împreună cu toți cei fără de trup.

A Crucii și a Născătoarei:

Ca pe o carte te-a văzut pe tine oarecând proorocul, Fecioară, în care cu degetul Tatălui a fost scris Cuvântul întrupat și înscrisul strămoșului cu sulița l-a rupt, Preacurată.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ca unul care de voie ai răbdat răni și junghiere, Hristoase, sufletul meu cel rănit de răutățile cele tâlhărești ale diavolilor vindecă-l, cu rugăciunile celei ce Te-a născut, Unule Preamilostive.

Lucrul și făptura mâinilor Tale sunt, Ziditorule; dar, prin răutatea șarpelui, Hristoase, de desfătărilor lumești am fost zdrobit. Pentru aceasta, iarăși mă zidește, pentru dumnezeieștile rugăciuni ale celei ce Te-a născut.

Pe Cuvântul Tatălui mai presus de cuvânt L-ai născut, pe Cel ce a dezlegat pe oameni de toată necuvântarea; pe Acesta cu osârdie roagă-L să mă mântuiască pe mine, cel robit de patimi necuvântătoare, una pururea Fecioară.

Vindecare din palmă izvorăști nouă totdeauna, ceea ce toată ești cortul sfințeniei, toată plină de lumină, toată izvorând mir cu bună-mireasmă, Preacurată dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce ești nevăzut, pe pământ Te-ai arătat și cu oamenii de «voie ai viețuit, Tu Cel necu-prins. Pentru aceasta, către «Tine din zori îndreptându-ne, Te «lăudăm, Iubitorule de oameni».

Ca un miel ai fost spânzurat pe lemnul Crucii și Tatălui jertfă Te-ai adus pentru noi, Bunule, și jertfele idolești le-ai înlăturat, Atotputernice.

Împuns fiind cu sulița în coastă, Dătătorule de viață, două izvoare de mântuire ai revărsat celor ce Te vestesc pe Tine ca pe unul din Treime, purtând două lucrări.

Ale mucenicilor:

Temelie tare și piatră neclintită aflându-Te pe Tine, Iisuse, purtătorii de chinuri cei întăriți prin credință, ca niște pietre scumpe, pe ei înșiși s-au zidit.

Cu puterea lui Dumnezeu fiind întăriți prin credință, toată puterea cumplită a amăgitorului ați biruit-o, purtătorilor de chinuri mucenici, și cu strălucire v-ați încununat.

A Crucii și a Născătoarei:

Firea noastră cea stricată mai dinainte prin călcarea poruncii, iarăși ai zidit-o, ca una care ai născut fără stricăciune pe Hristos, Preasfântă Stăpână, ocrotitoare sufletelor noastre.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Dacă a văzut Isaia...

Durerile trupului meu și oste-neala sufletului schimbă-le, iar norii nepăsării gonește-i, Fecioară, ceea ce ești norul luminii, și sănătate și ieșire din cele rele dă-mi mie, celui ce cer și cu dragoste te măresc.

Solitoare și rugătoare către Cel născut din tine, te pun acum înaintea, plin fiind de tot păcatul, Fecioară. Fii mie apărătoare, povățuitoare a vieții mele și îndrumătoare către cărările cunoștinței de Dumnezeu.

Sfîntește mintea mea, sufletul la lumină călăuzește-l, Fecioară, și fă-l părtaș dumnezeieștii slave; că, iată, de rele m-am umplut și tuturor desfătărilor rob m-am făcut și port cuget încărcat.

Cântarea a 6-a:**Irmosul:**

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a împresurat și «se sfârșește duhul meu; ci, tin-
«zându-Ți brațul Tău cel înalt,
«Stăpâne, ca pe Petru, mântu-
«iește-mă, Îndreptătorule».

Șarpele m-a scos din Eden, cu înșelătoare mâncare înșelându-mă vicleanul; iar Hristos, pe lemn fiind spânzurat de voie, intrarea cea de demult iarăși mi-a dat.

Rănit-u-s-a cel ce ne-a rănit pe noi și nevindecat a rămas, când a fost rănită coasta Ta, Făcătoarele de bine, Doamne; iar cre-

dincioșii ne-am vindecat cu rănile Tale, cu care de voie ai fost rănit.

Ale mucenicilor:

Arătatu-v-ați în mijlocul focului, înțelepților, ostași întrarmați ai lui Hristos, ca niște mielusei jertfiți și la masa lui Dumnezeu, Împăratul tuturor, aduși și moștenind bucuria cea negrăită.

Râuri de tămăduiri împărțiți, din visteriile cele nedeșertate scoțând, purtătorilor de chinuri, și vătămarea patimilor o uscați și adăpați adunările credincioșilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Văzând omorârea Cuvântului cel întrupat din sânziurile tale, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca o maică te jeluiai și pe Cel ce este pricinuitorul vieții Îl măreai, Maică-Fecioară Stăpână.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Pe cei ce au ajuns la sfârșitul veacurilor...

Pe fariseul cu minte trufașă l-am întrecut, mândrindu-mă «totdeauna, și în prăpăstiile
«nenumăratelor greșeli fiind
«împins. Ceea ce ești una curată,
«pe mine, cel cumplit smerit,
«miluiește-mă.

Ceea ce ai avut prea minunată zămislire și naștere, milele tale peste mine cel ticălos acum arată-le minunat, că, întru fărădelegi zămislit fiind și născut, m-am făcut rob plăcerilor.

Plâng și mă vait și mă tânguiesc, când îmi aduc aminte de judecata cea înfricoșătoare, că rele fapte am. Ceea ce ești neispățită de bărbat, Fecioară Maica lui Dumnezeu, în ceasul cel înfricoșător să stai alături de mine.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Idolului celui de aur de demult, cei trei tineri nu s-au «închinat cu închinăciune persană, ci pe Domnul în mijlocul «cuptorului lăudau: Dumnezeu «părinților, binecuvântat ești».

Cu durerile Tale ai curmat durerile noastre, Iubitorule de oameni; și acum la viața cea fără durere ai strămutat pe cei ce se închină cu dreaptă credință cinstitelor Tale patimi, Dumnezeule al tuturor.

Când Te-a văzut zidirea pe Tine, Hristoase, răstignit, s-a schimbat și s-a zguduit, pământul s-a cutremurat, iar pietrele s-au despicat, și crugul soarelui și-a strâns lumina.

Ale mucenicilor:

Supunându-se legilor lui Hristos, de la amăgirile celor fără de lege s-au abătut mucenicii, și, după lege, în mijlocul taberei luptându-se, cu strălucire s-au încununat.

N-ați fost arși de văpaie, având voință mai înflăcărată decât focul, răbdătorilor de chinuri ai lui Hristos, cei purtători de

cununi, strigând: Dumnezeule, binecuvântat ești.

A Crucii și a Născătoarei:

Stătut-ai pe Cruce înălțat, văzând pe Hristos pe Care L-ai născut, Preacurată, și ai strigat: Să nu mă lași fără de fiu, pe mine, pe care m-ai păstrat curată și după naștere.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cei trei tineri în cuptor...

Inaintea divanului lui Hristos, când voi fi judecat ca un vinovat, Preacurată, arată-te mie, izbăvindu-mă de tot chinul, cu apărarea ta cea fierbinte.

Din fapte mântuire nu-mi este, Stăpână, că păcate adaug la păcate și răutate la răutate; deci, cu mijlocirea ta, Curată, îndură-te și mă mântuiește.

Judecata este la ușă, divanul este gata; gătește-te, suflete, și strigă: Când vei judeca Tu, Cuvântule, să nu mă osândești, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut.

Culegând roadele păcatului, m-am omorât și, purtând suflet neroditor, strig către tine: Arată-mă roditor, ceea ce cu rodul tău stricăciune ai nimicit.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel din Babilon pe tineri nu i-a ars, nici focul «Dumnezeirii pe Fecioara n-a «vătămat; pentru aceasta, cu

«tinerii, credincioșii să strigăm: «Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul».

Răstignindu-Te Tu, raiul iarăși s-a deschis și sabia, care se învârtea asupra noastră, a întors spatele, rușinându-se de sulița care a împuns sfântă coasta Ta, Hristoase mult-Milostive.

Cu sulița Ta vrăjmașul a fost rănit și a căzut, iar Adam cel căzut la viață s-a întors, strigând Ție, Celui junghiat de voie, Hristoase: Binecuvântând, Te slăvesc, Dumnezeule mult-Milostive.

Ale mucenicilor:

Lumea se luminează cu luptele și cu isprăvile voastre, luptătorilor, și cu minunile cele nenumărate, și de mulțime de boli se vindecă prin credință, strigând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

De batjocură se vede zăcând sub picioarele voastre, sfinților, cel ce se lăuda mai înainte că va prăpădi pământul și marea; iar Hristos cu dreapta Sa cea purtătoare de viață, vă împodobește cu cununi nevestejite, întru tot vestiților.

A Crucii și a Născătoarei:

Sub ani ai născut pe Cel mai presus de ani, pe Cel ce a dezlegat cu legăturile Sale, Preacurată, legăturile cele de mulți ani ale lui Adam cel întâi-zidit și împreună l-au legat cu legăturile dragostei Sale celei dulci.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cu focul cel greu de răbdare...

Ca una care te-ai făcut cu totul frumoasă și apropiată a Împăratului tuturor, Născătoare de Dumnezeu, umplemă de fapte bune pe mine cel ce viețuiesc întru răutate și în trândăvie mi-am petrecut viața toată, ca să te măresc întru toți vecii.

Precum ai izbăvit de demult pe proorocul din pânțelele chitului, în chip minunat, Cuvântule al lui Dumnezeu, așa izbăvește sufletul meu cel prăbușit în adâncul pierzării, având ca rugătoare către Tine, Mântuitorule, pe Fecioara care Te-a născut fără ispită de nuntă.

Aflându-mă pe mine îmbrăcat în haină frumoasă prin nașterea lui Dumnezeu, cei ce lucrează răutatea m-au dezbrăcat de ea, Născătoare de Dumnezeu; dar tu cu haine dumnezeiești luminează-mă prin pocăință, cu rugăciunile tale, Fecioară.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe cea mai înainte închipuită în rug și în foc lui Moise, «dătătorului de Lege în Sinai, și «care a zămislit în pânțele pe «Focul cel dumnezeiesc, fără «ardere, făclia cea întru tot «luminată și nestinsă, pe tine «cea cu adevărat Născătoare de «Dumnezeu, cu cântări cin- «stindu-te te mărim».

Ca să afli drahma cea pierdută, Hristoase, ai ținut pe Cruce trupul Tău, Bunule, și părtașe la bucurie ai făcut pe puterile Tale cele de sus, Dătătorule de viață; cu care împreună pe Tine, Făcătorule de bine, lăudându-Te, cu cântări Te slăvim.

Când Ți-ai înălțat mâinile Tale pe Cruce, Hristoase, mâinile mele cele slăbite mai dinainte de multe patimi, le-ai întărit cu puterea Ta și genunchii cei slăbănogiți i-ai împuternicit cu adevărat spre alergarea cea dumnezeiască; pentru aceasta Te slăvim.

Ale mucenicilor:

Arzând în văpaia chinurilor celor nenumărate, luptătorii Tăi cei tari și minunați Te-au aflat pe Tine, Hristoase, rouă de răcoreală; pentru aceasta, bucurându-se, au săvârșit drumul cu dorul răsplătirilor, în cântări neîncetat slăvindu-Te.

Mulțimea mucenicilor, ceata sfinților Te roagă pe Tine, Hristoase, pentru adunarea și poporul cel ce mult Te amărăște: Întru mulțimea milei Tale, Îndurate, curățește mulțimile fărădelegilor noastre, ca un Iubitor de oameni.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe strălucirea Tatălui, Care a purtat chip omenesc ai născut-o, Fecioară, pe Care soarele, nerăbdând să-L vadă ridicat pe Cruce, s-a întunecat și nebunia idolească s-a împușinat; pentru aceasta, împreună ca Acela pe tine te mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: În Lege, în umbră și în Scriptură...

Pe mine, cel cu mintea răătăcită, cel stricat la suflet și încărcat la cuget, cel întinat prin răutate și ajuns gol de toate bunătățile, Fecioară, nepătată, fără prihană, nu mă trece cu vederea, ci cu fapte de evlavie mă împodobește.

Umplutu-m-am de rele, umplutu-m-am de gânduri, care mă înstrăinează de Tine, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta, și suspin și strig: Pe mine, cel ce mă pocăiesc, primește-mă și să nu mă lepezi, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut, Făcătorule de bine, mult Îndurate.

Cu rugăciunile tale, Fecioară cu totul fără prihană, să fiu izbăvit de toată mânia, de patimile cele aducătoare de moarte, de gheena cea cumplită și de foc, de oameni nedrepti, de vrăjmașii cei răi, eu, care alerg la acoperământul tău și te chem în ajutor.

Ca o Maică a lui Dumnezeu, roagă pe Domnul Dumnezeu și Împăratul Cel ce S-a născut din tine, ca să mă scape de toată amenințarea, de reaua deprindere, pe mine, slujitorul tău, Curată, cel ce din pânțele maicii mele mi-am pus nădejdea în tine, Stăpână.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile Crucii:

Prin pizmă am fost scos afară din rai, căzând cu cădere cumplită; dar nu m-ai trecut cu vederea, Stăpâne, luând pentru

mine trup asemenea mie; răstignitu-Te-ai și m-ai mântuit și la mărire m-ai adus, Mântuitorul meu, slavă Ție!

În chipul Crucii Moise în munte mâinile tinzându-și spre înălțime, pe Amalic a biruit; iar Tu, Mântuitorule, palmele întinzându-Ți pe cinstita Cruce, m-ai îmbrățișat, mântuindu-mă din robia vrăjmașului, și mi-ai dat semnul vieții, să fug de arcul protivnicilor mei. Pentru aceasta, Cuvântule, mă închin cinstitei Crucii Tale.

Ca niște luminători în lume străluciți și după moarte, sfinților mucenici, cu lupta cea bună luptându-vă; pentru aceasta, având îndrăzneală, rugați pe Hristos să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii-Născătoarei:**

Văzându-Te spânzurat pe lemn, Hristosul meu, Preabunule, cea fără prihană, tânguindu-se, striga ca o maică: Fiul meu preaiubit! Cum Te-a osândit pe lemn adunarea cea fără de lege?

MIERCURI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit; și ai sălășluit într-însul, Milostive, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomeneste-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Răstignindu-Te pentru mine și împuns fiind în coastă, Iisuse al meu, două izvoare de mântuire mi-ai izvorât; pentru aceasta, mântuindu-mă prin patima Ta, Hristoase, laud și slăvesc milostivirea Ta, strigând: Pomeneste-mă întru Împărăția Ta.

Cu cei fără de lege fiind socotit, fărădelegile tuturor le-ai purtat, Iisuse; și, cu spini fiind încununat, ca un împărat al tuturor, spinul păcatului strămoșului din rădăcină l-ai tăiat, Hristoase. Pentru aceasta, cu credință patima Ta o slăvim.

A mucenicilor:

Patimilor lui Hristos urmând, vitejilor luptători, prea aleșilor mucenici, și înșelăciunea vrăjmașului zdrobind-o cu dumnezeiască putere, cereasca mărireați dobândit, sfinților, pentru noi toți rugându-vă.

Slavă...

Unime ceea ce ești în trei Ipostasuri și nedespărțită, Treime atotlucrătoare, cea de o ființă și de o putere, pe cei ce Te laudă pe Tine, acoperă-i de toată vătămarea vrăjmașului, și-i învrednicește de împărăția Ta, pe care au și dobândit-o cei ce bine au viețuit.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Văzând pe Cruce pe Cel ce din sângiurile cele curate L-ai întrupat, tânguindu-te, ai strigat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară: Ce Ți-a răsplătit acestea, Fiule,

adunarea cea vicleană, omorându-Te pe Tine, Viața și Învierea tuturor credincioșilor?

SLUJBA DE JOI

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri apostolești:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Iubitorule de oameni Îndurate, pentru rugăciunile cinstiților și dumnezeieștilor Tăi apostoli, pacea Ta dă-o poporului Tău și mântuiește din nevoi pe cei ce Te laudă și se închină Ție cu credință, Unule mult Milostive.

Dumnezeieștii mei făcători de bine, ca niște singuri văzători de Dumnezeu, păziți-mă de săgețile celui pierzător, stingând meșteșugirile lui, și răcoriți-mă cu roua Duhului pe mine, cel ce mă topesc de arsura păcatelor.

În toată lumea cu adevărat s-a răspândit vestirea voastră cea dumnezeiască, apostoli ai Domnului, și a luminat pe cei ce zăceau întru întuneric, și a adus, ca o tămâie lui Dumnezeu, pe cei ce L-au cunoscut pe Dânsul.

Alte stihiri, ale Sfântului Nicolae, aceeași podobie:

Prea mare izbăvitor nouă tuturor te-ai arătat, de trei ori fericite Nicolae, că izbăvești pe robii tăi din tot felul de primejdii, din nevoi, de ispite, de boli, de strâmtorări și de vrăjmașii cei nevăzuți.

Rănit-m-am de mușcarea cea veninată a șarpelui eu, păcătosul, și zac părăsit și neajutorat; ci, cu neadormitele tale rugăciuni, ridică-mă degrab, Ierarhe, ca să măresc darul tău cel grabnic ascultător.

În ceasul cel înfricoșător, în care va trebui să stau înaintea temutului divan și să fiu trimis la osândă, să te aflu ajutor, Ierarhe, scoțându-mă din întuneric, te rog pe tine, ca pe cel ce ai îndrăzneală.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, aceeași podobie:**

Stăpână, ceea ce stăpânești toate făpturile, sufletul meu cel rău stăpânit de patimi liberează-l degrab, dumnezeiască Mireasă, cu leacul rugăciunii tale și-l fă stăpânit de Fiul și Dumnezeul tău.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri apostolești:

În tot pământul a ieșit vestirea voastră, sfinților apostoli; înșelăciunea idolilor ați risipit propovăduind dumnezeiasca cunoștință. Aceasta este lupta voastră cea bună, fericitorilor; pentru aceea, lăudăm și mărim pomenirea voastră.

Poruncile lui Hristos fără știrbire păzind, sfinților apostoli, în dar ați luat, în dar dați, vindecând patimile sufletelor și ale trupurilor noastre; pentru aceea, având îndrăzneală, pe Dânsul rugați-L să miluiască sufletele noastre.

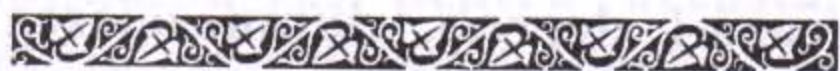
A mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credința întărindu-se, cu nădejdea încredințându-se, și cu dragostea Crucii Tale sufletește unindu-se, tirania vrăjmașului au zdrobit; și, câștigând cununile, se roagă împreună cu cei fără de trup pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Tu ești bucuria dumnezeieștilor îngeri, slava apostolilor, pecetea proorocilor și apărătoare și propovăduitoare spre mântuire a oamenilor celor credincioși. Pentru aceasta, ție, Fecioară, ne închinăm.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne apostolești:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Pomenirea apostolilor Tăi, Doamne, ai prea luminat-o ca un Atotputernic; că i-ai întărit pe dânșii să urmeze patimilor Tale și au biruit bărbătește puterea lui Veliar; pentru aceasta au și luat daruri de tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Iubitorule de oameni, pace dăruiește poporului Tău.

Podobie: Pentru mărturisirea...

Tot pământul au adăpat apostolii, cu râurile cuvântului lui Dumnezeu, și au odrăslit spicul credinței și marginile lumii s-au umplut, că au tăiat toate neghi-nele. Pentru aceea, pe toți i-au

adus la Hristos-Dumnezeu, botezându-i în Treimea cea nezidită.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Bogăția cea nemăsurată a îndurării tale și tăria cea nebiruită a puterii tale avându-le în minte, am alergat la acoperământul tău, fiind cuprins de necazuri; și, rău fiind nedumerit, cu lacrimi strig ție din adâncurile inimii mele: Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, izbăvește-mă pe mine, nevrednicul.

După catisma a doua, sedelne apostolești:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Veniți toți să laudăm pe apostoli cu cântări dumnezeiești; că, înșelăciunea idolească afundând, au întors pe oameni la dumnezeiasca lumină și să creadă în Treime i-au învățat. Pentru aceea, cu dreaptă credință săvârșind astăzi pomenirea lor, slăvim pe Hristos Dumnezeul nostru.

Cu faptele dreptei credințe strălucind slăviții și de Dumnezeu-purtătorii apostoli, au stins rătăcirea relei credințe și cu buna cinstire de Dumnezeu lumea au îmbogățit, Bisericile în chip luminat le-au împodobit și se roagă lui Hristos-Dumnezeu, să dăruiască credincioșilor pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Aceeași podobie:

Afundându-mă în marea patimilor, năzuiesc la adâncul îndurării tale, Născătoare de

Dumnezeu. Ajută-mi, Preacurată; tinde dreapta ta mie, slugii tale, izbăvește-mă precum Fiul tău a mântuit oarecând pe Petru, miluiește sufletul meu cel înecat în valul multor greșeli.

După catisma a treia, sedea la Sfântului Nicolae:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Pe tine, propovăduitorul adevărului și prea strălucitul luminător al lumii, lăudându-te te cântăm, Nicolae, și cu credință strigăm, rugându-te: Precum ai smuls de la moarte pe cei nevinovați, așa, sfinte, și pe noi scoate-ne din primejdii și din necazuri și din toată cumplita răutate.

A mucenicilor:

Strălucit-ați prin credință, preastrăluciților sfinți luminători, prealăudaților purtători de chinuri, doctori ai celor neputincioși; că, de bătăile tiranilor netemându-vă, defăimările idolești ați spulberat, având ca steag nebirit Crucea adevărului.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Scaun cu totul de aur al Împăratului și rai înflorit te-ai arătat, Născătoare Preacurată; că pe Dumnezeu în pântecul tău purtându-L, ne umpli pe noi de mireasma dumnezeieștilor daruri. Pentru aceasta, toți pe tine cu adevărat Maică a lui Dumnezeu te propovăduim pururea și te mărim.

Psalmul 50

CANOA NELE

Canonul sfinților apostoli

Cântarea I:

Irmosul:

Cel ce odinioară a împreunat Capele într-o adunare cu «dumnezeiasca voie și a despiciat «marea pentru poporul «lui Israel, Acesta este Dumnezeu nostru cel preaslăvit; «Acestuia unuia să-I cântăm, «că S-a preaslăvit».

Veniți să fericiți pe sfinții apostoli, pe turnurile Bisericii, cele ce sunt întărite cu bună cinstire pe temelia credinței și sprijină pe toți credincioșii, ca, prin rugăciunile lor, să ne mântuim.

Stâlpi neclintiți ai drepte credințe, pe mine, cel împiedicat de înșelăciunea vrăjmașului și care zac la pământ, primejduit și nedumerit, îndreptați-mă ca să aflu iertare de cele ce am greșit.

Temându-mă eu, păcătosul, mai înainte de judecată însumi mă osândesc, că fapte rele nenumărate am agonisit; pentru aceea, mă rog Ție, drepte Judecătorule: Pe mine, cel deznădăjduit, mântuiește-mă cu dumnezeieștile rugăciuni ale apostolilor Tăi.

A Născătoarei:

Cu sfinții prooroci, cu apostolii și cu mucenicii, pe Domnul, Cel ce S-a întrupat din tine, cu osârdie roagă-L, Curată, să omoare toate patimile trupului nostru și

să ne dăruiască nouă viață veșnică.

Canonul Sfântului Ierarh Nicolae

Irmos: Să cântăm Domnului...

Pe sfeșnicul cel luminos, pe cel ce este pe pământ făclie neadormită și care pe noi, cei ce înotăm pururea în valurile vieții, ne suie la limanurile cele dumnezeiești, pe Nicolae să-l cinstim și cu dragoste să-l fericiim.

Cu tăria lui Dumnezeu împuternicindu-te, preafericite, ai agonisit râvna pentru cunoașterea drepte credințe; drept aceea, pe cei ce erau să moară nedrept i-ai scăpat de la moarte. Pentru aceasta, ne rugăm ție: Izbăvește-ne de toată răutatea cea nedreaptă, Nicolae.

Rugăciune neîncetată adu Domnului, părinte, ca de păcate, de văpaia osândeii celei veșnice, de ispite și de necazuri să ne mântuiască, ca un singur preabun.

A Născătoarei:

Pe chivotul cel dumnezeiesc, care a încăput pe Dătătorul Legii, cel ce a ridicat toate fărădelegile noastre, pentru noianul cel de negrăit al dumnezeieștii milostiviri, pe Maria cea preacurată, cu un glas să o fericiim.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai adus pe toate din cele ce n-au fost, cu Cuvântul zidindu-le și săvârșindu-le

«cu Duhul, Atotțiitorule Stă-
«pâne, întărește-mă întru dra-
«gostea Ta».

Cei ce ați umplut marginile lumii de dumnezeiască învățătură, sufletul meu umpleți-l de fapte de virtute și de gânduri bune, voi înșivă văzători ai lui Hristos.

De smintelile cele multe ale vicleanului, de toată întristarea, de toată strâmtorarea și de toată nevoia izbăviți-ne, ucenici ai lui Hristos.

Vai! suflete al meu, sărmane și ticăloase, cel ce totdeauna greșești și pe Dumnezeu Îl mânii, cum ceri iertare de răutățile pe care nu încetezi a le face?

A Născătoarei:

Dumnezeiască scară, pe care a văzut-o Iacov, pe care Dumnezeu S-a pogorât, înălțându-ne pe noi, cu osârdie roagă-L, dimpreună cu apostolii, să ne mîluiască pe noi.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Suflete sterp și neroditor...

Sabie ascuțită a Duhului te-ai sărătat, Înțelepte, tăind neghi-nele cele rele ale ereticilor și cărare de mântuire credincioșilor netezind, părinte Nicolae.

Pe tine, izvorul cel ce izvorăști râuri de vindecări, te rugăm, sfinte, depărtează de la noi toți, patimile cele necurate, cu rugăciunile tale păzindu-ne de primejdii și de necazuri.

Cu ostenele tale cele foarte grele doborând pe vrăjmașul, împotriva lui întărește acum gândurile noastre cele slăbite prin revărsările patimilor, cu rugăciunile tale cele sfinte, părinte Nicolae.

A Născătoarei:

Minunea cea mai presus de minte a nașterii tale, Maică Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, mintea nu poate să o înțeleagă; pentru aceea, te rog: Umplesă de dar mintea mea ca să te măresc pururea.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Avut-ai către noi puternică iubire, Doamne, că pe Unul-«Născut Fiul Tău pentru noi la «moarte L-ai dat. Pentru aceasta, «mulțumind, strigăm Ție: Slavă «puterii Tale, Doamne».

Ca pe niște fulgere, ca pe niște raze, Cel ce ești Soarele cel neapus, pe apostolii Tăi la marginile lumii trimițându-i Cuvântule, pe toți i-ai luminat și întunericul necunoștinței l-ai alungat.

Marea păcatului celui cumplit mă înviforează, Cuvântule, și valurile gândurilor celor fără de rânduială tulbură sărmanul meu suflet. Îndreptătorule Doamne, pentru rugăciunile ucenicilor Tăi, mântuiește-mă.

Mă cutremur, Stăpâne, gândind la venirea Ta cea înfricoșătoare;

că, mai înainte de judecată, cugetul meu cel dinlăuntru mă învinovățește și, mai înainte de a fi osândit la chinuri, mă chinuiește nepăsarea mea.

A Născătoarei:

Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai născut din Fecioara, fiica cea dumnezeiască, pentru sfintele ei mijlociri și ale înțelepților Tăi apostoli, Mântuitorule, de toată strâmtorarea și de toată nevoia izbăvește pe robii Tăi.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Munte umbrit...

Mijlocitor către Dumnezeu tot credinciosul te pune înainte totdeauna pe tine, Sfinte Nicolae; pentru aceea, te rugăm: De strâmtorarea cea cumplită și de căderea în greșeli izbăvește-ne, părinte.

Ca pe o curgere vie având în inimă harul Domnului, înțelepte, răcorești pururea pe cei ce sunt primejduiți să piară cu ticăloșie, de arșița necazurilor și de seceta păcatelor, preafericite.

Cel ce ai scăpat odinioară pe cei osândiți la moarte nedreaptă, apără-ne și pe noi acum, preafericite, de nedreptatea oamenilor celor făcători de stricăciune și de toată amăgirea diavolească.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul, Cel ce S-a întrupat din milostivirea cea peste măsură, L-ai născut în chip ne-

grăit; pe Acela roagă-L, Preacurată, ca să ne mântuim noi toți de întinăciunile trupesti și de toate greutatele vieții.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce ești nevăzut pe pământ Te-ai arătat și cu oamenii de «voie ai viețuit, Tu Cel necu-prins. Pentru aceasta, către «Tine din zori îndreptându-ne, Te «lăudăm, Iubitorule de oameni».

Pe pământ întrupându-Te, pe ucenici i-ai făcut ceruri care au vestit slava Ta, Hristoase; deci, pentru aceștia, miluiește sufletele noastre, Doamne.

Din patimi și din toată nevoia și de strâmtorarea cea cumplită, mântuiește, Cuvântule, pe robii Tăi, pentru rugăciunile cele bineprimite ale apostolilor Tăi.

Vai mie, suflete prea ticăloase, cum vei sta înaintea înfricoșătorului divan, rămânând fără de roadă? Grăbește-te și te pocăiește, odrăslind roduri de fapte bune.

A Născătoarei:

Pe Cel ce S-a arătat pe pământ în chip de negrăit, cu trup din curate sângiurile tale, Curată, roagă-L ca pe Fiul tău, să ne dăruiască nouă iertare totdeauna.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cu lumina Ta cea neînserată...

Stând înaintea Luminii celei scurate și cu razele cele ce ies de acolo luminându-te pururea,

părinte, cere tuturor luminare și pace.

Pe mine cel ce Te-am mâniat mai mult decât toți oamenii, cu mintea cea nemulțumitoare, Preabunule, miluiește-mă cu rugăciunile cele fierbinți ale lui Nicolae.

În trândăvie cheltuind viața mea, mă rog ție, părinte Nicolae, înalță spre pocăință cugetul meu cel întinat.

A Născătoarei:

Ca una ce ești bucuria îngerilor, de Dumnezeu cu daruri dăruită, umple de bucurie gândul meu cel întristat și în nepurtare de grijă afundat.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a împresurat și se «sfârșește duhul meu; ci, tin-«zându-Ți brațul Tău cel înalt, «Stăpâne, ca pe Petru mântuieș-te-mă, Îndreptătorule».

Ceata apostolilor, izvorând adâncul înțelepciunii celei duhovnicești, toate șuvoaiele înțelepciunii celei lumești le-a uscat și a adăpat mulțimile celor binecredincioși.

Suspina și lăcrimează, sărmane suflete al meu, și strigă către Domnul, grăind: Greșit-am Ție, Stăpâne, iartă-mă, Milostive, pentru rugăciunile înțelepților Tăi apostoli.

Curgând pâraiele patimilor, a căzut locașul inimii mele; dar voi, apostolilor, cei ce sunteți râuri ale

Duhului, pe mine cel zdrobit la viață mă întoarceți.

A Născătoarei:

Soborul apostolilor împreună cu ceea ce Te-a născut, Te roagă, Hristoase, să trimiți iertare și pace robilor Tăi, ca un Dumnezeu iubitor de oameni și lesne iertător.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Adâncul patimilor...

Omorându-ți mădularele cu înfrânarea, ai câștigat viața cea neîmbătrânitoare, căreia fă-ne și pe noi părtași cu rugăciunile tale, înțelepte, prin ferirea de fapta cea rea.

Cu pânzele corăbiei sfintelor tale rugăciuni, de mărele ispitelor celor de multe feluri și de adâncul păcatelor izbăvește-ne pe noi, la limanul vieții îndrumându-ne, înțelepte ierarhe.

Împodobind scaunul arhieresc de la Mira, te-ai arătat podoabă arhierilor; cu rugăciunile tale păzește-ne pe noi nevătămați de ispitele cele lumești, ierarhe.

A Născătoarei:

Cuvântul cel ce S-a sălășluit în pântecul tău, Maică curată, stricăciunea care se sălășluiește de demult în oameni, prin călcarea poruncii, ca un singur Dumnezeu a smuls-o, pentru mulțimea milei.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Idolului celui de aur de demult, cei trei tineri nu s-au închinat «cu închinăciune persană, ci pe

«Domnul în mijlocul cuptorului
«lăudau: Dumnezeul părinților,
«binecuvântat ești».

Hristos, Cel ce este lumina lumii, lumină v-a arătat pe voi, cei ce ați împrăștiat întunericul înșelăciunii și ați luminat gândurile credincioșilor, purtătorilor de lumină apostoli.

Cursele vrăjmașului cele împotriva noastră sfărâmați-le, purtătorilor de lumină apostoli, și cărările pocăinței neteziți-le nouă, celor ce scăpăm la voi.

Sufletul meu cel înnebunit prin patimi trupești curățiți-l, înviindu-l prin credință, de Dumnezeu grăitorilor apostoli ai Domnului, cei ce sunteți sare dumnezeiască.

A Născătoarei:

Ceea ce ești frumusețea lui Iacov, cu gândurile cele bune, mă rog, luminează-mă, înduplecând acum, împreună cu apostolii, pe Cel ce S-a născut din sânziurile tale cele curate.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cei trei tineri din cuptor...

Pe Arie nebunul, cel ce ducea la pierzare oarecând pe poporul Domnului, l-ai sugrumat cu vinele cuvintelor tale, ca un adevărat mai-mare păstor, părinte Nicolae.

Cu sfințenie săvârșindu-ți preasfântă viața ta, împreună cu apostolii locuiești, părinte Nicolae, trimițând sfințire și lumi-

nare celor ce cu dreaptă credință te fericesc.

Ca pe un izbăvitor binevoitor și ca pe un cald ocrotitor te chemăm totdeauna, părinte Nicolae, să ne slobozești pe noi din patimi și din ispitele cele neașteptate ce vin asupra noastră.

A Născătoarei:

Pe mine, cel ce prin lenevire mi-am întunecat sufletul, luminează-mă, Curată, aprinzând făclia inimii mele, ca prin bună sânguință să te măresc pe tine.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cu focul cel greu de răbdare amestecându-se tinerii, cei «ce au stat întru dreapta credință, și de văpaie fiind nevătămați, cântare dumnezeiască «au cântat: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Lovitu-m-am cu sabia patimilor și am fost rănit la inimă, prin dezlănțuirea făcătorului răutății. Slăviților apostoli, cei ce sunteți doctorii sufletelor și ai trupurilor, vindecați-mă pe mine, cel cu totul rătăcit.

În tot pământul s-a întins vestirea cea dumnezeiască a propovăduitorilor, care învățau în chip minunat să cinstim o ființă, o fire, o Domnie cu adevărat și o Împărăție a Sfintei Treimi întru toți vecii.

Pe mine care mult am greșit și îndelungă-răbdarea Ta cea dumnezeiască prin statornică păcătuire am cheltuit-o, întoarce-mă, Stăpâne, Cel ce știi neputința mea cea multă, lenea și înțelegerea cea rea, Cuvântule.

A Născătoarei:

Dumnezeiescule clește, Născătoare de Dumnezeu, Care ai primit în chip negrăit pe Cărbunele cel dumnezeiesc, cărbunii cei aprinși ai patimilor mele stinge-i, Preasfântă, cu roua rugăciunilor Tale și ale preamăriților și dumnezeieștilor apostoli.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Pe Dumnezeul cel slăvit...

Blând fiind, cuvioase, pământul celor blânzi ai moștenit; pentru aceea, cu credință mă rog ție, îmblânzește cu rugăciunile tale valurile vicleanului ce se ridică fără încetare asupra mea.

Precum ai scăpat de moarte pe voievozii cei pe nedrept osândiți să moară, așa ne scapă și pe noi de răutatea oamenilor celor răi și de toate uneltirile diavolești, Nicolae, rugând pe Mântuitorul.

Arătat-ai oamenilor calea cea dreaptă și mântuitoare, pe care povățuiește-ne și pe noi cei ce călătorim în viață, Nicolae de trei ori fericite, ca împreună să intrăm în cetatea vieții.

A Născătoarei:

Tăria și lauda mea este Cel ce S-a născut din tine, cea cu totul fără prihană; pe Acela cu osârdie roagă-L, Fecioară, să mă întărească pe mine, cel slăbănogit de patimi, ca să împlinesc poruncile Lui cele mântuitoare.

Cântarea a 9-a:**Irmosul:**

În Lege, în umbră și în Scriptură, închipuire vedem noi credin-
«cioșii. Toată partea bărbătească,
«ce se naște întâi, sfântă lui Dum-
«nezeu este. Deci, pe Cuvântul cel
«întâi-născut, Fiul Tatălui celui
«fără de început, Cel întâi-născut
«din maică, fără ispită bărbă-
«tească, Îl slăvim».

Cuvântule al Tatălui Celui fără de început, Cel ce ai întărit cu cuvintele ucenicilor Tăi margi-
nile pământului, pentru rugă-
ciunile acelora, și pe mine, cel ce
am alunecat nebunește spre pa-
timi și amăgirii diavolești m-am
supus, miluiește-mă.

Suflete al meu, cel robit de por-
«nirile patimilor, înalță rugă-
«ciuni Celui ce a pățimit pentru
«tine, ca să te izbăvească de pa-
«timi, rugându-se vădit sfinții
«ucenici, cei ce cu trupul lor au
«urmat patimilor Lui.

Ucenici ai lui Hristos, când veți
șede cu Dânsul, să judecați pe
cei supuși judecății, sufletul
meu, cel spurcat cu fapte necu-
viincioase, păziți-l neosândit, ca
niște buni apărători ai mei și ca
niște ocrotitori ai lumii.

A Născătoarei:

Fecioară curată, dumnezeiască
Mireasă, camera cea curată a
lui Hristos, Fecioară preasfântă,
ceea ce pe Dumnezeu, Sfântul
sfinților, mai presus de fire și de
cuvânt L-ai purtat în pânțele,
împreună cu sfinții apostoli
roagă-L pentru noi toți.

Canonul Sfântului Nicolae**Irmos:** În muntele Sinai...

Ca pe o cetate dumnezeiască,
întărire și bun loc de scăpare
te-a câștigat pe tine lumea cea
pământească, prin mijlocirile tale,
mântuindu-se totdeauna de toată
strâmtorarea ispitelor, părinte
Nicolae; pentru aceea cu credință
prin laude te ferește pe tine.

Strâmtorat fiind de multe îm-
presurări, caut scăpare la lăr-
gimea mijlocirii tale celei fier-
binți, preafericite, strigând ție;
Schimbă-mi durerea sufletului
meu, alinează-mi valurile dez-
nădăjduirii și împacă mintea
mea cea tulburată.

Venirea Ziditorului este aproape,
ca să judece tot pământul; și,
fiind nepregătit eu ticălosul, de
tot mă înfricoșez, cugetând la
mulțimea răutăților mele. Doam-
ne, îndelung-răbdătorule, îndu-
ră-Te și mă mântuiește, pentru
dumnezeieștile rugăciuni ale
cuviosului Tău Nicolae.

A Născătoarei:

Arată-te mie luminare mântui-
toare, ceea ce ai născut Lumina,
alungând norii cei mulți și cum-

pliți ai sufletului meu, ca, prin rugăciunile tale, să ajung fiu al zilei, cele cuvioase făcând, și cu laude de cântări să te fericesc pururea.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri apostolești:

În tot pământul a ieșit vestirea voastră, sfinților apostoli; înșelăciunea idolilor ați risipit, propovăduind dumnezeiasca cunoștință. Aceasta este lupta voastră cea bună, fericiților; pentru aceea lăudăm și mărim pomenirea voastră.

Poruncile lui Hristos fără știrbire păzind, sfinților apostoli, în dar ați luat, în dar dați, vindecând patimile sufletelor și ale trupurilor noastre; pentru aceea, având îndrăzneală, pe Dânsul rugați-L să miluiască sufletele noastre.

A mucenicilor:

Puterile sfinților îngeri s-au minunat de pătimirile mucenicilor; că, fiind cu trup muritor îmbrăcați, de chinuri n-au băgat seamă, următori făcându-se patimii Mântuitorului Hristos și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești cea dintâi sfântă, Curată, lauda cetelor cerești, cântarea apostolilor și împlinirea proorocilor, primește, Stăpână, și rugăciunile noastre.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit și ai sălășluit într-însul, Milostive, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomeneste-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Cu undița Crucii dintru adâncul necunoștinței scoțând pe popoare, voi Apostolilor, înșelăciunea elinească de pe pământ ați risipit-o, făcându-vă cu adevărat izbăvitori negreșelnici ai celor credincioși; pentru aceea, vă fericism.

Ca niște raze de taină și străluciri luminate ale Soarelui făcându-vă, apostolilor, întunericul păgânătății l-ați împuținat și la lumina cunoștinței de Dumnezeu ați îndreptat pe toate popoarele; pentru aceea, vă cinstim.

A mucenicilor:

Cercarea chinurilor răbdând-o, pătimitorilor, dintru înălțime roua harului ați primit, și patimile oamenilor, ca niște slujitori ai lui Hristos, pururea le vindecați cu bună tărie, înțelepților. Pentru aceea, cu credință vă cinstim pe voi, sfinților.

Slavă...

Sfinților propovăduitori ai Treimii: Petre, Pavele, Marcu și Luca, Matei, Simone, Iacobe, Andrei, Ioane, Vartolomei, Filipe și Toma, cu osârdie pururea

pe Dânsa rugați-o, ca să ne izbăvim noi de toată strâmtorarea.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești podoaba apostolilor și bucuria sfinților purtători de chinuri, Stăpână de Dumnezeu cu daruri dăruită, roagă pentru noi pe Mântuitorul a toate și Dumnezeu, ca să luăm iertare de greșeli, și viața cea dumnezeiască toți să o dobândim.

SLUJBA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Crucii:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Făptura s-a sfințit, Unule îndelung-răbdătorule, cu cinstit sângele Tău și cu apa cea sfântă; iar cu răstignirea Ta, Cuvântule, râurile păgânătății au secăt și Adam din cădere s-a mântuit.

Cel ce ești mai presus de toată cinstirea, Iubitorule de oameni, Te-ai lăsat batjocorit pentru noi, cu oțet ai fost adăpat și Crucea de voie ai răbdat, ca pe toți să-i mântuiești din stricăciune cu moartea Ta, Făcătorule de bine.

Pe lemn Te-ai lăsat ținut de voie, «Preabunule, pentru noi Te-ai adus jertfă Tatălui, jertfele idolești le-ai curmat și stăpânirea «urzitorului de rele ai risipit-o, «Împărate al veacurilor.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Cu arătarea Crucii...

Ceea ce ești norul luminii celei neapuse, binecuvântată Marie, de Dumnezeu dăruită Fecioară, strălucește-mi lumina pocăinței, mie, celui ce m-am prins nebuște într-un întunericul păcatelor, și mă izbăvește cu rugăciunile tale de focul gheenei și de întunericul cel nepătruns, și pârtaș zilei celei neînserate mă arată pe mine, cel ce caut scăpare sub acoperământul tău, Preacurată.

Ceea ce ai născut pe Cel ce voiește milă, preamilostivă Fecioară, pe Dânsul roagă-L ca să miluiască sărmanul meu suflet cel alunecat în adâncul pierzării, chiar prin ispitele vrăjmașului. Deci, să nu întorci fața ta acum de la rugăciunea mea, Preacurată, nici să întorci de la robul tău milele tale cele mari, pentru îndurarea cea nemăsurată.

Cel ce în Eden a amăgit pe Adam ca să nu asculte pe Dumnezeu, acela și pe mine m-a înșelat; că, din calea cea dreaptă abătându-mă, în cea neumblată m-a aruncat, în groapa a multor păcate, și se fălește vicleanul, văzându-mă căzut de tot. Ci, cu sabia rugăciunilor tale, Fecioară, lovește-l pe el și mă izbăvește de cursele lui ca o milostivă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Văzând spânzurat pe lemn pe Cel ce S-a născut din tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, te tânguiai, strigând: Preadoritul meu Fiu, unde Ți-a apus frumusețea cea luminată, cu care ai înfrumusețat neamul omenesc?

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm, Hristoase, păzitoarea lumii, mântuirea noastră a păcătoșilor, curățirea cea mare, biruința creștinilor, lauda a toată lumea.

Lemnul neascultării a odrăslit moarte lumii, iar lemnul Crucii, viață și nestricăciune. Pentru aceasta, ne închinăm Ție, Doamne, Celui ce Te-ai răstignit; să se însemneze peste noi lumina feței Tale.

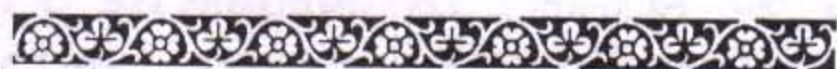
A mucenicilor:

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne! Că s-a înfipt într-un loc și lucrează în lume; și a arătat din pescari apostoli, și din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Lumea s-a miluit, Cuvântule, cu răstignirea Ta; zidirea s-a luminat, neamurile mântuire au aflat, Stăpâne, strigat-a Preacurata. Iar eu acum sunt pătrunsă

de durere, văzând patima Ta cea de voie.

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Crucea s-a înfipt pe pământ și s-a atins de ceruri, nu ca un lemn ajungând la înălțime, ci Tu printr-însa umplând toate; Doamne, slavă Ție!

Pe chiparos, pe pin și pe cedru Te-ai înălțat, Mielul lui Dumnezeu, ca să mântuiești pe cei ce se închină cu credință răstignirii Tale celei de voie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Văzându-Te pe Cruce înălțat, cu bucurie se bucura toată făptura, Îndelung-răbdătorule, striga Curata, cea cu totul nestricată și prea fără prihană; căci a aflat mântuire prin Tine, Fiul meu prea iubit, care, prin lemnul Crucii, ai tămăduit osânda lemnului; iar mie acum cele dinlăuntru mi se tulbură nerăbdând să Te văd pe Tine omorât.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

De puterea Ta cea nemăsurată și de răstignirea cea de voie, oștile îngerilor s-au spăimântat văzând cum Cel nevăzut era rănit cu trupul, vrând să răs-

cumpere din stricăciune firea omenească. Pentru aceasta, strigăm Ție, ca Dătătorului de viață: Slavă, Hristoase, îndurării Tale.

Primind să pătimești cruce și moarte în mijlocul zidirii, ai răbdat acestea, când ai binevoit, Mântuitorule, să fii pironit cu trupul. Atunci și soarele și-a ascuns razele; atunci și tâlharul, pe Cruce văzându-Te, Te-a lăudat, cu evlavie strigând: Pomeneste-mă! Și crezând, a primit raiul.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoareci:**

Junica cea nepusă la jug și dumnezeiască, văzându-și Vițelul său pe Cruce, de voie patimă răbdând, zicea: Vai mie, Fiule! Ce taină minunată este aceasta? Cum ai primit moartea, Cel ce ești fără de moarte? Laud a Ta îndelungă-răbdare, Cuvântule, și slăvesc mila Ta cea nemăsurată.

După catisma a treia, sedeauna Crucii:

Cel ce ai fost pălmuit peste obraz pentru neamul omenesc și nu Te-ai mâniat, izbăvește din stricăciune viața noastră, Doamne, și ne mântuiește pe noi.

A mucenicilor:

Vitejia răbdării voastre, prealăudaților purtători de chinuri, a biruit meșteșugirile cele viclene ale vrăjmașului începător al răutății; pentru aceasta, v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Ci rugați-vă Domnului,

să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, voi cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoareci:**

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cele cerești văzând s-au înfricoșat și cele pământești cu frică s-au cutremurat când ai fost înălțat pe Cruce, de voie, Cel ce ești fără de păcat; soarele s-a întunecat și luna s-a înnegrit. Atunci și Maica Ta, plângând, a grăit: Fiul meu, ce vedere este aceasta? Cum ai pătimit Tu singur pentru toți?

Psalmul 50

CANOAANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pământul cel roditor de adâncime, uscat l-a trecut oare-«când soarele; căci ca un zid s-a încheșat apa de amândouă părțile, trecând poporul marea pedestru și lui Dumnezeu cu plăcere cântând: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit».

Valurile mării cu toiagul le-ai încheșat și pe poporul lui Israel l-ai trecut, mai înainte vestind Crucea Ta, prin care ai tăiat apa înșelăciunii; și la pământul cunoștinței de Dumnezeu ai mântuit pe toți cei ce laudă cu credință puterea Ta, Îndurate.

Cel ce ai făcut cu porunca adâncul și ai acoperit cu ape pe cele mai de deasupra, Puternice, și ai spânzurat pământul peste ape, Te-ai spânzurat pe lemn și cu un semn ai zguduit toată zidirea, și inimile tuturor le întărești întru frica Ta.

Ale mucenicilor:

Fii ai lui Dumnezeu v-ați făcut prin împărtășire, dumnezeieștilor mucenici, și locuitori și moștenitori ai Sionului celui de sus, întru care și cununile purtând, strigați luminat: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Tăindu-vi-se mâinile și picioarele și fiind crestați cumplit, mucenicilor, și în foc fiind aruncați, nu v-ați lepădat nicidecum de Hristos, Cel ce este Dumnezeuul tuturor, și cu căldură ați strigat: Să cântăm Domnului, căci cu slavă s-a preaslăvit.

A Crucii și a Născătoarei:

Preafrumoasa și Fecioara, Stăpâna, pe Fiul cel ce L-a născut, văzându-L de voie ridicat pe lemn, plângând se tânguia, strigând cu durere: Dumnezeule al tuturor, Bunule-îndurate, Cel ce ești Domnul slavei, cum pătimești acestea, Stăpâne?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea I:

Irmos: Să cântăm Domnului...

Norul cel duhovnicesc, care a răsarit în chip de negrait pe Raza strălucirii cerești, a strălucit

lumina cunoștinței de Dumnezeu și a pocăinței, una Curată, Născătoarea de Dumnezeu și acoperământul sufletelor noastre.

Grabnică scăpare și întărire, zid, turn și liman sigur avându-te toți pe tine, Maica lui Dumnezeu, cei ce suntem clătinați pe marea relelor și a necazurilor ne izbăvim de primejdii.

Bucură-te, sălașul slavei celei negraite, bucură-te, locașul Soarelui celui ceresc, bucură-te, odorul fecioriei, bucură-te, dumnezeiască purtătoare a Dumnezeirii Cuvântului; bucură-te, hrănitoare a vieții tuturor.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întărește, Doamne, «Biserica Ta, pe care ai câștigat-o «cu scump sângele Tău».

Purtând ipostas alcătuit din două firi, Cuvântule, ai răbdat răstignire prea necinstită, care este pricinuitoare de cinste celor ce Te cinstesc.

Dezlegatu-s-au pământenii de blestem, blestem făcându-Te Tu, Stăpâne, și prin Cruce izvorându-le binecuvântare.

Ale mucenicilor:

Străini și călători făcându-vă în tot pământul, locuitori cerești cu adevărat v-ați arătat și cu Hristos împreună-moștenitori, prealăudaților.

Câștigând sfinții Crucea ca pe o armă foarte tare, toată puterea vrăjmașului pierzător au biruit.

A Crucii și a Născătoarei:

Fecioară te-ai păstrat și după naștere, Curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu întrupat, Care de voie S-a pironit pe Cruce.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Întăritu-s-a inima mea...

Mielușea neîntinată și Fecioară, care ai născut pe Mielul Cel ce ridică toată boala, mântuiește turma ta, de Dumnezeu Născătoare.

Tu, ceea ce ai rodit pe Strugurele cel ceresc și ai umplut paharul pocăinței, păcătoșilor iertare ai lucrat.

Cei ce înotăm pe marea păcatului și ne afundăm în sărătura greșelilor, năzuim la dulceața rugăciunilor tale, Preasfântă Fecioară.

Cântarea a 4-a:

Irmos:

Acoperit-a cerurile bună-tatea Ta, Hristoase; că, ie-«șind din chivotul sfințirii Tale, «din nevătămată Maică, în Bise-«rica slavei Tale arătat-Te-ai «ca un prunc în brațe purtat; și «s-au umplut toate de lauda Ta».

Hristoase, Cel ce singur ai ridicat căderea lui Adam, făcându-Te nou-Adam, pe Cruce mâinile pironindu-Ți și cu trestia fiind bătut de voie, oțet și fiere gustând, preaînălțăm înălțimea marii Tale milostiviri.

Ca pe o oaie spre junghiere Te-a văzut proorocul, Cuvântule al lui Dumnezeu, și ca pe un miel care nu se împotrivește nicidecum, nici nu strigă; pentru că de bunăvoie ai pățimit să fii răstignit, ca să mântuiești, ca un îndurat, pe cei ce cu voia au greșit.

Ale mucenicilor:

Brăzdându-și sufletul cu plugul credinței, mucenicii lui Hristos, prin răbdarea chinurilor sămânța au semănat și au secerat spicul îmbelșugat al muceniei, care hrănește cetele credincioșilor; pentru aceea pururea sunt măriți.

Strâmtorați fiind de împresurarea chinurilor celor greu de răbdat, prin așteptarea celor dorite, la lărgimea împărăției celei de sus au ajuns mucenicii lui Hristos. Pentru aceea, lărgesc gurile noastre, ca să lăudăm luptele lor neîncetat.

A Crucii și a Născătoarei:

Ca un clește ai primit pe Cărbunele cel dumnezeiesc, Care nicidecum n-a ars, ci mai degrabă a răcorit pântecul tău cel nevătămat și dumnezeiesc, Maică-Fecioară. Pe Acesta, văzându-L cu trupul de voie înălțat pe lemn, cu laude Îl slăvim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Auzit-am glasul...

Arată spre mine îndurarea Ta cea mult milostivă, că Tu ai fost Maică a Celui milostiv față de toți.

Pe mine cel rătăcit în noaptea păcatului luminează-mă, pururea Fecioară, ca una care ai născut pe Luminătorul.

Pentru robii tăi rugând pe Stăpânul tuturor, îmblânzește-L, ceea ce ești apărătoarea lumii.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Când a văzut Isaia, în vedenie, pe Dumnezeu pe scaun «preaînalt, de îngerii slavei înconjurat, a strigat: Vai mie, ticălosul! Că am văzut mai înainte pe Dumnezeu întrupat, pe Cel ce stăpânește pacea și lumina cea neînserată».

Odihnindu-Te Tu pe lemn, Stăpâne Cuvântule, odihnitu-m-ai pe mine cel ostenit prin osteneala păcatelor și ai ridicat ocară mea cu ocările pe care le-ai răbdut, Iisuse; laud stăpânirea Ta și dumnezeieștile patimi.

Aprins-ai ca pe o făclie pe Cruce trupul Tău și ai căutat drahma cea pierdută, Iubitorule de oameni, și pe toate puterile Tale cele prietene le chemi la aflarea acesteia, să laude stăpânirea puterii Tale, Hristoase.

Ale mucenicilor:

Zdrobit fiind înșelătorul, mort se vede și nelucrător la picioarele purtătorilor de chinuri ai lui Hristos cei neînșelați. Iar aceștia numărați sunt acum împreună cu îngerii cei neînșelați, umplându-se de bucuria cea negrăită.

Fiind sfinții tare înghețați de gerul cumplitelor chinuri, al necazurilor și al durerilor, s-au strămutat cu adevărat la căldura cea dumnezeiască a împărăției cerești și se arată pururea apărători fierbinți ai credincioșilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Cel răstignit pe lemn și împuns în coastă cu sulița, pe Cel ce de demult a zidit pe Eva din coastă, văzându-L, Preacurată Fecioară, strigai ca o Maică: Cum mori, Fiul meu, Cel ce ești viața cea fără de moarte?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pacea Ta dă-ne-o nouă...

Puterea Celui Preaînalt umbrind pântecul tău, Preacurată, l-a arătat încăperea a Dumnezeului celui neîncăput și pe tine, Maică a Vieții și izbăvire a noastră a tuturor.

Izvor dumnezeiesc al mântuirii mele dobândindu-te, să nu mă înece viforul cel rău, nici să mă înghită adâncul păcatului, Stăpână preasfântă.

Brazdă a fecioriei, pământul cel nearat te-ai arătat lumii, pururea Fecioară, din care cu negrăit cuvânt S-a născut lucrător Ziditorul nostru al tuturor.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-a Ție bătrânul, văzând cu ochii mântuirea, «care a venit popoarelor de la

«Dumnezeu: Hristoase, Tu ești «Dumnezeul meu».

Junghiatu-Te-ai de voie ca un miel, întorcând la viață pe cel ce de demult s-a omorât de voie prin mâncarea din pom, Hristoase.

Pe Cruce Te-ai înălțat și înșelăciunea diavolească a fost doborâtă, iar mulțimile credincioșilor s-au înălțat, lăudându-Te pe Tine, Dătătorule de viață.

Ale mucenicilor:

Cu roșeala cea din sângiuri stropiți fiind mucenicii, stau acum înaintea Împăratului tuturor, purtând cununi.

Vindecări tuturor celor neputincioși izvorăsc moaștele cinstiților mucenici și mulțimea patimilor o îneacă.

A Crucii și a Născătoarei:

Mintea omenească nu poate să înțeleagă taina nașterii tale celei mai presus de fire, Fecioară, că tu, Prealăudată, ai născut mai presus de minte.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Strigat-am, întru suspinul...

Faptele mele îmi sunt judecată de osândă, Stăpâne; ci Tu, pironindu-Te pe lemnul Crucii, ai pricinuit bogăția îndreptării.

Toată negura păcatului se curățește cu rugăciunea ta; că, strălucind din tine, Hristos, Lumina cea fără de ani, a risipit întunericul greșelilor.

În tine, Preabună, am pus nădejdea mea, și aștept darul tău cel curățitor de la Cel ce S-a născut din tine, prin Care miluiește-mă, Preasfântă Fecioară.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Pe Tine, Cel ce ai răcorit în foc pe tinerii cei ce Dumnezeu Te-au numit și în «Fecioară neîntinată Te-ai sălășluit, Dumnezeu-Cuvântul, Te lăudăm, cântând cu dreaptă «credință: Binecuvântat ești, «Dumnezeul «părinților noștri».

Pe cedru, pe pin și pe chiparos Te-ai înălțat, Stăpâne, Unul din Treime fiind, și ai înălțat pe cei căzuți în adâncul multor dulceți. Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Cu cinstit sângele Tău, Doamne, zidirea ai curățit de sângele ce se aducea necuraților diavoli, și ai curmat spurcatele jertfe, Cuvântule al lui Dumnezeu, fiind junghiat ca un miel nevinovat. Slavă stăpânirii Tale!

Ale mucenicilor:

Înaintea tiranilor stăteau pătimitorii ca niște stâlpi neclintiți, răsturnând înșelăciunea, și întărind inimile credincioșilor, cântând: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

N-ați fost arși de văpaie, având voință mai înflăcărată decât focul, răbdătorilor de chinuri ai lui Hristos, purtătorilor de

cununi, strigând: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

A Crucii și a Născătoarei:

Zămislire neasemănată și naștere netâlcuită singură ai avut, Curată, întrupând pe Stăpânul Cel ce cu trupul S-a răstignit; pe Care lăudându-L, strigăm: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cei trei tineri în cuptor...

Din tine, Maică-Fecioară, răsărind Soarele cel prealuminos și luminând inimile noastre, ne învață să cântăm: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Zidirea se luminează cu zămislirea ta cea fără de sămânță și mărește nașterea ta și o laudă pe dânsa, cântând cu dreaptă credință: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Ziditorul a toate și Domnul cel mai presus de Dumnezeuire, luând trupul nostru din tine, Prealăudată, și îndumnezeindu-l, întru înălțime șade împreună cu Tatăl și cu dumnezeiescul Duh.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

În focul cel mistuitor uniți fiind, cei ce au fost cei dintâi «în cinstirea de Dumnezeu, dar «de văpaie nefiind vătămați, «cântare dumnezeiască au «cântat: Binecuvântați toate

«lucrurile Domnului pe Domnul «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Poporul cel îndărătnic și nerecunoscător, pe Tine, Cel ce cu voie bine plecată ai vrut să fii răstignit, Te-a osândit să fii omorât, Cuvântule, ca pe cei ce s-au omorât de voia lor, să-i înviezi cu Tine, lăudându-Te și slăvindu-Te întru toți vecii.

Întinsu-Ți-ai pe Cruce palmele, Stăpâne, vindecând mâinile cele întinse cu neînfrânare către pomul cel de mâncare, ale celui întâi-zidit; și, văzându-Te soarele, de frică razele și-a ascuns și toată zidirea s-a cutremurat.

Ale mucenicilor:

Cu ploile sfintelor lupte, șuvoaiele păgânătății și mlaștinile idolatriei le-au secat purtătorii de chinuri și au izvorât izvoare de vindecări, care spală întinăciunea patimilor și inimile credincioșilor le adapă din destul.

Următori ai cinstitelor Patimi, plinitori ai dumnezeieștilor porunci, purtătorilor de chinuri, împreună-cetățeni cu îngerii, rugați pe Dumnezeu ca să fie scriși acum în cetatea cea de sus, cei ce vă cinstesc pe voi întru toți vecii.

A Crucii și a Născătoarei:

Vas de aur și sfeșnic, masă și toiag, munte dumnezeiesc și nor, Cămară a Împăratului și scaun în chipul focului, te numim toți credincioșii pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea

ce și după naștere te-ai păstrat fecioară.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe Domnul, Cel ce S-a pogorât...

Pe Cruce săvârșind mântuirea noastră, Fiul tău, Fecioară, ne îndeamnă să strigăm: Preoți binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Vrăjmașul încearcă să mă înghită cu păcatele; dar tu, Născătoare de Dumnezeu, scoate-mă și mă scapă din tirania lui, ca să te măresc întru toți vecii.

Cumplită noapte a păcatelor mă învăluie, Fecioară preacurată; că nu am candela care să lumineze sufletul meu cu untdelemnul facerii de bine; pentru aceasta, am și fost lepădat afară din camera cea de sus.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

În Lege, în umbră și în Scriptură, închipuit vedem noi, creștincioșii. Toată partea bărbătească, ce se naște întâi, sfântă lui Dumnezeu este. Deci, pe Cu-vântul Cel întâi-născut, Fiul «Tatălui Cel fără de început, Cel «întâi-născut din Maică, fără «ispită bărbătească, Îl slăvim».

Pe Cruce fiind pironit, Iisuse, Cel ce pe nimic ai întemeiat tot pământul, pe mine, cel înecat cu năravul cel rău în noroiul păcatelor, m-ai scăpat ca un bun și îndurat, Hristoase, și cu moartea Ta cea de ocară m-ai ridicat la cinstire, mult Îndurate.

Dumnezeule, Cel nevăzut cu firea, Te-ai văzut înălțat cu trupul, ca să mântuiești lumea cea văzută de vrăjmașii cei nevăzuți și pe cei de jos să-i faci cerești, Hristoase. Slăvim stăpânirea puterii Tale celei prea mari.

Ale mucenicilor:

Oaste a sfinților celor sfințiți, sfântă tabără aleasă, rai ce are în mijloc pe Hristos pomul Vieții, Biserică înfrumusețată de Dumnezeu, adunare cinstită v-ați arătat, întru tot lăudaților purtători de chinuri ai Mântuitorului.

Pe noi cei de pe pământ, care vă pomenim pe voi, pomeniți-ne, Sfinților, cei ce stați acum cu strălucire înaintea scaunului Stăpânului, și cu bogatele raze cele de acolo cu sfințenie sunteți luminați, ca să aflăm dezlegare datoriiilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Văzând luminătorii cerești răstignirea Ta, Fiule al meu, au apus; dar cum n-a apus necredincioasa adunare evreiască, dându-Te la moarte pe Tine, Începătorul vieții? Așa striga Născătoarea de Dumnezeu, pe care neîncetat o mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe tine, rugul nears...

De voie mâinile întinzându-Ți pe dumnezeiască Crucea Ta, mâna strămoșului cea întinsă spre pom în Eden, prin călcarea poruncii, ai vindecat-o.

Sufletul meu cel cu totul pătruns de cumplite păcate și îmbolnăvit de nevindecată durere,

cu leacul rugăciunii tale tămăduiește-l.

Bucură-te, dumnezeiesc locaș însuflețit al slavei Domnului. Bucură-te, armă cerească a pocăinței. Bucură-te, ușă, prin care noi, păcătoșii, ne mântuim.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile Crucii:

În chipul Crucii Moise în munte mâinile tinzându-și spre înălțime, pe Amalic l-a biruit; iar Tu, Mântuitorule, palmele întinzându-Ți pe cinstita Cruce, m-ai îmbrățișat, mântuindu-mă din robia vrăjmașului, și mi-ai dat semnul vieții, să fug de arcul protivnicilor mei. Pentru aceasta, Cuvântule, mă închin cinstitei Crucii Tale.

Prin pizmă am fost scos afară din rai, căzând cu cădere cumplită; dar nu m-ai trecut cu vederea, Stăpâne, luând pentru mine trup asemenea mie; răstignitu-Te-ai și m-ai mântuit și la mărire m-ai adus, Mântuitorul meu, slavă Ție!

A mucenicilor:

Veniți toate popoarele să cinstim pomenirea sfinților mucenici; că, privesc făcându-se îngerilor și oamenilor, cununa biruinței de la Hristos au luat și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Șiroaie de lacrimi vărsând cea cu totul fără prihană, suspina și

plângea, strigând dintru adâncul sufletului: Iisuse al meu, Lumina cea preadulce, cum ai apus? Cum să Te văd acum pe Cruce mort fără glas pe Tine, Cel ce ai zidit toate cu cuvântul?

VINERI LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit; dar ai sălășluit într-însul, Îndurate, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomeneste-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Văzându-Te pe Cruce, Doamne, soarele și-a întunecat lumina, pietrele s-au despicat, Stăpâne, și tot pământul s-a cutremurat; iar catapeteasma Templului s-a rupt prin mijloc, văzându-Te pătimind fără dreptate pe Tine, Mântuitorule, Cel necuprins cu mintea.

Iisuse, Cel ce ești viața celor vii, pentru toți Te-ai adus la moarte, ca prin dumnezeieștile Tale patimi să mântuiești, ca un Dumnezeu, pe cei omorâți prin mâncarea din pom și să-i faci locuitori ai raiului. Pentru aceea, cu credință mărim patimile Tale.

A mucenicilor:

Urmând patima Celui ce a pătimit pentru noi și a luat asupra-Și ocările oamenilor, prin multe chinuri ați doborât pe vrăjmașul și

mărirea cea de sus ați câștigat, mucenicilor. Pentru aceea, cu cuviință dumnezeiască vă mărim, sfinților.

Slavă..., **a Treimii:**

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt să lăudăm credincioșii, întru o Dumnezeire neamestecată, unei Începătorii și unei Slave închinându-ne cu dumnezeiască cuviință, cu evlavie și cu dreaptă credință, strigând: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Văzând pe Fiul tău răbdând patimi cu trupul pe Cruce de voie te-ai tulburat cu totul și, plângând, ai strigat, Preacurată: Vai mie, Fiul meu, cum ai murit, vrând să înviezi pe cei morți, Mântuitorule?

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am... stihiri ale Mântuitorului:

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Fă-mă locaș al cinstitului Tău Duh, Hristoase al meu, curățind întinăciunile greșelilor mele, că adăpost al diavolilor am ajuns acum; pe aceștia alungă-i din mine, ca pe cei ce oarecând spurcau Biserica Ta.

Doamne, Cel ce ca un îndurat voiești să se mântuiască toți pă-

cătoșii și dreptii și să nu piară nimenea, Însuți fă-mă și pe mine unul din cei mântuiți, Cuvântule, că am viețuit cu lenevire și am nesocotit poruncile Tale.

Adormind în groapă ca un om, Hristoase, cu putere nebiruită ai înviat, ridicând împreună cu Tine pe cei ce sălășluiau din veac în morminte. Pentru aceasta, pe cei adormiți întru credință, odihnește-i în veșnicele locașuri.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

De adierile vrăjmașului, ca o trestie mă clatin totdeauna, Fecioară; ci miluiește pe robul tău, și nu mă lăsa până la sfârșit să mă clatin de furtunile aceleia, ci întărește-mă întru credința Domnului.

Viforul patimilor cuprinzându-mă și înăbușindu-mă, tulbură neîncetat sărmanul meu suflet și întru adâncul deznădăjduirii mă împinge; dar tu, Preacurată, prefă viforul acesta în liniște adâncă.

Roagă pe Cel ce S-a născut din tine, Fecioară, ca să păzească turma ta nevătămată de toată ispita diavolului celui protivnic și întărește pe toți ca să împlinească voia Fiului tău, Preacurată.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiesc-ome-

nească, cu totul Cinstită? Că, ispită de bărbat neluând, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut, fără de tată, pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci fără de mamă; Care nicidecum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpână, Maică și Fecioară, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri mucenicești:

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase! Că în morminte zac, dar duhurile izgonesc; și au răpus stăpânirea vrăjmașului, prin credința în Treime, luptându-se pentru buna cinstire de Dumnezeu.

Proorocii, apostolii și mucenicii lui Hristos au învățat a lăuda pe Treimea cea de o ființă, au luminat neamurile cele rătăcite și părtași ai îngerilor au făcut pe fiii oamenilor.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credința întărindu-se, cu nădejdea învrednicindu-se, și cu dragostea Crucii Tale sufletește unindu-se, tirania vrăjmașului au zdrobit și, câștigând cununile, se roagă, împreună cu cei fără de trup, pentru sufletele noastre.

A morților:

Toate cele omenești sunt deșertăciune. Câte ne rămân după moarte! Nu rămâne bogăția și nu ne însoțește mărirea; că, venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceea, lui Hristos, Împăratului cel fără de moarte, să-I strigăm: Pe cei mutați de la noi odihnește-i unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești sfântă între femei, Născătoare de Dumnezeu, Maică nenuntită, roagă pe Împăratul și Dumnezeu, pe Care L-ai născut, ca să ne mântuiască pe noi, ca un iubitor de oameni.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele mucenicești.

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Doamne, pomenirea purtătorilor Tăi de chinuri ai luminat-o foarte, ca un Atotputernic; că i-ai întărit pe dânșii să urmeze patimilor Tale și au biruit bărbătește puterea lui Veliar; pentru aceasta, au și luat daruri de tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dăruiește pace poporului Tău.

Împlătoșându-vă cu toată armătura lui Hristos și îmbrăcându-vă cu armele credinței, taberele vrăjmașilor cu vitejie le-ați

biruit; că, pentru nădejdea vieții, cu bărbăție ați răbdat toate îngrozirile și bătăile de la tiranii de demult. Pentru aceea, și cununi ați primit, mucenici ai lui Hristos, cei cu suflet răbdător.

Strălucit-ați prin credință, preastrăluciților sfinți luminători, prealăudaților purtători de chinuri, doctori ai celor neputincioși; că, de bătăile tiranilor netemându-vă, huirile idolești le-ați spulberat, având ca steag nebirit Crucea adevărului.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu-Fecioară. Căci, cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeuul nostru, primind patima cea prin Cruce, ne-a mântuit din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

După catisma a doua, sedeauna mucenicilor:

Vitejia răbdării voastre, prealăudaților purtători de chinuri, a biruit meșteșugirile cele viclene ale vrăjmașului începător al răutății; pentru aceasta, v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Ci rugați-vă Domnului, să mântuiască turma poporului cel iubitor de Hristos, voi cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

A morților:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Când, după cuvântul Tău, Doamne, vom sta înaintea nemi-

tarnicului Tău divan de judecată, să nu ne rușinezi pe noi cei ce am crezut în Tine, Mântuitorul nostru; că toți am greșit, dar de Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta, ne rugăm Ție: Odihnește în locașurile dreptilor Tăi, Hristoase, pe cei pe care i-ai luat, ca Unul care singur ești mult milostiv.

Slavă...

Prin lemn am căzut cu amar în moarte, iar prin cinstitul lemn iarăși ne-am ridicat; pentru că, prin Crucea Ta, Mântuitorule, ai omorât moartea și ai izvorât tuturor viața cea fără de sfârșit; de care învrednicește, Milostive, pe credincioșii robii Tăi, cei ce s-au dus la Tine, dăruindu-le lor împărăția Ta.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe robii tăi, cei ce cu dumnezeiască voie au trecut furtuna vieții cea cu multă tulburare și s-au strămutat cu credință, primește-i, cea cu totul fără prihană, și adu-i la Judecătorul și Dumnezeuul nostru, rugându-L să le dea lor mântuire; căci, ca o Maică a Ziditorului, ai voință și putere.

Psalmul 50

CANOA NELE

Canonul către toți sfinții

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Tu ești Dumnezeu cel minunat, Care cu strălucire faci «minuni, Cel ce ai uscat adâncul, carele de război le-ai aco-

«perit și ai mântuit pe poporul
«care cânta Ție, ca Dumnezeuului
«nostru Cel izbăvitor».

Laudă pentru muceniece ați
aflat toți, înțelepților luptători,
chinuri de multe feluri răbdând
vitejește pentru adevăr. Drept
aceea, cu credință vă mărim pe
voi pururea.

Mai înaltă viață având, v-ați
arătat proorocilor și înțelepților
ierarhi ai Domnului, ai Cuvân-
tului Celui ce S-a întrupat, păs-
torind cu cuvioșie turma Mân-
tuitorului, prin putere dumnezeiască.

Răstignindu-vă pentru lume,
cuvioșilor, de toate desfătărilor
trupești v-ați lepădat; și, vase
ale Duhului arătându-vă, duhu-
rile înșelăciunii cu putere dum-
nezeiască le-ați nimicit în chip
vădit.

A morților:

Îndurate Doamne, pe cei ce cu
porunca Ta s-au mutat de pe
pământ prin credință dreaptă,
învrednicește-i de viața cea fără
de sfârșit și de lumina cea
neînserată și odihnește-i, ca un
bun.

A Născătoarei:

Ca pe ceea ce ai născut pe
Dumnezeu cu trup, Preacurată,
te cinstim neîncetat cu duh evla-
vios, dimpreună cu cinstitele
femei, care au strălucit prin
înfrânare și prin nevoință au
biruit pe vrăjmașul.

Canonul morților

Cântarea I:

Irmos: Tăindu-se de mult...

Cu îngroparea Ta omorând
moartea și tirania iadului
«zdrobind, Te-ai făcut mergă-
«tor-înainte al nostru la ceruri,
împreună cu Tine înălțând pe
«mulțimea purtătorilor de chi-
«nuri; odihnește acum, Hris-
«toase, și sufletele celor ce s-au
«mutat la Tine.

Cel ce ai întărit pe dumne-
zeieștii mucenici și printr-înșii
înșelăciunea ai nimicit, pentru
rugăciunile acestora, învred-
nicește, ca un Dumnezeu, pe cei
ce s-au săvârșit, să dobândească
nemurirea cea de la Tine, Mân-
tuitoarele, și odihnă fericită.

Junghiindu-Te pentru robii, Stă-
pâne, sângele Tău Ți-ai vărsat
ca un îndurat, plătind datoria
cea pentru dânșii. Pentru aceas-
ta, Te rugăm acum, Îndurate,
odihnește sufletele celor ador-
miți, Hristoase.

A Născătoarei:

Să laudăm pe Preacurata Năs-
cătoare de Dumnezeu, pe ceea
ce a născut pe Dumnezeu, Cel ce
cu moartea Sa a omorât moar-
tea noastră și ne-a izvorât viață
neîmbătrânitoare și fericirea
care dăinuiește în veci.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Suflete sterp și neroditor, ago-
nisește-ți rod de bun soi și,
«bine-roditor făcându-te, strigă:

«Întăritu-m-am prin Tine, Dumnezeu. Nu este sfânt, nu este «drept, afară de Tine, Doamne».

Cu puterea lui Dumnezeu întărindu-vă, măriți mucenici, puterea cea roditoare de pierzare a vrăjmașului cel puternic întru răutate ați zdrobit-o de tot și ați luat dumnezeiasca cunună de biruință.

Doamne, Cel ce pe cuvioși i-ai arătat biruitori ai vrăjmașului, cu rugăciunile lor, Hristoase, sfințește, luminează și mântuiește pe cei ce cu credință și cu dragoste neîncetat Te laudă.

Împreună cu toți proorocii să laudăm cetele dumnezeieștilor femei, care au strălucit cu înfrânarea și cu nevoința și pe șarpele cel mult uneltitor l-au zdrobit.

A morților:

Pe cei ce cu dumnezeiasca Ta voie i-ai mutat de la noi, Hristoase, ne rugăm, cu sfinții rânduiește-i, trecând cu vederea greșelile lor cele din viață, Îndurate, pentru rugăciunile sfinților Tăi.

A Născătoarei:

Cei mântuiți prin cinstită nașterea ta, Preacurată, ca Gavriil strigăm ție cu credință: Bucură-te! Și te rugăm: Prin rugăciunile tale iertare de greșeli cere pentru toți.

Canonul morților

Irmos: Cel ce pe toate din cele ce n-au fost...

Cel ce m-ai zidit din pământ, și către pământ întorcându-mă eu ticălosul, Tu m-ai zidit din

nou mai luminat, pentru rugăciunile mucenicilor, sufletele celor adormiți odihnește-le.

Pentru chinurile, sucirea mădurelor, rănilor și zdrobirile purtătorilor de chinuri mucenici îndurându-Te, odihnește sufletele celor ce s-au mutat la Tine, Ziditorule al tuturor.

Pe toți robii Tăi cei adormiți în credință cu nădejdea Ta, Stăpâne, izbăvește-i de focul gheenei și de întunecatele locașuri ale iadului, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Mai sfințită ești decât zidirea, Născătoare de Dumnezeu Preacurată, ca o Maică a Ziditorului Celui ce a sfărâmat puterea morții și nestricăciune ne-a dăruit.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Ca pe un munte umbrit a văzut Avacum mai înainte preacuratul tău pânțec, Curată. «Pentru aceea a și strigat: De la «miazăzi va veni Dumnezeu și cel «Sfânt din munte cu umbra «deasă».

Ca niște miei fiind junghiați prin credință, înțelepților pătimitori, ca niște jertfe sfințite v-ați adus Mielului celui ce a binevoit a Se junghia pe lemnul Crucii, pentru neamul omenesc.

Împreună cu cuvioșii să cinstim pe măriții arhieriei, cei ce au fost luminători ai credincioșilor,

risipind întunericul cel adânc al patimilor și negura eresurilor curățind-o și la lumina cea neapusă întru credință strămutându-se.

Cu frumusețea cuvintelor, grăitorii de Dumnezeu prooroci luminează sufletele credincioșilor; iar femeile cele purtătoare de Dumnezeu, cu strălucirile nevoințelor și cu razele minunilor luminează inimile.

A morților:

Pe cei ce au ieșit din viață, arată-i părtași ai slavei celei mai presus de lume, Cuvinte al lui Dumnezeu, și dăruiește-le lor, Bunule, iertare de greșelile ce au făcut pe pământ, cu știință și fără știință.

A Născătoarei:

Pe Maica lui Dumnezeu, care este slava mucenicilor, dumnezeiasca frumusețe a arhierilor și a cuvioșilor, propovăduirea proorocilor și lauda femeilor, după vrednicie să o lăudăm.

Canonul morților

Irmos: Avut-ai către noi puternică dragoste...

În mormânt pentru noi cu îndurare Te-ai sălășluit, Stăpâne, Cel ce ca un Dumnezeu mormintele ai deșertat și pe mucenici purtători de biruință i-ai arătat; pe robii Tăi cei adormiți așază-i în locuri de odihnă.

Cel ce cu bucurie ai primit luptele cele aprige și bătăile și tăierile mădurelor mucenicilor, pe care ei le-au răbdad pentru Tine, Stăpâne, izbăvește de osândă pe cei ce i-ai luat.

Cel ce cu voia Ta cea dumnezeiască ții cântarul vieții, învrednicește de viața Ta cea fără de sfârșit și de slava cea nepieritoare, pe cei ce i-ai mutat la Tine, surpând peretele cel din mijloc al păcatului.

A Născătoarei:

Cu adevărat Maică și Fecioară te-ai arătat, cea cu totul fără prihană, care singură ai împreunat nașterea adevărată cu fecioria; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a dezlegat puterea morții.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu lumina Ta cea neînserată, Hristoase Dumnezeule, luminează sărmanul meu suflet și-l îndrumă către frica Ta, pentru «că lumină sunt poruncile Tale».

Bătăile și rănilor voastre s-au arătat vrăjmașului răni nevindecate; iar acum rănilor noastre ale tuturor credincioșilor le vindecă, pătimitori ai Domnului. Să lăudăm pe mulțimea cuvioșilor și să fericiim pe arhierii lui Hristos, și să cinstim pe proorocii Lui, care acum se roagă Lui pentru noi.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat pentru noi, iubindu-L întru tot lăudatele femei, cu gând drept pătimind și înfrânându-se, s-au învrednicit de împărăția Sa cea cerească.

A morților:

În locașurile raiului, Doamne, în latura celor vii, unde strălucește lumina Ta, Hristoase, sălășluiește pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai mutat de pe pământ.

A Născătoarei:

Din tine, Preacurată, S-a întrupat Dumnezeu, și te-a arătat acum mai înaltă decât îngerii, și mai presus decât toate făpturile; pentru aceea te lăudăm.

Canonul morților

Irmos: Spre Tine mă îndrept din zori...

Pe cei ce s-au mutat de la noi în Biserica celor întâi-născuți, pentru rugăciunile pătimitorilor și ale cinstiților mărturisitori, cu dreptii numără-i, Bunule.

Pe preasfântul sânge al mucenicilor Tăi, Hristoase, primește-l acum ca preț de răscumpărare a greșelilor celor ce au adormit în dreapta credință și odihnește-i pe ei, Mântuitorule.

Îndreptează, Cuvântule, sufletele celor adormiți, către locul cel veșnic al desfătării și învrednicește-i de dumnezeiasca strălucire cea mai presus de minte, a sfinților.

A Născătoarei:

Pe tine, Fecioară, ceea ce ai zămislit în pantece, mai presus de cuvânt, pe Cuvântul cel necuprins, Cel ce dă morților viață, după vrednicie te ferim.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul patimilor și viforul Avânturilor celor protivnice «s-a năpustit asupra mea; dar «Tu, Mântuitorule, întâmpi-
«nându-mă, mântuiește-mă și
«mă scapă din stricăciune,
«precum ai mântuit din fiara
«mării pe Ionă proorocul».

Făcliile strălucirii celei înfricoșătoare, miei Mielului și Păstorului, ostașii și luptătorii cei preamăriți ai lui Hristos, cu sfințite cântări să fie cinstiți.

Înălțatu-s-a adunarea cuvioșilor, cei ce prin smerenie au înălțat pe Dumnezeu, și s-a preamărit mulțimea arhierilor, cei ce totdeauna prin fapte bune au preaslăvit pe Sfânta Treime.

Cu dumnezeiești arătări de minuni și cu răbdarea cea desăvârșită a durerilor, pe vrăjmașii cei fără de lege sfințita ceată a femeilor i-a spăimântat, biruindu-i prin sfințenie.

A morților:

Pe cei ce i-ai luat de pe pământ, întru credință, în adunările sfinților așază-i, Hristoase, și în sânurile credinciosului Avraam rânduiește-i, Mântuitorule, ca

să slăvească pururea îndurarea
Ta cea multă.

A Născătoarei:

Tu ești lauda mucenicilor, a proorocilor și a sfinților și a tuturor dreptilor celor din veac, Preacurată; pentru aceea, împreună cu dâșii, cu sfințite glasuri te cinstim în veci.

Canonul morților:

Irmos: Scoate-mă din stricăciune...

Schimbă în bucurie tânguirea celor adormiți întru credință, pentru rugăciunile Purtătorilor de chinuri, învăluindu-i pe dâșii întru bucurie, cu bună cinstire, Hristoase, și către lumina Ta îndreptează-i și-i călăuzește.

Odihnește, Dumnezeule, pe cei mutați, prin mulțimea îndurărilor Tale, în sânurile patriarhilor, unde strălucește lumina cea strălucitoare a feței Tale, Hristoase, iertându-le lor toate greșelile.

Arată mila cea minunată a iubirii Tale de oameni, Hristoase, spre cei ce s-au dus de aicea, și din greutățile vieții s-au izbăvit, și-i umple de mângâierea și de bucuria Ta.

A Născătoarei:

De omorâre, de stricăciune și de moarte m-ai izbăvit prin preaslăvită nașterea ta, Maica lui Dumnezeu; că tu, Curată, ai născut nouă pe Izvorul nestri-

căciunii și cu lumina ta toată lumea ai luminat.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cei trei tineri în cuptor, Treimea închipuind, îngrozirea «focului au înfruntat și, cântând, «strigau: Binecuvântat este «Dumnezeul părinților noștri».

Stând în mijlocul focului, purtători de chinuri ai lui Hristos, dumnezeiască rouă ați primit din cer și, omorâți fiind cu chinurile, pe vrăjmașul cel mult iscusit l-ați omorât.

Dumnezeieștii arhieriei, ca pe o corabie îndreptând Biserica lui Hristos, au păzit-o pe aceasta nescufundată, scăpând ea fără vătămare de valurile înșelăciunii.

Omorându-vă trupul prin sfințitele nevoințe, pustnici ai adevărului, ați moștenit viața cea neîmbătrânitoare, cu sfinții prooroci și cu sfințitele femei.

A morților:

Să nu arăți vinovați la judecată pe credincioșii robii Tăi pe care i-ai mutat; ci îi așază, Cuvântule, întru luminările sfinților Tăi, încă și pe noi, cu îndurarea Ta.

A Născătoarei:

Tu ești cu adevărat slava mucenicilor și a cuvioșilor, a proorocilor, a cuvioaselor femei și a tuturor ierarhilor celor ce cu sfințenie au viețuit, ceea ce ești cu totul fără prihană; cu care împreună te cinstim pe tine.

Canonul morților**Irmos:** Precum de demult...

Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel ce ești tuturor pricină începătoare de viață și putere lucrătoare, învrednicește de desfătarea cea făgăduită mucenicilor, sufletele robilor Tăi celor mutați, Dumnezeule al părinților noștri.

De trupuri, ca de niște lucruri stricăcioase, vitejește n-au băgat seamă măriții mucenici, Hristoase, și acum cu îndrăzneală se roagă Ție: Odihnește sufletele robilor Tăi celor adormiți, Dumnezeule al părinților noștri.

Cu condeiul Crucii ai iscălit iertare păcatelor tuturor credincioșilor, de care acum învrednicește a se împărtăși sufletele celor pe care i-ai mutat la Tine, ca să cânte cu veselie: Dumnezeule al părinților noștri.

A Născătoarei:

Cuvântul Tatălui, Cel ce toate cu voia le lucrează, firea omenască aflând-o îngropată în patimi, ca un Dumnezeu a înnoit-o. Bindecuvântat este, Preacurată, rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a:**Irmosul:**

Pe Dumnezeu Cel slăvit de îngeri fără tăcere întru cei de «sus, cerurile cerurilor, pământul, munții, dealurile, adâncul și tot neamul omenesc, cu «cântări binecuvântați-L pe El ca «pe Ziditorul și Mântuitorul».

De suferințele durerilor voastre și de adăogirile chinurilor fiind înconjurați cu strășnicie, nu v-ați lepădat de viața cea adevărată, purtătorilor de chinuri ai Domnului, nici nu ați dat idolilor celor ciopliți închinarea cea rea.

Ca niște făclii, puși fiind în sfeșnicul cinstitelor fapte bune, tot pământul îl luminați și tot întunericul înșelăciunii îl alungați, purtătorilor de chinuri, sfințiți lucrători, împreună-cetățeni cu mințile cele cerești.

Proorocii cei vrednici de laudă, adunarea cuvioșilor și dumnezeiasca ceată cea sfințită a femeilor celor ce s-au nevoit, care se roagă pentru noi lui Hristos și Mântuitorului, după vrednicie să fie lăudați.

A morților:

Tu, Doamne, viața celor vii, pe cei ce în credință i-ai mutat de pe pământ, odihnește-i cu sfinții întru lumina feței Tale, dăruindu-le lor iertare de păcate, pentru multă îndurarea Ta, Doamne.

A Născătoarei:

Fecioara cea întru totul lăudată, răsunetul proorocilor, frumusețea arhiereilor, a pătimitorilor și a cuvioșilor, și bucuria sfințelor femei, să fie lăudată după datorie în veci.

Canonul morților**Irmos:** Tinerii cei ce erau în Babilon...

Fiind vistieria nemuririi, Tu, Începătorule de viață, ai vestit muritorilor nestricăciune, pe

care ai dat-o, Hristoase, mărturisitorilor Tăi, cei ce cu evlavie prin credință strigă Ție: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Pătimitorii cei prea tari, care au disprețuit chinurile, prin înțelepciune duhovnicească și cu răbdarea lucrurilor, sufletelor celor mutați de la noi, iertare cer de la Hristos strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Iartă, Bunule, rupând cu sulița coastei Tale zapisul celor ce s-au mutat la Tine și surpând zidul cel din mijloc al păcatelor, binevoiește să Te laude pe Tine, cei pe care i-ai luat: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei:

Pe tine, nor ceresc, care izvorăști apa vie a iertării celor adormiți de setea cea ucigătoare și tuturor celor muritori le dăruiești pururea nemurire, te lăudăm strigând: Binecuvântăm pe Cel născut al tău, binecuvântată Fecioară, și-L preaînălțăm pe Dânsul în veci.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Muntele Sinai în rug te-a văzut Moise pe tine, ceea ce «ai zămislit în pânțece Focul «Dumnezeirii, fără de ardere. «Daniil te-a văzut munte netăiat, «iar Isaia te-a numit mlădiță din «rădăcina lui David odrăslită».

Ca niște jertfe v-ați adus Celui ce S-a junghiat pentru noi și dumnezeieștile locașuri le-ați umplut de bucuria îngerilor, purtători de chinuri ai Domnului. Pentru aceea, cu rugăciunile voastre pe toți să-i întăriți și de înșelăciunea cea vătămătoare a vrăjmașului să-i scăpați.

Ca niște luminători care aveți pe Cuvântul vieții, ați luminat sufletele, ierarhi ai lui Hristos preasfințiți, părtași ai slavei celei dumnezeiești; ca unii care ați primit focul Duhului, ați ars, cuvioșilor, patimile și forța demonilor ați stins-o.

Împreună cu sfinții prooroci, să cinstim pe mulțimea cuvioșilor care au strălucit mai înainte de Lege și în Lege cu viață curată, și cetele sfintelor femei să le lăudăm și să strigăm: Doamne, pentru rugăciunile lor, mântuiește-ne pe noi pe toți.

A morților:

Îngroparea și Învierea Ta, Hristoase, s-au făcut viață tuturor; pentru aceasta, îndrăznind, strigăm Ție: Împreună cu toți cei aleși, pe robii Tăi pe care cu credință i-ai primit, odihnește-i, iertându-le lor toate greșelile, ca un Dumnezeu și iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Înfricoșător este locul acesta, a strigat Iacob, când a văzut fără înșelare, în scară, închipuirea ta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești slava mucenicilor, lauda

cuvioșilor, frumusețea îngerilor și a tuturor proorocilor, și mântuirea credincioșilor.

Canonul morților

Irmosul:

Pe cea mai înainte închipuită lui Moise, dătătorului de Lege, în rug și în foc în Sinai, și care a zămislit în pân-tece pe dumnezeiescul Foc, fără ardere, făclia cea întru tot luminătoare și nestinsă, pe cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, cu cântări cinstind-o, să o mărim.

Acum ca un Dumnezeu singur bun și iubitor de oameni, pe cei mutați la Tine, pentru rugăciunile mucenicilor, în latura pământului celor blânzi sălășluiește-i, dezlegare de greșeli dăruindu-le, Îndurate, pentru mila Ta cea mare și bogată.

Pe cei ce i-ai primit, Mântuitorule, numără-i cu dreptii Tăi, în locașurile sfinților, în sânurile lui Avraam, unde strălucește lumina cea curată și dumnezeiască a feței Tale, care este cu adevărat bucurie pururea fii-toare și dăinuitoare în veci.

Învrednicește de viața Ta cea fericită, de veșnicele bunătăți, de desfătarea cea neîncetată, de veselia cea adevărată pe robii Tăi, pe care i-ai mutat cu voia Ta, Dătătorule de viață, în loc de verdeață, la apele odihnei.

A Născătoare:

Ca un chivot sfânt și ca un cort al mărturie, ai primit în pân-

tece pe Dumnezeu, Dătătorul de viață și Făcătorul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, Care a răsturnat cu moartea Sa hotărârea blestemului cel de demult și legea morții.

LA LAUDE

Stihiri mucenicești:

Ostașii lui Hristos au lepădat frica împăraților și a tiranilor, și cu bună îndrăzneală și bărbătește L-au mărturisit pe El Domn al tuturor, Dumnezeu și Împărat al nostru, și se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile sfinților Îngeri s-au minunat de patimile mucenicilor; că, în trup muritor fiind îmbrăcați, chinurile au disprețuit, următori făcându-se patimilor Mântuitorului nostru, și se roagă pentru sufletele noastre.

Ca niște luminători în lume străluciți și după moarte, sfinților mucenici, cei ce lupta cea bună v-ați luptat; pentru aceea, având îndrăzneală, rugați pe Hristos să miluiască sufletele noastre.

A morților:

Oamenilor, pentru ce ne tulburăm în zadar? Calea pe care alergăm este scurtă, fum este viața, abur, țărână și cenușă, pentru puțin arătându-se și degrab pierind. Pentru aceea, lui Hristos, Împăratului cel fără de moarte, să-I strigăm: Pe cei mutați de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești cea dintâi sfântă, Curată, lauda cetelor cerești, cântarea apostolilor și împlinirea proorocilor, primește, Stăpână, și rugăciunile noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților:

Podobie: Cu chipul Crucii....

Slăvesc cinstită Crucea Ta, prin care s-a dăruit viață și îndulcirea desfătării, celor ce Te laudă cu credință și cu dragoste, Unule mult Milostive. Pentru aceea strigăm Ție, Hristoase Dumnezeule: Pe cei ce s-au mutat de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească Dumnezeirea Ta.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Unule Milostive și Îndurate, Cel ce ai noian de bunătate de neînțeleș cu mintea și cunoști firea omenească pe care o ai făcut, pe Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule: Pe cei mutați de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească Dumnezeirea Ta.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Adormind în mormânt ca un om, cu puterea Ta cea nebiruită, ca un Dumnezeu ai înviat pe cei ce dormeau în morminte, care aduc Ție cântare fără tăcere. Pentru aceea, strigăm Ție, Hristoase Dumnezeule: Pe cei mu-

tați de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine, ca să slăvească Dumnezeirea Ta.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Făclie cerească te știm toți pe tine, Născătoare de Dumnezeu, care ai purtat Lumina Dumnezeirii, unită cu trupul ființei omenești. Pentru aceasta, roagă, Preacurată, pe Fiul tău și Dumnezeu, ca să așeze pe cei mutați de la noi în locașurile de odihnă împreună cu sfinții și cu dreptii Lui, ca să-L slăvească pe Dânsul, ca pe un iubitor de oameni.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pe strămoșul Adam, cel ce a călcat porunca Ta, Hristoase, din rai l-ai izgonit; și ai sălășluit într-însul, Milostive, pe tâlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigând: Pomeneste-mă, Mântuitorule, întru împărăția Ta.

Chinurilor celor prin foc împărtășindu-vă, purtătorilor de chinuri ai lui Hristos, ați aflat roua cerească, care v-a răcorit și v-a întărit pe voi să răbdați chinurile trupești. Pentru aceea, pururea ușurați toată durerea din sufletele noastre.

Sfînții arhieriei, măriții prooroci, mulțimea cuvioșilor și adunarea dumnezeieștilor femei, care s-au luptat cu credință și au zdrobit înșelăciunea vrăjmașului, mări-

rea cerească au câștigat. Pentru ale căror rugăciuni, Mântuitorule, miluiește pe robii Tăi.

Pe cei mutați de la noi întru credință rânduiește-i, Iisuse, unde strălucește lumina Ta, în locașurile aleșilor Tăi, Dumnezeuule, unde este desfătarea cea veșnică, trecându-le lor greșelile, ca pe Tine, Stăpâne, cu osârdie să Te slăvim.

Slavă...

Pe o Unime dumnezeiască fără de început, în trei Fețe închinată, să O slăvim credincioșii,

ca să ne învrednicim a dobândi iertare de păcate, și să câștigăm împărăția, lăudând mila Ei nemărginită.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Luminare și curățire S-a arătat din tine Mântuitorul tuturor, Stăpână de Dumnezeu cu daruri dăruită; pe Acela roagă-L cu osârdie, la înfricoșătoarea judecată ce va să fie, să izbăvească de toată osândirea, Preacurată, pe cei ce te laudă totdeauna cu credință.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL ALPATRULEA

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun 4 stihiri: cele 3 stihiri ale Învierii de la Vecernia mare, cântând pe cea dintâi de două ori.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Crucii Tale celei făcătoare de viață...

Osânda pomului neascultării...

Porțile iadului le-ai sfărâmat, Doamne...

(Caută-le la Vecernia mare).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Fără de sămânță ai zămislit și în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a pogorât pe cei puternici de pe scaune, a înălțat pe cei smeriți și a ridicat fruntea credincioșilor Săi, a celor ce slăvesc Crucea lui Hristos, îngro-

parea și slăvita înviere. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, pricinuitoare a atâtor bunătăți, cu netăcute cântări te fericism, ca pe ceea ce pururea te rogi să se mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii:

Doamne, suindu-Te pe Cruce...

(Caută la Vecernia mare).

Apoi stihirile Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Cel ce ai fost chemat de sus...

Fiul, Cel ce este mai înainte de timp din Tatăl cel fără de început, pentru pogorârea și mântuirea oamenilor, Dumnezeu fiind, S-a făcut om, ca să dăruiască acum celui întâi-zidit raiul,

apoi și toată firea să o izbăvească de înșelăciunea șarpelui și chipul cel căzut să-l mântuiască, ca un lesne-iertător. Pentru aceasta, Și-a făcut Maică pe cea preacurată și neîntinată, Mireasă-Născătoare, pe care toți, ca pe o ancoră a sufletelor noastre, am dobândit-o.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

De Dumnezeu fericită, pe Ziditorul tuturor L-ai avut în pântecul tău întrupat, Care a zidit din nou pe omul cel mai înainte căzut, pentru călcarea poruncii cea prin șarpe; că pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai născut cu trupul nostru și prin nașterea ta ai mântuit din stricăciune toată firea cea învechită. Pentru aceea, lăudăm și slăvim darul tău, Fecioară nenuntită, rugându-ne ca să ne izbăvim prin tine de toată osânda.

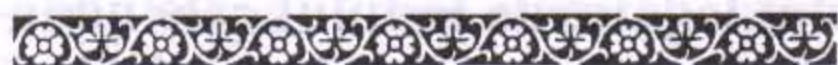
Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Ca să descoperi nouă tuturor mulțimea milei și noianul cel nemărginit al bunătății tale, șterge toate păcatele robilor tăi; căci, ca o maică ce ești a lui Dumnezeu cu totul fără prihană, ai putere peste zidire și pe toate le cârmuiești cu puterea ta precum voiești; pentru că și darul Duhului Sfânt, în chip vădit sălășluindu-se întru tine,

lucrează neîncetat în toate printrine, Preafericită.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fiul, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Duhul e slăvit întru cei de sus de serafimi, vrând ca iarăși să înnoiască pe cel întâi-zidit, în chip de negrăit pe Sineși S-a deșertat întreg în pântecul tău, Născătoare de Dumnezeu prealăudată; și, din tine răsărind, a luminat cu Dumnezeirea toată lumea, mântuind-o din rătăcirea idolească și, întru Sineși îndumnezeind omenirea, a suit-o la ceruri Hristos-Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Învierii:**

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinându-ne, Hristoase Dumnezeule, învierea Ta cea de a treia zi o slăvim; că printr-înșă ai înnoit firea omenească cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un singur bun și iubitor de oameni.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Osânda lemnului neascultării ai dezlegat-o, Mântuitorule, pe lemnul Crucii de bunăvoie pironindu-Te; și, în iad pogorându-Te, Puternice, legăturile morții ca un Dumnezeu le-ai rupt.

Pentru aceasta, ne închinăm învierii Tale celei din morți, strigând cu bucurie: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine: Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Porțile iadului le-ai sfărâmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viață, nestricăciune și mare milă.

Alte stihiri, ale lui Anatolie.

Stih: Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.

Veniți, popoare, să laudăm scularea cea de a treia zi a Mântuitorului, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate și nestricăciune și viață am luat toți, care strigăm: Cel ce Te-ai răstignit, Te-ai îngropat și ai înviat, mântuiește-ne pe noi cu învierea Ta, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Îngerii și oamenii, Mântuitorule, laudă scularea Ta cea de a treia zi, prin care s-au luminat marginile lumii și din robia vrăjmașului ne-am mântuit toți, care strigăm: Făcătorule de viață, Atotputernice Mântuitorule, mântuiește-ne pe noi cu învierea Ta, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău; nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Porțile cele de aramă le-ai sfărâmat și încuietorile le-ai zdro-

bit, Hristoase Dumnezeule, și neamul omenesc cel căzut l-ai înviat. Pentru aceasta, cu un glas strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Doamne, nașterea Ta cea din Tatăl, fără de ani și veșnică este; iar întruparea cea din Fecioară, negrăită și neînțeleasă este pentru oameni; și pogorârea la iad înfricoșătoare a fost pentru diavolul și pentru îngerii lui; că, moartea călcând, a treia zi ai înviat, dăruind oamenilor nestricăciune și mare milă.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă este);**
Și acum..., **a Născătoarei:**

(Dogmatica)

Proorocul David, cel dinspre tine dumnezeiesc părinte, cu dulce cântare despre tine mai dinainte a glăsuț, către Cel ce a făcut ție măririi: Stătut-a împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, pricinuitoarea vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel fără de tată din tine a se face om a binevoit, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat de patimi; și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți aflând-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl să o aducă și, după voia Sa, cu puterile cerești să o unească, Născătoare de Dumnezeu; și lumea să o mântuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters și, pogorându-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cântând, slăvim scularea Ta cea făcătoare de viață și mântuitoare.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Pironit fiind pe lemn, Unule Puternice, toată zidirea ai clătinat-o; iar, fiind pus în mormânt, pe cei sălășluiți în morminte i-ai înviat, nestricăciune și viață dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cântând, slăvim scularea Ta cea de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea care nu se va clinti.

Poporul cel fără de lege, dându-Te pe Tine, Hristoase, lui Pilat, Te-a osândit să fii răstignit, nemulțumitor către Făcătorul de bine arătându-se. Dar, de voie răbdând îngropare, ca un Însuși Puternic, ai înviat a treia zi, ca un Dumnezeu, dăruindu-ne viață fără de sfârșit și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cu lacrimi ajungând femeile la mormânt, pe Tine Te-au căutat; dar, neaflându-Te, plângând cu tânguire, au strigat, zicând: Vai nouă, Mântuitorul nostru, Împăratul tuturor, cum ai fost răpit?

Și ce loc ține trupul Tău cel de viață purtător? Dar îngerul către dânsle a răspuns: Nu plângeți, a zis, ci mergând vestiți că a înviat Domnul, dându-ne nouă bucurie, ca un singur îndurat.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă este);**
Și acum..., **a Născătoarei:**

Caută spre rugăciunile robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără prihană, potolind pornirile cele rele împotriva noastră, din tot necazul izbăvindu-ne pe noi; că pe tine singură te avem ancoră tare și neclintită și a ta ocrotire am dobândit. Să nu fim rușinați, Stăpână, cei ce te chemăm pe tine. Grăbește spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credință: Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria, acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

Troparul Învierii:

Propovăduirea învierii celei luminate înțelegând-o de la înger ucenițele Domnului, și lepădând osândirea cea strămoșească, apostolilor, lăudându-se, au zis: Jefuitu-s-a moartea, sculatu-S-a Hristos Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Al Născătoarei:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat; Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neames-

tecată, și Crucea de voie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel întâi-zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Aceleași tropare se cântă și la Utrenie, după: Dumnezeu este Domnul...

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ CANONUL SFINTEI TREIMI

Facere a lui Mitrofan.

Irmos: Adâncul Mării Roșii...

Pe o Treime după Ipostasuri, dumnezeiește stăpânitoare, să slăvim și o fire împreună-veșnică a Acelor trei, împreună pe scaun șezătoare, pe Cruce rugând-O, zicem: Mântuiește pe cei ce Te slăvesc cu credință.

Unsu-S-a de la Tatăl Fiul prin Duhul, cu untdelemnul bucuriei cel dumnezeiește-lucrător, om S-a făcut și despre cele trei Ipostasuri ale unei Dumnezeiri ne-a învățat.

Slavă...

Frumusețea slavei Tale celei neapropiate, Unime ceea ce ești în trei luminători, serafimii, nerăbdând să o vadă, se acoperă cu aripile și cu cântări întreit-sfinte neîncetat Te slăvesc pe Tine.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Făcătorul tuturor în chip de negrăit L-ai născut, Preacurată, Care a izbăvit pe oameni din blestemul cel de demult și de stricăciunea morții, și prin tine am cunoscut pe un Dumnezeu în trei Ipostasuri.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu într-o înțelepciune...

Când ai trimis putere de sus sfinților Tăi apostoli de demult, Hristoase, pe Mângâietorul de la Tatăl, ai arătat o Fire în trei Luminători.

Când Te-ai arătat patriarhului Avraam în chip bărbătesc, Unime întreită, ai arătat neschimbarea bunătății Tale și a domniei.

Slavă...

Cel ce ești un Dumnezeu în trei Fete crezut, nescris-împrejur în chip lămurit, necuprins cu mintea de toți, izbăvește sufletele noastre de tot necazul.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Îndreptându-ne cu învățăturile cele înțelepte ale Fiului tău, pe Stăpânia dumnezeiască cea una și în trei Străluciri slăvim, și pe tine, Pururea-Fecioară, te ferim.

SEDEALNA:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Unime, Ceea ce ești în trei Luminători, nezidită și de o ființă, în trei Ipostasuri și necuprinsă, îndură-Te de robii Tăi, mântuiește-i din primejdii, ca un Dumnezeu milostiv; că pe Tine, Doamne, unul Mântuitor și Stăpân Te-am dobândit, cei ce strigăm: Fii nouă milostiv.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu multe strâmtorări și cu îmbulziri de rele fiind împresurați, Fecioară, și într-o deznădăjduire

pururea căzând, pe tine una izbăvire și nădejde și zid te avem, Născătoare de Dumnezeu, și către tine după datorie, cu credință, și acum ne rugăm: Izbăvește pe robii tăi.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Cel ce șade în slavă...

Pe Tine, Treime cea mai presus de ființă, întru unimea Dumnezeirii și domnească Stăpânie, împreună cu serafimii Te slăvim ca pe o fire nedespărțită, ca pe o neapropiată, ca pe o întocmai deopotrivă în slavă, Dumnezeule, Cel ce ești necuprins.

Pe Tine, Dumnezeirea Ceea ce ești împărțită în chip de negrăit în fețe și rămâi una și aceeași împreună întru o Domnie, una, nemărginită, nescrisă-împrejur, Te laudăm, Făcătorule a toată zidirea.

Slavă...

Mintea cea fără de început, pe Cuvântul în chip negrăit L-a născut, și pe Duhul cel dumnezeiesc cel întocmai puternic L-a purces; pentru aceasta, Treime de o ființă, pe Stăpânul tuturor, Dumnezeu Îl vestim.

Și acum..., **a Născătoare:**

Făcându-Se văzut Cuvântul celor de demult prin închipuiri, mai înainte a vestit întruparea cea din tine, Fecioară; iar mai pe urmă, arătându-Se oamenilor după adevăr, o Stăpânie în trei Ipostasuri a arătat.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Cunoscând din credință o Fire neapropiată a Dumnezeirii celei a toate lucrătoare și trei Fețe începătoare de viață împreună de o ființă, cinstim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, ființa cea împreună veșnică.

Lumina cea întreit strălucitoare a razei Tale celei din fire, strălucește-o mie, Dumnezeire cea una, fire nezidită și izvor de lumină lucrător a toată strălucirea cea dătătoare de lumină, ca să privesc frumusețea Ta cea negrăită.

Slavă...

Știindu-Te pe Tine ca pe Cel ce ești singur făcător a toate și împreună-țiitor, ocârmuitor cu totul înțelept și cu adevărat de viață Dătător, strigăm Ție cu credință: Stăpâne, Cel ce ești în trei Luminători, pe cei ce Te laudă păzește-i.

Și acum..., **a Născătoare:**

Vrând să îndumnezeiască pe omul cel mai înainte stricat, Cel ce l-a zidit din bunătate și l-a arătat icoană a chipului dumnezeiesc om S-a făcut din tine, Fecioară, și a vestit o Stăpânie dumnezeiască întreit numărată.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Strigat-a mai înainte:

Tatăl, grăind, a arătat fiimea și Duhul fiind văzut când S-a botezat Hristos; pentru aceasta,

slăvim pe Stăpânia dumnezeiască cea una și întreită.

Când Te-a văzut Isaia, lăudat cu glasuri întreit-sfinte, șezând pe scaun înalt, a cunoscut cele trei Ipostasuri ale unei Stăpânii dumnezeiești.

Slavă...

Arată și inima noastră a robilor Tăi înălțată, înalte Împărate, Cel ce ești în trei Ipostasuri, ca să vedem lămurit lumina slavei tale.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Primit-a Fiul lui Dumnezeu, ca un iubitor de oameni să Se întruchipeze în chip văzut, cu firea noastră, din Fecioara, și părtași ai măririi celei dumnezeiești i-a făcut pe oameni.

SEDEALNA:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Pe Tatăl nenăscut și pe Fiul născut și pe Duhul Sfânt purces din Tatăl cunoscându-I, mărturisim o Împărăție fără de început și o Dumnezeire; pe Care, preaslăvind-O, cu un gând strigăm: Treime de o ființă, mântuiește-ne pe noi, Dumnezeule.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Dumnezeu, Cel mai presus de vremi și mai înainte de veci, în vreme L-ai născut, Preacurată, mai presus de fire cu trup, Dumnezeu și om. Pentru aceasta, toți mărturisindu-te pe tine cu adevărat și lămurit Născătoare de Dumnezeu, cu osârdie strigăm ție: Învrednicește-ne de slava cea veșnică pe noi pe toți.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Tinerii lui Avraam...

Firilor cerești celor rânduite și cetelor celor înțeleghătoare, cu dreaptă credință toți pământenii urmând, slăvim o Dumnezeire în trei Ipostasuri întocmai lucrătoare (de două ori).

Slavă...

Zisele sfinților prooroci de demult cu închipuire, mai înainte Te-au arătat în chip de negrăit pe Tine Făcătorul tuturor veacurilor, Dumnezeu și Domn, în trei Ipostasuri dumnezeiește-stăpânitoare.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cuvântule, Cel ce ești după ființă nevăzut și atotlucrător, Te-ai arătat oamenilor om din curata Maica Ta, Născătoarea de Dumnezeu, chemând pe om la împărtășirea Dumnezeirii Tale.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Măinile întinzându-și Daniil...

Lumină, Una începătoare și în Trei strălucitoare, Ființă fără de început, frumusețe neasemănată, în inima mea sălășluiește-Te și locaș luminat și curat al Dumnezeirii Tale arată-mă pe mine cel ce strig: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul (de două ori).

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Treime nedespărțită, Unime neamestecată, izbăvește-mă de

patimile cele de multe feluri și de întunecarea greșelilor, și mă luminează cu strălucirile Tale cele dumnezeiești, ca să văd slava Ta, și să Te laud pe Tine, Domnul slavei.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Minte este Părintele cel nenăscut și Cuvântul cel de un chip și Duhul cel împreună-șezător pe scaun, o ființă, o putere, o existență; Treime-Unime, mai presus de ființă, negrăită, mare lucrătoare, păzește turma Ta, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, ca Unul care ești din fire iubitor de oameni.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Mâinile întinzându-și Daniil, «gurile leilor cele deschise în «groapă le-a încuiat; și puterea «focului au stins, cu virtutea «încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credință, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat; și «să prăznuiască firea minților «celor fără de trup, cinstind «sfânta prăznuire a Maicii lui «Dumnezeu, și să strige: Bu- «cură-te, Preafericită Născătoare de Dumnezeu, Curată, «pururea Fecioară».

Acum îndrept toată inima mea și cugetul și toate simțirile sufletului și ale trupului către Tine, Făcătorul și Mântuitorul meu, Cel ce ești Unul stăpânitor în trei Lumini, și strig către Tine: Mântuiește-mă pe mine, robul Tău, de ispitele și de necazurile de tot felul (de două ori).

Slavă...

Înalță mintea noastră și gândul către Tine cel Preaînalt, luminează-ne cu strălucirile cele preacurate, Părinte și Cuvântule și Mângâietorule, Cel ce sălășluiești în lumina cea neapropiată, Soare al slavei, Stăpân al luminii, ca să Te slăvim pururea pe Tine, Dumnezeul Cel unul stăpânitor, în trei ipostasuri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Mântuiește pe cei ce cred întru Tine, Doamne, și vestesc o Ființă fără de început, pururea vecuitoare, și trei Fețe dumnezeiești stăpânitoare și de un chip ale stăpânirii Tale, și-i învrednicește de slava Ta cea dumnezeiască, pentru rugăciunile Maicii lui Dumnezeu celei curate.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Învierii:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Căutând la intrarea mormântului și nerăbdând strălucirea îngerului, mironosițele cu cutremur s-au mirat, zicând: Au doar a

fost furat Cel ce a deschis tâlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai înainte de patimă a vestit învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dăruind celor din iad viață și înviere.

Slavă...

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Cu sfatul Tău cel de voie, Crucea ai răbdat, Mântuitorule, și în mormânt nou, oamenii cei muritori Te-au pus pe Tine, Cel ce cu cuvântul ai așezat marginile lumii. Pentru aceasta, vrăjmașul fiind înlănțuit, moartea cumplit s-a prădat, și cei din iad au strigat toți sculării Tale celei de viață purtătoare: A înviat Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce rămâne în veci.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Însăși Podobia:

Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând; și în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără sămânță, Născătoare de Dumnezeu, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit; și, mărturisind logodnicul și ocrotitorul tău, preoților a strigat: Fecioara naște și după naștere rămâne tot fecioară.

După catisma a doua, sedelne ale Învierii:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Înviat-ai, ca un nemuritor din iad, Mântuitorule, împreună ai ridicat lumea Ta prin învierea Ta, Hristoase, Dumnezeuul nostru; zdrobit-ai întru tărie pute-

rea morții, arătat-ai, Îndurate, tuturor învierea. Pentru aceasta Te și slăvim, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Dintru înălțimile de sus pogo-rându-se Gavriil, și la piatră venind, unde era Piatra vieții, în albe veșminte fiind îmbrăcat, a strigat celor ce plângeau: Înce-țați voi tânguirea cea de plângere, cele ce aveți de-a pururea bună milostivire; îndrăzniți, că Cel pe Care Îl căutați, cu adevărat S-a sculat. Pentru aceasta, strigați apostolilor că a înviat Domnul.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Spăimântatu-s-au, Curată, toate cetele îngerești, de taina cea înfricoșătoare a nașterii tale; cum Cel ce ține toate numai cu voia, în brațele tale ca un om este ținut, și primește început Cel mai înainte de veci, și cu lapte Se hrănește Cel ce hrănește toată suflarea cu negrăită bunătate; și pe tine, ca pe cea cu adevărat Maica lui Dumnezeu, lăudându-te, te măresc.

După: Fericiți cei fără prihană... și după Binecuvântările Învierii, urmează:

IPACOI:

Mai înainte alergând mironosițele, au vestit apostolilor cele despre învierea Ta cea minunată, Hristoase, că ai înviat ca un Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE

Antifonul 1:

Din tinerețile mele multe patimi se luptă cu mine; ci Însuși mă sprijinește și mă mântuiește, Mântuitorul meu.

Cei ce urâți Sionul rușinați veți fi de Domnul; că, precum iarba de foc, așa veți fi uscați.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh tot sufletul viază și cu curăție se înalță, se luminează întru Unimea Treimii, cu sfințenie de taină.

Antifonul 2:

Strigat-am Ție, Doamne, cu căldură, dintru adâncul sufletului meu; și să-mi fie spre ascultare dumnezeieștile Tale urechi.

Tot cel ce și-a pus nădejdea în Domnul, mai presus este decât toți cei ce-L întristează.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh izvorăsc izvoarele harului, care adapă toată făptura, spre rodire de viață.

Antifonul 3:

Inima mea către Tine, Cuvântule, să se înalțe, și nimic din dulcele lumii nu mă va amăgi spre dorirea celor de jos.

Precum are cineva dragoste spre maica sa, spre Domnul mai cu fierbinte dragoste datori suntem.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh este bogăția cunoștinței de Dumnezeu, a gândirii la cele de sus și a înțe-

lepciunii; că întru Dânsul toate dogmele părintești le descoperă Cuvântul.

PROCHIMENUL

Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne mântuiește pe noi, pentru slava numelui Tău.

Stih: Dumnezeu, cu urechile noastre am auzit...

Apoi: Toată suflarea să laude...

Evanghelia de rând a Învierii, Învierea lui Hristos văzând... **și Psalmul 50.**

CANOANELE

Canonul Învierii

Facere a Sfântului Ioan Damaschin.

Cântarea I:

Irmosul:

Noianul Mării Roșii cu urme neudate, pedestru trecând «du-l Israel cel de demult, cu «mâinile lui Moise în chipul «Crucii, puterea lui Amalic în «pustiu a biruit».

Înălțatu-Te-ai, îndreptând cădere noastră, pe lemnul preacurat al Crucii, vindecând pierzarea cea prin lemn, Stăpâne, ca un bun și atotputernic.

În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, iar în rai cu tâlharul, și pe scaun ai fost, Hristoase, cu Tatăl și cu Duhul, toate umplându-le, Cel ce ești necuprins.

A Născătoarei:

Fără sămânță, cu voia Tatălui, de la Duhul cel dumnezeiesc ai zămislit pe Fiul lui Dumnezeu și cu trup ai născut pe Cel fără de

mamă din Tatăl, și pentru noi din tine fără de tată.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Vindecăt-ai sfărâmarea prin cădere a omenirii, Doamne, cu dumnezeiescul Tău sânge din nou zidind-o, și zdrobind pe cel puternic întru tărie, care zdrobise de demult zidirea Ta.

A morților înviere Te-ai făcut prin omorâre, că tăria morții a pierit, luptându-se cu Viața cea veșnică, cu Dumnezeu Cel întrupat, care stăpânește toate.

A Născătoarei:

Frumoasă mai presus decât Puterile cerești s-a făcut dumnezeiasca Ta casă cea însuflețită, Fecioara, care Te-a purtat pe Tine în pânțece, muntele cel sfânt al Dumnezeului nostru.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe voievozii cei tari...

Cutremuratu-s-au popoarele, tulburatu-s-au neamurile, iar împărățiile cele puternice s-au plecat de frica nașterii tale, Curată; că a venit Împăratul meu, a zdrobit pe tiranul și lumea din stricăciune a răscumărat.

Hristos, Cel ce locuiește întru cei de sus, pogorându-Se la oameni, Și-a sfințit locașul Său și neclintit l-a arătat; că singură ceea ce a născut pe Ziditorul a rămas după naștere odor al fecioriei.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Se veselește de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu «ești puterea mea, Doamne, scăparea și întărirea».

Pomul vieții, vița cea cerească și adevărată, pe Cruce se spânzură, tuturor băutură dulce izvorând.

Ca un Dumnezeu mare, ca un înfricoșător, ca Unul care a zdrobit mândria iadului, și ca un Dumnezeu fără stricăciune acum trupește S-a sculat.

A Născătoarei:

Tu una te-ai făcut celor de pe pământ, pricinuitoare a bunătaților celor mai presus de fire, Maica lui Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm ție: Bucură-te!

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe ai tăi cântăreți...

Dinți plini de venin a înfipt șarpele în mine, Mântuitorule; pe care cu cuiele mâinilor Tale i-ai zdrobit, Stăpâne atotțiitorule. Că nu este sfânt între sfinți, afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Văzutu-Te-ai în mormânt, Iubitorule de oameni, de voie mort, făcătorule de viață, și porțile iadului le-ai deschis sufletelor celor din veac; că nu este sfânt între sfinți, afară de Tine, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Tarină nearată ai fost văzută, ceea ce ai născut pe spicul Vieții,

pe Sfântul cel ce Se odihnește cu sfințenie întru sfinți, Care este mijlocitor tuturor celor ce se împărtășesc de nemurire.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: De sus pogorându-Te...

Ființa omenească se curățește prin tine, împreunându-se cu focul dumnezeiesc cel mistuitor, ca o azimă de pâine cocându-se întru tine, Preacurată Fecioară, cu Cel ce și pe tine nevătămată te-a păzit.

Cine este aceasta, care cu adevărat este aproape de Dumnezeu, ca una care este mai presus decât toate cetele îngerilor? Ceea ce singură strălucește întru frumusețea fecioriei, ca o Maică a Celui ce stăpânește toate.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele «dreptății, a stat întru a sa rându-«ială, precum se cuvine, strigând: «Slavă puterii Tale, Doamne!».

Suitu-Te-ai pe Cruce, patimile mele vindecându-le, cu patima preacuratului Tău trup, pe care de voie l-ai purtat. Pentru aceasta strigăm Ție: Slavă puterii Tale, Doamne!

Gustând moartea din trupul Tău cel fără păcat și de viață făcător, moartea s-a omorât, precum i se cădea, Stăpâne; iar noi strigăm Ție: Slavă puterii Tale, Doamne!

A Născătoarei:

Fără ispită de nuntă ai născut, Fecioară! Și după naștere te-ai arătat feciorind iarăși; pentru aceasta, cu glasuri fără tăcere, strigăm ție, Stăpână, cu credință neîndoită: Bucură-te!

Canonul Crucii și Învierii

Irmosul: Sfatul cel neurmat...

Sub Lege fiind Israel, pe Tine, Hristoase, Dumnezeuul dător de Lege, nu Te-a cunoscut; ci, ca pe un fără de lege, Te-ai pironit pe Cruce, călcând Legea cel nevrednic de punerea Legii.

Sufletul Tău cel îndumnezeit, Mântuitorule, vistieriile iadului prădându-le, sufletele cele din veac împreună le-a înviat, iar trupul cel purtător de viață a izvorât tuturor nestricăciune.

A Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ești Pururea-Fecioară și cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, toți te mărim, Preacurată, pe tine, pe care mai înainte te-a închipuit lui Moise, văzătorul de Dumnezeu, rugul cel ce s-a împreunat cu focul, fără să fie ars.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce șade în slavă...

Împreună cu oamenii a locuit, văzut făcându-Se Cel nevăzut, rămânând în chipul Dumnezeirii celei necuprinse și luând chipul cel străin din tine, Fecioară; izbăvește pe cei ce te știu pe tine, Curată Maică a lui Dumnezeu.

Primit-a Fecioara întru materie pe Cel fără materie, întru împărțirea materiei, pe Cel ce S-a făcut dintr-însa prunc. Pentru aceasta, Cel Unul e cunoscut în două firi: Dumnezeu purtător de trup și om mai presus de ființă.

Cel ce S-a sălășluit întru tine, Fecioară, și S-a născut fără sămânță, Cuvântul și Dumnezeu, te-a păstrat și după naștere fecioară, și întru naștere te-a păzit fecioară, ca un Stăpân și Făcător a toată zidirea.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne al meu, luminează în lume ai venit, luminează «sfântă, care întorci dintru întu-
«nericul necunoștinței pe cei ce
«Te laudă cu credință».

Tu, Doamne, pe pământ cu îndurare Te-ai pogorât; Tu ai înălțat firea omenească cea căzută, pe lemn spânzurându-Te.

Tu ai ridicat, Hristoase, vina greșelilor mele, Tu ai dezlegat durerile morții, Îndurate, cu învierea Ta cea dumnezeiască.

A Născătoarei:

Pe tine te punem înaintea ca pe o armă nesfârșită, împotriva vrăjmașilor; pe tine tărie și nădejde a mântuirii noastre te-am câștigat, dumnezeiască Mireasă.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Primitu-Te-a pe Tine întreg în gura iadului cel nepriceput; că, văzându-Te pironit pe lemn,

cu sulița împuns fără suflare, pe Tine, Dumnezeu cel viu, te-a socotit un simplu om; dar, încercând, a cunoscut puterea Dumnezeirii Tale.

După ce s-a stricat locașul trupului Tău, Iubitorule de oameni, împărțindu-l mormântul și iadul de voie, amândoi s-au osândit; unul, adică sufletele sfinților Tăi, iar celălalt, trupurile împreună-slobozindu-le, Nemuritorule.

A Născătoarei:

Iată acum s-a împlinit proorocia proorocului; că tu, Fecioară neispită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate și ai născut pe Fiul cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Acum mă voi scula...

Casă a slavei, munte sfânt al lui Dumnezeu, Mireasă curată, cămară, biserică a sfințeniei și rai de veșnică desfătare, te-a lucrat nouă pe tine Fiul lui Dumnezeu, Cel ce S-a sălășluit întru tine.

Trup din sângele cel fecioresc ai luat, Hristoase, fără de sămânță, preacurat și ipostatnic, cuvântător, voitor, însuși stăpânitor și însuși puternic.

Pe cugetul cel tirănesc l-a rușinat pântecele Fecioarei; că Pruncul a cercat cu mâna vizui-
na viperelor cea pierzătoare de suflete; și pe protivnicul cel mândru doborându-l, sub picioarele credincioșilor l-a supus.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă,
Doamne, strigă Biserica Ta
«căt-re Tine, de sângele diavolilor
«curățindu-se cu sângele cel curs
«din coasta Ta, prin milostivire».

Suitu-Te-ai pe Cruce, cu putere
fiind încins și luptându-Te cu ti-
ranul, ca un Dumnezeu din înăl-
țime l-ai doborât; iar pe Adam cu
mână nebiruită l-ai înviat.

Înviat-ai strălucind frumos din
mormânt, Hristoase, și pe toți
vrăjmașii i-ai risipit cu dum-
nezeiască puterea Ta, și pe
toate de veselie le-ai umplut, ca
un Dumnezeu.

O, minune mai uimitoare decât
toate minunile! Că Fecioara,
zămislind în pân-tece fără ispită
bărbătească, pe Cel ce cuprinde
toate nu L-a strâmtorat.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Venit-am întru adâncul...

Iadul și-a deschis gât-lejul și m-a
înghițit, și sufletul și-a lărgit
nepriceputul; dar Hristos, pogo-
rându-Se, a scos viața mea, ca
un iubitor de oameni.

Moartea a fost biruită prin
moarte, că Cel ce a murit a în-
viat, dăruindu-mi nestricăciune;
iar femeilor arătându-Se cel fără
de moarte, le-a vestit bucuria.

A Născătoarei:

Încăpere a Dumnezeirii celei
neîncăpute s-a arătat pân-tecele
tău cel curat, Născătoare de
Dumnezeu. Spre Care cetele

cerești nu pot să privească fără
de frică.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

De demult m-a amăgit șarpele
și m-a omorât prin stră-
moașa mea Eva; iar acum, Cu-
rată, Cel ce m-a zidit m-a che-
mat prin tine, din stricăciune.

Adâncul îndurării te-a arătat pe
tine, Fecioară, în chip negrăit,
adânc ales al minunilor; că din
tine, prin fulgerul Dumnezeirii,
a strălucit mărgăritarul Hristos.

CONDACUL

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Mântuitorul și Izbăvitorul meu,
din mormânt, ca un Dumnezeu,
a sculat din legături pe pămân-
teni, porțile iadului a zdrobit și
ca un Stăpân a înviat a treia zi.

ICOSUL

Pe Hristos, Dătătorul de viață,
Cel ce a înviat din morți a treia
zi, și porțile morții astăzi le-a
sfărâmat cu puterea Sa, iadul l-a
omorât, boldul morții l-a tocit și
pe Adam dimpreună cu Eva i-a
slobozit, să-L laudăm toți pă-
mântenii, cu mulțumire stri-
gându-I cântare cu dinadinsul.
Că El însuși, ca un singur Dum-
nezeu puternic și Stăpân, a în-
viat a treia zi.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persan, tinerii lui
Avraam, arzând mai mult de
«dragostea drepte credințe
«decât de văpaia focului, stri-

«gau: Binecuvântat ești în Bise-
«rica slavei Tale, Doamne!»

La nestricăciune iarăși a fost chemată omenirea, fiind spălată cu dumnezeiescul sânge al lui Hristos, cu mulțumire cântând: Binecuvântat ești în Biserica slavei tale, Doamne!

Ca un purtător de viață, mai înfrumusețat decât raiul, cu adevărat, și mai luminat decât orice cămară împărătească s-a arătat mormântul Tău, Hristoase, izvorul învierii noastre.

A Născătoarei:

Ceea ce ești dumnezeiesc locaș sfințit al Celui preaînalt, bucură-te, că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvântată ești tu între femei, ceea ce ești cu totul fără prihană, Stăpână.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: N-au slujit făpturii...

Pe lemn fiind spânzurat, ai smerit ochiul cel trufaș, și sprânceana cea ridicată la pământ ai doborât-o, mântuind pe om: Prealăudate Doamne și Dumnezeu al părinților, binecuvântat ești!

Cu puterea Ta înalță semnul nostru, al celor ce slujim Ție, Cel ce ai înviat din morți și ai deșertat bogăția iadului cea mai înainte cu mulți oameni, Stăpâne; Doamne al părinților și Dumnezeu, binecuvântat ești!

A Treimii:

Spuselor celor dumnezeiești urmând, slăvim o Dumnezeire, ca pe Ceea ce este în trei străluciri, neamestecată, neîmpărțită, strălucire neînserată, luminând toată făptura, care strigă: Dumnezeuule, binecuvântat ești!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cei trei tineri în Babilon...

Focul cel din inimă al dorului Fecioarei, mă trage spre cântare, ca să strig Maicii și Fecioarei: Binecuvântată, Domnul îngerilor este cu tine.

Mai înaltă decât făpturile te-ai arătat, ca una care ai născut pe Făcătorul și Domnul; pentru aceasta, strig către tine, Născătoare de Dumnezeu: Binecuvântată, Domnul puterilor este cu tine.

A Treimii:

Domnie una în trei sfințiri, cinstindu-Te pe Tine, nedespărțită Te laud, Fire ceea ce ești în trei Ipostasuri, strigând Ție: Binecuvântată ești, ceea ce pe toate le ocârmuiești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Mâinile întinzându-și Daniil, gurile leilor cele deschise, «în groapă, le-a încuiat; iar tine-«rii cei iubitori de dreapta cre-«dință, cu virtute încingându-se, «puterea focului au stins, stri-«gând: Binecuvântați toate lu-«crurile Domnului pe Domnul».

Mâinile întinzându-Ți pe Cruce, toate neamurile le-ai adunat și ai arătat o Biserică lăudându-Te pe Tine, Stăpâne, a celor de pe pământ și din cer, care cântă cu un glas: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alb ca zăpada s-a arătat femeilor, strălucind cu lumina cea neapropiată a învierii îngerul care striga: Ce căutați pe Cel viu în mormânt, ca pe un mort? Cu adevărat S-a sculat Hristos, Căruia strigăm: Toate lucrurile binecuvântați pe Domnul.

A Născătoarei:

Tu singură în toate neamurile, Fecioară curată, te-ai arătat Maică a lui Dumnezeu. Tu te-ai făcut locaș al Dumnezeirii, ceea ce ești cu totul fără prihană, rămânând nevătămată de focul Luminii celei neapropiate. Pentru aceasta, toți te binecuvântăm, Marie, a lui Dumnezeu mireasă.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioși...

Junghierea Ta cea nedreaptă văzând-o zidirea, întristându-se, s-a tânguit; că pământul tulburându-se, cu întunericul ca într-o haină neagră soarele s-a îmbrăcat; iar noi neîncetat Te lăudăm și Te preaînălțăm, Hristoase, în veci.

Cel ce Te-ai pogorât la mine până la iad și tuturor cale ai făcut către înviere, iarăși Te-ai suit, ridicându-mă pe umerii

Tăi, și la Tatăl m-ai adus. Pentru aceasta strig Ție: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Treimii:

Pe Mintea cea dintâi și pricina a toate, pe Tatăl unul cel fără pricină Îl slăvim și pe Cuvântul cel fără de început și pe Duhul cel mângâietor, pe un Dumnezeu și Domn și făcător a toate; Treimii celei de o ființă închinându-ne și înălțând-O întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Izbăvitorule al tuturor...

Cel ce te-a zidit din coasta lui Adam, din fecioria ta S-a întrupat Domnul tuturor, pe Care lăudându-L, strigăm: Toate lucrurile lăudați și binecuvântați pe Domnul.

În cort Avraam a văzut taina cea dintru tine, Născătoare de Dumnezeu; că pe Fiul tău neîntrupat L-a primit, cântând: Toate lucrurile lăudați și binecuvântați pe Domnul.

Pe cei întocmai la număr cu Treimea i-ai mântuit, închipuirea cea mai dinainte a fecioriei tale; că în trupuri feciorești au călcat văpaia, Fecioară, strigând: Lăudați și binecuvântați pe Domnul.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea «unghiului, S-a tăiat din tine,

«muntele cel netăiat, Fecioară,
«împreunând firile cele depăr-
«tate. Pentru aceasta, veselin-
«du-ne, te mărim, Născătoare
«de Dumnezeu».

Tu întreg pe mine întreg m-ai
luat întru împreunare neames-
tecată, Dumnezeul meu, mie
dându-mi mântuirea prin pati-
ma Ta, pe care ai răbdut-o cu
trupul pe Cruce, pentru îndu-
rarea cea multă.

Ucenicii Tăi, văzând deschis
mormântul Tău și giulgiurile
cele de Dumnezeu purtate de-
șarte, la învierea Ta, împreună
cu îngerul ziceau: Cu adevărat
S-a sculat Domnul.

A Treimii:

Unime cu adevărat a Ființei
celei dumnezeiești, dar Treime a
Fețelor, toți credincioșii cu în-
chinăciune slăvim în fețe nea-
mestecate, de aceeași putere, de
aceeași cinste, pe Care cu bună
cinstire O slăvim.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Tot neamul pământesc...

Cu vicleșug târându-se șar-
pele, din Eden m-a luat rob;
iar Domnul cel atotputernic, de
piatra cea prea tare a locului
Căpățânii, pe acela l-a lovit ca
pe un prunc și mie mi-a deschis
iarăși intrare la desfătare, prin
lemnul Crucii.

Pus-ai acum cetățile cele tari ale
vrăjmașului întru pustiire, și cu
mâna cea prea-tare bogăția lui
răpind-o, din pântecel iadului

împreună m-ai înviat, Hris-
toase, și pe cel ce odinioară se
lăuda fără măsură, batjo-
corindu-l, de răs l-ai arătat.

Vino de cercetează suferința
poporului Tău celui sărac și cu
mâna Ta cea prea-îndurată și
tare întărește pe credincioșii
purtători de Cruce, împotriva
vrăjmașilor celor hulitori, ca să
scoți din primejdii moștenirea
Ta cea aleasă, Hristoase, ca un
iubitor de oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Taina lui Dumnezeu este...

Ca pe un crin te vedem pe tine
cu porfira Duhului celui
dumnezeiesc vopsită, Preacurată,
în mijlocul spinilor strălucind, și
de bună mireasmă umplând pe
cei ce din inimă te măresc. Firea
omenească cea pieritoare luând-o
din pântecel tău, ceea ce ești cu
totul fără prihană, Cel fără
stricăciune întru Sine a arătat-o
nepieritoare, din milostivire; pen-
tru aceasta, ca pe Născătoarea de
Dumnezeu te mărim.

Ceea ce stăpânești toate făp-
turile, dăruiește poporului tău
semne de biruință, pe cel vrăj-
maș făcându-l prieten împăcat
Bisericii, ca să te mărim ca pe
Născătoarea de Dumnezeu.

LA LAUDE

Stihirile Învierii:

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă;
slava aceasta este a tuturor cuviosilor Lui.

Cel ce ai suferit Crucea și moar-
tea și ai înviat din morți, Atot-

puternice Doamne, slăvim învierea Ta.

Stih: Lăudați-L pe Domnul întru Sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Cu Crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi; și, cu moartea Ta, pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit; iar cu scularea Ta de bucurie toate le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Cu Crucea Ta, Hristoase Mântuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău și ne scapă de cursele vrăjmașului; Cel ce ai înviat din morți scoală-ne pe noi, cei căzuți prin păcat, tinzând mâna Ta, Iubitorule de oameni Doamne, pentru rugăciunile sfinților Tăi.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

De sânurile Părintelui Tău nedespărțindu-Te, Unule-Născut, Cuvântul lui Dumnezeu, ai venit pe pământ din iubire de oameni, om făcându-Te fără schimbare, și cruce și moarte ai răbdut cu trupul, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; dar, înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur atotputernic.

Alte stihiri, ale lui Anatolie.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Moarte ai primit cu trupul, dându-ne nouă nemurire, Mân-

tuatorule; și în mormânt Te-ai sălășluit, ca să ne slobozești pe noi din iad, împreună înviindu-ne cu Tine, pătimind cu adevărat ca un om, dar înviind ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm: Slavă Ție, Dătătorule de viață Doamne, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Pietrele s-au despicat, Mântuitorule, când s-a înfipt Crucea Ta în locul Căpățânii; înfricoșatu-s-au portarii iadului, când ai fost pus în mormânt ca un mort; că, zdrobind puterea morții, celor morți tuturor ne-stricăciune le-ai dăruit, prin învierea Ta, Mântuitorule, Dătătorule de viață Doamne, slavă Ție!

Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Dorit-au femeile să vadă învierea Ta, Hristoase Dumnezeule. Venit-au, luând-o înainte Maria Magdalena, aflat-au piatra răsturnată de pe mormânt și pe înger șezând și grăind: Ce căutați pe Cel viu între cei morți? Înviat-a ca un Dumnezeu, ca să mântuiască toate.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Unde este Iisus pe Care v-ați închipuit că-L veți păzi? Spuneți, iudeilor, unde este Cel pe Care L-ați pus în mormânt, piatra pecetluind? Dați pe Cel

mort, voi care v-ați lepădat de Viață; dați pe Cel îngropat sau credeți Celui ce a înviat. Că, chiar de veți tăinui voi scularea Domnului, pietrele vor striga, mai ales cea răsturnată de pe mormânt. Mare este mila Ta, mare este taina rânduiei Tale, Mântuitorul nostru, slavă Ție!

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Prin lemn Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela, gustând, a călcat porunca Ziditorului; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu Cel ce Se tăinuia, L-a mărturisit, strigând: Pomeneste-mă întru Împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce, ai zdrobit puterea morții și ai șters, ca un Dumnezeu, zapisul care era împotriva noastră, Doamne, pocăința tâlharului dăruiește-o, Unule, Iubitorule de oameni, și nouă celor ce-Ți slujim cu credință, Hristoase Dumnezeul nostru, și strigăm Ție: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Zapisul nostru pe Cruce cu sulița l-ai rupt și, între morți fiind socotit, pe tiranul cel de

acolo l-ai legat, izbăvind pe toți din legăturile iadului cu învierea Ta, prin care ne-am luminat și strigăm Ție, Iubitorule de oameni, Doamne: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este Împărăția cerurilor.

Cel ce ai fost răstignit și ai înviat ca un puternic din mormânt a treia zi, și pe Adam cel întâi-zidit l-ai înviat, Cel ce ești singur fără de moarte, învrednicește-mă și pe mine, Doamne, să mă întorc la pocăința din toată inima mea și cu credință fierbinte pururea să strig Ție: Pomeneste-mă, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Cel fără patimă, om pătimitor pentru noi S-a făcut și, de voie pe Cruce fiind pironit, pe noi împreună ne-a înviat. Pentru aceasta, și slăvim, împreună cu Crucea, patima și învierea, prin care am fost din nou zidiți, prin care ne-am și mântuit cei ce strigăm: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Pe Cel ce a înviat din morți și puterea iadului a prădat și S-a arătat femeilor mironosițe, zicându-le: Bucurați-vă, credincioșii să-L rugăm ca să mântuiască din stricăciune sufletele noastre, strigând pururea către Dânsul, cu

glasul tâlharului celui mulțumitor: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Slavă..., **a Treimii:**

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh toți credincioșii să ne rugăm a-L slăvi cu un gând după vrednicie; pe Unimea Dumnezeirii, Care este în trei Ipostasuri, Care rămâne neamestecată, neîmpărțită și neapropiată, prin Care ne izbăvim de osânda focului.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Maica Ta, Hristoase, care cu trup fără sămânță Te-a născut, și fecioară nepătată cu adevărat și după naștere a rămas, pe aceasta o aducem Ție spre mijlocire, Stăpâne mult-îndurate. Dăruiește iertare de greșeli celor ce strigă Ție totdeauna: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Ca pe un viteaz...

Vino, ticăloase suflete vinovat, și cazi către Dumnezeu, cu lacrimi fierbinți strigând: Greșit-am! Și, mai înainte de sfârșit, îndurat fă pe Judecătorul și către Dânsul din inimă strigă: Să nu-mi lepezi suspinurile mele, Dumnezeul meu; nu trece cu vederea zdrobirea inimii mele, mult-îndurate Doamne.

Vrăjmașul cel preaviclean nu încetează ziua și noaptea, silindu-se ca să mă amăgească și întru pierzare mă trage și în adâncurile răutății; ci ca un Însuși bun, Iisuse al meu, izbăvește-mă din tirania lui și mă mântuiește, Preabunule, din tot felul de necazuri și de chinurile cele de multe feluri.

Făcutu-m-am locaș al gândurilor ce mă necăjesc și mă înstrăinează de la Tine, Stăpâne. Poruncile Tale am călcat, nicio dată n-am voit să fac voia Ta. Ci binevoiește, Doamne, a Te sălășlui întru mine, pentru mulțimea milei Tale, și a mă învăța să fac voia Ta, ca un bun și de oameni iubitor.

Ale sfinților îngeri, aceeași podobie:

Locașuri primitoare și vase preacinstite ale dumnezeieștii Tale străluciri ai făcut oștile îngerilor, și dumnezeieștile adunări, văzători ai slavei Tale și stătători înaintea scaunului Tău, care cu putere întru tărie săvârșesc cuvântul Tău și cu grabă împlinesc poruncile Tale, Iubitorule de oameni.

Vrând să arăți noianul bunătății Tale, bun fiind, Cel ce ești fără de început, ai zidit mai întâi cu atotputernică voia Ta și cu dumnezeiasca poruncă, cetele Puterilor și corurile îngerilor; că se cădea cu adevărat să se reverse binele și să se răspândească și cât mai multe să se facă darurile Tale, Stăpâne.

Serafimii cei cu șase aripi, **heruvimii** cei cu ochi mulți, **dimprenă** cu preaînălțatele scaune **Te** înconjoară, împărtășindu-se **ne** mijlocit de strălucirea **Ta** cea de lumină lucrătoare, domniile, începătoriile, stăpâniile, arhangelii și îngerii și dumnezeieștile puteri, slava **Ta** laudând-o, **Atotțiitorule**, se roagă Ție pentru noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, aceeași podobie:**

Ceea ce ești mijlocitoare **nea-** dormită și rugătoare stăruitoare către **Domnul**, **Preacurată**, **potolește** ispitele, **îmblânzește** valurile sărmanului meu suflet și **mângâie** inima mea ce se află întru **necaz**. **Te** rog, **Fecioară**, **umple** de dar mintea mea, ca după **vrednicie** să te măresc.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Aș vrea să șterg cu lacrimi **zapisul** păcatelor mele, **Doamne**, și să-Ți plac Ție în restul vieții mele, prin **pocăință**; dar **vrăjmașul** mă amăgește și cu sufletul meu se luptă; **Doamne**, mai înainte de a pieri la sfârșit, **mântuiește-mă**.

Cine, înviforându-se și alergând la limanul acesta, nu se va mântui? Sau cine, bolnăvindu-se și năzuind la această doctorie, nu se va vindeca? **Ziditorule** al tuturor și **Tămăduitorule** al bolnavilor, **Doamne**, mai înainte de a pieri la sfârșit, **mântuiește-mă**.

A mucenicilor:

Cel ce ești preaslăvit întru **po-** menirile sfinților **Tăi**, **Hristoase** **Dumnezeule**, de dânsii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, norul luminii, **bucură-te**, sfeșnic luminat, **bucură-te**, chivot al manei, **bucură-te**, toiagul lui **Aaron**, **bucură-te**, rug nears. **Bucură-te**, făclie, **bucură-te**, scaun, **bucură-te**, munte sfânt, **bucură-te**, raiule, **bucură-te**, masă dumnezeiască, **bucură-te**, ușă de taină, **bucură-te**, nădejdea tuturor!

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Cercetează, **Doamne**, smeritul meu suflet, cel ce și-a cheltuit toată viața întru păcate, și, ca pe păcătoasa, primește-mă și pe mine și mă mântuiește.

Plutind pe marea acestei vieți, îmi vine în minte adâncul răutăților mele celor multe și, neavând gândul povățuitor, ruga lui **Petru** strig Ție: **Mântuiește-mă**, **Hristoase** **Dumnezeule**, **mântuiește-mă**, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Înfricoșătoare este taina și minunea **nemaiauzită**, cum **Fecioara** **Te-a** purtat în pânțece și după **naștere** iarăși a rămas întreagă și fecioară; **Dumnezeule**, **Cel** ce **Te-ai** născut dintr-însa, întărește credința, **îmblânzește** pe păgâni și

lumea o împacă, ca un Iubitor de oameni.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Degrab să intrăm împreună în camera lui Hristos și să auzim toți fericitul glas al Acestuia, Dumnezeuul nostru. Veniți, cei ce iubiți slava cerească și v-ați făcut părtași ai fecioarelor celor înțelepte, să luminați făcliile voastre prin credință.

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Gândește, suflete, cum vom sta înaintea Judecătorului, în ceasul cel înfricoșător. Scaune înfricoșătoare se vor așeza și faptele oamenilor vor fi date la lumină. Atunci Judecătorul va fi neîmbânzit; că pe dinaintea divanului va curge focul ca o mare sălbătică, cu urlet, acoperind pe cei ce au greșit. Ai în vedere acestea, suflete al meu, și-ți îndreptează faptele tale.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești pe drept și cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, rugându-te ca o Maică cu îndrăzneală Fiului tău și Dumnezeuul nostru, păzește mai ales turma care aleargă sub acoperământul tău și caută scăpare la tine, limanul, zidul și singura apărătoare a neamului omenesc.

După catisma a treia, sedeauna de umilință:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Cu guri nematerialnice, Treime mai presus de Dumnezeu, neîncetat Te laudă cetele celor fără de trup și cu frică Îți stau înaintea,

strigând: Sfânt! Fire în trei Ipostasuri, miluiește zidirea mâinilor Tale, pentru rugăciunile lor, unule Iubitorule de oameni.

A mucenicilor:

Astăzi au venit oștile îngerești, întru pomenirea purtătorilor de chinuri, ca să lumineze gândurile credincioșilor și să veselească lumea cu darul. Pentru dânsii, Dumnezeuule îndurate, dăruiește-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Celei ce a fost hrănită în Templu, în Sfânta Sfintelor, celei ce este îmbrăcată cu credință, cu înțelepciune și cu neprihănită feciorie, mai-marele Voievod Gavriil i-a adus din cer închinăciune și i-a grăit: Bucură-te! Bucură-te, ceea ce ești binecuvântată; bucură-te, preamărită, Domnul este cu tine.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pe cârmuitorii cei tari, pe cele trei părți ale sufletului, întru «adâncul nepătimirii îneacă-i, «Te rog, Cel ce Te-ai născut din «Fecioară; pentru ca Ție, ca «întru o alăută, întru omorârea «trupului, să cânt cântare de «biruință».

Iisuse, Mântuitorul meu, Cel ce ai mântuit pe fiul risipitor, ai primit plângerea păcătoasei oarecând și, cu dumnezeiască voie,

pe vameșul cel ce se întrista l-ai îndreptat, și pe mine, care am greșit fără de număr și mă întorc, primește-mă și mă mântuiește.

Focul răutăților ca pe o materie îmi macină sufletul și îl face hrană văpăii ce va să fie, Iubitorule de oameni. Stinge-l pe el, Îndelung-răbdătorule, cu roua milostivirii Tale, dându-mi lacrimi de pocăință.

Ale mucenicilor:

Ceata sfinților pătimitori, umplându-se de multă înțelepciune, de la sfatul cel nebun și de priceperea cea protivnică a tuturor călcătorilor de lege, cu multă grijă s-a abătut și dumnezeieștile răsplătiri a câștigat.

Cei ce ați nesocotit toate cele plăcute ale lumii, ați ales viața cea mai presus de lume, înțelepților purtători de chinuri prealăudați; izbăviți-mă dar de toată înșelăciunea lumească pe mine, cel ce cu dragoste vă fericesc.

A Născătoarei:

Prealuminată făclie a Soarelui slavei, aprinde focul sufletului meu, cel ce prin trândăvire se stinge, Preasfântă, și adapă-l pururea cu untdelemnul faptelor dumnezeiești, ca să te măresc cu credință și cu dragoste.

Canonul sfinților îngeri

Cântarea I:

Același irmos:

Îngeri, cei ce stați ca niște minți curate înaintea Minții celei mari și celei dintâi și de

dumnezeiasca strălucire vă îndesulați, preamăriților, cu strălucirea voastră, luminați-mă pe mine cel ce laud pe Cuvântul, Care este pricina a toate.

Fiind mișcați cu totul de dragostea către Dumnezeu și cu dumnezeieștile frumuseți pururea întruchipându-vă, o, slăviților arhangheli, în cete preabine rânduite stați împrejur, glăsuind Ziditorului cântare de biruință.

A Născătoarei:

Ceea ce singură ai primit în pântec pe Cuvântul, pe Care Îl slăvesc pururea oștile îngerești, sufletul meu luminează-l, dezlegându-mi cugetul cel rău al întunecatului păcat, și luminându-mă cu cunoștința Duhului.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ești mai presus decât toată începătoria, de voie «Te-ai pogorât dintru înălțime «pe pământ și firea omenească «cea smerită ai înălțat-o din «iadul cel mai de dedesubt; că «nu este sfânt afară de Tine, «Iubitorule de oameni».

În noaptea vieții, întunericul patimilor m-a cuprins, Hristoase Dumnezeule. Deci, Cel ce ești lumină neapusă, mântuiește-mă, luminându-mă cu razele pocăinței, ca să Te slăvesc pe Tine, Iubitorule de oameni.

Primște-mă în partea celor aleși, Hristoase, îndepărtându-mă de

latura cea dimpotrivă, Mântuitorule, pe mine cel curățit prin lacrimi și prin milostivire, ca să Te slăvesc pe Tine, după cuviință, totdeauna.

Ale mucenicilor:

Cu sângele s-au roșit cu adevărat picioarele voastre, mucenicilor, și mai repede ați alergat la cer, lăsând pământul dimpreună cu păcatul, asemenați făcându-vă dumnezeieștilor puteri.

Topitu-s-a trupul vostru cel zdrobit de bătaii, mucenici ai lui Hristos; dar s-a întărit puterea sufletului, fiind legată cu dragostea cea nedezlegată a Celui ce a zidit toate cu voia.

A Născătoarei:

Marie, ca una care ești Doamnă, născând pe Domnul a toate, mintea mea cea stăpânită de patimi și înnegrită de răutate, fă-o slobodă și o luminează.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Hristoase, Cel ce ești lăudat de cetele cele mai presus de lume, fă să urmeze rânduielile lor, cu dumnezeiască înțelepciune, și adunările credincioșilor, Cuvântule; că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Prin încordarea iubirii celei fierbinți apropiindu-vă de Izvorul cel dintâi al doririlor, dumnezeiești arhangheli, ca niște slujitori Îi stați înaintea, lăudând

fără tăcere Ființa cea una și fără de început a Dumnezeirii.

A Născătoarei:

Blestemul cel de demult al Evei, cu strălucire l-ai dezlegat, Maică curată, născând pe Hristos, Care cu binecuvântări încununează pe toți; că nu este ajutor afară de tine, Preacurată.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce șade întru slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel ușor a venit Iisus, Cel cu «totul dumnezeiesc, prin Prea-«curata Fecioară, și a mântuit «pe cei ce strigă: Slavă puterii «Tale, Hristoase».

Ca la preadreptul Judecător, cad acum înaintea Ta, Doamne; miluiește-mă pe mine, cel osândit și deznădăjduit, și mă izbăvește de osândirea Ta cea dreaptă și stării celor aleși mă învrednicește.

Pe mine cel ce am căzut între tâlhari neîmblânziți și am fost rănit, vindecă-mă, Hristoase, Iubitorule de oameni, turnând peste mine vinul și untdelemnul pocăinței și îmbrăcându-mă cu veșmântul mântuirii.

Ale mucenicilor:

Prealăudaților mucenici, întru dezbrăcarea trupului v-ați îmbrăcat de sus cu veșmântul mântuirii, și pe cel ce mai înainte dezbrăcase pe strămoși l-ați des-

puiat, făcându-l mort fără suflare.

Împodobindu-vă, mucenicilor, cu cunoștința drepte credințe și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu înaintea celor fără de lege, pe toți înțelepții și cuvântătorii cei păgâni i-ați rușinat, și pe vrămașul l-ați omorât.

A Născătoarei:

Iisus, adâncul înțelepciunii, pe tine singur aflându-te, Curată, ca o ploaie, S-a pogorât peste tine, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, și cu dumnezeiescul Dar a secat de tot pâraiele cele cumplite ale păcatului.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel mai presus de ființă, cu putere nemărginită ai adus pe mințile cele cerești dintru neființă și cu slava Ta cea negrăită le-ai împodobit, care strigă: Slavă puterii Tale, Hristoase.

Puterile cele de sus ale Duhului, fiind orânduite cu ocârmuirea Acestuia și cu dumnezeieștile străluciri luminate, au moștenit rânduielile cele neschimbate, cinstind o Începătorie a tuturor și o Dumnezeire.

Strălucirile Tale cele slujitoare învrednicindu-se să privească frumusețea cea împodobită a feței Tale și răsfrângând sclipirile cele de acolo, strigă Ție: Slavă puterii Tale, Hristoase.

A Născătoarei:

Împărăteasa Fecioară, cu veșmânt aurit fiind împodobită, stă acum aproape de Fiul său Împăratul, Ceea ce este fără de asemănare mai presus decât îngerii cei ce strigă: Slavă, puterii Tale, Hristoase.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Acum Mă voi scula, a zis Dumnezeu proorocind, acum Mă «voi preaslăvi, acum Mă voi «înălța, luând din Fecioară pe cel «căzut, și la lumina cea cerească a «Dumnezeirii Mele înălțându-l».

O! cum voi sta eu, osânditul, înaintea Ta, Judecătorul și Dumnezeul tuturor, și să fiu muștrat pentru toate răutățile pe care cu voia le-am făcut nebunește, și pe mine cu totul netrebnic m-am făcut.

Mântuiește-mă, Doamne, că de multe răutăți m-am umplut; vindcă, Stăpâne, păcatele mele și rănilile cele cumplite și nu mă lăsa să pier, Iisuse al meu, pe mine, cel ce singur mult Ți-am greșit.

Ale mucenicilor:

Sfârșit fericit au aflat cu strălucire pătimitorii, slavă au câștigat, preaslăvind pe Hristos, Cel ce a luptat prin mădularele lor, ca să se împărtășească de răni și de chinuri, bărbătește alergând.

Dumnezeiești pătimitori, cu bună alegere ați moștenit bogă-

ție cerească, cunună neveșejită, lumină neînserată și casă nefăcută de mână, care nicidecum nu se învechește, prealăudaților mucenici ai lui Hristos.

A Născătoarei:

Glasurile proorocilor mai înainte au spus minunile tale, Preacurată, numindu-te munte și ușă și sfeșnic luminos, dintru care Lumina cea cu adevărat minunată luminează toată lumea, Preacurată.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Cu cutremur slăvesc heruvimi, serafimii, scaunele, arhanghelii, domniile, puterile și începătoriile și stăpâniile, împreună cu îngerii, măreția Dumnezeirii celei uneia și întreite.

Arătat-u-s-au îngerii strălucind cu chip de lumină, propovăduind cuvioaselor femei învierea Ta, Hristoase, și mintea vrăjmașilor Tăi cutremurând-o cu strălucirile Dumnezeirii Tale.

A Născătoarei:

Cel ce Te-ai născut din Fecioară în chip de negrăit și pe oameni i-ai mântuit din stricăciune, păzește acum cu oștile arhanghelilor Biserica Ta, care Te slăvește pe Tine cu glasuri drept-măritoare.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Ajuns-am întru adâncul mării și m-a înecat viforul păcatelor celor multe; dar, ca un

«Dumnezeu, scoate din stricăciune viața mea, Mult-îndurate».

Mort fiind, nu cunosc; nesimțitor sunt eu, ticălosul, și cuget întinat purtând pururea; Dumnezeule, Ziditorul meu, nu mă lăsa să pier până în sfârșit.

Faptele mele ca niște judecători mă vor învinovați înaintea divanului Tău, Îndurate; de care mântuiește-mă degrab, Hristoase, îndrumându-mă spre pocăință.

Ale mucenicilor:

Adunarea călcătorilor de lege a zdrobit oasele purtătorilor de chinuri, dar nu a zdrobit credința lor prin care s-au arătat moștenitori ai lui Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Ca niște pietre scumpe, pe Piatra neclintitei nădejdi s-au zidit purtătorii de chinuri, și ca niște biserici ale Sfântului Duh, în Biserica lui Dumnezeu s-au sălășluit.

A Născătoarei:

Inima mea cea înnegrită de loviturile cele întunecate ale păcatului, lumineaz-o cu strălucirea cea dintru tine, dumnezeiască Mireasă, Ceea ce ai născut pe soarele Hristos.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Oștiri îngerești, care stați împrejurul Stăpânului, și nemijlocit vă îndulciți de strălucirea cea începătoare de lumină,

luminați-ne pe noi, cei ce cu credință vă lăudăm.

Cu înțelepciunea Ta zidind, ai arătat, ca un Stăpân, cetele îngerilor și domniile, puterile și serafimii, care Te laudă în veci.

A Născătoarei:

În brațele Fecioarei Te-ai odihnit, Hristoase, ca și cum Te-ai fi odihnit pe tronurile cele înalte și pe toate le-ai privit cu dumnezeiasca Ta purtare de grijă.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cei trei tineri în Babilon porunca tiranului ca pe un «cuvânt de nimic socotind-o, în «mijlocul văpăii strigau: Bine-«cuvântat ești, Doamne, Dum-«nezeul părinților noștri».

Vai mie, cui te voi asemana, ticăloase suflete, care iubești pe cele necuviincioase și nu cauți pe cele folositoare! Pentru aceea, mai înainte de sfârșit sârguiește-te, ca să arăți deprinderi bune.

Dă-mi, Hristoase, ploi de lacrimi, ca să-mi plâng cu amar răutățile mele, și nu mă lăsa acum să pier, Mântuitorule, pe mine, cel ce Ți-am greșit Ție peste fire de multe.

Ale mucenicilor:

Omorârea Cuvântului Celui omorât purtând-o în trupul vostru, pătimitorilor, înșelăciunea ați omorât; dar, murind, viețuiți întru mărire și pe cei omorâți prin patimi, îi vindecați.

Care loc nu vă are acum pe voi, mucenicilor, luminători și turnuri înalte? Care latură nu se luminează cu chinurile voastre, Prealăudaților, și cu darul vindecărilor?

A Născătoarei:

Tu singură ai rămas după naștere, strălucind cu podoaba fecioriei, Stăpână; tu singură ai scăpat de cele ale maicilor, că tu singură ai născut pe Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Având ca martori ai faptelor noastre pe îngerii cei înțelegători, să căutăm a vieții cu curăție, strigând: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

De cărbune fiind curățit, dumnezeiescul Isaia a văzut pe serafimi stând înaintea scaunului Tău și a strigat: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei:

Pe cetele tuturor celor fără de trup în chip vădit le-ai întrecut, Fecioară, ca una care ai născut pe Făcătorul și Domnul. Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Atotputernice, Mântuitorul tuturor, pe cei ce se țineau «de dreapta credință în mijlocul «văpăii, pogorându-Te, i-ai ră-

«corit și i-ai învățat să cânte:
«Toate lucrurile binecuvântați
«și lăudați pe Domnul».

Arătatu-m-am asemenea viețui-
toarelor necuvântătoare, supu-
nându-mă patimilor celor nebu-
nești. Cuvântule al lui Dum-
nezeu, Cel ce ești fără de înce-
put, întorcându-mă, mântu-
iește-mă pe mine, cel ce strig:
Binecuvântați și lăudați pe
Domnul.

Vătămându-mă, m-a vătămat
mistrețul cel sălbatic, ca pe o vie
râmată de patimi, de care izbă-
vește-mă degrab, Mântuitorule,
și sufletul meu arată-l roditor
de fapte bune.

Ale mucenicilor:

Culorile sângiurilor au roșit
vouă porfiră de Dumnezeu țe-
sută, pe care îmbrăcând-o, mu-
cenicilor, ca niște purtători de
cununi pentru biruințe, stați
înaintea Împăratului celui veș-
nic, Care este întru cei de sus.

Adunarea cea sfințită a muceni-
cilor a risipit ceata cea nesfin-
țită, care porunca nelegiuri;
și, după lege luptându-se, de la
Stăpânul tuturor după lege a
fost încununată.

A Născătoarei:

Toată zidirea binecuvintează
nașterea ta, care ne încunu-
nează cu binecuvântări și bles-
temul a ridicat, Una întru tot
binecuvântată și preamărită,

care ai umplut de dar neamul
nostru.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Ca Unul care ești viața cea
fără de moarte, pe cei ce se
vor împărtăși de viața cea fără
de moarte, zidindu-i, i-ai în-
ființat și i-ai învățat a cânta:
Toate lucrurile binecuvântați și
lăudați pe Domnul.

În chip nevăzut înconjurându-
Te arhanghelii, cu neîncetate
glasuri strigă, cu cuviință dum-
nezeiască cinstindu-Te, ca Stă-
pânului tuturor glăsuind: Bine-
cuvântați și lăudați pe Domnul.

A Născătoarei:

Închipuirile Legii mai înainte
te-au arătat pe tine, întru tot
fericită, care aveai să naști pe
Dumnezeu, împreunat cu mate-
ria trupului, Care mai înainte,
după firea cea dumnezeiască, a
fost fără materie. Binecuvân-
tăm nașterea ta, Fecioară.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Eva, prin boala neascultării,
blestemul înăuntru a adus;
«iar tu, Fecioară Născătoare de
«Dumnezeu, prin Odrasla pur-
«tării în pânțece, lumii binecu-
«vântarea ai înflorit. Pentru
«aceasta, toți te mărim».

Iată vreme de pocăință, pentru
ce zăbovim? Pentru ce ne cu-
fundăm în somn? Să ne depăr-
tăm de trândăvire, să ne împo-
dobim candelile cu untdelem-

nul facerii de bine, precum e scris, ca să nu rămânem afară de uși, tânguindu-ne.

Până când este vreme de pocăință, întoarce-te, sufletul meu, de la răutățile tale, pe care le-ai făcut, cu știința și cu neștiința, și strigă către Cel ce pe toate le cunoaște: Greșit-am, Stăpâne, iartă-mă și nu Te scârbi de mine, nevrednicul.

Ale mucenicilor:

Pe sfinții cei ce au pătimit i-a adunat Hristos cu strălucire din toate laturile și cetățile la locuri slăvite, întru odihnă cinstită; și acum ei luminează Biserica celor întâi-născuți, veselindu-se.

Întru tot cinstita raclă a cinstiților Tăi mucenici, Doamne, cu strălucirile dumnezeiescului Duh fiind luminată, în chip minunat, revarsă străluciri de vindecări și îngroapă vătămarea bolilor, Unule mult-îndurate.

A Născătoarei:

Cu razele Luminii celei dintru tine, dumnezeiască Mireasă, luminează-mi sufletul; scoală pe cel ce zace în groapa pierzării și zdrobește pe vrăjmașii cei ce pururea întristează inima mea și mă împing la patimi.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Taina lui Dumnezeu cea ascunsă...

Îngeri, care lăudați Mintea cea Născătoare a Fiului și purce-zătoare a Duhului, sârguiți-vă

acum cu tărie să trimiteți către noi dăruirile dumnezeieștii bunătați.

Dumnezeieștii arhangheli, fiind frumos împodobiti cu darul și cu harul nestricăciunii, pe Tine, Hristoase, izvorul cel pururea curgător al nestricăciunii lăudându-Te, ca pe Făcătorul de bine Te slăvesc.

A Născătoarei:

Cămară a negrăitei întrupări, casă însuflețită și chivot al Legii harului te știm credincioșii, Maica lui Dumnezeu; pentru aceasta, neîncetat te mărim.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Oaie a turmei Tale celei cuvântătoare sunt, și alerg la Tine, Păstorule cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m-am pângărit cu multe păcate. Pentru aceasta, și strig înaintea Ta: Greșit-am, Dumnezeule, miluiește-mă.

A mucenicilor:

Cine nu se va minuna, sfinților mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? Cum, fiind cu trup, ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos și cu crucea într-armându-vă? Pentru aceasta, v-ați arătat izgonitori ai diavolilor și biruitori ai barbarilor, rugându-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

De toate primejdiile păzește pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te mărim pe tine, nădejdea sufleteilor noastre.

LUNI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin lemn Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela gustând, a călcat porunca Ziditorului; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu Cel ce Se tăinuia L-a mărturisit, strigând: Pomeneste-mă întru împărăția Ta.

Mai mult decât toți oamenii am greșit eu pe pământ și mă tem, Preabunule, de judecata Ta cea nemitarnică de acolo, la care, păzindu-mă atunci neosândit, izbăvește-mă de pedeapsă, dându-mi pocăință curățitoare de toate întinăciunile, ca un iubitor de oameni.

Heruvimi și serafimi, stăpânii, scaune, arhangheli, domnii, împreună și puteri, sfinți îngeri, începătorii preaînalte, cei ce stați înaintea Stăpânului, iertare de păcate și îndreptare vieții cereți pentru cei ce strigă cu credință: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

A mucenicilor:

Împreunădu-vă cu focul, înșelăciunea cea ca un putregai ați ars-o, purtătorilor de chinuri ai

lui Hristos; și, cu vărsarea sângelui vostru, pe balaurul cel din adânc l-ați înecat de tot, prea-lăudaților; și biruință luând, cu oștile cele de sus vă bucurați, rugându-vă cu osârdie pentru sufletele noastre.

Slavă...

Rază cu trei străluciri, Care luminezi plinirea lumii, patimile cele cumplite ale sufletului meu gonindu-le, trimite-mi strălucirea luminii Tale și curățire de greșeli, ca să strig Ție, Tatălui celui fără de început, Fiului celui de un scaun și Duhului: Treime, Ceea ce ești putere atotlucrătoare, mântuiește-ne pe noi.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Preacurată Fecioară, miluiește-mă pe mine, cel ce greșesc pururea și sunt cu totul stăpânit de lene, și cu chipurile pocăinței mai bun mă fă, dând smerenie împietritului meu suflet, nădejdea cea neînfruntată a celor ce cu dragoste te laudă și strigă lui Hristos: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Cel ce ești chemat de sus...

Cananeencii râvnind să urmezi, suflete, atinge-te dinapoi de Hristos și strigă neînce-

tat: Miluiește-mă! O, Stăpâne, nu am fiu îndrăcit, ci trup fără de rânduială; gonește aprindea dintr-însul, Te rog, și potolindu-i zburdările cele fără de rânduială, fă-l să moară întru frica Ta, pentru rugăciunile celei ce Te-a zămislit cu curăție și Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale tuturor sfinților, Făcătorule de bine, mult milostive.

Ninivitenilor celor ce au greșit oarecând le-ai trimis pe Ionă, Hristoase, ca să le propovăduiască lor, care, pocăindu-se, au schimbaturgia în milostivire, izbăvindu-se de pierzătoarea mânie. Trimite-mi dar, Iubitorule de oameni, și mie, nevrednicului, ajutorul Tău cel tare, ca să mă întorc din greșelile mele cele fără de număr și la cărările pocăinței să fiu îndreptat, și să plâng, suspinând cu amar, ca să mă mântuiesc cu mila Ta, de păcatele mele cele multe.

Cel ce ai venit în lume, ca să mântuiești pe oamenii cei ce greșesc și ca un îndurat să-i chemi pe ei la pocăință, îndură-Te, Milostive, și spre mine, cel ce Te-am mâniat mai mult decât toți, și mă mântuiește, pentru bunătatea Ta, și la calea pocăinței mă îndreptează, și-mi dă gând de umilință, făcându-mi inimă smerită și bună, neiscoditoare și blândă, Mântuitorul meu, cu darul Tău, ca un milostiv.

Alte stihiri, ale Înaintemergătorului:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Sufletul meu, cel întunecat prin răutatea șarpelui, luminează-l cu rugăciunile tale, Ioane fericite, și mă îndreptează să umblu în căile cele drepte, care duc la viața cea fericită, rogu-te; ca, plinindu-mi se ruga, eu, netrebnicul robul tău, cu căldură să te măresc totdeauna, Preaminunate.

Ca unul care ești odrasla celei sterpe, cinstite Înaintemergătorule, sufletul meu cel sterp de toate faptele bune, cu rugăciunile tale, Preafericite, fă-l să aducă lui Dumnezeu roade de pocăință, rogu-mă; ca mântuindu-mă, să măresc biruințele tale și ocrotirea ta cea caldă, eu, netrebnicul robul tău.

Preadreptule Judecător, Cunoscătorule de inimi, Iubitorule de oameni și Dumnezeule Care nu ții minte răul, Cuvântule, în ceasul judecății să nu mă rușinezi pe mine păcătosul; ci, pentru cinstitele rugăciuni ale dumnezeiescului Tău Botezător, pleacă-Te acum și mă mântuiește pe mine ticălosul, rogu-mă, și mă închin Ție, Iisuse Preabunule, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Nou Isav cu toate năravurile m-am făcut, Preacurată, și pătimăș peste fire; singur m-am arătat ticălos, eu singur cu totul gol de fapta bună cea dumnezeiască. Cine dar nu va plânge

pentru mine? Cine nu va tângui pierzarea mea? Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit, strig Ție: Greșit-am, Stăpână, izbăvește-mă precum mai înainte Fiul tău a mântuit pe cel desfrânat.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Aș vrea să șterg cu lacrimi zapisul păcatelor mele, Doamne, și să-Ți plac Ție, în restul vieții mele, prin pocăință; dar vrăjmașul mă amăgește, și cu sufletul meu se luptă. Doamne, mai înainte de a pieri la sfârșit, mântuiește-mă.

Cine, înviforându-se și alergând la limanul acesta, nu se va mântui? Sau cine, bolnăvindu-se și năzuind la această doctorie, nu se va vindeca? Ziditorule al tuturor și tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de a pieri la sfârșit, mântuiește-mă.

A mucenicilor:

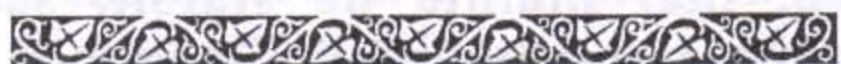
Cel ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primește și de la noi laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Dat-ai semn...

Pe tine, cămara cea preacurată a Împăratului, te rog, mult lăudată, curățește mintea mea cea întinată cu toate păcatele și fă-o locaș luminat al Treimii celei mai presus de Dumnezeu, ca mântuindu-mă, să măresc pute-

rea ta și îndurarea ta cea multă, eu, netrebnicul robul tău.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele de umilință:

Cercetează, Doamne, smeritul meu suflet, cel ce și-a cheltuit toată viața întru păcate; și, ca pe păcătoasa, primește-mă și pe mine și mă mântuiește.

Plutind pe marea acestei vieți, îmi vine în minte adâncul răutăților mele celor multe și, neavând gândul povățuitor, ruga lui Petru strig Ție: Mântuiește-mă, Hristoase Dumnezeule, mântuiește-mă, ca un Iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Cuvântul Tatălui, Hristos Dumnezeul nostru, din tine întrupat L-am cunoscut, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ești una curată, una binecuvântată. Pentru aceasta, neîncetat laudându-te te mărim.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Gândind la noianul păcatelor mele cele multe, nu cutez a căuta și a cere iertare; ci dă-mi, Doamne, umilință spre a mă pocăi, și mă mântuiește.

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Cu negura patimilor și cu desfătărilor lumești întunecându-se mintea ticălosului meu suflet, nu se îndreptează către gând de umilință; dar îndură-Te, Mân-

tuitoarele, și de mine ticălosul, și-mi dă gând de umilință, ca și eu, mai înainte de sfârșit, să strig îndurării Tale, Doamne: Hristoase Mântuitorul meu, mântuiește-mă pe mine cel deznădăjduit și nevrednic.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim strigând: Bucură-te, norule al Luminii celei neapuse, care ai ținut în sânurile tale pe Însuși Domnul slavei.

După catisma a treia, sedeauna Înainte-mergătorului:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfințitul Botezător, propovăduind pocăința și arătând pe Hristos cel făcut om, s-a făcut apărător al tuturor celor ce păcătuiesc și tuturor celor înviforați ajutor pururea. Pentru rugăciunile lui, mântuiește lumea Ta, Hristoase.

A mucenicilor:

Cu Crucea întrarmându-se purtătorii Tăi de chinuri, Hristoase Dumnezeul nostru, au biruit vicleșugurile vrăjmașului, începătorul răutății; strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni și dăruind tămăduiri celor ce se roagă cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce singură ai născut pe Făcătorul tuturor și singură ai împodobit omenirea cu nașterea

ta, Preacurată, izbăvește-mă de cursele vicleanului diavol, întărește-mă pe piatra poruncilor lui Hristos, pe Care tu L-ai întrupat, rugându-L pe Dânsul neîncetat.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Cel ce ai bătut Egiptul și pe tiranul Faraon l-ai cufundat în mare, mântuit-ai din robie pe poporul lui Israel, cel «ce cânta ca Moise cântare de biruință, că Te-ai preaslăvit».

Doamne, pe mine, cel ce am făcut într-ascuns faptele întunericului, să nu mă mustri la arătare, nici să mă rușinezi înaintea tuturor; ci, cu lumina pocăinței celei din inimă, luminează-mă, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Stăpâne, totdeauna adaug păcate peste păcate eu, păcătosul, și niciodată nu simt frica Ta, Doamne. Pentru aceea, mai înainte de sfârșit îndură-Te și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Cu pavăza dreptei credințe acoperiți fiind sfinților, ținând ca pe o sabie arma Crucii, ați ieșit la lupta cu vrăjmașul, măriților, și l-ați doborât pe el.

De leii cei mâncători de sânge, de săbiile cele tăietoare, de clo-cotele cazanelor, de sfâșierile cu

gheare de fier și de chinurile cele cu durere, dumnezeieștii mucenici nu s-au temut.

A Născătoarei:

Pe cortul cel preacurat și chivotul și masa, muntele din care s-a tăiat fără de mână de om piatra, care este Domnul a toate, pe Maria Fecioara cu laude să o cinstim.

Canonul Înaintemergătorului

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmos: Pe voievozii cei tari...

Ca o stea prea mare alergând înaintea Soarelui, Botezătorule, ai luminat pământul cu strălucirile tale; pentru aceea, strig ție: Luminează inima mea cea orbită de cumplitele întunecări ale greșelilor celor fără de număr.

Dezlegat-ai odinioară, când te-ai născut, Fericite, legăturile sterpi-ciunii. Pentru aceea, te rog: sufletul meu cel ce este sterp cu nerodirea din pricina patimilor, arată-l bogat în roade, ca să aducă bună rodire de fapte bune.

Gătiti-ai calea Mântuitorului, mergându-I înainte întru puterea lui Ilie; către liman îndreptează mișcările sufletului meu, toată poticneala și piatra împătimirii scoțând-o cu rugăciunile tale, pururea pomenite, Botezătorule.

A Născătoarei:

Ceea ce ești nor luminat, norii cei mulți și cumpliti ai sufletului

meu, risipește-i cu luminatele tale mijlociri ca să văd razele Celui ce a răsărit din tine și să iau lumină din lumina cea neapusă.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce întărești tunetul și ai făcut vânturile, întărește-mă, Doamne, ca să Te laud «în curăție și să fac voia Ta; că «nu este sfânt ca Tine, Dum-nezeul nostru».

Hristoase, Cel ce ai luminat ochii orbilor, luminează ochii mei cei întunecați prin desfătă-rile și prin grijile lumești și care nicicum nu caută la judecățile Tale.

Iată vremea, deșteaptă-te, sufletul meu, din răutățile ce ai făcut și cu frică strigă Stăpânului și Mântuitorului: Hristoase, deschide-mi ușile pocăinței.

Ale mucenicilor:

Izgonit s-a văzut diavolul, prin dumnezeieștile lupte ale răbdătorilor de chinuri, și se vede călcat de dâșii, mort și nelucrător, cel ce de demult se fălea.

Cetele sfinților săvârșind alergarea mucenicește, mulțimile vrăjmașilor celor nevăzuți cu dumnezeiască putere i-au tăiat cu adevărat și mărire au câștigat.

A Născătoarei:

Întristarea strămoșilor ai risipit-o, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, bucurie născând

nouă pe Dătătorul de viață și Mântuitorul, pe Care roagă-L cu osârdie, să se mântuiască sufletele noastre.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Arcul celor puternici...

Toată fapta bună cu sârguință ai agonisit-o și toată răutatea din inimă ai urât și ai arătat oamenilor calea pocăinței, fericite Botezătorule al Domnului.

Preamare Înaintemergător al Cuvântului întrupat te-ai arătat. Pentru aceasta, mă rog ție: Izbăvește-mă de patimile cele nesăbuite, îndreptându-mă către pocăință.

Încă pe când trăiai în trup, Înaintemergătorule, ai trăit o viață ca a celor fără de trup; pe aceasta, te rugăm, întărește-ne și pe noi să o urmăm cu rugăciunile tale.

A Născătoarei:

Lumea prin neascultare netrebnică făcându-se, s-a miluit prin tine, Maică Fecioară. Pentru aceasta, cu laude de cântări, după datorie te fericește.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am glasul Tău, Dumnezeu, și m-am temut, «înțeles-am lucrurile Tale și am «preaslăvit puterea Ta, grăia «proorocul».

Rămas-am gol de faptele cele bune și m-am îmbrăcat cu răutatea, și iată m-am umplut de

rușine; Iisuse, Iubitorule de oameni, luminează-mă cu dumnezeieștile veșminte.

Străbătând cu trândăvie prin plutire marea acestei vieți, căzut-am în vârtoarea desfătărilor trupești; îndreptează-mă către limanul pocăinței, Cuvântule.

Ale mucenicilor:

Curățit-au cu adevărat putreziciunea păcatului vitejii mucenici, cu dumnezeiasca sare a răbdării, și tuturor au mijlocit mântuire.

Fiind rostogoliți pe pământ ca niște pietre, răbdătorii de chinuri au sfărâmat de tot întăriturile înșelăciunii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește-ne pe noi.

A Născătoarei:

Ca pe o izbăvitoare te chem pe tine în toată vremea și în tot locul, Preacurată. Nu mă trece cu vederea, Ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Izbăvitorul și Mântuitorul meu.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Milostive, pentru dragostea...

Cunoscându-te pe tine ca pe o turturea, care mai înainte ai vestit lumii cu cuvinte întru totul adevărate pe primăvara adevărului, te fericim, pururea pomenite Înaintemergătorule.

Cel ce ai fost la mijloc între Legea Veche și cea Nouă, pe mine cel zdrobit de bântuielile celui viclean, cu totul mă înno-

iește cu rugăciunile tale, Înaintemergătorule.

Cel ce cu viață fără prihană ai locuit pustietatea, mintea mea, cea pustiită de toată călcarea poruncii, înnoiește-o cu dumnezeieștile tale rugăciuni, Înaintemergătorule.

A Născătoarei:

Curățire și izbăvire s-a cunoscut nouă Fiul tău, Fecioară, pe Care roagă-L să mântuiască pe cei ce întru umilința sufletului te fericesc pe tine.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Să-mi răsari mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că «spre Tine, Hristoase, se îndreaptă din zori duhul meu și «Te laudă; că Tu ești Dumnezeu! «nostru și la Tine am aflat scăpare, Împăratul păcii».

Pe mine, cel ce mi-am petrecut viața cea stricăcioasă în trândăvie și în toate zilele cu amăgirile celui viclean m-am întunecat, Iisuse, miluiește-mă, și la lumina pocăinței și a vieții mă îndreptează.

Înălțatu-s-a inima mea cu sfătuirile cele viclene ale balaurului și m-am prăbușit cu cădere mare foarte, Iisuse, Cel ce ești îndreptarea celor căzuți, întoarce-mă și mă mântuiește pentru mulțimea îndurărilor Tale.

Ale mucenicilor:

Cu picăturile sângiurilor ați stins cuptorul cel cu mulți zei al

înșelăciunii, fericiților, și cu ploile vindecărilor pururea ați potolit văpaia patimilor, mucenici ai Mântuitorului.

Înaintea divanurilor stând, cu gheara de fier fiind sfârtecați și capetele tăindu-vi-se, la mulțime de cazne cumplite fiind supuși, prin dumnezeiască voie neabătuți ați rămas, purtătorilor de chinuri.

A Născătoarei:

Raza milostivirii tale, Stăpână, să-mi răsari mie, celui ce sunt în tunicul greșelilor mele, Fecioară, și la lumina pocăinței mă îndreptează, Preacurată, ca să te laud cu credință.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Lumina Ta, Doamne, trimite-o...

Cel ce ești odraslă a pustiei pe mine cel ce prin năpădirile patimilor m-am aprins cu cărbunii cei pustnicești, cu roua rugăciunilor tale păzește-mă neatins de vătămarea lor.

De dreapta ta cea sfântă, întru tot fericite, se botează dumnezeiasca dreaptă a Tatălui, care ne mântuiește pe noi din mâinile celui viclean, prin sfintele tale mijlociri.

Scăpare și acoperământ puternic și zid înalt te are toată lumea pe tine, Înaintemergătorule; cu rugăciunile tale izbăvește-ne pe noi de strâmtorările cele grele.

A Născătoarei:

Pe tine, frumusețea lui Iacob, te-a iubit Dumnezeu, Fecioară prea-

curată, prin tine împodobind pe toți cei întunecați prin călcarea poruncii celei dintâi.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Pe marea vieții, prin faptele mele m-am prăbușit în «adânc; dar ca Ionă din chit, așa «strig Ție: Fiule și Cuvântule al «lui Dumnezeu, scoate-mă din «adâncul răutăților, rogu-mă».

Cu dormitarea lenevirii mi-am îngreuiat sufletul eu, ticălosul, și în somnul păcatului m-am confundat; ridică-mă, Doamne, la lumina pocăinței și mă mântuiește cu îndurarea Ta.

Cum am căzut eu, ticălosul? Cum m-am depărtat de bunul Dumnezeu? Cum nu iau în seamă acea înfricoșătoare judecată, la care voi fi judecat? Făcătorul meu, miluiește-mă.

Ale mucenicilor:

Cu adevărat v-ați arătat alăută, care glăsuiește pururea cântare mântuitoare și îndulcește inimile credincioșilor, și tulburarea înșelăciunii o alungați cu totul, prealuminaților pătimitori.

Covârșind hotarele omenești, mucenicii lui Hristos, prin năzuința dumnezeiască cea către Ziditorul, au răbdut nevoințele chinurilor, bucurându-se, ca în niște trupuri străine.

A Născătoarei:

Preasfântă Fecioară, apărătoarea tuturor credincioșilor,

stai lângă mine și mă izbăvește de groază și de întuneric și de înfricoșătorul divan în ceasul judecății, ca să te laud pe tine cu credință, pururea.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Venit-am întru adâncurile mării...

Stătut-ai în undele Iordanului, Înaintemergătorule, botezând pe Stăpânul, Care a ridicat păcatele tuturor oamenilor, pe Care nu înceta rugându-L să miluiască sufletele noastre.

Înaintemergătorule, te-ai arătat propovăduitor al pocăinței, întru care păzește inima mea cea întinată de păcate vătămătoare și care nu are răsufare.

Vestit-ai, fericite, sufletelor în pustiile cele neumblate, venirea Cuvântului, care avea să vină. Pentru aceea, cu glasuri netăcute, toată Biserica te ferește pe tine.

A Născătoarei:

Închipuirile Legii au arătat nașterea ta cea înfricoșătoare, dumnezeiască Mireasă; a căror împlinire văzând-o acum, Stăpână, după vrednicie te mărim.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Idolului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, «au fost puși la încercări ca au-«rul în topitoare; că, în cuptorul «cel cu foc, ca întru o cămară «luminată, dănuiau strigând: «Binecuvântat ești, Dumnezeuul «părinților noștri».

Prunc tânăr Te-ai arătat, Hristoase, vrând să mântuiești lumea de osândirea cea veche, ca un milostiv. Pentru aceea, strig Ție: Pe mine, cel învechit cu multe păcate, înnoiește-mă acum, Mântuitorule, și mă mântuiește pe mine cel ce strig: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

Cel ce ai mântuit oarecând pe Manase care s-a pocăit, și ai miluit pe păcătoasa care vărsa lacrimi, și pe tâlharul cu cuvântul l-ai îndreptat, primește-mă și pe mine, Mântuitorule, cel ce mult și rău am greșit Ție și care strig: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

Ale mucenicilor:

Răbdătorii de chinuri făcându-se corabie a dreptei credințe, cu ocârmuirea lui Hristos, din viforul cel cumplit al păgânătății care stăpânea lumea, au înotat la limanul vieții, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri.

Luminându-se cu strălucire pătimitorii, cu chinuri erau puși la încercare ca aurul în topitoare și arătându-se peceți cinstite ale patimilor lui Hristos, în cămărilor cerești, cu multă nestricăciune, ca într-o vistierie acum au fost așezați.

A Născătoarei:

Preacurată Stăpână, care ai născut cu trup pe Mântuitorul și Dumnezeuul și Izbăvitorul și

Stăpânul, pe Acela roagă-L, ceea ce ești neîntinată, ca, luând dezlegare și iertare de păcatele cele grele și multe, să lăudăm milele Lui cele mai presus de minte.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Tinerii lui Avraam...

Cel ce te-ai arătat mai mare decât toți cei născuți din femeie, proorocule al lui Dumnezeu, pe mine cel ce am greșit mult izbăvește-mă, cu rugăciunea ta cea fierbinte, de văpaia cea prea arzătoare, ca să te fericesc.

Smochin neroditor m-am arătat și mă tem de tăiere; îmbunătățește-mă cu mijlocirea ta, Înaintemergătorule al Mântuitorului, și roditor mă fă, ca să te fericesc.

Cu rugăciunile tale cele neador-mite, adoarme toată vătămarea vrăjmașului cea ridicată asupra celor ce cu credință aleargă la tine, Ioane, Înaintemergătorule al Mântuitorului tuturor.

A Născătoarei:

De năvălirea cea rea, de prada și robia pierzătorului, păzește, Fecioară, pe robii tăi, cei ce cu sufletul și cu limba te măresc pururea.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

În chip de flăcări de foc stau înaintea Ta heruvimii și sera-«fimii, Doamne, și toată zidirea «cântare minunată cântă Ție:

«Lăudați, binecuvântați și prea-
«înălțați pe Hristos întru toți
«vecii».

N-am stăruit întru frica Ta, de
poruncile Tale n-am ascultat și
voia Ta niciodată n-am făcut.
Ce voi ajunge eu, ticălosul,
Unule Mântuitorule? Cel ce ești
iubitor de oameni, îndură-Te de
mine și să nu mă lepezi.

Lucrătorule al celor bune, strig
Ție: Cu coasa temerii de Tine
smulge din rădăcină toate cuge-
tele cele cu ghimpi ale ticălosu-
lui meu suflet și mă învred-
nicește, Hristoase, prin sămânța
pocăinței, să odrăslesc spicul
mântuirii.

Ale mucenicilor:

Strâmtorați fiind întru multe
cazne, lățitu-s-au cu darul pur-
tătorii de chinuri și au strâmtorat
căile vrăjmașului cele pline de
prăpăstii; iar acum ne povățuiesc
pe noi la căile lui Dumnezeu,
întru credință și dragoste.

Înecatu-s-a vicleanul, prăbu-
șindu-se întru adâncul răbdării și
al pătimirii voastre, mucenicilor,
și zace nebunul, de toți batjocorit;
iar voi cu cununi de biruință tot-
deauna sunteți împodobiți.

A Născătoarei:

Snop al cinstitei arii s-a arătat
lumii pântecele tău, ceea ce ești
cu totul fără prihană, purtând
Grâul vieții, Care hrănește
toate. Pentru aceea, ca pe prici-
nuitoarea tuturor bunătăților,
credincioșii cu glas te laudăm.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Izbăvitorule al tuturor...

Pe mine, cel stăpânit de somnul
trândăvirii și întunecat de
negura răutății, îndreptează-mă
cu rugăciunile tale cele lumi-
nătoare și-mi dă să umblu cu
bună-cuviință ca în ziua faptelor
bune.

Viforul ispitelor mă viscolește și
furtuna patimilor mă tulbură;
Înaintemergătorule, dă-mi
mână de ajutor, scoțând corabia
sufletului meu la limanul pocă-
inței, cu rugăciunile tale.

Cel ce ai botezat în ape de râuri
pe Cel ce a ridicat păcatele lu-
mii, adâncul răutăților mele
usucă-l, cu undele rugăciunilor
tale, fericite Ioane, Înaintemer-
gătorule.

Văzând pe Duhul Sfânt, Înain-
temergătorule, ai auzit glasul
Părintelui, mărturisind pe Iisus,
Cel ce S-a botezat de la tine în
chip de negrăit; pe Acela roagă-L
să ne mântuiască pe noi.

A Născătoarei:

Ca un izvor al înnoirii noastre, pe
mine, cel zdrobit de bântuielile
șarpelui, înnoiește-mă cu totul, ca
să te fericesc cu credință și cu dra-
goste, Născătoare de Dumnezeu,
Fecioară prealăudată.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Făcut-a tărie cu brațul Său
pentru că a dat jos pe cei pu-
«ternici de pe scaune și a înălțat

«pe cei smeriți Dumnezeu lui
«Israel, întru care ne-a cercetat
«pe noi Răsăritul cel dintru înăl-
«țime și ne-a îndreptat pe calea
«păcii».

Iată s-a deschis camera cea de
taină și cei înțelepți își împo-
dobesc candelile lor cu untdelem-
nul faptelor bune și intră lumi-
nați; leapădă dar somnul trân-
dăvirii, o suflete, ca să intri împre-
ună cu Hristos, purtând făclie.

Pe mine, cel ce, ca și păcătoasa,
îmbrățișez picioarele Tale cu
gândul, Cuvântule, și cu lacrimi
le spăl pe ele, spală-mă, Mântui-
torule, de întinăciunea patimi-
lor, grăindu-mi și mie acum:
Credința ta te-a mântuit; ca să
laud îndurarea Ta cea fără de
sfârșit.

Ale mucenicilor:

Cu inimă care tresaltă și cu
suflet plin de bucurie locuiesc
mucenicii întru cele de sus,
având pururea semnele rănilor
lui Hristos ca o podoabă aleasă,
și cer pentru noi pace, scăpare
de rele și iertare de greșeli.

Dumnezeieștilor pătimitori,
sfințitu-s-a tot locul care a do-
bândit moaștele voastre, întru
necazuri, ca pe alt chivot Israel,
iar cerul se bucură împreună cu
cei fără de trup, câștigând sufle-
tele voastre, fericiților.

A Născătoarei:

Fecioară iubitoare de bine, care
ai născut pe Iubitorul de bine
Dumnezeu, strig ție: Fă bine

ticălosului meu suflet cel rău
asuprit de patimile și de bân-
tuelile amăgitorului, ca să te laud
cu credință, ceea ce ești nădej-
dea tuturor.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Eva prin boala neascultării...

Tăria și lauda mea este Hristos
Domnul, pe Care roagă-L,
fericite Înaintemergătorule, să
mă întărească împotriva pa-
timilor și a toată asupreața pier-
zătorului, făcând voia cea dum-
nezeiască, ca, bine îndreptân-
du-mă, să te laud pe tine.

Turturea frumoasă și rândunică
dulce grăitoare te-ai arătat, dum-
nezeiescule Înaintemergător, ves-
tind pe Hristos, Primăvara cea
dumnezeiască; pe Acela îndu-
plecă-L să mă mântuiască de
iarna cea pierzătoare de suflet și
de viforul păcatului, mă rog ție.

Tresăltând în pântecul maicii
tale, ai vestit pe Cel ce a stră-
lucit din Fecioară; pe Acela
roagă-L să-mi omoare zburdă-
rile trupului meu, care mă
omoară, și să umple de bucurie
inima mea, ca să te laud pe tine,
dumnezeiescule Înaintemergă-
torule.

Suflete, vezi și ia aminte, că jude-
cata este nemilostivă cu cei ce nu
fac milă; ia untdelemn, care poate
să păzească candela ta nestinsă;
Mirele Se apropie, priveghează ca
să nu ai voia ta stinsă.

A Născătoarei:

Iubitoare de bine, Născătoare
de Dumnezeu, care ai născut pe

Iubitorul de bine Dumnezeu, pe Acela roagă-L să mă mântuiască de toată răutatea, ca să-mi umplu inima de iubirea Lui și să urăsc dulcea pătimire a trupului, ca să te laud pe tine, cea întru totul lăudată.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Oaie a turmei Tale celei cuvântătoare sunt și alerg la Tine, Păstorule cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

Viforul păcatelor mă învăluie, Mântuitorule, și, nesuferind furta, cad la Tine, singurule Îndreptător; tinde-mi ca lui Petru mâna iubirii Tale de oameni și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Părtași ai îngerilor v-ați făcut, sfinților mucenici, bărbătește propovăduind pe Hristos în chip vădit. Că pe toate cele plăcute din lume le-ați lăsat, ca și cum nu ar fi, iar credința ca pe o ancoră tare ați ținut-o. Pentru aceea, și înșelăciunea izgonind, izvorâți celor credincioși daruri de vindecări, rugându-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, Împărăteasa lumii, lauda dreptcredincioșilor, rușinează frământările ereticilor și fețele lor, care nu se închină și nici nu cinstesc cinstită icoana ta, Preacurată.

MARȚI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin lemn Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela, gustând, a călcat porunca Ziditorului; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu Cel ce Se tăinuia L-a mărturisit, strigând: Pomeneste-mă întru Împărăția Ta.

Cuvântule, Cel ce ai primit plângerea lui Petru și lacrimile păcătoasei, pe vameșul cel ce numai a suspinat, l-ai miluit, Hristoase, ca un îndurat, și pe mine, cel ce cad și cer ca să mi se dea iertare de greșeli, Preabunule Doamne, izbăvește-mă de gheena cea de acolo, ca un îndurat.

Prea mare Înaintemergătorule, cel ce ai dezlegat legăturile stârpiciunii, dezleagă și nerodirea smeritei mele inimi și mă învrednicește ca să aduc fapte îmbunătățite prin mijlocirea ta, prin care voi lua viața cea fără de sfârșit, strigând lui Hristos: Pomeneste-mă, Mântuitorule, întru împărăția Ta.

A mucenicilor:

Zdrobiți fiind de cazne, dați fiarelor sălbatic, tăiați cumplit, întru adâncul mării aruncați, și cu foc mistuiți și cu preacrudă judecată sfârtecați, prealăudaților mucenici, de Dumnezeu

nu v-ați lepădat, pe Care totdeauna rugați-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă...

Curățindu-ne mintea, toți să strigăm Treimii: Părinte și Fiule unule născut și Duhule Sfinte și de aceeași cinste, păzește pe robii Tăi, care cu dragoste curată slujim Ție, unei Dumnezeiri, unei Împărății și slăviri și strigăm: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Sfântul Duh de un scaun L-ai luat în pânțece și mai presus de minte și de cuvânt L-ai născut, făcându-Se om pentru facerea de bine a omenirii, Marie dumnezeiască mireasă, cămara cea încăpătoare a Dumnezeuului nostru; pe Acela roagă-L cu osârdie să mântuiască pe robii tăi.

SLUJBA DE MIERCURI

MARȚI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri ale Crucii:

Podobie: Dat-ai semn...

Din pământ mai întâi zidindu-mă, Iubitorule de oameni, m-ai cinstit cu chipul Tău, dăruindu-mi desfătarea cea din rai; dar, amăgindu-mă eu prin lemnul cunoștinței și căzând sub stricăciune, iarăși m-ai ridicat, Însuți făcându-Te om și

răstignindu-Te, Nemuritorule, pentru nemăsurata milă și multa smerenie.

Din îndurare nemăsurată, Făcătorul și Domnul meu, nelăsând pe Tatăl, a venit pe pământ, deșertându-Se pe Sine și luând din Fecioară, ca un bun, chipul robilor, precum a binevoit; și răstignire a răbdat cu trupul, pătimind Cel fără de moarte, și moartea a nimicit-o, iar pe om l-a mântuit.

Răstignindu-Te, Stăpâne, ai răstignit împreună cu Tine păcatul, ca un îndurat, și ai șters blestemul cu străpungerea piroanelor; și fiind împuns în coastă cu sulița, ai rupt zapisul celui întâi-zidit, Hristoase. Laud patimile Tale, slăvesc învierea Ta, prin care ai înviat pe toți cei omorâți de patimi.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

Șterge întinăciunea ticăloasei mele inimi, Născătoare de Dumnezeu prealăudată, și toate rănilile și bubele ei cele din păcat curățește-le, Preacurată; și astâmpără nestatornicia minții mele, ca să măresc purtarea ta și ajutorul tău cel mare, eu, ticălosul și netrebnicul robul tău.

Moliciunea și ușurătatea sufletului meu schimbă-le, Maică Fecioară cu totul fără prihană, în sănătate și putere, ca să fac și să împlinesc cu frică și cu dragoste îndreptările lui Hristos, și

ca să scap de focul cel de neîndurat, și prin tine să câștig moștenirea cea cerească și viața cea fără de sfârșit, bucurându-mă pururea.

Întunericul cel preaînfricoșător al morții tulbură sufletul meu, dumnezeiască Mireasă, și iscodirea diavolilor mă face să-mi ies din minte și să mă cutremur; de aceștia izbăvește-mă, cu puterea ta, Fecioară neispită de nuntă, și mă așază la limanul mântuirii și la lumina cea neînserată a sfinților.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preacurata Stăpână văzând pe Hristos omorât și omorând pe vicleanul, mirându-se de îndelungă-răbdarea Celui ce a ieșit din pântecul ei, se uimea și cu amar se văita, strigând Lui: Fiul meu cel preadorit, să nu uiți pe roaba Ta; să nu zăbovești, Iubitorule de oameni, Cel ce ești dorirea inimii mele.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Armă nebiruită, Crucea Ta ai dat-o nouă, Hristoase, și întru aceasta biruim asupra celui străin.

Totdeauna având Crucea Ta într-ajutor, Hristoase, cursele vrăjmașului lesne le călcăm.

A mucenicilor:

Având îndrăzneală către Mântuitorul, sfinților, rugați-vă neîncetat pentru noi păcătoșii, ce-

rând iertare de păcate și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Mielușeaua care Te-a născut pe Tine, Mielul și Păstorul, când Te-a văzut pe lemn, se tânguia și ca o maică Îți grăia: Fiule preaiubite, acestea Ți-a răsplătit Ție poporul cel îndărătnic, care s-a îndestulat de minunile Tale cele prea mari? Dau slavă negrăitei și dumnezeieștii Tale pogorări, Iubitorule de oameni.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Crucii:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul Legii cu scump sângele Tău; pe Cruce fiind pironit și cu sulița fiind împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție!

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe binecredincioșii creștini, dăruindu-le lor biruință asupra celui protivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruință.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Mielușeaua cea cu totul fără prihană, stând lângă Crucea

Mielului și Mântuitorului, cu plângeri de durere se tânguia și, privind înspăimântată, zicea: Ce este această nouă și străină privește? Fiule preadulce, cum rabzi acestea de voie? Cum rabzi de voie răstignire și moarte dure-roasă? Slăvesc pogorârea Ta cea mai presus de cuvânt, Ziditorule.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Degrad ne întâmpină pe noi, mai-nainte de a fi robiți de vrăjmașii cei ce Te hulesc pe Tine și ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Răpune cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască ei cât poate credința drept-credincioșilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Iudeii, Mântuitorule, Te-au pironit pe Cruce, prin care pe noi dintre păgâni odinioară ne-ai chemat, Hristoase Dumnezeul nostru; întinsu-Ți-ai palmele pe dânsa cu voia Ta, și cu sulița în coastă ai primit să fii împuns, pentru mulțimea îndurărilor Tale, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Maica Ta, ceea ce nu știe de nuntă, când Te-a văzut înălțat pe Cruce, cu amar tânguindu-se, acestea grăia: Ce minune nouă, străină și neobișnuită este aceasta? Cum Te-a pironit pe Cruce soborul cel fără de lege, pe Tine, singurul dătător de viață, Lumina mea cea preadulce?

După catisma a treia, sedelnele Crucii:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Pe mine cel ce am căzut cumplit din rai, prin cursa cea vicleană a ucigătorului de oameni, în locul Căpățânii iarăși m-ai ridicat, Hristoase, cu lemnul vindecând blestemul lemnului; și ucigând pe șarpele cel ce m-a omorât cu înșelăciune, mi-ai dăruit viață dumnezeiască. Slavă, Doamne, răstignirii Tale celei dumnezeiești.

A mucenicilor:

Cu sângiurile mucenicilor Tăi cei din toată lumea, ca și cu o porfiră și cu vison împodobită fiind Biserica Ta, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite îndurările Tale, pace obștii Tale dăruiește-i și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei.**

Acceași podobie:

Mielușeaua și Fecioara pe Tine, Puternice, văzându-Te spânzurat pe Cruce, tânguindu-se zicea lacrimând: Ce este această negrăită pogorâre a Ta, Cuvântule? Cum Te-a osândit acum soborul cel fără de lege, pe Tine Dumnezeule, Cel ce pe toți îi vei judeca? Laud mila Ta cea nespusă.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Noianul Mării Roșii cu urme neudate pedestru trecându-l «Israel cel de demult, cu mâinile

«lui Moise în chipul Crucii, pute-
«rea lui Amalic în pustie a biruit».

Cel ce ai întins cerul, Iisuse,
tinsu-Ți-ai pe Cruce palmele
Tale lămurit, îmbrățișând pe
neamurile cele ce erau depărtate
de Tine, ca un bun și îndurat.

Cu Crucea Ta, Hristoase al meu,
ocrotește-mă, Cuvântule, ca să
nu mă fac vânat lupului celui ce
caută pieirea mea și totdeauna
îmi gătește mie curse și lațuri.

Ale mucenicilor:

Cu durerile voastre, muceni-
cilor, pe pricinuatorul a toată
durerea l-ați doborât, și acum
moșteniți viața cea fără de
durere, alinând totdeauna toată
durerea din trupurile și din
sufletele noastre, fericiților.

Cu legături nedelegate ați legat
voi, sfinților, pe cel iscusit în
uneltiri, înțelepților, fiind legați
pentru Hristos, Cel ce S-a legat
de voie și a dezlegat toată înșe-
lăciunea; pentru aceea, după
vrednicie vă ferim.

A Crucii și a Născătoarei:

Nestricată ai rămas după naștere,
Fecioară, născând mai presus de
cuvânt pe Dumnezeu, Cel ce S-a
înălțat pe Cruce, ceea ce ești fără
prihană; pentru aceasta, toți cre-
dincioșii cu mare glas te ferim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea 1:

Același irmos:

Preacurată, ca una care ești
mai curată decât toată zidi-
rea, inima mea cea rău întinată

cu necuratele patimi, curățește-o
cu curată mijlocirea ta, Născă-
toare de Dumnezeu.

Izbăvește-mă de lacrimile și de
suspinerile cele gătite mie la
înfricoșătoarea judecată care va
să fie, Maică Fecioară neîntinată,
cu rugăciunile tale cele bine-
primite către Ziditorul și Dum-
nezeul nostru.

Una, ceea ce cu nașterea ta cea
mai presus de minte ai slobozit
din blestem neamul omenesc, pe
mine, cel robit de necuviințele
trupești, cu rugăciunile tale slo-
bozește-mă, Preacurată.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Se veselește de Tine Biserica
Ta, Hristoase, strigând: Tu
«ești puterea mea, Doamne, și
«scăparea și întărirea».

Ridicându-Te pe Cruce, pe cei
ce erau doborâți întru strică-
ciune i-ai înălțat și pe vrăjmașul
l-ai doborât, Stăpâne Hristoase,
Dumnezeul nostru.

Săbiile vrăjmașului s-au tocit,
când ai fost Tu împuns în coastă
și Edenul s-a deschis, Cuvântule
ipostatic al Tatălui.

Ale mucenicilor:

Râurile cele de foc au secat
râurile înșelăciunii și mucenicii
au stins văpaia păgânătății.

Răstigniți fiind și bătuți fiind pe
pământ, mucenici ai lui Hristos,

pe balaurul cel vrăjmaș cu sabia răbdării l-ați junghiat.

A Crucii și a Născătoarei:

Mielușeaua cea fără prihană văzându-Te spânzurat pe Cruce, Stăpâne, cu tânguire plângea, lăudând stăpânirea Ta.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Nu întru înțelepciune și putere...

Te rog pe tine, Stăpână, ceea ce ești mai presus decât heruvimii, mintea mea cea căzută jos prin asupririle șarpelui, arat-o mai presus de patimile trupului.

La înfricoșătoarea cercare, când va fi ca Domnul să mă osândească pe mine, cel ce mult am păcătuît, pe tine, cea cu totul fără prihană, să te aflu, mântuindu-mă de osândire.

Năravurile mele cele nemilostive schimbă-le cu îndurările Tale, Hristoase, și cu milostivirea Ta mântuiește-mă pe mine, cel ce sunt nemilostiv, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Văzându-Te Biserica înălțat pe Cruce de voie pe Tine, Soarele dreptății, a stat întru rânduală sa, cu cuviință strigând: «Slavă puterii Tale, Doamne!».

Pe Tine, Soarele slavei, văzându-Te soarele înălțat pe lemn de voie, s-a îmbrăcat întru întune-

ric, pietrele s-au despiciat și catapetasma Templului s-a rupt.

Răstignit fiind Tu, Doamne, și cu sulița fiind împuns, cu porunca Ta sabia ce se învârtea a întors spatele tâlharului celui mulțumitor, care lăuda stăpânirea Ta.

Ale mucenicilor:

Cu arma Crucii Tale întrarmându-se purtătorii Tăi de chinuri, Doamne, s-au arătat nerăniți de săgeata răutății și au surpat zidurile cele neîntărite ale nebuniei idolești.

Ca niște daruri și jertfe fără prihană și prinoase întregi v-ați adus Domnului, Cel ce din milostivire S-a făcut sărac, mucenicilor, luând răsplătiri pentru dureri.

A Crucii și a Născătoarei:

Ceea ce sub ani ai născut pe Cel fără de ani și singură ai avut feciorie fără prihană, când ai văzut pe Domnul spânzurat pe lemn, cu dureri sufletul îți sfâșiai.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Preacurată, ceea ce ești casă dumnezeiască a sfințeniei Celui ce S-a deșertat pentru a face bine zidirii Sale, sufletul meu sfințește-l și cugetul luminează-mi.

Cugetul meu cel vânturat de viorul răutății și în lene de tot confundat întărește-l cu rugăciunile

tale, Stăpână, și din căderi smulge-l.

Fecioară, ceea ce ești cămara Împăratului, și cerul cel însuflețit, acum mă rog ție: Cu rugăciunile tale arată-mă casă a Treimii pe mine, cel ce am ajuns peșteră de tâlhari.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne al meu, Lumină în lume ai venit, Lumină «sfântă, care întorci din întunericul necunoștinței pe cei ce Te «laudă cu credință».

Împunsă fiind coasta Ta, Stăpâne, râuri dumnezeiești de nestricăciune îmi izvorăști mie, celui ce, prin îndemnul coastei, am alunecat în stricăciune.

Steag de biruință asupra vrăjmașilor este cinstită Crucea Ta, Cuvântule, pe care ai dat-o nouă spre mântuirea sufletelor, celor ce cu credință Te laudă pe Tine.

Ale mucenicilor:

Cu slujitorii cei de foc s-au unit acum cei muritori, trecând prin focul cel materialnic al chinurilor celor foarte mari, ca niște mucenici prea luminați.

Trupul cel legat cu multe pătimiri adeverea dragostea sufletească cea nedezlegată a mucenicilor către Ziditorul.

A Crucii și a Născătoarei:

Cel singur bun, intrând în pân-tece nestricat, a fost văzut întru-

pat și răstignit, ca să ne izbăvească pe noi din stricăciune.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Necredincioșii nu vor vedea...

Mielușea, care ai născut pe Mielul lui Dumnezeu, sufletul meu cel otrăvit prin mușcarea șarpelui și în munții călcării de poruncă rătăcit, înviază-l, Stăpână.

Sufletul meu cel înghețat de stăpânirea răutăților cu rugăciunea ta cea fierbinte, Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără prihană, la căldura dragostei celei dumnezeiești a Ziditorului, cu bună cinstire, ridică-l.

Curată, ceea ce între femei ești frumoasă și fără prihană, izbăvește acum ticălosul meu suflet de pângărire a cea pătimasă și, cu rugăciunile tale, îndreptează-mă să viețuiesc în curăție.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica către «Tine, de sângele diavolilor «curățindu-se, cu sângele cel curs «din coasta Ta, prin milostivire».

Cel ce ești mai presus decât orice cinstire, suferit-ai să fii batjocorit, ca să mă cinstești pe mine, cel ce prea rău m-am făcut de rușine, și să mă mântuiești prin Cruce, Iubitorule de oameni.

Mort cu adevărat ai fost, pe lemn înălțându-Te, dar pe omorâtorul l-ai făcut acum și mort

și plin de toată rușinea. Făcătorul meu, laud puterea Ta.

Ale mucenicilor:

Rănindu-vă pe voi cu chinuri greu de răbdare, s-a rănit pe sine întru tot vicleanul și sub picioarele voastre a fost doborât, și de toți se vede batjocorit, mucenicilor.

Vindecări izvorăsc moaștele mucenicilor; țărâna lor care zace în mormânt, ca pe o țărână risipește pe diavoli și multe feluri de boli ale trupurilor tămăduiește.

A Crucii și a Născătoarei:

Ceata celor fără de lege cu piroane Te-a pironit și cu sabia întristării au străpuns acum inima mea, o, Făcătorul meu, striga Fecioara lacrimând.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Nimicitoare a morții s-a făcut nașterea ta, Fecioară, ca una care este și viață și mântuire a celor morți. Pentru aceasta, mă rog ție: Sufletul meu cel omorât înviază-l.

Iubitorule de oameni, pentru rugăciunile Maicii Tale și ale nenumăratelor puteri de sus, mie, celui înviforat pe marea vieții, tinde-mi mână de ajutor.

Țarină care ai odrăslit pe Spicul cel dumnezeiesc, sufletul meu cel înțelenit și topit de foamea pentru cele dumnezeiești nu-l trece cu vederea, ci hrănește-l

cu darurile cele dumnezeiești ale Fiului tău.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persan tinerii lui Avraam arzând mai mult de «dragostea drepte credințe» decât de văpaia focului, au «strigat: Binecuvântat ești în «Biserica slavei Tale, Doamne».

Cel ce îmbraci cerul cu nori, Unule fără de moarte, voit-ai a Te răstigni gol pe Cruce și, pe cel ce de demult a dezbrăcat pe strămoși, în rușine veșnică l-ai îmbrăcat.

Înălțatu-Te-ai pe Cruce, și Adam cel căzut s-a ridicat; cu sulița ai fost împuns în coastă, Stăpâne, și rană de moarte a luat cel mult uneltitor. Binecuvântată este puterea Ta, Doamne!

Ale mucenicilor:

Unindu-vă prea înfrumusețat cu Cuvântul cel frumos, prea-lăudaților pătimitori, de lume cu totul v-ați despărțit, fiind legați și striviți, și pe vrăjmașul pururea împiedicându-l.

Zidurile înșelăciunii cu adevărat le-au stricat măriții pătimitori cu dumnezeiasca tărie a dumnezeieștilor pătimiri și credincioșilor zid s-au arătat, și străjuire celor ce cu dreaptă credință îi fericesc pe dânșii.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Hristos Dumnezeu, Cel ce în cuptorul Babilonului S-a arătat

ca rouă, iar pântecul tău, Fecioară, nicidecum nu l-a ars, văzându-L spânzurat pe lemn, ai slăvit smerenia Lui cea mai presus de minte.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Fecioară, ceea ce ești muntele cel dumnezeiesc, dintru care fără mână s-a tăiat Piatra care a sfărâmat stâlpii cei diavolești, alungă idolii sufletului meu și orbirea cea împietrită a inimii mele.

Nu te-ai cutremurat, Fecioară, ca una care ai primit în pântecul tău pe Cel ce cu privirea face să se cutremure tot pământul și cele de pe el, când voiește. Pentru aceea, întărește-mă și pe mine, cel vânturat de năvălirile vrăjmașului.

Risipind gândurile mele cele trupești, Născătoare de Dumnezeu, arată-mă cu totul duhovnicesc, cu fapte bune înfrumusețându-mă pe mine, cel pe care cu urâciunea desfătărilor m-a întunecat cel preaviclean.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Mâinile tinzându-și Daniil, gurile leilor cele deschise, «în groapă, le-a încuiat; iar tinerii cei iubitori de dreapta credință, cu virtutea încingându-se, «au stins puterea focului, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul».

Tinsu-Ți-ai palmele pe Cruce, Stăpâne, vrând să ispășești păcatul mâinii celei neînfrânate; și, cu piroane fiind pironit, Doamne, ai despironit toată mintea cea pătimasă a celui întâi-zidit, care cântă: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Ruptu-s-a zapisul lui Adam celui întâi-zidit, când a fost împunsă dumnezeiasca Ta coastă; cu picăturile sângelui, Stăpâne, s-au sfințit toate, care cu glasuri de mulțumire pururea strigă: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Ale mucenicilor:

În mijlocul focului stăteau prea-lăudații mucenici, ca și cum s-ar fi răcorit, iar nu arzând; și cântând cu adevărat cântarea cea dumnezeiască a tinerilor în unire de taină cu dâșii: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Purtând nestinsă făclia voinței, mucenicilor, de întunericul chinurilor nu v-ați abătut; ci, dumnezeiește întărindu-vă, ați alergat către Lumina cea neapusă, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Crucii și a Născătoarei:

Stăpâna cea mult lăudată, văzând mort pe Hristos, Cel ce a omorât pe vrăjmașul care a omorât pe oameni, ca pe Stăpânul Îl lăuda, plângând, și de îndelungă-răbdarea Lui minu-

nându-se, striga: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ai născut Rodul cel copt din Care moartea mâncând a pierit. Pentru aceea, strig ție, Stăpână: Înviază-mă pe mine, cel omorât cu vicleșug de rodul păcatului, care cânt: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Adormi mișcările cele pătimase ale cugetului meu, cu rugăciunea ta cea neadormită, Preacurată Stăpână, și mă ridică din somnul nepăsării, ca să-ți cânt cu suflet veghetor: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Nu vei avea acolo ajutător, ticăloase suflete, când te va pârî fapta cea rea fără de măsură. Pentru aceasta, căiește-te și ia-ți ajutoare către Cel bun pe singură Preacurata, că numai ea este scăparea oamenilor.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din marginea un-«ghiului, S-a tăiat din tine, mun-«tele cel netăiat, Fecioară, îm-«preunând firile cele despărțite. «Pentru aceasta, veselindu-ne, te «mărim, Născătoare de Dum-«nezeu».

Iată, Viața s-a văzut de toți spânzurată pe Cruce; iar soarele, nesuferind aceasta, și-a

ascuns razele, pământul s-a cutremurat și gândurile se întăresc în dreapta credință și în curăție.

O! cum Te-a osândit soborul cel fără de lege, pe Tine, Iisuse al meu, Dătătorule de lege, ca să mori pe lemn Tu, Cel ce ești viața tuturor și Domnul, și Cel ce prin patimi tuturor oamenilor le dăruiești nepătimire.

Ale mucenicilor:

Cu gurile voastre cele de Dumnezeu grăitoare, ați propovăduit cu toată înțelepciunea întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, în mijlocul vrăjmașilor celor călcători de lege, prealăudaților; și cu sfințenie pătimind, cu cununi de biruință ați fost încununăți.

Ca niște stele care luminează ziua toată zidirea o luminați, dumnezeieștilor mucenici, cu strălucirile sfintelor patimi și cu dumnezeieștile străluciri ale tămăduirilor, și noaptea cea adâncă a patimilor o risipiți.

A Născătoarei:

Luminează, Curată, sufletul meu cel întunecat de păcat; risipește norii răutăților mele, Norule al luminii, care ai văzut de demult soarele întunecându-se, când a fost răstignit Cel fără de moarte.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Rupe legăturile răutăților mele cu dumnezeiasca suliță a Fiului tău; dezleagă sârmanul

meu suflet cel ferecat și primejdut și-l leagă cu dragostea, Fecioară-Maică a Dumnezeului nostru.

Fecioară, ceea ce ești mai cuprinzătoare decât cerurile, inima mea cea strâmtorată de toată asuprirea cea protivnică, scoate-o la lărgimea nepătimirii, întărindu-mă să umblu pururea pe calea cea strâmtă.

Ca să te măresc, Fecioară, pe tine ceea ce ești cu adevărat preamărită, izbăvește-mă de toată necinstea păcatului și părtaș al slavei cerești mă fă pe mine, cel ce alerg la milostivirea ta.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Zid de apărare să ne fie nouă Crucea Ta, Iisuse Mântuitorul nostru; că altă nădejde nu avem credincioșii decât pe Tine, Cel ce Te-ai pironit cu trupul pe dânsa și ne-ai dăruit nouă mare milă.

Dat-ai semn celor ce se tem de Tine, Doamne, cinstită Crucea Ta, prin care ai zdrobit pe căpeteniile și stăpânirile întunerului și ne-ai ridicat pe noi la fericirea cea dintâi. Pentru aceea, slăvim rânduiala Ta cea iubitoare de oameni, Iisuse atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre.

Ale mucenicilor:

Cum nu ne vom minuna de nevoințele voastre, sfinților mucenici? Că, în trup muritor fiind

îmbrăcați, ați biruit pe vrăjmașii cei fără de trup. Pe voi nici îngrozirile tiranilor nu v-au înfricoșat, nici năpădirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat după vrednicie ați fost slăviți de Hristos, și sufletelor noastre cereți mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici....

Văzându-Te Maica Ta întins pe Cruce, cu cuie pironit și în coastă împuns cu sulița, tânguindu-se, striga: Vai mie, Fiule iubit! Cum Te-a omorât soborul cel fără de lege pe Tine, Cel ce dai viață celor din iad? Ci înviază degrab, bucurând pe cei pe care i-ai iubit.

MIERCURI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin lemn, Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii, tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela, gustând, a călcat porunca Celui ce l-a făcut; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu Cel ce Se tăinuia L-a mărturisit, strigând: Pomeneste-mă întru împărăția Ta.

Pironit ai fost pe Cruce, Hristoase, pentru multa bunătate; împuns ai fost în coastă și două izvoare ale iertării ne-ai izvorât; iar pământul, nesuferind să vadă îndrăzneala, se cutremura, pietrele se despica, soarele se

întuneca, munții și dealurile se clătinau de frica stăpânirii Tale.

Hristoase, vrând să îndreptezi alunecarea mâinii strămoșului Adam, ce s-a întins de demult cu neînfrânare către pomul cunoștinței, de voie Te-ai întins și Ți-ai pironit mâinile Tale, Îndelung-răbdătorule, Cel ce ai zidit cu mâna pe om, din nemăsurată bunătate. Slavă îndurării Tale celei mai presus de minte, Cuvântule!

A mucenicilor:

Pământul cer l-ați făcut, sfinților, cu preaînalte străluciri ale luptelor celor bune, prin care tot întunericul deșertăciunii l-ați risipit și întru lumina cea neapusă v-ați sălășluit, îndumnezeindu-vă prin împărtășire și strălucind lumina cunoștinței tuturor celor ce după datorie vă fericesc pe voi.

Slavă...

Treimii celei pricinuitoare a toate, slavă, laudă și cinste să-I aducem, cântare îngerească cu glasuri întreit sfinte înălțându-I. Tatălui celui fără de început și Fiului și Duhului să strigăm ruga tâlharului celui cu bună cunoștință, cântând și strigând: Pomeneste-ne și pe noi întru împărăția Ta.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Văzând pe Fiul tău și Dumnezeu de voie spânzurat pe Cruce, înspăimântată plângând, ziceai, Curată: Unde a apus frumuse-

țea Ta, Doamne, a Celui ce ai împodobit toate? Ce Ți-a răsplătit Ție acestea, soborul cel nerekunoscător, în locul celor bune? Slavă bunătății Tale celei desăvârșite, Cuvântule.

SLUJBA DE JOI

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri apostolești:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu cuget prea tare luptându-vă, prealăudaților, împotriva pierzătorului v-ați așezat, cu toată întrarmarea Duhului vitejește îngrădindu-vă; și, toată tăria diavolilor nimicind-o, ați smuls sufletele oamenilor ca pe niște prăzi. Pentru aceasta, în veci vă cinstim pe voi, apostolilor.

În chipul Crucii tinzând mreaja credinței cei doisprezece dumnezeiești apostoli ai Tăi, Hristoase, toate neamurile le-au adus la cunoștința de Dumnezeu și mărire cele sărate ale patimilor le-au uscat. Pentru aceasta, Te rog, dintru adâncul greșelilor întoarce-mă, pentru rugăciunile lor cele bineprimite.

Să laudăm astăzi cu dumnezeiești cântări pe cei doisprezece apostoli de Dumnezeu aleși și preacinstiți. Pe Petru și Pavel, Iacob, Luca și Ioan, Matei și Toma, Marcu, Simon și Filip și slăvitul Andrei, împreună cu

dumnezeiescul și înțeleptul Bartolomeu și, cu ceilalți șaptezeci, să-i cinstim acum.

Alte stihiri, ale Sfântului Nicolae, aceeași podobie:

Cu mir dumnezeiesc te-a uns dumnezeiescul har al Duhului, pe tine, cel ce ai fost întâișezător pe scaunul Mirelor; și ai umplut de mireasma faptelor bune marginile lumii și, cu rugăciunile tale cele frumos mirositoare, preasfințite, gonești totdeauna patimile cele greu mirositoare. Pentru aceasta, cu credință, te laudăm și săvârșim pomenirea ta cea preasfântă, Nicolae.

Ca pe un strălucitor neapus și ca pe un luminător a toată lumea, care ai strălucit întru tăria Bisericii, Nicolae, lumea ai luminat, negura primejdiilor celor grele gonești, ridici iarna mahnirii și dai liniște adâncă, după datorie te fericim.

Și, fiind de față și arătându-te în vise, Nicolae, pe cei ce erau să moară pe nedrept i-ai mântuit ca un îndurat, ca un iubitor de bine, ca un izbăvitor prea fierbinte, ca un ocrotitor adevărat al celor ce cu credință cer sprinjinul tău, preasfinte părinte, împreună-locuitorule cu îngerii, cu cuviosii și cu proroocii, întocmai-stătătorule.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Ceea ce ai încăput în pântecul tău pe Dumnezeu cel neîncăput, pe Cel ce S-a făcut om pentru

iubirea de oameni, și frământătura noastră din tine a luat-o și a îndumnezeit-o, să nu mă treci cu vederea acum, Preacurată, pe mine cel întristat, ci mă miluiește degrab și de toată vrăjmășia și vătămarea celui viclean mă slobozește.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri apostolești:

Ceata apostolilor cu Duhul Sfânt ai luminat-o, Hristoase; și întinăciunea noastră cea din păcat printr-înșii spal-o, Dumnezeu, și ne miluiește.

Pe ucenicii cei necărturari, Duhul Sfânt învățători i-a arătat, Hristoase Dumnezeu, și prin dulceața cea cu multe graiuri a limbilor, înșelăciunea a nimicit-o, ca un Atotputernic.

A mucenicilor:

Jertfe însuflețite, arderi de tot cuvântătoare, daruri desăvârșite ale lui Dumnezeu, oi care cunoașteți pe Dumnezeu și de Dumnezeu sunteți cunoscute, al căror staul este necălcat de lupi, mucenici ai Domnului, rugați-vă ca și noi să fim păstoriți împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Izbăvește-ne din nevoile noastre, Maica lui Hristos Dumnezeu, care ai născut pe Făcătorul tuturor, ca toți să strigăm ție: Bucură-te, ceea ce singură ești ocrotitoarea sufletelor noastre.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne apostolești:

Cei ce sunteți între apostoli cei dintâi pe scaune șezători și lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă, pace lumii să dăruiască, și sufletelor noastre mare milă.

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Luminători, strălucind până la marginile lumii, ai arătat pe ucenicii Tăi, Hristoase, luminând sufletele cu propovăduirea, înșelăciunea idolilor printr-înșii întunecând, și cu dogmele dreptei credințe luminând lumea. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Degrad primește, Stăpână, rugăciunile noastre și du-le pe ele Fiului tău și Dumnezeu, Doamnă Preacurată; dezleagă strâmtorările celor ce aleargă la tine, risipește capcanele și îndrăznirile celor ce se întrarmează asupra robilor tăi, Fecioară.

După catisma a doua, sedelne apostolești:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

În tot pământul a străbătut vestirea voastră, măriților apostoli, și înțelepciunea cea neînțeleaptă a înșelăciunii nebună ați arătat-o; pe oameni i-a smuls din adâncul rătăcirii și a arătat tuturor cărarea mântuirii. Pentru aceasta, acum după vrednicie vă ferim.

Propovăduitori ai credinței ai arătat lumii pe ucenicii Tăi,

Mântuitorule, îndrumând printr-înșii pe neamuri la cunoștința Ta; că prin razele cuvintelor au luminat pe toți, sămânța dreptei credințe semănând-o cu adevărat. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Auzi, Stăpână, pe robul tău, care strigă din suflet cu durere, și-mi dă iertare de răutățile mele cele multe, că pe tine te am apărătoare noaptea și ziua; izbăvește-mă de focul gheenei, Născătoare de Dumnezeu, și mă așază de-a dreapta Fiului tău și Dumnezeu.

După catisma a treia, sedeauna Sfântului Nicolae:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Degrad apucă înainte, Părinte Nicolae, și izbăvește pe robii tăi de primejdiile și de necazurile ce se pornesc asupra noastră, că ai îndrăznire către Ziditorul și Dumnezeu; deci vino degrab la cei ce te cheamă cu credință, dăruindu-le acum ocrotirea și aco-perământul tău.

A mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeu nostru; că, având tăria Ta, pe chinuitori i-au răpus, zdrobit-au și îndrăznirile diavolilor, cele neputincioase. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dum-

nezeule, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pentru că ești mai presus decât toate făpturile, neputând noi să te lăudăm din destul după vrednicie, Născătoare de Dumnezeu, ne rugăm ție, în dar miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul sfinților apostoli

Cântarea I:

Irmosul:

Noianul Mării Roșii cu urme neudate, pedestru trecând «du-l Israel cel de demult, cu «mâinile lui Moise în chipul «Crucii, puterea lui Amalic în «pustie a biruit».

Crainicii cei dumnezeiești ai Mântuitorului, prealăudații apostoli ai lui Hristos, îndreptați fiind totdeauna de dumnezeieștile însuflări ale Acestuia, ne-au cântat nouă cântare de mântuire cu adevărat.

Pe mine, cel ce zac în patul trândăviei și sunt rău slăbit la suflet de boala cea spre moarte a păcatului, măriților singuri văzători ai lui Hristos, de cercetare învredniciți-mă.

Apostoli, cei ce ați dezlegat cu cuvântul necuvântarea neamurilor, inima mea cea rău întunecată prin fapte de necuvântare, luminați-o cu darul Mângâietorului, apostolilor.

A Născătoarei:

Nestricată ai rămas după naștere, Fecioară, născând mai presus de cuvânt pe Cel ce S-a arătat pentru noi pe pământ; pe Care roagă-L cu osârdie să lumineze sufletele noastre.

Canonul Sfântului Ierarh Nicolae

Facere a lui Iosif.

Cântarea 1:

Irmos: Pe voievozii cei tari...

Viața cea fără întristare moștenind, fericite, și de bucuria cea duhovnicească fiind plin pururea, alungă toată întristarea din sufletul meu, rogu-mă, ca, bucurându-mă, să te măresc, preasfințite părinte Nicolae.

Pusu-te-ai în sfeșnicul virtuților celor înalte, ca o făclie luminând inimile credincioșilor, ierarhe Nicolae. Pentru aceasta, cu credință te rog, cu mijlocirile tale cele de lumină purtătoare, risipește întunericul sufletului meu.

Plutind pe marea vieții celei stricătioase, cea plină de toate felurile de ispite, la tine caut scăpare, înțelepte, strigând: Povățuitor să te aflu pe tine, schimbându-mi viforul în liniște, cu dumnezeieștile tale rugăciuni.

A Născătoarei:

Având mijlocire neadormită, Curată, adoarme patimile sufletului nostru, cu sfințite mijlocirile tale, dăruindu-ne dumnezeiască și mântuitoare priveghere, spre împlinirea voilor lui Dumnezeu.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Se veselește de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu «ești puterea mea, Doamne, scăparea și întărirea».

Pe cetatea Ta, Dumnezeule, curgerile cuvântătoarelor Tale râuri ale ucenicilor, Stăpâne, cu sfințenie o veselesc.

Cetățeni ai cerurilor, împreună-slujitori cu cetele cele înțeleghătoare, întru tot lăudaților apostoli, de tot necazul izbăviți-ne.

Hristoase, Cel ce ai întărit cerurile Tale cele cuvântătoare, întărește-mă cu rugăciunile lor pe piatra voilor Tale, ca un milostiv.

A Născătoarei:

Ceea ce întru curăție Te-a născut ca o Maică Te roagă, Doamne, împreună cu ceata ucenicilor să dăruiești nouă milele Tale.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Nu întru înțelepciune și în putere...

Sabie te-ai arătat, care străpungi pe vrăjmașii cei luptători, de a căror încercare păzește-ne nevătămați, Nicolae, pe cei ce facem voia cea dumnezeiască.

Zdrobirea sufletului meu vindec-o, ierarhe, cel ce ai zdrobit vicleniile și cursele vrăjmașului, ca să te cinstesc cu credință, ca pe apărătorul meu.

Cel ce ai nimicit pe idolii cei neînsuflețiți ai Artemidei, risipește nălucirile cele pătimase ale minții mele, cu dumnezeieștile tale mijlociri, părinte Nicolae.

A Născătoarei:

Pe tine te-am câștigat apărătoare, Sfântă Fecioară: Schimbă întristarea noastră în bucurie și ne izbăvește de supărarea cea pricinuitoare de moarte.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Văzându-Te Biserica ridicat pe Cruce de voie pe Tine, «Soarele dreptății, a stat în rânduiala sa, cu cuviință strigând: «Slavă puterii Tale, Doamne».

Adus-ai pe mare pe vâslașii Tăi cei aleși, Iubitorule de oameni, care au tulburat apele păgânătății și au vestit tuturor cunoștința Ta cea adevărată.

Stele ce ați luminat cu bună cinstire temelia cea cerească a Bisericii, măriților apostoli, izbăviți-ne de noaptea necunoștinței și de greșeli.

Arătându-vă ca niște săgeți ascuțite, apostolilor, săgețile cele aprinse ale răutății vrăjmașului, acum stingeți-le și cugetul meu întăriți-l.

A Născătoarei:

Sufletul meu cel otrăvit de mușcăturile cele înveninate ale protivnicilor, vindecă-l, Hristoase, cu doctoria cea tămăduitoare a rugăciunilor celeia ce Te-a născut și ale sfinților Tăi apostoli.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cel ce șade în slavă...

Viața ta cea preaminunată pretutindeni te-a arătat prealuminat, prin minuni dum-

nezeiești preavestit, cel ce ești podoaba ierarhilor și lauda tuturor celor ce te cinstesc cu cântări de bucurie.

De pe scaun păstoresc înalt ai lăudat pe Dumnezeu, Fericite, fulgerând cu dumnezeieștile străluciri ale umilinței, de care fă-ne și pe noi să fim părtași, cu rugăciunile tale cele bineprimite, părinte înțelepte.

Pe cei ce erau duși pe nedrept la moarte, i-ai izbăvit, părinte, de râvnă dumnezeiască fiind aprins cu sfințită cuviință; pentru aceasta strigăm: Așijderea scoate-ne și pe noi din încercările cele ce omoară cumplit inima noastră.

Cerurile străbătând cu bucurie, părinte Nicolae, nevăzut stai de față, tuturor celor ce te chemăm, alinând bolile sufletelor noastre și dându-ne ușurare cu dumnezeiască cuviință.

A Născătoarei:

Oștile îngerilor se spăimântează, Preacurată, lăudând măreția nașterii tale celei dumnezeiești; cu aceștia roagă-te, Fecioară, să se mântuiască toți cei ce te fericesc cu dreaptă credință.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne al meu, Lumină în lume ai venit, Lumină «sfântă, Care întorci din întunericul necunoștinței pe cei ce Te «laudă cu credință».

Strugurii pârguiți ai viței celei de viață, măriții apostoli, au adăpat pe toți cu vinul veseliei celei duhovnicești.

La Lumina poruncilor lui Dumnezeu povățuiți, apostolilor, pe cei ce viețuiesc neînțelepțește în întunericul trândăviei celei sufletești.

Izbăviți-ne pe noi de greșelile sufletești, de judecata ce va să fie, de stricăciune și de primejdii, fericiților apostoli.

A Născătoarei:

Mântuiește-mă, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni, mântuiește-mă, pentru rugăciunile celeia ce te-a născut în chip de negrăit, și ale tuturor dumnezeieștilor Tăi apostoli.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Nu vor vedea necredincioșii...

Adormind apus-ai ca un soare, părinte înțelepte, și ai răsărit întru Hristos, luminând toată lumea cea de sub soare cu strălucirile cele purtătoare de lumină ale minunilor tale, Nicolae.

Sfinte Nicolae, auzi-ne pe noi în ziua năvălirii ispitelor și a necazurilor, toată greutatea alinând-o cu harul Duhului care locuiește întru tine.

Zdrobindu-mi sufletul cu patimile vieții, într-ajutor te chem pe tine, Sfinte Nicolae; sârgu-

iește-te și-mi dă vindecare deplină, rugând pe Cel preabun.

A Născătoarei:

Cu ochii minții văzându-te Isaia pe tine, Fecioară, a strigat: Iată va să Se nască Iisus Domnul din Fecioara, fiica lui Dumnezeu, spre nașterea din nou a oamenilor.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica către «Tine, de sângele diavolilor cu-
«rățindu-se, cu sângele cel curs
«din coasta Ta prin milostivire».

Oile cele de Dumnezeu alese ale Păstorului celui bun prin lume risipindu-se, toată sălbăticia lupilor în blândețea oilor prin credință au schimbat-o.

Apostolilor, cei ce sunteți pomii cei bineroditori ai Dumnezeiescului rai, toată nerodirea ticălosului meu suflet schimbați-o întru buna rodire a cugețului îmbunătățit.

Rănit-m-am cu sabia plăcerilor și am murit. Lăudaților, cei ce ați primit de la Hristos darul de a scula pe morți, înviați și sărmanul meu suflet, cel omorât.

A Născătoarei:

Potolește viforul cel sălbatic al sufletului meu, Îndurate Dumnezeule al tuturor, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, ale cinstiților apostoli și ale dumnezeieștilor Tăi mucenici.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Afundatu-m-am întru adâncurile mării...

Întăritu-te-ai cu tăria Mântuitorului, de Dumnezeu înțelepțite, împuternicindu-te a răpune pe nevăzutul vrăjmaș, de a cărui cumplită vătămare izbăvește-ne cu rugăciunile tale, Nicolae.

De osânda cea din gheenă și de supărarea cea prea vătămătoare a oamenilor celor răi, izbăvește-ne cu sfintele tale rugăciuni, prea-lăudate Nicolae.

Voievozii cei ce erau să moară de demult pe nedrept, s-au izbăvit cu ajutorul tău; precum pe aceia, și pe noi ne smulge din toată vătămarea, vrednicule de minune.

A Născătoarei:

Credincioșii tăi și Biserica te roagă, Maica lui Dumnezeu: Scoate-ne pe noi din toată nevoia și din osânda cea veșnică de acolo, Preasfântă Stăpână.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persan tinerei lui Avraam, arzând mai mult de «dragostea drepte credințe
«decât de văpaia focului, au
«strigat: Binecuvântat ești în
«Biserica slavei Tale, Doamne».

Cu tăria sfintei și dumnezeieștii propovăduiri, nerătăciților apostoli ai lui Hristos, iarna înșelăciunii ați risipit și ați luminat cu

cunoștința de Dumnezeu mintea credincioșilor.

Mir bine-mirositor izvorând totdeauna, dumnezeieștilor ucenici, umpleți de bună-mireasma Mirului celui ceresc pe cei ce aleargă la voi și împuținați patimile cele greu-mirositoare.

Măriților ucenici ai Cuvântului celui nestricăcios, izbăviți-mă pe mine cel stricat cu necuviințele trupești, care cânt: Bine-cuvântat ești în Biserica slavei Tale, Doamne!

A Născătoarei:

Ceata îngerilor și soborul mucenicilor și al apostolilor Tăi, Cuvântule, se roagă totdeauna îndurării Tale celei multe, Iubitorule de oameni; miluiește-i pe toți, pentru Născătoarea de Dumnezeu, ca un îndurat.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cei trei tineri în Babilon...

Sfinte Nicolae, roagă pe Cel ce Se odihnește întru sfinți și unul Făcătorul tuturor să ne sfințească pe noi și să trimită peste noi milele Sale cele bogate.

Cuvios, drept și blând, cum-pătat și smerit fiind, mărite, ai fost ridicat la preaminunata înălțime a preoției, săvârșind minuni și fapte neobișnuite.

Păzind legile cele dumnezeiești, cuvioase, te-ai arătat locaș preacurat al lui Dumnezeu. Pentru aceasta către tine strigăm, prea-

fericite: Izbăvește de toată fără-delegea pe robii tăi.

A Născătoarei:

Adoarme zburdările patimilor sufletului meu, cu rugăciunea ta cea neadormită, Fecioară; dă-mi priveghere, dormitarea trândăviei departe izgonind-o.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Mâinile întinzându-și Daniil, gurile leilor cele deschise, «în groapă le-a încuiat; iar tinerii «cei iubitori de dreapta credință, «cu virtutea încingându-se, pute-«rea focului au stins, strigând: «Binecuvântați toate lucrurile «Domnului pe Domnul».

Guri de foc însuflate, ale lui Hristos, care ați astupat gurile cele mereu deschise, și mântuitoarea propovăduire pretutindenți ați semănat, scăpați acum din gura lupului celui nevăzut pe cei ce strigă: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Trâmbițați împrejurul sufletului meu cel omorât, trâmbițe cu bun răsunset ale lui Hristos, măriților apostoli, și din groapa deznădăjduirii și a cumplitei trândăviri ridicați-l pe el, ca să cânte: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Pe mine, cel ce am călcat legile Tale, Hristoase, prin răzvrătirea minții, pe mine desfrânatul, cel ce am alunecat întru adâncuri și sunt pururea robit de năravul

cel rău, nu mă trece cu vederea, Stăpâne, pentru rugăciunile ucenicilor Tăi, Hristoase.

A Născătoarei:

Marie, Doamnă a tuturor, pe mine, care sunt stăpânit de șarpe și greșesc totdeauna, slobodește-mă cu rugăciunile tale și mă fă slujitor lui Hristos întru viață cinstită, ca să cânt: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Izbăvitorule al tuturor...

Grăind cu iscusință cele dumnezeiești, Nicolae, gurile cele neînchise ale celor fără de lege lămurit le-ai astupat și din pierzarea lui Arie ai scăpat pe mulți, care laudă cu dreaptăcredință pe Domnul.

Sfinte cel cu nume de biruință, cu rugăciunile tale arată-ne pe noi biruitori ai patimilor celor pricinuitoare de moarte și ai limbii înșelătoare a oamenilor celor fără de lege, pe cei ce cu credință te rugăm pururea.

Ajutorul tău cel de mântuire, milostivește-te a-l trimite nouă, Făcătorule de minuni Nicolae, în ziua necazului, când de el avem trebuință, și cu credință îl cerem de la tine.

A Treimii:

Cu dreaptă cinstire credincioșii să ne închinăm Sfintei Treimi, slăvind pe Tatăl Cel Preasfânt și pe Fiul și pe Duhul, strigând: Binecuvântați și lăudați pe Domnul.

A Născătoarei:

De îndurarea ta mă învrednicește, ceea ce ai născut pe Cuvântul Cel Preaîndurat, binecuvântată Preacurată; și în ceasul judecății să stai de față și să mă izbăvești, Curată, de osânda cea de acolo.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din marginea «unghiului, s-a tăiat din tine, «muntele cel netăiat, Fecioară, «împreunând firile cele despărțite. Pentru aceasta, veselindu-ne, te mărim, Născătoare «de Dumnezeu».

Apostoli, cei ce sunteți pietre alese ale Pietrei celei puse în capul unghiului, ați zidit inimile tuturor credincioșilor pe piatra credinței, surpând zidirile vrăjmașului.

Cei ce ați luat de la Hristos putere de a dezlega și a lega, dezlegați legătura răutăților mele și cu dragostea lui Hristos legați-mă și părtaș al Împărăției lui Dumnezeu faceți-mă, apostolilor.

Cei ce sunteți nori dumnezeiești ai Stăpânului, inima mea cea uscată prin toată lucrarea cea rea, cu ploi dumnezeiești adăpați-o acum și aducătoare de roadă arătați-o, de Dumnezeu fericiților apostoli.

A Născătoarei:

Cu sfinții îngeri, cu dumnezeieștii apostoli, cu măriții mu-

cenici roagă pe Fiul tău și Domnul, Născătoare de Dumnezeu preacurată, ca să mântuiască din primejdii sufletele noastre.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Eva, prin boala neascultării...

Vindecări pururea săvârșind mormântul tău, cuvioase, izvorăște mir cu bună-mireasmă, celor ce se apropie către tine cu credință și cu dragoste, Nicolae, îngropând pururea vătămarea bolilor; pentru aceasta, toți te ferim.

Ca un soare luminezi toată lumea cea de sub soare, Nicolae de Dumnezeu fericite, cu strălucirile dumnezeieștilor minuni, risipind întunericul strâmtorărilor celor grele, cu mijlocirile tale cele sfinte, cel ce ești podoba arhierilor.

După obicei îndură-te, Nicolae, de noi cei rău înviforați pururea de strâmtorările vieții și de amăgirile diavolești, de uneltirile oamenilor celor vicleni, ca toți să te ferim.

De ziua și de ceasul cel înfricoșător adu-ți aminte, suflete al meu, când va fi să te aducă la judecată Stăpânul și să judece faptele tale cele ascunse și strigă către Dânsul: Mântuiește-mă, Mântuitorule, pentru rugăciunile lui Nicolae.

A Născătoarei:

Glasul dumnezeiescului Gavriil grăim ție și cu bucurie strigăm:

Bucură-te, Raiule care ai totdeauna în mijloc pe Pomul Vieții, cămară preaminunată a Cuvântului; bucură-te, Fecioară cu totul fără prihană.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri apostolești:

Ceata apostolilor cu Duhul Sfânt ai luminat-o, Hristoase; și întinăciunea noastră cea din păcat, printr-înșii spal-o, Dumnezeu, și ne miluiește.

Pe ucenicii cei necărturari, Duhul Sfânt învățători i-a arătat, Hristoase Dumnezeu, prin dulceața cea cu multe graiuri a limbilor, înșelăciunea a nimicit-o, ca un Atotputernic.

A mucenicilor:

Cinstită este moartea sfinților Tăi, Doamne; că de săbii și de foc și de ger fiind striviți, și-au vărsat sângele lor, având nădejde în Tine, că își vor lua plata ostenelilor; răbdau și au luat de la Tine, Mântuitorule, mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești una curată și neprihănită Fecioară, care ai născut în chip de negrăit pe Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin lemn, Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii, tâlharul în rai s-a sălășluit. Că

acela, gustând, a călcat porunca Celui ce l-a făcut; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu Cel ce Se tănuia L-a mărturisit, strigând: Pomenește-mă întru împărăția Ta.

Oi cuvântătoare ale Păstorului și Mielului fiind, în mijlocul lupilor ca niște miei ați fost trimiși de Dânsul, înțelepților, cu dumnezeiasca propovăduire schimbând sălbăticia lor în blândețea credinței, strigând cu cuget neabătut: Pomenește-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Străbătând laturile pământului, ucenici ai Domnului, ca niște stele luminoase întunecarea înșelăciunii ați risipit și strălucire de mântuire celor întunecați ați fulgerat. Pentru aceasta, vă fericiți pe voi, propovăduitorii lui Hristos, rugându-vă să mijlociți pentru noi totdeauna către Domnul.

A mucenicilor:

Omorâți fiind înțelepților, și cu foc materialnic arși, ați ars uscăturile păgânătății celei putrede, fericiților; și acum izvorâți râuri de tămăduiri celor ce vin la voi cu credință, glăsuind cu căldură și strigând către Hristos: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Slavă...

Privind de departe cu gândul și priveghind cu mintea, să zicem către Cel ce șade întru înălțime,

împreună cu Tatăl și cu Duhul: Treime nedespărțită, care toate cu cuvântul mai înainte le-ai înființat și luminezi pe toți cei ce strigă către Tine cu evlavie și cu credință: Pomenește-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Și acum..., **a Născătoare:**

Bucurie a apostolilor și a purtătorilor de nevoință, cunună neveștejită ești cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cu totul fără prihană; cu aceia cere pentru noi răscumpărare de greșeli, Stăpână, și îndreptare vieții, celor ce te roagă cu credință și strigă către tine: Bucură-te, ceea ce ești cu adevărat vistierie a bunătăților.

SLUJBA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri ale Crucii:**

Podobie: Dat-ai semn...

Când Te-a văzut zidirea pe Tine răstignit, s-a schimbat toată și a tremurat de frică, și pământul întreg se cutremură tot, clătinându-se, Cuvântule îndelung-răbdător; catapeteasma Templului de frică s-a rupt, când ai fost batjocorit, pietrele de frică s-au despicat și soarele și-a strâns razele sale, cunoscându-Te ele pe Tine Făcător a toate.

S-a rupt zapisul cel din veac al strămoşului Adam, când a fost împunsă coasta Ta, mult Milostive, şi firea omenească cea lepădată, cu stropirile sângelui Tău se sfinţeşte, strigând: Slavă puterii Tale, slavă dumnezeieştii răstignirii Tale, Iisuse atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre.

Cum a îndrăznit adunarea cea prea nelegiuită să Te osândească pe Tine, Judecătorule Cel fără de moarte, Cel ce de demult ai însemnat Legea în pustie lui Moise, văzătorului de Dumnezeu? Cum nu s-a temut deloc văzându-Te mort pe lemn, pe Tine, Cel ce eşti viaţa tuturor? Şi cum nu i-a venit în minte că Tu eşti Însuşi Domnul şi Stăpânul făpturii?

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeaşi podobie:

Fiind clătinat de năpădirile diavolilor şi împins în prăpastia pieirii, îndură-te, Stăpână, şi mă întăreşte pe piatra virtuţilor şi, planurile vrăjmaşilor risipindu-le, învredniceşte-mă să împlinesc poruncile lui Iisus Fiului tău şi Dumnezeului nostru, ca să aflu iertare în ziua judecăţii.

Între tâlharii cei ucigaşi am căzut, ceea ce eşti cu totul fără prihană, am fost dezbrăcat de haina cea nestricăcioasă a strălucirii celei de sus, prin năvălirile acestora, am fost rănit de dânşii fără milă şi am fost aruncat în locul răutăţii aproape

mort; dar mă rog: Apucă mai înainte şi tinde mâna ta şi mă ridică.

În patul lenevirii zac, Preacurată, şi în trândăvie îmi petrec viaţa şi mă tem de vremea sfârşitului meu, Născătoare de Dumnezeu, ca nu cumva şarpele cel viclean să smulgă sărmanul meu suflet, ca un leu fără de milă. Pentru aceea, cu bună-tatea ta, mai înainte de sfârşit apucând înainte, ridică-mă spre pocăinţă.

Slavă..., Şi acum..., a Crucii şi a Născătoarei, aceeaşi podobie:

Văzându-Te soarele şi luna, Iubitorule de oameni, spânzurat pe lemn, şi-au ascuns razele, Soare al dreptăţii, Hristoase al meu, şi temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale; iar Maica Ta cu inima rănită striga către Tine: Iisuse preabunule, slavă îndurării Tale!

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Armă nebiruită ai dat nouă Crucea Ta, Hristoase, şi cu aceasta biruim asupra celui străin.

Totdeauna având întru ajutor Crucea Ta, Hristoase, cursele vrăjmaşului lesne le călcăm.

A mucenicilor:

Cel ce eşti preaslăvit întru pomenirile sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dânşii fiind rugat, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Cel ce ești chemat de sus...

Nu Mă plânge, Maică, văzându-Mă spânzurat pe lemn pe Mine, Fiul tău și Dumnezeu, Cel ce am spânzurat pământul neînnut peste ape și am zidit toată făptura; pentru că Mă voi scula, Mă voi preaslăvi, cu tărie împărățiile iadului voi sfărâma, voi spulbera toată puterea lui și pe cei legați îi voi scăpa din răutatea lui, ca un îndurat, și-i voi aduce la Tatăl Meu, ca un Iubitor de oameni.

VINERI, LA LITURGHIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul Legii cu scump sângele Tău; pe Cruce fiind pironit și cu sulița fiind împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe binecredincioșii creștini, dăruindu-le biruință asupra protivnicului, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruință.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Junghierea cea de voie a Stăpânului văzând-o Preacurata și Fecioara, tânguindu-se, grăia

lăcrimând: Fiule preadorite, cum ai primit să mori? Și cum ai fost omorât în mijlocul tâlhărilor, Cel ce din fire ești Dumnezeu drept? Preaslăvesc, Fiule, îndelungă-răbdarea Ta.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Degrad ne întâmpină pe noi, mai înainte de a fi robiți de vrăjmașii cei ce Te hulesc pe Tine și ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Răpune cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credința dreptcredincioșilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Iudeii, Mântuitorule, Te-au pironit pe Cruce, prin care pe noi dintre păgâni odinioară ne-ai chemat, Hristoase Dumnezeul nostru; întinsu-Ți-ai palmele pe dânsa cu voia Ta, și cu sulița în coastă ai primit să fii împuns, pentru mulțimea îndurărilor Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Fecioară, cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabia a străbătut sufletul tău cel preasfânt, când ai văzut răstignit de voie pe Fiul și Dumnezeul tău; pe Care, binecuvântată, nu înceta rugându-L să ne dăruiască iertare de greșeli.

După catisma a treia, sedelna Crucii:

Podobie Degrad ne întâmpină...

Cruce și moarte și judecată nedreaptă ai răbdat de voie, pen-

tru noi, Bunule, ca să mântuiești de osândire și de blestemul cel de demult pe toți cei ce prin amăgire s-au făcut pieritori. Pentru aceea, ne închinăm răstignirii Tale, Cuvântule.

A mucenicilor:

Astăzi au venit oștile îngerilor, întru pomenirea mucenicilor, ca să lumineze gândurile credincioșilor și să veselească lumea cu harul. Pentru dâșii milostivindu-Te, Dumnezeuule, dăruiește-ne nouă milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Când Te-a văzut înălțat pe Cruce preacurată Maica Ta, Cuvântule al lui Dumnezeu, ca o Maică, plângând, grăia: Ce minune nouă și neobișnuită este aceasta, Fiul meu? Cum Te împărtășești cu moartea, Cel ce ești viața tuturor, vrând să înviezi pe cei morți, ca un Îndurat?

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea și se va umplea de Duh, și cu «vânt răspunde-voi împărătesei «Maicii și mă voi arăta, luminat «prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă».

«Tinsu-Ți-ai pe Cruce dumnezeieștile palme, Îndelung-răbdătorule, și lumea care pierrea, ai chemat-o la cunoștința «stăpâniei Tale, Îndurate. Pentru aceea, slăvim îndurarea Ta.

Moise a înălțat șarpele care închipuia dumnezeiasca Ta răstignire, Cuvântule fără de început, prin care a căzut șarpele cel veninat, cel ce a fost pricinuitorul căderii lui Adam.

Ale mucenicilor:

Întru luminările sfinților v-ați învrednicit să locuiți acum, mucenicilor, luând împărăția cea neclintită, precum a arătat Pavel, și v-ați făcut împreună părtași ai slavei lui Hristos.

Valurile cele năpraznice ale chinurilor voastre cele greu de răbdat nu au înecat corabia voastră, mucenicilor; ci, cu ocârmuirea Împăratului tuturor, la limanul odihnei ați ajuns.

A Crucii și a Născătoarei:

Precum a zis Simeon, sabia a trecut prin inima ta, Stăpână, când ai văzut pe Însuși Hristos răstignit și cu sulița împuns. Pentru aceea, tânguindu-te, ai răbdat dureri.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Facere a lui Teofan.

Cântarea I:

Același irmos:

Cel ce este cu firea nezidit și cu Părintele împreună veșnic, mai presus de ani și mai înainte de veci, din tine, Stăpână, zidit și

sub vreme Se face ca un om, ca să mântuiască pe om.

Tu, una dumnezeiască Mireasă, pe Cel ce șade întru cele înalte, făcându-Se trup, L-ai ținut în brațe. Că tu ai fost din toți vecii încăpere vrednică a Stăpânitorului a toate.

Veniți toți să lăudăm pe preacurata Maria, ca pe ceea ce singură a născut pe Hristos Domnul, care a înnoit firea omească și a rămas Fecioară nevătămată.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu «și îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, «întărește-i, întru dumnezeiască «mărirea ta, cununilor măririi «învrednicindu-i».

Ca pe o oaie la junghiere Te-a tras, Hristoase, soborul cel fără de lege, pe Tine, Cel ce ești Mielul lui Dumnezeu, vrând să scapi de lupul cel sălbatic oile pe care cu iubire de oameni le-ai iubit.

Stătut-ai învinovățit înaintea judecătorului celui nedrept, Cel ce judeci cu dreptate tot pământul, și ai suferit palmuire, vrând să mă slobozești, Doamne, pe mine, cel robit de stăpânitorul cel viclean al lumii.

Ale mucenicilor:

Pățimind după lege, sfinților, pe vrăjmașii cei fără de lege i-ați

rușinat și, de voie omorându-vă, pentru ridicarea tuturor, pe balaurul pricinuitoare al morții l-ați biruit.

De la pământ s-au înălțat la slava cea adevărată, mucenicește suindu-se de atunci mărturisitorii și cei materialnici cu cetele cele netrupești s-au unit, umplându-se de bucurie nespusă.

A Crucii și a Născătoarei;

Din tine, Fecioară, ceea ce ești zidirea de a doua a Evei, s-a văzut cu adevărat născându-Se Dumnezeu cu trup, pe Cruce înălțându-Se și pe diavoli doborând, Stăpână de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Nu întru înțelepciune...

Cel ce m-a zidit la început, pe mine, omul, din țărână, Acela Se zidește pentru mine în pântecul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, îndreptând căderea cea de demult.

Stăpânirea morții și hotărârea blestemului celui de demult le-ai nimicit, Născătoare de Dumnezeu, zămislind Viața. Pentru aceea, cinstim nașterea ta cea preacurată.

Pe tine, Maica lui Dumnezeu, ocrotitoare tare te-am câștigat; în tine punându-ne nădejile, ne mântuim; la tine căutând scăpare, suntem păziți.

Pe tine, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, te mărim, Născătoare de Dumnezeu, căutând să ne ase-

mănăm prin numire și prin chemare potrivită Celui născut al tău, Preacurată Stăpână.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Sfatul cel neurmat și dumnezeiesc, al întrupării Tale celei «de sus, celei din Fecioară, «proorocul Avacum avându-l în «minte, a strigat: Slavă puterii «Tale, Doamne».

Ca să mă dezlegi din legăturile păcatului, Iubitorule de oameni, de voie Te-ai legat și pe Cruce ai murit ca un făcător de rele. Slavă îndurării Tale celei multe.

Răni ai răbdat și moarte de ocară, Cuvântule al lui Dumnezeu, nemuritoare făcând ființa oamenilor cea omorâtă de patimi. Slavă îndurării Tale celei multe.

Ale mucenicilor:

Cei ce aveau să moștenească bucuria lui Dumnezeu, în Duhul cel Preasfânt bucurându-se cu sufletul, bătăile au răbdat și moartea cea prea silnică.

Luându-vi-se mâinile și tăindu-vi-se capetele și limba cea grăitoare de Dumnezeu, și fiind lipsiți de lumina ochilor, și în mici bucăți fiind tăiați, mucenicilor, nedezlipiți ați rămas de Hristos.

A Crucii și a Născătoarei:

Se rupe zapisul lui Adam, fiind împuns cu sulița Tu, Stăpâne, striga Născătoarea de Dumnezeu, stând înaintea Crucii, Doamne, și cu durere tânguindu-se.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce șade întru slavă...

Înfrumusețatu-te-ai mai mult decât toată bună-cuviința îngerilor, ca una care ai născut pe Făcătorul lor și Domnul, întrupat din preacuratele tale sân-uri, Fecioară, pe Cel ce mântuiește pe toți cei ce-L slăvesc pe Dânsul.

Lepădând toată întinăciunea mâncării celei dintâi, să ne hrănim cu Pâinea vieții cea din cer, care a răsărit din ogorul Fecioarei; pe care, ca pe o pricinuitoare a bunătăților, să o lăudăm.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cortul cel neîntinat, ușa Luminii, masa și năstrapa cea cu totul de aur, muntele cel netăiat și cu umbra deasă, care a încăput pe Ziditorul, se fericește.

Curgerile darurilor tale, izvoarele tămăduirilor și dăruirile bogăției celei dumnezeiești se împărtesc din mâna cea începătoare de viață a Atotțiitorului, Celui ce S-a născut din pântecul tău, Mireasă dumnezeiască.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că «tu, Fecioară neispită de «nuntă, ai avut în pântec pe «Dumnezeu Cel peste toate și ai «născut pe Fiul Cel fără de ani, «Cel ce dăruiește pace tuturor «celor ce te laudă pe tine».

Văzându-Te soarele înălțat pe Cruce, Stăpâne, și-a strâns razele, neputând lumina când ai apus Tu, Mântuitorule, luminând pe cei ce dormeau în noaptea înșelăciunii, cei ce se închină stăpânirii Tale.

Răstignitu-Te-ai și m-ai mântuit pentru îndurarea Ta, Doamne; gustarea oțetului și a fierei ai primit, izbăvindu-ne ca un bun de gustarea cea plăcută prin care ne-am amăgit și sub stricăciune am căzut.

Ale mucenicilor:

Cu căldura Duhului Sfânt ați risipit iarna înșelăciunii, dumnezeieștilor mucenici, și la primăvara odihnei ați ajuns împreună, ajutând tuturor celor ce sunt în necazuri.

Cu ploile dumnezeiescului sânge tot pământul l-ați adăpat, sfinților mucenici, secând ploile păgânătății. Pentru aceea, la apa vieții acum v-ați sălășluit, rugându-vă pentru toți.

A Crucii și a Născătoarei:

Când ai văzut spânzurat pe lemn pe Hristos, pe Care L-ai născut cu trup, ceea ce ești cu daruri dăruită, te-ai umplut de lacrimi și de îndelungă-răbdarea Lui te spăimântai cu adevărat; pentru aceea, slăveai smerenia Lui.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Necredincioșii nu vor vedea...

Din tine, Născătoare de Dumnezeu Stăpână, răsărind Soarele cel ceresc, razele cele

strălucitoare ale Dumnezeirii Lui peste toți le-a răspândit. Pentru aceasta, toți te slăvim.

Dumnezeu adevărat născând cu trup pentru noi, pe Unul-Născut al Tatălui, Născătoare de Dumnezeu preacurată te numim și cântarea cea potrivită alcătuim nașterii tale.

Cel ce este de o fire și de un chip cu Tatăl, Fiul cel Unul-Născut, de voie S-a făcut de un neam cu oamenii, întrupându-Se Cel înalt din pântecul tău, Maică Fecioară.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Înțelepțiții de Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeu «iesc și cu totul cinstit, al Maicii «lui Dumnezeu, veniți să batem «din palme, slăvind pe Dumnezeu, «Cel ce S-a născut dintr-însa».

Prin durerile pe care le-ai răbdat răstignindu-Te, durerile oamenilor le-ai potolit și la viața cea fără de durere pe toți îi muți, îndurate Doamne.

Razele soarelui se ascundeau, iar podoaba templului se rupea, pământul se cutremura și pietrele de frică se despica, neputând să vadă pe Ziditorul pe Cruce.

Ale mucenicilor:

Șarpele s-a omorât văzând pe dumnezeieștii mucenici omorâți prin chinuri și viață veșnică cu

adevărat moștenind, prin dumnezeiescul dar.

Multe chinuri ați răbdat și multe cununi ați câștigat, mulțimi nenumărate cele de-a pururea vii, ale mucenicilor. Pentru aceasta, mulțimile răutăților mele împuținați-le.

A Născătoarei:

Fecioară cu totul fără prihană, Născătoare de Dumnezeu, care cu nașterea ta toată firea ce fusese înecată ai izbăvit-o, fii mie acum liman, celui ce plutesc pe marea răutăților.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Strigat-a proorocul Ionă...

A flându-te pe tine locaș curat al curăției, în pânțele tale, Fecioară, S-a sălășluit Stăpânul întru curăție, vrând să curățească frământătura oamenilor.

Firea cea împământenită a oamenilor cer ai făcut-o și, stricată fiind, ai înnoit-o, ceea ce ești cu totul fără prihană; pentru aceasta, cu neîncetate glasuri te laudăm.

Zămislit-ai în pânțele, Maica lui Dumnezeu, pe Dumnezeu Cuvântul, Cel fără de început, care S-a făcut om pentru noi oameni, fără de schimbare ca și noi, în două firi cunoscut.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai «Făcătorului; ci, groaza focului

«bărbătește înfruntând-o, se «bucurau, cântând: Prealăudate Dumnezeu părinților «noștri și Doamne, binecuvântat ești».

Fiind Hristos înălțat pe lemn, biruit a fost luptătorul cel protivnic și a căzut cu cădere năpraznică, iar cel mai înainte osândit s-a mântuit strigând: Doamne al părinților și Dumnezeule, binecuvântat ești.

Pe mine, cel omorât prin lemn, m-ai îndumnezeit murind pe lemn, Hristoase, și cu dumnezeieștile Tale răni, rănilor inimii mele le-ai vindecat. Prealăudate Doamne al părinților și Dumnezeule, binecuvântat ești.

Ale mucenicilor:

Trupurile voastre, mucenici ai lui Hristos, se prăpădeau fiind lovite cu nenumărate bătăi; dar cu adevărat mai frumoasă se arăta podoaba sufletului vostru, al celor ce cu bucurie strigați: Doamne Dumnezeule, binecuvântat ești.

Pierit-a luptătorul, înecându-se în sânghiurile voastre, împreună cu mulțimile lui; iar voi, prealăudaților mucenici, bucurându-vă, cântați atunci: Doamne al părinților și Dumnezeule, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Mireasă fără prihană, cămară a Ziditorului, ogor nelucrat, scaun în chip de foc te-ai arătat, ceea ce ești cu totul fără prihană. Pentru

aceea, strigăm ție: Bucură-te, Stăpână, care ai îndumnezeit pe oameni cu nașterea ta cea dumnezeiască.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc...

Cuvântul cel ce este dintru început, sălășluindu-Se în pântecul tău, Fecioară, S-a întrupat, și pe noi, cei robiți, ne-a chemat din nou Domnul, Iubitorul de oameni, Dumnezeuul părinților, Cel binecuvântat.

Ușă cerească te-ai arătat, dumnezeiască Mireasă, a Răsăritului celui de sus, Care din tine S-a arătat oamenilor pe pământ, mai presus de cuvânt și de minte, a Dumnezeuului părinților, Celui binecuvântat.

Cu virtuți înfrumusețată ai stat de-a dreapta Împăratului tuturor, Cel ce S-a întrupat din sânziurile tale, Fecioară nenuntită, neîncetat rugându-te, ca să ne izbăvim de toată nevoia.

Cu îndrăzneala ta cea de Maică, rupe lanțurile greșelilor, ale celor ce cu evlavie și cu credință cântă nașterii tale, Fecioară: Prealăudate Doamne, Dumnezeuul părinților, binecuvântat ești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși, în cuprător, nașterea Născătoarei «de Dumnezeu i-a mântuit, «atunci fiind închipuită, iar «acum plinită; pe toată lumea «ridică să-ți cânte ție: Pe Domnul

«lucrurile lăudați-L, și-L prea-«înălțați pe Dânsul întru toți «vecii».

Dezlegatu-m-ai de legăturile cele de mulți ani, făcându-Te sub ani, Cel ce ești fără de ani; și legându-Te de voie și pe trufașul trimițându-l în legături la cele nedezlegate, Stăpâne, m-ai mântuit prin Cruce și prin patimă. Pentru aceea, Te binecuvântez, Hristoase, în veci.

Înălțatu-Te-ai pe lemn de voie, și făptura toată împreună cu Tine ai înălțat-o, Cuvântule prealăudate, Cel ce ești fără de început și nevăzut, Care pe începătoriile și stăpâniile întunericului le-ai făcut de rușine cu patima Ta, Hristoase. Pentru aceea, pe Tine Te laudăm întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Suitu-v-ați pe sânziurile voastre ca pe o căruță, mucenicilor din toată lumea, și v-ați ridicat la locașurile cele mai presus de lume, luând de la Hristos cunite cinstiri, și pe Domnul lăudați strigând și-L preaînălțați întru toți vecii.

În spânzurători fiind ridicați, în gropi aruncați, fiarelor dați spre sfâșiere și îmbucătățiți prin foc și prin apă, purtătorii de chinuri mucenici, bucurându-se, cântau: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Crucii și a Născătoarei:

Maica cea cu totul fără prihană, văzând adormit pe lemn pe

Hristos, Cel ce dă tuturor priveghere dumnezeiască și mântuitoare, cu jale se văita și striga: Ce este această prea neobișnuită minune? Că Cel ce pe toate le-a înviat moare de bunăvoie.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ziditorul, Cel ce este nepătruns de toate cetele cele de sus, a locuit în pântecul tău, Fecioară, păzindu-te nevătămată și după naștere nestricată. Acestuia acum strigăm: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Curată fiind de prihane și de întinăciuni și locaș a toată sfințenia, ai născut pe Cuvântul cel preasfânt, Care sfințește pe toți și este cu Tatăl împreună fără de început. Pentru aceasta, te lăudăm pe tine, Fecioară, și te preaînălțăm întru toți vecii.

Născătoare de Dumnezeu știindu-te, cu gura și cu mintea te mărturisim, ceea ce ești cu totul fără prihană; că ai născut, Preacurată, pe Hristos, Făcătorul, Domnul și Împăratul, îmbrăcat cu trup. Pentru aceea, te lăudăm, Fecioară, și te preaînălțăm întru toți vecii.

Pe tine, chivotul cel preasfânt și umbrit de dumnezeiescul Duh, care ai născut pe Cuvântul Cel mai înainte de veci și pururea-vecuitor, Cel ce, pentru negrăita îndurare, S-a făcut om, te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu și te preaînălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul omenesc să salte cu duhul, fiind luminat; și să «prăznuiască firea minților celor fără de trup, cinstind sfânta «prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, și să strige: Bucură-te, «Preafericită Născătoare de «Dumnezeu, Curată, pururea-«fecioară».

Ai stat la judecată, Iubitorule de oameni, Cel ce vei judeca toate; și cu cunună de spini ai fost încununat de voie, Mântuitorule, spinul neascultării smulgându-l din rădăcină și întru toți sădind cunoștința îndurării Tale, Hristoase.

O, cum poporul cel nedrept de pizmă fiind întunecat, pe Tine, Dătătorule de lumină, Cel drept și nevinovat, Crucii Te-a dat! A Cărui patimă soarele văzând-o, s-a întunecat, podoaba templului s-a rupt și temeliele pământului s-au clătinat.

Ale mucenicilor:

Făcutu-v-ați asemenea lui Hristos, prin pătimiri, și împreună-moștenitori ai Împărăției și ai strălucirii celei de sus; pentru aceea, pe cei ce vă laudă luminați-i, înțelepților, izbăvindui de întunericul păcatului și de primejdiile de tot felul.

Acum întru înseși cetele cerești v-ați sălășluit, înțelepților, luând mărirea cea pururea vecuitoare, și cu sfintele împărtășiri îndumnezeindu-vă; pomeniți-ne pe noi

toți, cei ce cinstim cu credință pomenirea voastră cea preasfințită și mărită, prealăudaților.

A Crucii și a Născătoarei:

Luminează, Preacurată, pe cei ce cu dragoste te laudă și te măresc; risipește întunericul patimilor noastre, Fecioară; potolește viforul, și smintelile celui viclean alungă-le din mijlocul nostru; pe vrăjmașii noștri îmblânzește-i cu rugăciunile tale.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Eva, prin boala neascultării...

Pe Cărbunele cel ceresc, pe Care L-a văzut Isaia, dumnezeiască Mireasă, L-ai purtat în brațe cu chipul nostru unindu-Se și mântuire lumii strălucind, Preacurată Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, toți te mărim.

Preînchipuirile nașterii tale, ceea ce ești cu totul fără prihană, proorocii mai înainte le-au propovăduit, de departe aflându-le în chip tainic, și prin dumnezeiasca însuflare a Duhului cu mare glas lumii le-au propovăduit. De împlinirile acestora acum ne minunăm.

Împodobit cu frumusețea și mai strălucit decât toți este rodul pântecelui tău; că tu, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ai născut pe Dumnezeu, Care S-a arătat întrupat, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta, toți te mărim.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Zid de apărare să ne fie nouă Crucea Ta, Iisuse Mântuitorul nostru, că altă nădejde nu avem credincioșii, decât pe Tine, Cel ce Te-ai pironit cu trupul pe dânsa, și ne-ai dăruit nouă mare milă.

Dat-ai semn celor ce se tem de Tine, Doamne, cinstită Crucea Ta, prin care ai zdrobit pe căpeteniile și stăpâniile întunericului și ne-ai ridicat pe noi la fericirea cea dintâi. Pentru aceea, slăvim rânduiala Ta cea iubitoare de oameni, Iisuse atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre.

A mucenicilor:

Cine nu se va minuna văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat, sfinților mucenici? Cum, fiind cu trup, ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, pe Hristos mărturisind și cu Crucea întrarmându-vă? Pentru aceasta, după vrednicie v-ați arătat izgonitori de diavoli și vrăjmașilor împotriviți, rugându-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Ca pe un viteaz...

Când Te-a văzut Fecioara și Maica Ta, Doamne, pe Cruce spânzurând, se spăimânta și privind zicea: Fiule preadorite, cum ai fost spânzurat pe lemnul Crucii, Îndelung-răbdătorule? Cum Ți s-au pironit mâinile și picioarele Tale, Cuvântule, de

către cei fără de lege, și Ți-ai vărsat sângele Tău, Stăpâne?

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin lemn, Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii, tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela, gustând, a călcat porunca Celui ce l-a făcut; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu, Cel ce Se tăinuia, L-a mărturisit, strigând: Pomeneste-mă întru Împărăția Ta.

Puterile cerești văzându-Te pe Tine întins pe Cruce, Unule Îndelung-răbdătorule, nedumerindu-se, cu cutremur s-au minunat, pământul s-a clătinat și frumusețea luminătorilor s-a stins. Osândit fiind Tu fără dreptate, Iubitorule de oameni, Adam cel osândit s-a îndreptat, laudând bunătatea Ta.

Pe locul Căpățânii fiind înălțat, capul vrăjmașului l-ai sfărâmat; și, murind pe lemn, ai înviat pe cei omorâți prin rodul lemnului, Stăpâne, și locuitori ai raiului ai arătat pe cei ce neîncetat Te laudă, Hristoase Dumnezeu nostru, și-Ți strigă: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

A mucenicilor:

Ca pe o armă luând Crucea, sfinților mucenici, spre tabăra vrăjmașilor cu cuget vitejesc v-ați

pornit și, nimicindu-i pe ei, cu cununa nestricăciunii ați fost încununăți, și slava cea de sus și dumnezeiasca luminare ați câștigat, vrednicilor de cinstire. Pentru aceea, toți cu credință vă ferim.

Slavă...

Ca să arăți în chip văzut milostivirea Ta spre noi, Mântuitorule, Te-ai pironit pe Cruce, Cel ce ești împreună cu Tatăl și cu Duhul; și burete și trestie, ocări și bățai ai răbdat, vrând să izbăvești de focul cel veșnic pe cei ce strigă: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta.

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce este neîncăput nicăieri S-a sălășluit fără strâmtorare în pânțelele tău cel sfânt, Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu; și, pe lemn fiind omorât, viața lumii a izvorât. Deci, pe Acela roagă-L să omoare cugetul trupului nostru și să ne mântuiască pe toți, ca un Iubitor de oameni.

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri ale Mântuitorului:

Podobie: Aș vrea cu lacrimi...

Doamne, Dumnezeu meu, zdrobește patimile inimii mele cele purtătoare de moarte;

că, de vei risipi Tu casa trupului și vei zidi casa duhului, în zadar stă străjuind cel ce se luptă cu sufletul meu. Doamne, mai înainte de a pieri cu totul, mântuiește-mă.

Dar și bici de pedeapsă, pe vrăjmașul spre folos mi l-ai dat mie, Îndurate; că răutatea lui îmi ajută mie nu spre alegerea cea bună către bine, iar eu nu alerg la Tine prin rugăciune de mulțumită. Doamne, mai înainte de a pieri cu totul, mântuiește-mă.

Patimi și moarte pentru mine ai primit, ca din patimi și din stricăciunea morții să mă slobozești, ca un Dătător de viață, și să-mi dai nepătimirea cea dintâi. Pentru aceea, pe mine, cel ce zac în mormântul păcatului, ridică-mă, Mântuitorule, mai înainte de a mă apuca moartea cea veșnică.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

Stăpână, Stăpână, izbăvește-mă de gândurile cele rușinoase și întinate, că întinează toate simțirile sufletului și ale trupului meu. Pentru aceea, mă rog ție, Curată, cu pocăință strigând: Stăpână, mai înainte de a pieri cu totul, izbăvește-mă.

Vai mie! Ce să mă fac eu, ticălosul? Ce să fac, robit fiind de patimi din tinerețe? Oare, putea-voi măcar la bătrânețe să arăt lui Hristos roade de pocăință? Că numai singură obișnuința, mai înainte chiar decât înșe-

lătorul, mă înșală. Stăpână, mai înainte de a pieri cu totul, izbăvește-mă.

Dă-mi lacrimi, Născătoare de Dumnezeu, și inima mea fă-o zdrobită; dăruiește-mi și mărturisire a greșelilor ce am făcut în viață, ca, prin ajutorul tău, în pocăință să trăiesc restul vieții mele și să dobândesc iertare.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Proorocul David, cel dinspre tine dumnezeiesc părinte, cu dulce cântare despre tine mai dinainte a glăsuț, către Cel ce a făcut ție măririi: A stat Împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, pricinuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a Se face om a binevoit, ca iarăși să zidească chipul său cel stricat prin patimi; și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți aflând-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl să o aducă și, după voia Sa cu Puterile cerești să o unească, Născătoare de Dumnezeu; și lumea să o mântuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri mucenicești:

Cel ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primește și de la noi laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mila cea mare.

Îndrăzneală având către Mântuitorul, Sfinților, rugați-vă ne-

încetat pentru noi păcătoșii, cerând iertare de greșeli și sufletelor noastre mare milă.

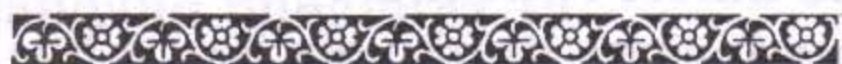
Jertfe însuflețite, arderi de tot cuvântătoare, daruri desăvârșite ale lui Dumnezeu, oi care cunoașteți pe Dumnezeu și de Dumnezeu sunteți cunoscute, al căror staul este necălcat de lupi, mucenici ai Domnului, rugați-vă ca și noi să fim păstoriți împreună cu voi la apa odihnei.

A morților:

Cu duhurile dreptilor celor ce s-au săvârșit, odihnește, Mântuitorule, sufletele robilor Tăi, păzindu-le întru viața cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Avându-te pe tine nădejde și ocrotire, Născătoare de Dumnezeu, nu ne temem de bântuielile vrăjmașilor, că izbăvești sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne mucenicești:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Cu Crucea întrarmându-se purtătorii Tăi de chinuri, Hristoase Dumnezeul nostru, au biruit vicleșugurile vrăjmașului, începătorul răutății; strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni, și dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Cu sângiurile mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și cu vison împodobită fiind Biserica Ta, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale, pace obștii Tale dăruiește-i și sufletelor noastre mare milă.

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că, având tăria Ta, pe chinuitori i-au răpus, zdrobit-au și îndrăznirile diavolilor cele neputincioase. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat; Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată și Crucea de voie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel întâi-zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

După catisma a doua, sedelna mucenicilor:

Astăzi au venit oștile îngerilor întru pomenirea purtătorilor de chinuri, ca să lumineze gândurile credincioșilor și să strălucească lumea cu harul. Pentru dânsii, milostivindu-Te, Dumnezeule, dăruiește-ne nouă mare milă.

A morților:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Sufletele pe care le-ai mutat din cele trecătoare la Tine, odih-

nește-le, Doamne, ca un Atotputernic și singur nemuritor; iartă-le, lasă-le, Îndurate, cele făptuite de ei; miluiește, Milostive, lucrurile mâinilor Tale, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Aceeași podobie:

Viața cea vremelnică sfârșind-o cei ce cu credință au viețuit, s-au mutat la Tine, Doamne; orânduiește-i pe ei în loc de odihnă, așază-i de-a dreapta Ta în ziua judecății, trecând cu vederea greșelile lor.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

A credincioșilor curățire, scăpare de obște și fierbinte mijlocitoare te-ai arătat tu, Curată Fecioară, Mireasă dumnezeiască. Pentru aceea, arată-te acum mijlocitoare și ușă de mântuire și celor ce s-au mutat cu credință la Dumnezeu, dându-le lor intrare întru desfătarea raiului.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul tuturor sfinților

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pe cârmuitorii cei tari, pe cele trei părți ale sufletului, întru «adâncul nepătimirii îneacă-i, «Cel ce Te-ai născut din Fecioară, «rogu-mă; pentru ca Ție, ca «într-o alăută, întru omorârea

«trupului, să cânt cântare de «biruință».

Să se lumineze pururea cinstita Biserică, prin luminatele nevoințe ale purtătorilor de chinuri ai Domnului, și pe soarele Hristos, Cel ce a strălucit din Fecioară și a împrăștiat întunericul înșelăciunii, Îl slăvește cinstindu-L.

Să lăudăm cu credință pe ierarhii lui Hristos, care pe poporul cel ales al Lui l-au păstorit bine, și luminat să lăudăm toată adunarea celor ce au viețuit cu curvie și cu duhul au omorât desfătărilor trupești.

Putere s-a dăruit de la Dumnezeu femeilor celor ce în post și în grele nevoințe au călcat cu harul pe vrăjmașul. Doamne, pentru rugăciunile acestora și ale sfinților Țăi prooroci, trimite tuturor milele Tale.

A morților:

Hristoase, îndreptează pe robii Țăi, pe care cu dreaptă purtare de grijă i-ai mutat din viața cea stricăcioasă la viața cea nestricăcioasă, și împreună cu toți dreptii învrednicește-i să se bucure, trecându-le lor greșelile.

A Născătoarei:

Vrând să ne izbăvească de osândirea cea dintâi, Fiul lui Dumnezeu a binevoit să Se facă și Fiul al tău, Curată. Pentru aceasta, făcându-ne printr-Însul fii, binecuvântăm pe Tatăl cel cerească, lăudându-te pe tine.

Canonul morților**Cântarea 1:****Irmos:** Adâncul Mării Roșii...

Tinând de mâna cea dreaptă pe robii Tăi, călăuzește-i la viața cea veșnică, Hristoase, la privirea frumuseții Tale, milostivindu-Te pentru purtătorii de chinuri mucenici ai adevărului.

Pe cei mutați la Tine învrednicește-i, Hristoase, să moștească mărirea Ta cea negrăită și fericită, trecându-le lor greșelile și îndreptându-i cu harul și vărsarea sângelui Tău.

Cel ce, cu omorârea Ta cea purtătoare de viață, ai omorât pe omorătorul, Cel ce ai însuflat morților viață, Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeule, Însuți și acum odihnește pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai mutat.

A Crucii și a Născătoarei:

Împodobit a fost Fiul cu frumusețile cele mai de sus, ca un Dumnezeu; dar, întrupându-Se din tine, Fecioară, și spânzurat pe lemn fiind, frumusețe n-a avut, răbdând moarte pentru toți.

Cântarea a 3-a:**Irmosul:**

Acul celor puternici a slăbit și cei neputincioși cu putere «s-au încins. Pentru aceasta, s-a «întărit întru Domnul inima «mea».

Ca niște miei fiind înjughiați și jertfiți bunii biruitori mucenici, s-au adus jertfă lui Hristos, Mie-

lului și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel jertfit spre mântuirea tuturor.

Gură a lui Dumnezeu făcându-se sfințiții învățători ai tainelor, din cei nevrednici au scos vrednici, cu învățăturile cele sfinte luminându-i.

Adunarea Cuvioșilor prin înfrânare a aflat de la Dumnezeu hrana cea necheltuită, îndulcindu-se de privirile și suișurile cele dumnezeiești.

A morților:

Pe toți cei ce i-ai mutat întru credință, pentru rugăciunile tuturor sfinților Tăi odihnește-i, trecând cu vederea greșelile lor cele ce le-au făcut în viață.

A Născătoarei:

Laudă să aducem lui Dumnezeu, Celui ce cu a Sa voie S-a născut din Fecioară și cetele femeilor cu cetele îngerilor le-a unit.

Canonul morților**Irmos:** Nu întru înțelepciune și în putere...

Biruind mucenicii înșelăciunea idolească, acum roagă pe Stăpânul și Dumnezeu să dăruiască dumnezeiască odihnă celor ce mai înainte s-au săvârșit din viață.

Binevoiește ca să treacă de la noi sabia ceea ce se învârtește și cuviincioasa împărtășire din popul vieții să o dobândească robii Tăi, pe care i-ai mutat, Stăpâne.

În raiul desfătării, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc, învrednicește pe robii

Tăi să se sălășluiască, dăruindu-le lor iertare de greșeli.

A Născătoarei:

Cu nașterea cea dumnezeiască ai unit fecioria, Preacurată; că pe Ziditorul a toate în chip de negrăit L-ai născut, la a Căruia voință toate se supun.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce șade întru slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel ușor a venit Iisus, Cel cu «totul dumnezeiesc, prin Preacurata Fecioară, și a mântuit «pe cei ce strigă: Slavă puterii «Tale, Hristoase».

S-a preamărit preasfințita adunare a mucenicilor, a celor ce cu sfințenia au preaslăvit întru mădularele lor pe Domnul, Cel preaslăvit de toți îngerii, și se roagă ca să ne izbăvim de tot necazul.

Minte strălucind cu luminare nematerialnică având, dumnezeieștilor ierarhi, noaptea păgânătății ați risipit-o și cu negreșelnică povățuire ați îndreptat la lumină turma lui Hristos, cea aleasă de Dumnezeu.

Înfrumusețatu-s-a mulțimea cea multă la număr a cuvioșilor, și s-a mărit adunarea dumnezeieștilor femei, și sfântul sobor al proorocilor a fost cinstit, și împreună cu soborul îngerilor s-a unit, bucurându-se.

A morților:

Împreună-cetățeni cu îngerii făcându-vă, mucenicilor, cereți odihnă pentru toți cei adormiți, sălășluirea în raiul dumnezeiesc și iertarea deplină de greșeli.

A Născătoarei:

Cel ce după naștere te-a păstrat fecioară fără de prihană a preamărit pe fecioarele cele ce stau împrejurul tău; împreună cu acestea roagă-te neîncetat să se mântuiască sufletele noastre de toată întristarea și de ispite.

Canonul morților

Irmos: Văzându-Te Biserica...

Ca niște luminători luminează cerul Bisericii, arătându-se, mucenicii, care și roagă pe Mântuitorul Hristos ca să dăruiască celor adormiți iertare.

Având Crucea Ta toiag de putere, marea cea lumească au străbătut robii Tăi, pe care sădește-i, Doamne, în muntele Tău, întru care ai săvârșit sfințenie.

În locașurile cele iubite cu adevărat, unde sunt sufletele dreptilor, binevoiește, Stăpâne, ca un bun și îndurat, să se sălășluiască robii Tăi, pe care i-ai ales și i-ai primit.

A Născătoarei:

Cel ce are putere peste cei morți și peste cei vii, întrupându-Se ca un om din tine, Născătoare de Dumnezeu, cu trupul a răbdat moarte Cel nemuritor și a dezlegat puterea morții.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Tu, Doamne al meu, Lumină în lume ai venit, Lumină «sfântă, Care întorci din întunericul necunoștinței pe cei ce Te «laudă cu credință».

Pe cruce fiind înălțați, pe roată striviți și în mici bucăți tăiați, purtătorii de chinuri cei tari au rămas nedezlipiți de Dumnezeu.

Mântuitori ai credincioșilor făcându-vă, arhierilor, ați adus Mielului și Păstorului pe cei ce v-au fost încredințați să-i păstoriți cu cuvioșie.

Îndepărtându-se cuvioșii de tulburările lumești, și-au împăcat inimile, alungând patimile, și s-au făcut fii ai Dumnezeului tuturor.

A morților:

Adunarea dumnezeieștilor prooroci și a femeilor slujind Domnului cere odihnă pentru cei mai înainte adormiți.

A Născătoarei:

Sălășluindu-Se Domnul într-o tîmpie, Preacurată Fecioară, a făcut pe oameni locașuri ale slavei Sale celei dumnezeiești.

Canonul morților

Același irmos:

Tu, Doamne, pe mucenicii stăpînirii Tale i-ai preamărit; pentru dînșii, pe cei mutați la Tine odihnește-i, ca un îndurat.

Viața cea fără de întristare, bucuria cea luminată, veselia cea neîncetată dăruiește, mult-Milostive, celor ce mai înainte au adormit.

Unule, Bunule și Izvorule al bunătații, odihnește pe cei ce întru credință și întru cunoștința Ta și-au sfârșit viața.

A Născătoarei:

Te laudăm și cu dragoste te ferim pe tine, Maica lui Dumnezeu, prin care celor dintru întuneric a răsărit Frumusețea cea negrăită și neapropiată.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Ajuns-am întru adâncul Amării și m-a înecat viforul «păcatelor mele cele multe; dar, «ca un Dumnezeu, scoate din «stricăciune viața mea, mult în-«durate».

Ca niște pietre prea scumpe, mucenicilor, pe pământ preaînțelepțește rostogolindu-vă, toată zidirea păgânătății ați dărâmat-o și locașuri ale lui Dumnezeu v-ați făcut pe voi.

Ierarhilor și toți cuvioșii, pe toți cei supuși sub mîna cea silnică i-ați izbăvit, povățuind turma lui Hristos; pentru aceasta, vă ferim.

Urmînd spuselor proorocilor, mulțimile femeilor, prin înfrînare și prin pătimire, lui Dumnezeu-Cuvîntului, Celui ce a strălucit din Femeie-Fecioară, I-au slujit.

A morților:

Cel ce ești viața tuturor celor morți, pe cei ce întru credință s-au mutat de la noi la Tine, Ziditorule, așază-i întru lumina feței Tale, Hristoase, mult Îndurate.

A Născătoarei:

Cu gura și cu limba și cu inima te mărturisesc pe tine, Fecioară, Maică curată a Dumnezeuului nostru; deci, cu a ta mijlocire izbăvește-mă de osândirea cea veșnică.

Canonul morților

Irmos: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă...

Sabia ceea ce se învârtea asupra noastră, văzând sulița care a împuns coasta Ta cea dumnezeiască, Mântuitorule, a făcut loc robilor Tăi, pentru rugăciunile purtătorilor Tăi de chinuri.

Pe lemn fiind spânzurat, Mântuitorul meu, raiul ai deschis; deci pe cei ce întru credință s-au mutat, răsădindu-i într-însul ca un îndurat, arată-i părtași ai slavei Tale.

Pe cei ce cu dreaptă credință au venit la Tine, Stăpânul, prin moarte, învrednicește-i să secere livezile desfătării și împreună cu dreptii Tăi cei din veac numără-i.

A Născătoarei:

Cuvântul, Cel ce era Dumnezeu nevăzut, întrupându-Se din Fiica-Fecioară cea neispită de bărbat, S-a făcut văzut și pe moarte cu moartea Sa a nimicit-o.

Cântarea a 7-a:**Irmosul:**

Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului o «au înfruntat și, lăudând, cântau: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri».

Pe mucenicii Domnului, vasele cele sfințite ale stăpânului Hristos, turnurile de apărare ale Bisericii, întru veselia sufletului să-i lăudăm cu un glas.

Ierarhii lui Hristos și dumnezeiasca ceată a tuturor sfinților se bucură împreună cu puterile cele de sus. Pentru rugăciunile lor, Mântuitorule, mântuiește turma Ta.

Cu răbdarea cea bună femeile, cu cuvioșie și cu pătimire strălucind și cu credință sihăstrind, prin ascultare, au răpus pe cel ce a rănit pe Eva.

A morților:

Tu, Cel ce ai prădat iadul și cu moartea Ta ai călcat moartea, pe cei ce s-au mutat întru credință odihnește-i și-i arată locuitori ai raiului, Îndurate.

A Născătoarei:

Văzând odinioară Moise, dătorul Legii, văpaia care nu mistuia rugul, a aflat închipuirea nașterii tale, Născătoare de Dumnezeu, cea singură pururea binecuvântată.

Canonul morților

Irmos: În cuptorul persan...

Răbdarea și statornicia și sângiurile tuturor mucenicilor primindu-le ca preț de mântuire

a celor ce cu dreaptă credință s-au mutat, odihnește-i, Mântuitorule, ca un îndurat și lesne iertător.

Numărând împreună cu cei întâi-născuți și cu dreptii, sufletele robilor Tăi, care s-au mutat la Tine, Mântuitorule, învrednicește-le să se îndulcească neîncetat de Tine, Cel ce stăpânești peste toți.

Cu veselie, cu îndrăzneală și cu strălucire, ca un Dumnezeu, binevoiește, Cuvântule al lui Dumnezeu, să Te întâmpine pe nori cei pe care Tu i-ai luat, ca un bun și mult Milostiv.

A Născătoarei:

Bucură-te, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Maică Fecioară, că prin tine cu adevărat s-a făcut nimicirea morții și s-a dăruit tuturor celor morți viața cea fără de întristare.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

A totputernice Mântuitorule al tuturor, pogorându-Te în «mijlocul văpăii, pe cei ce ți-«neau la dreapta credință i-ai «răcorit și i-ai învățat să cânte: «Toate lucrurile binecuvântați «și lăudați pe Domnul».

Ierarhii, proorocii și mucenicii, săvârșindu-și lupta lor, au câștigat preasfântă sălășluire împreună cu îngerii, cu care cer pentru noi toți curățire și milă.

Fiind luminați prin Duhul, în-tunericul diavolilor l-au risipit

cuvioșii, cu care sfinții mărturisitori, ierarhii, proorocii, împreună cu dreptii cei din veac se veselesc.

Cel ce mai înainte se lăuda nebu-nește că va să piardă pământul și marea, pururea este călcat de femeile cele ce prin înfrânare și pătimire au strălucit ca razele Duhului.

A morților:

Pentru toți cei ce cu credință au adormit ne rugăm Ție, Hristoase: Numără-i pe ei cu cetele celor mântuiți, ca un îndurat, ca să strige neîncetat: Binecuvântați și lăudați pe Domnul.

A Născătoarei:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Cuvântul cel preaîndurat, învrednicește-mă de milostivirea ta și mă izbăvește pe mine, cel ce strig: Toate lucrurile binecuvântați și lăudați pe Domnul.

Canonul morților

Irmos: Măinile tinzându-și Daniil...

Primind rugăciunile și milostivirea mucenicilor spre cei de un neam, odihnește sufletele celor adormiți întru credința Ta, Stăpâne, trecând păcatele lor, care strigă Ție: Toate lucrurile Domnului binecuvântați pe Domnul.

Mort cu cei fără de lege fiind socotit, ai izvorât morților viață fără de moarte. Deci, pe cei ce s-au mutat, Stăpâne, întru nădejdea învierii, învrednicește-i

să dobândească Împărăția Ta, Mântuitorule, cei ce strigă Ție: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

Cel ce ești cu adevărat izvor pururea-curgător și nesecat, întru locașurile cerești cu bunăvoință primește, Mântuitorule, pe robii Tăi cei ce s-au săvârșit și au ieșit din viața cea stricăcioasă, care strigă Ție: Toate lucrurile lăudați pe Domnul.

A Născătoarei:

Tu singură te-ai arătat pe pământ Fecioară preacurată și Maică nestricată; că pe Dumnezeu L-ai născut, Stăpână, mai presus de cuvânt și de cuget, și celor muritori ai izvorât viața veșnică. Pentru aceea, toți te binecuvântăm, Marie, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Eva prin boala neascultării Eblestemul înlăuntru a adus; «dar tu, Fecioară Născătoare de «Dumnezeu, prin Odrasla purtării în pân-tece, lumii binecuvântarea ai înflorit. Pentru aceasta, «toți te mărim».

Văzând mucenicii dumnezeieștile daruri și luând răsplăti-rile durerilor lor celor preacrunte, se bucură slăvind pe Hristos, Cel ce cu adevărat i-a mărit pe ei și purtători de biruință i-a arătat.

Ca niște începători de sfințenie ați fost înainte-stătători ai popo-

rului, dumnezeiești ierarhi propovăduitori; ca niște luminați cu pustnicia, cuvioșilor, ați strălucit mai scânteietor decât soarele, pe credincioși luminându-i cu pildele faptelor celor vestite.

Cu sfinții mărturisitori, împreună și cu mucenicii și cu proorocii să fericim pe toți cuvioșii, pe dreptii și pe femeile cele ce au strălucit luminos, strigând: Pentru rugăciunile lor, Hristoase, izbăvește de gheenă sufletele noastre.

A morților:

De bucuria de care s-au învrednicit sfinții, care bine Ți-au slujit, Hristoase, de aceea învrednicește și pe cei ce s-au mutat întru credința cea întru Tine, trecându-le lor greșelile, pentru mila Ta cea bogată.

A Născătoarei:

Arătându-te mai înaltă decât heruvimii cei de sus, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca una care ai purtat pe Cel ce ține toate, mai presus de patimile trupului fă-mintea mea, întărindu-mă să fac voia Stăpânului.

Canonul morților

Același irmos:

Dat-ai adevăraților pătimitori și mucenici îndrăzneală ca să se roage Ție. Deci, printr-înșii dă, Doamne, și celor ce cu credință au adormit, dumnezeiasca mântuire, dăruindu-le să se sălășluiască în locul sălășluirii Tale celei sfinte.

Cel ce cu voia cea întru tot lucrătoare, pe toate spre folos le-ai făcut, Cel ce ai putere peste cei vii și stăpânești peste cei morți, pe robii Tăi, pe care i-ai mutat, așază-i ca un îndurat la țărnul odihnei.

Cel ce ești din fire bun, Cel bogat în milă și în bunătate, izbăvește de întunericul cel mai din afară pe cei ce cheamă numele Tău, îndreptându-i prin credință și luminându-i cu harul ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Pe închipuirile nașterii tale, ceea ce ești cu totul fără prihană, proorocii mai înainte le-au vestit, fiecare într-alt fel potrivit ție numiri în chip minunat; pentru că ai născut Viața celor din iad, Care a sfărâmat stăpânirea morții.

LA LAUDE

Stihiri mucenicești:

Părtași ai îngerilor v-ați făcut, sfinților mucenici, bărbătește propovăduind pe Hristos în chip vădit. Că pe toate cele plăcute din lume le-ați lăsat, ca și cum n-ar fi, iar credința ca pe o ancoră tare ați ținut-o. Pentru aceasta, și înșelăciunea izgonind, izvorâți celor credincioși daruri de vindecări, rugându-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de nevoințele voastre, sfinților mucenici? Că în trup muritor fiind

îmbrăcați, ați biruit pe vrăjmașii cei fără de trup. Pe voi nici îngrozirile tiranilor nu v-au înfricoșat, nici năpădirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat după vrednicie ați fost măriți de Hristos, Căruia rugați-vă să dea sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea sfinților Tăi, Doamne; că de săbii, de foc și de ger fiind zdrobiți, și-au vărsat sângele lor, având nădejde în Tine, că își vor lua plata ostelilor. Răbdat-au și au luat de la Tine, Mântuitorule, mare milă.

A morților:

Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihnește sufletele robilor Tăi, că Însuți ești iubitor de oameni.

Slavă..., a morților:

Unde este dezmiardarea cea lumească? Unde este nălucirea celor trecătoare? Unde este aurul și argintul? Unde este mulțimea și zgomotul slugilor? Toate sunt țărână, toate cenușă, toate umbră. Ci veniți să strigăm Împăratului Celui fără de moarte: Doamne, de veșnicele Tale bunătăți învrednicește pe cei ce s-au mutat de la noi, și-i odihnește întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Și acum..., a Născătoarei:

Una curată și preanevinovată Fecioară, care fără de sămânță ai născut pe Dumnezeu, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile morților:

Podobie: Dat-ai semn...

Cu adevărat înfricoșătoare foarte este taina morții! Cât de greu se desparte sufletul de trup, din încheieturi, și legătura cea preafirească a împreună-viețuirii, cu voința lui Dumnezeu, se taie! Pentru aceasta, ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat odihnește-i în corturile dreptilor, Dătătorule de viață, Cel iubitor de oameni.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Somn pare moartea celor credincioși, după ce Tu ai fost pus în mormânt, Care toate le stăpânești ai zdrobit stăpânirea morții și ai nimicit puterea ei cea de mulți ani. Pentru aceasta, ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat așază-i în corturile dreptilor, în locașurile Tale cele nestricate.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Tu dreptate și sfințire Te-ai făcut nouă, și mântuire sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptați și răscumpărați, luând asupra-Ți pedeapsa cuvenită nouă. Și acum Te rugăm: Pe cei ce i-ai mutat odihnește-i întru bucurie și întru luminare, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Stih: Și pomenirea lor în neam și în neam.

Neamul omenesc a fost din nou chemat din stricăciune la nestricăciunea cea nepieritoare, spălat fiind cu sângele cel curs din coasta Ta, Mântuitorule, în care

ai spălat și călcarea de poruncă a strămoșilor. Pentru aceasta, și acum, pe robii Tăi cei mutați din cele vremelnice, învrednicește-i de strălucirea cea de acolo, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoare:

Urmând spuselor proorocilor grăitori de Dumnezeu, cea cu totul fără de prihană, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim; că ai născut mai presus de pricepere pe Dumnezeu întrupat, Care ne-a mântuit pe noi, cei robiți de păcate; pe Care și acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pe robii Săi cei mutați de la noi.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Prin lemn, Adam a fost izgonit din rai, iar prin lemnul Crucii, tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela, gustând, a călcat porunca Celui ce l-a făcut; iar acesta, împreună cu Hristos fiind răstignit, pe Dumnezeu, Cel ce Se tăinuia, L-a mărturisit, strigând: Pomeneste-mă întru Împărăția Ta.

Aprinzându-vă de dragostea lui Hristos, sfinților mucenici, focul păgânătății cu roua luptelor l-ați stins și sfeșnice luminătoare ale Bisericii v-ați arătat, izgonind cu harul întunericul bolilor și al necazurilor de la sufletele noastre. Pentru aceasta, după datorie vă cinstim.

Sfînțiții ierarhi, dumnezeieștii prooroci, cetele cuvioșilor și adunarea sfintelor femei, prin fapte bune slujind lui Dumnezeu, s-au preamărit. Pe aceștia să-i fericiți, rugându-i ca, prin rugăciunile lor, să dobândim mărirea cea veșnică.

Unde strălucește lumina Ta, unde sălășluiesc cetele sfinților, de unde au fugit suspinarea și durerea, așază pe robii Tăi, cei ce s-au săvârșit mai înainte și au lăsat viața cea cu multe dureri, trecându-le lor greșelile cele ce au făcut, ca să laude, Mântuitoarele, bunătatea Ta cea negrăită.

Slavă...

Treime nedespărțită, Care ești în Tatăl și în Fiul și în Duhul cu

totul unită și neamestecată cu însușirile, Unime în trei Ipostasuri, pe cei adormiți în credință, la Tine odihnește-i, pentru rugăciunile sfinților Tăi mucenici, ale cuvioșilor și ale cinstiților prooroci, dându-le lor curățire și iertare.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Dumnezeu Cuvântul pe Care Tatăl L-a născut mai înainte de luceafăr, L-ai zămislit și L-ai născut cu trup, făcut om desăvârșit, în două lucrări și în două voințe fiind cunoscut, Preacurată. Deci, pe Acela roagă-L, ca pe Ziditorul și Domnul, să ne miluiască pe noi, cei ce te lăudăm pe tine, Fecioară, Dumnezeiască Mireasă.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL AL CINCILEA

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., **se pun 4 stihiri: 3 stihiri ale Învierii de la Vecernia mare, cântând pe cea dintâi de două ori.**

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Prin cinstită Crucea Ta...

Cel ce ai dat înviere...

Mare minune: Ziditorul...

(Caută-le la Vecernia mare).

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Fecioara cea cu dumnezeiască cuviință și vrednică de cucernicie, și mai cinstită decât heruvimii, să o cinstim. Că Ziditorul tuturor, vrând să Se facă om, în chip de negrăit S-a sălășluit într-însa. O, minunate lucruri și taine preaslăvite! Cine nu se spăimântează auzind de aceasta? Că Dumnezeu S-a

făcut om, și schimbare într-Însul n-a fost; și prin ușile fecioriei a trecut și micșorare întru dânsa n-a rămas, precum grăiește proorocul: Om printr-însa nu va trece vreodată, decât numai Domnul Dumnezeu lui Israel, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii:

Pe Tine, Hristoase Mântuitorule...

(Caută la Vecernia mare).

Apoi stihirile Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu bun miros...

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Măinile îmi întind către tine, întinatele buze îmi deschid spre rugăciune, îmi plec genunchii inimii, cu mintea mă ating acum

de preacuratele tale picioare și la tine cad, Curată; vindecă-mi durerile mele, cu bunătatea ta tămăduiește-mi rănilile mele cele vechi, multe și nevindecate; izbăvește-mă de vrăjmașii cei văzuți și nevăzuți; ușurează-mi, Fecioară, greutatea lenevirii mele, ca să te laud și să te măresc pe tine, prin care lumea a aflat mare milă.

Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Bucură-te, cea cu totul fără prihană, care ai zămislit în chip de neînțeles pe Fiul lui Dumnezeu, și pe Acesta L-ai născut cu trup, pe Cel ce cu adevărat a luat firea noastră din sânziurile tale, și are suflet înțelegător și de Sine stăpânitor. Că, fără să aibă nevoie, îmbrăcându-Se Hristos întru Adam, a mântuit pe om, zidindu-l din nou; pentru care în două firi este mărturisit de noi, ca Unul care arată întru Sine lucrarea amândurora. Pe Care roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Stih: Ascultă, fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

Bucură-te, frumusețea lui Iacob, pe care te-a ales Dumnezeu și pe care te-a iubit; ușa celor ce se mântuiesc, cleștele cel purtător de cărbune de foc, dezlegarea blestemului, întru tot binecuvântată; pânțec de Dumnezeu încăpătorule, îndreptarea celor căzuți, cea mai sfântă decât heruvimii și mai

presus decât zidirea; privește cu anevoie de văzut, auzirea cea preaminunată, grăirea cea ne-tălmăcită, căruța Cuvântului, norul dintru care a răsărit Soarele, Care ne luminează pe noi cei dintru întuneric și dăruiește mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Plinitu-s-au proorociile cele pentru tine, Fecioară curată; pentru că unul din prooroci te-a numit pe tine ușa la Eden, care dă spre Răsărit, prin care nimeni n-a trecut, decât numai Făcătorul tău și a toată lumea. Iar altul, rug arzând cu foc, că întru tine S-a sălășluit Focul Dumnezeirii și ai rămas nevătămată. Altul, munte sfânt, din care s-a tăiat, fără mână de om, Piatra cea din capul unghiului și a lovit chipul lui Nabucodonosor cel netrupesc. Cu adevărat mare și preamărită taină este cea întru tine, Maica lui Dumnezeu! Pentru aceea, te mărim, că prin tine s-a făcut mântuirea sufletelor noastre.

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Învierii:**

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai rușinat; și, prin învierea Ta, boldul păcatului l-ai nimicit, și ne-ai mântuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca o oaie spre junghiere S-a adus. Înfricoșatu-s-a de Acesta mai-marii iadului, și s-au ridicat porțile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicând celor din legături: Ieșiți! Și celor din întuneric: Descoperiți-vă!

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine: Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Mare minune! Ziditorul celor nevăzute, Cel fără de moarte, pentru iubirea de oameni, cu trupul pătimind, a înviat. Veniți, semințiile neamurilor, să ne închinăm Acestuia! Că, prin milostivirea Lui, din rătăcire fiind izbăviți, ne-am învățat a lăuda pe un Dumnezeu în trei Ipostasuri.

Alte stihiri, ale lui Anatolie.

Stih: Fie urechile Tale luând-aminte la glasul rugăciunii mele.

Închinare de seară aducem Ție, Luminii celei neînserate, Care, la sfârșitul veacurilor, ca într-o oglindă în trup ai strălucit lumii; și până la iad Te-ai pogorât, întunericul cel de acolo l-ai risipit, și lumina Învierii ai arătat-o neamurilor. Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ție!

Stih: De Te vei uita la fărâdelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Pe Hristos, Începătorul mântuirii noastre, să-L slăvim; că El, din morți înviind, lumea din

rătăcire s-a mântuit. Se bucură ceata îngerilor, fuge înșelăciunea diavolilor; Adam cel căzut s-a sculat, diavolul a fost doborât.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne, așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău; nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Străjerii erau învățați de cei fără de lege: Tăinuți scularea lui Hristos și luați arginți și spuneți: Noi dormind, din mormânt a fost furat cel mort. Dar cine a văzut, cine a auzit vreodată de vreun mort furat? Și mai ales pe Cel cu smirnă uns și gol, Care Și-a lăsat în mormânt și giulgiurile Sale? Nu vă amăgiți, iudeilor! Ascultați graiurile proorocilor și cunoașteți că Acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii și cel Atotputernic.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Doamne, Cel ce iadul ai prădat și moartea ai stricat, Mântuitorul nostru, Cel ce ai luminat lumea cu cinstită Crucea Ta, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., **a sfântului din minci (dacă are);**

Și acum..., **a Născătoarei (Dogmatica);**

În Marea Roșie, închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit de demult. Acolo Moise, despărțitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israel adâncul cu picioarul neudat, iar acum Fecioara L-a născut fără sămânță pe Hristos.

Marea, după trecerea lui Israel, a rămas nestrăbătută, iar cea fără prihană, după nașterea lui Emanuel, a rămas nevătămată. Cel ce ești, și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca om, Dumnezeuule, miluiește-ne pe noi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii:

Pe Tine, Hristoase Mântuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cântări Te slăvim. Că ai primit Cruce și moarte pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; prădând porțile iadului, a treia zi ai înviat, mântuind sufletele noastre.

Stih: Domnul a împărășit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Împunsă fiind coasta Ta, Dătorule de viață, izvoare de iertare, de viață și de mântuire tuturor ai izvorât, și cu trupul moarte ai primit, dăruindu-ne nouă nemurire. Dar, fiind pus în mormânt, pe noi ne-ai slobozit, împreună cu Tine înviindu-ne întru mărire ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm: Iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea care nu se va clinti.

Minunată este răstignirea și pogorârea Ta în iad, Iubitorule de oameni, că, prădându-l pe el, pe cei de demult legați, împreună cu Tine, i-ai înviat întru slavă, ca un Dumnezeu, și, deschizând raiul, i-ai învrednicit să-l do-

bândească. Pentru aceasta, și nouă, celor ce slăvim scularea Ta cea de a treia zi, dăruiește-ne curățire de păcate, locuitori ai raiului învrednicindu-ne să fim, ca un singur milostiv.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cel ce pentru noi cu trupul pătimire ai primit și a treia zi din morți ai înviat, patimile noastre cele trupești vindecă-le, și ne ridică din greșelile cele cumplite, Iubitorule de oameni, și ne mântuiește pe noi.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă are);**

Și acum..., **a Născătoarei:**

Biserica și ușă, cămară și scaun al Împăratului ești, Fecioară întru totul cinstită, prin care Mântuitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind, Care voia să lumineze pe cei pe care i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ceea ce, ca o Maică, ai câștigat îndrăzneală către Dânsul, roagă-L neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii:

Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Care S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm credincioșii și să I ne închinăm; că a binevoit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda, și a scula pe cei morți, întru slăvită învierea Sa.

Troparul Născătoarei:

Bucură-te, ușa Domnului cea neumblată. Bucură-te, zidul și acoperământul celor ce aleargă la tine. Bucură-te, liman neînvi-forat și neispită de nuntă, care ai născut cu trup pe Făcătorul tău și Dumnezeu; nu înceta a te ruga pentru cei ce laudă și se închină la nașterea ta.

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ
CANONUL SFINTEI TREIMI

Cântarea I:

Irmos: Pe cal și pe călăreț...

Lăudând pe o Stăpânie a Chipului cel unul și în trei Luminaători, strigăm: Luminează min-tea noastră, Dumnezeule atotputernice, și spre slava Ta cea negrăită o înalță, Stăpâne.

Podoabele cele fără de trup ale îngerilor fără tăcere Te laudă din înălțimi cu cântări întreit sfinte, Unime întreită și Treime de un chip, mai presus de ființă, atotputernică.

Slavă...

Băutura dragostei Tale cea preadulce, de lumină lucrătoare, și dumnezeiasca umilință cea curățitoare dăruiește sufletului meu, Treime-Unime, de lumină începătoare, Stăpâne mult-milostive a toată zidirea.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Precum peste lână, așa și în pân-tecele tău, Fecioară, s-a pogorât fără sunet din cer ploaia cea dum-

nezeiască, și a mântuit toată firea oamenilor cea uscată, Preacurată.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Cel ce ai înfipt pământul...

Gândind ai înființat Ființele cele înțeleghătoare, cântăreți fără tăcere ai Dumnezeirii Tale, Dumnezeule, Cel ce ești în trei Lumini și Atoatefăcătorule. Ci primește rugăciunea și cererea celor din țărână și din pământ, ca un milostiv.

Cel ce ești după fire neprimitor de nici o schimbare, nouă celor schimbători, care cântăm izvo-rul cel neurmat al bunătății Tale, dăruiește-ne iertare de greșeli și mântuire, ca un îndurat.

Slavă...

Slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul, într-un chip neschimbat al Dumnezeirii, pe Tine Domnul tuturor, Cel unul și în trei Străluciri, precum au învățat proo-rocii și apostolii de la Tine, lămurit.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Arătatu-Te-ai lui Moise în rug, ca un înger al Sfatului celui mare al Atoateștiitorului, mai înainte închipuind întruparea Ta cea din Fecioară, Cuvântule al lui Dumnezeu, prin care ne-ai prefăcut și la ceruri ne-ai suit.

SEDEALNA:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început...

Milostivă ești, Treime neîmpăr-țită, că pe toți miluiești ca o atotputernică și preaîndurată, plină de iubire și mult-milos-

tivă. Pentru aceasta, scăpăm la Tine, cei împovărați cu multe păcate, strigând: Dă iertare robilor Tăi și mântuiește pe toți de toată osândirea.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preasfântă Fecioară, miluiește-ne pe noi cei ce alergăm cu credință la tine, cea îndurată, și cerem acum ocrotirea ta cea caldă; că poți, ca o bună, să izbăvești pe toți, ca una care ești Maica Dumnezeului Celui Înalt, slujindu-te pururea de mijlocirile tale cele de Maică, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Dumnezeiasca cunoștință...

Cu taină s-a descoperit lui Daniil Lumina cea întreită a unei Domnii, văzând pe Hristos judecător venind la Tatăl, și pe Duhul mai înainte arătându-i vedenia (de două ori).

Slavă...

Pe cei ce Te laudă cu guri de lut pe Tine, Dumnezeul cel mai presus de ființă, întreit în Fețe și unul după Fire, învrednicește-i de slava cea îngerească.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Muntele cel des și umbros, pe care l-a văzut mai înainte Avacum, din care a ieșit Cel sfânt, arăta nașterea cea cu anevoie de văzut a zămislirii tale, Fecioară.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina...

Cel ce din bunătate ai zidit pe Com și după chipul Tău l-ai făcut, întru mine fă-Ți locaș,

Dumnezeul meu, Cel ce ești în trei Lumini, ca un bun și milostiv.

Unime în trei Luminători, îndreptează-mă la cărările cele dumnezeiești ale mântuirii, și mă umple de strălucirea Ta, ca un Dumnezeu din fire nemărginit întru putere.

Slavă...

Lumină nedespărțită a unei Firi, și împărțită după Fețe, întreit strălucitoare, neînserată, luminează inima mea cu razele Tale.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Când te-a văzut proorocul de demult pe tine, Curată, cu totul fără de prihană, ca pe o ușă îndreptată spre Lumina cea neapusă, îndată te-a cunoscut ca locaș al lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Viforul cel nesuferit...

Întreit luminătoare fiind, după Ipostasuri, dumnezeiască Stăpânie, una ești și după ființă și după voie, ca Una care ești de un chip și deopotrivă lucrătoare (de două ori).

Slavă...

Din destul a arătat proorocul pe Dumnezeu, Cel unul în trei Luminători, cântând Tatălui: Întru lumina Ta, prin Duhul, vom vedea lumină, pe Fiul.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Izbăvire de greșeli și de primejdii trimite cântăreților Tăi, Stăpâne Dumnezeule, Unule și în

trei Lumini, pentru rugăciunile Maicii celei dumnezeiești.

SEDEALNA:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început...

Pe Raza cea în trei Luminători să O slăvim, și Treimii celei singure acum să ne închinăm; că ne-a luminat pe noi și ne-a miluit, și a izbăvit din stricăciune tot neamul omenesc, scăpând din înșelăciunea idolilor pe toată lumea și împărăția cerurilor ne-a dăruit nouă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Întru nepricepere aflându-mă dinspre toate, către tine am alergat, nădejdea tuturor și scăparea păcătoșilor și a sârmanilor, strigând: Greșit-am, dar stăruiesc în cele mai rele, fără să-mi pese, eu, ticălosul; miluiește-mă mai înainte de sfârșit, întoarce-mă și mă izbăvește de tot chinul pe mine, nevrednicul.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Domnul părinților...

Ca Unul care ai adânc de milă și noian nemărginit de îndurări, Doamne, miluiește pe cei ce Te laudă pe Tine, Dumnezeuul tuturor, cel Unul și întreit luminător (de două ori).

Slavă...

Pe Tine, Dumnezeuul și Domnul cel necuprins cu gândul, Unul și în trei Lumini, laudându-Te, strigăm Ție: Dăruiește robilor Tăi curățire de păcate.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Odrăslit-ai, Fecioară, Stâlparea cea împreună fără de început cu Tatăl, floarea Dumnezeirii, Mlădița cea împreună-veșnică, cea care dă viață tuturor oamenilor.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Tine, Făcătorul...

Ca să descoperi lămurit pe cele trei Ipostasuri ale Domniei Celei una, de demult Te-ai arătat, Dumnezeuul meu, în chip de oameni, lui Avraam, cel ce lauda stăpânia Ta cea una (de două ori).

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Învrednicește-mă să privesc razele Tale cele dumnezeiește-lucrătoare, Lumina cea neapropiată, Părinte îndurate și Cuvântule și Duhule, ca să bine-plac Ție pururea, Doamne al tuturor.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Strălucit-ai nouă, întru tot lăudată, pe Unul din slava cea cu trei Luminători, pe Hristos-Domnul, Care a învățat pe toți cu taină să laude în veci Stăpânia dumnezeiască cea una în trei Fețe.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Irmosul:

Pe Tine, Făcătorul, și Care ai «schimbat firea, și văpaia cea «nemăsurată ai rourat-o, Te «laudăm, Prealăudate, și Te «preaînălțăm întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Isaie, dănțuiește! Fecioara a lavut în pânțece și a născut fiu «pe Emanuel, pe Dumnezeu și «omul; Răsăritul este numele «Lui, pe Care slăvindu-L, pe «Fecioara o fericiu».

Graiurile omenești nu pot să Te laude după vrednicie, Unime fără de început; dar, pe cât este cu putință, îndrăznind din credință, Treime dumnezeiește-stăpânitoare, de un scaun, slavă și laudă aducem stăpâniei Tale (de două ori).

Slavă...

Cu slavă întocmai deopotrivă, pe Tine Dumnezeule, Cel unul stăpânitor în trei Lumini, Te slăvesc heruvimii și serafimii, cu preacurate guri; cu aceștia primește-ne, Doamne, și pe noi păcătoșii, care slăvim stăpânia Ta.

Și acum..., a Născătoarei:

Ca o curată și fără prihană și Fecioară, ai născut fiu, pe Dumnezeul cel neschimbat, Care ne-a mântuit pe noi de ispite; pe Acesta roagă-L și acum, ca să ne dea iertare de greșeli.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Învierii:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început...

Crucea Domnului să o lăudăm, sfânta îngropare cu cântări să o cinstim, și Învierea

Lui să o preaslăvim; că a sculat pe cei morți din morminte, ca un Dumnezeu, prădând stăpânia morții și țaria diavolului; și celor din iad lumină le-a răsărit.

Slavă...

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorât moartea; în mormânt ai fost pus, Cel ce ai deșertat mormintele; sus ostașii străjuiau mormântul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Întru tot puternice și necuprinsule Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, munte sfânt și de Dumnezeu umblat. Bucură-te, rug însuflețit și nears. Bucură-te, ceea ce ești una lumii pod către Dumnezeu, care treci pe cei morți la viața veșnică. Bucură-te, Fecioară fără prihană, care fără ispită bărbătească ai născut Mântuirea sufletelor noastre.

După catisma a doua, sedelnele Învierii:

Doamne, după Învierea Ta cea de a treia zi și după închinarea apostolilor, Petru a strigat către Tine: Femeile au avut îndrăzneală, iar eu m-am temut. Tălharul Te-a chemat Dumnezeu, iar eu m-am lepădat de Tine. Oare mă vei mai chema acum ucenic? Sau mă vei mai face iarăși vânător al adâncului? Ci primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă mântuiește.

Slavă...

Doamne, în mijlocul celor osândiți Te-au pironit călcătorii de lege și cu sulița coasta Ta au împuns, Milostive, și îngropare ai primit, Cel ce ai sfărâmat porțile iadului, și ai înviat a treia zi. Alergat-au femeile să Te vadă, și au vestit apostolilor Învierea. Preaînălțate Mântuitorule, pe Care Te laudă îngerii, binecuvântate Doamne, slavă Ție!

Și acum..., **a Născătoarei:**

Mireasă neispită de nuntă, Născătoare de Dumnezeu, care ai schimbat întristarea Evei întru bucurie, lăudămu-te credincioșii și ne închinăm ție, că ne-ai scos din blestemul cel de demult. Și acum roagă-te neîncetat, cu totul lăudată Preasfântă, ca să ne mântuim noi.

După: Fericiți cei fără prihană... **și Binecuvântările Învierii, urmează:**

IPACOI

De îngerească vedere spăimântându-se cu mintea mironosițele, și prin dumnezeiasca sculare luminându-și sufletele, apostolilor grăiau: Binevestiți între neamuri Învierea Domnului, Cel ce împreună lucrează prin minuni și ne dăruiește nouă mare milă.

ANTIFOANELE

Antifonul 1

Când sunt necăjit, ca David cânt Ție, Mântuitorul meu: Izbăvește sufletul meu de limba vicleană.

Fericită este viața pustinicilor, care ce se întraripează cu dumnezeiescul dor.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt se țin toate cele văzute, împreună cu cele nevăzute; că Însuși stăpânitor fiind, este cu adevărat Unul din Treime.

Antifonul 2

La munți, suflete, să ne ridicăm; mergi acolo de unde vine ajutorul.

Mâna Ta cea dreaptă, Hristoase, asupra-mi întinzându-se, de toată înșelăciunea să mă păzească.

Slavă..., Și acum...

Sfântului Duh, teologhisind, să-I zicem: Tu ești Dumnezeu, viață, iubire, lumină, minte; Tu ești bunătate, Tu împărățești în veci.

Antifonul 3

De cei ce mi-au zis mie: În casa Domnului să intrăm, de multă bucurie umplându-mă, rugăciune înalt.

În casa lui David, cele înfricoșătoare se săvârșesc; că acolo este foc care arde tot gândul cel rușinos.

Slavă..., Și acum...

În Sfântul Duh este vrednicia cea începătoare de viață, din Care tot ce viază se însuflețește, precum în Tatăl, ca și în Cuvântul.

PROCHIMENUL:

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, că Tu împărățești în veci.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne, cu toată inima mea...

Toată suflarea să laude pe Domnul...

(Evanghelia de rând a Învierii: Învierea lui Hristos văzând... și Psalmul 50)

CANOANELE

Canonul Învierii

Cântarea I:

Irmosul:

Pe cal și pe călăreț în Marea Roșie i-a scufundat Hristos, «Cel ce a sfărâmat războaiele cu «braț înalt, iar pe Israel l-a «mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruință».

Adunarea iudeilor, cea roditoare de spini, nepăstrând dragoste de maică spre Tine, Făcătorule de bine Hristoase, cu spini Te-a încununat pe Tine, Cel ce ai dezlegat pe începătorul neamului de pedeapsa spinului.

Ridicatu-m-ai pe mine cel căzut în groapă, plecându-Te fără cădere, Dătătorule de viață, și stricăciunea mea cea rău pătimitoare luând-o asupra Ta fără ispitire, Hristoase, cu mirul dumnezeieștii Ființe m-ai înmiresmat.

A Născătoarei:

Dezlegatu-s-a blestemul, întristarea a încetat, că cea binecuvântată și cu daruri dăruită, credincioșilor bucurie a răsărit, aducând pe Hristos ca pe o floare, binecuvântare tuturor marginilor.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu...

Celui ce S-a pironit pe Cruce de voie cu trupul și din osânda cea de demult pe cel căzut prin lemn l-a slobozit, Aceluia Unuia să-I cântăm, că S-a preaslăvit.

Lui Hristos cel mort, Care a înviat din mormânt și pe cel căzut împreună l-a sculat și l-a împodobit cu împreună-șederea cea părintească, Aceluia Unuia să-I cântăm, că S-a preaslăvit.

A Născătoarei:

Preacurată Maica lui Dumnezeu, pe Dumnezeu Cel ce S-a întrupat din tine și de sânurile Părintelui nu S-a despărțit, roagă-L neîncetat să mântuiască de toată strâmtorarea pe cei pe care i-a zidit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe cal și pe călăreț...

Pe Lumina care S-a sălășluit întru tine, Preacurată, și a luminat lumea cu razele Dumnezeirii, pe Hristos roagă-L să lumineze pe toți cei ce te laudă pe tine, Maică și Fecioară.

Cea înfrumusețată cu podoaba faptelor bune, ceea ce ești cu daruri dăruită, pe bunăcuviința cea de podoabă făcătoare, prin strălucirea Duhului ai primit-o, Preacurată, pe Cel ce pe toate le-a împodobit.

Pe tine de demult mai înainte închipuindu-te, rugul cel din Sinai nu s-a mistuit, Fecioară, cu focul împreunându-se; că ai născut fiind fecioară și fecioară ai rămas mai presus de gând, Maică și Fecioară.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai înfipt pământul pe nimic cu porunca Ta și ai «ridicat neținut pe cel îngreuiat,

«pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, întărește Biserica Ta, Hristoase, Cel singur bun și iubitor de oameni».

Fiere cu adevărat Ți-au adus cei ce au supt apă din piatră, Ție, Celui ce ai făcut minuni în pustiu, Hristoase, și oțet în loc de mană, pentru facerea de bine, Ți-au adus ca răsplată fiii cei nerecunoscători ai lui Israel.

Cei ocrotiți de demult prin nor luminos, pe Hristos-Viața în mormânt L-au pus; dar cu a Sa putere înviind, tuturor credincioșilor a dăruit strălucirea Duhului, Care în taină umbrește de sus.

A Născătoarei:

Tu, fără împreunare te-ai făcut Maică a lui Dumnezeu, a Celui ce a strălucit din Tatăl cel nestricăcios, fără dureri de maică; pentru aceasta, cu dreaptă credință te propovăduim pe tine Născătoare de Dumnezeu, căci ai născut pe Cuvântul întrupat.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Cu puterea Crucii Tale...

Înviat-ai din mormânt, Hristoase, izbăvind din stricăciunea morții pe cei ce laudă răstignirea Ta cea de voie, Dătorule de viață.

Mironosițele se grăbeau să ungă cu mir trupul Tău, Hristoase, și, neaflându-l, s-au întors, lăudând învierea Ta.

A Născătoarei:

Roagă neîncetat, Curată, pe Cel ce S-a întrupat din coapsele

tale, ca să izbăvească de înșelăciunea diavolului pe cei ce te laudă pe tine, Fecioară curată.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai înfipt pământul...

Scară pe care S-a pogorât la noi Cel preaînalt, ca să îndrepteze firea cea stricată, tu, cea prealuminat-cinstită de toți, acum ai fost văzută; că prin tine a binevoit Cel preabun să împreună-viețuiască cu lumea.

Taina cea de demult mai înainte hotărâtă, Fecioară, și mai înainte de veci cunoscută de Dumnezeu, Cel ce cunoaște toate, acum, în anii de pe urmă, s-a arătat luând sfârșit în pântecul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Dezlegatu-s-a osânda blestemului celui de demult, prin mijlocirea ta, Fecioară preacurată; că, peste tine Domnul arătându-Se, ai izvorât tuturor binecuvântare, ca un preabun, ceea ce ești frumusețea oamenilor.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Deșertarea Ta cea dumnezeiască, Avacum cunoscând-o «prin vederea mai înainte, Hristoase, cu frică striga Ție: Spre «mântuirea poporului Tău ai «venit ca să mântuiești pe unșii «Tăi».

Apele cele preamare de la Mera prin lemn le-ai îndulcit, Bunule, ca într-o icoană mai înainte închipuind preacurată

Crucea Ta, care a omorât gustarea cea cu păcat.

Cruce pentru lemnul cunoștinței și fiere pentru mâncarea cea dulce ai primit, Mântuitorul meu; iar pentru stricăciunea morții, sângele Tău cel dumnezeiesc Ți-ai vărsat.

A Născătoarei:

Afară de împreunare ai zămislit în pânțece fără stricăciune și mai înainte de dureri ai născut, și după naștere fecioară te-ai păstrat, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Auzit-am glasul Tău...

Când s-a înfipt Crucea pe pământ, în locul Căpățânii s-au sfărâmat încuietorile, iar portarii cei veșnici strigau și ei: Slavă puterii Tale, Doamne!

Când S-a pogorât Mântuitorul la cei legați ca un mort, a înviat împreună cu Dânsul pe morții cei din veac care strigau: Slavă puterii Tale, Doamne!

A Născătoarei:

Fecioara a născut și cele ale maicilor n-a cunoscut; ci maică este cu adevărat, dar fecioară a rămas; pe care laudând-o, strigăm: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos Deșertarea Ta...

Cu inima, cu mintea, cu sufletul și cu gura mărturisindu-te pe tine, cu toată credința,

Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat Curată, roadă de mântuire dobândesc și mă mântuiesc cu rugăciunile tale, Fecioară.

Cel ce a zidit toate din ce n-a fost, din tine, Curată, a Se zidi a binevoit, ca un făcător de bine, spre mântuirea celor ce te laudă cu credință și cu dragoste, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cetele cele mai presus de lume laudă nașterea ta, Preacurată, bucurându-se de mântuirea celor ce te cunosc cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, Fecioară neîntinată.

Isaia te-a numit toiag din care a odrăslit nouă Floarea cea frumoasă, Hristos Dumnezeu, spre mântuirea celor ce aleargă cu credință și cu dragoste la acoperământul tău.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, la Tine alerg «din zori și strig Ție: Luminează «sufletul meu cel întunecat, «Hristoase, ca un îndurat».

Domnul slavei, în chip de neslăvire lipsindu-se de cinstire, pe lemn, de voie a fost spânzurat, *purtând grijă în chip negrăit de mărirea mea cea dumnezeiască.*

Tu m-ai îmbrăcat întru nestricăciune, Hristoase, gustând cu trupul stricăciunea morții fără de stricăciune și răsărind din mormânt a treia zi.

A Născătoarei:

Născând tu nouă, fără de sămânță, pe Hristos, dreptatea și mântuirea, Născătoare de Dumnezeu, ai slobozit din blestem firea strămoșului.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Măncând, Te lăudăm pe Tine...

Întinsu-Ți-ai mâinile pe lemn, Mântuitorul nostru, pe toți chemându-i la Tine Însuși, ca un Iubitor de oameni.

Prădat-ai iadul cu îngroparea Ta, Mântuitorul nostru, și, cu Învierea Ta, de bucurie toate le-ai umplut.

A Născătoarei:

Fecioară după naștere te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut lumii pe Dumnezeu-Cuvântul cu trup.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina...

Toți proorocii te-au vestit mai înainte în chip lămurit pe tine, care aveai să fii Maică a lui Dumnezeu, de Dumnezeu Născătoare preacinstită, că singură te-ai aflat, Curată, cu totul fără prihană.

Nor luminos al apei celei vii te cunoaștem pe tine, cinstită, care ai plouat nouă, celor deznădăjduiți, pe Hristos, ploaia nestricăciunii.

Pe tine, ca ceea ce ai fost cu adevărat întru totul bună și fără prihană, cu fecioria pecetluită, cu curăție te-a iubit Dumnezeu, Cel ce S-a sălăsluit întru tine, ca un singur îndurat.

Cântarea a 6-a:**Irmosul:**

Marea patimilor cea sălbăticită de viforul cel stricător de suflet liniștește-o, Stăpâne Hristoase, și din stricăciune mă scoate ca un îndurat.

În stricăciune a alunecat începătorul neamului, Stăpâne Hristoase, mâncarea neascultării gustând, și la viață a fost ridicat prin patima Ta.

Pogorātu-Te-ai la iad, Stăpâne Hristoase, Cel ce ești Viața, și stricăciune stricătorului făcându-Te, prin stricăciune ai izvorât Învierea.

A Născătoarei:

Fecioară ai născut, și după naștere ai rămas curată, pe mâini purtând pe Cel ce poartă toate, ca una care ești cu adevărat Fecioară și Maică.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Înconjuratu-m-a adâncul...

Întinsu-Ți-ai palmele Tale, adunând rândurile neamurilor celor ce stăteau departe de Tine, Hristoase Dumnezeul nostru, cu Crucea Ta cea de viață purtătoare, ca un iubitor de oameni.

Prădat-ai moartea și porțile iadului le-ai sfărâmat; iar Adam cel legat fiind dezlegat, a strigat Ție: Dreapta Ta, Doamne, m-a mântuit.

A Născătoarei:

Pe tine rug nears, munte, scară însuflețită și ușă cerească, după

vrednicie te mărim, Marie prea-lăudată, mândria dreptcredincioșilor.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Marea patimilor cea sălbătică...

Pricinuitorul a toate și Care dă tuturor ființă, întrupându-Se ca noi, ca pe o pricină te-a avut pe tine, Maică dumnezeiască, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Izvor de tămăduiri, de suflete hrănitor, izvorând celor ce aleargă cu credință la acoperământul tău cel ales, Stăpână, te știm pe tine, cea cu totul fără prihană.

Pe Pricinuitorul mântuirii, pe Dătătorul de viață L-ai născut nouă, Care dăruiește mântuire veșnică celor ce te propovăduim cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

CONDACUL

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început...

La iad Te-ai pogorât, Mântuitorul meu, și, porțile zdrobindu-le ca un Atotputernic, pe cei morți ca un Ziditor împreună i-ai înviat; și boldul morții, Hristoase, l-ai frânt, și Adam din blestem a fost mântuit, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta, toți strigăm Ție: Mântuiește-ne pe noi, Doamne.

ICOS

Auzind femeile graiurile îngerului, au încetat tânguirea, vesele făcându-se, și, cutremurându-se,

au văzut Învierea. Și iată, Hristos S-a apropiat de dânsule, zicând: Bucurați-vă! Îndrăzniți, Eu am biruit lumea și pe cei legați i-am slobozit. Deci, grăbiți-vă către ucenici, vestindu-le că voi merge mai înainte de voi în Galileea, ca să propovăduiesc. Pentru aceasta, toți strigăm Ție: Mântuiește-ne pe noi, Doamne.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Domnul părinților cel prea-înălțat văpaia a stins și a «rourat pe tinerii care cântau «cu un glas: Dumnezeu, bine-cuvântat ești».

Cu trupul înfășurându-Te, ca o momeală în undiță, cu puterea Ta cea dumnezeiască pe șarpe jos l-ai tras, scoțând pe cei ce strigă: Dumnezeu, binecuvântat ești.

Cel ce a înființat alcătuirea cea nemăsurată a pământului în groapă a fost acoperit cu trupul, Cel neîncăput, Căruia toți Îi cântăm: Dumnezeu, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Un Ipostas în două firi ai născut, ceea ce ești cu totul fără prihană, pe Dumnezeu întrupat, Căruia toți Îi cântăm: Dumnezeu, binecuvântat ești.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: În cuptorul cel cu foc...

Cel ce prin lemnul Crucii ai crisipit înșelăciunea idolilor, binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Cel ce ai înviat din morți și pe cei din iad împreună i-ai sculat, binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

A Născătoarei:

Cel ce din Fecioară Te-ai născut și ai arătat-o pe dânsa Născătoare de Dumnezeu, binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Domnul părinților...

Cel nemărginit, rămânând neschimbat, cu trupul după ipostas S-a unit, ca un îndurat, întru tine, Preasfântă, Cel Unul binecuvântat.

Mireasă cu totul fără prihană și scaun al Făcătorului tău, cu un glas te mărim, Născătoare de Dumnezeu Stăpână; Acestuia toți Îi cântăm: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Curățindu-te prin Duhul, Fecioară, ai fost Maică a Împăratului tuturor, Cel ce te-a zidit pe tine, Căruia toți Îi cântăm: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Mântuitu-m-a Domnul, Maică preacurată a lui Dumnezeu, cu haina trupului din tine îmbrăcându-Se, Căruia toți Îi cântăm: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

În cuptor tinerii, împletind horă a întregii lumi, cântau «Ție, Făcătorului a toate: Toate

«lucrurile pe Domnul lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Tu pentru paharul cel de voie al mântuitoarei patimi Te-ai rugat, ca și cum ar fi fost fără de voie; că două voințe, potrivite celor două firi, porți în veci, Hristoase.

Cu pogorârea Ta, a Celui atotlucrător, Hristoase, iadul, batjorcorit fiind, a vărsat pe toți cei omorâți de demult prin înșelăciune, pe cei ce Te înalță întru toți vecii.

A Născătoarei:

Pe tine, ceea ce mai presus de minte, în chip dumnezeiesc-omenesc, prin cuvânt ai născut pe Domnul, și ai rămas fecioară, toate fapăturile te binecuvântăm, Fecioară, și te preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Din Tatăl mai-nainte...

Pe Cel ce Și-a întins palmele pe Cruce de bunăvoie și legăturile morții le-a rupt, pe Hristos Dumnezeu, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Pe Hristos-Dumnezeu, Cel ce ca un mire din mormânt a răsărit și Mironosițelor S-a arătat și bucurie le-a vestit, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

A Născătoarei:

Mai presus decât heruvimii te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu curată, purtând în pante-

cele tău pe Cel ce este purtat de dânșii; pe Care, împreună cu cei fără de trup, oamenii Îl prea-slăvim întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: În cuptor tinerii...

Încetat-a acum întristarea stră-moșilor, bucurie născând tu, Maica lui Dumnezeu; pentru aceasta, neîncetat te lăudăm, Fecioară, și te preaînălțăm întru toți vecii.

Soborul celor fără de trup cântă împreună cu noi nașterea ta cea necuprinsă, Fecioară, o horă alcătuind cu dragoste și preaînălțând-o pe dânsa în veci.

Undă limpede de nemurire a țâșnit din tine, Fecioară, Domnul tuturor spălând întinăciunea celor ce te laudă pe tine cu credință și te preaînălță întru toți vecii.

Cu adevărat scaun dumnezeiesc și de lumină purtător și tăbliță a Darului te mărturisim pe tine, Fecioară, ca pe ceea ce ai primit pe Cuvântul Tatălui, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Isaie, dănuiește! Fecioara a lavut în pânțec și a născut fiu «pe Emanuel, pe Dumnezeu și «omul; Răsăritul este numele «Lui, pe Care slăvindu-L, pe «Fecioara o fericim».

Pe omul cel căzut l-ai luat asupra-Ți, din pânțecule fecioresc

unindu-Te cu el în întregime, Stăpâne Hristoase; dar, singur neavând părtășie cu păcatul, l-ai mântuit pe el întreg din stricăciune cu preacuratele Tale patimi.

Prin sângele cel dumnezeiesc vărsat, care a curs din coasta Ta cea preacurată și de viață făcătoare, Stăpâne Hristoase, jertfa idolească a încetat cu adevărat; iar tot pământul jertfa laudei Tale Îți aducem.

A Născătoarei:

Nu pe un Dumnezeu fără de trup, dar nici pe un simplu om a adus Fecioara cea curată și cinstită, ci pe un om desăvârșit și pe Dumnezeu cu adevărat desăvârșit, pe Care Îl slăvim, împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe tine, cea mai presus...

Pe Tine, Cel ce ai primit patimile pe Cruce și cu moartea ai zdrobit puterea iadului, credincioșii cu dreaptă credință Te slăvim.

Pe Tine, Cel ce ai înviat din mormânt a treia zi și iadul ai prădat, și lumea ai luminat, credincioșii cu un gând Te slăvim.

A Născătoarei:

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu. Roagă pe Cel pe Care L-ai născut să dăruiască iertare de greșeli celor ce cu credință te laudă pe tine.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Isaie, dăntuiește...

Din sângiurile tale cele curate s-a plămădit trup mai presus de fire, pentru Ziditorul a toate și Fiul Unul Născut al Părintelui, nu din bărbat, ci fără sămânță, cu minte și însuflețit, de Dumnezeu Născătoare pururea Fecioară.

Urgia pustiitoare, cea greu de stăpânit a morții, ai oprit-o născând trupește, cu adevărat mai presus de minte, pe Viața cea veșnică, de Care, atingându-se cu gura cea amară, iadul s-a nimicit, Preasfântă Maică-Fecioară.

Pe scaunul cel stăpânesc șezând Fiul tău, pe tine cea strălucitor împodobită cu dumnezeiești virtuți, ca pe niște ciucuri de aur, de-a dreapta Sa te-a așezat, dându-ți cinste ca unei Maici, ceea ce ești cu totul fără prihană.

LA LAUDE

Stihirile Învierii:

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă, slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Lui.

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fără de lege, ai ieșit din mormânt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cum Te-ai întrupat îngerii Tăi cei fără trup. N-au simțit, când ai înviat, ostașii cei ce Te-au străjuit. Că amândouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau; dar minunile s-au des-

coperit celor ce se închină cu credință tainei. Dă-ne nouă, celor ce o lăudăm, bucurie și mare milă.

Stih: Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Doamne, încuietorile cele veșnice zdrobindu-le și legăturile rupându-le, ai înviat din mormânt lăsând giulgiurile Tale spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Și ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peșteră. Mare este mila Ta, Mântuitorule cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Doamne, femeile au alergat la mormânt să Te vadă pe Tine, Hristoase, Cel ce ai pățimit pentru noi; și venind, au aflat, cu frică, un înger șezând pe piatra răsturnată; și acela către dânsesele a strigat, grăind: A înviat Domnul! Spuneți Ucenicilor că a înviat din morți Cel ce mântuiește sufletele noastre.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Doamne, precum ai ieșit din mormântul pecetluit, așa ai intrat și la Ucenicii Tăi, prin ușile încuiate, arătându-le lor patimile trupului, pe care le-ai primit, Mântuitorule, îndelung-răbdând. Căci, ca Unul care ești din sămânța lui David, răni ai răbdat, iar ca Fiul lui Dumnezeu, lumea ai mântuit. Mare

este mila Ta, Mântuitorule cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Alte stihiri, ale lui Anatolie.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Doamne, Împărate al veacurilor și Făcătorule al tuturor, Cel ce pentru noi răstignire și îngropare cu trupul ai primit, ca pe noi pe toți din iad să ne slobozești, Tu ești Dumnezeuul nostru, afară de Tine pe altul nu știm.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

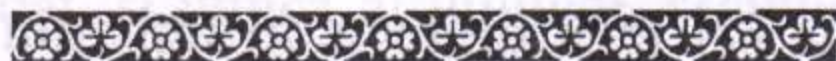
Doamne, minunile Tale cele preastrălucite cine le va spune? Sau cine va vesti tainele Tale cele înfricoșătoare? Că, întrupându-Te pentru noi, precum Însuși ai voit, tăria puterii Tale ai arătat; cu Crucea Ta, tâlharului raiul ai deschis și, cu îngroparea Ta, încuietorile iadului ai zdrobit, iar cu învierea Ta toate le-ai îmbogățit, Îndurate, slavă Ție.

Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeuul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Țăi până în sfârșit.

Mironosițele femeii la mormântul Tău ajungând foarte de dimineată, Te căutau să Te ungă cu miruri, pe Tine, Cuvântul cel fără de moarte și Dumnezeu; și graiurile îngerului auzind, s-au întors cu bucurie să vestească apostolilor lămurit, că ai înviat, Viața tuturor, și ai dăruit lumii curățire și mare milă.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Străjerii mormântului Tău, cel de Dumnezeu primitor, către iudei au zis: O, planul vostru cel cu minte deșartă! Încercând să străjuți pe Cel nemărginit, în zadar v-ați ostenit. Vrând să tăinuți învierea Celui răstignit, deslușit ați arătat-o. O, adunarea voastră cea cu minte deșartă! Pentru ce plănuiți să ascundeți iarăși ceea ce nu se ascunde? Ci mai degrabă auziți de la noi și credeți adevărul celor întâmplare: Înger strălucitor de lumină din cer pogorându-se, piatra a răsturnat; de a cărui frică eram cuprinși, ca amorțiți; și acela, strigând mironosițelor celor neîncrezătoare, a zis: Femeilor, nu vedeți oare amorțirea străjerilor, dezlegarea pecetilor și deșertarea iadului? Pentru ce căutați, ca pe un mort, pe Cel ce a surpat biruința iadului și boldul morții l-a zdrobit? Ci, mergând degrabă, binevestiți apostolilor Învierea, fără frică strigând: Cu adevărat a înviat Domnul, Cel ce are mare milă.

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Tâlharul pe Cruce, crezând în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit fără înconjur, din

inimă strigând: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta!

Fericiți cei curați cu inima, că accia vor vedea pe Dumnezeu.

Pe Cel ce pe lemnul Crucii a înflorit viață neamului nostru și a uscat blestemul cel din lemn, ca pe Mântuitorul și Făcătorul cu un glas să-L laudăm.

Fericiți făcătorii de pace, că accia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Cu moartea Ta, Hristoase, ai stricat puterea morții, și împreună ai sculat pe cei morți din veac, care Te laudă pe Tine, adevăratul Dumnezeu și Mântuitorul nostru.

Fericiți cei prigonți pentru dreptate, că a acclora este împărăția cerurilor.

La mormântul Tău, Hristoase, venind, cinstitele femei Te căutau pe Tine, Dătătorule de viață, să Te ungă cu mir; și s-a arătat lor îngerul, strigând: A înviat Domnul!

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Răstignit ai fost, Hristoase, între doi tâlhari osândiți; unul, hulindu-Te, după dreptate a fost osândit; iar altul, mărturisindu-Te, în rai s-a sălășluit.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

De ceata apostolilor apropiindu-se cinstitele femei, au strigat: Hristos a înviat! Ca Stăpânului și Făcătorului să ne închinăm Lui!

Slavă..., **a Treimii:**

Treime nedespărțită, Unime atotlucrătoare și atotputernică,

Părinte și Fiule și Duhule Sfinte, pe Tine Te laudăm, adevăratul Dumnezeu și Mântuitorul nostru.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Biserica lui Dumnezeu cea însuflețită și ușă neumblată. Bucură-te, scaun nears și în chipul focului. Bucură-te, Maică a lui Emanuel, a lui Hristos-Dumnezeul nostru.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Bucură-te, cămara...

Vai mie, celui ce Te-am mâniat pe Tine, milostivul meu Dumnezeu și Domn! De câte ori am făgăduit că mă voi pocăi, Hristoase, dar am rămas mincinos, eu, neînțelegătorul. Haina cea dintâi a botezului am întinat-o; de datoriile cele către Tine nu m-am îngrijit; încă am lepădat și această făgăduință de a doua, pe care am făcut-o Ție, înaintea îngerilor și a oamenilor, fiind îmbrăcat în haina cea de plângere; ci tu, Mântuitorule, nu mă lăsa să pier până la sfârșit.

Ce cuvânt de apărare vei avea ticălosul meu suflet, în ziua judecății? Sau cine te va scoate din osânda focului cel veșnic și

din toate chinurile? Nimeni, dacă tu însuși nu vei îndupleca pe Cel îndurat, părăsind faptele tale cele fără de lege și dobândind viețuire plăcută lui Dumnezeu, plângând în toate zilele păcatele tale cele fără măsură, cu care în tot ceasul greșești, cu fapta, cu cuvântul și cu gândul, rugând pe Hristos să-ți dea iertare deplină pentru aceasta.

Să nu mă biruiască, Mântuitoarele, obișnuința păcatului cel ce mă atrage, nici să mă stăpânească diavolul cel ce pururea se luptă cu mine și să mă poarte către voia lui; ci smulge-mă cu mâna Ta cea tare, Atotputernice, de sub stăpânirea lui și de la osânda cea întunecată, și împărățește întru mine Tu, Iubitorule de oameni; și mă învrednicește să fiu întreg al Tău, să viețuiesc după a Ta voie, Cuvântule, să am odihnă întru Tine și să aflu ispășire, mântuire și mare milă.

Stihiri ale sfinților îngeri, aceeași podobie:

Stricăciunea patimilor mă chinuiește, mi-a întunecat ochii inimii mele și nu pot să văd deloc căile cele mântuitoare; umblând mă rătăcesc și cumplit mă prăbușesc în prăpăstiile iadului; dar, aducându-mi aminte de minunile voastre, arhanghelilor, mă tămăduiesc de toată boala. Să văd îndurarea voastră acum foarte degrabă, preacinstiților; grăbiți de-mi stingeți văpaia patimilor, către lumina mân-

tuirii îndreptându-mă, dăruindu-mi dezlegare răutăților.

Vicleanul cel de demult avea rangul buneii-străluciri, ca și voi, mai-marilor voievozi, ca un luceafăr răsărind împreună cu voi; dar, din răutate, doborât a fost vrăjmașul la pământ și cu întunericul a fost întunecat, și se silește a mă doborî împreună cu dânsul și pe mine, care sunt cinstit cu chipul Celui ce m-a zidit; dar, deși am căzut mai înainte, Hristos m-a ridicat. Deci, o, înțelepților, fiți mie, păcătosului, folositori și de grijă purtători și ajutători, mântuire cerând pentru mine și mare milă.

Se cădea mie, celui făcut după chipul lui Dumnezeu și numărat împreună cu voi, mai-marilor voievozi, să nu mă plec nicidecum vicleanului vrăjmaș; dar, vai mie! că prin uneltirea pierzătorului nu am râvnit să mă asemăn vouă, ci am lepădat porunca și am căzut din cinstea Făcătorului și sunt tras în robie. Ci, căutând spre mine, cel pătruns de patimi, dați-mi mâna care mă duce către cărarea cea mai de sus, ca să dobândesc mântuire, cerându-mi și frumusețea măririi celei dintâi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Maică Fecioară, ceea ce ai zămislit pe Lumina adevărului și

ai născut pe Dumnezeu cu trup, strălucește-mi lumina ta mie, celui ce mă aflu în întunericul relelor; scoate-mă degrabă din adâncul deznădăjduirii și pe piatra viețuirii celei fără greșală întărește pașii sufletului meu. Judecă pe vrăjmașii care neîncetat mă necăjesc; conținește degrabă durerea ticăloasei mele inimi, ceea ce ești nădejdea marginilor, care dăruiești lumii mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Doamne, nu încetez să păcătoiesc și nu pot să mă învrednicesc de iubirea Ta de oameni; ci biruiește întunecarea mea, Cel ce ești unul bun, și mă miluiește.

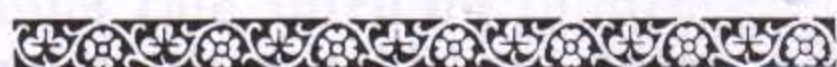
Doamne, și de frica Ta mă tem, și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de judecător? Sau cine, vrând să se vindece, mânia pe doctor, ca mine? Îndelung-răbdătorule Doamne, îndură-Te de neputința mea și mă miluiește.

A mucenicilor:

Toate cele pământești nescotindu-le și înfruntând cu bărbăție chinurile, nu v-ați înșelat în fericitele nădejdi, ci v-ați făcut moștenitori ai împărăției celei cerești, prealăudaților mucenici. Având îndrăznire către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Înfricoșătoare și preaslăvită și mare este taina: Cel neîncăput în pântece a încăput, și Maica după naștere tot fecioară a rămas, căci a născut dintr-însa pe Dumnezeu întrupat. Aceluia să-I strigăm, Aceluia laudă să-I grăim, cu îngerii cântând: Sfânt ești, Hristoase Dumnezeule, Cel ce Te-ai făcut om pentru noi, slavă Ție!

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Când Judecătorul va șede și îngerii înaintea vor sta, trâmbița va suna și văpaia va arde, ce vei face, suflete al meu, fiind dus la judecată? Că atunci răutățile tale vor sta înaintea și păcatele tale cele ascunse se vor da la iveală. Pentru aceea, mai înainte de sfârșit strigă: Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

Suflete, cele de aici sunt vremelnice, iar cele de acolo, veșnice; văd judecata și pe Judecătorul pe scaun, și mă cutremur de hotărâre; întoarce-te deci, suflete, cu grabire, că judecata este fără iertare.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ocrotitoare fierbinte și nebiruită, nădejdea cea singură și neînfruntată, zid, acoperământ și liman celor ce aleargă la tine, Curată pururea Fecioară, roagă împreună cu îngerii pe Fiul tău

și Dumnezeu să dea pace lumii, mântuire și mare milă.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Să priveghem toți și pe Hristos să-L întâmpinăm cu belșug de untdelemn și cu făclii luminoase, ca să ne învrednicim a intra înlăuntrul camării; că, cel ce va rămâne afară de uși, în zadar va striga lui Dumnezeu: Miluiește-mă!

Pe patul greșelilor mele celor multe zăcând, furat sunt de nădejdea mântuirii mele; că somnul trândăviei mele pricinuește sufletului meu osândă. Ci Tu, Dumnezeule, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, ridică-mă către lauda Ta, ca să Te slăvesc.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine, Prealăudată, ceea ce ești mai sfântă decât heruvimii și mai înaltă decât cerurile, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu mărturisindu-te, ocrotitoare te avem noi păcătoșii și izbăvire te aflăm întru ispite. Pentru aceea, nu înceta a te ruga pentru noi, ceea ce ești puterea și scăparea sufletelor noastre.

După catisma a treia, sedelne de umilință:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Mă cutremur de judecata cea preaînfricoșătoare și de hotărârea dreptului Judecător mă tem, că și cugetul pururea mă muștră. Dar, întru nepurtare de grijă viețuind, sunt nedumerit și mă înfricoșez. Cu sfintele voas-

tre rugăciuni, arhanghelilor, izbăviți-mă de foc, că voi sunteți păzitori ai credincioșilor.

A mucenicilor:

Strălucește astăzi pomenirea purtătorilor de chinuri, pentru că are și din cer strălucire; ceata îngerilor prăznuiește și neamul omenesc împreună serbează. Pentru aceea, se roagă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Pe Cuvântul cel dimpreună...

Gavriil, din ceruri, cu strălucire a grăit ție pe pământ, Curată: Bucură-te! Că pe Făcătorul îngerilor întru tine întrupat văzându-L, cântarea cea de bucurie ți-a cântat, Preacinstită, printr-însa pe oameni învățându-i, că tu singură te-ai arătat tuturor oamenilor pricină de bucurie.

Psalmul 50

CANOANELE

Canon de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Să cântăm Domnului, Cel ce a făcut minuni înfricoșătoare «în Marea Roșie, cântare de «biruință, că S-a preaslăvit».

Pe mine cel atras și amăgit de multe vicleniri ale celui străin, întoarce-mă, Hristoase, miluiește-mă ca un îndurat.

Hristoase, pe Tine, Cel ce ai deschis urechile celui surd, Te rog

deschide și urechile sufletului meu cele asurzite, ca să aud cuvintele Tale.

Ale mucenicilor:

Mucenicilor, cei ce v-ați arătat stele cu noi străluciri ale Soarelui dreptății, risipiți întunericul inimilor noastre.

Mucenicii, arătându-se săgeți aprinse prin dumnezeieștii cărbuni ai Sfântului Duh, sfărâma toate săgețile șarpelui.

A Născătoarei:

Pe tine, ceea ce ești ușă a dumnezeieștii Slave, te rog deschide-mi ușile pocăinței și din porțile iadului scoate sufletul meu cel umilit.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Pe cal și pe călăreț...

Tainici cunoscători ai dumnezeieștii Începătorii dătoare de lumină, ca unii care cu razele Acesteia vă luminați cei dintâi, îngerilor, rugați pe Stăpânul să lumineze sufletul meu.

Având îndrăzneală, ca cei ce stați înaintea scaunului Celui Înalt, pe toți, cei ce cu bună credință vă laudă pe voi, izbăviți-i de primejdii, o, arhistrategilor, întâi-stătători ai cetelor cerești.

A Născătoarei:

Dezlegatu-s-a blestemul, întristarea a încetat, că cea binecuvântată și cu daruri dăruită a răsărit credincioșilor bucurie, binecuvântare tuturor marginilor înflorind pe Hristos.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Dumnezeu a împărățit peste neamuri; Dumnezeu șade «pe scaunul cel sfânt al Său; să-I «cântăm Lui cu înțelegere, ca «unui Împărat și Dumnezeu».

Tu, Cel ce nu voiești să piară nici unul, Bunule Doamne, miluiește-mă pe mine cel ce pier, și mă mântuiește cu pogorârea milei Tale, întru tot Îndurate.

Întru știință și întru neștiință am greșit Ție, Doamne Hristoase; pentru aceasta, la Tine, Cel ce pe toate le știi, vin și cad: Primește-mă ca și pe fiul cel risipitor.

Ale mucenicilor:

Ca să omorâți păcatul cel viu și ca să arătați mort pe vrăjmașul, nu v-ați îngrijorat de moartea cea trupească, fericiților mucenici.

Înroșindu-vă cu pătimirile și cu hainele cele cu sânge stropite împodobindu-vă, mucenicilor, înaintea Împăratului tuturor stați acum, purtând cununi.

A Născătoarei:

Fecioară Maică, ceea ce pe Dumnezeu L-ai întrupat, primește glasurile celor ce strigă ție pururea și ne izbăvește de strâmtorările cele de multe feluri.

Canonul îngerilor

Irmos: Cel ce cu porunca Ta...

Cel ce prin înțelepciune ai înființat cetele puterilor cele de sus, arătând bunătatea Ta

cea cu putere nemărginită, cu ale lor ocrotiri Biserica Ta întărește-o, Unule, Bunule și Iubitorule de oameni.

Hristoase, Cel ce ai înfrumusețat cu nespusă lumină pe îngerii Tăi și printr-înșii ai întărit Biserica Ta, Îndurate, mă rog Ție, Stăpâne, ticălosul meu suflet printr-înșii luminează-l, nepomenind păcatele mele cele fără de număr.

A Născătoarei:

Tu, Preacurată Fecioară prealăudată, fără de împreunare ai fost Maică a lui Dumnezeu, Celui ce luminează cetele cele fără de trup, ca să cânte neîncetat o Începătorie dumnezeiască în trei sfințiri și Domnii.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Lucrările economiei Tale, Doamne, au spăimântat pe «proorocul Avacum; că ai ieșit «spre mântuirea poporului «Țău; venit-ai ca să mântuiești «pe unșii Tăi».

Cumplite și rele sunt faptele ce am săvârșit în viață, din care mântuiește-mă, Hristoase Dumnezeule, dăruindu-mi adevărata pocăință.

Toată porunca cea cuviincioasă am disprețuit, lepădând frica Ta, Hristoase; și mă tem de judecata Ta cea nemitarnică, întru care să nu mă osândești, Îndurate.

Ale mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Cuvântule, cu funii din toate părțile fiind întinși, cu bătaii fiind cumplit istoviți și cu unghii de fier fiind sfâșiați, prin credință se bucurau cu adevărat.

N-a izbutit nicidecum vicleanul să vă clatine pe voi, pătimitorilor, din statornicia cea dumnezeiască; pentru aceea, dumnezeiește v-ați arătat întărire a multora care se clătinau, vitejilor.

A Născătoarei:

Prealăudată, din cinstitele tale sânziuri Se întrupează Domnul, pocăință dăruind prin a ta bună mijlocire, celor ce te cinstesc pe tine, ca un îndurat și iubitor de oameni.

Canonul îngerilor

Irmos: Dumnezeiasca Ta deșertare...

Înființând strălucirile îngerilor cu raze dumnezeiești lucrătoare, cu bună dăruire le-ai luminat ca un puternic întru tărie, ca să plinească cuvântul Țău, Iubitorule de oameni.

Gândurile cele pământești ale trupurilor să le lepădăm noi credincioșii, urmând în viețuire cetele celor fără de trup și mintea să ne-o întraripăm cu Duhul.

A Născătoarei:

Ceea ce ești cu totul fără prihană, fii mie ocrotitoare, scăpare și liman, izgonind viforul patimilor, ceea ce cu frumusețea ai covârșit fără de asemănare cetele îngerilor.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Hristoase Dumnezeule, Lumina cea adevărată, din noapte «mâneacă spre Tine duhul meu; «arată către mine fața Ta».

Trezește-te, o, suflete, trezește-te din somnul cel greu al cumplutului meu păcat, și cu lumina pocăinței luminează-te.

Să înnoim sufletul cu osârdia și cu ploile umilinței să ne adăpăm, ca să odrăslim spice de pocăință.

Ale mucenicilor:

Cu cărbunii dragostei ascuțindu-vă săbii ceresc lucrate, v-ați arătat tăind taberele vrăjmașilor, răbdătorilor de chinuri.

Nelăsându-vă robiți de vrăjmașul, l-ați robit pe el, purtătorilor de biruință, și prieteni adevărați ai lui Hristos v-ați arătat.

A Născătoarei:

Fecioară între femei binecuvântată, dăruiește milele tale poporului tău, că Maică a Celui îndurat te-ai arătat.

Canonul îngerilor

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina...

Înconjurând toate marginile pământului, facerile de bine ale Stăpânului aduceți celor credincioși și îi păziți, întru tot măriților arhangheli.

Cuvântule al lui Dumnezeu și Tatăl, măritele podoabe ale ierar-

hieii cetelor cerești, supunându-se poruncii Tale, cu lumina strălucirii Tale se luminează.

A Născătoarei:

Toată năzuința mea îndreapt-o către tine, Preacurată, ceea ce ai adus Dulceața doririi celei mai presus de cuvânt, celor ce te cunosc Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Din chit pe proorocul l-ai mântuit, iar pe mine din «adâncul păcatelor scoate-mă, «Doamne, și mă mântuiește».

Nu este în viață păcat pe care eu, ticălosul, însumi să nu-l fi săvârșit. Unule, Cel fără de păcate, miluiește-mă.

Cu pânza de corabie a osârdiei și a pocăinței celei mântuitoare să ne întraripăm, pentru ca, luând-o înaintea, cu toți să ne mântuim.

Ale mucenicilor:

Cu pătimirile bunilor vestitori apostoli și ale mucenicilor, zidirea se luminează; prin care și pe noi luminează-ne, Iubitorule de oameni.

Pe vasele cele ce au încăput strălucirea dumnezeieștii și cinstitei izvorări de lumină, pe toți mucenicii să-i cinstim.

A Născătoarei:

Fecioară, ocrotitoarea credincioșilor, roagă pe Domnul să izbăvească pe robii tăi de tot păcatul.

Canonul îngerilor**Irmos:** Marca patimilor potolește-o...

Cu sfințenie înfrumusețându-vă, alese adunări ale îngerilor, cu strălucirile cele dătătoare de lumină vă luminați, învățându-vă dumnezeieștile descoperiri ale tainelor credinței.

Cu razele celor trei Luminători din destul înfrumusețându-vă cu chip dumnezeiesc, îngerilor și arhanghelilor, ticălosul meu suflet să-l luminați prin rugăciunile voastre.

A Născătoarei:

Zămislit-ai, Preacurată, pe Ziditorul tuturor și Dumnezeu, pe Care, bucurându-se cu cutremur, Îl văd îngerii, cu toată cuviința stându-I înaintea.

Cântarea a 7-a:**Irmosul:**

Binecuvântat ești, Dumnezeule, Cel ce vezi adâncurile și șezi «pe scaunul slavei, Cel prealăudat și preaslăvit».

Binecuvântat ești, Dumnezeule, Care prin îndurare, pe toți cei ce se pocăiesc îi primești, Cel prealăudat și preaslăvit.

Vindecă patimile mele cele multe, îndurate Mântuitorule, Cel ce cunoști neputința mea, Cel prealăudat și preaslăvit.

Ale mucenicilor:

Cu dumnezeiasca putere întărindu-se ceata purtătorilor de chinuri, pe vrăjmași i-a biruit,

strigând: Cel prealăudat și preaslăvit.

Cuvântule, Cel ce ai întărit pe înțelepții purtători de chinuri să rabde pătimirile cele de multe feluri, pentru rugăciunile lor miluiește pe toți.

A Născătoarei:

Binecuvântat ești, Dumnezeule, Cel ce Te-ai sălășluit în pântecele Fecioarei și ai mântuit pe om, Cel prealăudat și preaslăvit.

Canonul îngerilor**Irmos:** Domnul părinților...

Arătându-Și Hristos puterea cea nemărginit de puternică, v-a dat ființă vouă, arhanghelilor, învățând să cântați: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Cel ce ai împodobit cu bunătate mulțimea cea fără de număr a cetelor celor fără de trup, adunările credincioșilor învrednicește-le să cânte Ție: Dumnezeule, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Pe mine, cel clătinat de patimi, acum tu mă întărește, Fecioară, ceea ce ai izvorât nepătimire tuturor credincioșilor, care cu credință cântă: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Cântarea a 8-a:**Irmosul:**

Pe Făcătorul a toată zidirea, de Care se spăimântează «îngerii, lăudați-L popoare și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Pe mine, cel ce m-am făcut mort din călcarea poruncilor, Doamne,

înviază-mă, ca să Te slăvesc întru toți vecii.

Luminându-mă prin pocăință, de întunericul păcatelor izbăvește-mă, Doamne, ca să Te slăvesc întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Purtătorii de chinuri mucenici văpaia înșelăciunii au călcat, în chip minunat primind rouă din cer.

Sfinților, ca niște pământ gras, spic cu adevărat însutit ați rodit lui Hristos, răsplătitorului în lupte.

A Născătoarei:

Din tine a răsărit Dumnezeu și cu cunoștința de Dumnezeu a luminat pe cei întunecați, Prealăudată Fecioară.

Canonul îngerilor

Irmos: Ție, Făcătorului a toate...

Dragostea inimii mă îndeamnă acum să laud cu cântări cetele îngerilor, cu care împreună cânt: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Tăinuitori ai Luminii celei una și în trei străluciri, rugați-vă ca să se mântuiască cei care cu credință cântă: Toate lucrurile lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Ceea ce ești ușă a Luminii, Mai-că Fecioară curată, cu lumina ta luminează pe cei ce aleargă la tine cu credință, că tu le ești

nădejde și ocrotire, Una prea-sfântă, pururea binecuvântată.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, cea fericită între femei și de Dumnezeu binecuvântată, neamul omenesc cu «cântări te mărim».

Milostiv fii mie, Doamne, celui ce fără de număr nebunește am greșit Ție și de împărăția Ta mă învrednicește, Cuvântule.

Unule Mântuitorule, precum de demult ai mântuit pe ninivitenii ce s-au pocăit, și pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine, mântuiește-ne cu mila Ta.

Ale mucenicilor:

Dându-vă trupul la toate rănilor, sufletul nerănit l-ați mântuit, purtători de chinuri ai Domnului, părtași ai măririi celei dumnezeiești.

Stele ce luminează ziua pe pământ v-ați arătat, purtători de chinuri ai Domnului, sufletele tuturor luminându-le.

A Născătoarei:

Ca un scaun de foc porți pe Cel ce poartă toate cu voia și alăptezi, Fecioară, pe Cel ce hrănește toate.

Canonul îngerilor

Irmos: Isaie, dănuiește...

Cei ce sunteți căpetenii ale cetelelor îngerești, prealuminate Mihaile și dumnezeiescule Gavriile, cu adevărat înaintevestitor al dumnezeieștii întru-

pări, păziți pe toți cei ce vă laudă pe voi, măriților.

Cel ce reversi vistieria Ta cu bogate dăruiri, Cel ce ai adus dintru neființă cetele cele îngerești, cu care vei veni ca un Judecător și Dumnezeu a toate, fie-Ți milă, Stăpâne, de mine, cel ce alerg la mila Ta.

A Născătoarei:

Curată, cinstită, Născătoare de Dumnezeu, arhanghelii, stăpânii, scaunele, heruvimii, puterile și serafimii, îngerii cei luminați, începătoriile și domniile, Fiului tău, Preafericită, cu cutremur slujesc în chip nevăzut.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Vai mie! Pentru ce m-am asemănat eu smochinului celui neroditor? Și mă tem de blestemul cel cu tăiere! Ci Tu, Cerescule lucrător, Hristoase Dumnezeule, sufletul meu cel înțelenit arată-l aducător de roadă și mă primește ca pe fiul cel risipitor și mă miluiește.

Mulțimile greșelilor mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și șterge toate fărădelegile mele, dându-mi cuget de întoarcere, ca un iubitor de oameni, și mă miluiește, rogu-mă.

A mucenicilor:

Binecuvântată este oastea Împăratului cerurilor; că, deși purtătorii de chinuri au fost pământeni, dar s-au nevoit să ajungă la vrednicia îngerească,

trupurile nesocotindu-le și prin pătimiri s-au învrednicit de cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite nouă mila Ta cea mare.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Contenește durerile mult suspinătorului meu suflet, ceea ce ai alinat toată lacrima de pe fața pământului; că tu alungi durerile oamenilor și amărăciunile păcătoșilor le risipești; că pe tine toți te-am câștigat nădejde și întărire, Preasfântă Maică-Fecioară.

LUNI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Tâlharul pe cruce, crezând în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit curat din inimă strigând: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Tâlharii cei ucigași de suflet, întâmpinându-mă pe calea vieții, m-au rănit. Ci, acum alergând la a Ta bunătate, Hristoase, vindecă-mă și mă mântuiește, rogu-mă.

Cetele cerești cu laude Te slăvesc pe Tine, Dumnezeule a toate. Pentru sfintele lor mijlociri, Stăpâne, treci cu vederea răutățile mele cele multe și mă mântuiește, rogu-mă.

A mucenicilor:

Cu cetele îngerilor numărându-vă, Pătimitori ai lui Hristos,

și umplându-vă de lumina cea neînserată, patimile cele urâcioase ale inimii mele împuținați-le.

Slavă...

O, Treime, Care cu slăvire ești lăudată de glasurile îngerilor, sufletul meu cel vătămat de diavoli arată-l prin mila Ta sănătos cu totul, rogu-mă.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Curată, ceea ce ai primit Bucuria prin înger în pântecele tău, sufletul meu cel întristat prin fapte viclene, umple-l de bucurie, călăuzindu-mă la lumină.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Bucură-te, cămara...

Risipește, Mântuitorule, întunecarea inimii mele, cea venită de la diavoli, și-mi dă ploi de lacrimi ale pocăinței, ca să-mi plâng greșelile mele cele multe și să spăl toată întinăciunea ce-mi spurcă gândul, să mă izbăvesc de întunecarea uitării, să mă ridic spre înțelegerea bunătăților. Ia aminte spre mine și ascultă, curățește, Doamne, și scapă ticălosul meu suflet din patimile ce mă muncesc, ca să aflu întru Tine odihnă și să fac voile Tale.

Buze întinate și mâini pângărite mișc către Tine, Preabunule, și inimă îngropată în gânduri rele, că, ochi orbi având eu, ticălosul, sufletul îl port întunecat cu patimile și cu totul sunt acoperit de necuviincioasele dulceți, spurcatul, și nu am răsuflare. Tinde preacuratele Tale palme, o, Iubitorule de oameni! Mântuiește-mă, Mântuitorule, strig Ție, și mă curățește de întinăciunea multelor greșeli și de relele care vin asupra mea, ca un mult-îndurat.

Usucă, Iisuse, curgerile cele tulburi și oprește pâraiele, și dăruiește, Bunule, inimii mele ploi de multe lacrimi întru umilința sufletului; că iată m-am depărtat de la Tine, ca fiul cel risipitor, și m-am golit de toată voința bunătății Tale, mult-îndurate Doamne; greșit-am, să nu mă treci cu vederea; să nu mă apuce cu totul, ca pe cel ce sunt vinovat, mândrul și vicleanul vrăjmaș; ci degrab, Stăpâne, mă scapă din tirania lui.

Alte stihiri, ale Înaintemergătorului, aceeași podobie:

Curgere repede și foarte cumplită a viscolului patimilor în inima mea s-a vărsat și mă îneacă și mă împinge întru adâncul cel întunecat al necuviincioasei dez-nădăjduiri. Ci tu, Înaintemergătorule, însuși cu venirea de față a ta cea nevăzută arată-te și cu puterea cinstitei îndurării tale usuc-o pe aceasta și nimicește-o cu totul, dăruindu-mi râuri revărsate, care adapă gândurile,

mintea și tot cugetul; prin care dă-mi să odrăslesc curățire și mântuire, Prealăudate.

Întru tine, Înțelepte, mi-am pus toată inima mea și cugetul; fii mie cald ocrotitor, nădejde de mântuire, ajutător și păzitor și întărire, străjuitor preatare, ocârmuitor preabun, liman și zid, și mă izbăvește din primejdii, Înaintemergătorule, smulgându-mă de la cumpliții vrăjmași; pentru că ai mijlocire și putere nebiruită, ai îndurări și milostiviri nenumărate, întru tot fericite; prin care acoperă-mă, apără-mă și păzește-mă, dându-mi mare milă.

Dă-mi a mă desfăta întru frumusețea ta cea preabine-încuviințată și strălucită, curățind toată întinăciunea viețuirii celei pătimase, prin pocăința și lacrimile mele; că tu cunoști dragostea sufletului meu, dorul cel dumnezeiesc și iubirea cea nemăsurată, pe care o am, mărindu-te pe tine, Înaintemergătorule. Pentru aceea, împlinește-mi dorirea, deși îmi este mare cererea, deși întrece măsura ticăloasei mele vrednicii; și roagă pe Hristos, Cel ce dă lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Oprește râurile patimilor, usucă noianul păcatului meu cu curgerile rugăciunilor tale și la limanul dumnezeieștilor voi ale lui Dumnezeu mă adăpostește; îneacă în

prăpăstiile pieirii pe vrăjmașii care în toate zilele necăjesc și tulbură sufletul meu cu pofte necuviincioase; umple inima mea de bucurie și de veselie; risipește norul mâhnirii mele, Preacurată; ție strig: Roagă pentru noi pe Hristos, Cel ce dă lumii mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Doamne, nu încetez să păcătoiesc și nu pot să mă învrednicesc de iubirea Ta de oameni; ci biruiește întunecarea mea, Cel ce ești unul bun, și mă miluiește.

Doamne, și de frica Ta mă tem, și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de judecător? Sau cine, vrând să se vindece, mânia pe doctor, ca mine? Îndelung-răbdătorule, Doamne, îndură-Te de neputința mea și mă miluiește.

A mucenicilor:

Sfînții Tăi, Doamne, cu pavăza credinței îmbrăcându-se, și cu chipul Crucii pe ei înșiși întărindu-se, către chinuri bărbătește au alergat și trufia și vicleșugul diavolului au surpat. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și te mărim credincioșii după datorie, pe tine, cetatea cea neclintită, zidul cel

nesurpat, ocrotitoarea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Când Judecătorul va șede și îngerii înainte vor sta, trâmbița va suna și văpaia va arde, ce vei face, suflete al meu, fiind dus la judecată? Că atunci răutățile tale vor sta înainte și păcatele tale cele ascunse vor ieși la iveală. Pentru aceea, mai înainte de sfârșit strigă: Dumnezeu, curățește-mă și mă mântuiește.

Suflete, cele de aici sunt vremelnice, iar cele de acolo, veșnice; văd judecata și pe Judecătorul pe scaun și mă cutremur de hotărâre; întoarce-te, deci, suflete, cu grabire, că judecata este fără iertare.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Rădăcină care ai odrăslit floarea cea dumnezeiască, chivot și sfeșnic și vas cu totul de aur, masă sfântă, care porți pe Hristos, Pâinea vieții, ca pe Fiul tău și Dumnezeu, roagă-L cu Sfântul Înaintemergător, ca să se milostivească și să ne mântuiască pe noi, cei ce te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Tânguiește-te, suflete al meu, pentru lenevirea ta, și voind ca

mai înainte de sfârșit să te întorci, depărtează-te de tulburările vieții acesteia, alipește-te de Dumnezeu cel bun și te va mântui pe tine, Cel singur iubitor de oameni.

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Toți care am păcătuit, să auzim glasul Domnului, Întâiul păstor, că pentru noi S-a arătat pe pământ cu trup, chemând pe cei păcătoși, ca și mine, la pocăință. Îndrăzniți și nu vă spăimântați, că puțină este osteneala, dar dulce răsplătirea.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Înfricoșătoare minunea zămislirii și chipul cel negrăit al nașterii întru tine a fost cunoscut cu adevărat, Pururea Fecioară! Mintea mi se spăimântează și mi se înfricoșează gândul de strălucirea ta, Născătoare de Dumnezeu, cea binevoitoare tuturor spre mântuirea sufletelor noastre.

După catisma a treia, sedelna de umilință:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Elisabeta de stârpiciune a scăpat, și Fecioara tot fecioară a rămas, când prin glasul lui Gavriil în pântece a zămislit. Ci mai înainte saltă în pântece Înaintemergătorul Ioan, mai înainte cunoscând pe Dumnezeu și Stăpânul în pântecel cel fecioresc întrupat, spre mântuirea noastră.

A mucenicilor:

De biruințele sfinților mucenici, puterile cerești mult s-au minu-

nat, că, fiind în trup muritor, bine luptându-se, au biruit în chip nevăzut pe vrăjmașul cel fără de trup, cu puterea Crucii, și se roagă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, zidul creștinilor, grăbește de mântuiește, după obișnuință, pe poporul tău, care strigă cu osârdie către tine: Stai împotriva gândurilor celor de rușine și semețe, ca să strigăm ție: Bucură-te, pururea Fecioară.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea T:

Irmosul:

Pământul peste care soarele niciodată n-a strălucit și nici «nu l-a văzut, adâncul pe care «bolta cerului nu l-a secat, Israel «neudat l-a trecut, Doamne; și «l-ai călăuzit pe el la muntele «sfînțeniei Tale, lăudând și cântând cântare de biruință».

Dăruiește-mi ispășire faptelor mele, Mântuitorule, și mă iartă, mai înainte de a mă duce de aici. Curățește-mă de multa putrezi-ciune, Doamne, Cel ce ai curățit pe cei leproși, și mă învrednicește și pe mine să stau fără de prihană înaintea Ta, Cel ce vei veni să judeci viii și morții.

Negura ce s-a așternut în jurul ochilor sufletului meu, împiedi-

cându-mă să văd razele Tale, pe care arătându-Te le-ai întins peste noi, Cel ce ești Soare neapus, risipește-o Mântuitorule, și-mi dă să privesc, Doamne îndurate, lumina darurilor Tale.

Ale mucenicilor:

Fiind păzitori treji ai poruncilor lui Hristos, adormiți toată răutatea vrăjmașului, fericiților luptători. Pentru aceea, pe mine, cel îngreunat cu somnul păcatelor, vă rog să mă treziți pentru dumnezeiasca priveghere a pocăinței.

Înlănțuind cu trupul pe luptătorul vrăjmaș, mucenicilor, l-ați biruit cu arma crucii, și l-ați înecat în șiroaie de sânge, și cununi de biruință ați luat de la Dumnezeu, lăudând și cântând cântare de biruință.

A Născătoarei:

Stăpână Fecioară curată, scapă-mă de obiceiul cel rău, întărește-mă pe piatra poruncilor pe mine, cel doborât la pământ de meșteșugirile vechiului amăgitor, Stăpână; și mă învrednicește să fiu bineplăcut lui Hristos, lăudându-L și cântându-I cântare de biruință.

Canonul Înaintemergătorului

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmos: Pe cal și pe călăreț...

Viață curată și trăire netrupească ai dus, proorocule, în trup materialnic; pentru aceea, te rugăm să ne faci urmă-

tori ai tăi pe noi, cei ce cu credință te fericism.

Cel ce pe Hristos, Adâncul îndurării, L-ai afundat în unde de râuri, pe Acela roagă-L, Înaintemergătorule, să usuce adâncul răutăților mele, rogu-mă, și să lumineze cugetul meu.

Înaintemergătorule al Mântuitorului, mă rog ție să îndupleci pe Iubitorul de oameni să-mi dea mie pricini de pocăință dătătoare de umilință, ca să mă spele de tina păcatului.

A Născătoarei:

Născut-ai în chip de negrăit, fără dureri, Prealăudată Stăpână, pe Cel pe Care Tatăl mai înainte de veci, fără stricăciune, L-a născut; pe Acela roagă-L să mântuiască din toată vătămarea pe cei ce aleargă la tine.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Inima mea cea clătinată de valurile vieții, întărește-o, «Doamne, îndreptând-o la limanul cel lin, ca un Dumnezeu».

Făgăduiesc Ție, Dumnezeule, să mă pocăiesc, și, iarăși păcătuiind, ce voi face? Cum mă voi arăta când vei judeca lumea?

Pentru că întru știință și întru neștiință am greșit Ție, Celui ce toate le cunoști, cad înaintea Ta, primește-mă ca pe fiul cel risipitor.

Ale mucenicilor:

Cu gând mort, călcătorii de lege prigoneau pe cei ce iubeau viața,

pe purtătorii de biruință mucenici, care mărturiseau pe Hristos.

Cetele mucenicilor s-au numărat cu cetele îngerilor cei înțelegători, făcându-se întocmai cu îngerii prin darul dumnezeiescului Duh.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce ești ușa Lumii, deschide-mi mie acum ușile pocăinței, iar intrările patimilor smeritului meu suflet, închide-le.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cel ce cu porunca Ta...

Cel ce izvorăști pururea vindecări celor ce cu credință se apropie de casa ta, minunate proorocule, vindecă, te rog, patimile inimii mele, care prea ticăloșește au crescut cu mine din neluare-aminte, preafericite.

Suspin și de tânguire sunt cuprins pururea, cugetând la judecata Ta cea nemitarnică, unule preadrepte Judecătorule; la care, Doamne Dumnezeul meu, mă păzește neosândit, pentru rugăciunile Botezătorului Tău.

Fiind la mijloc între Legea cea Veche și cea Nouă, cu dumnezeieștile tale mijlociri, Mărite Înaintemergătorule, cu pocăință strig: Înnoiește-mă prin pocăință pe mine cel învechit cu multe păcate, ca să te cinstesc cu laude.

A Născătoarei:

Sfântă Fecioară-Maică, Una prealăudată, curățește-ne pe noi de prihana greșelilor, luminează

gândul nostru, inima o sfințește și ne scapă pe noi pe toți de osânda cea veșnică, rugămu-ne.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Azit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut, înțeles-am «rânduiala Ta și Te-am prea-«slăvit, Unule Iubitorule de «oameni».

Nesocotind graiurile Tale cele aducătoare de lumină, Doamne, faptele întunericului am săvârșit, și mă tem de judecata Ta cea mare de acolo.

Cu pânzele fricii de Dumnezeu să întraripăm corabia sufletului și la limanul pocăinței să ajungem, fugind de valurile răutăților.

Ale mucenicilor:

Arătat-v-ați, mucenicilor, munți dumnezeiești care picură dulceață și rai sădit de Dumnezeu, pom de viață având pe Dumnezeu.

Cu săgețile răbdării și ale suferinței, sfinților, ați străpuns pe diavolii cei luptători și cununile măririi ați luat.

A Născătoarei:

Preacurata Stăpână, apărătoarea celor ce greșesc, dumnezeiască îndreptare a celor ce cad, este mărită ca ceea ce a născut pe Dumnezeu.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Dumnezeiasca smerenie...

Botezătorule, ca un ostaș adevărat al Împăratului Hristos te-ai sălășluit întru împă-

rățiile cele de sus; pe Acela roagă-L neîncetat să miluiască pe credincioșii ce te cinstesc pe tine.

Domnul te-a sfințit pe tine din pântece, văzând mai înainte bunătatea inimii tale, de-a pururea fericite; pe Acela înduplecă-L să ne sfințească pe noi pe toți, rugămu-ne.

Morților ai binevestit venirea Celui ce a murit pentru noi. Pe Acela roagă-L, Înaintemergătorule, să mă învieze și pe mine, cel omorât de păcate, și să mă mântuiască.

În lanțuri și în temnițe pentru Hristos petrecând, fericite, dezleagă legăturile răutăților mele, și mă întărește să păzesc cinstitele porunci, rogu-mă.

A Născătoarei:

Miluiește-mă, Una prealăudată, care pentru covârșirea bunătății, în chip de netâlcuit ai născut pe înduratul Dumnezeu, și mă izbăvește de osânda cea veșnică.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pe sărmanul meu suflet, care se luptă cu noaptea în întunericul «patimilor, întâmpinându-l, miluiește-l și strălucește întru mine, «Cerescule Soare, razele cele «luminoase ca ziua, ca să-mi des-«partă noaptea de lumină».

Din fapte nu-mi este mie mântuire, că multe am greșit pe pământ, eu, ticălosul; și mă cutremur de înfricoșătoarea Ta

judecată, când vei judeca pe călcătorii poruncilor Tale, Dumnezeu.

Cât m-am făcut de nebun! Cum m-am întunecat făcând faptele! Cum n-am înțeles frica Ta, Hristoase! Ci spre pământ am căutat și m-am asemănat dobitoacelor celor necuvântătoare; întoarce-mă, Dumnezeu a toate.

Ale mucenicilor:

Mulțimea mucenicilor a risipit norii chinurilor celor amare a strălucit ziua cunoștinței celei adevărate, a risipit întunericul păgânătății și la lumina cea neapusă a ajuns.

Rogu-mă, Hristoase, sfințește mintea mea, pentru rugăciunile sfinților Tăi mucenici, și arat-o plină de luminare și părtașă la mărirea cea veșnică, pentru ca, slăvindu-Te, să Te laud pe Tine, Mântuitorule.

A Născătoarei:

Maică Fecioară, cu negrăit cuvânt ai născut pe Dumnezeu, Care, prin mijlocirea ta cea bună, ne dă pocăință nouă tuturor celor ce multe Îi greșim, ceea ce ești scăparea și limanul credincioșilor.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina...

Înaintemergătorule, pe tine te-a născut pântecul cel sterp, care pe inimile cele sterpe de bunătați le arăți bine-zămisl-

toare cu cuvintele tale cele roditoare; pentru aceasta, te fericism.

Înflorit-ai ca un crin cu bun miros în pustiu, pururea-pomenite; pentru aceea, strig ție, Înaintemergătorule: Toată stricăciunea răutăților de la sufletul meu izgonește-o.

Stătut-ai la mijloc între Lege și Har, înțelepte; pentru aceea, strig, Înaintemergătorule: Pe mine cel biruit de legea păcatului, care prin ticăloșie mă aflu în primejdie, miluiește-mă.

A Născătoarei:

Preacurată, ceea ce ești ușa neumblată a Slavei, deschide-mi ușile pocăinței, care îmi arată dumnezeieștile intrări și odihna cea de acolo.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Precum ai smuls pe proorocul din fiara mării, Doamne, «scoate-mă și pe mine din adâncul necuratelor patimi, rogu-mă, «ca să privesc în tot timpul la «Biserica Ta cea sfântă».

Iată vreme de căință, iar eu zac jos pururea, ținut de multă nesocotință totdeauna. Întunecarea inimii mele risipind-o, Cuvântule, miluiește-mă.

Pe mine cel ce suspin, Hristoase îndurate, miluiește-mă, ca oarecând pe vameșul, și mă învrednicește ca păcătoasa să lăcrimez cu căldură, ca să-mi spăl și eu noroiul păcatelor mele cele multe.

Ale mucenicilor:

Marilor mucenici ai lui Hristos, pe mine cel ce am greșit mult, păziți-mă de văpaia cea mare a gheenei ce mă așteaptă acolo, ca și eu să măresc cu mare alai pomenirea voastră, întru tot mărișilor.

Nevoindu-se bine, cu strălucire au fost încununăți pătimitorii Tăi, Dumnezeu și Doamne, cu dreapta Ta cea dătătoare de viață. Pentru cinstitele lor rugăciuni, mântuiește pe tot poporul Tău.

A Născătoarei:

De Dumnezeu dăruită, cortule al sfințirii, chivot cinstit, sfeșnic al dumnezeieștii Lumini, masă a Pâinii vieții, cămara cea însuflețită a Cuvântului, arată-mă pe mine casă a Duhului.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Marea patimilor potolește-o...

Cu negrăite raze strălucind, Înaintemergătorule al lui Hristos, cu rugăciunea ta cea lucrătoare luminează inimile celor ce te lăudăm pe tine cu dreaptă credință.

Pe mine cel cuprins de somnul trândăviei, Înaintemergătorule al lui Hristos, luminându-mă cu darul, ridică-mă, ca să împlinesc cu osârdie dumnezeieștile porunci.

De tot necazul cel protivnic izbăvește-ne pe noi, cei ce te-am câștigat pe tine apărător dumnezeiesc și rugător către Stăpânul, fericite.

A Născătoarei:

Viforul păcatului mă viscolește, Preacurată Fecioară, grăbește de mă scoate și mă du către limanurile pocăinței, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 7-a:**Irmosul:**

Rugăciunea tinerilor stingătoare de foc s-a arătat, vesteitoare minunii, răcorind cup-torul, nearzând și nemistuid «pe cei ce cântau laude Dumne-zeului părinților noștri».

Fărădelegile mele, nedreptățile mele, greșelile cele fără de număr, Hristoase Mântuitorule, iartă-le, și de osânda ce va să fie mă apără, pentru mulțimea îndurărilor Tale.

Ca fiul cel risipitor acum am cheltuit avuția pe care am primit-o și mă topesc de foame, fiind lipsit de hrana cea dumnezeiască; pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, primește-mă și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Mort ați făcut pe luptătorul vrăjmaș, omorându-vă mădularele cu multe pătimiri, vrednicilor de laudă mucenici ai Domnului; pentru aceea, credincioșii vă lăudăm pe voi cu dreaptă credință.

Taberele diavolilor, toată mulțimea tiranilor ați rănit, mucenicilor, cu săgetăturile răbdării

și ale bărbăției, și la viața cea adevărată acum v-ați mutat.

A Născătoarei:

Liman de mântuire tuturor te-ai arătat, Curată, potolind viscolul patimilor și ducând la liniștea pocăinței pe toți cei smeriți la pământ, Cinstită.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Domnul cel preaînălțat...

Pe tine, Înaintemergătorule al Cuvântului, cu cuvinte te rugăm: Precum la nașterea ta ai dezlegat glasul părintesc, dezleagă și lanțurile greșelilor noastre.

Cel ce ești soare mult luminos, strălucește-mi strălucirea cea mântuitoare a pocăinței și de întunericul patimilor ce tulbură inima mea cea întunecată izbăvește-mă.

Suflet neroditor am câștigat și inimă stearpă; Cel ce ești dumnezeiască odraslă a celei sterpe, Botezătorule al lui Hristos, roagă-te neîncetat să odrăslesc roduri de pocăință.

A Treimii:

Întocmai cu Tatăl slăvim pe Fiul și pe Duhul cel Sfânt, Treimea cea nedespărțită, dumnezeiește cântând: Dumnezeuule, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Prunc tânăr ai născut, cea cu totul fără prihană, pe Hristos, Cel ce a săvârșit înnoirea noastră, a

celor învechiți prin călcarea poruncii celei de demult.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Ceata îngerilor, adunarea oamenilor, pe Împăratul și Ziditorul a toate lăudați-L preoți, «slujitori binecuvântați-L, poare preaînălțați-L întru toți «vecii».

Iată că au putrezit și rău mirositoare s-au făcut rănila sufletului meu, Hristoase, și, ticăloșindu-mă m-am gârbovit de tot. Ci, cu leacurile pocăinței, tămăduiește-mă, Mântuitorule.

Prin înșelăciune jefuindu-mă șarpele cel preaviclean, m-am umplut de răutăți și, suspinând strig: Nu mă lepăda, Cuvântule, pe mine smeritul și osânditul.

Ale mucenicilor:

Nu v-ați abătut din calea cea mai bună, prealăudaților; iar pe vrăjmașii Crucii, care credeau că vă vor împiedica pe voi, i-ați doborât de tot, fiind biruiți de către voi, înțelepților.

Prealăudaților mucenici ai Domnului, pe voi nici focul, nici sabia, nici fiarele, nici foamea, nici roata care vă frângea, nici alte chinuri nu v-au putut despărți de Dumnezeu, Iubitorul de oameni.

A Născătoarei:

Lauda îngerilor și izbăvirea oamenilor, Maica lui Dumnezeu, fii mie mijlocitoare, ca să mă întorc și să iau dezlegare de cele

ce mai înainte am greșit cu știință și cu neștiință.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Ție, Făcătorule a toate...

Adunări de popoare în repejunile Iordanului speli, propovăduind pocăința, preamare Înaintemergătorule. Pentru aceea, strig ție: Curgerile patimilor mele usucă-le, trimițându-mi izvoare de lacrimi.

Cutremură-te cu totul, suflete, și, cugetând la judecata Atotțiitorului, strigă: Milostive, pentru Botezătorul Tău, îndură-Te, mântuiește-mă și mă izbăvește de chinuri.

Buze necurate și limbă întinată mișc ție spre rugăciune, Sfinte Înaintemergătorule. Grăbește de-mi ajută îndată, mie celui ce neîncetat mă clatin.

A Treimii:

Părinte și Fiule și Duhule, Treime de o ființă, plouă asupra noastră iertare de păcate, ca, dobândind mântuire desăvârșită, să Te preaînălțăm întru toți vecii.

A Născătoareci:

Fecioară, de Dumnezeu cu daruri dăruită, prin nașterea ta cea preaînaltă ne-ai înălțat pe noi din prăpăstiile căderii. Pentru aceea, cu glasuri de mulțumire, cu credință te laudăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pentru că ți-a făcut lucruri minunate Cel puternic, ară-tându-te pe tine și după naș-

«tere fecioară curată, ca pe ceea «ce fără de sămânță ai născut pe «Făcătorul tău, pentru aceea, te «mărim, Născătoare de Dum-«nezeu».

Ca să măresc îndelungă-răbda-re Ta, Puternice, mai îngăduiește-mă și să nu mă tai, Cuvântule, ca pe smochinul cel nero-ditor; miluiește-mă, ca să aduc Ție roade de pocăință.

Cât ești de înfricoșător Tu, Unule atotțiitorule și puternice! Și cine va putea suferi înfricoșătoarea Ta arătare, când Însuți vei jude-ca toate? La judecata aceea, fereș-te-mă pe mine neosândit.

Ale mucenicilor:

Durerile trupurilor cu dumnezeieștile voastre dureri le scoa-teți, pătimitori ai Domnului; pentru aceea, vindecați patimile sufletului meu cele preacum-plite, ca unii care sunteți doctori preaiscusiți.

Racla moaștelor voastre revarsă razele dumnezeiescului dar, cele mai luminoase decât razele soarelui, și luminează inimile și strălucește sufletele celor ce cu credință vă laudă pe voi.

A Născătoareci:

Nor luminos care călăuzește pe poporul cel nou către pământul făgăduinței te-ai arătat cu ade-vărat, ceea ce ești cu daruri dăruită, și poartă care duce la viață. Pentru aceea, te mărim, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Înaintemergătorului**Irmos:** Isaie, dănțuiește...

Iată bunăcuviința casei tale ca
un cer e cunoscută pe pământ,
Înaintemergătorule al lui Hristos;
întru care venind, luminezi cu raze
dumnezeiești pe cei ce în toate zilele într-însa
te fericesc.

Botezătorule, ca unul care ești
prieten de aproape al Stăpânului
întărește-mă, preafericite,
ca neîncetat să-L iubesc și eu cu
statornică simțire și să mă scârbesc
de patimile cele pricinuitoare de stricăciune,
care mă împing către pierzare.

Înțelepte, tu nu te-ai născut
trestie clătinată de vânturi protivnice,
ci dumnezeiască întărire și sprijin
neclintit al Bisericii;
pe care cu rugăciunile tale păzește-o
neclintită, potolindu-i toată sminteala.

Venirea Ziditorului este lângă
uși; deci pentru ce nu te tânguiești
pe tine, ticălosul meu suflet, ci viețuiești
în nepurtare de grijă? Trezește-te,
strigă Domnului: Cruță-mă, Mântuitorule,
pentru rugăciunile Înaintemergătorului,
ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Căruță purtătoare de lumină te-ai
arătat, cu adevărat, a Soarelui
celui ce a strălucit din coapsele

tale, Curată Fecioară, și a risipit
cumplitul întuneric al înșelăciunii.
Pentru aceea, după datorie,
pe tine cu credință te mărim.

LA STIHOAVNA LAUDELOR**Stihiri de umilință:**

Vai mie! Pentru ce m-am asemănat
eu smochinului celui neroditor?
Și mă tem de blestemul cel cu tăiere!
Ci Tu, Cerescule lucrător, Hristoase
Dumnezeule, sufletul meu cel înțele-
nit arată-l aducător de roade și
mă primește ca pe fiul cel risipitor
și mă miluiește.

Mulțimile greșelilor mele trece-le
cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai
născut din Fecioară, și șterge
toate fărădelegile mele, dându-mi
cuget de întoarcere, ca un iubitor
de oameni, și mă miluiește.

A mucenicilor:

Sfînții mucenici pe pământ s-au
nevoit, gerul au răbdat, focului
au fost dați, apa pe ei i-a primit;
al lor este glasul: Trecut-am
prin foc și prin apă și ne-ai scos
la odihnă. Pentru rugăciunile
lor, Dumnezeu, miluiește-ne
pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Nădejdea celor deznădăjduiți,
viața celor descurajați, acope-
rământul celor ce aleargă la
tine, Sfântă Stăpână, Născătoare
de Dumnezeu Fecioară,
trimite nouă ajutorul tău.

MARȚI, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor.**

Tălharul pe Cruce, crezând în Dumnezeuzeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit curat din inimă, strigând: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Precum ai îndreptat, Hristoase, pe păcătoasa care plângea din tot sufletul, așa, Stăpâne, Bunule, și pe mine, cel deznădăjduit, scapă-mă de toată osânda.

Pe cel ce a mers înaintea lui Hristos și a gătit căile cele bune, pe Ioan, cu un glas să-l fericiți, ca, prin dumnezeieștile lui rugăciuni, să ne mântuim de greșeli.

A mucenicilor:

Mucenicilor, cei ce cu suflet osârduitor ați băut paharul lui Hristos, izbăviți-ne pe noi, sfinților, de păcatele cele tulburi și de neputințe, cu ploile dumnezeieștilor voastre rugăciuni.

Slavă...,

Dumnezeule cel necuprins, Treime și Unime atotputernică, pentru rugăciunile Înaintemergătorului Tău, mântuiește-mă, izbăvind-mă de întunericul și de văpaia focului ce-mi stă înaintea.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Fecioară Stăpână, eu, cel ce totdeauna cu fapte rele sunt pângărit, pe tine, Maica Stăpânului cea neîntinată, te rog: De toată întinăciunea curățește-mă.

SLUJBA DE MIERCURI**MARȚI SEARA, LA VECERNIE**

La Doamne, strigat-am..., stihiri de umilință:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Contenește năvălirile diavolilor care vin asupra mea, căutând să omoare sărmanul meu suflet și să mă coboare întru pierzare, Iubitorule de oameni. Zădărnicește meșteșugirile și gândurile lor din noapte și din zi și din tot ceasul, și mă scapă de acestea, Stăpâne; potolește viorul vieții cel mult tulburător, păzește-mă de gheena și de întunericul cel veșnic, rogu-mă, Hristoase, când vei veni cu slavă să judeci lumea, ca un preabun.

Când se vor deschide cărțile, în ziua înfricoșătoarei Tale veniri, Hristoase, și toți vor sta înaintea judecății Tale, și vor vedea hotărârea și focul târându-se pe dinaintea scaunului, și trâmbița răsunând cu putere, ce voi face eu, ticălosul, muștrat fiind de cuget și osândit la văpaia cea nestinsă? Pentru aceea, mă rog, să aflu mai înainte de sfârșit dezlegarea greșelilor mele, Hristoase, Dumnezeul meu, Cel ce dăruiești lumii mare milă.

Pe umeri ai ridicat Crucea Ta, Hristoase, venind la patimă, și

ne-ai dat pildă nouă celor ce voim să trăim întru Tine, cum să ne preamărim împreună cu Tine și să viețuim. Însuși învrednicește-ne și pe noi să ne facem părtași ai patimilor și ai slavei Tale, purtând omorârea Ta întru noi. Omoară, Iubitorule de oameni, zburdările trupului nostru și cu dumnezeiasca Ta frică pătrunde mădularele lui, făcându-mă mort pentru lume și viu numai pentru poruncile Tale.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

Plâng și mă întristez, cu amar, gândind la înfricoșătoarea dare de seamă, din fapte neavând pricină de nici o mică apărare eu, ticălosul. Pentru aceea, mă rog, Preacurată, mai înainte până a nu mă ajunge sfârșitul cel necunoscut al vieții, mai înainte de seceriș, mai înainte de moarte, mai înainte de judecată, mai înainte de a-mi lua pedeapsa, acolo unde este focul cel nestins și întunericul cel din afară, unde este viermele care mănâncă pe cei păcătoși, fă să dobândesc iertare de greșeli și mare milă.

Scaun de heruvimi te-ai făcut cu adevărat, ceea ce ești mai înaltă decât făpturile, că întru tine S-a sălăsluit Dumnezeiescul Cuvânt, vrând ca să înnoiască chipul nostru; și din tine a ieșit purtător de trup, ca un îndurat, Crucea și patima pentru noi a

primit, și învierea ca un Dumnezeu ne-a dăruit. Pentru aceasta, ca una care ai împăcat firea noastră cea osândită cu Ziditorul, Lui împreună și ție mulțumind, strigăm: Cere nouă iertare greșelilor și mare milă, cu rugăciunile tale.

Șiroaiele lacrimilor mele ce se varsă din ochii mei, Fiule preadorite, vremea nu va putea vreodată a le usca, grăia cea Curată, plângând. Că Tu ești Lumina cea neapusă, Care luminezi cu strălucirea, prin Care s-au închegat luminătorii cei mari ai cerului și toată făptura s-a înființat. Ce folos îmi este să văd soarele, dacă Lumina mea apune? Lumina mea cea dulce! Cum Te-ai stins, Luminarea feței mele? De aceea, pierde-voi luminile ochilor mei prin curgerile lacrimilor mele.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Mielușeaua, văzând odinioară pe Mielul său grăbindu-Se spre junghiere, Îl urma cu sânguire, grăind acestea: Unde mergi, Fiul meu preadulce, Hristoase îndelung-răbdătorule? Pentru ce alergi fără preget pe drumul acesta? Iisuse preadorite, Cel fără de păcate, mult-îndurate Doamne, dă-mi cuvânt mie roabei Tale; Fiul meu preaiubit, Îndurate, nu mă trece cu vederea tăcând, pe mine, ceea ce Te-am născut cu înfricoșare pe Tine, Dumnezeule, Dătătorule de viață, Cel ce dăruiești lumii mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Crucea Ta, Hristoase, măcar că lemn se vede cu ființa, dar este îmbrăcată cu dumnezeiască putere, și, în chip văzut arătându-se lumii, în chip nevăzut lucrează minunat a noastră mântuire; căreia închinându-ne, Te slăvim pe Tine, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, înșelăciunea s-a izgonit și darul a înflorit; că de acum Crucea nu mai este pedeapsă de osândire, ci semn de mântuire s-a arătat nouă. Crucea este întărirea noastră, Crucea lauda noastră, Crucea bucuria noastră.

A mucenicilor:

Rugați-vă pentru noi, sfinților mucenici, ca să ne izbăvim de fărădelegile noastre, că vouă vi s-a dat dar să vă rugați pentru noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Bucură-te, cămara...

Stând lângă Cruce ceea ce Te-a născut pe Tine, Iisuse, plângând se tânguia, strigând: Fiule, nu pot răbda să văd răstignit pe lemn pe Cel ce L-am născut. Că eu am scăpat de dureri, ca una ce sunt fără de bărbat, și cum acum sunt cuprinsă de durere și mi se rupe inima mie, care sunt fără prihană? Acum s-a plinit cuvântul pe care l-a spus Simeon, că sabie va străpunge inima mea. Ci, o, Fiul meu, scoală-Te acum și mântuiește pe cei ce Te laudă.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Crucii:

Locul Căpățânii rai s-a făcut; că numai ce s-a înfipt lemnul Crucii, îndată a odrăslit strugurele vieții, pe Tine, Mântuitorule, spre a noastră veselie. Slavă Ție!

Lemnul Crucii Tale, Mântuitorul nostru, s-a arătat lumii mântuire; că pe el pironindu-Te de voie, ai mântuit din blestem neamul omenesc, Cel ce ești viața tuturor. Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Pe Cuvântul...

Pe Cruce văzându-Te Maica Ta, Hristoase, de a Ta voie în mijlocul tâlharilor spânzurat fiind, cu inima zdrobită, ca o Maică grăia: Fiule cel fără de păcate, cum ai fost pironit fără dreptate pe Cruce, ca un făcător de răutăți, vrând să înviezi neamul omenesc, ca un preabun?

După catisma a doua, sedelnele Crucii:

Podobie: Pe Cuvântul...

Pe Mântuitorul și Răscumărătorul nostru, Cel ce S-a răstignit de voie, precum a știut și precum a binevoit, să-L lăudăm credincioșii și să I ne închinăm; că a pironit pe Cruce păcatele oamenilor, mântuind din rățacire neamul omenesc, și de împărăția Sa ne-a învrednicit.

Cel ce ai răbdat Cruce de voie și pe oameni din stricăciune i-ai slobozit, Mântuitorule, lăudămu-Te credincioșii și ne închinăm Ție; că ne-ai luminat pe noi cu puterea Crucii și cu frică Te slăvim, Iubitorule de oameni și Îndurate, ca pe Dătătorul de viață și Domnul.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Prin Crucea Fiului tău, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită, toată rătăcirea idolească s-a nimicit și puterea diavolilor a fost doborâtă. Pentru aceasta, credincioșii, după datorie, totdeauna te lăudăm, te binecuvântăm și, mărturisindu-te cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

După catisma a treia, sedelnele Crucii:

Podobie: Pe Cuvântul...

Iată s-au plinit proorociile proorocilor: sfatul Tău cel de demult a luat sfârșit, că Tu, Împăratul a toate, de voie cu trupul sărăcind, Hristoase, ai primit pentru noi a Te sui pe Cruce și moarte a răbda. Pentru aceea, slăvim, Cuvântule, pogorârea Ta cea mai presus de minte.

A mucenicilor:

Minunile sfinților Tăi mucenici, zid nebiruit ni l-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule; pentru rugăciunile lor risipește uneltirile neamurilor și fruntea credincioșilor Tăi o înalță ca un bun și de oameni iubitor.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Înaintea ochilor, Fiule preaiubit, văzându-Te pe Tine cu luminile închise, lumina mi se stinge, că nicidecum nu pot răbda să văd soarele. Aș fi voit, Cuvântule, să mi se scoată ochii mei. Întuneacă-te, lumină a soarelui, căci Cel ce cu un cuvânt ți-a dat ție lumină, Și-a închis ochii Lui pe Cruce.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pe cal și pe călăreț în Marea Roșie i-a scufundat Hristos, «Cel ce sfărâmă războaiele cu «braț înalt și a mântuit pe «Israel, pe cel ce cânta cântare «de biruință».

Pe cel înțeles prin necuprindere, pe Cel ce S-a întrupat și lumii S-a arătat cu trup, voind El, de demult pe lemn L-a spânzurat adunarea cea preanelegiuită a iudeilor.

Când pe Tine, Hristoase, via cea roditoare, pe lemnul Crucii Te-au înălțat iudeii cei fără de minte, atunci, Cuvântule, vin de veselie ai izvorât, curățind toată beția răutăților.

Ale mucenicilor:

Răbdarea voastră, mucenicilor, nu se supune legilor laudelor, pentru că, mai presus decât toată firea omenească, dureri

ați răbdat și la odihna cea fără osteneală v-ați sălășluit, bucurându-vă.

Înotând peste valurile chinurilor, prin călăuzirea Cuvântului, prealăudaților pătimitori ai lui Hristos, la limanurile cele cerești ați ajuns, dumnezeiasca liniște cu adevărat dobândind.

A Crucii și a Născătoarei:

Când ai văzut pe Domnul, Cel născut din pântecul tău, fără dreptate pe lemn înălțat, Fecioară, ai lăcrimat și ai laudat pogorârea Lui cea cu adevărat nemărginită.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ceea ce ești ușa dumnezeieștii slave, care ai deschis ușa raiului, ușile pocăinței deschide-mi, te rog, și mintea mea o luminează ca să te laud pe tine, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Curmat-ai prăpădul morții, ceea ce ești cu totul fără prihană, născând pe Cel ce stăpânește peste moarte și peste viață. Deci, pe Acela roagă-L să facă să înceteze greșelile cele ce omoară sufletul meu și să mă mântuiască.

Pe tine singură, ceea ce ești frumusețea lui Iacov, te-a ales dintre neamuri Cuvântul, Cel ce este împreună cu Tatăl fără de început, și din sângiurile tale S-a întrupat, Stăpână, mântuindu-mă cu rugăciunile tale.

Pe Cel ceresc, Care S-a pogorât peste tine, ca o ploaie peste lână, L-ai primit, Preacurată; pentru aceea, te rog, ploile patimilor mele usucă-le, Maică Fecioară.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai așezat pământul pe nimic prin porunca Ta și ai «ridicat neținut pe cel îngreuiat, «pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale întărește Biserica «Ta, Hristoase, Unule Bunule și «Iubitorule de oameni».

Răstignitu-Te-ai și raiul iarăși s-a deschis, iar tâlharul, bucurându-se, mai înainte de toți intră. Omorât ai fost, Iisuse al meu, și vrăjmașul cel înșelător a fost omorât, iar Adam cel mort a înviat. Slavă îndurării Tale celei mari!

Răstignindu-Te pe lemn din bunătate, Iisuse, ai stins văpaia păcatului; legat fiind, ai dezlegat amăgirea; golindu-Te, ai îmbarcat pe om cu veșmântul slavei. Laudă îndurării Tale celei mari!

Ale mucenicilor:

Cel ce ai arătat pe mucenici stele pururea strălucitoare, care gonesc întunericul păgânătății, pentru rugăciunile lor, noaptea patimilor mele gonește-o, Hristoase, și luminează inima mea cea întunecată.

După lege bărbătește purtat-s-au măriții mucenici, prin credința cea după lege au fost încu-

nunați și de la uneltirile celor fără de lege înțelepțește s-au abătut și au luat dumnezeiasca desfătare și sălășluirea în rai.

A Crucii și a Născătoarei:

Cetele îngerești te laudă, Prea-lăudată, pe tine, ceea ce le întreci pe ele fără de asemănare; că ai născut cu trup pe Dumnezeu, Cel ce prin lemnul Crucii a nimicit blestemul cel din lemnul pomului și ne-a izvorât binecuvântare.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Pe mine, cel rănit cu săgeata păcatului, tămăduiește-mă, Curată, cu doctoria cea întru tine, și scapă-mă de durerea care mă ține, ceea ce ai izbăvit neamul omenesc de dureri prin nașterea ta.

Vrăjmașii cei nevăzuți, care tulbură în zadar sărmana mea inimă și caută să mă omoare, de ocrotirea ta izbindu-se, Stăpână, rămân neputincioși, umplându-se de rușine.

De apele cele făcătoare de viață umple-mă, Stăpână, ceea ce ai izvorât lumii pe Apa cea dumnezeiască; usucă scurgerile cele cumplite ale fărădelegilor mele și valurile inimii mele cu dumnezeiasca ta liniște le potolește.

Trecut-au cele ce în umbră se săvârșeau sub Lege; că ai născut Preacurată Fecioară pe Hristos, Dătătorul de Lege, pe Cel ce ne-a legiuit dar și cură-

țire și luminare și ne-a izbăvit din blestem, întru tot lăudată.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Gândind Avacum, prin vedere mai dinainte, la smerirea Ta cea dumnezeiască, «Hristoase, cu frică a strigat «Ție: Venit-ai spre mântuirea «poporului Tău, ca să mântuiești pe unșii Tăi».

Săvârșind răscumpărarea cea deplină a sufletelor, Hristoase, în mâinile Tatălui Ți-ai dat preasfântul Tău suflet, de voie spânzurându-Te pe lemnul Crucii.

Judecătorul cel nedrept Te-a osândit pe Tine Iisuse, Judecătorul cel drept, să mori răstignit pe Cruce, ca să ne îndreptezi pe noi, cei ce eram supuși vrăjmașului celui nedrept.

Ale mucenicilor:

Învrednicitu-v-ați să vedeți bunătățile cele veșnice, mucenicilor, cu prea multe primejdii și necazuri, și cu neasemănate chinuri pe pământ în chip văzut împreunându-vă.

Iarna încercărilor ați trecut-o, și la primăvara răsplătirilor cerești ați ajuns, și cu cetele îngerilor sunteți numărați, cinstiților mucenici.

A Crucii și a Născătoarei:

Sabie a pătruns sufletul tău, Binecuvântată Maică a lui Dumnezeu, când ai văzut pe Fiul tău răstignit și sufletul încredin-

țându-și în mâinile cele părintești.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Din fapte nu-mi este mie mântuire; pentru aceea, sub acoperământul tău, cu nădejde am alergat, Stăpână prealăudată; pe mine, cel deznădăduit, izbăvește-mă cu rugăciunile tale.

Locașul cel curat al Luminii, Purtătoare cinstită a Soarelui, inima mea cea cumplit întunecată de negura răutăților lumineaz-o, Stăpână, și mă izbăvește.

Ceea ce din sângiurile tale cele feciorești ai țesut veșmânt Celui ce îmbracă cerul cu nori, Fecioară, cu haina nestricăciunii îmbracă-mă pe mine, cel dezgolit prin înșelăciune.

Din livezile lumii, ca pe un crin culegându-te Făcătorul, din tine a răspândit în lume buna mireasmă duhovnicească, Fecioară preasfântă, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, către Tine «alerg din noapte și Ție strig: «Luminează sufletul meu cel «întunecat, Hristoase, ca un în-«durat».

Stătuț-ai la judecată, Dreptule Judecător, Hristoase, și, bătut fiind cu trestie ai osândit prin

trup vrajba, iertare deplină mie iscălindu-mi.

Hristoase, cum Te-a văzut soarele răstignit cu trupul pe lemn, lumina și-a schimbat în întuneric, pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat.

Ale mucenicilor:

Toate laturile pământului ați sfințit, căci ca niște împlinitori ai legilor dumnezeiești, prealăudaților mucenici, pătimind, sfințenia ați moștenit.

Preaînfrumusețații și de Dumnezeu preastrăluciții mucenici, cei ce s-au îmbrăcat cu dumnezeiască slavă și răutatea vrăjmașului au dezgolit, să fie cinstiți.

A Născătoarei:

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană, prin care blestemul s-a nimicit și s-au dat răscumpărarea și binecuvântarea.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ajutătoare puternică să te aflu pe tine, Fecioară, în ceasul cel de judecată al osândirii, când voi sta înaintea Judecătorului, Cel ce S-a născut din tine.

Curată, pe mine, cel biruit de legea păcatului și de amăgirile vrăjmașului fără încetare rătăcit, și în prăpăstiile păcatelor prăbușit, întoarce-mă.

Ceea ce ai născut pe Cărbunele pe Care L-a văzut Isaia, arde materia păcatelor mele, ceea ce

ești cu totul fără prihană, și mă luminează, rogu-mă.

Trup împrumutând lui Hristos din sângiurile tale, Fecioară, patimile mele cele trupești de tot le curățește și-mi arată calea nepătimirii.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea patimilor, cea sălbăticită de viforul cel ucigător de suflet, liniștește-o, Stăpâne Hristoase, și din stricăciune mă scoate, ca un îndurat.

Înălțat fiind pe lemnul Crucii, Îndelung-răbdătorule, toate trufiile vrăjmașului le-ai surpat, și ai mântuit pe cei căzuți, prin bunătatea Ta cea multă.

Sufletele dreptilor când Te-au simțit pe Tine de demult, Stăpâne, pe lemn dându-Ți sufletul, din veșnicele legături s-au dezlegat, Cuvântule.

Ale mucenicilor:

Ca niște diamante tari, toată dogoarea chinurilor cu suflet răbdător ați suferit și, smerindu-vă, pe vrăjmașul l-ați doborât.

Următori patimilor lui Hristos făcându-vă, ați biruit toată tirania, răbdătorilor de chinuri ai Domnului; pentru aceasta, de frumusețile cele cerești v-ați învrednicit.

A Crucii și a Născătoarei:

Minunată este nașterea ta, care face mari minuni, și întru sfinți

este preamărită, Născătoare de Dumnezeu, Una întru tot minunată Stăpână.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Să nu mă înghită pe mine, Stăpână, adâncul trândăvirii, nici valurile păcatelor să nu mă acopere; ci cu singură rugăciunea ta să mă izbăvesc.

Preasfântă Stăpână, Iubitoare de bine, ceea ce ai născut pe Cel bun, pe Făcătorul de bine și Ziditorul, sufletului meu celui necăjit fă-i bine.

Sfeșnicul Legii mai înainte te închipuia pe tine, ceea ce ai născut pe Lumina Care luminează toate, Preacurată; pentru aceea, strig ție: Luminează-mă pe mine cel întunecat.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Domnul părinților, Cel preaînălțat, văpaia a stins-o și i-a «rourat pe tinerii care cântau «cu un glas: Dumnezeule, binecuvântat ești».

Încoronatu-Te-a cu spini adunarea cea călcătoare de lege, Împărate fără de moarte, pe Tine Cel ce ai tăiat din rădăcină mărăcinii rătăcirii; Dumnezeule, binecuvântat ești.

Ca să mă îmbraci cu veșmânt nestricăcios, Cuvântule, Te-ai golit de voie și suferi scuipări, răstignire și patimă, Cel ce ești după ființă fără patimă.

Ale mucenicilor:

Făcându-vă, prin patimi, de același chip cu Cel ce stăpânește peste toți, după dreptate sunteți fii și moșteni ai Împărăției celei neclintite, sfinților.

Lemnelor necuvântătoare nu ați dat cinstire, mucenici ai lui Hristos, ci pe Cel ce Și-a întins mâinile pe lemn L-ați cinstit ca pe un Împărat și Stăpân al tuturor.

A Crucii și a Născătoarei:

Minunată este nașterea ta, ceea ce ești cu totul fără prihană; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce pe lemnul Crucii a stins văpaia răutății și a luminat lumea.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Te laud pe tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, că pe Dumnezeu cel prealăudat, fără de sămânță L-ai născut, Fecioară preasfântă, Care îndumnezeiește pe cei ce cântă: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Omoară patimile mele, ceea ce ai născut Viața, și pe mine, cel ce zac în groapa nesimțirii, ridică-mă, ca să te măresc cu dragoste pe tine, dumnezeiască Mireasă.

Pe Cel fără măsură de puternic, Care a purtat neputința noastră, L-ai născut, Curată; pe Acesta roagă-L să vindece sufletul meu cel cumplit de slăbănogit.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Tie, Făcătorule a toate, în cuptor, tinerii, împletind «horă a toată lumea, cântau: «Toate lucrurile pe Domnul lău-
«dați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii».

Preaînalte Dumnezeule, pe Cruce ai fost înălțat, cu fiere fiind adăpat, Cel ce ești dulceața vieții, și cu sulița ai fost împuns, înjunghiind pe șarpele cel ce a doborât pe Adam în rai.

Dezlegatu-m-ai de legăturile păcatului, Cuvântule, legându-Te de voie, și cu veșnice legături încătușezi pe vrăjmașul Veliar, Mântuitorule. Pentru aceea, slăvesc patima Ta în veci.

Ale mucenicilor:

Arătat-v-ați întru împărtășire nematerialnică a Luminii, cei ce sunteți lumini de al doilea, sfinților mucenici, risipind întunericul rătăcirii și dumnezeiește luminând inimile tuturor credincioșilor.

Fii ai Ierusalimului celui slobod de sus v-ați făcut, mucenicilor, luminând Biserica celor întâi-născuți și preaînălțând pe Hristos în veci.

A Crucii și a Născătoarei:

Ai stat lângă Cruce, Fecioară, privind pe Hristos pironit, pe Care L-ai născut, Stăpână. Pentru aceea, strigai: Să nu mă lași fără de fiu, Cel ce ești fără de

început, Fiule și Cuvântule al Tatălui Celui fără de început.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Fecioară, ceea ce ești preafrumoasă și cu dumnezeiască strălucire, cu chipurile bunătăților înfrumusețează-mă, luminează-mă, ca să strig: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ceea ce ești ușa Luminii, deschide-mi mie ușa pocăinței cea strălucitoare de lumină, arătându-mi toată calea cea bună a dreptății, care duce către intrările voii celei dumnezeiești.

Pe Cuvântul cel sfânt, Care sfințește pe credincioși, în chip de negrăit L-ai născut, Preasfântă Curată. Pe Acela roagă-L să sfințească acum sărmanul meu suflet cel pângărit prin răutate.

Râu luminat, Izvor al nemuririi a ieșit din tine, Sfântă Stăpână. Pentru aceea, strig ție, Curată: Râurile răutăților mele seacă-le cu ploile rugăciunilor tale.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Isaie, dănuiește! Fecioara a avut în pânțe și a născut fiu «pe Emanuel, pe Dumnezeu și «omul; Răsăritul este numele «Lui, pe Care mărimdu-L, pe «Fecioară o ferimim».

Ca un miel ai fost spânzurat pe lemn, Stăpâne Hristoase, fălcile lupului celui nevăzut zdro-

bindu-le, și din gura lui smulgând oile Tale cele cuvântătoare, aducându-le Părintelui.

Cu cunună de spini ai fost încununat, ca un Împărat al împăraților, Hristoase, nimicind împărățiile celui viclean și tăind din rădăcină mărăcinele înșelăciunii. Pentru aceea, cu credință Te slăvim, Bunule.

Ale mucenicilor:

Strălucit-a ca un soare împotrivirea voastră cea statornică și toată negura vrăjmașilor a risipit-o, nebiruiților mucenici, luminători ai tuturor credincioșilor, turnuri neclintite, vrednicilor de cununi ai drepte credințe.

Ceată de Dumnezeu adunată, oaste dumnezeiască, adunare aleasă, tabără sfântă v-ați arătat voi, prealăudaților mucenici, nimicind taberele celui viclean, cu dumnezeiescul dar al Mântuitorului.

A Crucii și a Născătoarei:

Născut-ai pe Ziditorul, Săditorul drepte credințe, Care a sădit pe pământ cunoștința cea adevărată și a dezlegat blestemul cel odrăslit din pom; pe Care slăvindu-L, pe tine, Fecioară, te ferimim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Născut-ai, Preacurată, Teme-lia cea neclintită a mântuirii, pe Cel ce prin dumnezeiești porunci a întemeiat pământul

pe ape; pe Acela roagă-L să ne întărim într-Însul noi, cei care cu adevărat te fericiim.

În calea de pace a dumnezeieștilor porunci celor fără de rătăcire fă-mă să umblu în chip neabătut, Curată, alungând tulburarea cea de la diavol și îmboldirile patimilor, și mintea mea luminând-o.

Văzându-mă vrăjmașul cotropit de piroteala lenevirii, mă împresoară fără de sfială, nădăjduind să mă robească prin somnul plăcerilor; ci tu însăși mă păzește, Curată, cu rugăciunea ta cea neadormită, Maică Fecioară.

Ca unul care mă osândesc singur, mă gândesc la mulțimea păcatelor mele și la înfricoșătorul divan al Judecătorului, la care voi fi judecat. Dar tu, Născătoare de Dumnezeu, care ai născut pe Judecătorul-Dumnezeu, păzește-mă atunci neosândit.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Doamne, de demult, pe vremea lui Moise proorocul, numai chipul Crucii Tale arătându-se, a biruit pe vrăjmașii Tăi; dar acum, având noi însăși Crucea Ta, cerem ajutor. Întărește Biserica Ta și dă biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic, prin mulțimea milostivirii Tale, Iubitorule de oameni.

Crucea Ta, Hristoase, a sfărâmat și puterea iadului, și pe neamul omenesc l-a mântuit; și lumea din stricăciune izbăvind, tâlharului raiul i-a deschis; pe aceasta cinstind-o, Te slăvim pe Tine, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Purtătorii Tăi de chinuri, Doamne, asemănându-se ceteror îngerilor, ca fiind fără de trup, chinuri au răbdut, o singură nădejde în minte având: dobândirea bunătăților celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, pace lumii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Fericimu-te pe tine...

Mielușeaua și Fecioara, văzându-Te pe Tine, Cuvântule, ca pe un miel mergând spre junghiere, striga: O, neobișnuită îndrăzneală! Cum junghie cei fără de lege pe Cel ce înviază pe oameni? Mare este mila Ta, Fiul meu!

MIERCURI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Tâlharul pe cruce, crezând în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit curat din inimă, strigând: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Înălțat fiind pe Cruce, toată mulțimea diavolilor ai zdruncinat-o și ai doborât stăpânirea cea pierzătoare a vrăjmașului,

Stăpâne Hristoase, mântuind omenirea.

Împuns ai fost în coastă, izvoare de iertăciune izvorându-mi; și mâinile Ți-au fost pironite pe Cruce, toată înțelegerea cea pătimășă a oamenilor pironind-o.

A mucenicilor:

Următori ai patimilor lui Hristos făcându-vă, fericiților purtători de chinuri ai Domnului, trecând prin tot felul de chinuri, de frumusețile cele din ceruri v-ați învrednicit.

Slavă...

Cu credință ne închinăm Ție, Dumnezeului cel Unul și în trei Fețe, Firii celei nedespărțite și deopotrivă cinstite, strigând: Slavă Ție, Unime și Treime de o ființă.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită, stând lângă Cruce și văzând rănila Fiului tău, sufletul ți-ai rănit laudând pogorârea Lui, cea multă cu adevărat.

SLUJBA DE JOI

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile apostolești:**

Podobie: Bucură-te, cămara...

Fericiților apostoli, ca niște săgeți ascuțite ale Celui puternic fiind trimiși în toată lumea,

cu iuțeală neînăripată la vedere toate săgețile cele cumplite ale diavolilor cele cu foc învăpăiate le-ați tocit, fugărind mulțimea idolilor și pe toți învățându-i dreapta credință; fiind oi ale lui Hristos Dumnezeului nostru, Mai-marele păstorilor cu adevărat, Care pe voi în mijlocul lupilor v-a trimis, ca prin credință să îmblânziți sălbăticia lor.

Făcutu-v-ați ucenici ai Cuvântului lui Dumnezeu cel ipostatic, Cel ce S-a unit cu oamenii prin iubirea de oameni cea fără de seamăn și a luat cu adevărat firea lor și a îndumnezeit-o. Deci, pe urmele Lui cele dumnezeiești, mergând, ați călcat și sărăciei Lui ați urmat, preaînțeleptilor, pe toate socotindu-le de lepădat, măriților. Pentru aceea, ați lepădat haina cea de-a doua, nici toiag, nici traistă purtând cu voi pe cale; și acum v-ați învrednicit să moșteniți vistieriile cele cerești.

De valul ispitelor și de vorbăria cea cumplită a netrebnicelor eresuri, de uneltirea cea rea a diavolilor, de asuprirea cea amară a oamenilor, de pârjoalea focului cel întunecat, de viermele cel veșnic, de scrâșnirea dinților și de orice alt fel de osândă, izbăviți-ne pe toți, preafericiților, cu rugăciunile voastre către Domnul, și pe Dânsul rugați-L, prin înfrânare și osteneli, să câștigăm răsplătirea faptelor celor bune și moș-

tenirea împărăției cerurilor și mare milă.

Alte stihiri, ale Sfântului Nicolae, aceeași podobie:

Bucură-te, capul cel sfințit, locașul cel curat al faptelor bune, dumnezeiescul chip al preoției celei dumnezeiești, marele păstor cel prealuminat, făclie care porți nume luminat de biruință; cel ce cu milă te pleci spre cei ce se roagă ție și ascuți rugăciunile neputincioșilor; cel ce ești păzitorul cel prea binevoitor, ocrotitorul izbăvitor al tuturor celor ce cinstesc cu credință preacinstită pomenirea ta, pe Hristos roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Bucură-te, minte preasfințită, locașul cel curat al Treimii, stâlpul Bisericii, întărirea credincioșilor, ajutorul celor asupriți, stea care, cu strălucirile rugăciunilor tale cele bineprimite, risipești pururea întunericul ispitelor și al necazurilor, ierarhe Nicolae, limanul cel prealin, la care alergând cei împresurați de valurile vieții, se mântuiesc; pe Hristos roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Bucură-te, cel ce, plin de râvnă dumnezeiască fiind, prin starea ta de față cea înfricoșătoare și prin arătările în visuri ai izbăvit din năpasta cea cumplită pe cei ce erau să moară pe nedrept; izvorule care ai izvorât în Mira

și ai adăpat sufletele cu bogate miresme, Nicolae, care alungă miasmele patimilor; coasă care tai neghinele rătăcirii, lopată care ai vânturat învățăturile cele de pleavă ale lui Arie, roagă pe Hristos să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Având mulțime de păcate, fiind orbit de tot și la minte întunecat, cu smerenie și cu zdrobirea cugetelor strig ție, Preacurată: Luminează ochii sufletului meu, căci tu ai născut pe Lumina cea neînserată, Care cu strălucirile cunoștinței Sale luminează marginile lumii. Ceea ce ești cu totul fără prihană, luminează-mi mintea, cu strălucirile rugăciunilor tale învrednicindu-mă să ajung fiu al Luminii, rugând pe Hristos, Cel ce dăruiește lumii mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri apostolești:

Ucenici ai Mântuitorului, cei ce înșivă ați fost văzători ai tainelor, propovăduit-ați pe Cel ce este nevăzut și fără început, grăind: La început era Cuvântul. N-ați fost zidiți mai înainte de îngeri, nici de la oameni v-ați învățat, ci de la Înțelepciunea cea de sus. Pentru aceea, având îndrăznire, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Pe apostolii Domnului cu glasuri întru cântări să-i laudăm; că îmbrăcându-se cu toată

armătura Crucii, înșelăciunea idolească au risipit, și purtători de biruință s-au arătat încununăți; pentru ale căror rugăciuni, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Prin încordarea fără de seamă a sufletului, de Hristos nu v-ați lepădat, sfinților mucenici; chinurile cele cumplite și de multe feluri ale pătimirilor ați răbdat, semețiile tiranilor le-ați doborât, credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceea, și îndrăznire către Dânsul câștigând, cereți să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită, Maica lui Hristos-Dumnezeu, că S-a arătat ție Împăratul slavei și Duhul cel Preasfânt te-a umbrit pe tine. Ca ceea ce ai îndrăzneală, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne apostolești:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe înțelepții apostoli ca pe niște singuri văzători ai Cuvântului și slugi ale lui Hristos, să-i laudăm toți credincioșii cu cântări duhovnicești și cu laude; că aceștia cu osârdie se roagă lui Hristos pentru noi, cei ce laudăm sfântă pomenirea lor și cinstim sfintele lor moaște.

Pe apostoli cu un glas să-i laudăm, ca pe cei ce au propovăduit tuturor credincioșilor nemincinoasa și dreptmăritoarea învățătură a Domnului, au risipit negura eresurilor, spre luminarea duhovnicească au strălucit în lume darul dogmelor și se roagă ca să ne mântuim noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Mireasă neispită de nuntă și pururea Fecioară, împreună cu dumnezeieștii văzători de Dumnezeu te laudăm; că întru tine Cel puternic a săvârșit minuni; căci Cel ce este mai înainte de veci din Tatăl, în pântecul tău sălășluindu-Se, a binevoit a Se naște, ca din rătăcire să mântuiască neamul omenesc.

După catisma a doua, sedelne apostolești:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe apostoli cu cântări să-i laudăm, ca pe niște singuri văzători ai Cuvântului, propovăduitori dumnezeiești și cu adevărat vânători duhovnicești de neamuri; că ne-au adus pe noi la cunoștința lui Hristos, izbăvind de rătăcire neamul omenesc, și de împărăția cerurilor s-au învrednicit.

Ucenici ai Mântuitorului și dumnezeiești apostoli, cei ce ați semănat cuvântul cel mântuitor până la marginile pământului și ați luminat pe cei ce ședeau în întuneric și în umbra morții, sufletul meu cel întunecat cu negura patimilor luminați-l, cu

rugăciunile voastre, întru tot înțelepților.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Fecioară preacurată, ceea ce ești acoperământul celor ce din suflet își pun nădejdiile în tine, ferește-ne și pe noi de ispite și de strâmtorări și de primejdii cumplite, rugând pe Fiul tău, împreună cu apostolii Săi, să mântuiască pe toți cei ce te laudă pe tine, Preacurată.

După catisma a treia, sedelne apostolești:

Podobie: Doamne, la paharul patimii...

Doamne, taina cea negrăită a întrupării Tale propovăduind-o cei ce nu erau filosofi, pe filosofi i-au rușinat; pescarii pe cuvântătorii cei iscusiți i-au amuțit și s-au făcut înțelepți învățători ai neamurilor, luminând marginile cu lumina dumnezeieștii cunoștințe. Pentru dânșii, dă-ne nouă mare milă.

A mucenicilor:

Doamne, la paharul patimii Tale râvnind purtătorii Tăi de chinuri, au lepădat frumusețea lumească și s-au făcut ai îngerilor părtași; pentru rugăciunile lor, dăruiește sufletelor noastre curățire de păcate și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Pe Cuvântul cel dimpreună...

Grabnicul tău acoperământ, ajutorul și mila arată-le spre robul tău, și valurile cugetelor celor deșarte le alină, Curată; și sufletul meu cel căzut ridică-l,

Născătoare de Dumnezeu, că știu, Fecioară, știu că poți toate câte le voiești.

Psalmul 50

CANOANELE

Canonul sfinților apostoli

Cântarea I:

Irmosul:

Pe cal și pe călăreț în Marea Roșie l-a scufundat Hristos, «Cel ce sfărâmă războaiele cu «braț înalt și a mântuit pe Israel, «cel ce cânta cântare de biruință».

Cei ce v-ați îmbogățit cei dintâi, prin dăruire, cu strălucirea cea dătătoare de lumină a Celui ce a primit a vieții în trup cu oamenii, măriților, tot întunericul sufletului meu risipiți-l, dumnezeieștilor apostoli.

Încordând dumnezeiescul arc, ca pe niște săgeți v-a trimis pe voi, apostolilor, ca în toată lumea să zdrobiți toate săgețile lui Veliar și să vindecați rănilor credincioșilor.

Având ca învățător pe Înțelepciunea însăși, ați înțelepțit toate marginile, apostolilor. Pentru aceea, luminați-mă, alungând toată meșteșugirea cea rea a vrăjmașului.

A Născătoarei:

Una binecuvântată, de Dumnezeu cu daruri dăruită, cu binecuvântări neamul omenesc dăruindu-l, Preacurată, pe Hristos roagă-L, cu dumnezeieștii apostoli, să ne mântuiască pe noi.

Canonul Sfântului Ierarh Nicolae

Facere a lui Iosif.

Același irmos:

Prin credință și prin dragoste, unindu-te cu Dumnezeu, Părinte, ai plinit voile Lui cele preasfinte, prin care te-ai făcut sfânt întru toate, purtătorule de Dumnezeu, părinte Nicolae.

Avându-Te apărător către Cel îndurat, fericite, noi cei zguduiți de asupriri și de necazuri, la tine scăpăm; dă-ne mâna care să ne izbăvească pe noi de toată strâmtorarea.

Hristos te-a uns pe tine arhiereu al Mirelor, care bine ne înmiresmezi pe noi cu miresmele minunilor tale. Pentru aceea, te rugăm pe tine, Nicolae, de mirosul urât al păcatului să ne izbăvești pe noi.

A Născătoarei:

Fecioară, ceata proorocilor de demult te-a numit munte dumnezeiesc și ușă neumblată. Pentru aceea, te rugăm, Maică preacurată, deschide nouă ușile pocăinței.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai așezat pământul pe nimic prin porunca Ta, și ai «ridicat neținut pe cel îngreuiat, «pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale întărește Biserica «Ta, Hristoase, Unule Bunule și «Iubitorule de oameni».

Cel ce a sărăcit cu trupul, prin nemărginirea bunătății, v-a

îmbogățit cu tot felul de daruri, pe voi, măriților apostoli, care pentru Dânsul ați sărăcit și ați luminat marginile cu dumnezeiești și cinstite cunoștințe.

Rănit fiind prin mușcătura înveninată a șarpelui, am câștigat și inimă rănită. Pentru aceasta, strig Ție, Hristoase, Celui ce pentru mine ai fost rănit: Cu rugăciunile apostolilor Tăi vindecă-mă și mă mântuiește, rogu-mă.

Cu năvodul rugăciunilor voastre, preafericiților, scoțându-mă din adâncul răutății vrăjmașului, din întreitile valuri ale cugetelor și din patimile cele ucigătoare de suflet, duceți-mă mântuit la Dumnezeul tuturor.

A Născătoarei:

Preacurată, ceea ce ai primit ploaia cea cerească, roagă-L împreună cu Apostolii ca să oprească ploile patimilor mele, să sece noianul păcatului meu și să mă mântuiască pe mine, cel ce din inimă te măresc pe tine.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Tocit-ai săgețile vicleanului, cuvioase, cu tăria dumnezeieștilor tale osteneli; ci cu rugăciunile tale, înțelepte, de răutatea și de asupreală acestuia păzește-ne și pe noi nevătămați, prea-mare Nicolae.

Cel ce ai viețuit pe pământ viață îngerească, acum stai pururea

cu sfințenie înaintea scaunului Treimii, cerând pentru noi dezlegare de păcate și de ispite, părinte ierarhe Nicolae.

Toate întunecările minții mele alungă-le cu rugăciunile tale cele aducătoare de lumină, Nicolae; curmă viforul patimilor, îndreptează-mă către limanul nepătimirii rogu-mă părinte, ca într-o laude să te măresc pe tine.

A Născătoarei:

Stătu-ai de-a dreapta lui Hristos, ca o împărăteasă, cu ciucuri de aur îmbrăcată cu adevărat, de Dumnezeu cu daruri dăruită, cu rugăciunile tale dobândindu-ne nouă împărăția cerului, prin mijlocirea ta, Fecioară.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Gândind Avacum, prin vedere mai dinainte, la smerenia Ta cea dumnezeiască, Hristoase, cu frică a strigat Ție: «Venit-ai spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuiești pe «unșii Tăi».

Iisus Dumnezeu nostru, deschizând apostolilor ușa cunoștinței Sale, tuturor neamurilor a deschis ușa, prin învățăturile acestora.

Fiule al lui Dumnezeu, fii ai Tatălui Tău celui ceresc, prin împărtășire ai arătat pe apostoli. Pentru rugăciunile lor, fii ai luminii fă-ne pe noi pe toți.

Cei ce pe douăsprezece scaune împreună cu Judecătorul și Împăratul, cu strălucire veți șede, atunci izbăviți-mă, apostolilor, de înfricoșătoarea și groaznică judecată.

A Născătoarei:

Chivot al dumnezeieștii sfințenii, sfințește sufletul meu, luminează-mi cugetul totdeauna rugând pe Hristos împreună cu apostolii, ca să mă mântuiesc.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Pe cele trecătoare le-ai schimbat cu cele ce au să fie, cărorora ne fă și pe noi moștenitori cu sfintele tale rugăciuni, Nicolae, ferindu-ne de toate ispitele vieții.

Al Mirelor întâistător pe scaun fiind, Nicolae, toate simțirile inimii mele unge-le cu mir de bună mireasmă, sfinte, și patimile cele urâte alungă-le din ea totdeauna, cu rugăciunile tale.

Zdrobind meșteșugirile vrăjmașului, pe vrăjmașii noștri cei văzuți și nevăzuți, care neîncetat se războiesc împotriva noastră, trimite-i, Nicolae, într-o întințime cea fără de sfârșit.

A Născătoarei:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie, celui ce sunt neconținut afundat în plăcerile trupului și pe patul lenevirii totdeauna zac și suspin.

Cântarea a 5-a:**Irmosul:**

Cel ce Te îmbraci cu lumina
ca și cu o haină, către Tine
«alerg din noapte și Ție strig:
«Luminează sufletul meu cel
«întunecat, Hristoase, ca un
«îndurat».

Cuvântătorii cei duhovnicești,
înțelepții apostoli, în foișor
văzând pe Duhul Sfânt pogo-
rându-Se peste dânșii în chip de
limbi de foc, cu înfricoșare L-au
primit.

Săgeți alese v-a trimis Hristos pe
voi, frângând săgețile răutății.
Pentru aceea, vindecați-mă pe
mine, cel rănit de săgețile vrăj-
mașului.

Cei ce ați brăzdat pământul
păgânătății, cugetul meu cel
brăzdat de greșeli vindecați-l,
apostolilor, cu rouă de tămă-
duiri.

A Născătoarei:

Ceea ce cu curăție Te-a născut și
adunarea apostolilor Te roagă
pe Tine, mult-Îndurate, să nu
mă osândești pe mine, nici să
mă lepezi de la fața Ta.

Canonul Sfântului Nicolae**Același irmos:**

Capiștile idolilor le-ai sfă-
râmat, Sfinte Nicolae, și
planurile ereticilor le-ai arătat
neputincioase și pe cei ce erau la
moarte i-ai răpit.

Îndreptatu-te-ai dis-de-dimi-
neață către Domnul din pruncie,

cuvioase, și cu revărsările de
strălucire cele de acolo cu totul
te-ai luminat. Pentru aceea, te
rog: Alungă norii sufletului
meu.

Pe tine, părinte Nicolae, te ru-
găm în ceasul acesta, vino în
mijlocul tuturor celor ce te che-
măm și ne împlinește cererile
cele pentru mântuire.

A Născătoarei:

Cel necuprins cu mintea, pur-
tător de trup făcându-Se, te-a
avut pe tine încăpere, ceea ce
ești de Dumnezeu cu daruri dă-
ruită, care izbăvești pe oameni
de necazul ce-i cuprinde.

Cântarea a 6-a:**Irmosul:**

Marea patimilor, cea sălbă-
ticită de viforul ucigător
«de suflet, liniștește-o, Stăpâne
«Hristoase, și din stricăciune
«mă scoate, ca un îndurat».

Putreziciunea răutății, care se
întindea peste sufletele nea-
murilor, Iubitorule de oameni,
cu sarea învățăturilor sfinților
Tăi ucenici ai oprit-o.

Adâncul răutăților mele îl știi,
Stăpâne Hristoase; dă-mi mâna
și mă mântuiește, Iubitorule de
oameni, pentru rugăciunile
sfinților Tăi apostoli.

Judecătorule preadrepte, în
ziua înfricoșătoarei judecăți
scapă-mă de groaznica osân-
dire, pentru rugăciunile bine-
lăudaților Tăi apostoli.

A Născătoarei:

Pe mine, cel deznădăjduit de mulțimea fărădelegilor, fă-mă vrednic de mântuire, Doamne, pentru rugăciunile ucenicilor și ale Maicii Tale.

Canonul Sfântului Nicolae**Același irmos:**

Fă îndurător pe Stăpânul, cu rugăciunile tale, Nicolae, tuturor celor ce te cinstesc pe tine, ca să ne dăruiască nouă dezlegare de greșeli.

De neputințe și de smintelile lumești, de ispite și de necazuri izbăvește-ne, Nicolae, pe cei ce te-am câștigat pe tine rugător către Domnul.

Tămăduitor preabun te-a arătat Stăpânul Hristos; pentru aceea, vindecă bolile celor ce se apropie către tine cu dreaptă credință, Nicolae.

A Născătoarei:

Născătoare fără bărbat, Maică a lui Dumnezeu, ai fost tu, Curată; pentru aceea, cu credință te rog alungă trândăvirea sufletului meu.

Cântarea a 7-a:**Irmosul:**

Domnul părinților, Cel preaînălțat, a stins văpaia, rou-«rând pe tinerii cei ce cântau cu «un glas: Dumnezeule, bine-«cuvântat ești».

Domnul părinților, Cel preaînălțat, pe voi v-a preaînălțat, și toată puterea vrăjmașului ați

sfărâmat-o, ucenici ai lui Hristos, văzători de Dumnezeu.

Întinăciunea răutății mele spălați-o cu râurile umilinței, prin rugăciunile voastre, apostolilor, învățându-mă să strig: Dumnezeule, binecuvântat ești.

Cu focul dumnezeiescului Duh ați ars materia a toată deșertăciunea. Pentru aceea, feriți-mă pe mine de gheena cea cu văpaie, ucenici ai lui Dumnezeu-Cuvântul.

A Născătoarei:

Ceea ce ești îndreptarea căderii lui Adam, ridică-mă pe mine cel căzut în prăpăstiile răutăților, cu rugăciunile tale, Fecioară, și ale dumnezeieștilor apostoli.

Canonul Sfântului Nicolae**Același irmos:**

Cu totul fiind închinat lui Dumnezeu, Nicolae, izbăvește-mă cu totul pe mine, cel ce mereu cad cu ticăloșie în patimile vieții, de Dumnezeu Cugeătorule.

Luminătorule, dumnezeiește strălucitor, mintea mea cea pururea întunecată de negura patimilor luminează-o, și-mi dă ca să umblu cu bună-cuviință în viață.

Toată gura cea vicleană ce se deschide împotriva mea, astup-o cu rugăciunile tale, Nicolae, și mă izbăvește de vrăjmașii cei văzuți și nevăzuți.

A Născătoarei:

Dintru tine, norule cel cu totul luminat, a răsărit nouă Soarele cel neînserat, Hristos Dumnezeuul nostru, luminând pe cei din întunericul necunoștinței, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 8-a:**Irmosul:**

Tie, Făcătorului a toate, în cuprător, tinerii împletind «horă a toată lumea cântau: «Toate lucrurile pe Domnul lău- «dați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii».

Tu, Cuvântule, ai întins norii cei cerești ai apostolilor Tăi, care ne plouă nouă ploaia înțeleptelor și dumnezeieștilor învățături și ne adapă pe noi întru toți vecii.

Prea înfrumusețaților stâlpi ai Bisericii, cei ce o sprijiniți pe aceasta cu dogmele credinței, casa cea putrezită a sufletului meu cu meșteșug dumnezeiesc întăriți-o, văzătorilor de Dumnezeu.

Suspina, suflete, și izvoare de lacrimi varsă din toată inima, strigând: Unule îndurate, mântuiește-mă și mă curățește, pentru rugăciunile cele bineprimite ale ucenicilor Tăi.

A Născătoarei:

Sioane, cetate aleasă a Împăratului, fă-mă cetățean al cetății celei de sus, rugând împreună cu dumnezeieștii ucenici pe Fiul tău Cel fără de ani, Preacurată Fecioară.

Canonul Sfântului Nicolae**Același irmos:**

Nicolae, cel ce ai fost al Mirelor mare arhiereu, simțirile sufletului meu umple-le de bună mireasmă, ca să fug de întinăciunea patimilor și să primesc harul Mângăietorului.

Oprit-ai, înțelepte, cu râurile limbii tale celei sfinte, râurile cele hulitoare ale lui Arie. Pentru aceea, strig ție: Nicolae prea fericite, cu rugăciunile tale usucă râul patimilor mele.

Izbăvește-ne pe noi, cu rugăciunile tale, de păcate, de răutatea diavolilor, de năvălirea neamurilor, și de vătămarea cea prea rea a tuturor oamenilor, ca să te laudăm pe tine, Nicolae, ca pe un binefăcător al nostru.

A Treimii:

Cei ce neîncetat slăvim cu credință pe Dumnezeirea cea Una în Treime, să strigăm: Părinte și Cuvântule și Duhule prea sfinte, cu cântări Te laudăm întru toți vecii.

A Născătoarei:

Dumnezeu purtând trup din tine pentru noi, pe tine, cea curată și prea fără prihană te-a arătat dumnezeiască ocrotitoare a neamului nostru întreg, Fecioară; pentru aceea, credincioșii te laudăm cu mare glas.

Cântarea a 9-a:**Irmosul:**

Isaie, dănuiește, Fecioara a avut în pânțece și a născut fiu «pe Emanuel, pe Dumnezeu și

«omul; Răsăritul este numele
«Lui, pe Care mărimdu-L, pe
«Fecioara o fericim».

Ceruri înstelate, cu străluciri de
dumnezeiești virtuți, duhov-
nicește v-ați arătat având în
mijloc pe Hristos, ca pe un
soare, și toată fața pământului
ați înnoit-o, înțelepților; pentru
aceasta vă fericim.

Rănilor lui Hristos purtându-le
pe dumnezeieștile voastre tru-
puri cu toată buna-cuviință ca
pe o podoabă, înțelepților, sufle-
tul meu cel rănit de săgețile
diavolilor vindecați-l cu mijlo-
cirile voastre către Domnul.

Pe mine cel ce zac în groapa cea
mai de dedesubt a păcatului,
Hristoase, și mi-am îngreuiat
sufletul cu somnul cumplitei
leneviri, mântuiește-mă, pentru
ucenicii Tăi, Cuvântule, precum
l-ai înviat pe Lazăr, Doamne.

A Născătoarei:

Pașii sufletului meu îndreptează-i
pe cărările poruncilor Tale cele
nerătăcitoare, Cuvântule al lui
Dumnezeu, având rugătoare pe
Curata Fecioară, care Te-a năs-
cut, și pe preaînțelepții Tăi apos-
toli, mult-Îndurate.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Arhieru îndumnezeit fiind,
toate poruncile lui Hristos ai
păzit; pentru aceea, te-ai făcut
paznic dumnezeiesc al celor
credincioși, părinte Nicolae,

apărându-i de toată supărarea
și amărăciunea.

Precum odinioară, cuvioase, ca
un păstor bun ai hrănit cetatea
ta, care era lipsită de pâine în
timp de foamete, așijderea și
sufletul meu, cel ce te-a câștigat
bun ocrotitor, hrănește-l cu
pâine cerească, părinte Nicolae.

Pe tine, soarele cel mare al
Bisericii lui Hristos, care stai
pururea în înălțime, cuvioase
păstorule, cu credință te rugăm:
Cu strălucirile cele purtătoare
de lumină, alungă întunericul
păcatului din sufletele noastre.

Apropiatu-s-a ziua cea luminată
a venirii lui Hristos, precum
este scris; suflete neroditor, lea-
pădă lenea și cu osârdie strigă
lui Hristos: Mântuiește-mă,
Doamne, pentru rugăciunile
Sfântului Nicolae.

A Născătoarei:

Pe tine, Preacurată, văzutu-te-a
mai înainte proorocul ca pe un
sfeșnic luminos, care porți pe
Hristos, făclia cea cerească prin
care noi, cei ce zăceam întru
întunericul răutății, ne-am
luminat; pentru aceasta, te feri-
cim, Născătoare de Dumnezeu,
pururea Fecioară.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri apostolești:

Ucenici ai Mântuitorului, cei ce
înșivă ați fost văzători ai tai-
nelor, propovăduit-ați pe Cel ce
este nevăzut și fără de început,

grăind: La început era Cuvântul. N-ați fost zidiți mai înainte de îngeri, nici de la oameni v-ați învățat, ci de la Înțelepciunea cea de sus. Pentru aceea, având îndrăznire, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Pe apostolii Domnului cu glasuri întru cântări să-i laudăm; că, îmbrăcându-se cu toată armătura Crucii, înșelăciunea idolilor au risipit și purtători de biruință s-au arătat încununați. Pentru ale căror rugăciuni, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

În chinuri fiind sfinții, bucurându-se strigau: Învoieli de schimb cu Stăpânul sunt pentru noi acestea; că, în locul rănilor ce ni se fac pe trupuri, îmbrăcăminte luminoasă va înflori nouă la înviere; în loc de temnițe, raiul, și în loc de osândirea cea cu făcătorii de rele, viețuirea împreună cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești mai înainte aleasă, ascultă glasul nostru și împlinește cererile cele de folos sufletelor noastre, și ne izbăvește de patimi și de dureri, pentru apostoli; că toate le poți, ca o Maică a lui Dumnezeu.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Tâlharul pe Cruce, crezând în Dumnezeuzeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit curat din inimă, strigând: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Ca niște nori luminați pământul l-ați străbătut, dumnezeieștilor ucenici, plouând apa cea vie, și inimile cele mistuite de păcate, cu îmbelșugare le-ați adăpat.

Ca niște raze de taină ale Soarelui Celui ce a răsărit din curata Fecioară, ați luminat pe cei ce ședeau întru întunericul necunoștinței, dumnezeiești ucenici ai lui Hristos, Dumnezeuul nostru.

A mucenicilor:

Arsurile chinurilor celor cumplite răbdându-le cu suflet osârduitor, ați ars înșelăciunea idolească, și la odihna cea dumnezeiască v-ați mutat, mucenicilor.

Slavă...

Ca să scoți drahma cea îngropată în adâncul păcatelor și să o aduci Tatălui, pe apostoli propovăduitori i-ai făcut, Hristoase, prin dumnezeiescul Duh.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită și a apostolilor podoabă, pe mine, cel întunecat cu plăcerile vieții, luminează-mă cu strălucirile pocăinței, ca să te fericesc pe tine.

SLUJA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **Stihirile Crucii**

Podobie: Bucură-te, cămara...

Vrând să pui capăt durerilor și umilințelor oamenilor, preabunule Doamne, Mântuitorul meu, răstignire umilitoare ai răbdat și fiere ai gustat, Cel ce ești fără de răutate, Doamne, curmând toată amărăciunea noastră cea prea greu de răbdat. Rănit ai fost cu sulita în coasta cea nestricăcioasă, tămăduind rănilile noastre, ca un Stăpân. Pentru aceasta, laudăm acum slăvită răstignirea Ta și, închinându-ne, cinstim sulita, buretele și trestia, prin care ai dăruit lumii Tale pace și mare milă.

Patima Ta, Hristoase, mai înainte închipuind-o marele Moise, slujitorul Tău, a înălțat, Îndurate, șarpele de aramă, scăpând pe oameni de vătămarea mușcării înveninate a șerpilor. Și acum, răstignit fiind Tu pe lemn, Îndelung-răbdătorule, lumea ai izbăvit de vătămarea șarpelui, și ai înălțat-o de pe pământ la cele cerești. Pentru aceasta, bucurându-ne, laudăm puterea Ta, și Crucea Ta o cinstim, Iubitorule de oameni, și ne închinăm ei; căci printr-însa

toată zidirea a aflat vrednicie fără durere și mare milă.

Vrând să curățești de tot suferințele și durerea lui Adam cel întâi-zidit, Iubitorule de oameni, Ziditorul lui Adam, cu piroane ai fost pironit, Hristoase, Cel ce ești fără de păcat; și, cu sulita fiind împuns în coasta cea dumnezeiască, pentru noi, ai oprit sabia cea de văpaie, Cuvântule, ca să nu împiedice intrarea noastră, a robilor Tăi. Pentru aceasta, slăvindu-Te pe Tine, laudăm stăpânirea Ta și Crucea Ta o cinstim, Iubitorule de oameni, și ne închinăm ei; căci printr-însa toată făptura a aflat vrednicie fără durere și mare milă.

Alte stihiri, ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu:

Având grumazul sufletului meu îngreuiat pururea de mulțimea păcatelor și de primejdii cumplite, nu cutez să-mi ridic ochii spre înălțime. Pentru aceasta, uitându-mă în pământ, din inimă strig către tine, Stăpână: Miluiește-mă, ceea ce ai răsărit pe Dumnezeu cel preamilostiv, din preacurat pântecul tău; arată mulțimea cea nemăsurată a minunilor tale și, întinzându-ți preacuratele și dumnezeieștile palme către Fiul tău, Fecioară, dă-mi mântuire, prin rugăciunile tale.

Viforul cel cumplit al păcatelor în marea vieții m-a aruncat, iar furtuna și valurile împing inima

mea în adâncul deznădăjduirii. Cu rugăciunile tale, Curată, îndreptează viața mea la limanul cel neînviforat al vieții, la pocăință și la îndreptare desăvârșită; vezi neputința mea și ia aminte la judecata mea; dă-mi mână de ajutor, Prealăudată, mie, celui ce zac, că tu ai născut pe Hristos, Cel ce dă lumii mare milă.

Mulțime de păcate cumplite adunând, mi-am făcut vistierie și mă cutremur de fața Fiului tău, ceea ce ești bună. Cum voi răbda atunci judecata? Pentru că râul cel de foc va curge prin fața divanului și mii de îngeri înaintea vor sta, aruncând într-însul pe cei ce fac fărădelege. Pentru aceasta, mai înainte de ieșirea mea din viață, te rog, Preacurată: Roagă pentru mine pe Judecătorul cel iubitor de oameni, să Se milostivească și să-mi dea iertare și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Chipul meu întreg luând Făcătorul și Dumnezeu, S-a îmbrăcat într-însul, vrând să închipuiască chipul lui Adam, cel căzut mai înainte; pe Cruce S-a înălțat de voie ca un vinovat și, mâinile pironindu-Și acum, a vindecat pe cele slăbănogite de demult prin mâncarea din pom; pe Care Preacurata văzându-L, a strigat: Ce este această neasemănată îndelungă răbdare a

Ta, Fiul meu? Nu pot răbda să Te văd pe Cruce ridicat pe Tine, Hristoase, Cel ce ții în mână toate.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Crucii:

Doamne, de demult, pe vremea lui Moise proorocul, numai chipul Crucii Tale arătându-se, a biruit pe vrăjmașii Tăi; dar acum, având noi însăși Crucea Ta, cerem ajutor. Întărește Biserica Ta și dă biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic, prin mulțimea milostivirii Tale, Iubitorule de oameni.

Crucea Ta, Hristoase, măcar că lemn se vede cu ființa, dar este îmbrăcată cu dumnezeiască putere și, în chip văzut arătându-se lumii, în chip minunat lucrează a noastră mântuire; căreia închinându-ne, Te slăvim pe Tine, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Toate cele pământești nebăgându-le în seamă și spre chinuri bărbătește îndrăznind, în fericitele nădejdi n-ați fost înșelați; ci ai împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Având îndrăznire către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și pentru sufletele noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Bucură-te, cămara...

Văzând coasta Ta împunsă cu sulița, o, Fiule, sunt rănită de

sabia cumplită a întristării și suspinul din suflet nu pot nicicum să-l lepăd, zicea Preacurata, stând de față la patima Ta; și, junghierea Ta cea nedreaptă văzând-o, a strigat cu lacrimi: Preabunule Doamne, Cel ce ești fără răutate, unde-mi este Bunavestire? Unde este cel ce mi-a zis: Bucură-te? Unde este nașterea cea în chip de negrăit? Unde este Petru, prietenul? Dar, slavă îndelung-răbdării Tale celei negrăite!

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Podobie: Taina Fecioarei cea minunată...

Lemnul Crucii Tale, Mântuitorul nostru, s-a arătat lumii mântuire; că, pe el pironindu-Te de voie, ai mântuit din blestem neamul omenesc, Cel ce ești viața tuturor, Doamne, slavă Ție!

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Cruce ai răbdat de voie, Îndurate, și blestemul cel de demult, cel prin mâncarea din pom, ca un Dumnezeu atotputernic Tu l-ai desființat. Pentru aceasta, laudăm dumnezeieștile și cinstitele Tale patimi, Stăpâne Hristoase, și ne închinăm, slăvind neîncetat rânduiala Ta cea mai presus de minte.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Lângă Crucea Domnului stând, Născătoarea de Dumnezeu,

plângând striga: Vai mie, Fiul meu cel dumnezeiesc, lumina mea cea preadulce! Cum ai fost întins pe Cruce, Cel ce ai întins dumnezeiește cerul ca pe un cort și din mare aduci izvoare de ape cu porunca Ta?

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Crucea ai răbdat, prin hotărârea cea de voie și din stricăciune pe oameni i-ai slobozit, Mântuitorule; laudămu-Te credincioșii și ne închinăm Ție, că ne-ai luminat pe noi cu puterea Crucii, și cu frică Te slăvim, Iubitorule de oameni și Îndurate, ca pe un dătător de viață și Domn.

Locul Căpățânii rai s-a făcut; că numai cât s-a înfipt lemnul Crucii, îndată a odrăslit pe strugurele vieții, pe Tine, Mântuitorule, spre a noastră veselie, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Pe Cruce văzându-Te pe Tine Maica Ta, Hristoase, de voie pironit ca un miel fără răutate, a început să plângă cu jale și se zdrobea, strigând cu amar: Cum Te-ai stins, lumina mea? Și cum mori ca un nedrept între niște făcători de rele, Fiul meu, Împărate a toată zidirea?

După catisma a treia, sedelne ale Crucii:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Adam a cules din lemn amărăciune, alunecând spre stricăciune prin pizma șarpelui; iar

Tu, Iisuse, pironindu-Te, viață a cules și prin lemnul Crucii s-a sălășluit din nou în ceruri, șarpele a fost nimicit, stricăciunea a fost înghițită și toți aducem Ție slavă.

A mucenicilor:

Strălucește astăzi pomenirea purtătorilor de chinuri că are și strălucire din cer; ceata îngerilor serbează și neamul omenesc împreună-prăznuiește. Pentru aceasta, se și roagă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Gavriil mie mai înainte mi-a grăit: Bucură-te!, strigând că vei fi cu mine, Doamne, zicea plângând cu amar Născătoarea de Dumnezeu; dar cum mi s-a schimbat acum bucuria în întristare, Fiule? Și cum să mă văd lipsită de Fiu, eu, care Te-am născut fără ispită bărbătească pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre?

Psalmul 50.

CAN O A N E L E

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea 1:

Irmosul:

Mântuitorului Dumnezeu, Cel ce a călăuzit pe popor «prin mare cu picioare neudate, «pe Faraon cu toată oastea l-a «înecat, Aceluia Unuia să-I cântăm, că S-a preaslăvit».

Pătimire nimicitoare de patimi ai răbdat cu voia Ta, Hristoase, și ai nimicit pe cel ce ne-a omorât pe noi de demult în rai. Pentru aceasta, slăvim bunătatea Ta!

Înălțatu-te-ai pe Cruce și vrăjmașul a fost înghițit, cei ce eram căzuți ne-am ridicat și cetățeni ai raiului ne-am făcut, Hristoase, cei ce slăvim puterea îndurării Tale.

Ale mucenicilor:

Cu pavăza Crucii întrarmându-vă bine, împotriva a toată lupta celui pierzător v-ați pornit, înțelepților mari mucenici, și, pe acela biruindu-l, mărire ați dobândit.

Ca niște miei cinstiți, v-ați jertfit Mielului Cel ce S-a junghiat pentru noi, luptătorilor, jertfele cele pângărite în chip învederat curmându-le. Pentru aceasta, vă fericiim pe voi, prealăudaților.

A Crucii și a Născătoarei:

Prunc tânăr L-ai născut nouă pe Cel vechi de zile, Curată Fecioară, cu totul fără prihană, pe Cel ce cu patima Sa dumnezeiască a înnoit firea omenească cea învechită.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe cal și pe călăreț...

Ceea ce ești ușă a Luminii celei neapropiate, ceea ce ești cu totul fără prihană, ușile pocăinței deschide-le sufletului

meu, și dă-i intrarea în bucuria și frumusețea cea de acolo.

Avându-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, apărătoare nebiruită, zid nesurpat și acoperământ nestricat, am scăpat de balaurul cel viclean, care căuta de demult să mă înghită repede, Preacurată.

Să nu mă izgonești pe mine de sub dumnezeiescul tău acoperământ, Preacurată Stăpână, nici să mă arăți lipsit de darul tău, nici să mă lepezi rușinat, ci-mi dă mie mila ta.

Potolește durerea cea greu de răbdat a inimii mele celei ticăloase și prea necăjite, Născătoare de Dumnezeu, și-mi dăruiește, Maica lui Dumnezeu, strălucirea cea dumnezeiască a mântuirii.

Canonul Crucii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întărește gândul «meu, ca să laud și să slăvesc «acum răstignirea Ta cea mântuitoare».

Uscat-ai roada stricăciunii, fiind înălțat pe lemn, Mântuitorule, și izvoare de nestricăciune din coastă ai izvorât nouă, Stăpâne.

Junghiat ai fost pe Cruce ca un miel, însemnând pragurile sufletelor noastre cu sângele Tău dumnezeiesc, Stăpâne. Pentru aceasta, cu frică Te slăvim.

Ale mucenicilor:

Deși ați fost zdrobiți, luptători ai lui Hristos, în multe chipuri ați fost chinuiți și la fiare aruncați, neclintiți ați rămas.

Mucenicii Domnului nostru, ca niște struguri din via vieții au stors vinul muceniei, veselind inimile credincioșilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Murind pe lemn, pricinuitor de viață S-a arătat nouă Fiul tău și Domnul, Cel ce mărește pe cei ce te laudă pe tine, Curată.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai așezat pământul...

Tu ești scăparea lumii, Preacurată, și tot cel ce aleargă la tine, cu inimă fierbinte, se izbăvește de nevoi. Pentru aceasta, pe mine cel ce alerg la acoperământul tău, izbăvește-mă de toată supărarea cea rea.

Ceea ce ești singură sprijinul tuturor pământenilor, tu mă sprijinește cu mila ta, Stăpâna cea bună a lumii, și mă păzește cu cercetarea dumnezeiască a puterii tale, că ai putere nebiruită.

Din mâna vrăjmașului și din tirania lui smulge-mă, Stăpâna cea bună a lumii, ca nu cumva, biruindu-mă, să mă apuce și să mă înghită și la pierzarea osândeii celei veșnice să mă ducă.

Cu frică și cu cutremur căzând, strig către tine, Născătoare de Dumnezeu: Tu fii mie ajutoare, Stăpâna cea bună a lumii,

în ceasul morții când voi avea de răspuns pentru cele ce am făcut în viață!

Canonul Crucii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am auzul puterii Crucii Tale, că raiul s-a deschis «printr-însa și am strigat: Slavă «puterii Tale, Doamne!».

Când ai apus pe Cruce, Soare al dreptății, Hristoase, luminează neînserată ne-ai răsărit nouă, celor ce lăudăm înfricoșată plecaciunea Ta, Cuvântule.

Stând Tu odinioară înaintea judecății, Judecătorule Hristoase, ai osândit pe vrăjmașul cel nedrept și Te-ai răstignit între cei osândiți, pe noi îndreptându-ne.

Ale mucenicilor:

Fiind încununăți cu cununi de biruință, luptătorii lui Hristos au rușinat pe vrăjmașul cel nevăzut și strigau: Slavă puterii Tale, Doamne!

Pe florile cele neveștejite ale raiului cel nevăzut, pe vasele cele de mult preț ale lui Hristos, pe purtătorii de chinuri credincioșii să-i cinstim cu cântări.

A Crucii și a Născătoarei:

Când ai văzut pe Cruce pe Hristos, pe Care L-ai născut, Curată, te-ai mirat de îndelungă-răbdarea Lui cea negrăită. Pentru aceasta, împreună cu Dânsul te mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Dumnezeiasca Ta cunoștință...

Ceea ce ești mai presus de toți cei născuți, ca una care ai purtat în pântecul tău pe Stăpânul și Dumnezeu, pe Cel mai presus decât toți oamenii, milostivește-te spre mine, cel ce am greșit.

Poftele cele nesăbuite ale trupului meu stinge-le cu ploile rugăciunilor tale, Preacurată, și făclia cea stinsă a sufletului meu aprinde-o cu focul dragostei celei dumnezeiești.

Ceea ce ești tărie a celor neputincioși, cea cu totul fără prihană, nădejdea celor deznădăjduiți și mângâierea celor ce plâng, dă-mi plângere pricinuitoare de bucurie, prin care să aflu iertare.

Pe tine zid și întărire, Stăpână, pe tine, apărătoare nemincinoasă, pe tine turn nebiruit al credincioșilor pururea avându-te, nădăjduiesc să dobândesc prin tine mântuire.

Canonul Crucii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Dis-de-dimineată sculându-ne, strigăm către Tine, Doamne: «Mântuiește-ne pe noi, că Tu «ești Dumnezeu nostru, afară «de Tine pe altul nu știm».

Pietrele simțindu-Te pe Tine, Hristoase, pe lemn înălțat, s-au despicat și temeliele pământului s-au cutremurat.

**Soarele lumina și-a lepădat, când
Te-ai înălțat Tu pe lemn, Soarele
dreptății, îndelung-Răbdătorule.**

Ale mucenicilor:

**Cu razele minunilor străluciți,
sfinților, alungând întunericul
bolilor cu darul.**

**Tăiatu-vi-s-au trupurile, o, mu-
cenicilor, dar duhul l-ați avut
nedesprins de dragostea cea
dumnezeiască, sfinților.**

A Crucii și a Născătoarei:

**Văzând pe Stăpânul adormind
pe lemn, cu plângere te tân-
guiai, Fecioară-maică, ceea ce
ești cu totul fără prihană.**

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina...

Cine va rupe mie zapisul gre-
șelilor și al păcatelor celor
nenumărate, Curată, de nu vei
apuca tu înainte și nu-mi vei da
izbăvire?

Ajuns-am la deznădăjduire din
nepricepere multă, gândind
la mulțimea răutăților mele,
Fecioară. Pentru aceasta strig
către tine: Miluiește-mă și mă
izbăvește.

Maică nestricată a lui Dumnezeu,
ceea ce ai născut pe Dumnezeu,
Cel ce a săvârșit toate numai cu
voia, izbăvește-mă de veșnica
pedeapsă pe mine, robul tău.

Ceea ce ai podoaba cea lumi-
nată a fecioriei, ca o Maică a lui
Dumnezeu, iarăși ești lăudată
fără de asemănare, Preacurată.
Pentru aceasta, ca și Gavriil
grăim ție: Bucură-te!

Canonul Crucii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Învăluitu-m-a adâncul, mor-
mânt s-a făcut mie chitul; dar
«eu am strigat către Tine, Iubi-
torule de oameni și dreapta Ta
«m-a mântuit, Doamne».

Crucea în pământ s-a înfipt și
cădere diavolilor s-a făcut,
întărirea credinței început a
luat și răutatea din mijloc a fost
izgonită.

Soarele s-a stins când Tu,
Doamne, ai aprins ca pe o făclie
trupul Tău pe lemn, și s-a aflat
drahma cea îngropată în pati-
mile cele întunecate.

Ale mucenicilor:

Înălțându-Te pe lemn, Iubito-
rule de oameni, cete de mucenici
ai avut mergând pe urmele Tale,
râvnind să urmeze patima Ta
cea pricinuitoare de nepătimire.

Râurile înșelăciunii le-ați uscat
cu șiroaiele sângiurilor și ați stins
focul cel vrăjmaș al diavolilor cu
dumnezeiasca rouă, purtătorilor
de cununi, mucenici.

A Crucii și a Născătoarei:

Sabie a trecut prin inima ta,
când ai văzut răstignit pe Zidi-
torul, Fecioară cu totul fără
prihană, și cu sulița în dum-
nezeiasca Lui coastă străpuns.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Valul cel învăluit...

Ceea ce ai născut pe Viața cea
nepieritoare, Stăpână cu-
rată, smulge-mă din moartea

cea nevăzută și de viața cea veșnică mă învrednicește.

Pe tine, cea cu adevărat fără de asemănare în frumusețe între toți cei născuți, te rog, Stăpână mireasă dumnezeiască, izbăvește-mă de răutatea cea groaznică.

Nu am sprijinitoare în lume, afară de tine, ceea ce ești bună. Pentru aceasta, la tine cad și strig ție: Nu te depărta de la robul tău, Preacurată.

Vicleanul uneltitor de rele mintea mea cu desfătări o tulbură; ajută-mi, Stăpână, și mă smulge din răutatea acestuia.

Canonul Crucii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce, în cuptorul cel cu foc, ai mântuit pe tinerii cei «cuvântători de cântare, bine-cuvântat ești, Dumnezeu pă-rinților noștri».

Ca să ne izbăvim noi de păcatul cel cu dulceață, fiere ai gustat, Hristoase, Cel ce ești dulceața vieții.

Rănit fiind Tu pe Cruce, Iisuse, s-au vindecat rănila cele de mulți ani ale lui Adam.

Ale mucenicilor:

Cinstind pe Hristos, prin umilirea cea cu durere, ați dobândit cinstea cea mai de sus, luptătorilor.

Prin hotărâre de bună voie, mergând spre patimă pătimitorii, biruitori s-au arătat.

A Crucii și a Născătoarei:

După naștere, ai rămas ca și mai înainte de naștere, Curată; căci Dumnezeu era Cel ce S-a născut, ca să îndumnezeiască pe oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel preaînălțat...

O, de Dumnezeu fericită Preacurată Născătoare de Dumnezeu, vindecă necazul sufletului meu, și dăruiește-i liniștea mântuirii și bucuria vieții.

Ceea ce ești ușă neumblată, închide-mi ușile cuvintelor deșertăciunii, prin care s-au furișat în mine moartea și pierzarea păcatului.

Izvorât-a Cel născut al tău râurile nestricăciunii; ci, cu rugăciunile tale, fă să-mi izvorască și mie bogăția cea nemăsurată a îndurării Lui.

Izbăvește-mă, Preacurată, de toată vătămarea, de asuprelile vieții, de împresurări, de necazuri, de boli, de primejdii și de clevetirea cea cumplită.

Canonul Crucii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci, Fiul și «Dumnezeu, și în anii cei mai de «pe urmă din Fecioară Maică «S-a întrupat, preoți lăudați-L,

«popoare preaînălțați-L întru
«toți vecii».

Cel ce blestemul lemnului prin
lemn l-ai vindecat și binecu-
vântare ai izvorât oamenilor,
Preabunule, pe Tine, Mântuito-
rule, Te laudăm și Te prea-
înălțăm întru toți vecii.

Pe șarpele cel trufaș, cu Crucea
Ta l-ai smerit și pe omul cel
căzut cumplit, smerindu-Te, l-ai
înălțat; pe Tine, Mântuitorule,
Te laudăm și Te preaînălțăm
întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Pe nimicitorii înșelăciunii și pe
apărătorii dumnezeieștii cre-
dințe, pe stâlpii Bisericii și pe
diamantele cele tari cu adevărat,
pe purtătorii de chinuri cei
întrarmați ai lui Hristos, credin-
cioșii să-i cinstim cu laude.

Măriții purtători de chinuri ca
soarele strălucind, norii dure-
rilor i-au risipit cu darul și
negura păgânătății au alungat-o
cu credința în Treime.

A Crucii și a Născătoarei:

Gavriil, aducătorul bunei-vestiri,
la tine, Fecioară, trimis fiind, a
strigat grăind: Bucură-te, că-
mara preaîmpodobită a lui Hris-
tos, Împăratul tuturor, Care, să-
lășluindu-Se, va îndumnezei pe
toți oamenii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Ție, Făcătorul a toate...

Întru ispite întăritoare, în
necazuri apărătoare, în nevoi
ajutătoare, în primejdii liman

de mântuire și întru toată întris-
tarea mângâiere să te aflu pe
tine, Preacurată.

Vezi credința mea, Fecioară cin-
stită, vezi dorirea mea, pe care o
am către tine, vezi dragostea cea
dumnezeiască a sufletului meu
și-mi dă mie înmulțit darul tău.

Ceea ce ai zămislit în pântece pe
Lumina cea cerească, lumi-
nează-mi ochii inimii mele,
risipește întunericul greșelilor
mele și negura patimilor o
alungă.

Ceea ce ai născut pe mântuirea
cea mai presus de minte, pe Cel
ce tuturor oamenilor dăruiește
mântuire, Fecioară, dă-mi dum-
nezeiasca mântuire, îndepăr-
tându-mi vătămarea păcatelor.

Canonul Crucii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, Maica lui Dumnezeu,
ceea ce, mai presus de minte
«și de cuvânt, ai născut în chip
«de negrăit sub ani pe Cel fără
«de ani, credincioșii cu un gând
«te mărim».

Tăria și puterea vrăjmașului
s-au nimicit, Unule puternice
Doamne, când ai fost Tu pe
Cruce înălțat și degetele pe
dânsa Ți-au sângerat.

Străpuns-au mâinile și picioarele
Tale, Hristoase, și oasele Tale
le-au numărat cei fără de lege,
care Te-au răstignit, și cu fiere și
oțet Te-au adăpat.

Ale mucenicilor:

Cu gură luminată pe Dumnezeu Cel ce S-a făcut om, L-ați povăduit, Purtătorilor de chinuri, înaintea tiranilor, și mărire ați moștenit.

Dureri au suferit vrăjmașii, cei ce v-au rănit cu bățai și cu tot felul de chinuri pe voi, preacinstiților tămăduitori ai durerilor, dumnezeieștilor mucenici.

A Crucii și a Născătoarei:

Lumină a răsărit nouă Iisus, din tine, Curată, și a luminat zidirea răstignindu-Se și întunericul diavolilor l-a izgonit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Isaie, dăntuiește...

De dureri multe fiind împresurat, genunchii îmi plec către tine, Curată, cu fața la pământ cad ca un ticălos și, lăcrimând, strig către tine: Izbăvește-mă de cei ce mă caută, ceea ce ești bună, și răsărit de mângâiere arată-te mie.

Puterea deznădăjduirii întru mine se întărește; deci, din buze spurcate, ce cântare se va aduce ție? Și ce primire va avea rugăciunea unei inimi întinate? Ci arată cu minuni milele tale celor sărmani.

Abătut am fost de necazuri, întunecatu-mi-s-au mintea și ochiul, dureri cumplite împresoară viața mea; pe lângă acestea mă mistuiesc și îngrozirile cele de acolo, de care izbăveș-

te-mă, Preacurată, schimbându-mi durerile.

Traiul cel scurt al vieții mele se irosește în răutăți și în mulțimea necazurilor și a durerilor. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut bucuria tuturor, ușurează-mi acestea cu rugăciunile tale cele bineprimite.

LA STIHOAVNA LAUDELOR**Stihiri ale Crucii:**

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, înșelăciunea s-a izgonit și darul a înflorit; că de acum nu mai este pedeapsă de osândire, ci semn de mântuire s-a arătat nouă. Crucea este întărirea noastră, Crucea lauda noastră, Crucea bucuria noastră.

Crucea Ta, Hristoase, a sfărâmat și puterea iadului, și pe neamul omenesc l-a mântuit; și, lumea din stricăciune izbăvind, tâlharului raiul i-a deschis. Pe aceasta cinstind-o, Te slăvim pe Tine, Mântuitorule; miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Binecuvântată este oastea Împăratului cerurilor; că, deși purtătorii de chinuri au fost pământenii, dar s-au nevoit să ajungă la vrednicia îngerească, neîngrijindu-se de trup, și prin pătimire învrednicindu-se de cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite nouă mila Ta cea mare.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Potolește durerea sufletului meu cel mult chinuit, striga către Hristos cea fără de prihană, tânguindu-se; că, deși mântuiești pe oameni prin patima Ta, dar rănești sufletul meu, Cuvântule. Tu ești lumina mea cea preadulce, Tu, Fiul și Ziditorul meu. Laud îndelungă-răbdarea Ta.

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Tâlharul pe Cruce, crezând în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit din inimă, strigând: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Omorât fiind pe Cruce, înviatune-ai pe noi, cei căzuți prin mâncarea din pomul oprit, Dătătorule de viață, Îndurate, și ne-ai făcut din nou cetățeni ai raiului, Bunule.

Pironit ai fost pe Cruce, Hristoase, Via cea adevărată, și ai izvorât băutură de mântuire, care veselește inimile tuturor credincioșilor celor ce Te laudă pe Tine.

A mucenicilor:

Bătuți fiind, Înțelepților, și în bucăți tăiați, ați închipuit junghierea Stăpânului. Pentru aceasta, Mucenici ai lui Hristos, pururea vă fericiți.

Slavă...

Pe Cruce, Cel nedespărțit de Tatăl și de dumnezeiescul Duh a

răbdat de voie patimă, toate patimile noastre cele pricinuitoare de pieire înlăturându-le.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Cu tânguiți te zbuciumai, Stăpână, văzând pe Viața noastră murind de voie pe lemnul Crucii. Pentru aceasta, toți cu glasuri îndumnezeite te fericiți pururea.

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri de umilință:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Fie-Ți milă de robul Tău, Hristoase, când va fi să se despartă sufletul meu de trup la porunca Ta, a Celui ce ai unit țărâna și duhul, prin dumnezeiasca Ta voie; izbăvește-mă de năvălirea și răutatea nevăzuților vrăjmași, care pândesc să mă sfâșie fără de milă și să mă facă lor mâncare; învrednicește-mă ca să dobândesc odihna, de unde au fugit durerea și suspinarea, unde este izvorul desfătării, glasul și bucuria celor ce prăznuiesc.

Temându-mă de ceasul sfârșitului și de năvălirea cea înfricoșătoare a diavolilor asupra mea, strig Ție eu, ticălosul, din suflet îndurerat: Stăpâne Doamne,

zdrobește cu puterea Ta cursele și smintelile lor și să nu lași pe robul Tău să cadă pradă răutății lor. Vezi mâhnirea mea, ia aminte la necazul meu și liberează bietul meu suflet de dureri, Dumnezeule prea îndurate, Cel ce dăruiești lumii mare milă.

Ca și canaaneanca strig și eu Ție, Mântuitorule: Tămăduiește sufletul meu și-l izbăvește de vătămarea diavolilor și de asuprea vrăjmașilor celor ce peste fire mă necăjesc totdeauna, și strică în mine chipul Tău, Doamne, și cumpăna cugetului o trag spre gânduri netrebnice și defăimătoare; pe care, Te rog, șterge-le din inima mea și sădește într-însa teama cea preacurată de Tine, și dă-mi să-mi sfârșesc viața în pace și în smerenia sufletului.

Alte stihiri mucenicești:

Sfînții Tăi, Doamne, cu pavăza credinței apărându-se și cu semnul Crucii întărindu-se, spre chinuri bărbătește au alergat și înșelăciunea și semeția diavolilor au nimicit. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Rugați-vă pentru noi, sfinților mucenici, ca să ne izbăvim de fărâdelegile noastre, că vouă vi s-a dat har să vă rugați pentru noi.

Prin încordarea fără de seamă a sufletului, de Hristos nu v-ați

lepădat, sfinților mucenici, care, pătimirile cele de multe feluri ale chinurilor răbdând, semețiile tiranilor le-ați doborât, și credință neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceea, și îndrăznire către Dânsul câștigând, cereți să se dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

În Marea Roșie închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit de demult. Acolo Moise despărțitor al apei, iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israel adâncul cu piciorul neudat, iar acum Fecioara L-a născut fără sămânță pe Hristos. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas neștrăbătută, iar cea fără prihană, după nașterea lui Emanuel, a rămas nevătămată. Cel ce ești și mai înainte ai fost și Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

LA STIHOAVNĂ

Stihira mucenicească:

Toate cele pământești nebăgându-le în seamă și spre chinuri bărbătește îndrăznind, în fericitele nădejdi n-ați fost înșelați, ci ai împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Având îndrăznire către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Ale morților:

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

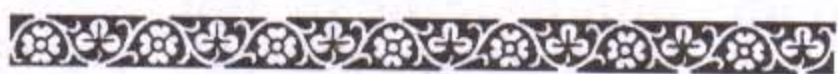
Adusu-mi-am aminte de proorocul ce strigă: Eu sunt pământ și țărână. Și iarăși m-am uitat în morminte și am văzut oase goale și am zis: Oare, cine este împăratul sau ostașul, bogatul, sau săracul, dreptul sau păcătosul? Ci odihnește, Doamne, cu dreptii pe robii Tăi, ca un iubitor de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui, și seminția lor va moșteni pământul.

Tu, Doamne, m-ai zidit, ai pus peste mine mâna Ta, mi-ai poruncit și ai zis: Din pământ ești și tot în pământ vei merge. Îndreptează-mă pe calea Ta cea dreaptă și, Te rog, iartă-mi și-mi lasă greșelile mele, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine te rugăm, ca pe Maica lui Dumnezeu: Binecuvântată, roagă-te ca să ne mântuim noi.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne mucenicești.

Doamne, la paharul pătimirii Tale râvnind purtătorii Tăi de chinuri, au lăsat frumusețea vieții și s-au făcut părtași ai îngerilor. Pentru rugăciunile lor, dăruiește sufletelor noastre curățire de păcate și mare milă. De biruințele sfinților mucenici, puterile cerești s-au minunat

foarte; că, fiind în trup muritor, bine luptându-se, au biruit în chip nevăzut pe vrăjmașul cel fără de trup, cu puterea Crucii, și se roagă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, ușa Domnului cea neumblată! Bucură-te, zidul și acoperământul celor ce aleargă la tine! Bucură-te, liman, neîn-viforată și neispită de nuntă, care ai născut cu trup pe Făcătorul tău și Dumnezeu; nu înceta a te ruga pentru cei ce laudă și se închină nașterii tale.

După catisma a doua, sedeauna mucenicilor:

Minunile sfinților Tăi mucenici, ca pe un zid nebiruit dăruindu-le nouă, Hristoase Dumnezeule, pentru rugăciunile lor, risipește uneltirile vrăjmașilor și puterea ocârmuitorilor noștri întărește, ca un singur bun și de oameni iubitor.

A morților:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi și-i sălășluiește pe dâșii în curțile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greșelile lor cele de voie și cele fără de voie și toate cele întru știință și întru neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară-Maică nenuntită, care ai purtat în pântecul tău pe Mântuitorul lumii și L-ai născut în două firi desăvârșite, Aceluia

roagă-te, împreună cu sfinții prooroci, cu mucenicii și cu cuvioșii, pentru pacea lumii și mântuirea sufletelor noastre.

Psalmul 50.

CANOA NE LE

Canonul tuturor sfinților

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pământul peste care soarele niciodată n-a strălucit, nici nu «l-a văzut, adâncul pe care «bolta cerului nu l-a văzut «secat, Israel neudat l-a trecut, «Doamne; și l-ai călăuzit pe «dânsul la muntele sfințeniei «Tale, lăudând și cântând cântare de biruință».

Trupurile dându-vă judecătorilor celor neîmblânziți, ați răbdat chinuri de nesuferit, vitejilor pătimitori, așteptând să luați de sus darurile biruinței; și v-a primit pe voi Hristos în locașurile cele veșnice, bucurându-vă și cântând cântare de biruință.

Cuvioșii, dreptii și arhieriei cei prealăudați, împlinind poruncile lui Hristos, au păstorit popoare și bine le-au călăuzit la apa cunoștinței și izvoarele dulceții după vrednicie au luat, izvorând pururea râuri de vindecări.

Pentru rugăciunile prealăudaților prooroci, ale înțelepților arhieriei și ale sfintelor femei, celor ce cu tărie au pătimit și cu îndrăzneală bărbătească puru-

rea au doborât pe stăpânitorii întunericului, îndreptează-mă, Doamne, la limanurile vieții, pe mine, care cânt cântare de biruință.

A morților:

Pe Tine Te rugăm, Dumnezeu lesne-iertătorule, odihnește în sânurile lui Avraam pe robii Tăi, Hristoase, pe care i-ai mutat cu credință din vârtoarea vieții, și-i învrednicește pe dânsii de lumina cea veșnică, trecându-le lor greșelile, ca un bun.

A Născătoarei:

Bucură-te!, strigăm ție, Prealăudată, ceea ce ai născut bucuria; luminează mintea și sufletul nostru și pe cărările cunoștinței pe toți îi îndreptează și roagă, Stăpână preacurată, pe Fiul tău și Dumnezeu, să dea tuturor iertare de păcate.

Canonul morților

Facere a lui Teofan.

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu...

Purtătorii de chinuri ai lui Hristos, prin dumnezeiască dragoste, semeția tiranilor au doborât, iar pentru credincioșii care s-au mutat, cer, preamii-lostivii, iertare și înviere.

În locașurile sfinților, în curțile Tale, Hristoase, sălășluiește pe cei mutați, Stăpâne, pentru dânsii plătind datoria cu sângele Tău cel preascump.

Cel ce ești chipul cel adevărat al înțelepciunii lui Dumnezeu, Cel ce porți toate ale Tatălui, pe cei

ce i-ai luat, Însuți odihnește-i, Îndurate, dându-le lor fericirea cea veșnică.

A Născătoarei:

Cort purtător de lumină, chivot cu chip de aur te-ai arătat, ceea ce ești cu totul fără prihană, care ai încăput pe Cuvântul cel dumnezeiesc, Cel ce S-a întrupat pentru noi și a sfărâmat puterea morții.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Inima mea cea clătinată de valurile vieții, întărește-o, Doamne, «îndreptând-o la limanul cel lin, «ca un Dumnezeu».

Nu v-a fost milă de trupul bătut cu toiege, prealăudaților ostași, fiind întăriți cu nădejtile veșnicilor frumuseți, mucenicilor.

Arhierescul veșmânt l-ați luminat cu chipurile faptelor bune, păscând turma lui Hristos la pășuni de viață.

Cuvioșii, trupul omorându-și cu înfrânarea, de viața cea dumnezeiască s-au împărtășit. Pentru sfintele lor rugăciuni, Hristoase, izbăvește-ne de primejdii.

A morților:

Celor adormiți, dăruiește-le odihna cea de acolo, Iubitorule de oameni, iertându-le ca un Dumnezeu, greșelile ce au făcut pe pământ.

A Născătoarei:

Pe tine, cea binecuvântată între femei, dacă te-a văzut ceata femeilor, au pățimit și s-au adus prinos Fiului tău, Maică Fecioară.

Canonul morților

Irmosul:

Întărește-ne pe noi cu puterea Ta, Dumnezeule-Mântuitorule, și doboară pornirile ereticilor și înalță fruntea noastră».

Mucenicii bărbătește s-au luptat, stând împotriva semeției tiranilor, și se roagă pentru cei adormiți, Hristoase.

Pe cei mutați, care s-au hrănit cu poruncile Tale, primindu-i, Preabunule, odihnește-i în locașurile Tale cele luminate.

Dumnezeule, Unule îndurate, pe cei ce i-ai ales, învrednicește-i de strălucirea sfinților, trecându-le lor greșelile.

A Născătoarei:

Lăudăm nașterea ta, Curată, prin care ne-am izbăvit de blestemul și de osânda cea dintâi, și din moarte ne-am slobozit.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut; înțele-«s-am rânduiala Ta și Te-am «preaslăvit, Unule Iubitorule de «oameni».

Cu puterea Ta, Doamne, purtătorii de chinuri puterile vrăjma-

șului au călcat și s-au făcut credincioșilor tărie și mare sprijin.

Cuvioșii toți cu bucurie se bucură și se îmbracă dumnezeieștii preoți cu dreptatea ca și cu o haină.

Să lăudăm toți pe dumnezeieștii grăitori de Dumnezeu prooroci și să cinstim pe ceata femeilor celor ce bine au săvârșit alergarea.

A morților:

Întru limanul împărăției Tale, Stăpâne, ducând pe cei ce i-ai mutat din tulburarea și din viforul vieții acesteia, odihnește-i.

Cel fără de ani acum sub ani S-a făcut din tine, Fecioară; pe Acela roagă-L să dezlege toate păcatele cele de mulți ani ale sufletului meu.

Canonul morților

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul Tău...

Pea Tine, Hristoase, de-a pururea împreună-vecuitor cu Tatăl, mărturisindu-Te cu dreaptă credință mucenicii, au fost uciși și strigă Ție: Mântuiește pe robii Tăi, pe care i-ai luat la Tine.

Hristoase, Cel ce ai fost mort între cei morți slobod, și dai viață veșnică celor morți, dăruiește acum odihnă robilor Tăi celor mutați.

Hristoase, Cel ce ai venit ca să mântuiești pe cei rătăciți, pe cei ce i-ai mutat în vrednicește-i să

locuiască raiul, îndreptându-i prin credință și prin har.

A Născătoarei:

Puterea Celui Preaînalt te-a umbrit pe tine, Fecioară, și rai al vieții te-a făcut, având în mijloc pom pe Mijlocitorul și Domnul.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Întâmpinând pe bietul meu suflet, care se luptă cu noaptea întunericului patimilor, «miluiește-l Cerescule Soare, și «strălucește în mine razele cele «ca ziua de luminoase, ca să-mi «despartă noaptea de lumină».

Vindecări izvorăsc celor bolnavi oasele mucenicilor, că, nefiind sfărâmate de răutate, au spulberat ca pe o țărână toate oasele păgânătății și zidirea noastră o îndreptează.

Legile Tale, păzind ierarhii, au păstorit pe popoare și le-au călăuzit către viața cea netrecătoare, Îndurate; iar cuvioșii au omorât tirania patimilor, cu minte desăvârșită.

Să fie cinstiți proorocii și împreună cu dâșii toți dreptii, cu credință; și să fie lăudate și dumnezeieștile femei, cele ce au viețuit cu cuvioșie și au strălucit prin chinuri pe pământ, ca niște slujitoare ale lui Hristos.

A morților:

Pea credincioșii robii Tăi pe care i-ai luat de pe pământ, așază-i

în cămărilor cerești, trecând cu vederea greșelile lor, prin bogăția bunătății Tale, Cel ce Te-ai întrupat pentru noi oamenii.

A Născătoarei:

Te lăudăm pe tine, Fecioară, prin care Dumnezeu S-a arătat pe pământ făcându-Se om și strigăm: Bucură-te, ogorule bine-roditor, care ai rodit pe Spicul cel de taină, Care hrănește toată suflarea!

Canonul morților

Irmos: Din noapte, strigăm Ție...

Doamne, primind rugăciunile mucenicilor, sufletele cele ce le-ai mutat, împreună cu aleșii Tăi, le numără.

Zis-ai mai înainte că nu va vedea moartea cel ce crede întru Tine. Drept aceea, odihnește, Stăpâne, pe cei mutați.

Doamne, învrednicește pe robii Tăi să câștige frumusețea casei Tale și dulceața împărtășirii Tale.

A Născătoarei:

Cuvântul cel de-a pururea veșnic cu Tatăl, din Fecioară întrupându-Se, a omorât cu moartea pe moarte.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Precum ai izbăvit pe proorocul din fiara mării, Doamne, și «pe mine scoate-mă din adâncul «necuratelor patimi, rogu-mă, ca «să privesc mai departe spre «Biserica Ta cea sfântă».

Mucenicii, dându-și la băta trupurile în mâinile tiranilor, se veseleau cu sufletul; că vedeau cu adevărat dumnezeiasca desfătare cea veșnică și dumnezeieștile răsplătiri.

Hristoase, Tu ești slava înțelepților arhieriei și a cuviosilor; cu rugăciunile lor miluiește pe poporul Tău, pe care l-ai câștigat cu sângele Tău, ca un iubitor de oameni.

De la Tine, Doamne, luminându-și mintea proorociei, arată de departe deslușit cele ce au să fie; iar femeile, cu puterea Ta, stăpânirea vrăjmașului au biruit-o prin înfrânare și prin pătimire.

A morților:

Doamne, pe credincioșii robii Tăi, cei mutați de la noi, cu cetele aleșilor Tăi împreună numărându-i, odihnește-i, Bunule, trecându-le cu vederea toate greșelile lor, pentru bunătatea Ta.

A Născătoarei:

Doamne, Cel ce la început ai făcut pe Eva, în pântecul Fecioarei intrând, ai lucrat a mea înnoire, în chip de rob îmbrăcându-Te, Stăpânul tuturor.

Canonul morților

Irmosul:

Învăluitu-m-a adâncul, mor-mânt s-a făcut mie chitul; dar «eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, și dreapta Ta «m-a mântuit Doamne».

Oștile mucenicilor Tăi, Hris-toase, urmând puterilor celor de sus, Te roagă să dăruiești celor mutați îndulcirea cea de la Tine, Iubitorule de oameni.

În locuri de liniște, în locurile strălucirii sfinților, în locuri de odihnă, sălășluiește pe robii Tăi pe care i-ai luat, ca un iubitor de oameni.

Curățește pe robii Tăi și le dă lor iertare greșelilor, rugămu-ne, și de viața cea nepieritoare și de moștenirea cea fericită învrednicește-i.

A Născătoarei:

Minunea zămislirii tale cea fără de sămânță, ce cuvânt poate să o spună, ceea ce ești cu totul fără prihană? Că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a venit prin milostivire către noi.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Rugăciunea tinerilor, stingătoare de foc s-a dovedit, «răcoritoare a cuptorului, pro-
«povăduitoare a minunii, nea-
«prinzând și nici arzând pe cei
«ce cântau laude Dumnezeului
«părinților noștri».

Voi, măriților mucenici, fiind aprinși cu văpaia chinurilor celor cumplite, v-ați arătat și mai fierbinte dragostea cea către Domnul, Care vă răcorea prin gândul cel binecinstitor.

Cu înțelepciunea Duhului împo-
dobindu-vă, înțelepților, pe cre-

dincioși i-ați povățuit, cu sfin-
țenie slujind Evanghelia Ha-
rului. Deci, ca pe niște slujitori ai
lui Dumnezeu, vă laudăm pe voi.

Omorându-vă trupul cu multe
dureri, cuvioșilor, de viața ce va
să fie v-ați învrednicit; pe aceasta,
rugați-vă să o dobândim și noi,
cei totdeauna omorâți de ață-
țările patimilor.

Pe voi, preafericită ceată a proo-
rocilor lui Dumnezeu și adu-
narea femeilor, care bine v-ați
nevoit prin înfrânare și prin
pătimire și ați doborât pe vrăj-
mașul, cu credință vă laudăm.

A morților:

Cuvântule, Cel ce ești viața tu-
tutor, numărându-Te cu cei
morți, pe cei ce acum au lăsat
tulburarea vieții, îndreptează-i
către limanul Tău cel dumneze-
iesc, trecându-le cu vederea
păcatele lor, Bunule.

A Născătoarei:

Cei ce te cinstim pe tine cu
dreaptă credință, Născătoare de
Dumnezeu, prin mijlocirea ta,
Stăpână, să ne izbăvim de focul
și de întunericul cel veșnic și de
vrăjmașii cei nevăzuți care se
războiesc cu noi.

Canonul morților

Irmos: Cel ce în cuptorul cel cu foc...

Învrednicește, Mântuitorule,
pe cei mutați, să se umple
acum de lumina Ta cea neapro-
piată, pentru rugăciunile purtă-
torilor Tăi de chinuri.

În Biserica celor întâi-născuți, primește Hristoase îndurate, pe cei ce s-au sfârșit întru dreapta credință.

Pe robii Tăi cei împodobiți cu hainele nestricăciunii, care s-au mutat la Tine, Mântuitorule, odihnește-i.

A Născătoarei:

Pornirea morții ai curmat, Preacurată, zămislind fără de sămânță pe viața cea de o ființă, întru totul Curată.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Adunarea îngerilor, soborul oamenilor, pe Împăratul și «Ziditorul a toate, lăudați-L, «preoți, diaconi binecuvântați-L, «popoare preaînălțați-L întru «toți vecii».

Înotând peste oceanul chinurilor, pătimitorilor, cu ocârmuirea Cuvântului, în valurile sângiurilor ați înecat toate tabelele vicleanului și viețuiți în veci.

Înțelepți fiind, sfinților slujitori, turma cea încredințată vouă la apa drepte credințe ați păstorit-o cu credincioșie; și de dulceața izvorului cel frumos cu adevărat vă desfățați în veci.

Luminători ai credincioșilor v-ați arătat, cuviosilor, ca unii care ați săvârșit fapte ale luminii și la dumnezeiasca lumină v-ați mutat. Rugați-vă

lui Hristos să ne izbăvească pe noi de întuneric.

Bucură-te, adunarea femeilor, care ai săvârșit lupta cea plină de chinuri de multe feluri! Veselește-te și tu, ceată a proorocilor și a dreptilor celor ce ați bineplăcut lui Hristos în veci!

A morților:

Sabia ceea ce se învârtea, fă-o, Stăpâne, să treacă fără de oprire peste robii Tăi cei mutați din viață, sălășluindu-i pe dâșii înăuntrul raiului ca un îndurat.

A Născătoarei:

Ca pe o poartă ce duce către dumnezeiasca intrare, ca pe o scară a lui Dumnezeu cu bun suș, ca pe o călăuză nerătăcitoare a celor ce se mântuiesc, pe Fecioara Maria cea plină de daruri să o lăudăm.

Canonul morților

Irmos: Pe Fiul și Dumnezeu...

Cel ce ai primit luptele sfinților mucenici și pentru dâșii pe cei adormiți întru credința Ta îi odihnești, pe Tine, Mântuitorule, Te lăudăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Cu strălucirile slavei Tale, celei mai presus de lume, învrednicește ca un îndurat să se lumineze cei mutați de la noi, care Te laudă pe Tine, Mântuitorule, și Te preaînălță întru toți vecii.

Cu cetele sfinților așază, iar în sânurile lui Avraam împreună cu Lazăr numără pe cei pe care

i-ai mutat, care Te laudă pe Tine, Mântuitorule, și Te preaînălță întru toți vecii.

A Născătoarei:

Maică Fecioară, cea împodobită cu frumusețea curăției, făcuto-Te-ai locaș binefăcător al bunecuviințe. Pentru aceea, Te lăudăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pentru că ți-a făcut ție mărire Cel puternic, arătându-te pe «tine după naștere Fecioară cu-rată, ca pe ceea ce fără de «sămânță ai născut pe Făcătorul «tău; pentru aceea, te mărim, «Născătoare de Dumnezeu».

Păstorii slujitori de cele sfinte, ceata sfinților prooroci, mulțimea cea nenumărată a drepților, adunarea mucenicilor, cu sfinte cântări să-i ferici-m, că ei se roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Adunarea cea înțeleaptă a sfinților, ca una care în chip minunat s-a nevoit, cu arătări de multe minuni acum s-a preamărit. Pentru rugăciunile lor, minunate Doamne, arată către toți milele Tale cele minunate.

Împreună cu sfinții mucenici, pe mulțimea cea fără de număr a femeilor celor ce bine au săvârșit călătoria și cu dragoste au pătimit și s-au nevoit, să le

fericim cu credință, ca pe cele ce sunt împreună cu cetele îngerilor.

A morților:

Mulțimea tuturor sfinților Te roagă pe Tine, Cuvântule: Odihește mulțimea celor ce s-au mutat întru credință de pe pământ, pentru mulțimea milei, trecându-le cu vederea cele făcute de dânșii în viață, mult Milostive.

A Născătoarei:

Ca un stricat la minte, multe păcate am făcut, Fecioară, și aștept deci pedeapsa, de care izbăvește-mă pe mine, cel ce alerg cu inimă neîndoită la dumnezeiescul tău acoperământ, Ceea ce ești singură ocrotitoarea credincioșilor.

Canonul morților

Irmosul:

Pe tine, Maica lui Dumnezeu, ceea ce, mai presus de minte «și de cuvânt, în chip de negrăit «ai născut în timp, pe Cel mai «presus de timp, credincioșii cu «un cuget te mărim.

Sfincii mucenici, pentru sfintele lupte luând răsplătirea, Te roagă acum, Mântuitorule, să dăruiești iertare celor ce întru credință s-au mutat.

Omorâre ai răbdat, Cel ce ești singur fără de moarte, Care dăruiești morților, ca un îndurat, învierea și strălucirea nemuririi.

Îndreptatu-ne-ai pe noi cei căzuți în moarte și pe care ne-ai înălțat să nădăjduim viața cea veșnică, pe care, Mântuitorule, dăruiește ca să o câștige robii Tăi.

A Născătoarei:

Umbrele Legii au trecut după nașterea ta; adevărul a strălucit, Harul s-a dăruit, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceea, pe tine te mărim.

LA LAUDE

Stihirile mucenicești:

Sfinții mucenici pe pământ s-au nevoit, gerul au răbdat și focului au fost dați, apa pe ei i-a luat. Al lor este glasul: Trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos pe noi la odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Purtătorii Tăi de chinuri, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca și cum ar fi fost fără de trup au răbdat în chinuri, numai o nădejde în minte având: desfătarea de bunătățile cele făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, lumii Tale dăruiește pace și sufletelor noastre mare milă.

În chinuri fiind sfinții, bucurându-se, strigau: Învoieli de schimb cu Stăpânul sunt nouă acestea; că, în locul rănilor ce ni se fac pe trupuri, îmbrăcăminte luminoasă va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununile; în loc de temnițe, raiul; și

în loc de osândirea cea cu făcătorii de rele, viețuirea cea împreună cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

A morților:

Nu este nimic din cele plăcute în viață, care să nu treacă: nici bogăție, nici împărăție, nici floarea tinereților; că moartea pe toate deopotrivă le strică și urmează cele nepieritoare; că se seamănă într-o stricăciune și înviază într-o nestricăciune; se seamănă într-o necinste și se ridică într-o mărire. Pentru aceasta, Hristoase, pe robii Tăi, pe care i-ai primit, odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **A Născătoarei:**

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu; rugăciunile noastre nu le trece cu vederea într-o necazuri, ci din primejdii ne izbăvește pe noi, Una curată, Una binecuvântată.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihirile morților:

Facere a lui Teofan.

Glasul al 5-lea

Podobie: Bucură-te, cămara...

Întru strălucirea feței Tale, Hristoase, ca un îndurat, așază pe cei mutați, sălășluindu-i în loc cu verdeață, la apele desfătării Tale celei curate și dumnezeiești, în sânurile cele de odihnă ale strămoșului Avraam, unde lumina Ta strălucește curat, și se revarsă izvoarele

bunătăților; unde saltă, veselindu-se luminat, cetele tuturor dreptilor, prin a Ta bunătate; cu care împreună-numărând pe robii Tăi, dăruiește-le lor mare milă.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Binevoiește, Îndurate, să cânte cu glas întru totul plăcut și să slăvească puterea Ta cei ce s-au mutat de la cele vremelnice la Tine, Stăpânul tuturor și Iubitorul de oameni, dându-le să se lumineze cu frumusețea poadoabei Tale și să se bucure de împărtășirea Ta cea dulce și îmbucurătoare, și să se desfășeze mai luminat, unde îngerii dănuiesc împrejurul scaunului Tău, și cetele sfinților cu bucurie stau împrejur; împreună cu aceștia dăruiește robilor Tăi odihnă și mare milă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Acolo unde este ceata proorocilor și mulțimile apostolilor și ale mucenicilor și toți cei ce s-au îndreptat din veac cu mântuirea Ta patimă și cu sângele prin care ai răscumpărat pe omul cel rob, odihnește pe cei ce au adormit întru credință, ca un iubitor de oameni, iertându-le câte au păcătuit; că Tu singur fără de păcate ai viețuit pe pământ, singur sfânt și singur slobod între cei morți. Pentru aceea, dăruiește odihnă robilor Tăi și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Slobozitu-ne-ai pe noi, cei robiți de legea păcatului, Stăpână Maică-Fecioară, zămislind în pantece pe Dătătorul de lege și Împăratul Hristos, prin Care ne îndreptăm în dar și în har. Pe Acela roagă-L să se scrie în cartea vieții sufletele celor ce te mărturisesc pe tine Maică a lui Dumnezeu, ca, izbăvindu-se prin mijlocirea ta, ceea ce ești cu totul fără de prihană, să câștige mântuirea cea mult dorită a Fiului tău, laudându-L pe El, Care dă lumii mare milă.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Tâlharul pe Cruce, crezând în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit fără înconjur, din inimă strigând: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Murind, mucenicilor, ați nimicit pe vrăjmașul începător al răutății, și, încununăți cu dumnezeiești biruințe, v-ați suit la cele de sus și stați înaintea lui Dumnezeu, Împăratul a toate.

Cu lumina preoției, luminându-se arhieriei, s-au preamărit și mulțimea cuviosilor a câștigat viața cea pururea fiitoare; pentru aceea, se fericesc.

A morților:

Stăpâne Mântuitorule, pe cei pe care i-ai mutat, sălășluiește-i cu

cetele celor aleși, în loc de odihnă, trecându-le cu vederea, Cuvântule, păcatele lor cele de pe pământ.

Slavă...

O, Treime!, îndură-Te, pentru luptele arhierilor și ale mucenicilor celor cinstiți, și dăruiește

celor ce cu credință au adormit, mântuirea sufletului și mare milă.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Cel neîncăput nicăieri L-ai încăput, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită, și L-ai născut mai presus de fire și de cuvânt; pe Acela roagă-L ca să fie îndurat nouă tuturor.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL AL ȘASELEA

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun 4 stihiri: cele 3 stihiri ale Învierii de la Vecernia mare, cântând pe cea dintâi de două ori.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Biruință purtând asupra iadului,
Hristoase...

Astăzi Hristos, moartea călcând...

De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea...

(Caută la Vecernia Mare).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Cuvine-se, cu adevărat, să te fericism pe tine, Născătoare de Dumnezeu; că, în sfântul și preacuratul tău pântece intrând Făcătorul tuturor, trup S-a făcut, nu schimbând firea, dar-nici cu nălucire săvârșind rânduiala, ci unindu-Se după ipos-

tas cu trupul cel luat din tine și însuflețit cu suflet cuvântător și care avea ființa în Sine Însuși. Pentru care, cu dreaptă credință facem osebirea în două firi arătate. Pe Acela roagă-L, cinstită și Preasfântă, să ne trimită nouă pace și mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii:

Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule...

(Caută la Vecernia Mare).

Apoi Stihirile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih: Pomeni-voi numele Tău în tot neamul și neamul...

Podobie: Toată nădejdea...

Dumnezeu, Cel mai presus de ani, precum a făgăduit de demult cu jurământ strămoșului tău, în

anii cei de pe urmă a și făcut, ieșind din pântecul tău cel dumnezeiesc, Curată; căci, cu adevărat, a răsărit din tine Domnul Cel ce ține în palmă toate. Pe Acela fă-L și mie milostiv în ceasul judecății, Fecioară Marie, ca să câștig împărăția Lui prin săvârșirea faptelor bune și prin omorârea patimilor.

Stih: Ascultă fiică, și vezi și pleacă urechea ta, și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

Isaia, prin pătrunderea minții, de demult a proorocit despre tine, Fecioară, că aveai să naști pe Ziditorul a toată făptura, o, Cinstită întru totul Curată! Că tu singură te-ai arătat din veci cu totul fără prihană. Pentru aceasta, mă rog ție, Fecioară: Sufletul meu cel întinat curățește-l și mă fă părtaș dumnezeieștii străluciri a Fiului tău și stării de-a dreapta Lui, când va ședea ca să judece toată lumea, precum este scris.

Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Pieire a morții s-a arătat prin nașterea ta, că tu Fecioară, ești locaș al Vieții celei nestricăcioase. Pentru aceea, mă rog ție: Înviază-mă pe mine, cel ce zac în groapa iadului patimilor mele, Fecioară, și călăuzește-mă spre bucurie și spre viață și la fericita răsplătire și învrednicește-mă de bucuria cea nepieritoare și dumnezeiască,

unde este desfătarea cea de-a pururea vecuitoare, unde este Lumina cea neînserată.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Veniți toate neamurile să lăudăm cu glas de bucurie pe Preasfânta Fecioară și Născătoare de Dumnezeu, Curățitoarea firii omenești, comoară a nespuselor minuni; că printr-înșă s-au făcut lucruri minunate: Cel fără de început Se începe, Cuvântul Se întrupează, Dumnezeu om Se face, ca pe om să-l facă Dumnezeu, nu prin schimbarea firilor, ci prin unirea cea după ipostas; pentru că unul este din cele două firi deosebite, fără despărțire fiind cunoscut în două firi desăvârșite, Același și cu voința și cu lucrarea după amândouă ființele încredințând adevărul economiei celei mântuitoare, Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce dă lumii curățire, pace și mare milă.

SĂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Învierii:**

Stih: Scoate din temniță sufletul meu ca să laude numele Tău.

Biruință purtând, Hristose, Asupra iadului, pe Cruce Te-ai suit, ca pe cei ce ședeau în întunericul morții să-i înviezi împreună cu Tine, Cel ce ești între morți slobod; Cel ce izvoarăști viață din lumina Ta, Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Astăzi Hristos, moartea călcând, a înviat, precum a zis, și bucurie lumii a dăruit; ca toți, glăsuind cântarea, așa să zicem: Izvorule al vieții, Lumina cea neapropiată, Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea, unde vom fugi noi, păcătoșii? În cer? Însuți locuiești. În iad? Moartea ai zdrobit. Întru adâncurile mării? Acolo este mâna Ta, Stăpâne. La Tine scăpăm, înaintea Ta căzând, ne rugăm: Cel ce ai înviat din morți, miluiește-ne pe noi.

Alte Stihiri, ale lui Anatolie.

Stih: Fie urechile Tale luând aminte la glasul rugăciunii mele.

În Crucea Ta, Hristoase, ne lăudăm și învierea Ta o cântăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeuul nostru, afară de Tine pe altul nu știm.

Stih: De Te vei uita la fărâdelegi Doamne, Doamne, cine va suferi, că la Tine este milostivirea.

Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că, răbdând Crucea, cu moartea pe moarte a zdrobit.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău; nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Slavă puterii Tale, Doamne, că ai zdrobit pe cel ce avea stăpânia morții; înnoitu-ne-ai pe

noi prin Crucea Ta, dăruindu-ne viață și nestricăciune.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Îngroparea Ta, Doamne, legăturile iadului zdrobindu-le, le-a rupt. Învierea cea din morți lumea a luminat, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă are);**

Și acum..., **a Născătoarei (Dogmatica):**

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda preacurată nașterea ta? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Același din tine, cea curată, a ieșit în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi, nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii:

Învierea Ta, Hristose Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, iar pe noi pe pământ ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvim.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Porțile cele de aramă zdrobindu-le, și încuietorile iadului sfărâmându-le, ca un Dumnezeu atotputernic, neamul omenesc cel căzut l-ai înviat. Pentru

aceasta, și noi cu un glas strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Din stricăciunea cea de demult vrând Hristos să ne îndrepteze, pe Cruce S-a pironit și în groapă a fost pus. Pe Care miroșițele femei cu lacrimi căutându-L, plângând, grăiau: Vai nouă, Mântuitorul tuturor, cum ai primit să Te sălășluiești în groapă? Iar voind să Te sălășluiești, cum ai fost furat? Cum ai fost mutat? Și ce loc a ascuns trupul Tău cel de viață purtător? Ci, Stăpâne, precum ai făgăduit, arată-Te nouă și fă să înceteze de la noi tânguirea cea cu lacrimi. Iar plângând ele, Îngerul către dânsule a strigat: Încetând voi plângerea, spuneți apostolilor că a înviat Domnul, dăruind lumii curățire și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Răstignindu-Te, precum ai voit, Hristoase, și moartea cu îngroparea Ta prădând, a treia zi ai înviat întru slavă, ca un Dumnezeu, dăruind lumii viață fără de sfârșit și mare milă.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă are);**

Și acum..., **a Născătoarei, glasul al 6-lea:**

Făcătorul și Izbăvitorul meu, Hristos Domnul din pântecel tău ieșind, Preacurată, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a

slobozit. Pentru aceasta, ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără încetare, ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te, Stăpână, apărătoarea și acope-rământul și mântuirea sufletelor noastre!

Troparul Învierii:

Puterile îngerești la mormântul Tău, și străjerii au amorțit; și sta Maria la mormânt, căutând preacuratul Tău trup. Prădat-ai iadul, nefiind ispitit de dânsul. Întâmpinat-ai pe Fecioara, dăruind viață, Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Al Născătoarei:

Cel ce pe cea binecuvântată ai numit-o Maică a Ta, venit-ai la patimă, prin hotărâre de bună voie și strălucind pe Cruce, vrând să cauți pe Adam, ai grăit îngerilor: Bucurați-vă împreună cu Mine, că s-a aflat drahma cea pierdută. Cel ce pe toate cu înțelepciune le-ai rânduit, slavă Ție!

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ

CANONUL SFINTEI TREIMI

Cântarea I:

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Lăudăm trei Ipostasuri dumnezeiește-începătoare, ale unei Ființe, pe un chip neschimbat, pe bunul Dumnezeu, Cel iubitor de oameni, Care dăruiește nouă curățire de greșeli.

Doamne, Cel ce ești Unul mai presus de ființă și întreit-strălucitor după Fețe întru o Dumnezeuire, înțelepțește-ne pe noi și ne învrednicește de strălucirea Ta cea dumnezeiască.

Slavă...

Ca pe o mireasă împodobind Pavel Biserica cea dintre păgâni, a învățat-o să se închine Ție, Dumnezeu Unul în trei Ipos-tasuri, de la Care și prin Care și întru Care toate s-au făcut.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Din pântecel tău, Născătoare de Dumnezeu, a ieșit Soarele cel ceresc și ne-a luminat pe noi cu razele Dumnezeirii celei în trei străluciri. Pe Care lăudându-L cu dreaptă credință, pe tine te ferim.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt ca Tine...

Împodobind cetele cele cerești, Dumnezeule, Cel ce ești în trei lumini, le-ai făcut să-Ți cânte Ție cu glasuri întreit sfinte; cu care primește-ne și pe noi cei ce lăudăm a Ta bunătate.

Pe Tine, lăudându-Te, dumnezeiască Începătorie, cea Una neschimbată, întreită după chip și singură, Te rugăm cu căldură, să ne trimiți acum iertare de păcatele cele multe.

Slavă...

Părinte, Mintea cea fără de început, Cuvântule al lui Dumnezeu, Cel de un chip și Duhule dumnezeiesc, Cel bun și drept,

pe cei ce laudă cu credință puterea Ta păzește-i, ca un îndurat.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pășunea stricăciunii a oprit-o, om după ființă făcându-Se Dumnezeul meu în pântecel tău, Curată, și pe începătorii neamului din osânda cea dintâi singur i-a slobozit.

SEDEALNA:

Podobie: Plinind rânduiala...

Stăpâne Dumnezeule, caută din cer și vezi umilința noastră, ca un îndurat, și Te milostivește, Preabunule Iubitorule de oameni; că de nicăieri nu avem nădejde să dobândim iertare de răutățile pe care le-am făcut. Pentru aceasta, fii cu noi, și nimeni nu va fi împotriva noastră.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, caută din cer, vezi durerile rănilor noastre, și te milostivește, Preacurată, și vindecă fierbințeala cugetului, răcorind-o cu mila ta și strigând robilor tăi: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

Unime întreit luminătoare, înalță gândul și sufletul și inima cântăreților Tăi degrab le ridică, și de strălucirea și lumina Ta îi învrednicește.

Schimbă-mă și mă strămută de la toată răutatea la fapta bună, Treime, ceea ce ești singura fără

de chip și neschimbată, cu razele Tale luminându-mă.

Slavă...

Gândind cu înțelepciune, ai înființat mai întâi cetele îngerilor cele slujitoare bunătății Tale, Unime, ceea ce ești în trei Ipostasuri; cu acelea primește și lauda mea.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Dumnezeu cel veșnic, Cel din fire nezidit, luând firea omească cea zidită, din nou i-a dat chip în pântecul tău cel sfânt, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Noi, cei ce Te gândim o fire dumnezeiește-începătoare, Una și în trei Lumini, purtătoare de grijă și mântuitoare și atotțiitoare, Stăpâne, la Tine alergăm din noapte, cerând iertare de greșeli.

Părinte, Cel fără de început și Dumnezeule, și Fiule, Cel împreună-veșnic, și Duhule Sfinte, Treime atotstăpânitoare, întărește pe cei ce Te laudă și-i mântuiește de toată asupreală și necazul.

Slavă...

Îndreptându-mă cu strălucirile cele dumnezeiește-lucrătoare, și spre bună-plăcerea Dumnezeirii Tale celei în trei Ipostasuri, călăuzindu-mă pururea, Soare al slavei, fă-mă părtaș al împărăției celei de sus.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce pe toate le porți și le păzești cu mâna Ta cea atotputernică, Cuvântule Cel neschimbat al lui Dumnezeu, ferește și păzește pe cei ce Te slăvesc, pentru rugăciunile dumnezeieștii Maici, care Te-a născut.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Dumnezeiască începătorie în trei Lumini, dăruiește înțelepciune și înțelegere celor ce Te laudă și cu razele frumuseții celei făcătoare de lumină a bunătății Tale învrednicește pe toți să se lumineze (**de două ori**).

Slavă...

Lumină nedespărțită după Ființă, în trei Străluciri, atotputernică, neapropiată, luminează inimile celor ce cu credință laudă puterea Ta, și spre dumnezeiască dragoste întraripează-i.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Întru tine, Pururea Fecioară, S-a sălășluit în chip văzut Atotțitorul și Domnul și pe oameni i-a învățat să se închine unui Chip în trei Străluciri al Dumnezeirii.

SEDEALNA:

Podobie: Plinind rânduiala...

Părinte și Fiule, și Duhule Sfinte, caută spre noi cei ce ne închinăm Ție cu credință și slăvim puterea Ta, Milostive, noi cei din țărână, împreună cu cei de foc; că pe altul afară de Tine nu știm; și strigă celor ce Te laudă pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Caută spre noi, Prealăudată Născătoare de Dumnezeu, strălucește lumina inimilor celor întunecate și luminează turma ta, Preacurată; căci toate câte le voiești, le și poți, ca ceea ce ești Maica Ziditorului tău; și strigă celor ce se roagă ție: Eu sunt cu voi, și nimeni împotriva voastră.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă...

Voință plină de tărie dăruiește-mi mie, Unime întreit-luminătoare după Fețe, ca să păzesc și să plinesc dumnezeieștile porunci, și totdeauna să cânt Ție cu credință: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Cel ce după unimea Firii ești lăudat în chip de negrăit ca un singur Dumnezeu, dar după Fețe porți numărul Treimii, păzește-ne pe noi pe toți de încercările cele de multe feluri și de strâmtorări.

Slavă...

Slăvimu-Te pe Tine, Dumnezeule, Cel unul după Ființă, de aceeași Fire și împreună-veșnic, Treime, ceea ce prin însușirile fără de amestecare ale Fețelor, pui înainte limpede deosebirea, în chip neschimbat.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Dumnezeu cel mai presus de ființă a luat din pântecul tău cel neprihănit, Preacurată, făp-

tura noastră cu iubire de oameni în chip văzut și pe toți i-a învățat să strige: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât...

Curățire de greșeli degrab dăruiește-mi mie și izbăvire de patimile cele de multe feluri, Treime de un singur chip și Unime cu trei Ipostasuri, ca să Te slăvesc întru toți vecii.

Cel ce ai spus: Milă voiesc, ca un Dumnezeu îndurat, Unime întreit luminătoare și Treime de o ființă, miluiește pe toți cei ce slăvesc a Ta bunătate.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Fiul cel născut din Tatăl, Lumina cea veșnică, Lumina cea împreună-veșnică, împreună și pe Duhul, Lumina cea purcezătoare, cu credință Îl slăvim și Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născut-ai oamenilor pe Doctorul, Preacurată, pe Hristos-Domnul, Cuvântul cel Atotputernic, care vindecă de rana cea strămășească pe toți cei care Îl preaînălță pe Dânsul în veci.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Irmosul:

Din văpaie rouă ai izvorât cuvioșilor și jertfa dreptului «cu apă ai mistuit-o, că toate le

«faci, Hristoase, numai cu voia.
«Pe Tine Te preaînălțăm întru
«toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu
este cu puțință oamenilor,
«spre Care nu cutează a căuta
«cetele îngerești; iar prin tine,
«Preacurată, S-a arătat oame-
«nilor Cuvântul întrupat, pe
«Care slăvindu-L cu oștile ce-
«rești, pe tine te fericism».

Cetele heruvimilor, neputând a
vedea strălucirea frumuseții
Tale, Stăpâne, cu aripile se
acopăr și neîncetat strigă între-
ită-cântare, slăvind Stăpânia
cea în trei Ipostasuri a dum-
nezeieștii Tale Începătorii cea
Una.

Strălucirile Tale dă-le inimilor
robilor Tăi, Soare neapus, și le
luminează sufletele, și-i iartă de
greșelile cele multe, Unule a tot
îndurate și în trei Ipostasuri, și
învrednicește-ne de viața Ta cea
fără de stricăciune.

Dumnezeire, ceea ce ești Lu-
mina de aceeași cinstire și în trei
Luminători și de lumină făcă-
toare, luminează pe cei ce cântă
Ție cu credință și-i mântuiește
de întunecată lucrarea cea rea,
și-i învrednicește de locașurile
Tale cele prealuminate, ca un
preabun.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu înțelepciune a zidit pe om
odinioară Fiul tău, Fecioară, și

după ce s-a stricat, iarăși l-a
zidit prin tine, Prealăudată, și
de dumnezeiasca lumină a
Razei celei neînserate a umplut
pe toți cei ce te măresc pe tine
pururea, adevărată Născătoare
de Dumnezeu.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelnele Învierii:

Mormântul deschis fiind și
Miadul tânguindu-se, Maria
a strigat către apostolii cei
ascunși: Ieșiți, lucrătorii viei,
propovăduiți vestea învierii,
înviat-a Domnul, dând lumii
mare milă.

Slavă...

Doamne, înaintea mormântului
Tău stătea Maria Magdalena și
plângea; și, crezându-Te pe Tine
grădinar, zicea: Unde ai ascuns
pe Viața cea veșnică? Unde ai
pus pe Cel de pe scaunul heru-
vimilor? Că cei ce-L străjuiau
pe El, de frică au amorțit. Sau
pe Domnul meu dați-L mie, sau
cu mine strigați: Cel ce ai fost
între morți și pe morți i-ai
înviat, slavă Ție!

Și acum..., **a Născătoarei:**

Vestit-a mai dinainte Ghedeon
zămislirea și a tâlcuit David
nașterea ta, Născătoare de
Dumnezeu: Că S-a pogorât ca o
ploaie peste lână Cuvântul în
pântecele tău și ai odrăslit fără
sămânță, Pământule sfinte, pe

Mântuirea lumii, pe Hristos Dumnezeu nostru, ceea ce ești plină de daruri.

După catisma a doua, sedelnele Învierii, aceeași podobie:

Viața în mormânt zăcea și pecetea peste piatră era pusă. Ca pe un împărat adormit, străjuiau ostașii pe Hristos; și, pe vrăjmașii Săi cu orbire lovindu-i, a înviat Domnul.

Slavă...

Închipuit-a de mai înainte Ionă îngroparea Ta, iar Simeon a tâlcuit scularea cea dumnezeiască, nemuritorule Doamne; că Te-ai pogorât ca un mort în groapă, Cel ce ai zdrobit porțile iadului; dar ai înviat fără stricăciune, ca un Stăpân, spre mântuirea lumii, Hristoase Dumnezeu nostru, Cel ce ai luminat pe cei din întuneric.

Și acum..., a Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, pe Cel ce S-a pironit de voie pe Cruce și a înviat din morți, pe Hristos Dumnezeu nostru, să mântuiască sufletele noastre.

După: Fericiți cei fără prihană... și Binecuvântările Învierii:

IPACOI:

Cu moartea Ta cea de voie și de viață făcătoare, Hristoase, porțile iadului sfărâmându-le, ca un Dumnezeu, ne-ai deschis nouă raiul cel de demult; și,

înviind din morți, ai izbăvit din stricăciune viața noastră.

ANTIFOANELE

Antifonul 1:

La cer ochii mei ridic, către Tine, Cuvântule: Milostivește-Te spre mine, ca să viez Ție.

Miluieste-ne pe noi, defăimații, făcându-ne vase de bună treabă Ție, Cuvântule.

Slavă..., Și acum...

În Sfântul Duh este începutul a toată mântuirea; de suflă spre cineva Acesta, după vrednicie, curând îl ridică din cele de pe pământ, îl întraripează, îl crește, și sus îl așază.

Antifonul 2:

De n-ar fi fost Domnul întru noi, nimeni dintre noi n-ar fi putut sta împotriva vrăjmașului; că cei ce biruiesc, de aici se înalță.

Cu dinții lor să nu fie apucat sufletul meu, ca o pasăre, Cuvântule. Vai mie! Cum mă voi izbăvi de vrăjmași, iubitor de păcate fiind?

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt este îndumnezeirea tuturor, bunăvoința, înțelegerea, pacea și binecuvântarea; că întocmai lucrător este cu Tatăl și cu Cuvântul.

Antifonul 3:

Cei ce nădăjduiesc în Domnul, pentru vrăjmași sunt înfricoșători și tuturor minunați, că sus privesc.

Întru fărâdelegi mâinile sale nu-și tinde ceata dreptilor, ajutător avându-Te pe Tine, Mântuitorule.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh este stăpânia peste toate, Căruia se închină oștile cele de sus, cu toată suflarea celor de jos.

PROCHIMENUL:

Doamne, înalță puterea Ta și vino ca să ne mântuiești pe noi.

Stih: Cel ce paști pe Israel, ia aminte.

Apoi: Toată suflarea să laude..., **Evanghelia Învierii de rând**, Învierea lui Hristos văzând... și Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Învierii

Cântarea I:

Irmosul:

Ca pe uscat umblând Israel, cu picioarele prin adânc, pe «Faraon prigonitorul văzându-l înecat, striga: Să cântăm lui «Dumnezeu cântare de biruință».

Bunule Iisuse, tinzându-Ți palmele pe Cruce, toate le-ai umplut de bunăvoința Tatălui. Pentru aceasta, Îți cântăm toți cântare de biruință.

Cu teamă, ca o roabă la poruncă, apropiatu-s-a moartea de Tine, Stăpânul vieții, Cel ce printr-însa ne dai nouă înviere și viață fără sfârșit.

A Născătoarei:

Primind pe Ziditorul tău, precum Însuși a voit, întrupat fără sămânță, mai presus de minte, din pântecul tău, Curată, te-ai

arătat cu adevărat Stăpână a fapturilor.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe Cel ce a acoperit cu valul...

Înaintea divanului lui Pilat, la judecată fără de lege, stătut-a de bună voie, ca un vinovat, Judecătorul; și de mâna nedreptății peste obraz a fost lovit Dumnezeu, de Care se cutremură pământul și cele cerești.

Întinsu-Ți-ai palmele Tale cele dumnezeiești, Mântuitorule, pe preacurată Crucea Ta cea de viață făcătoare și ai adunat spre cunoștința Ta, Stăpâne, pe neamurile cele ce cinstesc slăvita Ta răstignire, Doamne.

A Crucii și a Născătoarei:

A stat cea fără prihană lângă Crucea Ta, Mântuitorule, vărsând izvoare de lacrimi, privind la roadele de sânge cele din coasta Ta, Hristoase, și slăvind îndurarea Ta cea neasemănată.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel..

Gustând Eva din mâncarea cea din pom, a neascultării, a adus blestemul, dar tu, Curată, l-ai dezlegat, născând pe Hristos, începătura binecuvântării.

Ceea ce pe Hristos, Mărgăritarul fulgerului dumnezeiesc, L-ai născut, negura patimilor și tulburarea greșelilor mele risipește-le, Curată, cu lumina strălucirii tale.

Pe aşteptarea neamurilor a văzut-o de mai înainte Iacob în chip tainic, cu ochii minţii, pe Dumnezeu cel întrupat din tine, Care ne mântuieşte pe noi prin mijlocirea ta.

Când n-au mai fost ocârmuitori din seminţia lui Iuda, Preacurată, Fiul tău şi Dumnezeu ieşind povăţuitor peste marginile pământului, acum cu adevărat a împărătit.

Canonul Învierii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Nu este sfânt ca Tine, Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălţat fruntea cre-
«dincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai
«întărit pe noi pe piatra mărtu-
«risirii Tale».

Pe Dumnezeu văzându-L răstignit cu trupul, zidirea se pierdea de frică; dar s-a ținut tare cu palma cea cuprinzătoare, a Celui ce S-a răstignit pentru noi.

Moartea, prin moarte fiind nimicită, zace ticăloasa fără suflare; că, nerăbdând lovitura cea dumnezeiască a vieţii, tăria ei s-a omorât şi s-a dăruit tuturor învierea.

A Născătoarei:

Minunea naşterii tale celei dumnezeieşti, Curată, covârşeşte toată rânduiala firii; că pe Dumnezeu L-ai zămislit în pântece, mai presus de fire, şi născându-L, ai rămas pururea fecioară.

Canonul Crucii şi Învierii

Irmos: Pe Tine, Cel ce pe ape...

În mormânt fiind până a treia zi, prin scularea cea făcătoare de viaţă, ai înviat pe cei omorâţi mai înainte; care, de osândă fiind dezlegaţi, cu bucurie se veseleau strigând: Iată, izbăvirea, venit-ai, Doamne.

Slavă sculării Tale, Mântuitorul nostru, că pe noi din iad şi din stricăciunea morţii ne-ai mântuit, ca un atotputernic; şi, cântând, strigăm: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Pe Cel născut din tine, când L-ai văzut rănit cu suliţa, te-ai rănit la inimă, Preasfântă, cu totul fără prihană, şi, spăimântându-te, ziceai: Ce Ți-a dat Ție, Fiule, poporul cel fără de lege?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Nu este sfânt ca Tine...

Trupul meu cel stricăcios şi muritor, Preacurată Maica lui Dumnezeu, din pântecete tău în chip de negrăit luându-l Cel bun şi nestricat făcându-l, pe veci cu Sine l-a unit.

Pe Dumnezeu văzându-L întrupat din tine, Fecioară, s-au spăimântat de frică cetele îngereşti; şi ca pe o Maică a lui Dumnezeu cu cântări fără încetare te cinstesc.

Spăimântatu-s-a proorocul Daniil, văzându-te pe tine, Maica lui Dumnezeu, munte ceresc,

din care fără de mână s-a tăiat piatra și jertfelnicele diavolești cu tărie le-a zdrobit.

Nu poate cuvânt omenesc nici limbă să te laude după vrednicie, Fecioară, că din tine, Preacurată, Dătătorul de viață Hristos, fără sămânță, a Se întrupa a binevoit.

Canonul Învierii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul, cântă strigând cinstita Biserică, cu dumnezeiască cuviință, din cuget «curat întru Domnul prăznuind».

Înflorit-a pomul vieții celei adevărate, Hristoase; că Crucea s-a înfipt și, adăpându-se cu sângele și cu apa, din coasta Ta cea nestricăcioasă, nouă viață ne-a odrăslit.

De acum șarpele nu mă va mai amăgi cu dumnezeire minci-noasă; că Hristos, îndumnezeitorul firii omenești, acum mi-a deschis mie, fără împiedicare, cărarea vieții.

A Născătoarei:

Cu adevărat negrăite și neînțelese sunt tainele nașterii tale celei cu dumnezeiască cuviință, celor ce sunt pe pământ și în cer, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Dumnezeiască pogorâre...

Cinstită Crucea Ta o cinstim, Hristoase, și cuiele și sfânta suliță, împreună cu trestia,

cununa cea de spini, prin care din stricăciunea iadului ne-am izbăvit.

Mormântul Te-a primit pe Tine, Mântuitorule, Cel ce Te-ai arătat mort de voie pentru noi, dar n-a putut nicidecum să Te țină, Cuvântule, căci ca un Dumnezeu ai înviat, mântuind neamul nostru.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, ceea ce ai născut oamenilor pe Mântuitorul Hristos, izbăvește-ne de primejdii și de chinuri, pe noi care alergăm cu credință la dumnezeiescul tău acoperământ.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Hristos este puterea mea...

Lăudămu-te, Preacurată, pe tine cea cu totul fără prihană, noi cei ce ne-am izbăvit prin tine, și cu dreaptă credință cântând, strigăm: Binecuvântată ești, pururea Fecioară, care pe Dumnezeu L-ai născut.

Născut-ai pe Lumina cea neapusă, Preafericită Fecioară, care luminează prin trup celor ce sunt în întunericul vieții, și bucurie ai izvorât celor ce te laudă pe tine, pururea Fecioară.

Harul a înflorit, Legea a încetat, prin tine, Preasfântă; că tu, Curată, pururea Fecioară, ai născut pe Domnul, Cel ce ne dă nouă iertare.

Mort m-a făcut gustarea din pom; iar Lemnul vieții ară-

tându-Se din tine, Preacurată, m-a înviat și moștenitor desfătărilor raiului m-a făcut.

Canonul Învierii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu strălucirea Ta cea dumnezeiască, Bunule, luminează «sufletele celor ce din noapte aleargă la Tine cu dragoste, Te rog, Cuvântule al lui Dumnezeu, ca să Te vadă pe Tine, «Dumnezeul cel adevărat, Care chemi din negura greșelilor».

Făcutu-mi-au acum loc heruvimii și sabia cea de foc, Stăpâne, dă înapoi, văzându-Te pe Tine, Cuvântule al lui Dumnezeu, adevăratul Dumnezeu, făcând cale tâlharului în rai.

De acum nu mă voi mai teme de întoarcerea în pământ, Stăpâne Hristoase, că Tu, prin învierea Ta, pentru bunătatea Ta cea multă, pe mine, cel părăsit, m-ai ridicat de la pământ la înălțimea nestricăciunii.

A Născătoarei:

Izbăvește, Stăpâna cea bună a lumii, pe cei ce din suflet te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu; că pe tine te-am dobândit ocrotitoare nebiruită, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu adevărat.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Lumina Dumnezeieștii arătări...

Cu mâncarea din pom în rai fiind amăgit, începătorul neamului a alunecat într-o stri-

căciune, neascultând porunca Ta, Preabunule Doamne. Dar, prin Cruce, l-ai ridicat pe el din nou la frumusețea cea dintâi, făcându-Te ascultător Tatălui, Mântuitorule.

Prin moartea Ta, Bunule, s-a zdrobit puterea morții și izvorul de viață nouă ne-a izvorât și nemurirea ni s-a dăruit. Pentru aceasta, cu credință ne închinăm îngropării și învierii Tale, prin care, ca un Dumnezeu, toată lumea ai luminat-o.

A Născătoarei:

Cel ce locuiește în ceruri, Domnul și Făcătorul tuturor, în pântecul tău S-a sălăsluit în chip de negrăit, ceea ce ești cu totul fără prihană, slăvindu-te pe tine, cea mai înaltă decât cerurile și mai sfântă decât cetele cele fără de materie. Pentru aceasta, acum cei de pe pământ pe tine te ferim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cu dumnezeiasca Ta lumină...

Strălucind prin curăție luminat, te-ai făcut dumnezeiesc locaș al Stăpânului, Prealăudată; că tu, Una, te-ai arătat Maică a lui Dumnezeu, în brațe ca pe un Prunc purtându-L pe Dânsul.

Purtând frumusețea cea cerească a sufletului tău cel preaînfrumusețat, te-ai făcut Mi-reasă a lui Dumnezeu, pecetluită fiind cu fecioria, Curată, și

lumea luminând cu strălucirea curăției.

Să se tânguiască adunarea celor ce nu te mărturisesc pe tine adevărată Maică a lui Dumnezeu, Curată. Că tu te-ai arătat nouă ușă a Luminii celei dumnezeiești, Care risipește negura greșelilor.

Canonul Învierii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispi-
«telor, la limanul Tău cel lin aler-
«gând, strig către Tine: Scoate
«din stricăciune viața mea, mult
«Milostive».

Răstignindu-Te, Stăpâne, cu
piroanele, blestemul cel ce era
asupra noastră l-ai nimicit; iar
cu sulița fiind împuns în coastă,
zapisul lui Adam rupându-l,
lumea ai slobozit.

Adam prin înșelăciune potic-
nindu-se, jos s-a prăvălit, în
prăpastia iadului. Cel ce ești din
fire Dumnezeu și îndurat, Te-ai
pogorât spre căutare și, pe
umeri purtându-l, împreună cu
Tine l-ai înviat.

A Născătoarei:

Preacurată Stăpână, care ai
născut oamenilor pe Domnul
călăuzitorul, potolește tulbura-
rea patimilor mele cea fără as-
tâmpăr și cumplită și dă liniște
inimii mele.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Cuprins ai fost...

Ucigătoare de Hristos și
omorătoare de prooroci s-a
arătat mulțimea evreilor; că
precum de demult nu s-a temut
să ucidă pe prooroci, care erau
raze de taină ale adevărului, așa
și acum, împinși de pizmă, au
ucis pe Domnul, pe Care L-au
propovăduit aceia atunci; dar
pentru noi viață s-a făcut omo-
rârea Lui.

Cuprins ai fost, dar n-ai fost
ținut în mormânt, Mântuito-
rule; că, deși ai gustat moarte
de voie, Cuvântule, dar ai înviat
ca un Dumnezeu nemuritor, îm-
preună sculând pe cei legați din
iad, și bucurie dând în schimb
femeilor, în locul întristării celei
de demult.

A Născătoarei:

Lipsit de cinstire și pierit s-a
arătat chipul trupului Tău, mai
mult decât oamenii, în vremea
patimii, că după ființa Dumne-
zeirii, împodobit cu frumusețe
s-a arătat lui David. Ci, cu toia-
gul împărăției Tale sfărâmând
tăria vrăjmașilor, zis-a cea
Curată: Fiul meu și Dumne-
zeule, scoală-Te din groapă!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Moise cel mare între prooroci,
mai înainte te-a descris pe
tine chivot, masă, sfeșnic și năs-
trapă, însemnând în chipuri în-
truparea din tine a Celui Prea-
înalt, Maică-Fecioară.

Omorâtu-s-a moartea și s-a zdrobit stricăciunea, osândirea lui Adam aruncându-se asupra Celui născut al tău, Stăpână. Că ai născut pe Viața, Care mântuiește din stricăciune pe cei ce te laudă pe tine.

Legea a slăbit, umbra a trecut, când S-a arătat mie darul cel mai presus de minte și de cuget al nașterii din tine a lui Dumnezeu și Mântuitorului, Fecioară mult lăudată.

CONDACUL

Podobie: Plinind rânduiala...

Cu palma cea începătoare de viață, înviind pe toți cei din taințele cele mai întunecoase, Dătătorul de viață, Hristos-Dumnezeu, înviere a dăruit frământăturii omenești; că este Mântuitor al tuturor, înviere, viață și Dumnezeu a toate.

ICOS

Crucea și îngroparea Ta, Dătătorule de viață, o lăudăm credincioșii și o cinstim; că iadul ai legat, Nemuritorule, ca un Dumnezeu atotputernic, și pe morți împreună i-ai înviat, porțile iadului le-ai sfărâmat și puterea morții ai zdrobit, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, pământenii cu dragoste Te slăvim pe Tine, Cel ce ai înviat și ai surpat puterea vrăjmașului celui atotpierzător, și ai înviat pe toți cei ce au crezut în Tine, și lumea ai mântuit-o de săgețile șarpelui și, ca Unul puternic, de înșelăciunea vrăjmașului ne-ai izbăvit pe noi.

Pentru aceasta, lăudăm cu dreaptă credință învierea Ta, prin care ne-ai mântuit pe noi, ca un Dumnezeu a toate.

Canonul Învierii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dătător de rouă a făcut îngerul cuptorul pentru cuvioșii «tineri; iar pe haldei arzându-i «porunca lui Dumnezeu, pe tiran «l-a înduplecat să strige: Binecu-«vântat ești, Dumnezeul părin-«ților noștri».

Tânguindu-se soarele pentru patima Ta, în negură s-a învăluit și ziua, peste tot pământul, Stăpâne, lumina s-a întunecat, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Îmbrăcatu-s-au întru lumină cele de dedesubt prin pogorârea Ta, Hristoase; iar strămoșul arătându-se plin de bucurie, dănțuind a săltat, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei:

Prin tine, Maică-Fecioară, lumină strălucitoare a răsărit la toată lumea, că tu ai născut pe Dumnezeu, Ziditorul tuturor, pe Care roagă-L, Preacurată, să ne trimită nouă credincioșilor mare milă.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Negrăită minune...

O, neobișnuit lucru! Cel ce a izbăvit pe Israel din robia lui Faraon a fost răstignit de

voie de către acela și a dezlegat legăturile greșelilor; Căruia cu credință cântăm: Mântuitorule-Dumnezeule, binecuvântat ești.

Pe Tine, Mântuitorul, în locul căpățânii Te-au răstignit fiii cei necredincioși ai călcătorilor de lege, pe Cel ce ai sfărâmat porțile cele de aramă și încuietorile, spre mântuirea noastră, a celor ce cântăm: Mântuitorule-Dumnezeule, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Născând pe Izbăvirea Evei celei de demult, din blestem ai dezlegat pe Adam, Fecioară curată. Pentru aceasta, împreună cu îngerii, pe Tine și pe Fiul tău te laudăm și strigăm: Mântuitorule-Dumnezeule, binecuvântat ești.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Dătător de rouă cuptorul...

Pe cei trei tineri nu i-a ars cuptorul, nașterea ta mai înainte închipuind-o; că Focul cel dumnezeiesc pe tine nearzându-te, S-a sălășluit întru tine, și pe toți i-a învățat să strige: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Pe tine te fericesc marginile pământului, preacurată Maică, precum ai proorocit, fiind luminate cu strălucirile tale cele purtătoare de lumină; și în har cântând, strigă: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Dinții cei vătămători i-a înfipt în mine șarpele cel preaviclean; dar i-a zdrobit pe ei Fiul tău, Maica lui Dumnezeu, iar mie mi-a dat tărie să strig: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Curățitoare a firii ești tu, Una de Dumnezeu fericită; că purtând în brațe pe Dumnezeu, Cel ce șade pe umeri de heruvimi, strigi: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Canonul Învierii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Din văpaie ai izvorât rouă Cuvioșilor și jertfa dreptului «cu apă ai mistuit-o, că toate le «faci, Hristoase, numai cu voia. «Pe Tine Te preaînălțăm întru «toți vecii».

Pe poporul cel altădată ucigător de prooroci, pizma l-a făcut acum ucigător de Dumnezeu, spânzurându-Te pe Cruce, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Care Te preaînălțăm întru toți vecii.

Sânurile cele cerești nu le-ai părăsit și, în iad pogorându-Te, ai sculat împreună cu Tine, Hristoase, pe tot omul, care zăcea în putreziciune și care Te preaînălță întru toți vecii.

A Născătoarei:

Din lumină L-ai zămislit pe Cuvântul cel dătător de lumină și, născându-L pe Acesta în chip de negrăit, te-ai preamărit; că

Duhul cel dumnezeiesc S-a sălăsluit întru tine, Fecioară. Pentru aceasta, te laudăm întru toți vecii.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Spăimântează-te, cerule...

Spăimântatu-s-a tot auzul, că Cel Preaînalt de voie a venit pe pământ, ca să surpe tăria iadului prin Cruce și prin îngropare și pe toți să-i ridice a striga: Tineri binecuvântați-L, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Încetat-a tirania iadului și împărăția lui nimic nu mai este de acum înainte; că, pe Cruce, pe pământ, pironindu-Se Dumnezeu, Cel ce este peste toate, puterea iadului a zdrobit; pe Care tineri binecuvântați-L, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

O, nespusă iubirea Ta de oameni și negrăitele bunătăți, Hristoase! Că, pe mine văzându-mă pierind în temnița iadului, patimile răbdând, m-ai mântuit. Pentru aceasta, Te binecuvântăm pe Tine, Stăpânul tuturor, și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât...

În haină aurită ca pe o împărăteasă, luminându-te Fiul tău cu raza Duhului, de-a dreapta Sa te-a așezat, Preacurată; pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Cel ce a înființat lumea numai cu voia Și-a luat trup din preacuratul tău pânțec, vrând să-l zidească din nou; pe Acesta Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Locaș dumnezeiesc al unirii Cuvântului cu mine, omul, te-ai făcut, Preacurată, strălucind luminat cu lumina fecioriei. Pentru aceasta, te laudăm întru toți vecii.

Sfeșnicul cel cu strălucire de aur te-a închipuit pe tine de mai înainte, ceea ce ai primit negrăit pe lumina cea neapropiată, care luminează toate cu cunoștința sa. Pentru aceasta, te laudăm, Curată, în veci.

Canonul Învierii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Peste cu puțință oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta «cetele îngerești; iar prin tine, «Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe «Care slăvindu-L cu oștile cerești, pe tine te fericism».

Nepărtaș la patimi ai rămas Tu, Cuvântule al lui Dumnezeu, deși în trup împreunat ai fost cu patimile; dar pe om l-ai dezlegat din patimi, făcându-Te patimă pentru patimi, Mântuitorul nostru; că Tu singur ești nepătimitor și atotputernic.

Stricăciunea morții primind, Ți-ai păstrat trupul Tău fără să guste stricăciune; iar sufletul

Tău cel de viață făcător și dumnezeiesc n-a rămas în iad, Stăpâne; ci, ca dintr-un somn sculându-Te, pe noi împreună cu Tine ne-ai sculat.

A Treimii:

Pe Dumnezeu-Tatăl și pe Fiul cel împreună fără început, toți oamenii Îl slăvim, cu buze curate; iar puterea cea negrăită și preaslăvită a Sfântului Duh o cinstim. Că Tu singură ești atotputernică, Treime nedespărțită.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Nu Mă plânge, Maică...

Deși Te-ai pogorât în mormânt ca un mort, Dătătorule de viață, dar tăria iadului ai zdrobit, Hristoase, împreună sculând pe morții pe care îi și înghițise; și înviere ai dat, ca un Dumnezeu, tuturor celor ce cu credință și cu dragoste Te slăvesc pe Tine.

Să se bucure făptura și ca un crin să înflorească, pentru că Hristos S-a sculat din morți, ca un Dumnezeu. Unde-ți este acum, moarte, boldul tău?, să strigăm. Unde-ți este, iadule, biruința ta? Doborâtu-te-a la pământ Cel ce a înălțat fruntea noastră, ca un îndurat.

Purtat-ai pe Cel ce poartă toate și ai ținut ca pe un prunc pe brațele tale pe Cel ce ne-a mântuit pe noi din mâna luptătorului vrăjmaș, Preacurată Stăpână; și ai văzut ridicat pe lem-

nul Crucii pe Cel ce ne-a ridicat pe noi din groapa răutății.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stea din Iacob, strălucind cu razele Dumnezeirii, a răsărit acum celor ținuți de întuneric, prin tine, Preacurată, Hristos-Dumnezeu, Cuvântul cel întrupat; prin Care luminați fiind, cu oștile cerești, pe tine te fericiim.

Întărindu-mă cu puterea și cu darul tău, cântare cu osârdie din inimă ți-am pus ție înaintea. Primește-o, Fecioară curată, răsplătindu-mi cu darul tău cel mult luminat, din vistieriile cele nestricate, ceea ce ești de Dumnezeu fericită.

Arătat-te-ai aievea război de țesut al Dumnezeirii, întru care Cuvântul Și-a țesut haina trupului, îndumnezeind chipul meu, Fecioară; întru care îmbrăcându-Se, a mântuit pe toți cei ce din cuget curat te măresc pe tine.

Morților înviere s-a dăruit acum prin nașterea ta cea nespusă și negrăită, Născătoare de Dumnezeu Preacurată; că Viața cu trup, din tine îmbrăcându-Se, tuturor a strălucit și mahnirea morții în chip vădit a dezlegat-o.

LA LAUDE

Stihirile Învierii:

Stih: Ca să facă întru dânșii judecată scrisă; slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Lui.

Crucea Ta, Doamne, viață și înviere poporului Tău este; și

întru dânsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeuul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Îngroparea Ta, Stăpâne, raiul a deschis neamului omenesc; și din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeuul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-l pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Cu Tatăl și cu Duhul pe Hristos să-L lăudăm, pe Cel ce a înviat din morți, și către Dânsul să strigăm: Tu ești viața și învierea noastră; miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

A treia zi ai înviat din groapă, Hristoase, precum este scris, și împreună ai sculat pe strămoșul nostru. Pentru aceasta, Te și slăvește neamul omenesc și laudă învierea Ta.

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Doamne, mare și înfricoșătoare este taina învierii Tale; că așa ai ieșit din mormânt, ca un mire din cămară, cu moartea pe moarte zdrobind, ca pe Adam să-l mântuiești. Pentru aceasta, în ceruri îngerii dănuiesc, și pe pământ oamenii slăvesc bună-milostivirea Ta ce s-a făcut spre noi, Iubitorule de oameni.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

O, călcătorilor de lege iudei, unde sunt pecețile și arginții pe care i-ați dat ostașilor? Nu s-a furat Vistieria, ci a înviat ca un puternic; ci voi înșivă v-ați rușinat, lepădându-vă de Hristos, Domnul slavei, Cel ce a pățimit și S-a îngropat și a înviat din morți. Acestuia să ne închinăm.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeuul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Mormântul pecetluit fiind, cum vi s-a furat, iudeilor, care ați așezat străjeri și semne ați pus? Ușile încuiate fiind, a ieșit Împăratul! Sau ca pe un mort puneți-L de față, sau ca unui Dumnezeu închinați-vă cu noi, cântând: Slavă Crucii Tale, Doamne, și învierii Tale.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

La mormântul Tău cel primitor de Viață au ajuns mironosițele femeii tânguindu-se, Doamne; și miruri purtând, trupul Tău cel preacurat îl căutau să-l ungă. Dar au aflat înger purtător de lumină, pe piatră șezând și către dânsle strigând și grăind: Pentru ce plângeți pe Cel ce a izvorât din coastă viața lumii? Ce căutați în mormânt ca pe un mort, pe Cel fără de moarte? Ci, mai degrabă, alergând, vestiți ucenicilor Lui bucuria cea a toată lumea, a slăvitei Lui învieri; întru care, luminându-ne

și pe noi, Mântuitorule, dăruiește-ne curățire și mare milă.

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că accia se vor milui.

Pomenește-mă, Dumnezeu, Mântuitorul meu, când vei veni întru împărăția Ta, și mă mântuiește, ca un singur Iubitor de oameni.

Fericiți cei curați cu inima, că accia vor vedea pe Dumnezeu.

Pe Adam cel ce a fost amăgit prin lemn, tot prin lemnul Crucii l-ai mântuit, ca și pe tâlharul cel ce strigă: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Fericiți făcătorii de pace, că accia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Porțile și încuietorile iadului zdrobindu-le, Dătătorule de viață, Mântuitorule, ai înviat pe toți cei ce strigau: Slavă sculării Tale.

Fericiți cei prigonți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Pomenește-mă, Cel ce moartea ai prădat cu îngroparea Ta, și cu învierea Ta toate de bucurie le-ai umplut, ca un îndurat.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Mironosițele la mormânt venind, au auzit pe înger strigând: Hristos a înviat, luminând toate.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Pe Cel ce S-a pironit pe lemnul Crucii și lumea din înșelăciune

a izbăvit, cu un glas toți pe Hristos să-L lăudăm.

Slavă..., **a Treimii:**

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt să-L slăvim, grăind: Treime sfântă, mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce în chip de negrăit, la plinirea vremii, ai zămislit și ai născut pe Ziditorul tău, Fecioară, miluiește pe cei ce te măresc pe tine.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am... **stihiri de umilință:**

Podobie: Toată nădejdea...

Cel ce nu voiești moartea, ci pocăința tuturor celor ce Ți-au greșit Ție, Cuvântule, mult-milostive Doamne Hristoase, și pururea faci milă cu mine, robul Tău, milostivește-Te spre mine cel ce mă pocăiesc și îndrăznesc să cer iertarea răutăților mele, cu care Te-am amărât; că întru mine vei arăta adâncul dumnezeieștilor Tale îndurări, dacă, nevrednic fiind eu, mă vei mântui ca un iubitor de oameni.

Unule Iubitorule de oameni, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, și pe cei ce Te scârbesc pe Tine, îi chemi la pocăință, ca un

milostiv, Te rog, Stăpâne, să nu pomenști nicidecum faptele mele cele de rușine și necuviincioase, pe care le-am făcut, vai mie!, înaintea ochilor Tăi, netemându-mă, ticălosul, de nescăparea din mâinile Tale. Pentru aceea, cad acum înaintea Ta suspinând, plângând și atingându-mă cu mintea de picioarele Tale, ca să iau iertare.

Primește rugăciunea mea, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, și nu mă lepăda de la fața Ta pe mine, nevrednicul, care din tinerețe multe Ți-am greșit, mai presus de toată firea omenească. Pentru aceea, plecându-mi genunchii, cad înaintea Ta cu lacrimi: Îndură-Te, miluiește-mă, arată întru mine milele Tale, Doamne al slavei. Părinte al milostivirii și al îndurărilor, să nu mă lepezi pe mine, ticălosul, care mă rog Ție.

Stihiri ale sfinților îngeri, aceeași podobie:

Cetele îngerești, care văd limpede podoaba Ta cea frumoasă și se umplu de strălucire, imn de prăznuire cu netăcute guri veșnic Îți cântă Ție, Preabunule, nicidecum fiind împinse de plecarea către cele rele, ci mai vărtos și fără clintire privind pururea la cele dinainte; și strălucirile cele preabogate cu sânguință primindu-le, se roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Îngădește turma Ta cu ocrotirile cele îngerești, Cel ce pe ce-

tele acestora le-ai orânduit cu cuvântul și cu voia Ta, izgonind toată ispita și îndrăzneala vrăjmașilor și a eresurilor; că prin sângele Tău cu adevărat ai răscumpărat-o pe ea și ai șters osânda Legii și a păcatului; ca, izbăvindu-se de încercările care o necăjesc, să Te slăvească pe Tine, Mântuitorule, cu simțăminte drept-slăvitoare.

Începătoriile, domniile și serafimii, împreună cu scaunele, heruvimii cei preacurați, îngerii, arhanghelii, cu frică înconjoară tronul Tău cel cinstit și sfânt, și dumnezeiasca Ta slavă. Și toate puterile cu stăpâniiile laudă mare-cuviința Ta și purtarea Ta de grijă cea negrăită, și se minunează de înțelepciunea Ta, Hristoase, care este întru făpturi, și cu îndrăzneală se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoareii; aceeași podobie:**

Cu voia alunecând și căzând rob înșelătorului, prin amăgire, dumnezeiască Mireasă, la îndurarea ta cea preaminunată și la rugăciunea ta cea fierbinte, Preasfântă Fecioară, alerg eu cel cu totul ticălos. Scapă-mă din legătura ispitelor și a necazurilor și izbăvește-mă de asuprelile diavolești, ceea ce ești cu totul fără de prihană; ca să te cinstesc, cu dragoste să te laud, să mă închin ție și să te măresc pe tine, Stăpână, cea pururea fericită.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Pocăință n-am câștigat și nici măcar lacrimi. Pentru aceasta, Te rog, Mântuitorule, mai înainte de sfârșit să mă întorci și să-mi dai pocăință, ca să mă izbăvesc de pedeapsă.

La venirea Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, să nu auzim: Nu vă cunosc pe voi! Că nădejdea în Tine ne-am pus, Mântuitorule, măcar că nu facem poruncile Tale din pricina nepurtării noastre de grijă. Ci, miluiește sufletele noastre, rugămu-ne.

A mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici nu s-au abătut de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu arhanghelii să lăudăm credincioșii pe cămara cea cerească și ușa cea cu adevărat pecetluită, strigând: Bucură-te, cea din care ne-a răsărit nouă Mântuitorul tuturor, Hristos, Dătătorul de viață și Dumnezeu! Doboară, Stăpână, pe vrăjmașii noștri cei ce vor război, cu mâna ta, Preacurată, nădejdea credincioșilor.

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng faptele mele cele necurate; cum voi răspunde nemuritorului Împărat? Sau cu ce îndrăzneală voi privi spre Judecătorul, eu, păcătosul? Părinte, Bunule-îndurate, Fiule Unule-Născut și Duhule Sfinte, miluiește-mă.

În valea plângerii, în locul în care ai rânduit să faci judecată dreaptă când vei șede, Îndurate, să nu dai în vileag cele ascunse ale mele, nici să mă rușinezi înaintea îngerilor; ci îndură-Te de mine, Dumnezeu, și mă miluiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preabună Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoarea lumii, nădejdea și acoperământul și limanul celor ce aleargă la tine, roagă cu osârdie, împreună cu cei fără de trup, pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, pe care L-ai născut, să mântuiască sufletele noastre de toată îngrozirea, Una binecuvântată.

După catisma a doua, sedelne de umilință, aceeași podobie:

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că, nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi, păcătoși robii Tăi, miluiește-ne pe noi.

Doamne, miluiește-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni

fărădelegile noastre; ci caută și acum, ca un milostiv, și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri; că Tu ești Dumnezeuul nostru și noi suntem poporul Tău, toți lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Începătura mântuirii, vestirea lui Gavriil către Fecioara s-a făcut; că aceasta a auzit: Bucură-te, și n-a fugit de închinăciune, nici nu s-a îndoit ca Sarra în cort, ci așa a zis: Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău!

După catisma a treia, sedelne de umilință, aceeași podobie:

Suflete, în lenevire petrecându-ți toată viața, ziua judecății celei înfricoșătoare în minte nu o ai; deșteaptă-te deci și-ți câștigă pocăință, întoarce-te și strigă către Hristos: Milostive, să nu pomenști păcatele noastre cele multe, în ceasul judecății.

A mucenicilor:

Lumină dreptilor ești de-a pururea, că sfinții întru Tine fiind luminați, strălucesc pururea ca niște luminători, stingând sfeșnicul necredincioșilor. Cu ale căror rugăciuni, Tu, Doamne, luminează făclia mea și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Maica cea preamărită a lui Dumnezeu și cea mai sfântă decât sfinții îngeri, fără tăcere să o laudăm cu inima și cu gura, mărturisind-o pe dânsa Născă-

toare de Dumnezeu, ca pe ceea ce cu adevărat a născut pe Dumnezeu întrupat și se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOA N E L E

Canonul de umilință

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Faraon cel văzut cu toată oastea s-a înecat, iar Israel, «trecând prin mijlocul mării, «striga: Domnului Dumnezeuului nostru să-I cântăm, «că S-a preaslăvit».

Hristoase, pe mine cel ce am căzut în mâinile tâlharilor celor răi și cu răni vătămătoare de suflet aproape mort m-am făcut, vindecându-mă cu untdelemnul îndurării, miluiește-mă, ca să Te slăvesc pe Tine.

Ca unul care am păcătuit multe, m-am făcut peșteră de tâlhari. Cel ce Te-ai născut în peșteră, dă-mi ploi de lacrimi și mă curățește, ca să mă fac locaș al Sfântului Tău Duh.

Ale mucenicilor:

Vitejește învingând pe vrăjmașul, mucenicilor, v-ați împodobit cu cununi de Dumnezeu împletite cu adevărat, și, umplându-vă de mărire, împreună cu îngerii stați înaintea lui Dumnezeu, întru cele înalte.

Cinstiților mari mucenici, cei ce întru adâncul sângiurilor voastre pe Faraon cel nevăzut l-ați

îneecat oarecând, la pământul făgăduinței celei cerești ați trecut, slăvind pe Hristos.

A Născătoarei:

Cu mucenicii, cu dumnezeieștii prooroci, cu toți îngerii, roagă, Curată, pe Ziditorul tuturor, să mântuiască pe cei ce cu credință te măresc pe tine, cea de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Lăudând bunacuviință cea înfrumusețată a cetelor cerești, strig, rugându-Te pe Tine, Hristoase, ca să mă luminez cu razele lor cele strălucitoare, Unule mult-Milostive!

Înfrumusețând cetele îngerilor cu Cuvântul Tău și cu Preasfântul Duh cel dintru Tine, le-ai pregătit pe ele ca să Te laude pe Tine, Cel ce ești pricina a toate, ca un Atotputernic.

A Născătoarei:

Primind pe Ziditorul tău, precum Însuși a voit, întrupat fără sămânță din pânțelele tău, Curată, mai presus de minte, fapturilor cu adevărat te-ai arătat, Stăpână.

Canonul de umilință

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra cea tare a credinței Tale întemeind cugetul sufletului meu, întărește-l, Doamne, «că pe Tine Te am, Bunule, scăpare și întărire».

Făgăduit-am lui Hristos că mă voi pocăi, dar de răutăți nicidecum nu m-am lăsat; ce voi face, fiind cuprins de multă orbire? Fiul lui Dumnezeu, Tu mă miluiește.

Cunoscând îndelungă-răbdarea lui Dumnezeu, îmi irosesc viața în trândăvie și mă tem totdeauna să nu mă întâmpine fără de veste coasa morții.

Ale mucenicilor:

Prigonirile, durerile și primejdiile, ca pe o hrană dorindu-le mucenicii, se bucurau privind cu ochii minții desfătarea cea veșnică.

Ca pe o piatră tare a dreptei credințe, cu toată înțelepciunea întărindu-vă cugetul, de zdruncinăturile chinurilor celor de multe feluri nu v-ați răsturnat, sfinților mucenici.

A Născătoarei:

Rai nou te-ai arătat nouă, Curată, având în mijloc pomul vieții, din care Adam mâncând, Preacurată, s-a mântuit de omorârea cea vicleană și rea.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Nu este sfânt ca Tine...

Firea, care a zidit, cu a Sa voie, toată firea cea cuvântătoare, din ceea ce n-a fost, cu «glasuri întreit-sfinte este lăudată în trei Fețe și este slăvită cu credință.

Izvorând Tu bunătatea, Stăpâne al tuturor, și din belșug revărsând-o prin împărtășire, ai ară-

tat pe cetele cele bune ale îngerilor celor fără de trup, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Datu-s-a nouă iertare prin tine, Născătoare de Dumnezeu; că Stăpânul Legii, Cel ce S-a întrupat din tine, patimi pentru noi răbdând, pe toți ne-a izbăvit.

Canonul de umilință

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Acoperit-a cerurile bunătatea Ta, Hristoase, și de lauda «Ta, Doamne, toate s-au umplut».

Să nu ne osândești pe noi, cei ce Ți-am greșit Ție mult; ci, cu îndurarea Ta cea obișnuită, miluiește-ne, Stăpâne.

Mântuitorule, Cel ce ești calea vieții, învrednicește-mă să mă abat totdeauna de la cărările cele purtătoare de moarte ale păcatului.

Ale mucenicilor:

Fiind supuși la focul cel mistuitor al chinurilor, ați rămas nearși, mucenicilor, prin roua dumnezeiescului Duh.

Din izvorul dumnezeieștii desfătări prealuminat, vă desfățați, mucenicilor, moștenind-o pe ea prin curgerea sângiurilor.

A Născătoarei:

În trândăvie irosind viața mea, Preacurată, alerg la sprijinul tău, milostivește-te și mă izbăvește.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Hristos este puterea mea...

Prea dumnezeieștii Tăi îngeri, având fire nesupusă stricăciunii, cinstitul Tău tron îl înconjoară, moștenindu-Te pe Tine, Izvorul nemuririi, Iubitorule de oameni.

Soboarele sfinților îngeri, sfințindu-se de Duhul Sfânt, rămân neînclinate spre rău, îndumnezeindu-se prin înălțările către Binele cel dintâi.

A Născătoarei:

Blestemul strămoașei s-a dezlegat prin tine, Maica lui Dumnezeu, Cea cu totul fără prihană; că tu, Curată, ai născut nouă pe Izvorul cel pururea curgător al binecuvântării.

Canonul de umilință

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Hristoase, Cel ce răsari lumii lumina, luminează inima «mea, a celui ce din noapte strig «Ție, și mă mântuiește».

Hristoase, Cel ce ai odrăslit din rădăcina lui Iesei, usucă odrăslirile patimilor mele, sădind întru mine frica Ta.

Suspinare ca și vameșul să câștigăm și de răutăți să ne depărtăm, ca să scăpăm de suspinul cel veșnic.

Ale mucenicilor:

Răniți fiind cu dumnezeiasca Ta dorire, mucenicii Tăi, Doamne, se bucurau fiind răniți prin chinuri.

De la marginile lumii ați strigat, mucenicilor, pătimind cu trupul, și Hristos a auzit glasul vostru.

A Născătoarei:

Pe ușa cea cerească să o lăudăm, prin care intră toți păcătoșii către intrările iertării păcatelor.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Cu dumnezeiasca Ta strălucire...

Pe scaunul heruvimilor văzându-Te proorocul șezând pe Tine, Ziditorul văzător a toate și Domnul, prin semne cu taină se învață stăpânia și domnia Ta.

Daniil, văzându-Te, Stăpâne, Cel înconjurat de miriade și de mii de mii de îngeri, unit cu chipul oamenilor, s-a învățat cu taină puterea slavei Tale.

A Născătoarei:

Împodobit cu frumusețea, mai mult decât fiii pământenilor, S-a arătat Fiul tău, Prealăudată Stăpână; că este Cuvânt al lui Dumnezeu cel peste toate, deși fire omenească din tine a luat.

Canonul de umilință

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

De chitul păcatului fiind înghițit, strig Ție, Hristoase: «Ca pe proorocul din strică-
«ciune slobozește-mă».

Cel ce pe orbi i-ai făcut cu ochi, deschide-mi ochii sufletului meu, ca să văd lumina Ta și să mă izbăvesc de întunericul patimilor.

Umples sufletul meu de apele cele făcătoare de viață ale pocăinței, Îndurate, dăruindu-mi râuri de lacrimi.

Ale mucenicilor:

Văile cele mucenicești crini de vindecări răsar și umplu de mireasmă inimile tuturor dreptcredincioșilor.

Dezlegându-vă prin chinuri de trupul cel stricăcios, sfinților, cu dragostea Domnului v-ați legat inima.

A Născătoarei:

Sfântă Maica lui Dumnezeu, curățește prin milostivirea ta, inima mea cea întinată cu fapte necurate.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Prin curățirea minții văzând Iacob pe îngerii Tăi, Stăpâne, pe scară pogorându-se, cu lumină de departe strălucitoare învăța preadeslușit venirea Ta în trup.

Se bucura Israel, robul Tău, Stăpâne, văzând oștirea cea luminată și dumnezeiască a îngerilor, care cu bună rânduială dănuiește și strălucirea Ta cea negrăită o înconjoară.

A Născătoarei:

Cu adevărat mai presus de munții cei cerești ai puterilor îngerești s-a arătat muntele cel luminat, pântecul tău, care a încăput Raza Dumnezeirii, Stăpână Fecioară.

Canonul de umilință**Cântarea a 7-a:****Irmosul:**

Cel ce ai ascultat cântarea
cuvioșilor Tăi tineri, și ai ră-
corit cuptorul cel aprins, bine-
cuvântat ești, Doamne, Dum-
nezeul părinților noștri».

De răutatea cea fără de seamăn
mi s-a orbit mintea și nu am
văzut lumina pocăinței; Hris-
toase, Mântuitorul meu, mântu-
iește-mă.

Îndrăznind la a Ta milostivire,
cad înaintea Ta, Îndurate, cerând
dezlegarea răutăților mele; să nu
mă treci cu vederea, Stăpâne.

Numai eu m-am lipsit de lu-
crurile care îndreptează, numai
eu am făcut toată fapta necu-
viincioasă; ci numai Tu, Hris-
toase, milostivește-Te spre mine.

Ale mucenicilor:

Cel ce ai îmbrăcat cu slavă mai
presus de lume pe sfinții Tăi, cei
ce au pătit în lume, pentru
rugăciunile lor, mântuiește-mă
Hristoase al meu.

Așezămintele legii celei ne-
drepte le-ai disprețuit, fiind
dumnezeiești păzitori ai legii
celei drepte, cu credință pāti-
mind după lege.

A Născătoarei:

Pe Stăpânul, cel ce S-a îmbrăcat
cu chip de rob, L-ai născut,
Fecioară; pe Care roagă-L, Cu-
rată, de robia patimilor să mă
slobozească.

Canonul sfinților îngeri**Irmos: Dătător de rouă...**

Cu frumusețea vă luminați,
preasfinților îngeri ai Atot-
țiitorului, apropiindu-vă de
slava cea negrăită a lui Hristos,
și cu dragoste totdeauna stri-
gând: Binecuvântat ești, Dum-
nezeul părinților noștri.

În chip nevăzut zburând îngerii
împrejurul Tău, Stăpâne, pri-
mesc veșnic strălucirea Ta cea
necuprinsă cu mintea, lăudând și
grăind pururea: Binecuvântat
ești, Dumnezeuul părinților noștri.

A Născătoarei:

Cu tine, cea binecuvântată, este
Domnul, zis-a arhanghelul cel
fără de trup; că, vrând să înno-
iască firea cea stricată, în pân-
tecele tău S-a sălășluit, Curată.
Binecuvântată ești, ceea ce ai
născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul de umilință**Cântarea a 8-a:****Irmosul:**

Cuvioșii Tăi tineri, în cuptor,
Cheruvimilor au urmat, stri-
gând cântarea cea întreit
«sfântă: Binecuvântați, lăudați
«și preaînălțați pe Domnul întru
«toți vecii».

Sânguitu-m-am să urmez năra-
vurilor bogatului celui nemi-
lostiv și am trecut cu vederea
mintea mea cea sărăcită în fața
ușilor pocăinței, fiind rănită de
răutate; să nu mă trimiți, Hris-
toase, în focul cel nestins.

Să nu mă ieși nepregătit din viață, în iarna și în sâmbăta nelucrării faptelor bune, Milostive, Cel ce ai făcut să înceteze iarna păcatului, ci îmi dă dumnezeiască întoarcere.

Ale mucenicilor:

Mucenicii, zdrobind înșelăciunea, prin credința cea neră-tăcitoare, au răbdat toate valurile chinurilor, binecuvântând, laudând și preaînălțând pe Domnul în veci.

Văpaia cea arzătoare a chinurilor cu roua răbdării au suferit-o sfinții și materia păgânătății au ars-o, aprinși fiind cu râvna iubirii de Dumnezeu, bunii biruitori mucenici.

A Născătoarei:

Fiind mai cinstită decât îngerii, Născătoare de Dumnezeu, pe Dumnezeu cel sfânt L-ai născut, fiind mai presus de toți sfințită, Fecioară. Pentru aceea, sfințește și sufletul meu.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Din văpaie cuvioșilor...

Precum de demult pe Elisei, slujitorul Tău, cu oști îngerești l-ai ocrotit, așa și acum, Hristoase, ocrotește Biserica Ta, care Te preaînălță întru toți vecii.

Dumnezeieștilor mai-mari voievozi, ca unii care stați înaintea Tronului celui înfricoșător, rugați-vă să se ierte greșelile celor ce cu dragoste slăvesc și preaînălță pe Hristos în veci.

A Născătoarei:

Ca unei Maici și Fecioare, cu dumnezeiescul Gavriil strigăm ție: Bucură-te, cea de Dumnezeu fericită! Că pe Cuvântul lui Dumnezeu cu trup L-ai născut nouă, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul de umilință

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce ai auzit de la înger: Bucură-te! și ai născut pe «Ziditorul tău, Fecioară, izbăvește pe cei ce te măresc pe tine».

Înțelept fiind Iosif, s-a arătat dătător de grâu; iar eu, în desfrânări trăind, sunt cuprins de foametea faptelor celor bune.

Ca Petru căindu-mă lăcrimez, Hristoase, ca vameșul suspin, ca fiul cel risipitor dintru adânc strig: Greșit-am, iartă-mă.

Ale mucenicilor:

Cu ajutorul lui Dumnezeu surpând răutatea pierzătorului, înțelepților, cununi de biruință dintru înălțime ați luat.

Pomenirea cea sfințită a cinstiților mucenici, sfințește cu Duhul Sfânt pe toți cei ce o prăznuiesc pe dânsa cu dreaptă credință.

A Născătoarei:

Luminează-mă pe mine, cel întunecat de păcat, ceea ce ai născut pe Lumina nepătimirii, ca să te laud, Curată, pururea Fecioară.

Canonul sfinților îngeri**Irmos:** Pe Dumnezeu a-L vedea...

Precum ai oprit pe îngerul cel ce lovea cu moartea pe poporul Tău, în vremea proorocului Tău David, așa, îndurate Hristoase, dăruiește pace tuturor Bisericii, ușurând încercarea care este acum asupra lor, ca un mult-Milostiv.

Văzând, Hristoase, suferința poporului Tău, vindec-o, Stăpâne, ca un doctor al sufletelor și al trupurilor, pentru rugăciunile slujitorilor Tăi, care Te înconjoară acum pe Tine, Împăratul tuturor, și cu neîncetate glasuri Te preaslăvesc, ca pe un Dumnezeu.

A Născătoarei:

Începătoriile, arhanghelii, domniile, serafimii, puterile, stăpâniile, îngerii, scaunele împreună cu heruvimii cei cu ochi mulți, acum cinstind preabine-cuvântată nașterea ta, pe tine, Maică-Fecioară, cu evlavie te măresc pururea.

LA STIHOAVNA LAUDELOR**Stihiri de umilință:**

Rănile inimii mele, pricinuite mie de multe greșeli, vindecă-le, Mântuitorule, doctorul sufletelor și al trupurilor, dând pururea iertare de greșeli celor ce cer; dăruiește-mi mie lacrimi de pocăință, dându-mi dezlegare datoriiilor, Doamne, și mă miluiește.

Aflându-mă vrăjmașul lipsit de fapte bune, cu săgeata păcatului m-a rănit; dar Tu, ca un doctor al sufletelor și al trupurilor, rănilor sufletului meu vindecă-le, Dumnezeule, și mă miluiește.

A mucenicilor:

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi, toată făptura prăznuiește. Cerurile se bucură cu îngerii, și pământul cu oamenii se veselește. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cuvântul arhanghelului ai primit și scaun de heruvimi te-ai arătat și în brațele tale ai purtat, Născătoare de Dumnezeu, pe Nădejdea sufletelor noastre.

LUNI, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor:**

Pomenește-mă, Dumnezeule Mântuitorul meu, când vei veni întru împărăția Ta, și mă mântuiește, ca un singur iubitor de oameni.

Trece cu vederea cele făcute de mine întru știință și întru neștiință, Iisuse, Iubitorule de oameni, și în latura celor mântuiți rânduiește-mă.

Cel ce ai luminat cetele îngeresti, pentru rugăciunile lor, Hristoase, ochiul inimii mele luminează-l.

A mucenicilor:

Răbdând toată încercarea patimilor, purtătorilor de chinuri,

durerile și rănile oamenilor
pururea le vindecați.

Slavă...

Închinămu-ne Sfintei Treimi,
Celei lăudate de oștile îngerilor,
strigând Ei: Mântuiește sufle-
tele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Izbăvește-mă de focul cel veșnic
și de chinurile ce-mi sunt pre-
gătite, Născătoare de Dum-
nezeu, ca să te fericesc pe tine.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de**
umilință:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Din tinerețe m-am robit cu
totul dezmierdărilor trupu-
lui și m-am făcut locaș al pati-
milor, care mă chinuiesc; iar de
suflet cu totul neîngrijindu-mă,
am nesocotit poruncile Tale,
Mântuitorule. Dar, Cel ce m-ai
zidit și știi neputința noastră,
Care singur ești fără de păcat,
dă-mi iertare, Bunule, pentru
cele ce am greșit din tinerețe, cu
știință și fără știință, cu fapta și
cu gândul, Unule preaîndurate.

Cine mă va izbăvi de moartea
sărmanului meu trup și-mi va
mântui sufletul nevătămat și
neispitit? Că, petrecând eu în
desfătări, cu silnicie mă asu-
prește și se ridică asupra sufle-

tului meu și îl necăjește, și,
slăbind el iarăși, vai mie tică-
losului, nu pot Mântuitorule, să
stau împotriva la neputința
acestuia. Ci, o, Făcătorul meu,
nu lăsa să fie biruit de țărână
duhul pe care l-ai suflat în mine,
precum Însuși ai binevoit.

Când vei vrea, Nemuritorule, să
desparți cu porunca Ta, sufletul
meu din legăturile trupului,
atunci să-ți fie milă de mine și
să-mi trimiți înger blând, ca să
mă privească cu bunăvoință, ca
să mă ia, să mă apere de căpe-
teniile întunericului și să mă
întărească, să străbat fără îm-
pedicare calea suirii în văzduh,
și să ajung neosândit să mă
închin înfricoșătorului Tău
scaun, Dumnezeu preabun.

Stihiri ale Înaintemergătorului:

Podobie: Cea deznădăjduită de viață...

Eu, cel vinovat de desfrânare, cad
înaintea ta, cel preamărit mai pre-
sus de cuvânt, și din adâncul
inimii mele te rog: Vezi necazul
sufletului meu, cel ce ai luminat
înaintea Bucuriei, vezi-mi rănile
inimii, Vestitorule al pocăinței,
și-mi dăruiește izbăvirea, cu dum-
nezeiasca ta mijlocire, Înainte-
mergătorule, rugându-te Dom-
nului.

Cu totul sunt vinovat de rău-
tate, cu totul sunt cufundat în
deznădăjduire, însumi sunt
prea rău și întunecat, cu totul
sunt rănit, cu totul sunt cumplit
stricat, prin poftetele cele necu-
viincioase, și cu totul netrebnic;

la picioarele tale cad, Fericite, să nu mă lepezi, ci mă izbăvește, Sfinte Ioane, prieten al Domnului și Înaintemergătorule.

Izbăvește sufletul meu din moartea cea amară a păcatului și a greșelilor, Prealăudate Înaintemergătorule, și mă înviază întru faptele cele dumnezeiești ale poruncilor lui Hristos, cu puterea rugăciunilor tale. Contenește războaiele cele în chip nevăzut pornite asupra mea, îndreptează-mă pe căile cele drepte ale odihnei celei veșnice și mântuitoare, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Toată nădejdea...

Semnul iușimii este aducerea-amine de rău și mânia este arătarea iușimii, prin care și necuviința ocărilor iese fără de rușine din gura ticăloasă, care pe cel ce săvârșește acestea îl face vinovat focului gheenei, precum este scris. Pentru aceasta, priveghează, suflete, fugi de mânia cea amară, de iușime, de zavistie și de ocări și de toată pornirea cea necurată, și strigă Născătoarei de Dumnezeu: Stăpâna mea, izbăvește-mă.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Pocăință n-am câștigat și nici măcar lacrimi. Pentru aceasta Te rog, Mântuitorule, mai înainte de sfârșit să mă întorci și să-mi dai pocăință, ca să mă izbăvesc de pedeapsă.

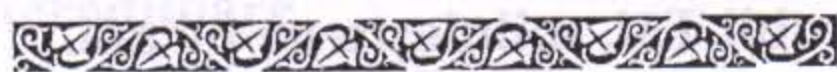
La venirea Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, să nu auzim: Nu vă cunosc pe voi! Că nădejdea în Tine ne-am pus, Mântuitorule, măcar că nu facem poruncile Tale, din pricina nepurtării noastre de grijă. Ci, miluiește sufletele noastre, rugămu-ne.

A mucenicilor:

Cei ce au mărturisit pentru Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat și cununile cele desăvârșite au luat în ceruri, unde se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Mângâietoarea celor din necazuri, izbăvirea celor neputincioși fiind, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, izbăvește țara și poporul, ceea ce ești pacea celor din războaie, liniștea celor înviorați, Una apărătoare a credincioșilor.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng faptele mele cele necurate; cum voi răspunde nemuritorului Împărat? Cu ce îndrăzneală voi privi spre Judecătorul, eu, păcătosul? Părinte, Bunule îndurate, Fiule Unule-Născut și Duhule Sfinte, miluiește-mă.

În valea plângerii, în locul în care ai rânduit să faci judecată

dreaptă, când vei șede, Îndurate, să nu dai în vileag cele ascunse ale mele, nici să mă rușinezi înaintea îngerilor; ci îndură-Te de mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Nădejdea cea bună a lumii...

Pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Cel născut mai înainte de veci din Tatăl fără de mamă, în anii cei mai de pe urmă L-ai născut întrupat din sângiurile tale cele curate, fără de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; pe Acela roagă-L să ne dăruiască iertare de păcate, mai înainte de sfârșit.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că, nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi, păcătoșii robii Tăi, miluiește-ne pe noi.

Doamne, miluiește-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici nu pomeni fărădelegile noastre; ci caută și acum, ca un milostiv, și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri; că Tu ești Dumnezeul nostru și noi suntem poporul Tău, toți lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Nădejdea cea bună a lumii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură și înfricoșătoare

ocrotire cerem: Îndură-te de poporul cel neajutorat, roagă pe Milostivul Dumnezeu să izbăvească sufletele noastre de toată îngrozirea, ceea ce ești una binecuvântată.

După catisma a treia, sedelne de umilință.

Podobie: Nădejdea cea bună a lumii...

Sfinte Ioane, precum ai arătat popoarelor căile vieții, strigând: Îndreptați inimile voastre către Domnul, izbăvește și mult păcătosul meu suflet, dă umilință gândului meu cel împietrit, și, cu rugăciunile tale, Înaintemergătorule al Mântuitorului, izbăvește-ne de osânda ce va să fie.

A mucenicilor:

Podobie: Puterile îngerești...

Împotriviri vitejești erau la lupte, chinuri asupritoare împotriva mucenicilor, și stăteau cetele celor fără de trup, ținând daruri pentru biruință; spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați; doborât-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos; Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Multe sunt mulțimile greșelilor mele, Născătoare de Dumnezeu; la tine am alergat, Curată, trebuindu-mi mântuire; cercetează neputinciosul meu suflet și roagă pe Fiul tău și Dumnezeul nostru să-mi dăruiască iertare de relele pe care le-am făcut, ceea ce ești una binecuvântată.

Psalmul 50.

CANOAANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Ajutător și acoperitor S-a făcut mie spre mântuire; «Acesta este Dumnezeuul meu «și-L voi slăvi pe El, Dumnezeuul «Părintelui meu și-L voi înălța pe «El, căci cu slavă S-a preaslăvit».

Iisuse, Mântuitorul meu, precum ai iertat de multe păcate pe păcătoasa care de demult bine s-a pocăit, mă rog Ție: Și pe mine izbăvește-mă de răutățile mele cele nenumărate, ca un Îndurat.

Înotând eu pe acest noian al vieții, întru deșertăciunea minții, vai, am căzut în multe vâltori, din care izbăvește-mă, Iisuse, și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Pe vitejii pătimitori, pe biruitorii celui străin, pe cei ce au pătimit cu răbdare și au luat cunună de biruință de la Dumnezeu, cu bucurie să-i laudăm.

Ca niște buni cuvântători și înțelepțește cu îndrăzneală grăind cuvântul lui Dumnezeu, pe cuvântătorii cei vestiți i-ați biruit și tot felul de chinuri dureroase răbdând, cu măreție v-ați preamărit.

A Născătoarei:

Arătatu-te-ai poartă a vieții, stricând porțile morții cu nașterea ta, Curată. Arătatu-te-ai

țărână aleasă, prin care frământătura omenească s-a înălțat de pe pământ la cer.

Canonul Înaintemergătorului

Facere a lui Iosif.

Irmos: Faraon cel văzut...

Dumnezeiesc înger a vestit de mai înainte nașterea ta, părintelui tău, Îngere al lui Dumnezeu; cu care dimpreună pomenește-ne pe noi, ca să aflăm milă în ziua judecății, Sfinte Înaintemergătorule.

Înaintemergătorule al lui Hristos, cel ce ești odraslă frumoasă a pustiei, smulgând din rădăcină lenea care odrăslește întru mine neîncetat, fă-mă să aduc roade de pocăință.

Pântecele cel sterp cu preastrălucire te-a rodit pe tine, care ai făcut roditoare inimile cele mai înainte neroditoare. Ci, cu credință strig ție, Botezătorule: Smulge gândurile mele cele neroditoare.

A Născătoarei:

Cu vicleșug mă vânează pe mine neîncetat vrăjmașul cel viclean; smulge-mă din cursele aceluia, ceea ce ești cu totul fără de prihană, și mă îndreptează, Născătoare de Dumnezeu, ca să fac numai voia Stăpânului.

Canonul de umilință

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra poruncilor Tale întărește, Doamne, inima mea care se clatină, că Tu ești singur sfânt și Domn.

Cu ochiul Tău cel milostiv caută spre mine când va fi să stau înaintea Ta și voi fi judecat, Unule lesne-iertătorule, Doamne.

Pe mine, cel ce suspin dintru adâncul sufletului, primește-mă ca pe vameșul, și-mi dăruiește pocăință, Mântuitorule, izbăvindu-mă de tot păcatul.

Ale mucenicilor:

Cu curgerile preasfintelor voastre sânghiuri, sfinților, ați oprit sângele cel spurcat ce se aducea mai înainte jertfă diavolilor pe altarele păgânești.

În Duhul cel Preasfânt întărindu-vă, sfinților, ați surpat jertfelnicele pierzării, întărind pe toți în credință.

A Născătoarei:

Zămislit-ai, Preacurată, pe Cel ce ține toată lumea; pentru aceasta, mă rog ție: Izbăvește-mă de toată pedeapsa ce m-a cuprins.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pe piatra cea tare a credinței...

Dă-mi acum întoarcere din calea cea rătăcită, fericite Înaintemergătorule, și întinde-mi mâna mie, celui ce totdeauna plutesc pe noianul greutăților.

Fără de grijă viețuiesc și tăierea se apropie; ci, cu rugăciunile tale, dă-mi deșteptare, preacinstite Înaintemergătorule, ca să nu fiu trimis ca un neroditor în focul cel nestins.

Înfrișătoarea zi stă lângă uși și cu sarcini cumplite sunt îm-

povărat; de care mă ușurează, Botezătorule al Domnului, cu rugăciunile tale cele curate.

A Născătoarei:

Tron al lui Dumnezeu te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, pe care, șezând cu trupul, a ridicat din căderea cea dintâi pe oamenii cei ce te laudă cu glăsuri de mulțumire.

Canonul de umilință

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut că «aveai să Te naști din Fecioară și «să Te arăți oamenilor, și a zis: «Auzit-am glasul Tău și m-am «temut. Slavă puterii Tale, «Doamne».

Dă-mi șiroaie de lacrimi, Îndurate, Doamne, ca să-mi usuce izvoarele patimilor mele, să-mi spele toată tina păcatului și să-mi potolească văpaia cea nestinsă a focului gheenei celei veșnice.

Nu încetez să-mi zgândăresc rănile sufletului meu cu iubirea de plăceri; eu însumi, nesimțitorul, nevrând să-mi viu întru simțire. Ce-mi va fi? Și ce voi face? Ci Tu, Hristoase milostive, vindecă-mă și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Prealăudaților mucenici, cu cârma cea dumnezeiască înotând pe noianul cel nestatornic al apelor pierzării și al viforului

răutății, la limanul împărăției cerești prin credință ați ajuns.

Luminători ai drepte credințe, strălucitori ai adevărului făcându-vă, mucenicilor, cu lumina pătimirilor ați risipit întunericul cel cu multă durere al păgânătății, iar cu razele minunilor, negura patimilor ați alungat.

A Născătoarei:

Proorocul de demult te-a văzut mai înainte, Fecioară cu totul fără prihană, sfeșnic cu șapte făclii, purtând focul cunoștinței de Dumnezeu, care luminează celor ce se primejduiesc întru întunericul necunoștinței; pentru aceea, strig ție: Luminează-mă.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Mă rog ție, Înaintemergătorule: Vindecă inima mea cea rănită de năvălirile tâlhărilor, cu doctoria cea tămăduitoare a dumnezeieștii tale rugăciuni.

Doboară, Înaintemergătorule, păcatul cel ce încă viețuiește în sufletul meu și-mi dă acum deșteptare mie, celui ce alunec către desfătări.

Prealăudate, arată-te liman nouă celor înviforați pe noianul vieții, schimbând tot viforul în liniște.

A Născătoarei:

Să nu mă judeci, Doamne, după lucrările mele, rogu-Te; ci îndurat Te arată mie, Te roagă pe

Tine, împreună cu Botezătorul, ceea ce Te-a născut.

Canonul de umilință

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Din noapte alergând la Tine, Iubitorule de oameni, lumi-
«nează-mă, rogu-mă, și mă în-
«dreptează și pe mine întru po-
«runcile Tale și mă învață să fac
«voia Ta, Mântuitorule».

Hristoase, iată eu sunt robul Tău cel leneș, care am ascuns talantul Tău și m-am îndeletnicit cu faptele rele ale patimilor; pentru aceea, nu mă trimite în foc.

Doamne îndurate, fiind eu al Tău fiu, după har, vrăjmașului m-am făcut rob, și viețuind în desfrânări, m-am depărtat de la Tine; pentru aceea, întorcându-mă, mântuiește-mă.

Ale mucenicilor:

Mucenicii stăteau înaintea divanului, platoșa credinței purtând-o. Pentru aceea, n-a putut cumplitul Veliar să-i rănească pe ei cu săgețile înșelăciunii.

Fiind omorâți cu trupurile mucenicii, toate meșteșugirile vrăjmașului le-au omorât și la viața cea neîmbătrânitoare s-au mutat întru bucurie, luând cununa slavei.

A Născătoarei:

Ceea ce ești ușă neumblată, deschide-mi mie ușile pocăinței celei adevărate, rogu-mă, și-mi arată calea mântuirii, Curată, călăuzitoare tuturor.

Canonul Înaintemergătorului**Irmos:** La Tine alerg din noapte...

Biserică a Treimii te-ai făcut, fericite, și iată, adunându-ne în casa ta cea sfântă, cu credință fierbinte te rugăm, Înaintemergătorule: Izbăvește-ne pe noi de ispite și de necazuri, fericite.

Înstrăinându-mi mintea de toată fapta bună, pe tine, fericite, cel ce ai umblat pe cale neobișnuită în viață, acum te rog: Apropie-mă de Dumnezeuul tuturor, făcându-mă mai bun prin sporirile cele preabune.

Proorocule, cel ce ai afundat în apele Iordanului pe Adâncul milostivirii, izvoarele răutăților mele usucă-le, cu rugăciunile tale, dăruindu-mi șiroaie de lacrimi.

A Născătoarei:

Împodobită fiind cu dumnezeieștile raze, pe Cel împodobit cu frumusețe L-ai născut, Fecioară. Deci, pe Acela pururea roagă-L să ne mântuiască din stricăciune pe noi, cei ce cu credință și cu dragoste te mărim pe tine.

Canonul de umilință**Cântarea a 6-a:****Irmosul:**

Strigat-am cu toată inima mea către milostivul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel «mai de jos și a scos din stricăciune viața mea».

Să nu mă arăți bucurie a diavolilor, în ziua cea înfricoșătoare.

Să nu aud atunci, Hristoase Iisuse, glasul cel ce trimite în focul gheenei.

Cufundatu-m-a întru adâncul greșelilor vrăjmașul celor drepti. Dar alerg la noianul îndurărilor Tale, Iisuse; îndreptează-mă acum către limanul vieții.

Ale mucenicilor:

Cu plugul durerilor celor multe, brăzdând ogorul cel sufletesc, înțelepților, prin dumnezeiasca sămânță a credinței, spicul cel mult roditor al muceniei, la arătare ați lucrat.

Cu răni ați rănit pe cel ce v-a rănit pe voi, ostași binecredincioși; pentru aceasta, mutându-vă la viață, vindecați și acum patimile oamenilor.

A Născătoarei:

Biserică a lui Dumnezeu te-ai arătat, ceea ce ești cu totul fără prihană, întru care sălășluindu-Se cu sfințenie, firea omenească a îndumnezeit-o, făcând pe credincioși în chip minunat biserici ale Sale.

Canonul Înaintemergătorului**Irmos:** Adâncul cel mai de jos...

Mlădiță din rădăcină neroditoare ai odrăslit, proorocule, și inimile cele sterpe le-ai arătat bineroditoare de toată cunoștința dumnezeiască, spre lauda Domnului.

Strivește degrabă pe cel viclean sub picioarele noastre și îndreptează picioarele noastre cele din

mente pe calea păcii, cu ocrotirile tale, Înaintemergătorule.

Îngrădește turma ta, proorocule al dreptății, izbăvindu-ne pe noi de toată asuprirea diavolilor și de osânda cea veșnică.

A Născătoarei:

Laudă de mulțumire aducem ție, Fecioară, cei ce ne-am mântuit prin tine, Curată, din blestemul cel de demult, și culegem toată binecuvântarea.

Canonul de umilință

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Greșit-am, făcut-am fărădelege, nu ne-am îndreptat «înaintea Ta, nici am păzit, nici «am făcut precum ne-ai poruncit «nouă. Ci nu ne da pe noi până în «sfârșit, Dumnezeuul părinților».

Caut la mila Ta cea nemăsurată, cel ce fără de măsură am greșit. Știu bunătatea, știu îndelungă-răbdarea și nerăutatea Ta. Ci dăruiește-mi, Îndurate, roade de pocăință și mă mântuiește.

Vindecă patimile cele nelecuite ale inimii mele, Milostive, dăruiește-mi iertare de datoriile mele, ușurează-mi sarcina cea prea grea, ca întru smerenie să Te slăvesc pururea, Dumnezeuul părinților.

Ale mucenicilor:

Dumnezeieștii și sfinții pătimitori, fiind cu trupurile strivite și tăiați, mistuiți de focul cel materialnic, leilor spre mâncare dați

și pe roate întinși, nu s-au lepădat de Tine, Dumnezeuul nostru cel viu.

Despărțiți ați fost de trup; dar de Dumnezeu ați fost nedespărțiți, Mucenicilor, prin unirea cea dumnezeiască a Celui ce S-a unit pe Sine cu noi fără stricăciune; pe Care rugați-L pururea să ne mântuim noi de toată nevoia.

A Născătoarei:

Fără de sămânță ai odrăslit pe cel ce L-a născut Tatăl fără stricăciune; fecioară ai rămas după naștere, ca și mai înainte de naștere. Pentru aceea, fericită ești și neîncetat lăudată, Preacurată, ca ceea ce ești Maică a lui Dumnezeu.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Tinerii în Babilon...

Cel ce ești glas al Cuvântului, Botezătorule, glasurile noastre primește-le acum și de patimi, de primejdii, de multe împresurări și de osânda cea veșnică izbăvește pe poporul tău.

Cu mâna ai arătat, proorocule, pe Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii; pe Care pururea roagă-L să ridice greșelile mele cele cumplite și învechite și să mă învrednicească de viață.

Sârguiește, suflete al meu și, lăsând întunecarea faptelor celor nebunești, strigă: Miluiește-mă, Iisuse, pentru rugă-

ciunile Botezătorului, și mă izbăvește de întinăciunea faptelor mele.

A Născătoarei:

Cel căruia Îi stau înaintea cu cutremur cetele cerești, pe Acela L-ai născut, Curată, unindu-Se cu oamenii, din bunătate. Pe Care cu sârguință roagă-L să miluiască pe robii tăi.

Canonul de umilință

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel pe Care Îl slăvesc poștile cerești, și de Care se «cutremură heruvimii și serafimii, toată suflarea și zidirea «lăudați-L, binecuvântați-L și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Ca și David caut la mila cea mare a îndurărilor Tale, Hristoase, eu, cel ce am greșit mai mult decât acela, și strig împreună cu dânsul: Unule-milostive, miluiește-mă degrabă.

Ca să-mi fie sfârșitul bun mă rog; dar nu mă sârguiesc să pun vreodată sfârșit faptelor celor rele, având inima mea împietrită. Miluiește-mă, Cuvântule al lui Dumnezeu.

Ale mucenicilor:

Ca niște alese și nevinovate jertfe v-ați adus prinos Cuvântului Unul-Născut, Cel ce a fost junghiat de bunăvoie pentru noi, nimicind toate jertfele diavolești, purtătorilor de chinuri.

Tăierea vinelor, scoaterea din rădăcină a dinților, tăierea mâi-

nilor, sfărâmarea mădurelor și toate celelalte chinuri vitejește le-ați răbdad, mucenicilor, lăudând pe Hristos, Unul orânduitorul de lupte.

A Născătoarei:

Prunc tânăr ai născut nouă pe Cel vechi de zile, pe Cel care a arătat cărări noi pe pământ, și a înnoit firea cea învechită, Mireasă binecuvântată, care nu știi de mire.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pentru legile părintești...

Peste Cuvântul, Cel ce se boteza, ai văzut pe Duhul cel Sfânt pogorându-Se în chip de porumbel, și te-ai învrednicit, fericite, să auzi glasul Părintelui grăind: Acesta este Fiul Meu, Cel de un scaun cu Mine, Căruia Îi cântă toată zidirea: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu focul rugăciunilor tale, proorocule, arzând uscăciunile patimilor gândului meu, aprinde iarăși făclia cea stinsă a inimii mele, ca, înțelegând limpede lumina poruncilor, să cânt Ziditorului: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Eu sunt robul cel netrebnic, care a ascuns talantul cel primit de la Dumnezeu spre lucrare. Și ce voi face când va veni la judecată cercetând faptele fiecăruia? Deci, întâmpină-mă, proorocule, pe mine cel ce strig

cu credință: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Păzește cugetul meu întru smerenie, Fecioară de Dumnezeu cu daruri dăruită, care ai doborât cu nașterea ta, semețiile diavolilor și ridică-mă din gunoiul patimilor și satură-mă pe mine cel flămând de darul tău, ca să cânt: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul de umilință

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea zămislirii celei fără de sămânță este neînțeleasă, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat, că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta, pe Tine toate neamurile, ca pe o Maică Mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim».

Iisuse, Iubitorule de oameni, Cel ce singur cunoști neputința noastră, că ai purtat-o pe ea din bunătate, vrând să o curățești, pentru aceasta, întinările cele urâte și rănilor patimilor mele curățește-le și mă mântuiește.

Ca păcătoasa aduc Ție lacrimi, Iubitorule de oameni, ca vameșul suspinând grăiesc Ție: Ai milă de mine și mă mântuiește, ca și canaaneanca strig: Miluiește-mă; ca pe Petru, care s-a pocăit, învrednicește-mă de iertare.

Ale mucenicilor:

Cu trupul înlănțuiți fiind de stăpânitorul cel fără de trup al lumii, prin loviturile luptelor pe acela l-ați doborât, și cununile biruinței după vrednicie ați primit. Pentru aceasta, rugați-vă cu osârdie pentru toți cei ce cu credință vă laudă pe voi, Sfinților.

Sfînțit-ai pământul cu sânghiurile sfinte ale sfinților Tăi, Doamne; și duhurile lor le-ai unit pentru totdeauna cu duhurile puterilor sfinte, sfînțind printr-înșii pe cei ce cu credință adevărată Te sfîntesc pe Tine, Cel ce ești întru totul Sfânt.

A Născătoarei:

Glasul îngerului aducem ție, Preacurată binecuvântată: Bucură-te, ceea ce ai încăput pe Dumnezeul Cel neîncăput! Bucură-te, dezlegarea blestemului și începătura binecuvântării! Bucură-te, ceea ce una ai deschis ușa raiului!

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Din ospățul Stăpânului...

Vindecă-mi mintea mea cea cumplit rănită cu iubirea desfătărilor vieții, și potolește viforul cel ce tare mă tulbură, și-mi arată căile cele drepte ale pocăinței, Înaintemergătorule al Domnului.

Arătat-te-ai, Proorocule, stând la mijloc între Legea Veche și cea Nouă, pe una adică încheind-o, iar pe cealaltă arătându-i

lumina; întru aceasta îndreptează-ne să umblăm cu sporire, întru dumnezeiască știință, ca să ne izbăvim de întunericul cel veșnic.

Unitu-te-ai cu oștile cerești, de Dumnezeu înțelepțite; cu care dimpreună roagă-te lui Hristos ca să ne mântuiască pe noi, cei de pe pământ, care, întru această cinstită biserică a ta, te cinstim pe tine, Botezătorule Ioan, Înaintemergătorule al Domnului.

Zi plină de urgie, zi de întuneric este judecata cea înfricoșătoare, pentru cei ce au făcut faptele întunericului; ci tu, Botezătorule și Înaintemergătorule al lui Hristos, cu rugăciunile tale, atunci izbăvește-ne de toată osândirea pe noi cei ce te cinstim.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce te-ai arătat mai sfântă decât heruvimii, ca una care ai născut pe Dumnezeu Cel preasfânt, sfințește-ne pe noi toți, care, cu credință și cu glasuri sfinte, în zi și în noapte, te sfințim.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Rănile inimii mele, pricinuite mie de multe greșeli, vindecă-le, Mântuitorule, Doctorul sufletelor și al trupurilor, dând pururea iertare de greșeli celor ce cer; dăruiește-mi lacrimi de pocăință, dându-mi dezlegare datoriilor, Doamne, și mă miluiește.

Aflându-mă vrăjmașul lipsit de fapte bune, cu săgeata păcatului m-a rănit; dar Tu, ca un doctor al sufletelor și al trupurilor, rănila sufletului meu vindecă-le, Dumnezeule, și mă miluiește.

A mucenicilor:

Doamne, de nu am avea pe sfinții Tăi mijlocitori și bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni să Te laudăm pe Tine, Mântuitorule, pe Care ne încetat Te laudă îngerii? Cunosătorule al inimilor, miluiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Nimeni din cei ce aleargă la tine nu iese neajutorat, Preacurată Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ci, cerând harul, primește dăruirea la cererea cea de folos.

MARȚI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-mă, Dumnezeule, Mântuitorul meu, când vei veni întru împărăția Ta, și mă mântuiește, ca Unul singur iubitor de oameni.

Cel ce ai primit plângerea lui Petru, primește și pocăința mea, Hristoase, și mă rânduiește împreună cu ceata celor mântuiți.

Botezătorule și Înaintemergătorule al Domnului, cel ce ai vestit oamenilor pocăința, roagă-te ca să mă pocăiesc din suflet.

A mucenicilor:

Viscolele patimilor răbdând, purtătorilor de chinuri, bolile oamenilor acum le vindecați; pentru aceea, vă fericism.

Slavă...

Dumnezeule, Cel prealăudat de prooroci, Cel în Treimea una și neamestecată, pentru rugăciunile Înaintemergătorului, izbăvește-mă.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Apărătoare tare a celor ce sunt în necazuri, ajută-mi mie celui dat patimilor lumești și mă izbăvește, rogu-mă.

SLUJBA DE MIERCURI

MARȚI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri de umilință:

Podobie: Cea deznădăduită...

Dumnezeule, Cel ce voiești ca toți oamenii să se mântuiască, caută, vezi rugăciunea mea, și să nu lepezi lacrimile mele ca niște zadarnice; că cine a venit căzând înaintea Ta și nu s-a mântuit îndată? Și cine a strigat cu căldură către Tine și n-a fost auzit îndată? Că Te afli, Stăpâne, grabnic spre mântuire tuturor celor ce se roagă Ție, Doamne, pentru mila Ta cea mare.

Pe mine, cel înecat în greșeli și strivit prin iubirea de plăceri,

ridică-mă, Îndurate, cu iubirea Ta de oameni; să nu mă lași să ajung bucurie diavolilor, nici să mă faci nevrednic de înfricoșătoarele Taine, ci primește ca un milostiv suspinurile și lacrimile mele mai înainte de sfârșit și mă izbăvește de patimi.

Plângi înainte de sfârșit, suflete al meu, cazi înaintea Ziditorului cu pocăință, adu-i lacrimi din toată inima, strigă lui Hristos cu umilință: Greșit-am Ție, Cuvântule, primește-mă pe mine cel ce multe am greșit, să nu Te scârbești de mine, nu mă trece cu vederea, dreptule Judecător, nici să nu mă trimiți în foc, Îndelung-răbdătorule, pentru mila Ta cea mare.

Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Nunta Mirelui ceresc este gătită, strigă vestitorii: Pentru ce zăbovești de voie, suflete înnegrit? Toate hainele tale cu adevărat sunt pângărite de desfrânări, și cum ai să intri, ticălosule? Vino, cazi, strigă din inima ta mai înainte de sfârșit către Pururea Fecioara: Curățește-mă, Preacurată, stropindu-mă cu isopul rugăciunii și mă învrednicește să intru în camera cea de nuntă, ca să te măresc.

Isaia prin curăția minții de departe a proorocit despre tine, Fecioară, că aveai să naști pe Făcătorul făpturii, o, Cinstită întru tot curată; că tu singură din veac te-ai arătat cu totul

fără prihană. Pentru aceea, mă rog ție: Curățește inima mea cea întinată și mă fă părtaș al strălucirii celei dumnezeiești a Fiului tău, și mă învrednicește să stau de-a dreapta Lui, când va șede să judece toată lumea, precum este scris.

Femeia cea păcătoasă vărsând vasul cel cu mir pe picioarele Tale, Stăpâne, a fost iertată de toate câte a făcut. Tâlharul s-a arătat doar pomenindu-te și îndată l-ai primit pe el în rai. Dar eu, ticălosul, ce voi face? Că nici mir, nici umilință nu am. Miluiește-mă în dar, îndură-Te de mine, Cuvântule, Te roagă, Preacurată Maica Ta, pe care ai dăruit-o lumii Tale, mare izbăvire.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei; aceeași podobie:**

Judecătorii lui Israel au hotărât să fii osândit la pedeapsa cu moartea, Fiule, ca pe un vinovat punându-Te înaintea divanului pe Tine, Cel ce judeci pe cei morți și pe cei vii, Mântuitorule, și înaintea lui Pilat Te-au pus și Te-au osândit, vai! înainte de judecată, călcătorii de lege. Și văzându-Te, mă rănesc și împreună mă osândesc, Doamne. Pentru aceasta, și voiesc mai bine să mor decât să trăiesc în suspinuri, striga Născătoarea de Dumnezeu, Unule mult-Milostive.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii

Crucea Ta, Doamne, viață și ocrotire poporului Tău este; și,

întru dânsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeuul nostru, Cel ce Te-ai răstignit cu trupul, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

Crucea Ta, Doamne, raiul a deschis neamului omenesc; și din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine Dumnezeuul nostru, Cel ce Te-ai răstignit cu trupul, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Mucenicii răbdători de chinuri și cetățenii cei cerești pe pământ pătimind, multe pătimiri au răbdat; pentru rugăciunile și mijlocirile lor păzește-ne, Doamne, pe noi toți.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și Născătoarei:**

Ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, văzându-Te răstignit, striga: Ce este, Fiul meu, această neînțeleasă taină pe care o văd? **Cum** mori cu trupul spânzurat pe lemn, Dătătorule de viață.

MIERCURI LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii.

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morții s-au clătinat, Doamne; că pe Cel pe Care Îl înghițise cu poftă, iadul L-a dat afară de frică. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte, și Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu; miluiește-ne pe noi.

Doamne, pe Tine, Viața tuturor, Te-au osândit iudeii la moarte.

Cei ce au trecut cu piciorul Marea Roșie despărțită cu toiagul, pe Cruce Te-au răstignit, și cei ce au supt apă din piatră, fiere Ți-au adus. Dar ai răbdat de voie, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Ceea ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, Curata pururea Fecioară, văzându-Te pe Cruce înălțat pentru noi, și-a rănit sufletul cu sabia întristării și a plâns, tânguindu-se ca o Maică. Pentru rugăciunile ei, miluiește-ne pe noi, Doamne al milei.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Astăzi s-a împlinit cuvântul proorocesc; că iată, ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne; și, din lemnul mântuirii gustând, izbăvire din patimile păcatului am câștigat, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule Iubitorule de oameni.

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit; că printr-însa se fac vindecări celor bolnavi întru păcate; printr-însa cădem înaintea Ta, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Nădejdea lumii...

Fecioara văzând mort, spânzurat pe lemn, pe Dumnezeu pe Care L-a născut cu trup, tânguindu-se striga: Mă spăimân-tez, Fiule, de negrăită îndelunga

Ta răbdare; cum Te-au pironit cei fără de lege pe Cruce, ca pe un osândit, drepte Judecătorule și singur Stăpânitorule?

După catisma a treia, sedelne ale Crucii:

Podobie: Nădejdea lumii...

Lemnul pomului a adus în rai stricăciune strămoșului; iar lemnul Crucii viață a înflorit pe locul Căpățânii, pentru că s-a doborât răutatea vrăjmașului și Adam a fost miluit, prin pironirea lui Hristos, și a aflat raiul, strigând: O, lemnule binecuvântat!

A mucenicilor:

Luptă mucenicească răbdând sfinții și daruri de biruință luând de la Tine, au stricat planurile celor fără de lege și au primit cununile nestricăciunii; printr-înșii, Dumnezeu, dăruiește nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, Cel ce S-a pironit de voie pe Cruce și lumea din înșelăciune a slobozit, pe Hristos Dumnezeul nostru, să miluiască sufletele noastre.

Psalmul 50.

CAN O A N E L E

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Ca pe uscat umblând Israel, cu picioarele prin adânc, pe Faraon prigonitorul văzându-l

înecat, striga: Să-I cântăm lui Dumnezeu cântare de biruință».

Întinzându-Ți Tu palmele pe Cruce, Stăpâne, ai îmbrățișat pe oamenii cei îndepărtați și i-ai adus la Părintele Tău, ca un Fiu preaiubit și de o ființă.

Ca un miel ai fost spânzurat pe Cruce, Cuvântule, căutând oaia Ta cea rătăcită; și, aflând-o, ai adus-o pe ea la cele nerătăcite, Iisuse; slavă puterii Tale!

Ale mucenicilor:

Viața cea de sus dorind, măriții mucenici, purtători de chinuri, răbdând multe munci și multe feluri de încercări, au fost omorâți pe pământ vrednicii de laudă.

La divanurile celor nedrepti stând înaintea, pătimitorilor, pentru Hristos cel drept întru toate ați răbdat toată nedreapta judecată, care vă îndrepta pe voi întru Dumnezeu.

A Crucii și a Născătoarei:

Ca să pricinuiști nepătimire tuturor celor din Adam, Stăpâne, patima ai răbdat pe Cruce; și pământul, văzându-Te, se cutremură, strigai, Stăpână, tânguindu-te ca o maică.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Facere a lui Iosif.

Același irmos:

Din reaua sfătuire a vrăjmașului, strămoașa a adus moarte în lume; iar tu, Curată, născând Viața, pe noi, cei omorâți prin stricăciune, ne-ai înviat.

Și cu gândurile alunecând și cu desfrânările trupești întinându-mă, la tine, cea cu adevărat curată și neîntinată alerg; ajutoare fii mie, robului tău.

Patimile cele cumplite ale inimii mele vindecă-le, Născătoare de Dumnezeu, și viforul cel cumplit al gândurilor celor nestatornice potolește-l, Stăpână, cu mijlocirea ta către Dumnezeu.

Canonul Crucii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Nu este sfânt ca Tine, Doamne Dumnezeul meu, Cel ce ai «înălțat fruntea credincioșilor «Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe «noi pe piatra mărturisirii Tale».

Crucea s-a înfipt pe pământ și înșelăciunea a căzut și făptura s-a cutremurat și inimile oamenilor, cele zguduite de năvălirile vrăjmașului, credință au primit.

Întărâtându-se poporul cel nedrept, Te-a osândit la moarte pe Tine, Cel drept, Care îndreptezi pe oameni, și îi scoți pe ei din nedreapta mână a celui viclean.

Ale mucenicilor:

Punea înșelătorul în mișcare toată răutatea sa, luptându-se cu sfinții; dar a fost biruit văzându-i pe dâșii nedoborâți și părtași ai dumnezeieștii Străluciri.

Frumusețea trupurilor se schimba prin cruntele chinuri, dar strălucea mai bine bucuria sufletului

purtătorilor de chinuri ai lui Hristos, prin puterea Sfântului Duh.

A Crucii și a Născătoarei:

Împodobit cu frumusețea mai presus decât toți oamenii Te-am cunoscut pe Tine, Fiule, când Te-am născut; și, răstignit fiind acum, cum nu ai frumusețe, Hristoase, grăia Fecioara, lăcrimând.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cuvântule, Cel ce Însuși din fire ești milostiv, Care prin îndurarea milei Tale, sângele Tău pentru mine Ți-ai vărsat pe Cruce, milostivește-Te prin rugăciunile celeia ce Te-a născut, și mă mântuiește.

Prin nașterea cea dumnezeiască făcându-mă locaș al lui Dumnezeu, de voie am alunecat în patimi cumplite. Pentru aceasta, pe tine, Stăpână, care ești locaș al lui Dumnezeu, te rog, ajută-mi.

Cămară aleasă a Domnului, fă-mă moștenitor al cămării cerului pe mine, cel ce întru dumnezeiescul tău acoperământ, ca într-o cămară cinstită, în toate zilele cu dragoste te cinstesc.

Canonul Crucii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos este puterea mea, Dumnezeuul și Domnul, «cânta cu dumnezeiască cuviință cinstita Biserică, strigând

«din inimă curată, întru Domnul prăznuind».

Soarele văzându-Te întins pe lemn, de frică se întuneca, făptura de întunecare se izbăvea, vrăjmașul era legat și înșelăciunea se risipea.

Soborul cel fără de lege lega mâinile Tale, Mântuitorule, și cei înlănțuiți cu legături nedezlegate toți se dezlegau și toată zidirea Te laudă pe Tine, Hristoase, soare neapus.

Ale mucenicilor:

În curgerile sângiurilor voastre, mucenicilor, ați înecat pe prigonitorul Faraon, care nebunește fără măsură se îngâmfa, și la pământul cel ceresc v-ați mutat, bucurându-vă.

Cu aripile Duhului zburând pătimitorii, mai presus de cursele vrăjmașului, bucurându-se, au alergat unde este bunătatea cea dintâi, viața și lumina cea neînserată.

A Crucii și a Născătoarei:

Cu sabia patimii Celui întrupat din tine, Stăpână, te-ai rănit, când L-ai văzut pe Dânsul răstignit, și pentru noi cu sulita în curata coastă împuns.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cu picăturile cele din coasta Fiului tău, Preacurată, curățește necurăția patimilor mele și întinăciunile cele cumplite ale inimii mele și luminează-mă, Fecioară, cu strălucirea ta.

Stăpână, ceea ce ai născut pe Cel ce este Calea, pe mine cel ce prin rătăcire alunec la răutăți în toate zilele, îndreptează-mă pe cale dreaptă, care să mă ducă pe cărările mântuirii.

Izvorăște în inima mea picătură de umilință, Fecioară, care ai născut pe Izvorul vieții, revărsările patimilor mele oprindu-le.

Ceea ce ai născut pe Cuvântul cel preasfânt, dăruiește sufletului meu sfințire și slobozește viața mea din valurile ispitelor.

Canonul Crucii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu strălucirea Ta cea dumnezeiască, Bunule, sufletele «celor ce din noapte aleargă la «Tine cu dragoste luminează-le, «Te rog, ca să Te vadă Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine, «adevăratul Dumnezeu, Care «chemi din negura greșelilor».

Hristoase, Cel ce îmbraci cerul cu nori, de voie gol pe Cruce Te-ai pironit, dezbrăcându-mă de goliciunea răutății mele și cu podoabele nestricăciunii strălucindu-mă, Stăpâne.

Pe Cruce a fost întins vița cea adevărată, Hristos săditorul, și must dulce izvorând, dulceața sufletelor noastre, toată beția înșelăciunii luptătorului a curmat-o.

Ale mucenicilor:

Împodobiți fiind pătimitorii lui Hristos cu sfintele răni și înfru-

musețați cu cununi, stau înaintea lui Dumnezeu, Celui ce a pățimit cu trupul, cerând iertare păcatelor noastre.

Privind la slava și la viața cea de acolo și la veselia cea adevărată, Purtătorilor de chinuri, toate valurile patimilor le-ați răbdad întărindu-vă prin patima Stăpânului.

A Crucii și a Născătoarei:

Încăpându-Te în pântece pe Tine, Hristoase, Cel singur neîncăput nicăieri, fără dureri Te-am născut; dar acum mă chinuiesc, răstignit fiind Tu, Hristoase, Fiul meu, grăia plângând Născătoarea de Dumnezeu.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ca una care ai avut naștere minunată, pe mine, cel ce prin apropierea de păcat, m-am înstrăinat de Dumnezeu, fă-mă străin de toată fărădelegea și mă apropie iarăși de Cel milostiv, prin mijlocirea ta, Fecioară.

Ca pe un munte luminând departe te-a văzut Daniil de demult pe tine, Preacurată, strălucind cu razele fecioriei, din care s-a tăiat piatra care a sfărâmat idolii înșelăciunii, cu puterea Dumnezeirii.

Pe mine, cel ce mi-am rănit sufletul cu năvălirile cele tâlhărești și sunt aproape mort și primejduit pe drumul vieții,

cercetează-mă, Cuvântule, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Canonul Crucii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate «din stricăciune viața mea, mult «Milostive».

Încununat ai fost cu spini, Îndelung-răbdătorule, tăind spinul patimilor; cu sulița în coastă ai fost împuns, omorând pe șarpele cel mult uneltitor, care ne-a omorât pe noi.

Pe Cruce ai fost spânzurat, Stăpâne, doborând puterea vrăjmașului, și loviri peste obraz ai primit, slobozindu-mă din robia cea amară; pentru aceasta, laud îndurarea Ta cea îndelung-răbdătoare.

Ale mucenicilor:

Cu Crucea fiind îngrădiți pătimitorii, zidurile cele rele ale înșelăciunii le-au surpat, și la cetatea cea de sus, împodobiți cu cununi de biruință, s-au mutat; pentru aceea, îi ferim.

La înălțimea cea slăvită a muceniei înălțându-vă pe voi înșivă, sfinților, înălțările cele rele ale vrăjmașului la pământ le-ați doborât și cununi din înălțime ați luat.

A Crucii și a Născătoarei:

Raza Tatălui, cum Te-ai ridicat pe Cruce? Cel ce luminezi toate și ai doborât pe căpetenia întunericului, grăia plângând ca o Maică, Preacurata Stăpâna.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Mlădița cea cinstită, care ne-ai odrăslit nouă pe Domnul, Pomul vieții, pe smeritul meu suflet, cel ce odrăslește gânduri pricinuitoare de pierzare, curățește-l cu puterea Crucii Fiului tău. Scoate-mă din fiara păcatului, Cuvântule, ca pe Ionă din pântecul chitului, pentru rugăciunile celeia ce în pântec fără prihană Te-a încăput pe Tine, Care prin fire ești neîncăput, mult-Milostive.

Înmulțitu-s-au, Stăpâne, mai mult decât nisipul mărilor, greșelile mele cele rele. Dar ca Unul care ai noian de îndurări, întoarce-mă, mântuiește-mă, Cuvântule, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine.

Canonul Crucii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dătător de rouă a făcut îngerul cuptorul pentru cuvioșii «tineri; iar pe haldei arzându-i «porunca lui Dumnezeu, pe «tiran l-a înduplecat să strige: «Binecuvântat ești Dumnezeul «părinților noștri».

Lovit fiind peste obraz, ai pal-muit răutatea cea înveninată a

balaurului și, spânzurat fiind pe lemn, Unule Puternice, pe toți i-ai luminat să strige: Binecuvântat ești Dumnezeuul părinților noștri.

Adam, omul cel dintâi, gustând din pom a aflat moartea; iar al doilea Adam, Hristos, omorât fiind pe lemn, viață nemuritoare dăruiește, omorând pe vrăjmașul cel mult uneltitor.

Ale mucenicilor:

Așteptând pe Domnul, ați răbdat ticăloșia chinurilor, și ați stat pe piatra cea tare a credinței, mucenicilor, toată răutatea cea vicleană a vrăjmașului spulberând-o cu dumnezeiescul ajutor.

Prin patimi luminându-vă, mucenicilor, ați strălucit mai luminat decât soarele și toate stăpânirile întunericului le-ați risipit, cântând lui Hristos: Binecuvântat ești Dumnezeuul părinților noștri.

A Crucii și a Născătoarei:

Fiule, Cel ce ești neschimbat cu Dumnezeirea, spânzurându-Te pe Cruce ai schimbat toată zidirea, grăia Fecioara, și, văzând acestea, plâng, spăimântându-mă de rânduiala Ta cea înfricoșătoare.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ceea ce ai îndumnezeit firea strămoșului, prin nașterea ta cea mai presus de fire, pe

mine cel ce păcătuiesc mai presus de fire și amărăsc pe Dumnezeu cel din fire bun, prin împăcările tale cele de maică fă-mă apropiat de El.

Ceea ce ai izvorât credincioșilor apa mântuirii, curățește inima mea care totdeauna izvorăște valuri de păcate, ca să-ți cânt cu umilință: Binecuvântată ești ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Tu pe pământ ai fost cer al Făcătorului cerului și al pământului; pe Care roagă-L să mă izbăvească de răutățile pământului, și să mă învrednicească de bunătățile cele cerești, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Crucii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Din văpaie, rouă ai izvorât cuvicioșilor și jertfa dreptului «cu apă ai mistuit-o, că toate le «faci, Hristoase, numai cu voia. «Pe Tine Te preaînălțăm întru «toți vecii».

Dumnezeule preaînalte, Tu ai smerit pe șarpele cel trufaș, prin smerenia inimii înălțându-Te pe lemn, și pe Adam cel smerit l-ai înălțat prin patimi, Îndurate.

Amărăciunea lemnului schimbând-o, pe lemn Te-ai întins, gustând fiere, Stăpâne, Cel ce ești dulceața tuturor, viața cea ipostatică, lumina și mântuirea.

Ale mucenicilor:

Nu v-ați plecat genunchii în fața idolilor celor ciopliți, ci ați fost junghiați ca niște miei nevino-vați, prealăudaților, și tăria celui viclean ați înfrânat-o, cu cântări slăvind pe Hristos în veci.

Locașuri ale Duhului celui viu v-ați arătat, mucenicilor, jertfel-nicele idolilor le-ați surpat, și la Biserica cea cerească ați fost înălțați, cu cântări slăvind pe Hristos în veci.

A Născătoarei:

Fecioară, Iacov mai înainte te-a văzut scară, care pe noi cei alunecați în adâncul răutăților, ne suie la înălțimea cerească. Pentru aceea, Curată, te binecuvântăm în veci.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Si fără voie, eu ticălosul, făp-tuiesc cele necuviincioase, robind obiceiului care m-a supus robilor celor vicleni, care au căzut de la Dumnezeu. Slo-bozește-mă, Stăpână Fecioară.

Ca ceea ce ai născut pe Strugurele cel nearat, Care izvorăște tuturor vinul cel mântuitor, înțelepțește-mă pe mine cel întunecat prin beția păcatului cel amar, Stăpână Fecioară, și mă izbăvește.

În ceasul judecății să nu mă așezi, Stăpâne, împreună cu cei osândiți, pe mine cel ce sunt vinovat; ci, primind puțină mea suspinare, mântuiește-mă, pen-tru rugăciunile maicii Tale, Îndurate.

Canonul Crucii**Cântarea a 9-a:****Irmosul:**

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu puțință oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta «oștile îngerești; iar prin tine, «Preacurată, S-a arătat oame-«nilor Cuvântul întrupat; pe «Care slăvindu-L cu oștile ce-«rești, pe tine te fericim».

Cel ce ești Stăpân al vremilor și al anilor, în mijlocul pământu-lui, la amiază, pe lemn Te-ai înălțat fiind răstignit, Îndelung-răbdătorule; și alunecarea celui ce a suferit în mijlocul raiului pentru rodul cel pricinuitor de stricăciune ai îndreptat-o.

Crucea s-a înfipt, tiranul a pri-mit în suflet rană de moarte și cei legați din stricăciune s-au dezlegat; și cunoștința întru toți oamenii s-a sădit, vrăjmașul a fost doborât și de bucurie toate s-au umplut.

Ale mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, pămân-tul s-a unit cu cerurile când a fost junghiat Hristos, răstignin-du-Se, și a tras la Sine mulțimea voastră, a celor care ați răbdât mulțime de chinuri, și cu mul-țimea dumnezeieștilor slujitori împreună străluciți.

Cu lumină nematerialnică fiind străluminați, v-ați făcut dum-nezei după dar, Mucenici ai Domnului, sălășluindu-vă în locașurile celor întâi-născuți și

de veșnică mărire umplându-vă. Pentru aceea, credincioșii, după datorie, vă cinstim pe voi.

A Crucii și a Născătoarei:

Înfricoșătoare naștere am răbdat, Stăpâne, când cu frică Te-am născut pe Tine, pe Care zidirea, văzându-Te de voie răstignit pe lemn, s-a înfricoșat, Îndelung-răbdătorule; Cea fără prihană plângea, oarecând, strigând ca o maică, pe care o mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Același irmos:

Pe mine, cel ce singur prin nebunie am călcat legea Ta cea mântuitoare, Hristoase, și sunt rob prin cumplita călcare de poruncă și sunt osândit, mântuiește-mă, miluiește-mă, pentru rugăciunile Preacuratei celeia ce Te-a născut, ca un prea bun.

Mie, celui ce sunt primejduit de viforul ispitelor, să-mi fii liman, Stăpână, de Dumnezeu cu daruri dăruită, potolindu-mi valul patimilor și secând noianul păcatelor mele, ca după datorie să te laud pe tine, cea mult-lăudată.

Arată-mi, Fecioară, calea cea dreaptă, prin care să pot afla ușa care duce la Împărăția cea de sus și către dumnezeieștile locașuri ale raiului și către adevărata fericire, cea veșnică.

Oastea mucenicilor, adunarea cuvioșilor, a arhiereilor, a drepților, a proorocilor și a apostolilor și cetele sfinților îngeri, împreună cu ceea ce Te-a născut

pe Tine, Te roagă: Mântuiește-ne pe noi, Hristoase, îndură-Te de noi, ca un mult-Milostiv.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

În Cruce mi-am pus nădejdea, Hristoase, și întru dânsa lăudându-mă, strig: Iubitorule de oameni, Doamne, doboară trufia celor ce nu Te mărturisesc pe Tine Dumnezeu și om.

Cu Crucea îngrădindu-ne, vrăjmașului ne împotrivim, netemându-ne de meșteșugirile și cursele lui; pentru că a fost înfrânt trufașul și a fost zdrobit prin puterea lui Hristos, Celui ce a fost pironit pe lemn.

A mucenicilor:

Pomenirea mucenicilor bucurie este pentru cei ce se tem de Domnul; că, pătimind pentru Hristos, cununi au luat de la Dânsul, și acum cu îndrăzneală se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: A treia zi ai înviat...

Când Te-a văzut spânzurat pe Cruce, Preacurata, tânguindu-se, striga ca o maică: Preadulcele meu Fiu și Dumnezeul meu, cum rabzi patimă de ocară?

MIERCURI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-mă, Dumnezeule, Mântuitorul meu, când vei veni întru Împărăția Ta, și mă mân-

tuiește ca un singur iubitor de oameni.

De voie înălțându-Te pe Cruce, pe cei alunecați în adâncurile răutăților i-ai chemat, Unule mult-îndurate.

Pământul s-a cutremurat și soarele s-a întunecat, văzându-Te pe Tine, Soare al dreptății, de voie pătimind pe lemnul Crucii.

Părtași fiind ai patimilor Stăpânului, răbdătorilor de chinuri, vă împărtășiți și de dumnezeiasca strălucire, prin împărtășire îndumnezeindu-vă.

Slavă...

Înalță-mă din adâncul păcatului, Hristoase al meu, Cel Unul din Treime, Care de voie ai răbdat pironire pe Cruce.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Stând lângă Cruce, Maică Fecioară, și văzând pe Fiul Tău de voie pătimind, pe Dânsul L-ai slăvit.

SLUJBA DE JOI

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am... **stihiri apostolești:**

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Putere cerească a Mântuitorului luând apostolii lui Hristos, au biruit taberele vrăjmașilor; cei neînvățați și necărturari au muștrat pe împărați și

pe înțelepți i-au rușinat; cei lipsiți și neîntrarmați evanghelizește s-au luptat și cu cuvântul darului minuni au săvârșit; și așa, pe neamuri făcându-le ascultătoare lui Hristos, cu îndrăzneală se roagă pentru sufletele noastre.

Pe Tine dorindu-Te prealăudații Tăi ucenici și lepădându-se de ei înșiși, cu osârdie Ție au urmat; și, ridicând Crucea, au mers după Tine, plecându-se poruncii Tale, au lăsat pământul și au moștenit cerul, pe neamuri întorcându-le la cunoștința Ta cea adevărată; și acum în toate făcându-se ascultători pururea, cu îndrăzneală se roagă pentru sufletele noastre.

Toată viața mea cheltuind-o în lene, mai înainte de sfârșit am ajuns fără de roadă eu, ticălosul, Preabunule, purtând acum asupra-mi numai poverile cele grele de purtat ale faptelor cele rele, pe care risipește-le cu ajutorul milei Tale, Iubitorule de oameni; dă-mi umilință și întoarcerea cea mântuitoare, prin dumnezeieștile și bineprimitele rugăciuni ale apostolilor, pe care le aduc Ție, Dumnezeule, spre mijlocire, și ale celei ce Te-a născut.

Stihiri ale Sfântului Nicolae:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Nicolae fericite, mă rog ție, înțelepte, miluiește-mă pe mine cel ce cad înaintea ta, și-mi luminează ochii sufletului meu, ca

să văd limpede pe Dătătorul de lumină și milostivul Dumnezeu.

De vrăjmașii cei ce mă caută să-mi facă rău păzește-mă, sfinte, ca unul care ai îndrăznire către Dumnezeu, fericite ierarhe, și mă apără de vătămare și izbăvește-mă de bărbații sângiurilor.

Liman neînviforat și zid nebiruit, ierarhe, acum te-am câștigat credincioșii, și turn de tărie și ușa de pocăință și povățuitor credincios și apărător.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceasi podobie:

Pricinuitoare de cele mai mari daruri s-a făcut nouă tuturor în chip vădit nașterea cea curată a Fecioarei; că Dumnezeu iarăși înnoiește firea cea stricată și zidește din nou omenirea.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri apostolești:

Oarecând ucenicii Tăi, Hristoase, învăluiți fiind de vifor în corabie, strigau: Învățătorule, mântuiește-ne, că pierim. Și noi acum strigăm: Iubitorule de oameni, Mântuitorul nostru, izbăvește-ne pe noi din nevoile noastre, rugămu-ne.

Doamne, apostolii au atins unori cu năvoadele adâncul mării; iar alteori înălțimea Împărăției cu învățăturile și, cu meșteșugul adâncul cel nepătruns, l-au cercetat; iar cu credința sânul Tău cel nemărginit l-au ajuns și lumii au propovăduit pe Fiul

Tău cel fără de ani. Pentru rugăciunile lor și ale tuturor sfinților, miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea stând înaintea lor, dar mai înainte văzând viața care va să fie, se întăreau prin nădejdea în Tine. Cu rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieții; ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu apostolii și cu toți sfinții, să se miluiască sufletele noastre.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne apostolești:

Precum ai venit în mijlocul ucenicilor Tăi, Mântuitorule, pace dându-le lor, vino și la noi și ne mântuiește.

Podobie: Nădejdea lumii...

Ca o lumină fiind trimiși pe pământ, ați luminat pe toți cu învățăturile voastre cele înțelepte și cu dumnezeieștile dogme ați izgonit întunericul păgânătății; și, răspândind lumina Treimii, multe popoare ați mântuit din rătăcirea cea fără lumină, apostoli ai Mântuitorului.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare

de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne izbăvim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

După catisma a doua, sedelne apostolești:

Pomenirea apostolilor Tăi, Doamne, s-a arătat ca raiul cel din Eden, că întru dânsa se bucură toată lumea. Pentru aceasta, pentru rugăciunile lor, dă-ne nouă pace și mare milă.

Ceata celor doisprezece apostoli, Doamne, ca un soare cu douăsprezece raze s-a arătat pe pământ; că printr-înșii ai uscat vătămarea înșelăciunii; printr-înșii luminezi sufletele robilor Tăi; printr-înșii mântuiește-ne și pe noi, Îndurate.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Nădejdea lumii...

Sfântă Stăpână, preacurată Maica lui Hristos, Dumnezeul nostru, ceea ce în chip de negrăit ai născut pe Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna bunătății Lui, împreună cu sfinții apostoli, să ne izbăvească pe noi din patimi și să ne dea iertare de păcate.

După catisma a treia, sedelne apostolești:

Cu mreața dumnezeieștii credințe, pescarii au tras pe toți din adâncul deșertăciunii și i-au dat pe dânsii lui Dumnezeu, cinstindu-L cu dreaptă credință și pururea slăvindu-L pe El.

A mucenicilor:

Pomenirea sfinților Tăi, Doamne, s-a arătat ca raiul cel din Eden,

că întru dânsa se bucură toată zidirea. Pentru rugăciunile lor, dă-ne nouă pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

În biserica slavei tale stând, în cer ni se pare a sta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească; deschide-ne nouă ușa milei tale.

CANOANELE

Canonul sfinților apostoli

Cântarea I:

Irmosul:

Ca pe uscat umblând Israel, cu picioarele prin adânc, pe «Faraon prigonitorul văzându-l înecat, striga: Să cântăm lui «Dumnezeu, cântare de biruință».

Cei ce sunteți lumină lumii, grăitorilor de Dumnezeu, cu strălucitoarele lumini luminați-ne pe noi, și de noaptea patimilor și de negura ispitelor izbăviți-ne, de Dumnezeu fericiților

Păstori peste tot pământul, Duhul cel cinstit v-a pus pe voi, ucenicii Domnului. Pentru aceea, pe stăpânitorii văzduhului ați biruit izbăvind pe credincioși.

Ca niște cărbuni cu raze luminoase aprinzându-vă de la focul cel nematerialnic, înțelepților, patimile mele cele materialnice ardeți-le, îndreptându-mă către lumina nepătimirii și a vieții.

A Născătoarei:

Pentru rugăciunile apostolilor, ale proorocilor, ale mucenicilor,

Doamne, Iisuse și Împărate a toate, și ale Preacuratei care Te-a născut, miluiește pe poporul cel ce Ți-a greșit Ție.

Canonul Sfântului Ierarh Nicolae

Facere a lui Iosif.

Irmos: Faraon cel văzut...

Înțelepte părinte, cel ce viețuiești cu bucurie în ceruri, toată întristarea cea rea a inimii celor ce prin credință cu un glas te laudăm pe tine, risipește-o cu mijlocirea ta.

Împotriva patimilor celor vătămătoare, împotriva vrăjmașilor celor făcători de stricăciune, împotriva a toată răutatea celui amăgitor, întărește acum, părinte Nicolae, pe cei ce cu credință aleargă la acoperământul tău cel sfânt.

Pe noi, cei răniți de săgetătorii cei nevăzuți, cu doctoria rugăciunii tale vindecă-ne, sfinte Nicolae, ca să umblăm cu sănătate în cărările Domnului.

Al Născătoarei:

Fiul cel împreună veșnic cu Tatăl cel veșnic, în vremile cele de apoi, vrând, S-a sălășluit în pântecul tău, Născătoare de Dumnezeu, spre a doua naștere a noastră, a credincioșilor; pentru aceea, te laudăm pe tine.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Nu este sfânt ca Tine, Doamne Dumnezeul meu, Cel ce ai «înălțat fruntea credincioșilor

«Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe «noi pe piatra mărturisirii Tale».

Dumnezeiescul Duh, la înfricoșătoarea pogorâre, topind prin limbile voastre pe oamenii cei zdrobiți, i-a înnoit spre viață prin voi, măriților apostoli.

Greșind eu cu știință, Cuvântule, ce iertare voi afla în ziua judecății? Pentru aceasta, strig Ție: Pentru ucenicii Tăi, miluiește-mă pe mine, cel ce însumi mă învinovățesc.

Urmând mântuitoarelor patimi ale lui Hristos, patimile cele învechite și cumplite ale sufletului meu vindecați-le, cei ce sunteți doctori, măriților apostoli.

A Născătoarei:

Pe mine, cel ce am păcătuit, Hristoase, pentru apostolii Tăi și pentru ceea ce Te-a născut, întorcându-mă, ca un Dumnezeu, miluiește-mă, și de focul cel veșnic izbăvește-mă, Mântuitorule.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Pe piatra cea tare a credinței...

Luat-ai lămurit biruință asupra patimilor celor stricătoare de suflet, preafericite Nicolae, din care izbăvește-ne cu rugăciunile tale pe noi, cei ce suntem totdeauna rău biruiți.

Mădularele trupului omorându-ți prin înfrânare, la viața cea neîmbătrânitoare te-ai mutat; pe care roagă-te, înțelepte, să o câștigăm și noi, cei ce cu bucurie te laudăm pe tine.

Nu înceta a ne cerceta pe noi din înălțimea cerului, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, izgonind toate greutatea vieții.

A Născătoarei:

Curată, roagă pe Mântuitorul să ne dăruiască nouă dezlegare de păcate, risipind pururea întunecarea sufletelor noastre, cu rugăciunile tale, ceea ce ești cu totul neîntinată.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul, «cântă, strigând din inimă cu-
«rată, cinstita Biserică, cu dum-
«nezeiască cuviință întru Dom-
«nul prăznuind».

Apostoli, cei ce sunteți limanuri cu bună liniște, limanuri netulburate, pe mine, cel viscolit de valurile cumplitelor păcate, mântuiți-mă și mă purtați la limanul cel lin al adevăratei pocăințe.

Suflete al meu, suspină, suflete al meu, lăcrimează; inima mea cea smerită, lipește-te cu totul de Cel preabun, ca să te izbăvească pe tine de văpaia focului și de osânda ce au să fie.

Pe Domnul Mântuitorul rugați-L, cei ce sunteți izbăvitorii oamenilor, preafericiților apostoli, ca să ne mântuiască pe noi de ispitele cele cumplite, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Fecioară Preacurată, Fecioară fără prihană, împreună cu apostolii fă rugăciune pentru noi, ca să ne izbăvim de cumplitele ispite și de împresurări.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Vindecă, sfinte, inima mea cea neîndreptată și rănită de înșelătorul, rugând pe Dumnezeu nostru, Dătătorul de bine.

Sfărâmat-ai jertfelnicele idolești, sluga lui Hristos; pentru aceea, cu credință te rog: Nimicește pe idolii cei prea răi ai minții mele.

Mir bine mirositor te-ai făcut prin faptele dreptății, de Dumnezeu cugetătorule, și scaunul Mirelor l-ai împodobit, părinte ierarhe Nicolae.

A Născătoarei:

Stăpână nenuntită, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, apără de toată vătămarea pe cei ce te laudă pe tine, singura ajutoare a oamenilor.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor «ce din zori aleargă la Tine cu
«dragoste, Te rog luminează-le,
«ca să Te vadă, Cuvântule al lui
«Dumnezeu, pe Tine, adevă-
«ratul Dumnezeu, Care chemi
«din negura greșelilor».

Pe calea care duce la viață prin trecere foarte îngustă, prin ispite și prin necazuri, ucenici ai Cuvântului, în chip vădit călătorind, neteziți cărările sufletului meu.

Sfeșnice ale dumnezeiescului Răsărit, izbăviți-mă pe mine de întunericul patimilor și de întunecarea desfătărilor, de ispite și de strâmtorări, de vifor și de primejdii, apostoli ai lui Hristos.

Apostoli, cei ce sunteți cărți cu chip dumnezeiesc ale Cuvântului, rugați-vă să fiu scris în cartea vieții, rupând zapisul cel prea cumplit al păcatelor mele, cu rugăciunile voastre.

A Născătoarei:

Nădejdea și mântuirea mea, cu rugăciunile tale cele către Fiul tău și ale dumnezeieștilor ucenici, izbăvește-mă pe mine, cel ce nădăjduiesc în tine, Prealăudată, ceea ce ești singura nădejde neînșelătoare a tuturor.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cel ce răsari lumină...

De dormitarea lenevirii fiind eu cuprins, sârguincios mă fă cu sfințitele tale rugăciuni, Nicolae.

Pe Iisus Mântuitorul roagă-L, ierarhe Nicolae, să mă scape de osânda cea veșnică.

Izbăvește-mă de smintelile lumesti și de răutățile diavolilor, cu rugăciunile tale, ierarhe Nicolae.

A Născătoarei:

Cel ce ne-a dăruit nouă ființă, în pântecete tău S-a sălășluit, Născătoare de Dumnezeu; pe Care roagă-L să ne mântuiască pe noi.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin, «alergând, strig către Tine: «Scoate din stricăciune viața mea, mult-Milostive».

Ca pe niște table scrise de Dumnezeu ați avut, măriților, în suflete, cu adevărat, legiurile cele cinstite ale Duhului, prin care legea cea cu litere ați desființat-o, mântuind lumea.

Suflete păcătos și robit de reaua deprindere, întoarce-te prin pocăință și strigă înduratăului Dumnezeu: Pentru rugăciunile apostolilor Tăi, mântuiește-mă, Cuvinte.

Cu oile cele de-a dreapta rânduiește-mă, la groaznica și înfricoșătoarea Ta venire, cu rugăciunile oilor Tale celor alese, ale dumnezeieștilor Tăi propovăduitori, Mielule fără de răutate, Care pentru toți Te-ai jertfit.

A Născătoarei:

Ceata slujitorilor celor fără de trup se roagă Ție, Fiule, Cel fără de început al lui Dumnezeu; Te roagă și adunarea Ucenicilor, împreună cu ceea ce

Te-a născut, ca să dăruiești milele Tale poporului Tău.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: De chinul păcatului...

Luminător nevăzut avându-te lăzidirea pe tine, Nicolae, se luminează cu razele minunilor cele nenumărate.

Nicolae, rugător neadormit al celor ce aleargă la tine, trezește-mă din somnul cel preacumplit al lenevirii.

Izbăvit-ai de demult, înțelepte, pe cei ce pe nedrept erau osândiți să moară; deci așa izbăvește-mă și pe mine de păcatele care mi se întâmplă.

A Născătoarei:

Fecioară, Una curată și cu daruri dăruită, ajută-mi mie, celui ce sunt totdeauna înviforat de strâmtorările vieții.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dătător de rouă a făcut îngerul cuptorul pentru cuvioșii «tineri; iar pe caldei arzându-i «porunca lui Dumnezeu, pe «tiran l-a înduplecat să strige: «Binecuvântat ești, Dumnezeu «părinților noștri».

Cu undița cuvântului trăgând pe toți din adâncul înșelăciunii, i-ați adus la Cuvântul cel ce S-a junghiat pentru noi, apostolilor, cântându-I: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Apostoli, stând de vorbă nemijlocit cu Cel ce S-a arătat întru materia trupului, v-ați luminat cu strălucirile Lui cele dătătoare de lumină. Pentru aceea, luminați-mă, ca să strig: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Dumnezeieștilor ucenici, rugați pe Păstorul cel bun, să mă caute pe mine cel rătăcit în munții călcării poruncilor și să mă mântuiască pe mine, care strig cu dulce glas: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

A Născătoarei:

Cu proorocii, cu apostolii și cu mucenicii, Fecioară, roagă pe Cel pe Care L-ai născut, să izbăvească de toate răutățile pe cei ce strigă Lui cu frică: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cel ce ai ascultat rugăciunea...

Cu puterea lui Dumnezeu, preafericite, taberele ereticilor le-ai biruit și din înșelăciunea lor ai izbăvit turma ta.

Cel ce te-ai arătat celor ce pluteau pe mare și ai hrănit cetatea ta când se afla în primejdie, cu rugăciunile tale, părinte, izbăvește-mă de foametea cea pierzătoare de suflet.

Întărește cu rugăciunile tale, părinte, pe cei ce te cheamă într-ajutor, potolind viscolul cel rău al diavolilor.

A Născătoarei:

Stăpâna tuturor oamenilor, Sfântă Născătoare de Dumnezeu, izbăvește-mă pe deplin de robia patimilor, cu rugăciunile tale.

Canonul sfinților apostoli**Cântarea a 8-a:****Irmosul:**

Din văpaie rouă ai izvorât cuvioșilor, și jertfa dreptului «cu apă o ai mistuit; că toate le «faci, Hristoase, numai cu voia; «pe Tine Te preaînălțăm întru «toți vecii».

Cu plugul cuvântului ați brăzdat inimile cele înțelenite și, semănând dogma cea cinstită, ați secerat spic însutit, pe cei ce s-au mântuit, văzătorilor de Dumnezeu.

Cu secera rugăciunilor curățiți toate neghinele minții mele, dumnezeieștilor lucrători apostoli ai Mântuitorului, ca să rodesc spic de mântuire.

Răutatea vrăjmașului adormind-o, ați adormit, ucenici ai Cuvântului, cu somnul ce se cuvine dreptilor, și v-ați făcut rugători neadormiți pentru noi întru toți vecii.

A Născătoarei:

Izbăvește-mă, Doamne, de focul nestins, cu rugăciunile bine-primate ale proorocilor și ale mucenicilor, ale apostolilor Tăi și ale Fecioarei celei neispitite de bărbat, care în chip de negrăit Te-a încăput pe Tine în pântece.

Canonul Sfântului Nicolae**Irmos:** Cuvioșii Tăi tineri...

Nicolae, purtătorule de Dumnezeu, arătat-te-ai alergând la înălțimea vieții celei prealuminate și lumii te-ai făcut cunoscut prin multe feluri de faceri de minuni, luminând pe cei din întuneric.

Umples-te de daruri pe cei ce priveghează dumnezeiește, cinstindu-te pe tine, Nicolae; adormi răutatea oamenilor vrăjmași, care năpădesc asupra noastră, Nicolae.

Cel ce ai sfărâmat toate cursele diavolului cu puterea Duhului, izbăvește-mă de ele cu rugăciunile tale, îndreptând viața mea, de Dumnezeu cugetătorule, ierarhe Nicolae.

Te laudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, prin care blestemul s-a stârpit și a venit bine-cuvântarea peste toți cei ce te cunosc numai pe tine singură Maică fără de bărbat a Dumnezeului nostru.

Canonul sfinților apostoli**Cântarea a 9-a:****Irmosul:**

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu puțință oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta «oștile îngerești. Iar prin tine, «Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe «Care slăvindu-L, cu oștile ce-«rești, pe tine te ferim».

Pe Dumnezeu, Cel ce a viețuit împreună cu oamenii și firea cea muritoare a îndumnezeit-o prin unire neamestecată, în toată lumea propovăduindu-L, pe toți i-ați izbăvit de rătăcirea cea păgânească. Pentru aceea, vă fericiți pururea, dumnezeieștilor apostoli.

Prin multe feluri de patimi ale trupului, patimile lui Hristos închipuind, apostolilor, patimile trupului meu omorâți-le și înviați sufletul meu cel slăbit, necăjit și omorât.

Fă-te mie cale care să mă conducă la calea cea nerătăcită a poruncilor Tale, Iubitorule de oameni, pe mine, cel căzut în prăpastia păcatului și rătăcit și abătut pe căile cele viclene și căzut în primejdii.

A Născătoarei:

Cetele îngerilor și ale arhangelilor, ale stăpâniilor, puterile, începătoriile, domniile, heruvimii, serafimii și scaunele, adunarea apostolilor, Hristoase, împreună cu ceea ce te-a născut, se roagă Ție, Unule Împărate: Mântuiește pe robii Tăi.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cel ce ai primit pe înger...

Podoaba arhierilor, izvorule al minunilor, Nicolae, roagă pe Iubitorul de oameni Dumnezeu ca să aflăm iertare de păcate. Precum de demult pe cei din temniță i-ai scăpat de moarte,

așa și pe noi ne izbăvește de ispitele vieții, sfinte Nicolae.

Tu în Mira-Lichiei fiind îngropat, sfinte Nicolae, izvorăști pururea miruri care alungă mirosul cel rău al patimilor.

Venirea Ziditorului este lângă uși; nu te lenevi, suflete al meu, ci strigă: Hristoase, pentru rugăciunile sfântului Nicolae, mântuiește-mă.

A Născătoarei:

Prealăudată, ceea ce ai născut Lumina, luminează ochii cei orbi ai inimii mele, ca, prin tine izbăvindu-mă, să te laud.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri apostolești:

Oarecând ucenicii Tăi, Hristoase, învăluiți fiind de vifor în corabie, strigau: Învățătorule, mântuiește-ne că pierim! Și noi acum strigăm: Iubitorule de oameni, Mântuitorul nostru, izbăvește-ne pe noi din nevoile noastre, rugămu-ne!

Doamne, Apostolii au atins uneori, cu năvoadele, adâncul mării, iar alteori, înălțimea Împărăției cu învățăturile; și cu meșteșugul, adâncul cel nepătruns l-au cercetat, iar cu credința sânul Tău cel nemărginit l-au ajuns, și lumii au propovăduit pe Fiul Tău cel fără de ani. Pentru rugăciunile lor și ale tuturor sfinților, miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Pe sfinți și pe sfinte minunați i-a făcut Dumnezeuul nostru; bucu-

rați-vă și vă veseliți toți slujitorii Lui, că v-a gătit vouă cununa și Împărăția Sa. Dar vă rugăm: și pe noi să nu ne uitați.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: A treia zi ai înviat...

De mari daruri te-ai învrednicit, curată Fecioară, Maica lui Dumnezeu cea cinstită; că ai născut nouă cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viață, spre mântuirea sufletelor noastre.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomeneste-mă, Dumnezeule Mântuitorul meu, când vei veni întru împărăția Ta, și mă mântuiește ca un singur iubitor de oameni.

Ca niște nori ați plouat apa cunoștinței de Dumnezeu în lume, prealăudaților apostoli ai Domnului.

Ca niște raze de taină străbătând lumea, măriților apostoli, neamul omenesc prin credință l-ați luminat.

A mucenicilor:

De focul chinurilor fiind învăluit, mucenicilor, ați primit de la Domnul rouă dumnezeiască, care v-a răcorit pe voi.

Slavă...

Sfintei și cinstitei Treimi închinându-ne credincioșii, cu un

glas să-I strigăm: Pentru rugăciunile apostolilor, mântuiește-ne pe noi toți.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, care prin cuvânt ai născut mai presus de cuvânt pe Cel împreună cu Tatăl fără de început, roagă-L pe Dânsul să mântuiască sufletele noastre.

SLUJBA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Crucii:**

Podobie: A treia zi ai înviat...

Îndelung-răbdătorule, Iubitorule de oameni, Dumnezeul meu, mult-Milostivule și Îndurate, cum ai răbdat junghiere și omorâre pe lemn pentru neamul omenesc? Slăvim bună milostivirea Ta.

Loviri peste obraz și răstignire și ocări ai răbdat, Îndelung-răbdătorule, vrând ca să izbăvești pe toți din mâna înșelătorului, Unule Dătătorule de viață, și pe toate le suferi, Prea-bunule.

Suitu-Te-ai pe Cruce, Păstorule, și ai întins mâinile strigând: Veniți la Mine oameni și vă luminați, cei ce v-ați întunecat prin înșelăciune, că Eu sunt lumina. Slavă Ție, Unule Dătătorule de lumină.

Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Cea deznădăjduită...

Sufletul meu cel de tot împovărat și gârbovit de sarcina prea îngreuiată a greșelilor, îndreptează-l, Fecioară, că tu ai pe Mântuitorul Cel ce îndreptează pe cei căzuți și Se înduplecă lesne la îndrăznirea Maicii; și mă rog: Rupe cu mijlocirea ta zapisul păcatelor, pentru mila ta cea mare.

Pe mine cel deznădăjduit din pricina păcatelor și întinat cu fărădelegile, cel ce am nesocotit poruncile lui Dumnezeu, vezi-mă și să nu mă lepezi de la fața ta, că tu ești nădejdea și ocrotirea mea, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceea, ia aminte la rugăciunile mele și mă curățește de toată întinăciunea, pentru mila ta cea mare.

Deschide-mi ușa pocăinței, Preasfântă, dă-mi izvor de lacrimi, dăruiește-mi umilință și inimă înțeleaptă, că pe tine singură te știu apărătoare sigură. Toată nădejdea mea spre tine o îndrept, să nu mă lepezi rușinat, ci mă primește și mă izbăvește, Stăpână, pentru mila ta cea mare.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: A treia zi ai înviat...

Văzându-Te pe Tine pironit pe lemn, Preacurata striga: O, Fiul meu și Dumnezeule, ce este această neobișnuită și străină

veste și ce suferi pentru multa milostivire?

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Crucea Ta, Doamne, viață și ocrotire poporului Tău este; și întru dânsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai răstignit cu trupul, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

Crucea Ta, Doamne, raiul a deschis neamului omenesc; și, din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai răstignit cu trupul, Te lăudăm; miluiește-ne pe noi.

A mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine și nici nu s-au abătut de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: A treia zi ai înviat...

Stătea oarecând Fecioara, împreună cu ucenicul cel feciorelnic, lângă Cruce, în vremea răstignirii, și plângând striga: Vai mie, cum pătimești, Hristoase, Cel ce ești nepătimirea tuturor?

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Astăzi s-a plinit cuvântul proorocesc; că iată, ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne; și din

lemnul mântuirii gustând, izbăvire din patimile păcatului am câștigat, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule Iubitorule de oameni.

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morții s-au clătinat, Doamne; că pe Cel pe Care Îl înghițise cu poftă iadul, L-a dat afară de frică. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte, și Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu; miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Nădejdea lumii...

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Mielușeaua cea singură fără prihană, văzând pe Cel întrupat din sângiurile tale cele curate, de voie fiind spânzurat pe Cruce, cu lacrimi amare strigai, Fecioară: Fiul meu Cel fără de răutate, laud toată rânduiala cea înfricoșătoare.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit, că printr-însa se fac vindecări celor bolnavi din pricina păcatelor. Printr-însa cădem înaintea Ta; miluiește-ne pe noi.

Doamne, pe Tine, viața tuturor, Te-au osândit iudeii la moarte. Cei ce au trecut cu piciorul Marea Roșie despărțită cu toiagul, pe Cruce Te-au răstignit și cei ce au supt apă din piatră, fiere Ți-au adus. Dar ai răbdare de voie, ca să ne izbăvești pe noi

din robia vrăjmașului, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Nădejdea lumii...

Fecioara și Maica, stând lângă Crucea Celui ce fără de patimă, mai presus de minte, S-a întrupat dintr-însa, ca o Maică, vărsând lacrimi, striga: Nu pot îndura să Te văd pe Tine spânzurând mort, Cel ce dai suflare celor ce viețuiesc pe pământ, o, Fiule și Dumnezeul meu.

După catisma a treia, sedelne ale Crucii:

Podobie: Nădejdea lumii...

Cruce, izgonitoare a diavolilor, doctorul celor bolnavi, tăria și păzitoare a credincioșilor, biruința credincioșilor, lauda ortodocșilor, cu adevărat întărirea Bisericii lui Hristos, fii nouă îngrădire, zid și pază, lemnule binecuvântat.

A mucenicilor:

Lumină dreptilor ești de-a pururea; că, sfinții, întru Tine luminându-se, strălucesc pururea ca niște luminători, stingând făclia necredincioșilor; cu ale căror rugăciuni, luminează făclia mea, Doamne, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieții mele să nu mă părăsești, și ocrotirii omenești să nu mă încredințezi; ci tu însuși mă sprijinește și mă miluiește.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pe Cel ce oarecând a acoperit cu valul mării pe prizonierul tiran, sub pământ L-au îngropat fiii celor mântuiți; iar noi cu fecioarele să cântăm «Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit».

Cu patima Ta cea cinstită ai cinstit firea omenirii cea căzută din cinstire. Pentru aceea, cinstindu-Te pe Tine, cu frică mărim stăpânirea Ta, și cu credință o lăudăm, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cu sângele Tău, Cuvântule, ai oprit vărsarea sângiurilor păgânești și ai curățit firea omenească de întinăciunea răutății, Atotputernice. Pentru aceea, cei mântuiți slăvim stăpânirea Ta.

Ale mucenicilor:

Cu împotrivirea cea vrednică de laudă, mucenicii au biruit cu adevărat fiarele cele sorbitoare de sânge, și cu roua harului dumnezeiesc au supus firea focului și au curmat viforul strașnic al păgânătății.

Cu ploile sângiurilor secând ploile înșelăciunii, ploi de vindecări revărsați peste lume, mucenicilor, și văpaia patimilor o alungați; pentru aceea, vă fericiim.

A Crucii și a Născătoarei:

Fecioara cea neispită de nuntă, văzându-Te pe Tine, Frumusețea credincioșilor, Cel împodobit cu frumusețe neavând frumusețe, nici chip, când pătimeai, ca o Maică se tânguia și cu dragoste Te slăvea.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Preacurată Fecioară, cea cu daruri dăruită, prealăudată Marie, pricinuitoarea bucuriei, pe cântăreții tăi dăruiește-i cu daruri dumnezeiești, ca să înălțăm ție cântare de mulțumire.

O, minune a tainelor tale, Maica lui Dumnezeu! Că te-ai arătat Stăpâna fapturilor, purtând în brațe pe Cel spre Care nu cutează a căuta oștile îngerilor; pentru aceasta, te fericiim.

Tot neamul omenesc a fost osândit cu stricăciunea morții, pentru gustarea strămoașei din pom; iar prin tine, Curată, ca una care ai născut Viața cea nestricăcioasă, iarăși a fost chemat.

Canonul Crucii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe Tine, Cel ce ai spânzurat tot pământul pe ape fără «sprijin, văzându-Te zidirea «spânzurat pe locul Căpățânii, «de multă spaimă a fost cu-«prinsă, strigând: Nu este sfânt «decât Tu, Doamne».

Pe Tine, cel ce ai spânzurat tot pământul pe ape neținut, văzându-Te soarele înălțat pe lemn și în coastă împuns, s-a întunecat, cunoscându-Te pe Tine lumina-rea tuturor.

Rănit a fost cu piroanele Tale, Îndelung-răbdătorule, făcătorul de rele, cel ce de demult a rănit pe Adam în rai, și rănit fiind, a rămas în veac nevindecat; dar noi credincioșii am aflat vindecare de toate rănilile.

Ale mucenicilor:

Când a văzut ceata îngerilor pe mulțimile mucenicilor jertfindu-se pentru Mielul, cel ce a fost junghiat, se minuna cum cei materialnici biruiau pe vrăjmașii cei nematerialnici, primind cununi de biruință.

Sfinții, îmbrăcându-se cu puterea Unuia Celui ce poate toate, se luptau cu vrăjmașul și puterea lui cea slabă o doborau, primind cununi de la Dumnezeu.

A Crucii și a Născătoarei:

Tu, când ai văzut rănit cu sulița pe Cel născut din tine, te-ai rănit la inimă, Preasfântă cu totul fără prihană, și, încremenită fiind de spaimă, grăiai: Ce Ți-a răsplătit Ție, Fiule, adunarea celor fără de lege?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cu dorința îndumnezeirii Camăgindu-mă vrăjmașul de demult prin viclenie, din Eden târându-mă pe pământ, m-a

strivit, Maică a lui Dumnezeu; dar Hristos, îndurându-Se de mine, a luat trup din pântecul tău și m-a zidit din nou.

Dezlegatu-s-a osânda blestemului celui de demult, prin mijlocirea ta, Maică a lui Dumnezeu; că, arătându-Se ție Domnul, ca un preabun, a izvorât tuturor din destul toată binecuvântarea, Preacurată.

Ușă a vieții te-a arătat de demult proorocul Iezechiel, Fecioară curată, prin care singur Domnul întrupat a trecut și te-a păstrat pe tine tot încuiată, precum Însuși a știut Cel Preaînalt.

Canonul Crucii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Deșertarea Ta cea dumnezeiască pe Cruce văzând-o «dinainte Avacum, spăimându-se, a strigat: Tu ai tăiat «tăria celor puternici, Bunule, «venind la cei din iad, ca un «Atotputernic».

Doamne, nimicind neînfrânarea mâinii celei întinse spre gustarea cea din lemnul pomului, pe lemnul Crucii Te-ai jertfit, vrând să mântuiești pe cei morți, și din coastă izvorăști celor legați iertare.

Răbdai să pătimești, Preabunule, ca să ne dezlegi pe noi de patimile nechibzuinței; fiere ai gustat, izvorându-mi mie dumnezeiască dulceață; omorât ai fost, dăruindu-mi viață, Stăpâne.

Ale mucenicilor:

Focul iubirii de Dumnezeu purtându-l în sufletul cel cuvântător, a stins văpaia celor fără de lege și făclii luminătoare s-au arătat purtătorii de chinuri ai lui Hristos.

Dumnezeieștii prieteni ai Împăratului a toate, despărțindu-se pe ei înșiși de iubirea față de trup, au pornit cu tărie spre toate chinurile și, biruind, au fost încununăți cu mărire.

A Crucii și a Născătoarei:

Fără de dureri Te-am născut și cum Te văd acum pe Tine părtaș fiind patimii? Cum rabzi aceasta, Fiule fără de început? Slăvesc îndelungă-răbdarea Ta, striga Fecioara.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Aleasă și preacinstită din toate neamurile, singură arătându-te, Preacurată, care ai strălucit prin fapte bune, luminează cu strălucirea ta pe cei ce te laudă pe tine cu cântări.

Din preacuratele tale sânziuri, cinstită Maica lui Dumnezeu, ai născut cu trup pe Dumnezeu Mântuitorul, Care izbăvește din răutăți pe toți cei ce te laudă, Preacurată de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, cu sfințenie slujește nașterii tale celei dumnezeiești firea celor fără de materie, și adunarea oamenilor cu dragoste te

laudă; deci, cu strălucirea ta luminează-ne pe noi.

Canonul Crucii**Cântarea a 5-a:****Irmosul:**

La Tine alerg din zori, Cel ce prin bunătate Te-ai pogorât «fără schimbare pentru cel căzut «și până la patimă Te-ai plecat, «Cel ce ești fără patimă, Cuvântule al lui Dumnezeu; dă-mi mie «pacea, Iubitorule de oameni».

Mort ai fost văzut la locul Căpățânii, Cel ce ai omorât iadul cu patima trupului Tău; și, răstignit fiind, nu ai avut nici chip, nici frumusețe, Hristoase, vrând să mă împodobești pe mine, ca un iubitor de oameni.

Vrând să despironești tocmelile cele izvorâte din patimi ale lui Adam cel dintâi, cu piroane ai fost pironit și, cu sulița fiind împuns, sabia cea de foc ai oprit-o, Hristoase, ca să nu mai oprească robilor Tăi intrarea în rai.

Ale mucenicilor:

Vrând să urmeze Stăpânului prin patimi, cetele mucenicilor pe lemn au fost pironite și mâinile împreună cu picioarele li s-au tăiat, pe cărările cinstitei mucenicii îndreptându-se.

Cu minte desăvârșită, mucenici ai lui Hristos, mintea cea tru-fașă, care cu semeție se înălțase, ați doborât-o cu desăvârșire, smerindu-vă după asemănarea Celui ce a înălțat pe toți prin smerenia inimii.

A Crucii și a Născătoarei:

Din rădăcina lui Iesei ai odrăslit, Fecioară, și ca o floare aduci pe Săditorul lumii, Cel ce a uscat mlădițele păgânătății prin răsadul dumnezeiesc al Crucii, pe care a primit-o cu trupul, ca un bun și îndurat.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Lumina dumnezeieștii...

Scara, care prin preînchipuire s-a arătat lui Iacob ridicată spre înălțime, a arătat cu adevărat minunea nașterii tale, dumnezeiască Mireasă; că prin tine cu adevărat S-a unit cu noi Dumnezeu prin dumnezeiască pogorâre și pe oameni iarăși la viață i-a ridicat.

Izbăviți fiind prin tine de întristarea cea strămoșească, Născătoare de Dumnezeu, ne-am umplut de mângâiere, căci ai născut tuturor pe veselia și bucuria a toată lumea. Pentru aceasta, cu totul lăudată, cu rugăciunile tale păzește de primejdii pe cei ce te laudă cu cântări.

Prin dumnezeiască vedere, învățând Moise în taină închipuirea ta, a văzut mai înainte rugul cel nemistuit de foc, Fecioară cu totul fără prihană; că, sălășluindu-Se Ziditorul întru tine, nu te-a ars pe tine, ceea ce ești mai înaltă decât toate făpturile, dumnezeiască Mireasă.

Canonul Crucii:**Cântarea a 6-a:****Irmosul:**

Înghițit a fost Ionă, dar nu a fost ținut în pânțelele chitului, că, «purtând preînchipuirea Ta, a «Celui ce ai pățimit și îngropării «ai fost dat, ca dintru o cămară «din fiară a ieșit și a strigat stră- «jerilor: Cei ce păziți cele deșarte «și mincinoase, mila voastră ați «părăsit-o».

Schimbându-și Iacob mâinile de demult, când binecuvânta pe feciori, Crucea o preînchipuia; pentru aceasta, suindu-Te pe ea, Preaînalte, de blestemul cel de demult ai dezlegat omenirea, și izvorăști acum binecuvântarea celor ce Te binecuvintează, Unule binecuvântate Ziditorule și Prea-bunule.

Patima Ta, Cuvântule, mai înainte închipuind-o marele Moise, a înălțat de demult șarpele cel de aramă pe lemn, vindecând de mușcătura cea veninată a șerpilor pe cei ce-l priveau; pentru că, răstignindu-Te Tu, Stăpâne, toți credincioșii ne-am mântuit de vătămarea șarpelui cel urât de Dumnezeu.

Ale mucenicilor:

Ca și cum altcineva ar fi pățimit, așa se aflau pătimind de demult dumnezeieștii și cinstiții mucenici, mai înainte văzând răsplătirea cea veșnică și bucuria. Pentru rugăciunile lor, Îndurate Hristoase, mântuiește de

ispite, de păcate și de strâmtorări, pe cei ce Te laudă.

Secat-au râurile înșelăciunii cu valurile sânghiurilor, cinstiții și dumnezeieștii purtători de chinuri, și s-au arătat cu adevărat izvoare, care izvorăsc credincioșilor apa cunoștinței de Dumnezeu. Pentru rugăciunile lor, Mântuitorule al lumii, plouă tuturor iertare și viață și curățire de păcate și mare milă.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Păstorul și Stăpânul tuturor, văzându-L Mielușeaua spânzurat pe lemn, plângând ca o Maică, striga: Ce este această taină de neînțelese, Fiule? Cum, Cel ce ești după ființă nemuritor, ai primit moarte, vrând să mântuiești pe oameni din stricăciune?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Inchipuirile Legii, Născătoare de Dumnezeu, și prevestirile proorocilor te-au arătat lămurit pe tine, ceea ce aveai să naști lumii pe Mântuitorul și Binefăcătorul a toată zidirea, pe Cel ce în multe părți și în multe chipuri a făcut bine, celor ce cu credință și cu dragoste te măresc pe tine, Stăpână curată.

Pe cei întâi zidiți de Dumnezeu, care, prin amăgirea vrăjmașului și ucigașului de oameni, au fost odinioară înstrăinați de desfătarea raiului, Una Născătoare de Dumnezeu, iarăși i-ai

întors în rai, născând pe Dumnezeu Mântuitorul, Cel ce a răbdad răstignire și îngropare, prin dumnezeiască putere.

Cel ce, prin dumnezeiască voie și cu puterea Sa cea ziditoare, toate le-a înființat din cele ce n-au fost, a ieșit din pântecul tău, Curată, și Dumnezeu și om, și pe cei, ce mai înainte erau întru întunericul necunoștinței, i-a luminat cu dumnezeieștile străluciri, Stăpână Fecioară.

Canonul Crucii:

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Negrăită minune! Cel ce a mântuit în cuptor pe cuvioșii «tineri din văpaie, în mormânt «este pus mort fără suflare, spre «mântuirea noastră, a celor ce «cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, binecuvântat ești».

Când Te-au osândit pe Tine căpeteniile iudeilor la moartea pe Cruce, pământul văzându-Te s-a spăimântat, soarele și-a ascuns lumina sa, și cei ce erau întru întuneric lumină au văzut, cântând: Mântuitorule, Dumnezeule, binecuvântat ești.

Batjocorire ai răbdad, Mântuitorule, cu trestie fiind bătut, cu spini încununat ca un împărat, de bună voie, Hristoase Dumnezeule, pentru mântuirea noastră, a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, binecuvântat ești.

Ale mucenicilor:

Legați ați fost, dezlegând lămurit tot vicleșugul diavolului, prealăudaților; chinuri ați răbdat și moarte nedreaptă, dorind viața cea de sus și strigând: Mântuitorule, Dumnezeuule, binecuvântat ești.

Stătut-ați în mijlocul văpăii, prealăudaților mucenici, arzând în chip vădit înșelăciunea și, rămânând nearși prin răcorirea dumnezeiescului har, strigați cântând: Mântuitorule, Dumnezeuule, binecuvântat ești.

A Crucii și a Născătoarei:

Primind să fii răstignit, Fiule cel fără de început, striga Născătoarea de Dumnezeu, și văzându-Te, în întristare cu sufletul mă cufund acum; mori dăruind viață celor ce cântă: Mântuitorule, Dumnezeuule, binecuvântat ești.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Pe tine, cea înfrumusețată care ai podoabă aurită, cum se cuvine, Maică a lui Dumnezeu, Fiul tău și Domnul te-a iubit spre mântuirea noastră, a celor ce strigăm ție: Binecuvântat este rodul tău, Curată.

Trandafir în mijlocul spinilor aflându-te Stăpânul pe tine, Preacurată, ne-a umplut de ale tale miresme scumpe și plăcute, ale darurilor Duhului, pe cei ce strigăm Lui cu umilință: Mân-

tuatorule, Dumnezeuule, binecuvântat ești.

Preînchipuirile dumnezeieștii tale nașteri văzându-le toți dumnezeieștii prooroci, cu bună slăvire strigau, Curată: Dumnezeu din Fecioară va veni ca să mântuiască pe cei ce strigă: Mântuitorule, Dumnezeuule, binecuvântat ești.

Canonul Crucii**Cântarea a 8-a:****Irmosul:**

Spăimântează-te înfricoșându-te, cerule, și să se clatine «temeliile pământului că iată «este socotit între cei morți Cel «ce locuiește întru cele înalte și «în mormânt mic e primit în «chip minunat. Pe Acesta tineri «binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L «întru toți vecii».

Prin patima Crucii bei paharul pe care l-ai dorit, Hristoase, izvorându-mi izvoare de iertare din coasta cea purtătoare de viață, mie, celui omorât prin coastă. Pentru aceasta, Te laud pe Tine, cântând: Preoți binecuvântați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Când fariseii cei fără de lege Te-au osândit să Te răstignească, în mijlocul celor fără de lege, Iisuse, Dătătorule de viață Doamne, pământul s-a cutremurat și toți cântau cu frică: Tineri binecuvântați-L, preoți

lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Cinstită s-a arătat înaintea lui Dumnezeu moartea voastră, pătimitorilor. Că, la multe pătimiri fiind supuși, cinstitei patimi a lui Hristos v-ați arătat părtași, cu înțelepciune cântând: Tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Cu adevărat, mucenicilor, nu sunt trupești armele voastre împotriva oștirii vrăjmașilor, ci nădejdea, credința și adevărul, cu care, câștigând pe Dumnezeu, ați fost numărați cu cetele îngerilor, strigând Stăpânului: Preoți binecuvântați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

A Crucii și a Născătoarei:

Fiule Preaînalte, Cel fără de început, rabzi scui pare, ocări și Cruce, cu trestie, spre batjocură, bătut fiind, striga Născătoarea de Dumnezeu. Slăvesc îndelungă-răbdarea Ta; pe Care tinerii Te binecuvintează, preoții Te laudă, popoarele Te preaînălță întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

De Daniil cel de Dumnezeu însuflat, mai înainte văzută ai fost ca un munte netăiat; că din tine, Fecioară, S-a tăiat fără mână de om, Piatra-Hristos, cel Unul Dumnezeu, pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăuda-

ți-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Nașterea ta, Curată, o slăvesc pururea cu cântări voievozii celor de sus; pe tine, pururea Fecioară, cu bucurie te laudă dimpreună cu noi, ca pe Maica lui Dumnezeu, pe care tinerii te binecuvintează, preoții te laudă, popoarele te preaînălță întru toți vecii.

Cu razele strălucirii tale, luminează pe cei ce te cred acum adevărată Născătoare de Dumnezeu, Curată Marie, născătoare de lumină; că tu, Fecioară, cort al Luminii te-ai arătat celor ce strigă ție cu credință: Bucură-te, binecuvântată și prealăudată întru toți vecii.

Canonul Crucii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nu te tângui, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, «Fiul tău, pe Care M-ai zămislit «în pântecul fără de sămânță; că «Mă voi scula și Mă voi prea-«slăvi și voi înălța în slavă, ca «un Dumnezeu, pe cei ce cu cre-«dință și cu dragoste te măresc «pe tine neîncetat».

Unule Mântuitorule, ca să mântuiești din stricăciune, ca un bun, pe cel stricat prin măncarea cea dulce din rodul pomului, ai primit să fii răstignit cu trupul și să fii omorât. Lăudăm

neîncetat multă-îndurarea și puterea Ta, Iisuse.

O! cum ai răbdut dureri, întins fiind pe Cruce, Mântuitorule, ca să mă scoți pe mine din cumplitele dureri! Cum ai fost încununat cu spini, Cel ce ai ars toți spinii patimilor! Cum ai fost adăpat cu oțet și cu fiere, Cel ce ne-ai umplut nouă paharul bucuriei!

Ale mucenicilor:

Toți fiind împresurați, mucenicilor, și în temnițe aruncați și cu trupurile cumplit tăiate, în bucăți, și pe roate fără de milă întinși și dați fiarelor de mâncare, nu v-ați lepădat de Hristos, Stăpânul tuturor.

Mai mult decât strălucirile soarelui strălucește pomenirea cea prea luminată și vestită a pătimitorilor, sufletele dreptslăvitorilor pururea le luminează, alungă negura patimilor și a ispitelor și risipește întunericul cel de nepătruns al diavolilor.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Cel ce poartă toate Îl porți, Preacurată, ții ca pe un prunc pe mâini pe Cel ce ne-a mântuit pe noi din mâinile vrăjmașului luptător și-L privești ridicat pe lemnul Crucii pe Cel ce ne-a scos pe noi din groapa răutății.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, mai presus de fire te-ai arătat nouă pricinui-

toare de bucurie și de viață veșnică, născând pe Mântuitorul tuturor, pe Cel ce în chip vădit a ridicat toată lacrima de pe fața pământului și a dăruit tuturor bucurie.

Cântând David, strămoșul tău, chivot te-a proorocit prin preînchipuire; și Moise, văzătorul de Dumnezeu, vas de aur al mamei celei dumnezeiești; că tu Una ai încăput pe Cel ce este de-a pururea în sânurile cele părintești, Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea, cu laude te mărim.

Cu adevărat mai înaltă decât toată zidirea ești, Stăpână, că pe Dumnezeul tuturor L-ai născut cu trup. Pentru aceea, pe tine te avem apărătoare și nădejde singură și zid tare, nădăjduind să câștigăm mântuire prin tine.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

În Cruce mi-am pus nădejdea, Hristoase, și întru dânsa lăudându-mă, strig: Iubitorule de oameni, Doamne, doboară trufia celor ce nu Te mărturisesc pe Tine Dumnezeu și om.

Cu Crucea ocrotindu-ne, vrăjmașului ne împotrivism, netemându-ne de meșteșugirile și cursele lui; pentru că a fost doborât trufașul și a fost zdrobit prin puterea lui Hristos, Celui ce a fost pironit pe lemn.

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi toată zidirea prăz-

nuiește: cerurile se bucură cu îngerii și pământul cu oamenii se veselește. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pironit am fost pe lemn ca un om, am fost omorât și în mormânt am fost pus ca un mort; dar ca un Dumnezeu iarăși Mă voi scula a treia zi întru slavă, Curată Maică-Fecioară.

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-mă, Dumnezeule, Mântuitorul meu, când vei veni întru împărăția Ta, și mă mântuiește ca Un singur iubitor de oameni.

Întinzându-Ți palmele pe lemn, îmbrățișat-ai neamurile cele ce cântă bună milostivirea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru.

Pironit ai fost pe lemn de voie și piroanele celui pierzător desăvârșit le-ai sfărâmat cu puterea Ta, Hristoase.

A mucenicilor:

Îndulcindu-vă de pătimiri, răbdătorilor de chinuri, v-ați învrednicit de dulceața raiului, rugându-vă neîncetat pentru lume.

Slavă...,

Părinte și Fiule și Duhule cel dimpreună pe un scaun, scoate-ne pe noi, robii Tăi, Doamne, din toate nevoile.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Fecioara văzându-Te pe Tine întins pe Cruce, suspina lăcrimând; pentru ale cărei rugăciuni, mântuiește-ne pe noi, Doamne!

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri ale Mântuitorului:

Podobie: Cea deznădăjduită...

Izbăvește-mă de gheena care mă așteaptă, scoate-mă din focul cel veșnic pe mine, cel osândit, Preadreptule Judecător; arată-mă nerobit de furtuna cea protivnică, Cuvântule. Că mă cutremur eu, ticălosul, aducându-mi aminte de mulțimea greșelilor mele, și cad înaintea Ta, Iubitorule de oameni, cu lacrimi și cu zdrobirea inimii, cerând mila Ta.

Cine nu mă va plânge pe mine, cel ce am călcat porunca Stăpânului prin neînfrânare? Cel ce am locuit iadul, în locul raiului? Mâncarea care mi s-a părut dulce s-a schimbat în fiere; străin de slava Ta și de îngeri m-am arătat, Milostive. Ci mă primește, Doamne, pe mine cel ce mă pocăiesc, ca un bun și iubitor de oameni, pentru mila Ta cea mare.

Pe toți cei adormiți în credință, rânduiește-i, Dătătorule de

viață, în partea celor vii, în locuri de odihnă, în sălașurile cele veșnice, unde strălucește din belșug lumina feței Tale, unde este desfătarea, bucuria și pacea dreptilor; trecând cu vederea greșelile lor cele cu fapta, cu cuvântul și cu gândul, pentru bunătatea Ta cea multă, Stăpâne.

Stihiri mucenicești:

Cei ce au mărturisit pentru Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat și cununa cea desăvârșită au luat în ceruri, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Răbdătorii de chinuri mucenici și cetățenii cei cerești, pe pământ pătimind, multe pătiri au răbdat. Pentru rugăciunile și mijlocirile lor, păzește-ne, Doamne, pe noi pe toți.

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea stând înaintea lor, dar mai înainte văzând viața care va să fie, se întăreau prin nădejdea în Tine. Cu rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda preacurată nașterea ta? Că Fiul Unul-născut, Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Același din tine, cea curată, a ieșit, în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi, nu în două fețe fiind despărțit, ci în

două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici nu s-au abătut de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

A morților:

Stih: Fericiti sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Începătură și temelie mi s-a făcut mie porunca Ta cea ziditoare; că, voind din firea cea nevăzută și din cea văzută fire vie să-mi alcătuiești, din pământ trupul mi l-ai făurit, iar suflet mi-ai dat cu însuflarea Ta cea dumnezeiască și făcătoare de viață. Pentru aceasta, Mântuitorule, pe robii Tăi în latura celor vii și în cămările dreptilor odihnește-i.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălăslui și seminția lor va moșteni pământul.

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom în Eden de demult, când și-a vărsat șarpele veninul; că printr-însul a intrat moartea, mâncând pe om cu tot neamul lui. Dar, venind Stăpânul, a doborât pe balaur și ne-a dăruit nouă înviere. Deci, către Dânsul să strigăm: Fie-ți milă, Mântuitorule, și pe cei pe care i-ai luat odihnește-i împreună cu dreptii.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale mucenicilor Tăi, ale apostolilor, ale proorocilor, ale arhiereilor, ale cuvioșilor și ale dreptilor și ale tuturor sfinților, pe adormiții robii Tăi odihnește-i.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne mucenicești:

Împotriva mucenicilor în timpul luptelor și al chinurilor asupritoare erau trimiși luptători dârzi; și stăteau cetele celor fără de trup, ținând daruri pentru biruință; spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați; doborât-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție!

Pățimire mucenicească răbdând sfinții și daruri de biruință luând de la Tine, au spulberat planurile celor fără de lege și au luat cununile nestricăciunii. Printr-înșii, Dumnezeu, rugat fiind, dăruiește-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce pe cea binecuvântată ai numit-o Maică a Ta, venit-ai la patimă prin hotărâre de bună voie, strălucind pe Cruce, vrând să cauți pe Adam, grăind îngerilor: Bucurați-vă împreună cu Mine, că s-a aflat drahma cea pierdută. Cel ce pe toate cu înțelepciune le-ai rânduit, Dumnezeu, slavă Ție!

După catisma a doua, sedelne mucenicești:

Pomenirea sfinților Tăi, Doamne, s-a arătat ca raiul cel din Eden, că întru dânsa se bucură toată zidirea. Dă-ne nouă, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

A morților:

Cu adevărat deșertăciune sunt toate și viața aceasta este umbră și vis; că în zadar se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălășluim, unde împreună sunt împărații și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe cei ce s-au mutat odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Nădejdea lumii...

Născătoare de Dumnezeu Marie, ceea ce ești apărătoarea cea tare și acoperământul pământenilor, care ai născut sub ani pe Cel fără de ani, pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, roagă-L pe Dânsul cu sârguință, ca una care Îi ești Maică, împreună cu mucenicii și proorocii și cu dumnezeieștii pustnici, ca să mântuiască pe cei adormiți.

CAN O A N E L E

Canonul tuturor sfinților

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Faraon cel văzut, cu toată oastea, s-a înecat; iar Israel, «trecând prin mijlocul mării,

«striga: Domnului Dumnezeuului
«nostru să-I cântăm, că S-a
«preaslăvit».

Cu minte luminată rușinând
mucenicii pe tiranii cei întu-
necați din jurul luminii, care
erau rău credincioși, cu înțelep-
ciune făcându-se purtători de
biriunțe, la lumina cea neînse-
rată s-au mutat.

Arhieriei lui Hristos, ceata
cuvioșilor și adunarea prooro-
cilor și a tuturor dreptilor stră-
lucindu-se cu podoabele fap-
telor bune, au ajuns la loca-
șurile cele cerești.

Toată mulțimea femeilor s-a
apropiat de Dumnezeu și, dobo-
rând prin bărbătești osteneli pe
cel ce a omorât cumplit pe Eva
prin înșelăciune, cu cântări
dumnezeiești se fericește.

A morților:

Hristoase, Cel ce dintru început
ai zidit pe om din pământ, ne
rugăm: Sufletele robilor Tăi
odihnește-le în cămările drep-
ților și în locuri de odihnă, ca un
preabun.

A Născătoarei:

Mai sfântă decât heruvimii și
serafimii te-ai arătat, Curată,
născând pe Făcătorul zidirii, pe
Care neîncetat roagă-L să mi-
luiască pe robii tăi, cei ce te mă-
resc pe tine.

Canonul morților

Irmos: Ca pe uscat umblând...

În cămările cerești, vitejii mu-
cenici pururea Te roagă pe
Tine, Hristoase: Pe credincioșii

pe care i-ai mutat de pe pământ,
învrednicește-i să dobândească
bunătățile cele veșnice.

Cel ce ai înfrumusețat toate, m-ai
zidit pe mine, omul, ființă ames-
tecată din smerenie și totodată
din măreție. Pentru aceasta,
Mântuitorule, sufletele robilor
Tăi odihnește-le.

Cetățean și lucrător al raiului
m-ai rânduit din început, dar
călcând porunca Ta, m-ai izgo-
nit. Pentru aceasta, Mântuito-
rule, sufletele robilor Tăi odih-
nește-le.

A Născătoarei:

Cel ce din coastă a zidit mai
înainte pe Eva, strămoașa noas-
tră, din preacuratul tău pân-tece
S-a îmbrăcat în trup, prin care
tăria morții, Preacurată, a sfă-
râmat.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra cea tare a credinței
Tale întemeind cugetul
«sufletului meu, întărește-l,
«Doamne; că pe Tine, Bunule,
«Te am scăpare și întărire».

Cu dureri trupești fiind chinuiți
acum mucenicii, la răsplătirea
cea fără de durere își așteptau
ochii, bucurându-se; și acum
durerile noastre cele de multe
feluri în dar le încetează.

Dumnezeieștii ierarhi, cu hotă-
râre tare, alungând fiarele cele
rele, au scăpat dumnezeieștile oi

ale lui Hristos, nerănite de răutatea acelora.

Ceata cuvioșilor, luând asupra ei de voie jugul Domnului, a omorât cugetul cel trupesc și viața cea veșnică a dobândit.

A morților:

Hristoase, scapă de focul cel veșnic pe cei ce cu dreaptă credință s-au mutat din viață și le dă lor, Bunule, iertare de greșeli și desfătare veșnică.

A Născătoarei:

Femeile cele ce au dorit pe Hristos, pe tine, ceea ce în chip de negrăit L-ai născut pe Dânsul, Preacurată Stăpână, cu cuget de bucurie înconjurându-te, se desfătează.

Canonul morților:

Irmosul:

Nu este sfânt ca Tine, Doamne Dumnezeul meu, Care ai «înălțat fruntea credincioșilor «Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe «noi pe piatra mărturisirii Tale».

După lege s-au luptat mucenicii Tăi, Dătătorule de viață, și, cu cununile biruinței fiind împodobiți, cu osârdie cer de la Tine mântuire veșnică pentru cei ce s-au mutat cu credință.

Învățându-mă mai întâi prin multe minuni și semne pe mine, rătăcitul, mai pe urmă, pe Tine Însuși golindu-Te ca un milostiv și căutându-mă, m-ai aflat și m-ai mântuit.

Pe cei ce au trecut la Tine prin vadul cel nestatornic, al celor

trecătoare, în locașurile cele veșnice învrednicește-i, Bunule, cu bucurie să se sălășluiască, socotindu-i drepti prin credință și prin har.

A Născătoarei:

Nu este nimeni fără prihană ca tine, Preacurată Maica lui Dumnezeu; că tu singură din veac ai zămislit în pântece pe adevăratul Dumnezeu, Care a stricat puterea morții.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut, înțele-am lucrurile Tale și m-am «spăimântat. Slăvă puterii Tale, «Doamne».

Răbdătorii de chinuri stând, vedeau pe cel trufaș doborât înaintea picioarelor lor și pe Ziditorul a toate cu mulțumită Îl slăveau.

Cu strălucirile graiurilor întrarmându-se ierarhii, spre lumina cunoștinței, au mântuit pe oameni de întunericul eresurilor.

Ca niște cărbuni s-au arătat cuvioșii prin iubirea cea fierbinte pentru cele dumnezeiești, și, patimile cele materiale arzându-le, cu mărire sunt preamăriți.

A morților:

Tu, Doamne, Cel ce stăpânești viii și morții, pe cei care i-ai mutat odihnește-i împreună cu toți care au bineplăcut Ție, Stăpâne.

A Născătoarei:

Preacurată, Domnul, Cel ce a purtat trup din tine în chip de negrăit, adunarea femeilor care s-au nevoit cu bărbăție a primit-o.

Canonul morților

Irmos: Hristos este puterea mea...

Arătând dovada înțelepciunii Acelei mai mari și a bunătății celei bogate în daruri, Stăpâne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Învrednicește să dobândească slava Ta cea negrăită pe cei ce s-au mutat la Tine, Hristoase, unde este locașul celor ce se veselesc și glasul curatei bucurii.

Primește pe cei ce laudă puterea Ta cea dumnezeiască, pe care i-ai luat de pe pământ, și fă-i pe dânșii fii ai luminii, curățindu-le ceața păcatului, mult-Milostive.

A Născătoarei:

Locaș preacurat, biserică cu totul fără prihană, chivot preasfânt, loc fecioresc de sfințenie te-a ales Stăpânul pe tine, Frumusețea lui Iacob.

Canonul tuturor sfinților**Cântarea a 5-a:****Irmosul:**

Hristoase, Cel ce răsari luminează lumii, luminează «inima mea, a celui ce strig Ție, «din noapte, și mă mântuiește».

În haină țesută din darul cel de sus îmbrăcându-vă, pătimitorilor, pe vrăjmașul l-ați dezbrăcat.

Dimpreună cu sfinții prooroci să cinstim pe arhieriei cei de Dumnezeu cugetători, și pe cuvioșii cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu.

A morților:

De la marginile lumii pătimind, ați strigat, mucenicilor, și Hristos a auzit glasurile voastre.

A Născătoarei:

Arată-te, Stăpână, izbăvindu-ne pe noi de toată vătămarea vrăjmașului, rugând pe Hristos, Cel Unul milostiv.

Canonul morților

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Ca o jertfă sfințită și ca o pârgă a firii omenești aducându-se mucenicii lui Dumnezeu cel preaslăvit, nouă pururea ne mijlocesc mântuirea.

De viața cea cerească și de împărțirea darurilor învrednicește, Stăpâne, pe credincioșii robii Țăi cei mai înainte adormiți, dându-le lor izbăvirea de păcate.

Cel ce singur ești din fire făcător de viață, și ești cu adevărat noianul cel nepătruns al bunătății, pe cei ce s-au sfârșit învrednicește-i de împărăția Ta, Îndurate, Cel ce ești singur fără de moarte.

A Născătoarei:

Tărie, laudă și mântuire S-a făcut celor pierduți Cel născut din tine, Stăpâna lumii, slobozind din porțile iadului pe cei ce cu credință te fericesc pe tine.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

De chitul păcatului fiind înghițit, strig Ție, Hristoase: «Ca pe proorocul, din stricăciune slobozește-mă».

În valurile dumnezeieștilor sângiuri pe vrăjmașii cei nevăzuți i-ați înecat, purtătorilor de chinuri, iar inimile credincioșilor le-ați adăpat.

Răstignindu-vă pe voi lumii și patimilor, cuvioșilor și înțelepților, împreună cu ierarhii v-ați învrednicit de slava cea dumnezeiască.

Ceata proorocilor și adunarea cinstitelor femei, bine ostenindu-se, după datorie se fericesc.

A morților:

Cu aleșii Tăi odihnește, Dumnezeule, sufletele celor mai înainte adormiți, trecând cu vederea greșelile lor.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut cu trup pe Hristos, omoară patimile trupului meu și, cu mijlocirea ta, Fecioară, înviază sufletul meu.

Canonul morților

Irmosul:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, «la limanul Tău cel lin, alergând, strig către Tine: Scoate «din stricăciune viața mea, «mult-Milostive».

Pe Cruce fiind răstignit, ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule. Pentru aceasta, ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat la Tine odihnește-i.

Când vei veni înfricoșător în slava Ta cea negrăită, să judeci toată lumea, binevoiește, Mântuitorule, să Te întâmpine pe Tine pe nori, cu bucurie, credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat de pe pământ.

Izvorul vieții ești, Cel ce cu bărbăție dumnezeiască scoți pe cei ferecați, Stăpâne; pe robii Tăi, care cu credință au venit la Tine, în desfătarea raiului sălășluiește-i.

A Născătoarei:

În pământ ne-am întors, călcând porunca cea dumnezeiască a Ziditorului; dar prin tine, Fecioară, ne-am înălțat de pe pământ la cer, scuturând stricăciunea morții.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai ascultat cântarea cuvioșilor Tăi tineri și ai răcorit cuptorul cel aprins, binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, cei ce au stins văpăia păgânătății celei cumplite cu ploile sângiurilor, cu laude să-i cinstim.

Preamăriții ierarhi, risipind iarna eresurilor, la dumnezeiasca vară au trecut, bucurându-se.

Prin bogată răbdare cu darul Duhului v-ați îmbogățit, pustnicilor, și semețiile vrăjmașilor le-ați nimicit.

A morților:

Pe cei ce cu credință s-au mutat din viață, învrednicește-i să moștenească livezile desfătării Tale, Îndurate, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Cel ce și după naștere te-a arătat pe tine fecioară curată, pe cetele sfintelor femei le-a avut următoare.

Canonul morților

Irmosul:

Izbăviți fiind mucenicii prin sângele Tău, de călcarea poruncii celei dintâi, și fiind stropiți cu sângele lor, au închipuit lămurit junghierea Ta. Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Pe moartea care se mândrea ai omorât-o, Cuvântule, Începătorule de viață; primește acum și pe cei ce au adormit întru credință, care laudă și cântă, Hristoase: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Cel ce m-ai însuflețit pe mine, omul, cu suflare dumnezeiască, Dumnezeule atotstăpânitorule, pe cei mutați învrednicește-i de împărăția Ta, Stăpâne, ca să-Ți cânte Ție, Mântuitorule: Bine-

cuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

A Născătoarei:

Mai presus decât toată zidirea te-ai făcut, ceea ce ești cu totul fără prihană, zămislind pe Dumnezeu, Care a sfărâmat porțile morții și a frânt încuietorile. Pentru aceasta, cu cântări te slăvim credincioșii pe tine, Curată, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cuvioșii Tăi tineri în cuptor, Cheruvimilor au urmat, cântarea cea întreit sfântă strigând: Binecuvântați, lăudați și «preaînălțați pe Domnul întru «toți vecii».

Dumnezeieștii mucenici fiind chinuiți, cu ajutorul harului au trecut vitejește prin valurile pătimirilor și au ajuns la liniștea cea adâncă a Împărăției celei de sus.

Cuvioșii și preaînțelepții ierarhi, arătându-se ca soarele, toată lumea au luminat cu razele învățăturilor și cu strălucirile minunilor.

Să lăudăm pe femeile cele iubitoare de Dumnezeu și pe cei ce prin înfrânare și prin mucenie au slujit Ziditorului, făcându-se nouă mijlocitori către Stăpânul a toate și Domnul.

A morților:

Să lăudăm pe dreptii cei din veac și pe grăitorii de Dumnezeu

prooroci și să strigăm întru umilință: Pentru rugăciunile lor, Cuvântule, pe cei mutați întru credință odihnește-i.

A Născătoarei:

Pe tine, Fecioară, cea cu totul apropiată de Dumnezeu, ceata femeilor te-a iubit și după tine s-au adus prinos Stăpânului tuturor, cu un glas fericindu-te laolaltă, Preacurată.

Canonul morților

Irmos: Din văpaie, cuvioșilor...

Cu statornicie purtând luptele, cu cunună de biruință ați fost împodobiți, mucenici ai lui Hristos, purtătorilor de chinuri, strigând: Pe Tine, Hristoase, Te preaînălțăm în veci.

Pe credincioșii care au părăsit viața și în sfințenie s-au mutat la Tine, Stăpânul, primește-i cu blândețe, odihnind ca un îndurat pe cei ce Te preaînălță întru toți vecii.

Binevoiește acum să se sălășluiască în pământul celor blânzi toți cei mai înainte adormiți, Mântuitorule, socotindu-i drepti prin credința cea întru Tine și prin har, pe cei ce Te preaînălță întru toți vecii.

A Născătoarei:

Fericimu-te toți, Preafericită, pe tine, care ai născut pe Cuvântul cel cu adevărat fericit, Cel ce S-a întrupat pentru noi, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce ai auzit de la înger: Bucură-te!, și ai născut pe «Ziditorul tău, Fecioară, izbăvește pe cei ce te măresc pe tine».

Jertfe curate aducându-vă Stăpânului, răbdătorilor de chinuri mucenici, pe Acela rugați-L să mântuiască sufletele noastre.

Ca niște păstori, la verdeața drepte credințe, pe credincioși i-ați păstorit, ierarhilor, și acum în staulul cel dumnezeiesc v-ați sălășluit.

Dimpreună cu sfinții ierarhi, cu proorocii și cu ceata femeilor care au pățimit, să fericim pe cetele cuvioșilor.

A morților:

Învrednicește, mult-Îndurate, pe cei adormiți să dobândească bucuria cea veșnică de care s-au împărtășit adunările sfinților.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce ai născut Lumina, luminează sufletul meu și alungă, Curată, întunericul cel greu al păcatului.

Canonul morților

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu puțință oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta «cetele îngerești; iar prin tine, «Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe «Care slăvindu-L cu oștile cerești, pe tine te fericim».

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor și spre dragostea Ta cu căldură i-a întraripat, arătând de mai înainte acestora odihna cea cu adevărat netulburată a celor viitoare, de care învrednicește, Bunule, pe credincioșii care s-au mutat.

Binevoiește, Hristoase, ca, cei ce în credință s-au mutat, să dobândească strălucirea Ta cea luminată și dumnezeiască, dăruindu-le, ca un singur Milostiv, odihna în sânurile lui Avraam și făcându-i vrednici de fericirea cea veșnică.

Cel ce din fire ești bun și îndurat și voiești mila și ești adâncul milostivirii, pe cei ce i-ai mutat din locul acesta al răutății și din umbra morții, așază-i, Mântuitorule, unde strălucește lumina Ta.

A Născătoarei:

Cort sfânt te cunoaștem pe tine, Preacurată, și chivot și tabla legii Harului; că prin tine s-a dăruit iertare celor îndreptați prin sângele Celui ce S-a întrupat din pântecul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană.

LA LAUDE

Stihiri mucenicești:

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi toată zidirea prăznuiește: cerurile se bucură cu îngerii, și pământul cu oamenii se veselește. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Doamne, de nu am avea pe sfinții Tăi rugători și bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni să Te lăudăm pe Tine, Mântuitorule, pe Care neîncetat Te laudă îngerii? Cunoscătorule al inimilor, miluiește sufletele noastre.

Pomenirea mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că, pătimind pentru Hristos, cununi de la Dânsul au luat, și acum se roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Pe cei aleși și pe cei sfinți, minunați i-a făcut Dumnezeu nostru; bucurați-vă și vă veseliți toți slujitorii Lui, că v-a gătit vouă cununa și împărăția Sa. Dar vă rugăm să nu ne uitați pe noi păcătoșii.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Tu ești Dumnezeu nostru, Care, cu înțelepciune, toate le zidești și le îplinești. Pe prooroci ai trimis, Hristoase, să proorocească venirea Ta, și pe apostoli să vestească minunile Tale. Unii au proorocit venirea Ta, iar ceilalți cu botezul au luminat neamurile; mucenicii au câștigat cele ce au dorit; și ceata fiecăroră Te roagă pe Tine, împreună cu ceea ce Te-a născut: Odihnește, Doamne, sufletele pe care le-ai luat; iar pe noi învrednicește-ne de împărăția Ta, Izbăvitorul meu și Dumnezeu, Cel ce ai răbdat Crucea pentru mine, cel osândit.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale morților:

Facere a lui Teofan.

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Cel ce ai îndurare nemărginită către noi și izvor neistovit de bunătate dumnezeiască, mult-Milostive, pe cei ce s-au mutat la Tine, Stăpâne, sălășluiește-i în pământul celor vii, în locașurile cele iubite și dorite, dăruindu-le moștenirea cea pururea fiitoare. Că Tu, Hristoase, Ți-ai vărsat sângele Tău pentru toți și cu preț de viață purtător lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Moarte făcătoare de viață ai răbdat de voie, și viață ai izvorât, și credincioșilor desfătare veșnică le-ai dăruit; întru care rânduiește pe cei ce au adormit cu nădejdea învierii, iertându-le cu bunătatea Ta toate greșelile lor, ca Cel ce ești singur fără de păcat, singur Bun și de oameni iubitor; pentru ca numele Tău, Hristoase, să fie lăudat de toți, și mântuiți fiind, să slăvim rânduiala Ta.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Pe Tine, Hristoase, cunoscându-Te că domnești peste cei vii și stăpânești peste cei morți, cu putere dumnezeiește stăpânitoare, Te rugăm: Pe credincioșii robii Tăi, care s-au mutat la Tine, Unule făcătorule de bine,

odihnește-i cu aleșii Tăi, iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru strălucirile Sfinților; că Tu ești Cel ce voiești milă și mântuiești, ca un Dumnezeu, pe cei pe care i-ai zidit după chipul Tău, Unule mult-Milostive.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei, aceeași **podobie:**

Facere a lui Damaschin.

Sălaș cuviincios lui Dumnezeu te-ai arătat, Preasfântă, că ai încăput pe Dumnezeu și pe Hristos L-ai născut, ceea ce nu știi de nuntă, văzut ca un om, în două firi, dar într-un ipostas. Pe Care roagă-L, ca pe Unul-Născut, Care și după naștere te-a păstrat Fecioară fără de prihană, ca sufletele celor ce au adormit întru credință, să le odihnească întru lumină și întru nestricăcioasă strălucire și fericire.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-mă, Dumnezeule, Mântuitorul meu, când vei veni întru împărăția Ta, și mântuiește-mă ca un singur iubitor de oameni.

Iubitorule de oameni, Cel ce ai așezat în mărire pe prooroci, pe învățători și pe cuvioși și pe drepti, cu rugăciunile lor mântuiește-ne pe noi, Doamne.

A mucenicilor:

De foc, de sabie, de ghearele ascuțite și de fiarele sălbatice netemându-vă, măriților purtători de chinuri, v-ați învrednicit de viața cea veșnică.

A morților:

Pe cei ce întru credință i-ai mutat din cele vremelnice rânduiește-i, Cuvântule, împreună cu toți sfinții și cu dreptii ca să Te slăvim pe Tine.

Slavă...

Treime atotțiitoare, cea întru Unime lăudată, pe credincioșii pe care i-ai mutat de pe pământ, așază-i în sânurile lui Avraam.

Și acum..., a Născătoarei:

Întru toate neamurile fericită te-ai arătat, că pe Dumnezeu Cel cu adevărat fericit, în chip de negrăit L-ai născut, Preacurată.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL AL ȘAPTELEA

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun 4 stihiri: cele 3 stihiri ale Învierii, de la Vecernia Mare, cântând pe cea dintâi de două ori.

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Veniți să ne bucurăm de Domnul...

Cruce și îngropare ai răbdat, Mântuitorule...

Apostolii, văzând scularea Ziditorului...

(Caută la Vecernia Mare).

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Înfricoșătoare și de negrăit este, cu adevărat, taina care s-a săvârșit în tine, Preacurată! Că ai născut pe Cuvântul, Cel ce este pricina tuturor, întrupat prin Duhul Sfânt, mai presus de pricină și de cuvânt, Care a luat

trup din tine, neschimbată rămânând a Sa fire. Că, împreunându-se amândouă în chip de sine stătător într-un ipostas, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, a arătat întregimea în amândouă firile, prin însușirile lucrătoare. Că, pătimind pe Cruce cu trupul, Același a rămas fără de patimă cu Dumnezeu; ca un om murind, a înviat a treia zi ca un Dumnezeu, doborând stăpânirea morții și mântuind din stricăciune neamul omenesc. Pe Acesta roagă-L, Maică dumnezeiască, ca pe Răscumpărătorul și Mântuitorul neamului nostru, să ne trimită nouă îndurările Lui și mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii:

Înviat-ai din mormânt...

(caut-o la Vecernia Mare).

Apoi stihirile Născătoarei de Dumnezeu:

Stih: Pomeni-voi numele Tău în tot neamul și neamul.

Răsărit al Soarelui celui ceresc te-ai făcut, Fecioară, Care a venit la apusurile firii noastre. Ci, ca una care ai îndrăzneală, roagă-L pe Dânsul, Născătoare de Dumnezeu prealăudată, ca să se izbăvească sufletele noastre de greșelile cele fără de număr.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău.

Vlăstar din rădăcina lui Iesei, ai odrăslit, Fecioară, în chip vădit pe Cel ce a nimicit din rădăcină răsadurile înșelăciunii. Ci, ca una care ai îndrăzneală, neîncetat roagă-L, Prealăudată, să dezlădăcineze patimile inimii mele și să sădească în loc frica de El și să ne mântuiască.

Stih: Feței tale se vor pleca mai-marii poporului.

Ușa lui Dumnezeu Preasfântă, scapă-mă din porțile iadului și-mi arată calea pocăinței, prin care să aflu ușa care duce la viață. Călăuzitoare a celor rătăciți, păzește neamul oamenilor celor credincioși și mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Preasfântă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, din tine S-a născut în chip de negrăit Hristos

Dumnezeul nostru, Cel ce este cu adevărat Dumnezeu mai înainte de veci și om mai de curând, Dumnezeu fiind veșnic, iar om făcându-Se pentru noi. Că păstrează în Sine însușirea celor două firi: după una strălucind prin minuni, iar pe cealaltă încredințând-o prin patimi. Pentru aceea, este unul și același, și moare ca om, și înviază ca Dumnezeu. Pe Acesta roagă-L, Cinstită, care nu știi de nuntă, să mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ, LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., stihirile Învierii:

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Veniți să ne bucurăm de Domnul, Cel ce a sfărâmat puterea morții și a luminat neamul omenesc, cu cei fără de trup strigând: Ziditorule și Mântuitorul nostru, slavă Ție!

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Cruce și îngropare ai răbdător, Mântuitorule, pentru noi; dar cu moartea, ca un Dumnezeu, pe moarte ai omorât. Pentru aceasta, ne închinăm învierii Tale celei de a treia zi. Doamne, slavă Ție!

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine: Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Apostolii, văzând scularea Ziditorului, s-au mirat, strigând lauda îngerească: Aceasta este

slava Bisericii, aceasta este bogăția Împărăției. Cel ce ai păti-
mit pentru noi, Doamne, slavă
Ție!

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Fie urechile Tale luând aminte la
glasul rugăciunii mele.

Deși ai fost prins, Hristoase, de
bărbații cei fără de lege, dar Tu
ești Dumnezeu meu și nu mă
rușinez. Bătut ai fost pe spate,
dar nu mă lepăd; pe Cruce ai
fost pironit, și nu tăinuiesc.
Întru scularea Ta mă laud, că
moartea Ta este viața mea. Atot-
puternice și de oameni Iubi-
torule, Doamne, slavă Ție!

Stih: De Te vei uita la fărâdelegi, Doamne,
Doamne, cine va suferi? Că la Tine este
milostivirea.

Proorocia lui David împlinind-o
Hristos, mărirea Sa în Sion a
descoperit-o ucenicilor, lăudat
arătându-Se pe Sine, și slăvit
pururea cu Tatăl și cu Duhul
Sfânt. Mai întâi adică neîntru-
pat ca un Cuvânt, iar mai pe
urmă pentru noi întrupat, și
omorât ca un om, și înviat cu
putere, ca un iubitor de oameni.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat,
Doamne; așteptat-a sufletul meu spre
cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în
Domnul.

Pogorātu-Te-ai în iad, Hris-
toase, precum ai voit, prădat-ai
moartea ca un Dumnezeu și
Stăpân, și ai înviat a treia zi,
împreună înviind pe Adam din
legăturile iadului și din stri-
căciune, pe cel ce striga și grăia:

Slavă Învierii Tale, Unule, Iubi-
torule de oameni!

Stih: Din straja dimineții și până în
noapte, din straja dimineții să nădăjduiască
Israel spre Domnul.

În groapă ai fost pus, ca și cum
ai fi dormit, Doamne, și ai înviat
a treia zi ca un puternic, întru
tărie, împreună înviind pe
Adam din stricăciunea morții,
ca un Atotputernic.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă este);**
Și acum..., **a Născătoarei:**

(Dogmatica)

Maică te-ai cunoscut mai presus
de fire, Născătoare de Dum-
nezeu, dar ai rămas Fecioară,
mai presus de cuvânt și de
cuget. Și minunea nașterii tale a
o tâlcui nu poate limba; că neo-
bișnuită fiind zămislirea, Cu-
rată, necuprins de minte este
chipul nașterii. Că unde vrea
Dumnezeu, se biruiește rân-
duiala firii. Pentru aceasta, pe
tine știindu-te toți Maică a lui
Dumnezeu, ne rugăm ție cu
osârdie: Roagă-te să se mântu-
iască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Învierii:

Înviat-ai din mormânt, Mântui-
torul lumii, și împreună ai scu-
lat pe oameni cu trupul Tău.
Doamne, slavă Ție!

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă
S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru
putere și S-a încins.

Veniți să ne închinăm Celui ce a
înviat din morți și a luminat
toate; că din tirania iadului ne-a
slobozit pe noi, prin scularea Sa

cea de a treia zi, dăruindu-ne viață și mare milă.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Pogorându-Te în iad, Hristoase, moartea ai prădat și, a treia zi înviind, împreună ne-ai înviat pe noi, cei ce slăvim scularea Ta cea atotputernică, Doamne, Iubitorule de oameni.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Înfricoșător Te-ai arătat, Doamne, în mormânt zăcând, ca și cum ai fi fost dormind; dar, înviind a treia zi ca un Puternic, împreună ai înviat pe Adam, cel ce striga: Slavă Învierii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă are);**
Și acum..., **a Născătoarei:**

Sub acoperământul tău, Stăpână, toți pământenii scăpând, strigăm ție: Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră, izbăvește-ne pe noi de greșelile cele fără de număr, și miluiește sufletele noastre.

Troparul Învierii:

Zdrobit-ai cu Crucea Ta moartea, deschis-ai tâlharului raiul; plângerea mironosițelor ai schimbat-o, și apostolilor a propovădui le-ai poruncit, că ai înviat, Hristoase Dumnezeule, dăruind lumii mare milă.

Al Născătoarei:

Ca ceea ce ești vistieria învierii noastre, pe cei ce nădăjduiesc în tine, Prealăudată, scoate-i din prăpastie și din adâncul gre-

șelilor; că tu, născând mântuirea, pe cei vinovați de păcat i-ai mântuit; ceea ce mai înainte de naștere ai fost fecioară, și în naștere fecioară, și după naștere ai rămas tot fecioară.

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ

CANONUL SFINTEI TREIMI

Cântarea I:

Irmos: Cu voia Ta, Doamne...

Deschide-mi gura cea înțeleghătoare a inimii și buzele cele materialnice spre lauda Ta, Dumnezeire a toate, Una în trei Lumini, ca să-Ți cânt Ție, Făcătoare de lumină, cântare de mulțumire.

Ca să arăți nemărginirea bună-tății Tale, Treime nemărginită întru putere, l-ai zidit pe om, care este numai chip de țărână al puterii Tale celei stăpânitoare, Ziditorule.

Slavă...

Mintea cea fără de început, născând pe Cuvântul cel împreună veșnic, și strălucind pe Duhul cel împreună fără de început, ne-a învrednicit să ne închinăm unui singur Dumnezeu după ființă, de un chip, în trei ipostasuri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Arătat-Te-ai în rug lui Moise, Cuvântule al lui Dumnezeu, ca niște foc curățitor, dar, nearzând nicicum, mai înainte închi-

puind întruparea Ta cea din Fecioară, prin care pe oameni din nou i-ai zidit.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Dintru început cerurile...

Pe Tine, Stăpânul cel Unul și întreit-strălucitor și a toate lucrător lăudându-Te, cerem curățire de păcate și de ispite, Dumnezeu cel nemăsurat în putere. Deci, să nu treci cu vederea pe cei ce cu credință slăvesc bunătatea Ta.

Odraslă din Tatăl S-a arătat Dumnezeu-Cuvântul, ca dintr-o rădăcină fără de început și întocmai puternic, împreună cu Duhul cel de o ființă și dumnezeiesc. Pentru aceasta, noi credincioșii slăvim o Domnie, întreită după fețe.

Slavă...

Pe Tine, Treimea cea una stăpânitoare, Firea cea în trei ipostasuri, de aceeași slavă și de o ființă, în chip neîmpărțit și despărțit, toți credincioșii Te slăvim, și, închinându-ne, cerem iertare greșelilor.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Fără de schimbare făcându-Te asemenea oamenilor întru toate, Cuvântule al lui Dumnezeu, din curata Fecioară ai ieșit în chip văzut și tuturor ai arătat Stăpânia dumnezeiască întreit strălucitoare și Una după ființa ipostasurilor celor neschimbate.

SEDEALNA:

Podobie: Cel ce pentru mine...

Miluieste, Treime Sfântă, pe robii Tăi cei ce au greșit, și primește, Milostive, pe cei ce se pocăiesc și de iertare îi învrednicește.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, aceeași podobie:**

Sufletele noastre cele înrăutățite de păcate îmbunătățește-le, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, și curățește greșelile celor ce te laudă pe tine, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Sănurile Tatălui...

Unime în trei Lumini, atotțitoare, dumnezeiește-stăpânitoare și mântuitoare a tuturor, pe cei ce Te laudă acum păzește-i și-i mântuiește de necazuri, de patimi și de toată răutatea.

Fiind lipsiți de cuvinte binegrăitoare despre Dumnezeirea Ta cea în trei Lumini și necuprinsă de minte, Te lăudăm pe Tine, Iubitorule de oameni Doamne, și preaslăvim puterea Ta.

Slavă...

Pe pământ ca și în ceruri, cu cetele celor fără de trup, Unime și Treime, neîmpărțit Te împărțim pe Tine, și cu dragoste Te slăvim, ca pe ceea ce stăpânești toate cele ce sunt.

Și acum..., **a Născătoarei:**

De slava părintească nedepărtându-Te, la a noastră sărăcie Te-ai pogorât de voie întrupându-Te, Cel ce ești mai presus

de ființă, și pe toți i-ai înălțat la dumnezeiasca slavă, ca un milostiv.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Din noapte alergând, Cuvântule...

Fire începătoare de lumină, Treime în fețe și Unime în voință, în slavă și în cinste, întărește-ne pe noi întru dragostea Ta (de două ori).

Slavă...

Slăvind dumnezeiasca Stăpânie, cea Una, pe Firea cea în trei Luminători, Minte și Cuvânt și Duh, ne rugăm ca să scăpăm de ispite și de necazurile de tot felul.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Luând ca chip firea omenească din Sfânta Fecioară, Cuvântule al lui Dumnezeu, ne-ai învățat să lăudăm pe o Treime în Unime, de un chip și de un scaun.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Pe cel ce înot în valul...

Slăvim pe dumnezeiasca Stăpânie cea Însăși stăpânitoare și cu putere deopotrivă slăvită, Ceea ce este în trei Ipostasuri, fără schimbare între Ele, având numai deosebirea însușirii proprii fiecăreia (de două ori).

Slavă...

Cetele cele înțelegătoare ale frumuseților îngerești Te laudă pe Tine, Stăpânie Una în trei Lumini; cu acelea și noi, cu guri de țărână, ca pe Una a toate făcătoare, cu cântări Te lăudăm și cu credință Te slăvim.

Și acum..., **a Născătoarei:**

În chip negrăit de cuvânt, Cuvântul cel născut din Tatăl-Soarele, ca un alt Soare mai înainte de veci a răsărit mai pe urmă din Fecioară și ne-a învățat despre Dumnezeu cel necuprins cu mintea, Unime în trei Fețe.

SEDEALNA:

Podobie: Mai înainte decât focul...

Treime de o ființă, Unime în trei Ipostasuri, Ceea ce ești fără de moarte, miluiește pe cei pe care i-ai zidit, arzând răutățile celor ce greșesc și luminând inimile celor ce laudă bună milostivirea Ta, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Mai luminată decât focul și mai lucrătoare decât lumina este mila darului tău, Stăpână, arzând păcatele oamenilor și răcorind gândurile celor ce laudă măririle tale, Născătoare de Dumnezeu, cu totul fără de prihană.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Cel ce ai răcorit...

Graiurile dumnezeieștilor prooroci ascultându-le, numai pe Tine, Dumnezeul tuturor, Cel unul în trei Fețe, Te slăvim, așa strigând: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri (de două ori).

Slavă...

Cu buze de țărână noi, împreună cu cetele cele fără materie,

cu cântări Te slăvim, Treime Sfântă, întru Unimea ființei, strigând: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce a zidit pe Adam, ca să-l zidească iarăși, S-a întrupat din tine, Preasfântă, în chip văzut, îndumnezeind pe oameni, care strigă așa: Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Rugul cel nears împreunându-se...

Pe toate le ții, domnească Stăpânie fără de început, Ceea ce ești întreită și Una, și ocârmuiești cerul și pământul. Pentru aceasta, pe mine, cel stăpânit de dragostea Ta, pururea mă păzește, ca să cânt Ție: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu razele cele izvorâtoare de lumină, ale Soarelui Celui întreit strălucitor, învrednicește să se lumineze inimile celor ce Te laudă pe Tine. Și acum dăruiește pururea, tuturor celor ce slăvesc cu cântări și cu cuviincioasă credință slava Ta, ca să vadă pe cât este cu puțință frumusețea Ta, Treime și Unime, întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Fă-mă locaș al razei Tale celei cu trei străluciri, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni, și al

împărtășirii și al unirii. Și arată-mă neatins de vrăjmașii cei nevăzuți și de patimile trupului, Stăpâne, Însuți Stăpânitorule, Dumnezeuul meu și Domnul slavei, ca să Te laud cu cântări întru toți vecii.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Lumina cea dumnezeiește stăpânitoare răsărind din pântecul tău, Fecioară Maică preacurată, toată lumea a luminat cu Lumina cea în trei Luminați și pământul ca pe un alt cer l-a arătat celor ce cântă: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Să lăudăm, să bine cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Irmosul:

Rugul cel nears împreunându-se «cu focul în Sinai, pe Dumnezeu «L-a făcut cunoscut lui Moise cel «zăbavnic la limbă și gângav; și «pe cei trei tineri, iubirea de Dumnezeu i-a arătat cântăreți nebiriști de foc. Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce nu prin ispitirea stricăciunii ai purtat în pântec, iar Cuvântului, Celui «întru tot înțelept, trup i-ai împrumutat, Maică neispită de «bărbat, Fecioară Născătoare «de Dumnezeu, locaș al Celui «neîncăput, încăperea a Făcă-

«torului tău cel nemărginit, pe
«tine te mărim».

Nu putem noi, cei din țărână, cu
măreție să Te cuvântăm și să Te
laudăm după vrednicie pe Tine,
pe Care serafimii neîncetat Te
laudă întru înălțime; dar, în-
drăznind, Te slăvim ca pe Stă-
pânul tuturor și Dumnezeuul cel
prea iubitor de oameni.

De durerea trupească și de pă-
timirea sufletească mântuiește
pe cei ce Te laudă, Treime Una și
nedespărțită, și învrednicește-i
să rămână nevătămați de toate
ispitele lumești.

Slavă...

Dumnezeiască Stăpânie în trei
Lumini, deopotrivă puternică,
cea Care pui înaintea puterea,
frumusețea neschimbată a
bunătății celei din ființă, dă
robilor Tăi dezlegare de păcate
și izbăvire de ispite și de patimi.

Și acum..., a Născătoarei:

Minte și suflet și frământătura
trupului luând Dumnezeu-
Cuvântul din pânțelele tău cel
preacurat, Născătoare de Dum-
nezeu, S-a arătat om cu adevărat,
și pe om părtaș al ființei celei
dumnezeiești aieva l-a arătat.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Învierii:

Viața în mormânt zăcea, și
pecetea peste piatră era
pusă; ca pe un împărat adormit

ostașii străjuiau pe Hristos, și
îngerii Îl slăveau ca pe un Dum-
nezeu fără de moarte. Iar femeile
strigau: Înviat-a Domnul, dând
lumii mare milă.

Slavă...

Cel ce cu îngroparea Ta cea de
trei zile ai prădat moartea și pe
omul cel pierdut, cu scularea Ta
cea purtătoare de viață l-ai
înviat, Hristoase Dumnezeule, ca
un iubitor de oameni, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei:

Pe Hristos-Dumnezeu, Cel ce S-a
răstignit pentru noi, a înviat și a
zdrobit puterea morții, neîn-
cetat roagă-L, de Dumnezeu
Născătoare Fecioară, să mântu-
iască sufletele noastre.

După catisma a doua, sedelne ale
Învierii:

Pecetluit fiind mormântul, viață
din groapă ai răsărit, Hristoase
Dumnezeule; și, ușile fiind încu-
iate, înaintea ucenicilor ai stă-
tut, Învierea tuturor, duh drept
printr-înșii înnoindu-ne nouă,
după mare mila Ta.

Slavă...

La mormânt au alergat femeile,
cu lacrimi, mir purtând, și ostașii,
străjuindu-Te pe Tine, Împăratul
tuturor, grăiau între ele: Cine va
prăvăli nouă piatra? Înviat-a
Îngerul Sfatului celui mare,
călcând moartea; Atotputernice
Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei:

Bucură-te, ceea ce ești plină de
daruri, Născătoare de Dum-

nezeu Fecioară, limanul și ocrotirea neamului omenesc, că din tine S-a întrupat Mântuitorul lumii; că tu singură ești Maică și Fecioară, pururea binecuvântată și preamărită. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască pace la toată lumea.

După: Fericiți cei fără prihană... și Binecuvântările Învierii,

IPACOI

Cel ce ai luat chipul nostru și ai răbdat Crucea trupește, mântuiește-mă cu învierea Ta, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

ANTIFOANELE

Antifonul 1:

Robia Sionului dintru înșelăciune o ai întors și pe mine, Mântuitorule, mă viază, scoțându-mă din robia patimii.

Cel ce seamănă în austru rele pătimiri, posturi cu lacrimi, aceasta va secera snopii de bucurie ai hranei vieții celei veșnice.

Slavă..., Și acum...

În Sfântul Duh este izvorul dumnezeieștilor vistierii, din care este înțelepciunea, înțelegerea, frica; Aceluia se cuvine laudă, slavă, cinste și putere.

Antifonul 2

De n-ar zidi Domnul casa sufletului, în zadar ne-am osteni; că fără de Dânsul, nici lucrare, nici cuvânt nu se săvârșește.

Ca o roadă a pântecelui, sfinții, prin mișcarea Duhului, odrălesc dogmele părintești, ale moștenirii fiești.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt toate împreună își au ființa; că mai înainte de toate este Dumnezeu, Stăpânie a tuturor, luminează neapropiată, viață a tuturor.

Antifonul 3

Cei ce se tem de Domnul, căile vieții aflând, acum și pururea vor fi fericiți cu mărire nevestejită.

Împrejurul mesei tale, ca niște odrasle văzând pe fiii tăi, bucură-te și te veselește, începătorule al turmei, aducându-i pe aceștia lui Hristos.

Slavă..., Și acum...

În Duhul Sfânt este adânc de daruri, bogăție de slavă, adânc mare de judecăți; că întocmai slăvit și cinstit este cu Tatăl și cu Fiul.

PROCHIMENUL:

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Apoi: Toată suflarea să laude pe Domnul..., **Evanghelia de rând a Învierii;** Învierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul Învierii

Cântarea I:

Irmosul:

Cu voia Ta, Doamne, întru învârtoșarea pământului s-a «schimbat firea apelor cea mai «lesne curgătoare; pentru «aceasta, neudat trecând Israel

«cu picioarele, cântă Ție cântare de biruință».

Osânditu-s-a tirania morții prin lemnul Crucii, cu moartea Ta cea nedreaptă fiind Tu osândit, Doamne; pentru aceasta, domnul întinericului nebiruindu-Te pe Tine, după dreptate a fost izgonit.

Iadul, apropiindu-se de Tine și cu dinții neputând să sfărâme trupul Tău, fălcile și-a zdrobit. Pentru aceasta, Mântuitorule, ai înviat a treia zi, dezlegând durerile morții.

A Născătoarei:

Dezlegatu-s-au durerile strămoașei Eva, că scăpând de dureri, fără ispită bărbătească ai născut. Pentru aceasta, lămurit știindu-te Născătoare de Dumnezeu preacurată, toți te mărim.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Cu marea a acoperit...

Două izvoare purtătoare de viață ne-a izvorât nouă Mântuitorul pe Cruce, din coasta Sa cea împunsă; să-I cântăm Lui, că S-a preaslăvit.

În mormânt sălășluindu-Se Hristos și înviind a treia zi, a dat celor morți nădejdea nestricăciunii; să-I cântăm Lui, că S-a preaslăvit.

A Născătoarei:

Tu singură te-ai arătat Fecioară și după naștere, că pe Ziditorul lumii întrupat L-ai născut.

Pentru aceasta, toți strigăm ție: Bucură-te!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cu voia Ta, Doamne...

Fecioară, care ai născut pe Adâncul milostivirii, luminează sufletul meu cu strălucirea ta cea purtătoare de lumină, ca după vrednicie să laud adâncul minunilor tale.

Cuvântul văzându-ne răniți cu săgeata păcatului, ca un făcător de bine spre noi S-a milostivit. Pentru aceasta, S-a unit în chip de negrăit cu trupul cel din tine, Preacurată.

Făcutu-s-a stricăcioasă și muritoare firea oamenilor, după ce a fost cuprinsă de moarte, Preacurată; dar tu, zămislind Viața, ai adus-o iarăși din stricăciune la viață.

Canonul Învierii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu cuvântul Tău cel «atotputernic, Mântuitorule «Doamne, și cu Duhul cel atotputernic și dumnezeiesc, «toată puterea lor, întărește-mă «pe piatra cea neclintită a măr-turisirii Tale».

Fiind Tu înălțat pe lemn, pentru noi durere ai răbdat de voie, milostive Mântuitorule, și ai răbdat rană pricinuitoare de pace și de mântuire credincioșilor; prin care, Bunule, toți ne-am împăcat cu Părintele Tău.

Tu, Hristoase, m-ai vindecat de rană pe mine, cel rănit la suflet de mușcarea balaurului, și mi-ai arătat lumină mie, celui ce de demult zăceam în întuneric și în stricăciune; că prin Cruce în iad pogorându-Te, împreună cu Tine m-ai înviat.

A Născătoarei:

Pentru rugăciunile Maicii Tale celei neispitite de bărbat, dă lumii pace, Mântuitorule, biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic, și învrednicește de strălucirea Ta cea de negrăit pe cei ce Te slăvesc pe Tine.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile...

Cel ce ai răbdat patimile pe Cruce și tâlharului raiul ai deschis, ca un făcător de bine și Dumnezeu, întărește mintea mea spre voia Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Cel ce ai înviat a treia zi din mormânt, și viață lumii ai răsărit, ca un dătător de viață și Dumnezeu, întărește mintea mea întru voia Ta, Unule Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Ceea ce pe Dumnezeu fără de sămânță L-ai zămislit și din blestem pe Eva ai izbăvit-o, Fecioară-Maică Marie, roagă pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine, să mântuiască turma ta.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai întărit dintru început cerurile...

Sarpele cel târător, amăgindu-mă cu pofta îndumnezeirii, «m-a aruncat din Eden pe pământ. Dar Cel milostiv și din fire «îndurător, îndurându-Se, m-a «îndumnezeit, sălășluindu-Se în «pântecele tău, Maică-Fecioară, «și făcându-Se asemenea mie».

Binecuvântat este rodul pântecelelui tău, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, bucuria tuturor; că ai născut cu adevărat bucurie la toată lumea și veselie, care risipește întristarea păcatului, Mireasă a lui Dumnezeu.

Viață veșnică și lumină, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și pace ne-ai născut nouă, care au potolit războiul cel de demult al oamenilor cu Tatăl și Dumnezeu, prin credință și mărturisirea darului tău.

Canonul Învierii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am taina rânduiei Tale, Hristoase Dumnezeule, «Cel ce nu ai părăsit sânurile «părintești, și pe pământ Te-ai «pogorât, și Te-ai preaslăvit, «Unule Iubitorule de oameni».

Spatele Sale le-a dat spre bătai, Cel ce S-a întrupat din Fecioară; greșind robul, a fost bătut Stăpânul cel nevinovat, dezlegând păcatele mele.

Stând la judecată înaintea judecătorilor celor fără de lege, ca un vinovat este judecat, și cu mână de țărână este lovit peste obraz, Cel ce a zidit pe om ca un Dumnezeu, și judecă pământul cu dreptate.

A Născătoarei:

Ca o Maică cu adevărat a lui Dumnezeu, roagă pe Făcătorul și Fiul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, să mă îndrepteze la limanul de mântuire al voii Lui celei slăvite.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Văzând proorocul...

Doamne, Cel ce nu știi de păcat, și pentru aceasta Te-ai făcut ceea ce n-ai fost, făcutu-Te-ai chip, luând pe cel străin, ca să mântuiești lumea, și să ucizi pe chinuitorul, înșelându-l.

Pe Cruce ai fost spânzurat și, păcatul strămoșului Adam dezlegându-l, de bucurie ai umplut pe strămoașa; căci ai venit ca să mântuiești pe toți unșii Tăi.

A Născătoarei:

Tu, Cel născut din Fecioară, ai murit, dar ai înviat pe Adam cel răătăcit cu voia; că s-a temut moartea de tăria Ta, când ai venit ca să mântuiești pe toți cei pieriți.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Auzit-am taina rânduielii tale...

Prealăudată, ceea ce te-ai arătat lui Dumnezeu aleasă întru totul și bună, mai înainte de zidirea lumii, prin stră-

lucirea revărsării tale de lumină, pe cei ce te laudă luminează-i.

Născut-ai oamenilor pe Dumnezeu cel întrupat din curate sângiurile tale, Curată, pe Cel ce izbăvește de greșeli multe pe cei ce te laudă cu dragoste și te cinstesc pe tine, Maică-Fecioară.

Firea cea cuvântătoare slujește acum cu sfințenie Celui ce a răsărit din tine, Prealăudată, cunoscând taina cea negrăită a nașterii tale, Preafericită.

Canonul Învierii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Noapte neluminoasă ești, Hristoase, pentru cei necre-«dincioși, dar pentru cei credin-«cioși luminare ești, întru des-«fătarea dumnezeieștilor Tale «cuvinte. Pentru aceasta, la «Tine alerg din noapte și laud «Dumnezeirea Ta».

Pentru robii Tăi ai fost vândut, Hristoase, și ai răbdat lovire pricinuitoare de mântuire celor ce-Ți cântă: La Tine alerg din noapte și laud Dumnezeirea Ta.

Cu puterea Ta cea dumnezeiască, Hristoase, prin slăbiciunea trupului pe cel tare l-ai doborât, și pe mine biruitor al morții m-ai arătat, Mântuitorule, prin înviere.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu L-ai născut întrupat din tine, Maică curată, cu dumnezeiască cuviință, Prea-

lăudată; pentru că n-ai cunoscut pat bărbătesc, ci din Duhul Sfânt ai născut.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Doamne Dumnezeul meu...

Când ai fost înălțat pe locul Căpățânii, socotit fiind între cei fără de lege, luminătorii s-au ascuns, pământul s-a cutremurat și podoaba Templului s-a rupt, arătând căderea iudeilor.

Pe Tine, Cel ce ai sfărâmat toată puterea tiranului cu tăria Dumnezeirii Tale celei necuprinse, și pe cei morți i-ai sculat prin învierea Ta, cu cântări Te slăvim.

A Născătoarei:

Maică a Împăratului și Dumnezeu, Prealăudată, Născătoare de Dumnezeu, celor ce cu credință și cu dragoste te laudă pururea cu cântări, trimite-le curățire de greșeli cu ale tale rugăciuni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Văzând Iacob scară întărită spre înălțime, a înțeles în taină chipul tău, al celei neispitite de nuntă; că prin tine Dumnezeu cu oamenii S-a unit, Preacurată Stăpână.

Izbăvire veșnică aflând acum prin tine, Fecioară, cu osârdie strigăm către tine: Bucură-te, Mireasă dumnezeiască! Și, de lumina ta bucurându-ne, Prealăudată, cu cântări te mărim.

Pe tine singură aflându-te Mi-rele ca pe un crin în mijlocul spinilor, Fecioară, strălucind cu strălucirea curăției și cu lumina fecioriei, te-a luat Mireasă, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul Învierii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Cel ce înot în valul grijilor lumești și sunt înecat de pă-
«catele cele înotătoare împreună
«cu mine, și la fiara cea pier-
«zătoare de suflet sunt aruncat
«ca Ionă, strig Ție, Hristoase:
«Scoate-mă din adâncul cel
«purtător de moarte».

Adusu-și-au aminte de Tine sufletele dreptilor cele încuiate și lăsate în iad, și de la Tine mântuire cereau; pe care prin Cruce ai dat-o, Hristoase, celor de dedesubt, venind ca un milostiv.

Ceata apostolilor deznădăjduise să mai privească spre casa Ta cea însuflețită și nefăcută de mâini, care fusese dărâmată prin pătimiri; dar, închinându-se, mai presus de nădejde pretutindenii Te-au propovăduit înviat.

A Născătoarei:

Cine dintre oameni va putea să tâlcuiască chipul nașterii tale celei negrăite, cea pentru noi, ceea ce ești cu totul fără prihană, Fecioară-Mireasă dumnezeiască? Că Dumnezeu-Cuvântul Cel necuprins, unindu-Se cu tine, trup din tine S-a făcut.

Canonul Crucii și Învierii**Irmos:** Ionă din pânțelele...

Pe Cruce fiind înălțat de voie, Mântuitorule, ai prădat stăpânia vrăjmașului, pironind pe ea zăpădăciul păcatului, Bunule.

Înviind din morți, Mântuitorule, cu putere, împreună ai ridicat neamul omenesc, viață și nestricăciune dăruindu-ne, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Pe Dumnezeu nostru, pe Care în chip de negrăit L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nu înceta rugându-L să izbăvească din primejdii pe cei ce te laudă, Curată, Pururea-Fecioară.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Cel ce înot în valul...

Închipuirile Legii și prevestirile proorocilor te-au vestit mai dinainte, Curată, pe tine, care aveai să naști pe Făcătorul de bine a toată zidirea, pe Cel ce în multe feluri și în multe chipuri a făcut bine celor ce te laudă cu credință.

Pe Adam cel întâi-zidit, care prin viclenia ucigătorului de oameni, fusese alungat de demult din dumnezeiasca desfătare a raiului, tu, cea neispășită de nuntă, iarăși l-ai întors, născând pe Cel ce ne-a izbăvit pe noi de călcarea poruncii.

Cel ce prin voia cea dumnezeiască și cu puterea cea ziditoare toate le-a creat din cele ce n-au fost și a ieșit din pânțelele

tău, Curată, și pe cei din întunericul morții, cu strălucirile cele dumnezeiește-stăpânitoare i-a luminat.

CONDACUL**Podobie:** Nu mai păzește încă sabia...

Nu va mai putea încă stăpânia morții cu puterea să țină pe oameni, că Hristos S-a pogorât, sfărâmând și stricând puterile ei. Legat este iadul. Proorocii cu un glas se bucură, zicând celor ce erau în credință: Sosit-a Mântuitorul, ieșiți, credincioșilor, la înviere.

ICOS

Tremurat-au jos cele de dedesubt astăzi, iadul și moartea, de Unul din Treime; pământul s-a cutremurat, iar portarii iadului, văzându-Te, s-au spăimântat; iar zidirea toată, cu proorocii bucurându-se, cântă Ție cântare de biruință, Izbăvitorului nostru Dumnezeu, Celui ce ai dezlegat acum puterea morții. Să glăsuim și să strigăm lui Adam și celor din Adam: Lemnul pe acesta l-a adus iarăși în rai; ieșiți, credincioșilor, la înviere.

Canonul Învierii**Cântarea a 7-a:****Irmosul:**

Cuptorul cel ce ardea cu foc de demult, tinerii l-au arătat izvorător de rouă, laudând «pe Unul Dumnezeu și zicând: «Cel preaînălțat, Dumnezeuul «părinților și preaslăvit».

Prin lemn Adam s-a omorât de voie, neascultare făcând; însă, prin ascultarea lui Hristos, iarăși s-a înnoit, că pentru mine S-a răstignit Fiul cel preaslăvit al lui Dumnezeu.

Pe Tine, Hristoase, Cel ce ai înviat din mormânt, toată zidirea Te laudă; că Tu celor din iad viață le-ai înflorit, morților înviere, celor dintru întuneric luminează, Cel ce ești preaslăvit.

A Născătoarei:

Bucură-te, fiica lui Adam cel căzut; bucură-te, singura lui Dumnezeu mireasă; bucură-te, cea prin care stricăciunea a fost depărtată, pentru că ai născut pe Dumnezeu, pe Care roagă-L, Curată, să ne mântuim noi toți.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: În cuptorul cel cu foc...

Cel ce pe lemnul Crucii acul păcatului l-ai tocit și zapisul călcării de poruncă al lui Adam l-ai rupt, cu sulița din coasta Ta, binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Cel ce ai fost împuns în coastă și cu picăturile dumnezeiescului sânge ai curățit pământul cel spurcat cu sânghiurile nebuniei idolești, binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

A Născătoarei:

Pe Luminătorul cel mai înainte de soare ai răsărit lumii, Născătoare de Dumnezeu, pe Hristos Cel ce ne-a scos din întu-

neric, și luminează cu cunoștința de Dumnezeu pe toți cei ce strigă: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Tinerii în cuptor...

Pe tine, Fecioară, care ți-ai pagonisit podoabă în multe feluri aurită, te-a iubit Ziditorul tău și Domnul cel preaînălțat, Dumnezeuul părinților și preaslăvit.

S-a curățit de demult Isaia, când a primit cărbunele, văzând în chip tainic pe Cel născut din tine, pe Dumnezeuul părinților, Cel preaînălțat și preaslăvit.

Preînchipuirile de demult ale dumnezeieștii nașterii tale, văzându-le dumnezeieștii prooroci, cu bucurie laudând, strigau: Cel preaînălțat, Dumnezeuul părinților și preaslăvit.

Canonul Învierii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Rugul cel nears împreunându-se cu focul, în Sinai pe «Dumnezeu cunoscut L-a făcut «lui Moise celui zăbavnic la «limbă și gângav; și pe cei trei «tineri, iubirea de Dumnezeu i-a «arătat cântăreți nebiruiți de «foc. Toate lucrurile Domnului «lăudați pe Domnul și-L prea-«înălțați întru toți vecii».

Preacuratul Miel cel cuvântător fiind junghiat pentru lume, a pus capăt jertfelor celor după

Lege, și, ca un Dumnezeu fără de greșeli, a curățit-o pe aceasta, care strigă pururea: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Nefiind fără de stricăciune mai înainte de patimă, trupul nostru, cel luat de Făcătorul, după patimă și după Înviere neatins de stricăciune s-a făcut, și înnoiește pe cei muritori, care strigă: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Curăția și neprihănirea ta, Fecioară, a curățit spurcăciunea și păcătoșenia lumii și te-ai făcut pricină a împăcării noastre cu Dumnezeu, Preacurată. Pentru aceasta, Fecioară, toți te binecuvântăm și te preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe Împăratul slavei...

Pe Cel ce a răbdat de voie patimile și pe Cruce a fost «pironit cu voință și a risipit puterile iadului, preoți lăudați-L, «popoare preaînălțați-L întru «toți vecii».

Pe Cel ce a dărâmat stăpânia morții, a înviat din mormânt întru slavă și a mântuit neamul omnesc, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul cel Unul-milostiv și prea veșnic, Care mai pe urmă

din Fecioară S-a născut, și a dezlegat blestemul cel de demult, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Rugul cel nears...

Prin strălucirea nașterii tale, cu minunată cuviință lumea ai luminat, Născătoare de Dumnezeu; că în brațele tale ai purtat pe Cel cu adevărat Dumnezeu, Cel ce luminează pe credincioșii care strigă pururea: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu dreaptă credință lăudăm pântecul tău, Curată, care a încăput în chip de negrăit pe Dumnezeu întrupat, Cel ce a dat lumina cunoștinței de Dumnezeu tuturor credincioșilor, care strigă pururea: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu razele luminii tale fă în chipul luminii pe cei ce te laudă pe tine, Născătoare de Lumină, Curată Maică a lui Dumnezeu; că te-ai făcut sălaș al Luminii, strălucind cu lumina pe cei ce strigă pururea: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul Învierii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce nu prin ispitirea stricăciunii ai purtat în pântec «și Cuvântului celui întru tot

«înțelept trup i-ai împrumutat,
«Maică neispită de bărbat,
«Fecioară Născătoare de Dum-
«nezeu, locaș al Celui neîncăput,
«încăpere a Făcătorului tău Cel
«nemărginit, pe tine te mărim».

Toți cei ce aveți credințe greșite,
punând pe seama Dumnezeirii
patimi, astupați-vă gurile; că pe
Domnul slavei, Cel răstignit cu
trupul, dar de nerăstignit cu
firea cea dumnezeiască, Îl slă-
vim ca pe Unul în două firi.

Cei ce ați lepădat învierea tru-
purilor, la mormântul lui Hris-
tos venind, învățați-vă că trupul
Dătătorului de viață a murit și
iarăși s-a sculat spre încre-
dințarea învierii celei de apoi,
pe care o nădăjduim.

A Treimii:

Cinstind nu o Treime a dum-
nezeirilor, ci a Fețelor, și nici o
Unime a Fețelor, ci a Dumne-
zeirii, osândim pe cei ce o des-
part pe Aceasta și osândim ia-
răși pe cei ce îndrăznesc a face
amestecare împotriva Acesteia,
pe Care o slăvim.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Pe Maica lui Dumnezeu...

Lumină din Lumină, stră-
lucirea slavei celei părintești
fără de ani strălucind, ca întru
întuneric în viața aceasta ome-
nească a strălucit Hristos și a
împrăștiat întunericul cel ame-
nințător. Pe Acesta credincioșii
Îl slăvim neîncetat.

Văzând patimile trupului și
puterea Dumnezeirii, să se ruși-
neze cei ce socotesc o singură
fire alcătuită întru Hristos; că
Același a murit într-adevăr ca
un om, dar a înviat ca un făcă-
tor a toate.

A Născătoarei:

Afară de Tine, strigă Biserica
către Tine, nu cunosc alt Dum-
nezeu, Cel ce m-ai ales Mireasă
a Ta din neamurile cele necre-
dincioase. Dă, deci, Cuvântule,
mântuire credincioșilor, pentru
rugăciunile celeia ce Te-a năs-
cut, ca un milostiv.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Arătatu-te-ai nouă pricinui-
toare de bucurie veșnică și
de veselie, Curată și pururea
Fecioară, care ai purtat în pân-
tece pe Izbăvitorul, Cel ce mân-
tuiește cu adevărul și cu Duhul
cel dumnezeiesc, pe cei ce-L cin-
stesc ca pe un Dumnezeu.

Psalmistul David, strămoșul tău,
Preacurată, te numește chivot al
dumnezeieștii sfințenii, pe tine,
care mai presus de fire ai încăput
pe Dumnezeu Cel ce șade în
sânurile părintești; pe Care
credincioșii Îl slăvim neîncetat.

Cu adevărat mai presus decât
toată zidirea ești, Fecioară; că
pe Ziditorul tuturor L-ai născut
nouă, cu trupul. Pentru aceasta,
ca o Maică a Stăpânului Însuși,

porți biruință cu stăpânire
asupra tuturor.

LA LAUDE

Stihiri ale Învierii:

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă; slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Lui.

Înviat-a Hristos din morți, dezlegând legăturile morții. Binevestește, pământule, bucurie mare! Lăudați ceruri slava lui Dumnezeu.

Stih: Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Celui singur fără de păcat.

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Învierii lui Hristos închinându-ne nu încetăm; că Însuși ne-a mântuit pe noi de fărădelegile noastre. Sfânt este Domnul Iisus, Cel ce a arătat învierea.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă? Că pentru noi Dumnezeu este între oameni; pentru firea cea stricată, Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit între noi; pentru cei nemulțumitori, Făcătorul de bine; pentru cei robiți, Slobozitorul; pentru cei ce ședeau întru întuneric, Soarele dreptății; pe Cruce, Cel fără patimă; în iad, Lumina; în noapte, Viața; Învierea, pentru cei căzuți. Către Care să strigăm: Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Porțile iadului le-ai sfărâmat, Doamne, și stăpânia morții ai surpat, cu puternică tăria Ta; și împreună ai sculat pe morții cei ce din veac dormeau în întuneric, cu dumnezeiască și slăvită învierea Ta, ca un Împărat al tuturor și Dumnezeu atotputernic.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare! Toată suflarea să laude pe Domnul.

Veniți să ne bucurăm în Domnul și să ne veselim întru învierea Lui, că împreună a ridicat pe morți din legăturile cele nedezlegate ale iadului, și a dăruit lumii, ca un Dumnezeu, viață veșnică și mare milă.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Strălucind îngerul, ședea pe piatra mormântului cel de Viață primitor și femeilor mironosițe a binevestit, grăind: Înviat-a Domnul, precum mai înainte a zis vouă. Spuneți ucenicilor Lui că va merge mai înainte de voi în Galileea și lumii va dăruia viață veșnică și mare milă.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Pentru ce ați lepădat Piatra cea din capul unghiului, o, iudeilor călcători de lege? Aceasta este Piatra pe care a pus-o în Sion Dumnezeu, Cel ce din piatră a izvorât apă în pustiu și nouă ne-a

izvorât, din coasta Sa, nemurire. Aceasta este Piatra care din muntele cel fecioresc s-a tăiat fără de poftă bărbătească, Fiul Omului, Care va să vină pe norii cerului, la Cel vechi de zile, precum a zis Daniil; și veșnică este împărăția Lui.

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Frumos și bun era la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care mâncând, nu mor, ci strig cu tâlhăru: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Pe Cruce înălțându-Te, Milostive, zapisul lui Adam de păcatul cel de demult l-ai șters și ai mântuit din înșelăciune tot neamul omenesc. Pentru aceasta Te laudăm pe Tine, Doamne, Făcătorule de bine.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Pironit-ai pe Cruce păcatele noastre, Hristoase milostive, și prin moartea Ta moartea ai omorât și ai sculat din morți pe cei morți. Pentru aceasta, ne închinăm cinstitei Învierii Tale.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Vărsat-a șarpele veninul în urechile Evei de demult; iar Hristos

pe lemnul Crucii a izvorât dulceață de viață lumii celei ce strigă: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor grăi tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

În mormânt ca un mort ai fost pus, Viața tuturor, Hristoase, și ai zdrobit încuietorile iadului; și, înviind întru slavă a treia zi, ca un puternic, pe toți i-ai luminat. Slavă sculării Tale!

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Domnul, înviind a treia zi din morți, a dăruit pacea Sa ucenicilor; și pe aceștia, binecuvântându-i, i-a trimis, zicând: Pe toți să-i aduceți în împărăția Mea.

Slavă..., **a Treimii:**

Lumină este Tatăl, lumină Fiul și Cuvântul, lumină Duhul Sfânt, dar o lumină sunt Aceștia trei; că un Dumnezeu este în trei Fețe cu adevărat, dar într-o fire și într-o stăpânire, netăiat fiind în părți, neamestecat mai înainte de veci.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născut-ai pe Fiul și Cuvântul Tatălui, cu trup pe pământ, precum Însuși știe, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, Fecioară-Maică, cei îndumnezeiți prin tine, strigăm ție: Bucură-te, nădejdea creștinilor.

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Ridică ochiul tău, suflete al meu, și caută la rânduiala și îndurarea lui Dumnezeu, cum a plecat cerurile și a venit pe pământ, ca să te înalțe pe tine din ticăloșia patimilor tale, și să te așeze pe piatra credinței. O, înfricoșătoare minune! Slavă pogorării Tale, Iubitorule de oameni!

Vezi-ți faptele tale cele nelegiuite, suflete al meu, și te minunează cum te mai ține pe tine pământul? Cum nu te arde trăsnetul? Cum nu te mănâncă fiarele sălbatice? Cum încă și soarele cel neapus n-a încetat să te lumineze totdeauna? Scoală-te, pocăiește-te și strigă către Domnul: Greșit-am Ție, greșit-am, miluiește-mă.

Atotputernice Doamne, având spre Tine nădejdiile, Te rugăm să ne izbăvești de toate felurile de primejdii și de viforul patimilor, pentru ca viața noastră cu pace să o trecem și, viețuind întru curăție, să Te avem pe Tine în ziua judecății Stăpân blând și milostiv.

Stihiri ale sfinților îngeri:

Podobie: De la pomul vieții...

Pară de foc ai făcut pe îngeri, Hristoase, arătând nouă căldura lor și însemnând și pe Duhul cel grabnic, Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Mântuiește-ne pe noi, Doamne, cu ocrotirile îngerilor; spală tina greșelilor noastre, ștergând rănile păcatului, ca să strigăm: Doamne, slavă Ție!

Serafimii, heruvimii, îngerii și puterile, scaunele, începătoriile, toate domniile, împreună cu arhanghelii și cu stăpâniile cele luminate, strigă Ție: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Toată firea pământenilor împreună cu îngerul, strigă ție, Maica lui Dumnezeu: Bucură-te, ceea ce te-ai făcut pricinuitoare a mântuirii noastre, prin nașterea ta, Născătoare de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Ca fiul cel risipitor, am venit și eu, Îndurate. Primește-mă pe mine, cel ce cad înaintea Ta, ca pe unul dintre slujitorii Tăi, Dumnezeule, și mă miluiește.

Ca și cel ce a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu pentru păcatele mele și mi s-a rănit sufletul. La cine voi scăpa eu, vinovatul, decât numai la Tine, Doctorul cel milostiv al

sufletelor? Revarsă asupra mea mila Ta cea mare, Dumnezeu.

A mucenicilor:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeu, lauda apostolilor și bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o ființă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Pe cetele îngerilor le-ai întrecut, ca una care ai întrupat pe Dumnezeu; iar eu, întrecând pe toți, cu păcatele, vai mie, mă tem și mă cutremur. Pentru aceasta, nicidecum nu îndrăznesc să mă rog ție, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână. Deci, să nu mă treci cu vederea, ci grăbește de mă izbăvește, călăuzindu-mă spre calea cea dreaptă.

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Având doctoria pocăinței, suflete al meu, apropie-te căzând cu suspinuri, strigând către Doctorul sufletelor și al trupurilor: Iubitorule de oameni, greșelile mele cele multe iartă-mi și numără-mă împreună cu păcătoasa, cu tâlharul și cu vameșul, și-mi dăruiește, Dumnezeu, iertarea fărădelegilor mele și mă mântuiește.

La pocăința vameșului n-am râvnit și lacrimile păcătoasei nu mi-am agonisit, că sunt lipsit de o îndreptare ca aceasta, pentru împietrirea mea. Ci, cu milosti-

virea Ta, Hristoase Dumnezeu, mântuiește-mă ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu Fecioară neîntinată, roagă pe Fiul Tău, împreună cu puterile cele de sus, să ne dăruiască mai înainte de sfârșit, iertare de păcate nouă, celor ce cu credință te mărim pe tine.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Cel ce ai curățit cu lacrimile lepădarea lui Petru, și greșelile vameșului prin suspinare le-ai iertat, Iubitorule de oameni, Doamne, miluiește-mă!

Pregătește-te, suflete al meu, în viața ta, ca să nu te tulburi în viața ce va să fie; că acolo nimeni nu este să-ți ajute: nici bogăția, nici puterea, nici prietenii, nici stăpânitorii; ci numai arătarea faptelor și iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Mai cinstită decât măriții heruvimi ești, Preasfântă Fecioară; că aceia neputând îndura dumnezeiasca strălucire, cu aripile acoperindu-și fețele, săvârșesc slujba; dar tu ai purtat pe Cuvântul întrupat văzându-L cu ochii tăi; pe Care roagă-L neîncetat pentru sufletele noastre.

După catisma a treia, sedelne de umilință:

Cel ce ai primit lacrimile lui Petru, și ai socotit drept pe vameșul care a suspinat dintru adânc, milostivește-Te și spre

mine, care cad cu pocăință, și mă mântuiește, Mântuitorule.

A mucenicilor:

Sfînților, rugați-vă ca să ni se dea nouă iertare de greșelile noastre, și să ne izbăvim de necazurile care ne așteaptă, și de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **A Născătoarei:**

Mai presus ești decât puterile cerești, Binecuvântată Născătoare de Dumnezeu; pentru că te-ai arătat biserică dumnezeiască, născând pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Lui Dumnezeu, Cel ce a ajutat lui Moise în Egipt de a «scos pe Israel, Aceluia Unuia să-I «cântăm, că S-a preaslăvit».

Întru noianul răutăților căzând, strig Ție: Îndurate, tinde-mi mâna și mă mântuiește ca pe Petru, Iubitorule de oameni.

Pe mine cel ce mă căiesc, spală-mă ca pe păcătoasa de greșelile mele cele multe, cu ajutorul milei Tale, Hristoase, ca să Te slăvesc cu credință.

Ale mucenicilor:

Hristoase, Cel ce pe sfinții Tăi i-ai luminat prin topirea chinurilor celor de multe feluri, cu rugăciunile lor mântuiește-mă de întunecarea patimilor.

Prin răbdarea chinurilor curățindu-se sfinții mucenici, au strălucit mai mult decât soarele și înșelăciunea au întunecat.

A Născătoarei:

Apărătoarea credincioșilor, întoarcerea către Dumnezeu a celor ce păcătuiesc, Fecioară cu totul fără prihană, cu rugăciunile tale izbăvește-mă.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Lui Dumnezeu Cel ce a scuturat...

Hristoase, Cel nemărginit de puternic, cu lumina Ta strălucind mintea mea, insufl-o ca «să laud pe îngerii Tăi, că Te-ai «preaslăvit».

Cetele cerești având statornică strălucire, care iese din izvorul dumnezeieștii Începătorii, cu laude cinstesc pe Hristos.

A Născătoarei:

Pe tine, Curată, știindu-te credincioșii cu adevărat înfrumusețată cu dumnezeieștile străluciri, toți strigăm ție: Bucură-te!

Canonul de umilință

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălțatu-s-a fruntea «mea întru Dumnezeul meu, «lărgitu-s-a gura mea asupra «vrăjmașilor mei, veselitu-m-am «de mântuirea Ta».

Dătătorule de lumină, Iubitorule de oameni, cu lumina pocăinței luminează-mă acum pe mine, cel cuprins de noaptea păcatelor mele celor necuviin-

cioase ca să Te slăvesc pe Tine cu credință.

Toate cărările mele, pe care am umblat în viață, în prăpăstiile dezmiardărilor m-au prăvălit, dar Tu, Iisuse, arată-mi cărările dumnezeiești ale pocăinței.

Ale mucenicilor:

Prealăudaților mucenici, cu vitejesc cuget sfârșind lupta, v-ați învrednicit de cununile cerești pentru toți rugându-vă.

Dureri fără de număr răbdând purtătorii de chinuri, de bună-tăți nenumărate s-au învrednicit, unindu-se cu mulțimile puterilor celor fără de trup.

A Născătoarei:

Fecioară, care singură ai născut pe cerescul Împărat, surpă păcatul care împărățește în mine, și milostivindu-te, izbăvește-mă.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Întăritu-s-a prin credință...

Cete ale îngerilor, fiind mijlocitoare ale dumnezeieștilor arătări de taine, cu guri nematerialnice strigați toate: Sfânt ești, Doamne, Unule Atotputernice.

După legea dragostei, unul altuia dând dumnezeieștile arătări, cu bună rânduială lui Hristos cântați: Sfânt ești, Doamne, Unule Atotputernice.

Râvnind la strălucirea a doua a razei celei dintâi, binecredincioșii cu un glas cântă împreună lui Hristos: Sfânt ești, Doamne, Cel ce mântuiești sufletele noastre.

A Născătoarei:

Cuvântul, Cel ce pe toate le-a adus cu voia din cele ce n-au fost, din tine, Fecioară, Își împrumută trup, om făcându-Se din bunătate, Iubitorule de oameni.

Canonul de umilință

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

A coperit-au cerurile întru Arânduiala Ta, Hristoase «Dumnezeule, bunătatea înțelepciunii Tale celei negrăite, «Iubitorule de oameni».

Milostive, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, mântuiește-mă pe mine, cel ce am călcat poruncile Tale, Cuvântule, și să nu mă urgisești.

Supusu-m-am eu, ticălosul, patimilor celor nebunești și m-am făcut asemenea necuvântătoarelor; Milostive, Cuvântule al lui Dumnezeu, miluiește-mă.

Ale mucenicilor:

Sucindu-vi-se măduarele și cu foc fiind arși, ați ars înșelăciunea, aprinși fiind de râvna dreptei credințe, mucenicilor.

Rai înțeles cu mintea v-ați arătat, fericiților, având în mijloc pe Hristos, Pomul vieții, Săditorul a toate.

A Născătoarei:

Fecioară curată, de Dumnezeu dăruită, umple de dar mintea mea și o curățește pe deplin de întunericul necunoștinței.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Auzit-am glasul Tău...

Vindecați rănila sufletului meu, cei ce stați înaintea lui Hristos, ca niște slujitori aleși, o, cete ale îngerilor, pe Acesta rugându-L.

Oștile celor fără de trup, Doamne, cu sfială înconjurând scaunul Tău, pururea deslușit strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor, văzându-Te pe Tine, Hristoase, viețuind cu trupul pe pământ, împreună cu oamenii cei muritori.

A Născătoarei:

Prealăudată și preacurată Maica lui Dumnezeu, care în chip de neînțeleas ai născut pe Dumnezeu cu trup, fie ne rugăm: Mijlocește să ne mântuim noi toți.

Canonul de umilință

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cei ce din noapte alergăm la slava și lauda Ta, Cuvântule, neîncetat lăudăm chipul «Crucii Tale, pe care ne-ai dat-o «nouă armă de ajutor».

În trândăvie mi-am irosit viața și mă cutremur de judecata Ta cea nepărtinitoare la care voi fi judecat eu păcătosul; miluiește-mă, Doamne.

Cuvântule, Cel ce ai luminat ochii orbilor, deschide luminile cele rău întunecate ale sufletului meu, ca să văd lumina poruncilor Tale.

Ale mucenicilor:

Cu cuget neclintit mărturisind pe Hristos, ați răbdad toată durerea chinurilor, vitejilor pătimitori; pentru aceea, vă fericiim.

Înotând prin toate valurile muncilor, ajuns-ați la limanul Împărăției celei de sus, mucenicilor, umplându-vă de adevărata liniște.

A Născătoarei:

Prin tine, Preasfântă, Dumnezeu făcând minuni din tine S-a întrupat mai presus de cuvânt. Deci, pe Acela roagă-L cu stăruință pentru noi toți.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: La Tine alerg din noapte...

Cu guri preasfințite și mult răsunătoare cântă serafimii pe Stăpânia cea mai presus de început și mai presus de Dumnezeu, strălucind prin nematerialnicele revărsări de lumină.

Cu prea sfințite aripi își acoperă heruvimii ochii și picioarele, neîndrăznind să privească dumnezeiasca strălucire, cei ce sunt locașurile înțelepciunii, celei mai presus de Dumnezeu.

Cu înțelegere dumnezeiască și preabogată, tronuri preaslăvite, întru preafrumoasele străluciri desfătându-vă, văzători ai celor negrăite vă arătați mai presus de lume.

A Născătoarei:

Mintea cea dumnezeiască cu firea omenească Se amestecă în

preaneîntinatul și preacuratul tău pînă tece, Preacurată, unindu-Se fără amestecare și fără schimbare după ipostas.

Canonul de umilință

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Ionă din pînă tecele chitului striga: Scoate din stricăciune «viața mea! Iar noi strigăm Ție: «Atotputernice Mântuitorule, «miluiește-ne pe noi».

Înconjuratu-m-a adîncul greșelilor, pogorātu-m-am în adîncul păcatului. Ca de demult pe Ionă, din stricăciune la viață mă scoate, Cuvântule.

Valurile gândurilor mă înviforează; îndreptează-mă, Îndurate, către limanul pocăinței celei adevărate, în liniște păstrînd inima mea.

Ale mucenicilor:

Sfînții mucenici acoperindu-se cu pavăza adevărului, s-au abătut de la mincinoasele amăgiri ale prigonitorilor și, murind, împreună cu Hristos împărătesc.

Sporind mucenicii în iubirea către Dumnezeu, au urât iubirea către lume și s-au făcut prieteni ai lui Dumnezeu, Făcătorul a toate.

A Născătoarei:

Te laudăm pe tine, Prealăudată Fecioară, ceea ce ai născut pe Cuvîntul cel mult laudat, pe

Care toate puterile cerești cu neîncetate glasuri Îl laudă.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Domniile strălucind puternic cu luminile dumnezeieștii Începătorii și, laudând negrăita slavă a Acesteia, pururea se arată.

Dumnezeieștile puteri, privind cu dragoste puterea Stăpîniei celei preaputernice, rămân întru tărie, împuternicindu-se în chip vădit.

A Născătoarei:

Din neam împărătesc trăgându-te, Fecioară, ai născut mai presus de fire și de minte pe Împăratul tuturor și cu adevărat fecioară ai rămas.

Canonul de umilință

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cuptorul cel ce ardea l-ai răcorit cu rouă, Mântuitorule, «și ai mântuit pe tinerii cei ce «cântau și grăiau: Binecuvîntat «ești în veci, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri».

Jertfește, suflete, jertfă de laudă lui Dumnezeu, grăbește-te și te pocăiește pînă este zborul vieții; acum neguțătorește sporirea bunătăților.

Sorocul morții se apropie, suflete; fă roade vrednice, ca să nu fii aruncat în focul gheenei, ca un pom neroditor, și să plîngi nemîngăiat.

Ale mucenicilor:

Sfinții, stingând cuptorul înșelăciunii cu ploile sângiurilor, strigau ca și tinerii: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeu părinților noștri.

Fii ai luminii v-ați făcut, mucenicilor, cu lumina cea preaînaltă unindu-vă, și pe toți cei din întuneric îi luminați și negura înșelăciunii o îndepărtați.

A Născătoarei:

Rugul cel nears te preînchipuia pe tine, Curată; că ai născut pe Focul de care nu ne putem apropia, Fecioară. Pentru aceea, strig ție: Arde patimile mele cele materialnice.

Canonul sfinților îngeri**Același irmos:**

Cetele preaslăvite și prealuminate ale puterilor cerești, înconjurând tronul Tău, Atotputernice Doamne, Te laudă neîncetat, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Cu preadepline sânguințe, învârtindu-se nematerialnic în jurul Începătoriei celei una, începătoriile cu neîncetate laude strigă: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

A Născătoarei:

Fără de sămânță născut-ai, Născătoare de Dumnezeu, pe un Ipostas în două firi, pe Hristos cel Unul Iubitor de oameni, care a

săvârșit înfricoșătoarea iconomie, pe Dumnezeuul părinților noștri.

Canonul de umilință**Cântarea a 8-a:****Irmosul:**

Urmând tinerilor celor din cuptor, care au primit roua «Duhului, cu credință strigăm: «Toate lucrurile Domnului binecuvântați pe Domnul».

Primis-am minte care luminează ca o făclie, dar eu, ticălosul, m-am supus patimilor celor fără de minte și întru întunericul răutății pururea umblu.

Domnul este aproape, precum și credem; îngrijește-te, suflete, și nu dormi. Priveghează și strigă cu trezvie: Milostive, Iubitorule de oameni, mântuiește-mă.

Ale mucenicilor:

Gustând din dumnezeiasca dulceață, amărăciunea durerilor ați răbdat, mucenicilor; și acum vă îndulciți de preadumnezeieștile împărtășiri ale Cuvântului.

Intrat-ați întru dumnezeiasca odihnă, câștigat-ați bunătățile pe care le-ați nădăjduit, prealăudaților mucenici. Pentru aceasta, după vrednicie vă ferim pe voi.

A Născătoarei:

Dezlegatu-s-a de blestem frământătura omenească, prin nașterea ta, Fecioară; pentru că ai născut pe Cel întru tot binecuvântat, Care înfrumusețează toate cu binecuvântările.

Canonul sfinților îngeri**Irmos:** Pe unul Împăratul...

Arhanghelilor, cei ce v-ați mutat toată dorirea spre Dumnezeu și întru razele cele de la Dânsul vă desfățați, rugați-L neîncetat să se dăruiască celor ce vă laudă pe voi iertare de greșeli în veci.

Fiind minți preacurate și scutiți de toată pătimirea materialnică, o, îngerilor, izbăviți pe toți cei ce cu dragoste împreună cu voi înalță pe Hristos întru toți vecii.

A Născătoarei:

Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, primind în pântecul tău în chip de negrăit pe Lumina cea neapropiată, ai luminat pe cei din întunericul vieții, ca să slăvească cu dreaptă credință pe Hristos, Cel ce a ieșit din tine în chip de neînțeleș.

Canonul de umilință**Cântarea a 9-a:****Irmosul:**

Pe ceea ce este mai presus de fire Maică, și după fire fecioară, pe «cea singură între femei binecuvântată, cu cântări de taină creștinoșii să o mărim».

Iată judecata se apropie și, fapte de osândă având, însumi mă deznădăjduiesc; Drepte Judecătorule, Hristoase Dumnezeule, să nu mă osândești pe mine.

Ca și canaaneanca cea credincioasă strig Ție: Miluiește-mă; și ca pe gârbova cea de demult îndreptează-mă, ca să umblu

drept pe cărările Tale, Iubitorule de oameni.

Ale mucenicilor:

Dezbrăcatu-v-ați, odată cu haina, de toată răutatea și, cu îmbrăcăminte chinurilor celor grele, veșmânt de slavă ați dobândit pentru voi, pătimitorilor.

Dumnezeiasca latură a celor vii, Sionul, cetatea cea de sus a celor întâi-născuți, v-a primit pe voi, pătimitorilor, străluciți fiind cu podoabele nevoițelor.

A Născătoarei:

Cu strălucitoare raze ale Cuvântului celui ce a răsărit din tine, Fecioară curată, luminează-mă pe mine, cel acoperit de întunericul păcatelor și al patimilor.

Canonul sfinților îngeri**Irmos:** Prealăudată cea mai înaltă...

De strălucirile revărsării de lumină a dumnezeieștii Începătorii îndulcindu-se toate cetele îngerilor, pe Dumnezeul cel preaslăvit, neîncetat Îl laudă și Îl slăvesc pururea mărimdu-L.

O, heruvimi și serafimi, puteri, stăpânii, îngeri, arhangheli, începătorii, scaune și domnii, rugați pe Hristos ca să mă izbăvească de tirania patimilor.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ca o Maică având acum îndrăzneală către Fiul tău, pe cei ce te laudă cu dragoste izbăvește-i de greșeli și de boli și de primejdii, pentru ca toți pururea să te mărim.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Să nu mă tai, Mântuitorule, pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor, ci îmi dăruiește îngăduință pe multă vreme, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinței, ca și eu să aduc Ție roadă de milostenie.

Ca Unul care ești Soarele dreptății, luminează inimile celor ce-Ți strigă: Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Pomenirea sfinților Tăi purtători de chinuri prăznuind-o, Te lăudăm, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te!, strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu, pentru că te-ai arătat mai înaltă decât îngerii, născând pe Dumnezeu.

LUNI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor

Frumos era și bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care, mâncând, nu mor, ci strig cu tâlhărul: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Ca și canaaneanca cea credincioasă strig întru durerea inimii mele: Miluiește-mă, Mântuitorule, ca un bun, pentru că am suflet primejduit de toate meșteșugirile vrăjmașului și bântuit de rele.

Heruvimii și serafimii, scaunele, începătoriile și puterile, arhan-

ghelii, oștile îngerilor și cetele domniilor și ale înțeleptelor stăpânii Te slăvesc pururea, Făcătorule de bine, Doamne.

A mucenicilor:

Viclenele îngâmfări ale vrăjmașului le-au doborât cu totul pătimitorii, înălțându-se către Dumnezeu; și biruitori arătându-se, în bucurie viețuiesc acum în ceruri, cu mărire nestricăcioasă strălucind.

Slavă...

Mă închin Tatălui celui fără de început, împreună și Fiului și Duhului, Ființei celei nezidite și împreună de o fire, Celeia ce a zidit toate dintru neființă cu dumnezeiasca lucrare, Care este și Treime și este cunoscută și ca Unime.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu dezmierdările lumești întinându-mă, alerg la tine, Fecioară, cea neîntinată; spală de toată întinăciunea și de greșeli sufletul meu cel cu totul ticălos, ca să te fericesc pe tine, cea pururea fericită.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri de umilință:**

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Stăpâne și Dumnezeule întru tot îndurate, cu judecățile pe care le știi, dă-mi să am frica de

Tine în inima mea; dă-mi să Te iubesc pe Tine din tot sufletul meu, dă-mi să urăsc faptele celui pierzător și să fac voia Ta cea mântuitoare, că Tu ești Dumnezeu nostru Care ai zis: Cereți și veți lua.

Făcutu-m-am de batjocură diavolilor și de ocară oamenilor, tânguire dreptilor, și îngerilor plângere, aerului și pământului și apelor întinăciune, pentru că mi-am pângărit trupul și sufletul, și mintea mi-am întinat cu fapte necuviincioase și nebunești și m-am făcut vrăjmaș lui Dumnezeu. Vai mie, Doamne! Greșit-am Ție, greșit-am! Iartă-mă.

Mă rog Ție, Stăpâne, mai așteaptă-mă pe mine, neroditorul, și să nu mă tai ca pe pomul cel neroditor, cu tăiere de moarte, trimițându-mă în foc; ci îndură-Te să mă faci roditor, dându-mi vreme de pocăință, ca un iubitor de oameni, Mântuitorul meu Hristoase, ca să-mi spăl păcatele mele cele multe.

Stihiri ale Înaintemergătorului:

Podobie: Defăimând toate...

Împodobind cu sfințenie Biserica lui Hristos, prin cuvintele tale, înțelepte, ai adus-o ca pe o mireasă fără prihană și supusă ai pus-o de față înaintea Stăpânului. Ci, ca unul care ai acum putere, arată-te sprijinitor al ei și apărător, mântuind-o, preafericite, de toată răutatea diavolului.

Strălucind lumină înțelegătoare smeritului meu suflet, Înaintemergătorule, alungă de la el toată negura dezmierdărilor lor celor de suflet pierzătoare și a patimilor trupului. Și, ca unul care ai putere, apără-mă acum și ocrotitor te arată mie, izbăvindu-mă din toată nevoia și cumplita primejdie.

O, cel ce ești vârful proorocilor și pecetea Legii celei închipuitoare! O, mai mare decât toți pământenii cu sfințenia! O, dumnezeiescule propovăduitor și Înaintemergător al venirii lui Hristos! O, învățătorule al pocăinței! O, podoaba curățeniei! Păzește-ne pe noi, robii tăi, izbăvindu-ne din toată nevoia și primejdia.

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei:**

Bucură-te, Preacurată, cinstitul odor al fecioriei; bucură-te, locaș sfânt și dumnezeiesc; bucură-te, Fecioară, izbăvirea credincioșilor; bucură-te, Stăpână, mireasă nenuntită!

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Ca fiul cel risipitor am venit și eu, Îndurate. Primește-mă pe mine, cel ce cad înaintea Ta, Dumnezeule, ca pe unul dintre slujitorii Tăi, și mă miluiește.

Ca unul care a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu, pentru păcatele mele, și mi s-a rănit sufletul. La cine voi alerga ca să fiu vindecat, decât

numai la Tine, Doctorul cel bun al sufletelor? Revarsă asupra mea, Dumnezeu, mila Ta cea mare.

A mucenicilor:

Sfînților mucenici, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat, rugați-vă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu mijlocirile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, împacă viața noastră, a celor ce-Ți strigăm: Doamne, slavă Ție!

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Având doctoria pocăinței, suflete al meu, apropie-te căzând, cu suspinuri strigând către Doctorul sufletelor și al trupurilor: Iartă-mi greșelile mele cele multe, Iubitorule de oameni, numără-mă împreună cu păcătoasa, cu tâlharul și cu vameșul, și dăruiește-mi iertarea fărădelegilor mele, Dumnezeu, și mă mântuiește.

Noianul vieții mă înviforează, Doamne, valurile fărădelegilor mele mă cufundă, Stăpâne; dar întinde-Ți mâna Ta și mă mântuiește ca pe Petru, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Apărătoare fierbinte și sprijinitoare a creștinilor ești, Născătoare de Dumnezeu nenuntită;

pentru aceea, împreună cu Înaintemergătorul roagă pe Fiul tău ca să aflăm noi milă.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Nu m-am sârguit să am pocăința vameșului și lacrimile păcătoasei nu mi-am agonisit; că sunt lipsit de o îndreptare ca aceasta, pentru împietrirea mea. Dar, cu bunătatea Ta, Hristoase, Dumnezeu, mântuiește-mă ca un iubitor de oameni.

Cel ce ai curățit cu lacrimile lepădarea lui Petru și greșelile vameșului prin suspinare le-ai iertat, Iubitorule de oameni, Doamne, miluiește-mă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Doamne, noi suntem poporul Tău și oile pășunii Tale. Întoarce-ne ca un păstor pe noi cei rătăciți, adună-ne pe noi cei risipiți prin stricăciune. Miluiește turma Ta, Iubitorule de oameni, milostivește-Te spre poporul Tău, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Cel ce singur ești fără de păcat.

După catisma a treia, sedelne de umilință:

Doamne, milostivindu-Te ca un bun, spală întinăciunea sufletului meu, cu isopul milei Tale, Mântuitorule; și, curățindu-mă de necurăția tinei patimilor, miluiește-mă, Stăpâne, mântuiește zidirea Ta, pentru rugăciunile Înaintemergătorului Tău, Unule mult-Milostive.

A mucenicilor:

Sfînții Tăi, Doamne, pe pământ nevoindu-se, au doborât pe vrăjmașul și rătăcirea idolilor au nimicit-o. Pentru aceasta, au și luat cununi de la Tine, Stăpâne, Iubitorule de oameni și milostive Dumnezeuule, Cel ce dăruiești lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ca una care ai bunătate spre umilința noastră și acoperi pe cei de pe pământ, ca pe un popor fără de apărare, milostivește-te, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu; stăruiește rugându-te, ca să nu pierim cumplit; roagă ca o curată pe Dumnezeu cel lesne spre împăcare, să mântuiască sufletele noastre, Preasfântă Fecioară.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea 1:

Irmosul:

Celui ce a sfărâmat războaiele cu brațul Său și pe voie-«vozii călărimii i-a scufundat, «să-I cântăm ca Mântuitorului «nostru Dumnezeu, că S-a prea-«slăvit».

Totdeauna greșesc și nu mă tem de Tine, Hristoase, Cel ce cauți cu îndelungă-răbdare pocăința mea; dă-mi hotărâre de întoarcere, ca un bun, și să nu mă treci cu vederea.

Păcate peste păcate adăugând, Hristoase, în nici un chip nu încetez eu, ticălosul; Unule Bunule și fără de păcate, milostivește-Te și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Cu îndrăzneală strigau unii către alții vitejii pătimitori: Iată, tabăra este plină de lupte, să alergăm! Hristos, supraveghetorul luptelor, șade, încununând pe biruatorii vrăjmașului.

Prin bătaii de multe feluri v-ați dezbrăcat de trup, și cu haina nestricăciunii v-ați îmbrăcat, înțelepților mucenici, și fii ai Tatălui îndurărilor v-ați făcut.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, vindecă-mi sufletul cel rău vătămat de multe păcate, ca în glasuri de mulțumire, cu osârdie să te măresc totdeauna.

Canonul Înaintemergătorului

Facere a lui Iosif.

Irmos: Cu voia Ta, Doamne...

Podoabă înfrumusețată a Bisericii te-ai arătat, fericite Înaintemergătorule; pe care, cu rugăciunile tale, păzește-o totdeauna tare și neclintită de toată osânda ereticilor.

Jertfă sfințită și fără prihană te-ai adus Făcătorului, junghiindu-te ca un miel fără de răutate, dumnezeiescule Înaintemergător. Pentru aceea, cu credință te rog: Izbăvește-mă de toată răutatea vrăjmașului.

Vindecă bolile trupurilor și ale sufletelor noastre, vrednicule de laudă Înaintemergătorule, rugând totdeauna pe Cuvântul, Cel ce cu bunătate a ridicat neputințele și bolile tuturor.

A Născătoarei:

Preasfântă, născut-ai pe Cuvântul cel neajuns de minte, Care, după ipostas, S-a unit cu noi prin trup. Pe Acesta roagă-L totdeauna să mântuiască pe cei ce cu credință te fericesc pururea.

Canonul de umilință

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai întărit cerurile cu Cuvântul și temelia pământului ai întemeiat-o peste ape «multe, întărește și mintea mea «întru voia Ta, Unule Iubitorule «de oameni».

Hristoase, Cel ce treci cu vederea păcatelor oamenilor, pentru multa iubire de oameni, treci cu vederea, Unule Mântuitorule, și mulțimea răutăților mele, ca să Te slăvesc pe Tine, Cel preabun.

Ca să împlinesc voia trupului, am trecut cu vederea voile Tale, Hristoase, eu cel fără de pricepere. Mă tem, Cuvântule, de osânda focului, de care mântuiește-mă.

Ale mucenicilor:

Având parte de dureri trupești, pătimitorii căutau spre viața cea fără de durere și odihnă, pe care o au dobândit întru bucurie,

ușurând pururea durerile oamenilor.

Cu razele nevoițelor, purtătorilor de Dumnezeu, noaptea cumplitei înșelăciuni ați risipit-o, și la lumina cea neînserată v-ați mutat, alungând pururea întunericul durerilor noastre.

A Născătoarei:

Ușă a lui Dumnezeu te-a văzut mai înainte proorocul pe tine, Preacurată Fecioară, prin care Însuși a trecut, precum știe. Pentru aceasta, mă rog ție: Însăți să-mi deschizi și mie ușile pocăinței.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cel ce ai întărit din început...

Cu raze de soare strălucitoare toată zidirea o luminezi, că te-ai arătat stea luminoasă a Soarelui ceresc, Înaintemergătorule, pe Care roagă-L cu osârdie să gonească întunericul patimilor din inimile noastre cele cu prea multe dureri.

Dumnezeiescule prooroc, stând la mijloc între Lege și Har, ai arătat tuturor lămurit încetarea acelora și strălucirea Acestuia, Care avea să fie întru curăție, cu desăvârșită înnoire a celor învechiți în păcate.

De împresurările diavolești, de smintelile vieții și de toată întristarea izbăvește-ne pe noi, strigăm ție, Botezătorule al lui Hristos, rugând pe Cel preabun, și în ziua judecății izbăvește-ne de chinuri.

A Născătoarei:

Binecuvântată, ceea ce în chip de negrăit ai născut pe Dumnezeu, împreună cu dumnezeiescul Botezător al Său, roagă-L neîncetat, Curată Stăpână, pentru noi cei ce cădem în primejdiile vieții și suntem împovărați de păcate.

Canonul de umilință**Cântarea a 4-a:****Irmosul:**

Venirea Ta cea cu trup, Hristoase, încredințând-o Proo-
«rocul Avacum striga: Slavă pu-
«terii Tale, Doamne!».

Abătutu-m-am din calea care mă duce la viață și în groapa răutăților am căzut; Mântuitorule, să nu mă treci cu vederea.

Pâraie de lacrimi trimite-mi, Cuvântule al lui Dumnezeu, ca să spăl tina păcatelor mele celor multe, Stăpâne.

Ale mucenicilor:

Aduși fiind mucenicii ca niște miei spre junghiere, pe luptătorul vrăjmaș l-au junghiat, învrednicindu-se de mărire.

Șiroaiele sângiurilor care se scurgeau, prealăudaților mucenici, pregăteau tuturor dulceața pâ râului desfătării.

A Născătoarei:

Întrupatu-S-a Domnul, din cuatele tale sângiuri, dăruind oamenilor pocăință, prin mijlocirile tale, Fecioară.

Canonul Înaintemergătorului**Irmos:** Cel ce sânurile Tatălui...

Risipind taberele vrăjmașilor și pornindu-te vitejește împotriva lor în chip preastrălucit, Botezătorule, mă rog ție, doboară cu rugăciunile tale și păcatul cel ce împărățește întru mine.

Sfeșnic înțeleș cu mintea arătându-te, Fericite, ai arătat oamenilor pe Iisus, Soarele cel mare al dreptății; pe Care roagă-L să lumineze inimile tuturor.

Întru fărădelegi fiind zămislit și născut, viețuiesc în trândăvie și mă tem de pedepsele cele de acolo; din care smulge-mă, Botezătorule, milostiv rugând pe Dumnezeu.

Înalță rugăciuni lui Dumnezeu pentru noi, cei ce te cinstim, Preafericite, ca să ne izbăvească de toată strâmtorarea cea cumplită și de vătămarea diavolilor, rugămu-ne.

A Născătoarei:

Umbrele Legii în multe chipuri te-au arătat pe tine, ceea ce aveai să naști pe Dumnezeu; pe Care roagă-L, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca să mă mântuiască de toată fărădelegea și de patimile trupului.

Canonul de umilință**Cântarea a 5-a:****Irmosul:**

Risipind noaptea patimilor, strălucește-mi lumină ce-
«rească, Cel ce ai izgonit întune-
«ricul cel dintru început al

«adâncului și lumina cea întâi-
«zidită ai strălucit-o lumii, Zidi-
«torule a toate».

Izbăvește-mă de mânia Ta cea dreaptă, Cuvântule, când vei judeca pământul, și de păcatele cele multe curățește-mă prin pocăință, și mă arată locaș al bunătații Tale, Unule, Ziditorule a toate.

De negura cea nepătrunsă a patimilor s-a orbit mintea, și inima învârtoșându-mi-se, nu știu ce fac. Ci întoarce-mă, Hristoase, și dăruiește-mi pocăință curățitoare de întinare.

Ale mucenicilor:

În tabăra cea plină de nevoie vitejește alergând, pătimitorilor, la cerescul hotar ați ajuns, și răsplătirile biruinței din mâna cea începătoare de viață le-ați primit; pentru aceea, acum vă bucurați.

Cu vinele cele tari ale sfințitelor voastre chinuri, pătimitorilor, ați sugrumat cu adevărat pe șarpele, începătorul răutății, și desfătării raiului v-ați învrednicit; pentru aceea, vă laudăm pe voi.

A Născătoarei:

Norule cel luminat al Soarelui, strălucește-mi lumina cea cerească a adevăratei pocăințe și alungă-mi întunericul gândurilor cele rele, ca să te laud cu credință, ca pe o izbăvire a credincioșilor.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Doamne Dumnezeu meu...

Răsărit-ai, preaînțelepte, glas al celui ce strigă în cugetele cele pustii de cunoștința lui Dumnezeu. Pentru aceea, te rog: Înnoiește sufletul meu cel pustiit prin toată călcarea de lege.

Proorocule al lui Dumnezeu, cel ce te-ai arătat vas cinstit al Stăpânului, ferește-mă de faptele cele necinstite, cu rugăciunile tale, și roagă pe Dătătorul de bine ca să dobândesc cinstea cea veșnică.

Prin intrarea trândăviei apropiatu-s-au de mine fărădelegile; prin chipurile pocăinței fă-mă mai bun, fericite Înaintemergătorule, ca să călătoresc cu râvnă pe cărările Domnului.

A Născătoarei:

Omoară-mi cugetul cel pământesc al trupului meu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut Viața, Care cu moartea pe moarte, prin dumnezeiască putere, a nimicit-o cu totul, Preasfântă Curată.

Canonul de umilință

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Întru adâncul păcatelor căzând, Bunule, ca Ionă din chit «strig Ție: Scoate din strică-«ciune viața mea și mă mân-«tuiește, Iubitorule de oameni».

Ca un nou fiu risipitor m-am arătat, în chip rușinos viețuind pe pământ și supunându-mă

pornirilor dezmiardărilor; întoarce-mă, Hristoase Dumnezeu meu, și mă mântuiește ca un iubitor de oameni.

Suspină, suflete al meu, ca să te izbăvești de suspinuri; lăcrimează, ca să nu iei acolo suferință întru dureri de neîncetate lacrimi, care nu au nici un folos.

Ale mucenicilor:

Arătatu-v-ați ca niște pietre scumpe, înfipite cu strălucire în coroana Bisericii lui Hristos, cinstiților mari mucenici, și v-ați făcut plăcută podoabă a acesteia.

Învrednicindu-vă de sfârșit plăcut lui Dumnezeu, înțelepților, moșteniți răsplătirile cele fără de sfârșit. Pentru aceea, rugați-vă ca întru pocăință să se săvârșească sfârșiturile noastre.

A Născătoarei:

Scoate-mă din adâncul trândăviei nenumăratelor patimi, ceea ce ai născut pe Adâncul milostivirii, Buno, și-mi dăruiește izvor de lacrimi multe.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Ionă din pântecul iadului...

Cu razele faptelor bune limpede luminând și cu luminată mucenie strălucind, toată zidirea o luminezi, prietene de aproape al Răsăritului celui de sus.

Odrăslit-ai dintr-o bătrână stearpă, fericite; pentru aceea, strig ție: Pe mine cel îmbătrânit

în multe păcate, înnoiește-mă cu rugăciunile tale, prin faptele bune ale pocăinței.

Sfeșnicule al Luminii celei neînserate, dumnezeiescule prooroc, aprinde cu rugăciunile tale făclia cea stinsă a inimii mele și fă-mă părtaș al dumnezeieștii Lumini.

A Născătoarei:

Ca o ploaie S-a pogorât în pântecul tău Cuvântul, pe Care roagă-L, Preasfântă Fecioară, ca să-mi usuce râurile nenumăratelor mele răutăți, rogu-mă ție.

Canonul de umilință

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei din cuptor focul nu i-a ars, nici nu i-a vătămat; atunci acești trei ca într-un glas lăudau și binecuvântau, «grăind: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri».

În patimi de necinste am căzut, Mântuitorule, asemănându-mă fapturilor necuvântătoare, și întunecându-mă nu văd așteptarea Ta cea îndelung-răbdătoare, Cuvântule. Dăruiește-mi vreme de întoarcere și mă mântuiește.

În trândăvie mi-am irosit viața săvârșind cele ce nu se cuvine să facem. Și acum, iată, că mă apropii repede de porțile iadului, neavând simțire; să nu mă treci cu vederea, Hristoase, Cel ce singur ești bun.

Ale mucenicilor:

Dorind viața cea veșnică, v-ați omorât pentru lume, înțelepților; și pe vrăjmașul de tot omorându-l, ați zburat la cer, rugându-vă pururea pentru noi, pătimitorilor.

Dezlegându-vă de nevoile trupului, ați dezlegat și voi legăturile înșelăciunii și, cu dragostea lui Hristos Celui ce a fost legat cu trupul și a dezlegat stricăciunea, v-ați legat sufletele, sfinților mucenici.

A Născătoarei:

Carte nouă te-a văzut proorocul pe tine mai înainte, întru care s-a scris Cuvântul Tatălui. Pentru aceea, mă rog, Curată, roagă-te să mă scrie pe mine în cartea celor vii, îmblânzind pe Iisus înnoitorul tuturor.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cuptorul cel ce ardea...

Dăruiește-mi ploi de lacrimi prin rugăciunile tale, Înaintemergătorule, cel ce ai spălat în valurile râului pe Adâncul milostivirii; și pe mine întreg mă curățește de întinăciunea trupului și a sufletului.

Fericite, du rugăciuni Dumnezeului nostru, Celui ce este peste toți, ca să mă miluiască, ca un Îndurat, și pe mine cel ce mult am greșit și nu am acum îndrăzneală.

Suflete neroditor, sârguiește-te să te pocăiești, ca să nu te smulgă dumnezeiasca judecată din

rădăcină, ca pe smochinul cel neroditor, și strigă Stăpânului: Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

A Născătoarei:

Având sufletul meu omorât prin ticăloasele călcări de poruncă, pe tine, ceea ce ai omorât iadul cu nașterea ta, te rog, Stăpână: Înviază-mă cu chipuri de pocăință.

Canonul de umilință**Cântarea a 8-a:****Irmosul:**

Pe Dumnezeu, Cel neîncetat slăvit de îngeri întru cele de «sus, cerurile cerurilor, pământul și munții, și dealurile și «adâncul și tot neamul omenesc, «cu cântări, binecuvântați-L ca «pe Făcătorul și Mântuitorul».

Desfătându-mă peste măsură cu dulcelele cele vătămătoare eu, neînțelegătorul, am întrecut nebunește pe toți păcătoșii; dar Tu, Cel ce ai prisos de îndurare, dă-mi mie curățire de păcate.

Acum Mirele este lângă uși, suflete; împodobește-ți candela adăpând-o pe ea cu untdelemnul milei și al tuturor faptelor bune; mai înainte de a se închide ușa grăbește-te să intri, dimpreună cu Hristos, întru bucuria cea neasemănată.

Ale mucenicilor:

Netemându-se de chinuri, vitejii pătimitori strigau: Iată vreme binevenită. Să stăm toți cu minte tare, să câștigăm cu niște

dureri mici, viața cea fără de durere și desfătarea cea neîmbătrânitoare.

Revărsându-vă pururea în valuri dumnezeiești, purtătorilor de chinuri ai Mântuitorului, tot pământul îl adăpați cu urmarea luptelor voastre, și l-ați făcut roditor cu faptele cele bune, întru Hristos, în veci.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești apărătoarea cea tare și nădejdea creștinilor, în ziua cea înfricoșătoare sprijinește-mă pe mine cel ce mult am greșit, și să mă scapi de gheena cea îngrozitoare, numărându-mă cu oile cele de-a dreapta.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pe unul Împăratul slavei...

Nu înceta în veci, proorocule, să rogi pe Unul Izbăvitorul, Cel ce a fost legat și a dăruit dezlegare celor legați, să mă dezlege de legăturile greșelilor mele celor multe, pe mine cel ce te laud pe tine pururea.

Rănit-m-am cu sabia plăcerii și întru durerea inimii strig Ție Înaintemergătorule: Vindecă durerea sufletului meu, rugând pe Hristos, pe Unul doctorul sufletelor și al trupurilor.

Nu înceta a ruga totdeauna pe Cuvântul pe Care L-ai botezat cu mâna ta, Înaintemergătorule, ca să mă izbăvească din mâna păcatului pe mine, cel ce

am greșit mult și m-am smerit și m-am osândit.

Deoarece din nechibzuință am îngropat în pământ talantul care mi s-a încredințat de la Dumnezeu, aștept osânda cea amară; din care smulge-mă, Botezătorule, prin rugăciunile tale, te rog cu credință.

A Născătoarei:

Rămas-ai nevătămată, primind în pânțele pe Focul cel arzător, Fecioară! Pentru aceea, smulge-mă din focul cel nestins, răcorindu-mă acum cu chipurile cele frumoase ale adevăratei pocăințe.

Canonul de umilință

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

**Zămislirea nașterii celei fără de sămânță, cine dintre oameni o va tâlcui? De nașterea «cea fără de stricăciune, cine «dintre pământenii nu se va mi-
«nuna? Pentru aceea, neamu-
«rile pământului te mărim pe «tine, Născătoare de Dumnezeu».**

Ca să moștenim bunătățile ce au să fie, să plângem, să suspinăm, să rugăm pe Hristos până avem noi credincioșii vreme de pocăință și de rugăciune.

Ca și canaaneanca strig Ție: Miluiește-mă, Hristoase! Ca oarecând pe cea gârbovă, îndreptează-mă, Iisuse, și mă mântuiește, Mântuitorule, pe mine cel cufundat în păcate multe.

Ale mucenicilor:

Strâmtorați fiind întru necazuri, și în temnițe și în chinuri, purtătorii de chinuri mucenici, la lărgimea odihnei s-au mutat, și din strâmtorare și din greșeli ne izbăvesc pe noi.

Pământul a acoperit trupurile voastre, sfinților, dar cerul vă poartă duhurile care stau pururea înaintea scaunului slavei, dimpreună cu îngerii bucurându-se.

A Născătoarei:

Îmbrăcând firea mea, Domnul a ieșit din tine, Curată. Deci, roagă-L pe Dânsul, Fecioară, ca dezbrăcându-mă acum de sacul cel prea greu al patimilor, să mă lumineze cu haina luminii.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Ceea ce ai purtat în pânțece...

Din rădăcină preasfințită ai odrăslit, proorocule, și toate rădăcinile răutății le-ai smuls; și pe mine cel înăbușit și istovit de păcate, cercetează-mă, fericite, și mă îndreptează ca să odrăslesc roade de dumnezeiască pocăință.

Turturea preafrumoasă și privighetoare te cunoaște Biserica pe tine, preamare Înaintemergătorule, că ai glăsuț cantarea pocăinței pentru sufletele pustiite și înțelenite de răutăți. Pentru aceea, cu credință te fericim. Tu ai arătat tuturor cărările care duc la intrările mântuirii, sfinte Înaintemergătorule; pe acestea

îndreptează-mă să umblu și eu cel ce rătăcesc pe toate cărările cele grele ale vieții, prin amăgirea scornitorului de răutate.

Ziua cea înfricoșătoare s-a apropiat lângă uși și, fapte de osândă având, mă tânguiesc, Îndurate Doamne, Unule-milostiv; pentru rugăciunile Înaintemergătorului Tău și ale tuturor sfinților, neosândit arată-mă atunci.

A Născătoarei:

Ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită, care ai născut pe Lumina cea dumnezeiască, te rog luminează sufletul meu cel întunecat prin călcările de porunci și din întunericul cel veșnic izbăvește-mă, ca să te măresc și să te laud pe tine, cea pururea fericită.

LA STIHOAVNA LAUDELOR**Stihiri de umilință:**

Să nu mă tai pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor, Mântuitorule, ci-mi dăruiește pocăință pe multă vreme, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinței, ca să aduc Ție roadă de milostenie.

Cel ce ești Soarele dreptății, luminează inimile celor ce-Ți strigă: Doamne, slavă Ție!

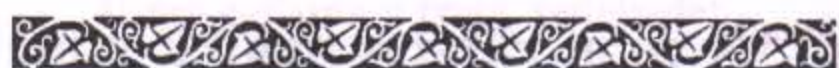
A mucenicilor:

În mijlocul taberei celor fără de lege bucurându-se purtătorii de chinuri, strigau: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Glasul cuvântului, aflând har în închinăciunile tale, Fecioară, din pânțele sterpe s-a arătat slăvind pe Dumnezeu-Cuvântul, Cel ce era în pânțelele tău. Pentru aceasta, te numea pe tine Născătoare de Dumnezeu, prin limba maicii sale, împlinind printr-însa lipsa firii și lipsa organelor, prin care se rostesc gândurile.

MARȚI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Frumos era și bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care mâncând, nu mor, ci strig cu tâlharul: Pomeniște-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Rănilor cele nevindecate ale inimii mele vindecă-le, Doamne, ca un doctor al sufletelor și al trupurilor, și mă îndreptează ca să umblu pururea cu dreptate pe căile cele mântuitoare.

Botezătorule al lui Hristos, Înaintemergătorule al Soarelui dreptății, aprinde cu dumnezeieștile tale rugăciuni făclia sufletului meu, cea stinsă prin multă răutate, ca, mântuindu-mă, să te fericesc pe tine pururea.

A mucenicilor:

Pățimind și fiind încununăți, înțelepților mucenici, ați rușinat pe vrăjmașul; iar acum viețuiți

în ceruri, plini de lumina cea neîncetată și mijlocind pentru sufletele noastre.

Slavă...

Treime dumnezeiască, Cea slăvită cu dreaptă credință întru o Dumnezeire, vindecă patimile cele nevindecate ale sufletului meu și mă izbăvește din gheenă și din ispite și-mi dăruiește veșnica împărăție.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Încăput-ai în pânțele fără strâmtorare pe Cel neîncăput, pe Care pururea roagă-L, Maică curată, să izbăvească de toată strâmtorarea și de împresurările patimilor pe robii tăi, cei ce cu dragoste te măresc pe tine.

SLUJBA DE MIERCURI

MARȚI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihirile Crucii:

Podobie: Nu vom mai fi opriți...

Pe lemn Te-au pironit iudeii, ca prin lemn să oprești moartea, Doamne, slavă Ție.

De voie ai primit lovire peste obraz, Milostive, ca să izbăvești pe om din robie, Doamne, slavă Ție.

Prin lemnul Crucii ai tămăduit amărăciunea lemnului și raiul l-ai deschis oamenilor, Doamne, slavă Ție!

Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu:

Cu îngerul să spunem Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te!

Și să-i strigăm: Binecuvântată, Preacurată, mărire Ție!

Fecioară nenuntită, Maica Domnului, apără pe robii tăi de toate săgețile șarpelui.

Curmat-ai întristarea Evei, Preacurată, ca una care ai născut bucuria lumii. Bucură-te, cea nenuntită!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Când cea cu totul fără prihană Te-a văzut pironit de voie pe Cruce, tânguindu-se lăuda puterea Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Nu vom mai fi opriți de la Pomul vieții, având nădejdea Crucii Tale, Doamne, slavă Ție!

Pe lemn fiind spânzurat, Nemuritorule, ai sfărâmat cursele diavolului; Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Neluând în seamă pe toate cele pământești, sfinților mucenici, și prin divanuri pe Hristos bărbătește propovăduindu-L, răsplătiri ați luat de la Dânsul pentru chinuri. Ci, ca unii care aveți îndrăzneală, rugați-L pe Dânsul, ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm la voi, rugămu-ne.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Omorâre ai răbdă, Cuvântule, pironit fiind pe Cruce, striga Maica și Fecioara, tânguindu-se

împreună cu iubitul și cinstitul Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Pentru ale căror rugăciuni, omoară patimile mele, Hristoase, Cel ce ai pățimit pentru noi și moartea ai omorât, și mă fă părtaș vieții celei dumnezeiești, și mă mântuiește.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Cel ce ai răbdă pentru mine pironirea pe Cruce, primește lauda mea cea cu priveghere, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Cel ce stăpânești Puterile cele fără de trup și știi lenevirea sufletului meu, cu Crucea Ta mântuiește-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Prin Crucea Fiului tău pururea fiind păziți, Fecioară, de asuprelile diavolilor ne izbăvim. Pentru aceea, după datorie lăudându-te, pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu prealăudată.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Mai luminat decât focul și mai lucrător decât văpaia ai arătat lemnul Crucii Tale, Hristoase, arzând păcatele oamenilor și luminând inimile celor ce laudă răstignirea Ta cea de voie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție!

Biserica strigă acum, Hristoase Dumnezeu, închinându-se Ție în pin, în cedru și în chiparos: Biruință dăruiește-ne nouă, pentru Născătoarea de Dumnezeu, și ne miluiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Deși te-a cunoscut zidirea pe tine Maică, dar Ziditorul te-a arătat Fecioară, că ai născut cu trup pe Hristos-Dumnezeu, Mântuitorul sufletelor noastre.

După catisma a treia, sedelnele:

A Crucii:

Cel ce ai primit pentru noi răstignire de ocară, primește pe cei ce laudă patimile Tale, Hristoase Dumnezeu, și ne mântuiește pe noi.

A mucenicilor:

Bucurați-vă, dreptilor, și să se veselească cele cerești, că mucenicii, nevoindu-se pe pământ, au biruit pe vrăjmașul, și înșelăciunea idolilor au doborât; să salte Biserica, prăznuind cele de bucurie ale biruinței, înaintea Orânduitorului de nevoie și Unuia Dătătorului de biruință, Hristos Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit pentru noi și a nimicit stăpânirea morții, neîncetat roagă-L, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ca să mântuiască sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOAANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Cu voia Ta, Doamne, întru învârtoșarea pământului «s-a schimbat firea apelor cea «mai înainte lesne curgătoare; «pentru aceasta, neudat trecând «cu picioarele, Israel cânta Ție «cântare de biruință».

Stăpânul fiind batjocorit, rabdă răstignire, ridicând ocară oamenilor, ca un iubitor de oameni; cu sulița este împuns în coastă, junghiind pe luptătorul vrăjmaș.

Ca pe un arc încordând Crucea Ta, Milostive, cu săgețile piroanelor ai rănit pe protivnicul luptător, Mântuitorule, și pe oamenii cei de demult răniți de acela, i-ai vindecat.

Ale mucenicilor:

Prin sânghiurile sfinților, au încetat spurcăciunile cele pângărite ale sânghiurilor care se aduceau ca jertfă idolilor; și tot pământul s-a sfințit, pururea fericindu-i pe aceștia cu laude.

Lăudat-au puterile cerești, văzând pe cei pământești, în trup luptându-se cu cei fără de trup. Pentru aceea, Orânduitorul luptelor, pe aceștia cu cununi i-a încununat după ce au biruit.

A Crucii și a Născătoarei:

S-a rupt zapisul lui Adam, striga Preacurata Stăpână, când ai fost

împuns Tu cu sulița, Fiule. Pentru aceea, laud patima Ta, care izvorăște tuturor nepătimire, Stăpâne.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu:

Același irmos:

Covârșit-ai cetele îngerilor celor fără de trup, întrupând pe Dumnezeu cel fără de trup, Fecioară. Pentru aceea, te rog, Preacurată, omoară toate patimile trupului meu.

Ceea ce ești plină de daruri, Binecuvântată Fecioară, umple de har mintea mea și luminează sufletul meu, ca pururea să te binecuvântează pe tine, ceea ce ai încununat pe oameni cu binecuvântări.

Cu apele cele izvârătoare de viață adapă, Fecioară, sufletul meu cel topit de arsura păcatului, ca să odrăslesc spicul cel roditor al dumnezeieștii smerenii, Preacurată.

Avându-te pe tine zid tare voi birui zidirea multor păcate, îngrădindu-mă cu acoperământul tău, ceea ce ești singură izbăvirea oamenilor, singură chemarea lui Adam celui căzut.

Canonul Crucii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu Cuvântul Tău «cel atotputernic, Mântuitorule «Doamne, și cu Duhul cel «atoatelucrător și dumnezeiesc, «toată puterea lor, întărește-mă

«pe piatra cea neclintită a mărturisirii Tale».

Cel ce ai întins cerul ca pe un cort, Milostive, pe Cruce Ți-ai întins mâinile, vindecând ca un milostiv greșala mâinii celei nestăpânite a lui Adam și smulgându-i pe toți din mâna înșelătorului luptător.

Soborul cel fără de lege cu spini Te-a încununat pe Tine, Împărate, Cel ce cu slavă ai încununat pe oameni, și spinul neascultării lui Adam l-ai dezrădăcinat, Hristoase, și ai sădit în toți vlăstarele cunoștinței de Dumnezeu.

Ale mucenicilor:

Cu firea fiind muritori, întru aceasta ați voit să vă gândiți la nemurire, înțelepților mucenici. Pentru aceea, chinurile, necazurile, prigoanele, crestarea trupului și tăierea mădurelor, pe toate le-ați răbdad bucurându-vă.

Pe vicleanul vrăjmaș, care cu gând trufaș amenința să nimicească toate, voi, pătimitorilor, l-ați smerit și, smerindu-vă întru Hristos, v-ați înălțat, cu tărie dumnezeiască împotriva lui îmbrăcându-vă.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Mielul, Cel ce a venit la patimă, junghiindu-Se de voie, văzându-L Maica și Mielușeaua, izvoare de lacrimi a vărsat grăind: Ce este această jertfire,

Fiule? Cum Te lași omorât, sânguindu-Te să înviezi pe toți cei morți?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Judecată groaznică și înfricoșătoare mă așteaptă pe mine, cel ce am păcătuit, la care cu strășnicie voi fi judecat. Fecioară Preacurată, ceea ce singură ai născut pe Dumnezeu-Judecătorul cel veșnic, pe Acela roagă-L ca să mă izbăvească atunci de osânda cea cumplită.

Lucruri minunate s-au grăit despre tine, Cetatea lui Dumnezeu, cum zice proorocul. Deci pe Dânsul, ca pe Domnul slavei, roagă-L pururea, Una, ceea ce ești bună, ca să facă părtași mării pe toți cei ce cu credință te măresc pe tine.

Grăitorul de Dumnezeu, odinioară, mai înainte te-a văzut, Preacurată, ca pe o carte în care Cuvântul S-a scris cu degetul Tatălui. Pentru aceea, roagă-te să mă scrie în cartea vieții, rupând zapisul cel rău al păcatelor mele.

Canonul Crucii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am taina rânduiei Tale, Hristoase Dumnezeule, cel «ce nu ai părăsit sânurile părin-
«tești și pe pământ Te-ai pogorât
«și Te-am preaslăvit, Unule, Iubi-
«torule de oameni».

Om pe pământ arătându-Te, pe oameni i-ai făcut cerești; și,

înălțându-Te pe lemn, Stăpâne, împreună i-ai înălțat pe toți cei ce laudă patimile Tale.

Pentru cei morți mori, Cel ce ești Viața; pentru cei nedrepți, Drepte Iisuse al meu, patimă de ocară rabzi; laudăm Îndelung-răbdătorule, milostivirea Ta cea nemăsurată.

Ale mucenicilor:

Sălbăticia fiarelor, vâlvătaile focului, tăierile mâinilor și ale picioarelor, crestările mădularilor și tot felul de chinuire, care pricinuieste dumnezeiască îndulcire, ați răbdat, mucenicilor.

De la marginile pământului strigând, pătimitorilor, către Hristos Dumnezeu a toate, ați fost auziți, și acum v-ați înălțat pe piatra dumnezeieștii desăvârșiri.

A Crucii și a Născătoarei:

Rugăciune fă pentru noi cei ce te laudăm, către Cel ce S-a întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu, ca să aflăm ajutor la vreme de strâmtorare, cei ce slăvim patimile lui Hristos.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Revărsându-se mir din tine, Preacurată Fecioară, Ziditorul făpturii a umplut toate de bună mireasmă, cu dumnezeieștile cunoștințe ale preaslăvitei voii Lui.

Cu dumnezeiești străluciri de soare, Cel ce a răsărit din pante-

cele tău, Preacurată, a luminat toate. Pentru aceea, luminează-mă pe mine, cel întunecat prin patimi.

Umbrele Legii și dumnezeieștile graiuri ale proorocilor te-au arătat în chip tainic pe tine, Fecioară, că aveai să naști pe Dătătorul Legii. Pentru aceea, îndreptează-mă pe mine, cel ce te laud, Maică dumnezeiască.

Pentru proorocii Tăi, Cuvântule, pentru dumnezeieștii și cinstiții mucenicii Tăi și pentru cuvioșii și dreptii Tăi și pentru ceea ce Te-a născut, mântuiește pe poporul Tău, Iubitorule de oameni.

Canonul Crucii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Doamne Dumnezeu meu, dis-de-diminează sculându-mă, «mă rog Ție: Dă-mi iertare de «greșelile mele și către lumina «poruncilor Tale îndreptează «căile Mele».

Răstignire ai primit, spre nimicirea răutăților, Cuvântule al lui Dumnezeu, și fiere ai gustat, oprind vătămarea cea amară a mâncării celei dulci. Slavă milostivirii Tale celei multe!

Ridicându-Te pe Cruce, ai clătinat tot pământul cu dumnezeiasca Ta putere și ai vindecat sfărâmările acestuia, Stăpâne, și inimile cele deznădăjduite le-ai întărit spre cunoștința Ta.

Ale mucenicilor:

Întins-a Veliar pretutindeni cursele răutății, dar n-a prins pe mucenicii lui Hristos; că ei luând aripi de foc au ajuns la locașurile cele dumnezeiești.

Prin neînfrânte năzuințe către Dumnezeu îndumnezeindu-vă, purtătorilor de chinuri, suferințele cele dureroase nu le simțeați nicidecum, ci, ca și cum altcineva ar fi pățimit, așa vă purtați voi înșivă, preaînțelepților.

A Crucii și a Născătoarei:

Cu ce ochi voi căuta spre Ochiul care usucă toate adâncurile și care s-a stins, când ai fost Tu spânzurat pe Cruce, Fiul meu? Așa striga Curata Fecioară cu tânguire, întru sine tulburându-se.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Lovitu-m-a Veliar cu grea Rănire și, făcându-mi răni peste tot, m-a lăsat pe jumătate mort. Dar tu, Stăpână, cu doctoria ta vindecă-mă și mă înviază.

Ceea ce ești îndreptare sigură a celor căzuți, Născătoare de Dumnezeu, ridică-mă pe mine cel ce zac, cu rugăciunile tale cele de Maică, și mă izbăvește pe mine cel ce pier; și te rog luminează mintea mea.

Semnele nașterii tale, adunarea proorocilor le învață în chip tainic; pentru că munte umbrit,

munte netăiat, munte gras și închegat în multe feluri pe tine te arătau deslușit.

Canonul Crucii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Înotând în valul grijilor lumesti și înecat fiind de păcatele cele înotătoare împreună «cu mine, și la fiara cea pierzătoare de suflet aruncat fiind, «ca Ionă strig Ție, Hristoase: «Scoate-mă din adâncul cel «purtător de moarte».

Fiind singur Răscumpărător, preț ai dat mântuitorul Tău sânge și ne-ai răscumpărat pe noi cei robiți, Preabunule, și Părintelui Tău ne-ai adus, cu Crucea Ta, Hristoase al meu, ucigând pe prigonitorul.

Pentru neînfrânare, de demult cumplită cădere am luat; dar Hristos, înălțându-Se pe lemnul Crucii și întinzându-Și mâinile, m-a ridicat pe mine cel căzut și, rănindu-Se de voie, toate rănilile mele pe deplin le-ai vindecat.

Ale mucenicilor:

Cu dormitarea înșelăciunii nicidecum dormitând, toată pornirea tiranilor o ați adormit, mucenicilor; și, adormind în fericire cu somnul convenit celor drepti, v-ați făcut mijlocitori neadormiți pentru toți.

Întăriți fiind pe piatra dumnezeieștilor voințe ale lui Hristos, ați rămas neclintiți de meș-

teșugirile vrăjmașului, prealăudăților mucenici, și pe acela cu înțelepciune împiedicându-l, la cer cu cuviință ați călătorit.

A Crucii și a Născătoarei:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, născut-ai prunc tânăr pe Cel fără de ani, mai înainte de veci cu Tatăl împreună cunoscut; Care a înnoit prin Cruce omenirea, cea învechită în păcate, prin uneltirea începătorului răutății.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Ionă aruncat fiind în fiara cea din mare, închipuia minunat îngroparea și învierea celui născut din tine, Fecioară. Pentru aceea, te rog, Preacurată, smulge-mă de la fiara dezmierdărilor celor purtătoare de moarte.

Cuprins fiind acum de adormirea răutății, am căzut în somnul păcatului, ceea ce ești cu totul fără prihană, și zac pe patul deznădăjduirii. Dar, cu rugăciunea ta ce neadormită, Preacurată Fecioară, luminează-mă, ridică-mă și mă izbăvește.

Nu mă pricep și mă cutremur, când Te văd cu mintea șezând pe scaunul slavei Tale, Doamne, că sunt înconjurat de adâncul păcatelor; deci având Tu noian de îndurare, miluiește-mă și pe mine, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Canonul Crucii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cuptorul cel ce ardea cu foc de demult, tinerii l-au ară-
«tat izvorător de rouă, lăudând
«pe Unul Dumnezeu și zicând:
«Cel preaînălțat, Dumnezeuul
«părinților și preaslăvit».

Pe Cruce pătimind Tu de bună
voie și murind și pe șarpele
omorându-l, strămoșul a aflat
viața cea fără durere, Iisuse
Hristoase, mult-Milostive.

De blestemul Legii ne-am izbă-
vit toți, că Dătătorul Legii pe
Cruce S-a înălțat, izvorând
binecuvântare veșnică, dar și
milă și nimicirea stricăciunii.

Ale mucenicilor:

Cu hotărâri de bunăvoie mer-
gând mucenicii către chinuri,
închipuiau pe Cel ce a pățimit
de bunăvoie; de Care fiind încu-
nunați, împreună cu îngerii se
bucură acum.

La multe feluri de chinuri
dându-vă trupul, prealăudaților
mucenici, în valurile sângiurilor
ați înecat pe vrăjmașii cei fără
de trup și izvoare de vindecări
izvorâți.

A Crucii și a Născătoarei:

Cum nu voi plânge, Fiule prea-
dulce, văzându-Te pe Cruce?
Cum nu mă voi tângui, când Tu
pățimești pe nedrept, Preadrep-
tule Judecător?, striga Maica și
Fecioara.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Pe mine cel rănit prin gusta-
rea din lemnul pomului m-ai
«vindecat, primind răni pe
«lemn, Stăpâne, Cel ce ești fără
«patimă cu Dumnezeirea; pen-
«tru aceea, cu rugăciunile celeia
«ce Te-a născut, mântuiește sâr-
«manul meu suflet.

Cei trei tineri în mijlocul cup-
torului, mai înainte au închipuit
nașterea ta, că, născând Focul,
nu ai fost arsă. Pentru aceea,
Preacurată, arde patimile cele
materialnice ale inimii mele.

Din tine, cea cu totul fără pri-
hană, ieșind dumnezeiasca Rouă,
pe cei topiți de arșița păcatului îi
răcorește. Pentru aceea, te rog:
Sufletul meu cel cu totul istovit
răcorește-l.

Canonul Crucii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Rugul cel nears împreunân-
du-se cu focul în Sinai, pe
«Dumnezeu L-a făcut cunos-
«cut lui Moise celui zăbavnic la
«limbă și gângav; iar pe cei trei
«tineri, iubirea de Dumnezeu i-a
«arătat cântăreți nebiruiți de
«foc. Toate lucrurile Domnului
«lăudați pe Domnul și-L prea-
«înălțați întru toți vecii».

Sângele și apa care au țâșnit din
coasta Ta, Mântuitorule, toată
lumea au înnoit-o și de nestri-
căciune au umplut-o; și jertfele

cele urâte și vărsările sângiurilor cele spurcate au încetat. Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu cunună de spini ai fost încununat, Mântuitorule, oțet și fiere ai gustat, și scuipat și biciuit ai fost; înălțatu-Te-ai pe Cruce, pironire primind, prin care, mântuindu-mă, strig Ție: Toate lucrurile Domnului, lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ale mucenicilor:

Din nesecatele vistierii ale adevărului, cu strălucire îmbogățindu-vă, pătimitorilor, toată sărăcia idolească ați scuipat și îmbogățitori ai săracilor v-ați arătat, strigând: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Disprețuind orânduirile legilor păgânești, mucenicilor, ca și tinerii ați fost aruncați în focul cel clocotitor, în care roua lui Dumnezeu care vă răcorea ați aflat, strigând: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Crucii și a Născătoarei:

Chivotul Legii de demult te închipuia pe tine, Curată, care aveai să porți în tine nu tablele Legii, ci pe Hristos, Dătătorul de lege, pe Care soborul cel fără de lege L-a pironit pe Cruce, pe

Cel ce ne mântuiește pe noi, care cântăm: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Cel mai mare dintre prooroci, prin însuflare dumnezeiască, te-a văzut mai înainte ușă prin care a intrat și a ieșit Dumnezeu, lăsându-te pecetluită pe tine, Preacurată, și prin care ușile cerului le deschide celor ce strigă: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Fiu Sfânt mai presus de început ai născut, Preacurată, pe Cel ce dăruiește sfințire celor ce-L cinstesc cu sfințenie pe Dânsul. Pentru aceea, umple de sfințenie cugetul și sufletul meu, care cântă: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Lanțurile răutăților mele rupe-le acum cu dumnezeiasca suliță a Fiului tău, Cel ce a rupt legăturile iadului, și cu frumusețile nepătimirii luminează-mă, de Dumnezeu cu daruri dăruită, ca să strig: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Soborul dumnezeieștilor prooroci, adunarea apostolilor și cea ta mucenicilor, pe Tine, Hristoase, Te roagă, cu mijlocirile Maicii Tale, să izbăvești de toată

nevoia pe cei ce cu credință strigă: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L prea-înălțați întru toți vecii.

Canonul Crucii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Maică a lui Dumnezeu și Fecioară care să nască și «după naștere tot fecioară să «rămână, nu lucru al firii, ci al «pogorării lui Dumnezeu este. «Pentru aceea, pe tine, Curată, «ca pe singura care te-ai învred-«nicit de minuni dumnezeiești «pururea te mărim».

Tăria vrăjmașului de tot s-a spulberat, când ai strigat Tu cu tărie pe lemnul Crucii, Atotputernice, către Părintele Tău cel fără de început, și pe oile Tale cele risipite le-ai chemat la cunoștința Ta, Stăpâne Hristoase.

Ca un miel de voie Te-ai spânzurat pe Cruce, Stăpâne, smulgând de la lup oile Tale cele cuvântătoare, Mântuitorule, și închizându-le în staulul poruncilor Tale, pe acestea care Te laudă pe Tine.

Ale mucenicilor:

Următori ai patimilor Tale arătându-se prealăudații purtători de chinuri, multe feluri și chipuri de chinuri au răbdat, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta, au câștigat cununile măririi și de împărăția Ta, Hristoase, s-au învrednicit.

Praznicul cel vrednic de laudă al cinstiților purtători de chinuri, ca soarele strălucește raze de daruri, luminând pe credincioși. Pentru aceasta, cei ce prăznuim pururea ne mântuim de întunericul greșelilor celor cumplite.

A Crucii și a Născătoarei:

Fiul tău, Preacurată, pe Cruce a strălucit lumină cerească și pe căpeteniile întunericului le-a rușinat, Fecioară cu totul fără prihană; și lumina soarelui a întunecat-o, iar plinirea credincioșilor a luminat-o.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Ceea ce ai purtat în pânțece...

Întru lenevire am cheltuit viața mea și către sfârșit fără de roadă am ajuns ticălosul; ci tu, Maică neispită de bărbat, te rog dă-mi pocăință și iertare de greșeli, cu rugăciunile tale cele către Stăpânul.

Cetele cinstitelor Puteri celor de sus, sfințiți tăinuitori prooroci, măriți mucenici, dumnezeiești apostoli, cu Născătoarea de Dumnezeu stând lângă Dumnezeu, rugați-vă neîncetat, ca să ne izbăvim de toată vătămarea.

Din toate părțile acum spre cele mai rele mă îndrept, că, sufletul nesocotindu-l, trupului m-am făcut rob; vai mie! Ce voi face? Cum voi fugi de chinuri? Cum voi dobândi mântuire? Fecioară

Născătoare de Dumnezeu, fii mie ajutătoare și mă izbăvește.

Singură ai născut, de Dumnezeu fericită, pe Fiul cel fericit, Cel ce arată fericiți pe toți cei ce te măresc pe tine, Fecioară. Pentru aceasta, mă rog ție: Învrednicește-mă de latura celor fericiți.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Podobie: Nu vom mai fi opriți...

Cel ce ești Stăpân, Iubitorule de oameni, Dătătorule de viață, prin Crucea Ta ai răscumpărat lumea; Doamne, slavă Ție!

Răstignindu-Te Tu pentru lume de bună voie, soarele s-a întunecat, Milostive; Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Luminători ai lumii s-au arătat prealăudații mucenici, strigând lui Hristos: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Când Te-a văzut Născătoarea de Dumnezeu pironit pe lemn de voie, plângând lăuda stăpânirea Ta.

MIERCURI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Frumos era și bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care, mâncând, nu mor, ci strig cu tâlharul: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta!

Întinsu-Ți-ai pe Cruce palmele, pentru multa bunătate, îndreptând, Milostive, alunecarea mâinii lui Adam cea întinsă către pomul cunoștinței; pentru aceea, Te slăvim, Făcătorule de bine, Doamne.

La locul Căpățânii Te-au răstignit iudeii pe Tine, Împărate Hristoase, Care ai sfărâmat capul cel pierzător al vicleanului vrăjmaș, și ai izvorât nouă din coasta Ta cea sfântă, râuri de iertare.

A mucenicilor:

Urmând dumnezeieștilor și mântuitoarelor patimi ale lui Hristos, prealăudaților mucenici, ați răbdât chinuri de multe feluri și la nemurire împreună v-ați mutat; pentru aceea, vă ferim.

Slavă...

Închinu-mă Luminii celei cu trei Străluciri a Treimii, Care în trei Fețe este gândită, și un Dumnezeu de o ființă, pe câteștrele le cunosc acum. Că o fire și o începătorie este: A Tatălui și a Fiului și a Duhului, care pe toate le ține.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Văzând răstignit pe Cel ce S-a născut din tine, Marie, te-ai tulburat cu inima, strigând: Cum pătimești acestea de voie, Fiule îndelung-răbdătorule, vrând să scapi omenirea din stricăciune?

SLUJBA DE JOI

MIERCURI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri apostolești:**

Podobie: Nu vom mai fi opriți...

Vestirea sfinților apostoli la marginea lumii a ajuns; Doamne, slavă Ție!

Cei ce v-ați arătat bună mireasmă a lui Dumnezeu-Cuvântul, preacinstiților, înmiresmați-mă și pe mine cu mireasma Duhului.

Viață cerească dobândind, învățați-mă și pe mine să cuget cele cerești și să grăiesc dumnezeieștile voințe ale lui Dumnezeu.

Stihiri ale Sfântului Nicolae, aceeași podobie:

Precum odinioară ai izbăvit, Părinte, pe voievozii cei ce erau să fie omorâți, așijderea și pe noi acum cu rugăciunile tale mântuiește-ne.

Pe toți cei ce cu credință și cu dragoste te cheamă și te cinstesc pe tine, preacinstite ierarhe, izbăvește-i din necazuri.

De foamete, de cutremur, de necazuri și de nevoi, izbăvește pe robii tăi, înțelepte ierarhe Nicolae.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Fecioară după naștere te cunoaștem; că tu fără ispită de bărbat ai născut pe Mântui-

torul, Căruia roagă-te să mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri apostolești:

Măriților apostoli, stâlpi ai Bisericii, propovăduitori ai adevărului, cei ce sunteți făclii luminoase, voi cu focul Duhului toată înșelăciunea ați ars și neamul omenesc l-ați luminat. Pentru aceasta, vă rugăm: Rugați pe Mântuitorul și Dumnezeuul nostru să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Apostoli ai lui Hristos, lucrători ai Mântuitorului, care ați purtat Crucea ca pe un plug pe umeri și pământul cel înțelenit l-ați curățit de înșelăciunea idolilor, iar cuvântul credinței l-ați semănat, după vrednicie sunteți cinstiți, sfinților apostoli ai lui Hristos.

A mucenicilor:

Prealăudaților mucenici, oile cele duhovnicești, arderi de tot cuvântătoare, jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; cu îngerii v-ați făcut părtași, cu care împreună rugați pe Mântuitorul și Dumnezeuul nostru să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Izbăvește-ne, Născătoare de Dumnezeu, de păcatele ce ne-au cuprins pe noi, că noi credincioșii nu avem altă nădejde decât pe tine și pe Dumnezeuul cel născut din tine.

JOI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne apostolești:

Lucrători ai țarinii Tale, Doamne, ai arătat pe Apostolii Tăi, care au tăiat pe idoli. Pentru aceea, propovăduindu-Te între neamuri pe Tine, Mântuitorule, cu dreaptă credință Te slăveau.

Prealăudați ucenici ai Domnului, cei ce ați luminat ca niște luminători toată lumea cea de sub soare, rugați-vă ca să mă lumineze pe mine, cel ce sunt în întunericul patimilor și al greșelilor.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Rodul pântecelui tău, Preacurată, este plinirea Legii și a proorocilor. Pentru aceasta, întru cunoștință mărimdu-te, Născătoare de Dumnezeu, cu credință te laudăm.

După catisma a doua, sedelne apostolești:

Luminători ai lumii fiind voi, apostolii Domnului, strălucind pururea credincioșilor cuvântul, ați izgonit cu tărie negura înșelăciunii. Pentru aceea, ați și luminat neamurile cu botezul, ca unii care sunteți propovăduitori pururea cinstiți ai Treimii.

Proorocii mai înainte au vestit, apostolii au învățat, mucenicii au mărturisit, iar noi am crezut că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Cer nou arătat pe pământ te-au propovăduit văzătorii harului, Fecioară, care ai încăput în pântecele tău pe Dumnezeu cel ceresc, Care pe firea omenească a făcut-o cerească.

După a treia catismă, sedelne:

A apostolilor:

Pe pământ nu ați iubit slava pământească, măriților, ci oamenilor ați propovăduit pe Dumnezeu cel ceresc și Acestuia pe toți i-ați adus.

A mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, au biruit pe vrăjmașul și au rușinat înșelăciunea idolilor, înțărându-se cu puterea Crucii. Pentru aceasta, și împreună cu îngerii laudându-Te, strigă cântarea de biruință, slăvindu-Te pe Tine, Hristoase. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă mila cea mare.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Rodul pântecelui tău, Mireasă dumnezeiască, oamenilor s-a arătat pricinuiitor de mântuire. Pentru aceasta, cu cugetul și cu limba laudându-te, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, credincioșii te mărim.

Psalmul 50.

CANOA N E L E

Canonul sfinților apostoli

Cântarea I:

Irmosul:

Cu voia Ta, Doamne, întru învârtoșarea pământului s-a «schimbat firea apelor cea mai

«înainte lesne curgătoare; pen-
«tru aceasta, neudat trecând cu
«picioarele, Israel cântă Ție
«cântare de biruință».

Îndumnezeindu-vă prin năzu-
ința către cele dumnezeiești, pe
zeii păgânilor i-ați sfărâmat și la
dragostea cea dumnezeiască pe
toți cei ce au crezut în Dumnezeu
i-ați înălțat, preacinstiților.

Ca unii care sunteți sarea a tot
pământul, grăitorilor de Dum-
nezeu apostoli ai Domnului,
curmați toată putreziciunea
inimii mele și, rău stricată fiind,
tămăduiți-o.

Când va fi să șadă Preadreptul
Judecător al tuturor, la a doua
venire, împreună cu voi, Dum-
nezeieștilor apostoli, atunci de
toată osândirea să ne izbăviți
pe noi.

A Născătoarei:

Preacurată Născătoare de Dum-
nezeu, împreună cu îngerii cei
fără de trup, cu proorocii, cu
mucenicii și cu apostolii, roagă-te,
Fecioară, să luăm iertare de
greșeli și bogată milă.

Canonul Sfântului Nicolae

Facere a lui Iosif.

Irmos: Lui Dumnezeu, Celui ce...

Mutându-te din minunata vie-
țuire de pe pământ, Nicolae,
fă părtași strălucirii celei de acolo
pe cei ce te cinstesc pe tine.

Plutind pe marea vieții celei
stricăcioase, de valurile ispitelor
lumești suntem înconjurați; din
care izbăvește-ne, preafericite.

Tinde-mi pururea mână de aju-
tor, părinte Nicolae, și păzește-mă
de toți vrăjmașii cei văzuți și
nevăzuți.

A Născătoarei:

Cel ce a făcut pe slujitorii cei
fără de materie, Născătoare de
Dumnezeu, din tine S-a născut,
pentru negrăita milă, și de oa-
meni a fost văzut.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început
cerurile cu cuvântul Tău cel
«atotputernic, Mântuitorule,
«Doamne, și cu Duhul cel a
«toate lucrător și dumnezeiesc,
«ai zidit toată puterea lor, întâ-
«rește-mă pe piatra cea neclin-
«tită a mărturisirii Tale».

Săgeți ascuțite ale lui Hristos
cel puternic arătându-vă, apă-
rați-mă de săgețile celui vi-
clean, înțelepților ucenici, și
inima mea cea cumplit rănită
de sabia păcatului vindecați-o.

Ca niște ceruri vestiți slava lui
Dumnezeu, precum zice proo-
rocul, dumnezeieștilor ucenici,
arătând lămurit dumnezeiasca
Lui întrupare și patimile, prin
care toți ne-am mântuit din
patimi, din moarte și din stri-
căciune.

Pe mine cel cumplit amăgit și
dezbrăcat de haina cea dum-
nezeiască, sânguiți-vă să mă
luminați cu veșminte de lumină,
dumnezeieștilor ucenici, cei ce

toate meșteșugirile vrăjmașului prin credință le-ai dezgolit și pe acela întru rușine l-ai îmbrăcat.

A Născătoarei:

Cel ce cu cuvântul ai înființat puterile cerești și ai dăruit har proorocilor și apostolilor și tuturor mucenicilor, pentru rugăciunile lor și ale Preacuratei Maicii Tale, Dumnezeuule, mântuiește-ne pe toți și ne miluiește, ca un milostiv.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile...

Aducând rugăciuni pentru lume, de toată nevoia și de necazuri nenumărate apără-ne pe noi, Sfinte Nicolae.

Precum ai izbăvit pe cei legați din temnița cea bine păzită, rupe și legăturile răutăților mele și cu rugăciunile tale împacă-mă cu Dumnezeu, Sfinte Nicolae.

În noapte și în zi te chemăm pe tine apărător; du lui Dumnezeu rugăciunile noastre, păzindu-ne pe noi pururea, Sfinte Nicolae.

A Născătoarei:

Clește, care ai primit pe dumnezeiescul Cărbune în dumnezeiescul tău pântece, fără ca să fii deloc arsă, arde păcatele noastre, Preacurată.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am taina rânduiei Tale, Hristose Dumnezeuule, «Cel ce nu ai părăsit sânurile

«părintești, și pe pământ Te-ai pogorât și Te-am preaslăvit, «Unule, Iubitorule de oameni».

Fiul, Cel ce este împreună cu Tatăl de un scaun, întrupându-Se pe pământ ca un om, v-a ales pe voi ucenici, care să vestiți Dumnezeirea Lui la toate neamurile.

În mijlocul celor ce pun la cale toate patimile, din lipsă de minte căzând eu ticălosul, inima mi-am rănit. Deci, mă rog: Vindecați-mă, apostolilor, cei ce sunteți doctorii celor bolnavi.

De patimi, de primejdii cumplite, de necazuri și de toată strâmtorarea și de chinurile cele cu durere izbăviți-ne pe noi, lăudaților apostoli.

A Născătoarei:

Maică aleasă a lui Dumnezeu, cu sfinții apostoli, cu mucenicii și cu proorocii, roagă-te ca să mă izbăvesc de primejdii și de necazuri și de păcatele de tot felul.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Bunătatea cea nespusă...

Cu înțelepciunea ta ai întunecat mintea lui Arie cea întunecată de erezie și pe cei rătăciți de dânsul i-ai izbăvit, Nicolae.

Vindecă greșelile mele cele multe și inima îmi luminează cu rugăciunile tale cele bineprimite, părinte de Dumnezeu fericite.

Omorându-ți zburdările patimilor, pe mine cel omorât de acelea, cu rugăciunile tale, preafericite, înviază-mă și mă înnoiește.

A Născătoarei:

Născut-ai cu trup pe Cel fără de ani, pe Care roagă-L să ne mântuiască de patimile cele de mulți ani pe noi, cei ce te lăudăm pe tine, cea cu totul fără prihană.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Doamne, Dumnezeu meu, din noapte sculându-mă, «mă rog Ție: Dă-mi iertare de «greșelile mele și către lumina «poruncilor Tale îndreptează «căile mele, rogu-mă».

Doamne, Dumnezeu meu, Cel ce odinioară ai dăruit pace apostolilor Tăi, pentru rugăciunile lor, dăruiește tuturor pacea și iertarea păcatelor.

Doamne, Dumnezeu meu, Cel ce pe tâlharul și pe desfrânata, care greșiseră, i-ai mântuit prin bunătatea cea covârșitoare, miluiește-mă și pe mine și mă mântuiește, pentru rugăciunile sfinților Tăi apostoli.

A Născătoarei:

Doamne, Dumnezeu meu, Cel ce Te-ai născut din Fecioară neispită de bărbat, pentru rugăciunile ei și ale apostolilor Tăi, dăruiește-mi curățire de păcate și mă izbăvește de osânda ce va să fie.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Mânecă duhul meu...

Uneltirile oamenilor celor fără de rânduială, cele totdeauna pornite asupra noastră, zădărnicește-le cu rugăciunile tale, părinte Nicolae.

Legăturile răutăților noastre rupe-le cu rugăciunile tale, cel ce ai legat răutatea balaurului cel pierzător de suflete, preasfinte Nicolae.

Noi, cei ce totdeauna alunecăm cu mintea și de mulțime de rele suntem stăpâniți, pe tine, părinte Nicolae, apărător preafierbinte te-am câștigat.

A Născătoarei:

Marie, Doamnă a toată zidirea, izbăvește-mă de vrăjmașul cel ce caută fără de rușine să stăpânească inima mea cea smerită, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Înotând în valul grijilor lumești și înecat fiind de păcatele cele «înotătoare împreună cu mine, «și la fiara cea pierzătoare de «suflet fiind aruncat, ca Ionă «strig Ție, Hristoase: Scoate-mă «din adâncul cel purtător de «moarte».

Dumnezeiești ucenici ai înțelepciunii înseși făcându-vă, înțelepciunea elinilor ați arătat-o nebună, și pe urzitorul răutății l-ați nimicit, pe cei ce rățăceau în necunoștință cu lumina dreptei

credințe i-ați luminat, preaînțelepților.

Cel ce de demult ai curățit prin lacrimi greșeala lui Petru, pentru rugăciunile lui, curățește greșelile cele nenumărate ale sufletului meu, pentru multa Ta milostivire și covârșitoarea Ta bunătate, Hristoase.

Cel ce odinioară Te-ai îndurat de ninivitenii ce s-au pocăit, miluiește-mă și pe mine cu a Ta obișnuită bunătate, pentru apostolii Tăi, Mântuitorule, ca nu pentru mulțimea păcatelor să fiu supus la nenumărate chinuri.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut Lumina, luminează sufletul meu cel întunecat de patimi și te roagă cu apostolii, cu proorocii și cu mucenicii, să fiu izbăvit de tot păcatul, de toată vătămarea și de toată răutatea vrăjmașului.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Ionă din pântecul iadului...

Schimbă-te nedreapta hotărâre a osândirii la moarte și ai izbăvit, cu bunătatea ta, părinte, pe cei ce erau osândiți să moară, ca un apărător fierbinte al celor ce te cheamă pe tine.

Bolile sufletelor noastre curmă-le și astupă gurile ce se deschid în deșert asupra celor ce te iubesc pe tine, păstorule preasfințite.

Pășunea cea otrăvită a eresului lui Arie, cu doctoria cuvintelor tale ai oprit-o, sfințite tăinuitoarele, făcându-te tu întărire a dreptcredincioșilor.

Al Născătoarei:

Cea cu totul fără prihană, tămăduiește sărmanul meu suflet, care boalește fără de vindecare, prin amăgirile vieții și prin înecările a multor păcate.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cuptorul cel ce ardea cu foc de demult, tinerii l-au arătat izvorător de rouă, laudând «pe Unul Dumnezeu și zicând: «Cel preaînălțat, Dumnezeuul «părinților și preaslăvit».

Cuptorul de demult al păgânătății celei întunecate, cu roua dumnezeieștii propovăduiri l-ai stins, măriților, strigând: Cel preaînălțat, Domnul părinților și al nostru Dumnezeu, binecuvântat ești.

Hristoase, din păcatul cel cumplit și din chinul iadului și din durerea cea din gheenă smulge-mă, Te rog, și mă mântuiește, Cuvântule, pentru rugăciunile apostolilor Tăi.

Ucenici ai lui Hristos, cei ce cu năvodul cuvântului ați vânat pe oameni din adâncul necunoștinței, mântuiți-mă pe mine, cel cufundat în greșeli fără de măsură și înviforat.

A Născătoarei:

Cu mucenicii, cu cinstiții îngeri și cu apostolii, roagă pe Fiul Tău și Domnul, ceea ce ești cu totul fără prihană, să mântuiască pe robii tăi de ispite, de primejdii și de necazuri.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cuptorul cel ce ardea...

Podoabă a Bisericii făcându-te, înțelepte, izbăvește-mă de toată urâtenia patimilor celor necinstite, rugând pururea pe Făcătorul de bine a toată lumea, ierarhe.

Cu ploile rugăciunilor tale, înțelepte Nicolae, adapă inimile noastre ale tuturor, ca să aducem roade vrednice de pocăință, și să luăm iertarea cea de la Dumnezeu.

Luminează cu rugăciunile tale cugetele noastre, ale celor ce cu credință ne sculăm dis-de-dimineată și slăvim pe Dumnezeu; și pe tine, Nicolae, ierarhul Său cel adevărat, te laudăm.

A Născătoarei:

Toată limba cu credință te mărește, Preacurată, pe tine, ceea ce ești mărirea și lauda neamului nostru și îndreptătoare a celor rătăciți, Născătoare de Dumnezeu întru totul laudată.

Canonul sfinților apostoli**Cântarea a 8-a:****Irmosul:**

Rugul cel nears împreunându-se cu focul în Sinai, pe «Dumnezeu L-a făcut cunoscut

«lui Moise celui zăbavnic la «limbă și gângav; iar pe cei trei «tineri, iubirea de Dumnezeu «i-a arătat cântăreți nebiruiți de «foc. Toate lucrurile Domnului «lăudați pe Domnul și-L prea-«înălțați întru toți vecii».

Ca niște cărbuni aprinși cu foc ceresc, ucenicii lui Hristos au ars ca pe niște trestii, toată înșelăciunea idolilor și au luminat sufletele credincioșilor care strigă: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Sufletul meu cel stins prin păcat și inima mea cea întunecată de patimile cele necinstite, luminați-le acum, Dumnezeieștilor apostoli ai lui Hristos, cei ce sunteți părtași ai luminii celei netrecătoare ca să strig: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Sufletul meu cel rănit de mușcături înveninate ale trufașului vindecă-l, Cel ce ai primit cu trupul rănile, pentru rugăciunile sfinților Tăi ucenici, și mântuiește-mă pe mine, cel ce cânt: Toate lucrurile Domnului lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei:

Născând Focul, nevătămată te-ai păzit, Fecioară neispită de nuntă; pentru aceea, împreună cu cetele celor fără de trup și cu apostolii, roagă pe Cel ce L-ai născut, să mântuiască pe cei ce

cântă cu credință: Toate lucrurile Domnului, lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: În cuptor tinerii...

Trupul tău cel răspânditor de bună mireasmă, sfinte Nicolae, mir izvorăște celor ce aleargă la dânsul și vindecă bolile oamenilor.

Făcătorul lumii și Domnul te-a arătat apărător al lumii; pentru aceea, celor ce te cheamă pe tine în nevoi, te afli prea grabnic ajutător.

Nu este cineva care să te cheme pe tine în necazuri și să nu afle degrab mângâiere. Pentru aceea, te rugăm, preafericite, toată durerea noastră ușurează-o.

A Născătoarei:

Toată limba te laudă și te mărește, Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu cel prealăudat, dumnezeiască Mireasă; pe Care roagă-L neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce nu prin ispitirea stricăciunii ai purtat în pânțece «și Cuvântului cel întru tot înțelept trup I-ai împrumutat, «Maică neispită de bărbat, «Fecioară Născătoare de Dumnezeu, locaș al Celui neîncăput, «încăpere a Făcătorului tău cel «nemărginit, pe tine te mărim».

Toată puterea stăpânitorului lumii s-a spulberat, pentru că preafericiții și dumnezeieștii apostoli, fiind înarmați cu puterea Atotțiitorului, au nimicit taberele aceluia și au scăpat de răutatea lui toate marginile.

Ca niște râuri ale Harului celui izvorător al Duhului, cu apele dumnezeieștilor învățături revărsându-vă, toată zidirea ați adăpat-o, apostolilor, și pe aceasta cu toată înțelepciunea ați făcut-o aducătoare de roadă; pentru aceasta, pururea vă ferim.

Împreună cu cinstiții apostoli, să lăudăm pe sfinții purtători de chinuri și să strigăm: Stăpâne, Doamne, pentru rugăciunile lor și ale cinstiților apostoli, împacă lumea și ne mântuiește de primejdiile de tot felul.

Pământul se sfințește cu dumnezeieștile moaște ale prealăudaților Apostoli, prin Duhul dumnezeiesc; iar Biserica cea de sus, a celor întâi-născuți, neîncetat se luminează cu duhurile acestora; pentru care, Mântuitorule, miluiește pe toți.

A Născătoarei:

Preacurată, făclie prealuminoasă, care strălucești lumina dumnezeieștilor daruri, avându-te pe tine cetele mucenicilor și ale apostolilor în mijlocul lor, duhovnicește se luminează și pe toți cei ce te măresc pe tine îi luminează.

Canonul Sfântului Nicolae**Irmos:** Pe Maica cea mai presus...

Urmând obiceiurilor sfinților apostoli, ai moștenit și stăpânirea acelora, ca un cinstit ierarh, vrednicule de laudă, Nicolae.

Arătat-te-a pe tine Făcătorul ca pe un râvnitor îndumnezeit și întru toate vestit ajutător celor ce te cheamă cu căldură, în toată lumea, preafericite.

Cu inimă smerită strigăm ție, părinte: Fii mângâierea noastră, risipind neîncetat necazurile din sufletele noastre, Nicolae.

Tăierea morții ca o secure lângă copac îți este ție, suflete. Deci, nu te lenevi, ci sârguiește-te să arăți roade de pocăință.

A Născătoarei:

Porți pe sfintele tale mâini pe Cel ce poartă toate câte sunt; pe Acela roagă-L, Curată, să scăpăm neprinși de răutatea celui străin.

LA STIHOAVNA LAUDELOR**Stihiri apostolești:**

Apostoli ai lui Hristos, lucrători ai Mântuitorului, care ați purtat Crucea ca pe un plug pe umere, pământul cel înțelenit l-ați curățit de înșelăciunea idolorilor și cuvântul credinței l-ați semănat, după vrednicie sunteți cinstiți, sfinților apostoli ai lui Hristos.

Măriților apostoli, stâlpi ai Bisericii, propovăduitori ai ade-

vărului, cei ce sunteți făclii luminoase, voi cu focul Duhului toată înșelăciunea ați ars și neamul omenesc l-ați luminat. Pentru aceasta, vă rugăm: Rugați pe Mântuitorul și Dumnezeuul nostru să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

A mucenicilor:

O suflare având și spre un singur lucru năzuind răbdătorii de chinuri mucenici, o cale a vieții aflând, râvnind unul altuia ca sfârșit moartea cea pentru Hristos. O! minune, ca pe niște vistierii primind chinurile mai înainte, unul către altul grăia: Chiar de nu vom muri acum, dar tot va să murim și vom sluji cele datorate din naștere, să facem nevoia dărnicie, lucrul cel de obște ca al fiecăruia să-l socotim, cu moartea viață să cumpărăm. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:****Podobie:** Astăzi se gândește Iuda...

Făcutu-m-am locaș al dez-mierdărilor, vai mie, cel cu totul ticălos! Și văd că sunt de râsul vrăjmașilor mei pururea. Pentru aceasta, cad înaintea ta, Sfântă Fecioară; vezi întristarea mea și-mi dă ajutor și prin lacrimi, te rog, curățește-mă și mă mântuiește; și să se rușineze, Curată, cei ce se bucură de pierzarea mea.

JOI, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor:**

Frumos era și bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care mâncând, nu mor, ci strig cu tâlharul: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Din adâncul necredinței păgânești, mulțimile neamurilor ați vânat, înțelepilor, la credința cea împodobită de Dumnezeu, și la masa cea duhovnicească dar de mult preț pe toți i-ați adus, măriților apostoli.

Întunecarea cumplitei rătăcirii, cu lumina propovăduirii ați risipit-o, apostoli ai Domnului, și inimile celor binecredincioși în chip vădit le-ați luminat. Pentru aceea, pe voi cu cântări dumnezeiești vă fericiuim.

A mucenicilor:

Fiind tăiați bucăți cu sabia, dumnezeieștilor pătimitori, netăiați ați rămas de la dragostea Mântuitorului. Către Care alergând, acum în bucurie sălășluiți în cele cerești strălucind cu mărire.

Slavă...

Prea înrăutățitul și pierzătorul neamului omenesc pe mine mă ține; dar, pentru rugăciunile propovăduitorilor Tăi, preaputernică Treime, smulge-mă din gâtlejul lui, ca să slăvesc mila Ta cea nemăsurată.

Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară Curată, pe Fiul cel de un scaun cu Tatăl, Care a purtat

trup muritor din curatele tale sângiuiri L-ai născut, ca să facă nemuritoare ființa omenească. Pentru aceea, după datorie toți te fericiuim.

SLUJBA DE VINERI**JOI SEARA, LA VECERNIE**

La Doamne, strigat-am..., **stihirile Crucii:**

Podobie: Nu vom mai fi opriți...

Ca pe om să-l îndumnezeiești, Com Te-ai făcut, Preabunule, și Te-ai răstignit. Slavă puterii Tale!

Cuvântule, când Te-a osândit pe Cruce adunarea celor răi, pământul s-a cutremurat și soarele și-a ascuns lumina.

Răstignindu-Te Tu, Milostive, soarele s-a întunecat și zidirea împreună s-a clătinat, strigând: Slavă Ție!

Stihirile Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Ceea ce ești cu totul fără prihană, pleacă urechea ta cea iubitoare de bine, mie celui ce mă rog; și să nu mă lepezi de la fața ta și nici să nu mă depărtezi de la ajutorul tău; că vicleanul se sârguiește cu vicleșug să mă piardă și cu patimi nebunești îmi îmboldește inima mea; dar tu păzește-mă cu totul neatins de vătămarea lui.

Nici un folos nu va fi din cele materiale pentru care te sâr-

guiești, suflete al meu, pentru care te topești însuși în deșert cu grijile vieții. Deci, toată grija îndreaptă-ți-o spre Domnul, Cel ce are să te judece, și cu lacrimi strigă: Stăpâne, Iubitorule de oameni, mântuiește-mă cu mijlocirile celeia ce Te-a născut.

Nume de evlavie punându-mi eu pe dinafară, Fecioară, pe dinăuntru sunt batjocură desfrânării și răs al trufiei mă văd; pentru că de două fiare potrivnice una alteia sunt cuprins, din neluarea aminte a mea. Drept aceea, izbăvește-mă, că tu ești bucuria și nădejdea sufletului meu.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Graiuri pricinuitoare de bucurie am auzit mai înainte, la nașterea Ta, Fiule, prin care așteptam ca să se umple de bucurie și să se veselească sufletele întristate; dar aceste lucruri s-au schimbat vădit în întristare, pentru răstignirea Ta; întristarea mă topește și vreau să mor, fiind plină de mâhnire inima mea.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Nu vom mai fi opriți de la pomul vieții, având nădejdea Crucii Tale, Doamne, slavă Ție! Pe lemn fiind spânzurat, Nemuritorule, ai sfărâmat cursele diavolului, Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, lauda apostolilor și bucuria

mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o ființă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Cu sabia întristării mă rănesc văzându-Te pe Cruce pe Tine, Cel ce ai întărit pământul pe ape și ai întins cerul ca pe un cort; că Te văd pe Tine gol, junghiat și răstignit și voiesc mai degrabă să mor, Preaiubite. Înfricoșează-te pământule și te cutremură, grăia cea Preacurată, lacrimând.

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Cel ce ai răbdat pentru mine pironirea pe Cruce, primește lauda mea cea cu priveghere, Hristoase Dumnezeule, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni.

Cel ce stăpânești puterile cele fără de trup și știi lenevirea sufletului meu, cu Crucea Ta mântuiește-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, văzând pe Fiul tău spânzurat pe Cruce, ca o maică plângând, măreai înfricoșătoarea Lui smerire, Stăpână neispită de nuntă.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Mai luminat decât focul și mai lucrător decât văpaia ai arătat

lemnul Crucii Tale, Hristoase, arzând păcatele oamenilor și luminând inimile celor ce laudă răstignirea Ta cea de voie, Hristoase Dumnezeu, slavă Ție!

Cel ce ai primit pentru noi răstignirea de voie, iartă pe vrăjmașii cei ce nu Te știu pe Tine Dumnezeu adevărat și ne mântuiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Când Te-ai pironit de voie și Te-ai înălțat pe Crucea Ta, Născătoarea de Dumnezeu, stând de față, grăia: Doamne, Doamne! nici unei femei nu i s-a întâmplat durerea mea; din minuni, Dumnezeu Te știu pe Tine; dar, iată, Te văd mort, spânzurat pe lemn. Ci scoală-Te a treia zi, precum ai zis, ca, bucurându-mă, să strig Ție: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

După catisma a treia, sedelnele:

A Crucii:

Cel ce ai vindecat osândirea lui Adam cu lemnul Crucii, vindecă zdrobirile inimilor noastre și ne mântuiește pe noi.

A mucenicilor:

Sfinților, rugați-vă ca să ni se dea nouă iertare de greșelile noastre și să ne izbăvim de răutățile ce ne așteaptă și de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Zămislit-ai fără de sămânță în pântecul tău, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, pe Cel ce

L-ai văzut spânzurat pe Cruce. Deci, roagă-L neîncetat pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOAANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Lui Dumnezeu Celui ce a ajutat lui Moise în Egipt de a «scos pe Israel și a scufundat pe «Faraon în Marea Roșie, cântare de biruință să-I cântăm, «că S-a preaslăvit».

Înălțându-Se Hristos pe Cruce, a atras către Sine pe toți credincioșii și a doborât pe vrăjmașul cel ce doborâse pe toți.

Șuvoi de viață mi-ai izvorât mie, Iisuse, din coasta cea purtătoare de viață și, omorât fiind, ai omorât pe vrăjmașul, Stăpâne.

Ale mucenicilor:

Purtătorilor de chinuri, rugăciune stăruitoare aduceți pentru noi lui Hristos, ca să ne mântuim toți de înfricoșătoarea judecată.

Smerindu-vă voi pentru Hristos, pe vrăjmașul care se trufea l-ați doborât, înțelepților mucenici, cu dumnezeiescul har.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Cel ce a răsărit din tine, din bunătatea cea nemăsurată, văzându-L pe Cruce, Stăpână, te-ai tânguit, slăvindu-L pe Dânsul.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Celui ce a sfărâmat...

Ca pe cea mai plăcută dintre cântări, o cântare bineplăcută lui Dumnezeu îți aducem drept mulțumire ție, Curată: Bucură-te!, că în locul întristării ne-ai dăruit nouă bucurie.

Darul milei tale și puterea acoperământului tău, Fecioară prealăudată, nu le vom tăcea; ci propovăduim acum, că ne-ai izbăvit pe noi din cumplite primejdii.

Din multe feluri de ispite și de primejdii izbăvind-ne cu rugăciunile tale cele de Maică, Prealăudată, cu glasuri de mulțumire cântăm ție cu căldură cântare de biruință.

Cu virtuțile ca și cu niște ciucuri de aur fiind împodobită, Preacurată, și cu darurile Duhului, ca o mireasă a Tatălui, înfrumusețată cu adevărat te-ai arătat, Maică a lui Dumnezeu.

Canonul Crucii**Cântarea a 3-a:****Irmosul:**

Întăritu-s-a în credință Biserica lui Hristos, pentru că «neîncetat cu laude strigă cântând: Sfânt ești, Doamne, și pe «Tine Te laudă duhul meu».

Cel ce ești după ființă fără de patimă, cum rabzi patimă? Cel ce mi-ai însuflat viață, cum mori pe lemn? Mare este mila Ta și îndelungată răbdarea Ta.

Pe Cruce între tâlhari ai fost înălțat pe nedrept, Cuvântule, și ai îndreptat pe cel ce prin credință Te-a cunoscut Ziditor a toată făptura, Care ai pătimit de voie.

Ale mucenicilor:

Crestările trupului, tăierea mâinilor, a picioarelor și a tuturor mădurelor răbdând, purtătorilor de chinuri mucenici, mărirea ați dobândit, rugându-vă pentru noi.

Prin chinurile cele covârșitoare, dumnezeiește strălucindu-vă, mărirea cea covârșitoare acum o moșteniți, înțelepților, totdeauna rugându-vă să se mântuiască sufletele noastre.

A Crucii și a Născătoarei:

Dezlegare de datoriile noastre dă-ne, Preacurată Fecioară, cu rugăciunile tale cele de Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeu-Cuvântul, Cel ce S-a făcut om și pe Cruce S-a răstignit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Cea ce ai întărit cerurile...

Pe mărirea dumnezeieștii bucurii, ca pe ceea ce ne dăruiește nouă înțelepciunea, cu glasuri de mulțumire și cu dreaptă credință să o întâmpinăm, grăindu-i ei: Bucură-te!, ca unei ocrotitoare a noastră.

Cei ce ne-am izbăvit prin tine de primejdii și prin tine am câștigat bucurie, Maică nenuntită,

ca pe o dătătoare bună și apărătoare mărită, toți te lăudăm.

Având ca bogăție rugăciunea ta cea dumnezeiască pentru izbăvirea de greșeli și de primejdii, Maică a lui Hristos Dumnezeu, ca pe o pricinuitoare a bună-tăților, toți te lăudăm cu credință și cu glasuri de mulțumire.

Izvorule al bucuriei celei fără de moarte, izvorăști valurile de bucurie ale tămăduirilor pentru cei ce sunt în primejdii, și pe toți îi izbăvești, Curată, ca o veșnică dătătoare de bunătați de la Dumnezeu.

Canonul Crucii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am glasul Tău și m-am temut, înțeles-am lucrurile «Tale și m-am spăimântat, «Doamne».

Ca un strugure preafrumos Te-ai înălțat pe Cruce, Stăpâne, must de veselie izvorând, Iubitorule de oameni.

Patimile cele cu multă durere ale oamenilor le-ai încetat, Cuvântule, primind patimi de bunăvoie în trupul Tău, Stăpâne.

Ale mucenicilor:

Răbdătorii de chinuri au rănit pe luptătorul în timp ce erau răniți; și s-au arătat doctori ai patimilor noastre.

Luptatu-s-au purtătorii de chinuri împotriva prigonitorilor și,

biruindu-i, au fost încununăți cu cununi de biruință.

A Crucii și a Născătoarei:

Născut-ai, Fecioară, fără de sămânță, pe Cuvântul, Cel ce din bunătate a nimicit stricăciunea pe Cruce.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Acoperit-au cerurile...

Cei ce ne-am izbăvit din primejdii prin mijlocirile tale, Fecioară, bucurându-ne îți aducem această cântare vrednică: Bucură-te, Curată!

Ridicat-au asupra noastră multe primejdii păcatele patimilor; dar dumnezeiescul tău acoperământ ne-a izbăvit pe noi, Preacurată.

Cântare de mulțumire, prin mâinile sufletului, îți aducem ție, Fecioară, săltând cu dumnezeieștile cântări, că ne-am izbăvit din multe necazuri.

Fericiți sunt cu adevărat cei ce te cinstesc pe tine, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, că prin tine de păcat și de necaz ne-am izbăvit.

Canonul Crucii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeu, pentru că luminești și «poruncile Tale s-au făcut vindecări robilor Tăi, Iubitorule de oameni».

Înălțându-Te cu trupul pe lemn, Stăpâne, toată zidirea ai tras-o din prăpăstiile cele cumplite ale necunoștinței, la cunoștința Ta, Iubitorule de oameni.

La locul Căpățânii a cerut soborul cel fără de lege să fii răstignit, Iisuse, Cel ce ai zdrobit capul cel pierzător al șarpelui.

Ale mucenicilor:

Opriți-ați valurile păgânătății, mucenici ai lui Hristos, cu sângeurile voastre cele dumnezeiești, și întru acestea pe tiranul Faraon l-ați înecat.

Cu unghii de fier fiind sfâșiați fără de milă, pătimitorilor, ați rupt cu muștrările inimile cele ce cugetau deșertăciuni și biruitori v-ați făcut.

A Crucii și a Născătoarei:

Sfînțit-a Dumnezeu pântecul tău, Sfântă Curată, sălășluindu-Se într-însul; și, pe Cruce înălțându-Se, zidirea cu Sine împreună a înălțat-o.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Risipind noaptea...

Pe Cel ce a ridicat păcatul credincioșilor L-ai născut, Fecioară, și din primejdii și din dureri lumea s-a mântuit. Pentru aceasta, și noi, cei ce ne-am izbăvit din necaz, strigăm Ție: Bucură-te!

Noi cei cuprinși de multe feluri de ispite și deznădăjduiți de mahnire, de necaz și de cumplită strâmtoare, pe tine, Prea-

curată Stăpână, nădejde de îmbucurare te-am câștigat.

Ca o păzitoare a mântuirii credincioșilor și a robilor tăi, Curată, izgonești primejdiile și îi păzești nevătămați; pentru aceasta, noi, părtașii bunătăților tale celor multe, cu cântări îți mulțumim.

Mulțumim ție, Preacurată Stăpână, că prin tine ne-am izbăvit din multe păcate, din neputințe, din dureri și din cumplite primejdii, ceea ce ești nădejdea cea tare a credincioșilor tăi robi.

Canonul Crucii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Ionă din pântecul iadului striga: Scoate din stricăciune «viața mea. Iar noi strigăm Ție: «Atotputernice Mântuitorule, «miluiește-ne pe noi».

Firea oamenilor, care boala, arătându-Te pentru îndurarea milei, Doctorule al celor bolnavi, cu Crucea și cu patima Ta ai vindecat-o.

Prin lemnul pomului de demult Adam a fost osândit, iar acum, prin lemnul Crucii, s-a îndreptat, luând intrarea în rai și îndulcirea desfătării.

Lăudămu-Te pe Tine, Cel ce Te-ai înălțat cu trupul pe Cruce; slăvimu-Te pe Tine, Cel ce ai fost încununat cu spini și cu slavă ai încununat pe oameni, Preabunule Împărate.

Ale mucenicilor:

Lepădând acum pătimitorii pierzătoarea vătămare a nebulniei idolești și având parte de chinuri și murind, cu Hristos împărățesc.

Nici prigoana, nici foamea, nici golătatea, nici primejdiile, nici moartea, pe dumnezeieștii răbdători de chinuri nicidecum nu i-au despărțit de iubirea pentru Hristos.

A Crucii și a Născătoarei:

În imne ai slăvit pe Cel ce S-a întrupat din tine, și te-ai tânguit, văzându-L ridicat pe Cruce, Maică-Fecioară curată și cu totul fără prihană.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Limbile îngerești nu pot povădui laudele tale, Preacurată Fecioară; iar noi acum, ca niște robi, împrumutând cuvântul lui Gavriil, strigăm ție: Bucură-te!

Întru adâncul mâhnirii și al strâmtorării căzând prin păcatele noastre, prin tine, Curată Născătoare de Dumnezeu, am scăpat din nevoia primejdiilor.

Preacurată, pe toată lumea ai făcut-o îndatorată să-ți mulțumească, să mărească și să laude cu dreaptă credință darul tău, că prin tine scăpăm de primejdii și de necazuri.

În noapte și în zi, și la arătare și într-ascuns, toți alergăm la aju-

torul tău, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, și cu evlavie te cinstim.

Canonul Crucii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cuptorul cel ce ardea cu foc de demult, tinerii l-au arătat izvorător de rouă, laudând «pe Unul Dumnezeu și zicând: «Cel preaînălțat, Dumnezeul «părinților și preaslăvit».

Ca să ușurezi greutatea fărădelegilor mele, în mijlocul celor fără de lege ai fost spânzurat pe Cruce, Preabunule Iisuse, Dumnezeule al părinților, Cel preaînălțat și cu totul bun.

Cu sulița Ți s-a împuns dumnezeiasca Ta coastă și alunearea coastei ai îndreptat-o, Mântuitorule; iar sabiei celei de văpaie pururea îi poruncești să-mi dea mie intrare în rai.

Ale mucenicilor:

Stele întemeiate pe înălțimea Bisericii făcându-se sfinții, zidirea o luminează cu strălucirea luptelor și cu bucuria vindecărilor.

Cartea celor vii de-a pururea poartă scriși într-însa pe mucenicii Domnului, cei ce cu osârdie au păzit îndreptările cele scrise ale lui Dumnezeu și prea vajnic au pățimit.

A Crucii și a Născătoarei:

Preasfânta, pe Cuvântul cel Preasfânt, Care a răsărit dintr-însa și

sfințește pe oameni, văzându-L ridicat pe Cruce, se tânguia.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: De tinerii cei din cuptor...

Bucură-te!, cu mulțumire strigăm ție, Maică a lui Dumnezeu, că, din toată greutatea, cu adevărat prin tine ne-am izbăvit și, cu un glas strigând, întru bucurie și veselie pe tine te mărim.

Poposit-am seara întru plângere multă din năpădirea relelor; dar, rugându-ne acoperământului tău cel cu cuviință dumnezeiască, Fecioară, am aflat bucurie și slobozire din tot necazul.

Ca o dumnezeiască scăpare câștigând toți la Dumnezeu acoperământul tău, întru ispite, în prigoane și în păcate, la tine cădem și prin tine dobândim izbăvire, Curată.

Cu gura și cu duhul pururea vestim darul mijlocirii tale, că printr-însul scăpăm noi, robii tăi, de ispite, de tiranie, de necazul cel greu și de patimi.

Canonul Crucii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Împăratul slavei, Cel Unul fără de început, pe Care Îl «binecuvintează puterile cerurilor și de Care se cutremură cele îngurilor, preoți laudați-L,

«popoare preaînălțați-L întru «toți vecii».

Mort m-a făcut gustarea din poporul cunoștinței; iar Tu, Hristoase al meu, omorât fiind pe lemnul Crucii, m-ai înviat și m-ai luminat să-Ți cânt: Preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Adunarea cea călcătoare de lege cu spini Te-a încununat pe Tine, Împărate, care ai dezrădăcinat spinul călcării de poruncă a lui Adam cel întâi-zidit și Te-a înălțat pe Cruce pe Tine, Cel ce pe toți i-ai tras din adâncul înșelăciunii.

Pe Tine, Cel ce ai întins cerurile cu înțelepciune, pe lemn Te întinde soborul celor nerecunoscători, pe Cel ce vindeci păcatele noastre cu patima Ta, Mântuitorule, și ne-ai potolit durerile noastre cu durerile cele din piroane.

A mucenicilor:

Moaștele mucenicilor dau bună mireasmă de minuni celor ce vin cu inimă neîndoită, mirosul cel greu al patimilor îl alungă pururea și tuturor dăruiesc sănătate în chip dumnezeiesc.

A Crucii și a Născătoarei:

Cetele sfinților roagă pe Stăpânul, Cel ce a ieșit din pântecul tău, Fecioară, Care a arătat acestora pe Cruce calea patimirii, și cu cântări te laudă, Curată, ca pe împărăteasa tuturor.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Pe Dumnezeu, Cel ce e slăvit...

Cei ce ne-am izbăvit din viforul păcatului, al patimilor și al ispitelor, prin rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, cu glas de mulțumire strigăm ție: Bucură-te!, ca unii care prin tine, ceea ce ești bună, ne-am mutat de la întristare la bucurie.

Întru durerea primejdiilor nu ne-ai trecut cu vederea pe noi, cei ce am strigat către tine, ceea ce ești bună, ci, ascultând rugăciunea noastră cea săracă, ne-ai izbăvit din mare necaz; pentru aceasta, cu credință lăudăm mijlocirea ta, Preacurată.

Pricina păcatelor și a greșelilor a ridicat acum asupra noastră necazuri de primejdii, de patimi și încercări grele de la oameni; dar, cu dumnezeieștile tale rugăciuni, Născătoare de Dumnezeu, în chip minunat am scăpat de vrăjmași.

Îndurările Tale, Hristoase, Dătătorule de bine, neîncetat se revarsă peste toți cu adevărat, prin rugăciunile celeia ce te-a născut pe Tine; că prin aceasta dobândim mila Ta noi, creștinii, milostive Mântuitorule.

Canonul Crucii**Cântarea a 9-a:****Irmosul:**

Prealăudată, cea mai înaltă decât cerurile, care fără să-«mânță ai zămislit pe Cuvântul «cel fără de început, și ai născut

«oamenilor pe Dumnezeu întrupat, pe tine, toți credincioșii cu «cântări pururea te mărim».

Când Te-a văzut înălțat pe Cruce pe Tine, Împărate al tuturor, soarele s-a întunecat și catapeteasma, frumusețea templului, s-a rupt, Iisuse Atotputernice.

Străpuns-au cei fără de lege mâinile și picioarele Tale, coasta cea purtătoare de viață au împuns-o cu sulița și cu oțet și cu fiere Te-au adăpat, Milostive, pe Tine, Cel ce ești dulceața tuturor și Dumnezeul nostru.

Ale mucenicilor:

Sfărâmat-au cursele urzitorului de răutate, fiind zdrobiți cu toate felurile de chinuri și purtători de cununi făcându-se prin biruință, vitejii pătimitori se fericesc.

Sfînțit-au răbdătorii de chinuri tot pământul prin îngroparea moaștelor și, amestecându-se cu focul și printr-însul făcându-se în chip tainic arderi de tot, au curmat urâte jertfe idolești.

A Crucii și a Născătoarei:

Iubitoare de bine, cea mai sfințită decât heruvimii, care ai născut cu trup pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a înălțat cu trupul pe Cruce de voie, pe Acela roagă-L cu osârdie pentru toți.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Zămislirea nașterii...

După vrednicie grăim ție, Fecioară, cu glas de strigare, împreună cu îngerul Gavriil:

Bucură-te!, că, prin rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, ne-am izbăvit de multe feluri de încercări.

Bucurie, desfătare și veselie dumnezeiască ni s-au înmulțit nouă de la Dumnezeu; că iată cei ce plângeam cumplit ne bucurăm prin rugăciunile tale, Fecioară neispită de nuntă.

Jertfă de laudă jertfesc ție, Fecioară, și cu limba și cu glasul, cu osârdie aducându-ți cântare de mulțumire, precum m-am făgăduit, izbăvind-mă prin tine în ziua necazului.

Cu dreaptă credință ne bucurăm împreună de dumnezeiasca ta naștere, Preacurată. Bucurie ne-ai izvorât nouă, din necaz și din ispite; pentru aceasta, și noi cu mulțumire ție aducem cântare.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Cel ce ești Stăpân, Iubitorule de oameni, Dătătorule de viață, prin Crucea Ta ai răscumpărat lumea, Doamne, slavă Ție!

Pe Cruce ai fost pironit, Via cea adevărată, și neamurile împreună cu tâlharul au cules raiul. Aceasta este slava Bisericii; aceasta este bogăția creștinilor. Cel ce ai pățimit pentru noi, Doamne, slavă Ție!

A mucenicilor:

Pomenirea sfinților Tăi răbdători de chinuri prăznuind, Te

lăudăm, Hristoase, strigând: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Astăzi se gândește Iuda...

Răstignire și junghiere, ca un făcător de rele ai primit, Îndelung-răbdătorule, ca pe noi cei căzuți prin lemn iarăși să ne înalți pe lemnul Crucii Tale. Dar Fecioara, care Te-a născut, văzându-Te mort, s-a spăimântat și, suspinând, striga: O, nebie nedreaptă! Cum omoară cei fără de lege pe Cel drept!

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Frumos era și bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care mâncând nu mor, ci strig cu tâlharul: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta!

Vrând să vindec durerea lui Adam, pe care a suferit-o prin uneltirea vrăjmașului, Împărate, Te-ai înălțat pe lemn și, pironit fiind, dureri ai răbdat în mâini și în picioare. Pentru aceasta, slăvim îndelungă-răbdarea Ta, Cuvântule.

Între cei fără de lege Te-a răstignit adunarea celor răi, pe Tine, Hristoase, Care singur ești Dătătorul de lege și Mântuitorul, Cel ce ai mântuit neamul omenesc de toată fărădelegea; pentru aceea, Te lăudăm.

A mucenicilor:

Rănilor chinurilor celor multe ca pe niște podoabe frumoase purtându-le dumnezeieștii pătimitori, au fost cunoscuți ca podoabă luminată a Bisericii, rugându-se pururea pentru sufletele noastre.

Slavă...

O, Treime sfântă, mântuiește pe robii Tăi cei ce Te laudă; întărește-i cu puterea Crucii; și pe noi, pe toți, îndrumează-ne să ajungem, la cetatea cea de sus și, acolo aflându-ne, să aflăm milă.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Văzându-Te Preacurata Fecioară pe Tine, Hristose, înălțat cu trupul pe lemnul Crucii, neavând nici chip nici frumusețe, cu durere striga: Vai mie, Fiule! Cum Te-au răstignit pe Tine cei fără de lege?

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., **stihiri mucenicești:**

Sfinților mucenici, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat, rugați-vă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Neluând în seamă pe toate cele pământești, sfinților mucenici, și prin divanuri pe Hristos bărbătește propovăduindu-L, răs-

plătiri ați luat de la Dânsul pentru chinuri. Ci, ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați-L pe Dânsul, ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm la voi.

Prealăudaților mucenici, oile cele duhovnicești, arderi de tot cuvântătoare, jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; cu îngerii v-ați făcut părtași, cu care împreună rugați pe Mântuitorul și Dumnezeul nostru, rugămu-vă pe voi, să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Stihiri ale Mântuitorului:

Podobie: Nu vom mai fi opriți...

Mântuitorule, când vei veni să judeci toată lumea, să nu mă rușinezi pe mine, cel ce am făcut fapte de rușine.

Fără de număr Ți-am greșit și pedepse fără de număr aștept. Dumnezeul meu, milostivește-Te și mă mântuiește.

A morților:

Odihnește în curțile Tale, Stăpâne, pe cei ce au adormit întru credință, și de împărăția Ta învrednicește-i.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Maică te-ai cunoscut mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, dar ai rămas fecioară, mai presus de cuvânt și de cuget. Și minunea nașterii tale a o tâlcui nu poate limba, că neobișnuită

fiind zămislirea, Curată, ne-cuprins de minte este chipul nașterii. Că unde vrea Dumnezeu se biruiește rânduiala firii. Pentru aceasta, pe tine știindu-te toți Maică a lui Dumnezeu, ne rugăm ție cu osârdie: Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAV NĂ

Stihira mucenicească:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, lauda apostolilor și bucuria mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o ființă.

Ale morților:

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

După chipul și asemănarea Ta zidind din început pe om, l-ai așezat în rai, să stăpânească făpturile Tale; dar, fiind înșelat prin pizma diavolului, s-a împărtășit din mâncare, făcându-se călcător al poruncilor Tale. Pentru aceea, l-ai osândit pe el să se întoarcă iarăși în pământ, din care a fost luat, Doamne, și să-și ceară odihnă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Odihnește, Mântuitorul nostru, Dătătorule de viață, pe frații noștri care s-au mutat din cele trecătoare, care strigă: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Munte sfânt și dumnezeiesc te-a văzut Daniil, iar înțeleptul Isaia, Maică a lui Dumnezeu te-a vestit pe tine, Curată, care în

pântecele tău ai încăput pe Dumnezeu, Cel ce a zidit pe Adam; de a Căruî întrupare heruvimii s-au cutremurat și, cu neîncetate glasuri întreit sfinte, Îl laudă și-L slăvesc. Pe Acesta roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne mucenicești:

Mucenicii Tăi, Doamne, au biruit pe vrăjmașul și înșelăciunea idolilor au nimicit-o, întrarmându-se cu puterea Crucii. Pentru aceasta, și împreună cu îngerii laudându-Te, strigă cântare de biruință, slăvindu-Te pe Tine, Hristose. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă mila cea mare.

Sfinții Tăi, Doamne, nevoindu-se pe pământ, au doborât pe vrăjmașul și rătăcirea idolilor au nimicit-o. Pentru aceasta, au și luat cununi de la Tine Stăpâne, Iubitorule de oameni și milostive Dumnezeule, Cel ce dăruiești lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești vistieria învierii noastre, pe cei ce nădăjduiesc spre tine, Prealăudată, scoate-i din groapă și din adâncul greșelilor. Că tu pe cei vinovați de păcat i-ai izbăvit, născând mântuirea tu, Curată, care mai înainte de naștere ai fost fecioară

și în naștere fecioară, și după naștere tot fecioară ai rămas.

După catisma a doua, sedelnele:

A mucenicilor:

Sfinților, rugați-vă ca să ni se dea nouă iertare de greșelile noastre, și să scăpăm de răutățile care ne așteaptă și de moartea cea amară, rugămu-vă.

A morților:

Moartea Ta, Doamne, morților viață a înflorit; că iadul l-ai prădat, scoțând la lumină pe cei ce ședeau în întuneric. Pentru aceea, Dătătorule de viață, ca pe Dumnezeu Te rugăm: Pe cei ce i-ai luat de la noi cu dreptii odihnește-i, ca să afle la judecată mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Cel neîncăput în ceruri! Bucură-te, Fecioară, propovăduirea proorocilor, din care a strălucit Emanuel! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul tuturor sfinților

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmos:

Lui Dumnezeu, Cel ce a ajutat lui Moise în Egipt, de a scos «pe Israel, Aceluia singur să-I «cântăm, că S-a preaslăvit».

Cetele neamăgiților mucenici toată înșelăciunea luptătorului

biruind-o, înaintea feței Ziditorului saltă, bucurându-se.

Ierarhii lui Hristos și toți cuvioșii nevoindu-se, s-au învrednicit de desfătarea cea veșnică în har.

Păzește-ne, Hristoase, de toată urgia, pentru rugăciunile proorocilor și ale cuvioșilor și ale sfințelor femei și mântuiește sufletele noastre.

A morților:

Cuvântule, Cel ce m-ai zidit din pământ și mi-ai poruncit să mă întorc iarăși în pământ, odihnește pe cei ce întru credință i-ai mutat.

A Născătoarei:

Preasfântă, care ai născut pe Cuvântul lui Dumnezeu cel Preasfânt, sfințește pe toți cei ce cu credință te măresc.

Canonul morților:

Irmos: Cu voia Ta, Doamne...

Podoabă înfrumusețată cu chipurile virtuților și dumnezeiască ofrandă, cu feluritele frumuseți, strălucind prin dumnezeiești semne, mucenicilor, v-ați adus lui Hristos-Dumnezeu.

Învrednicește, Doamne, pe robii Tăi ce mutați, să câștige strălucirea luminii celei neapropiate și în trei luminători, de unde au fugit durerea, întristarea și suspinarea, mult-Milostive.

Cel ce ești Viața cea ipostatică, Hristoase, Dătătorule de viață, firea cea osândită cu omorârea

ai ridicat-o. Pentru aceea, ca un singur milostiv, pe cei mutați la Tine cu credință, odihnește-i.

A Născătoarei:

Îndreptat-ai căderea strămoașei, Preasfântă, născând pe Domnul-Cuvântul, Cel care a înviat-o pe dânsa, și celor din morminte viață le-a însuflat prin puterea Dumnezeirii.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cei ce de noapte mânecăm spre slăvirea și lauda Ta, «Cuvântule, lăudăm neîncetat «chipul crucii Tale, pe care ai «dat-o nouă armă de ajutor».

Zdrobiți fiind cu pietre și aruncați în gropi, ați zdrobit toată puterea celui înșelător și ați rămas neatinși cu mintea, sfinților.

Cu strălucirea dumnezeieștilor învățături și cu razele faptelor bune, înțelepților ierarhi, pe credincioși luminându-i, toată negura eresurilor ați risipit-o.

Cuvioșii Tăi, Cuvântule, omorâți fiind pentru lume, viața cea mai presus de lume o moștenesc cu adevărat. Pentru aceștia, Hristoase, miluiește-ne pe toți.

A morților:

Pentru cei ce s-au mutat întru credință și nădejde, să ne rugăm toți Bunului Stăpân, ca să-i miluiască pe dânsii în ceasul judecății.

A Născătoarei:

Nepărăsind sânurile părintești, Cuvântul S-a arătat ca un prunc ținut în brațele tale, Preacurată, început luând din tine Cel fără de început.

Canonul morților

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu cuvântul Tău cel «atotputernic, Mântuitorule «Doamne, și cu Duhul cel atotat-lucrător și dumnezeiesc toată «puterea lor, întărește-mă pe «piatra cea neclintită a mărtu-«risirii Tale».

Vitejească și statornică răbdare au arătat bărbătește cetele mucenicilor, că lovirea bățăilor au suferit și rănilor chinurilor au răbdut, năzuind spre slava și frumusețea Ta cea nestricată, Mântuitorule.

Primește, Milostive, sufletele celor adormiți întru nădejdea vieții Tale celei veșnice și înăuntrul, în sânurile cele dorite și dumnezeiești, ale dumnezeiescului Avraam, numără-i să sălășluiască împreună cu Lazăr și cu aleșii Tăi, Milostive.

Cel ce Te-ai pogorât din cer ca să mântuiești neamul omenesc, Milostive Mântuitorule, pe cei ce s-au mutat cu dreaptă credință învrednicește-i a se desfăta de netrupeasca lumină și de

dumnezeiasca Ta slavă și bucurie, prin milostivirea Ta.

A Născătoarei:

Legile firii au fost întru tine, Curată, care ai zămislit pe Cuvântul cel neînțeleș de minte; și s-a dat nouă legea dumnezeiască, prin care se dă iertare de greșeli tuturor celor deznădăjduiți, prin darul bunătății dumnezeiești.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Venirea Ta cea în trup Hristoase, încredințând-o proorocul Avacum, striga: Slavă «puterii Tale, Doamne!».

Întărindu-se cu dragostea cea către Domnul, mucenicii au slăbănogit puterea vrăjmașului; pentru aceea, se fericesc.

Ca niște oi și miei ai Păstorului și Mielului, fericiților ierarhi, ați fost întâi-stătători ai turmei celei cuvântătoare, prin dumnezeiescul har.

Ca niște stele mult luminoase, cu strălucirile faptelor bune ați luminat turma credincioșilor, cuvioșilor părinți ai noștri.

Ceata femeilor celor virtuozose și adunarea sfinților prooroci au câștigat cereștile bunătăți.

A Născătoarei:

Prealăudată, roagă pe Dumnezeu pe Care L-ai născut, ca să se mântuiască turma ta de toate felurile de ispite și de necazuri.

Canonul morților

Irmos: Cel ce din sânurile Tatălui...

Durerile pătimirilor cu răbdare suferindu-le mucenicii, cu cununile dreptății Tale, Hristoase, au fost încununăți și au slăvit puterea Ta.

De slava Ta cea mai presus de fire, Hristoase, învrednicește pe cei mutați cu credință, când vei veni întru slava Ta, împreună cu îngerii Tăi, ca un îndurat și mult-Milostiv.

De raza cea în trei Luminători și de strălucirea Dumnezeirii celei una învrednicește, Bunule, să se îndulcească toți cei mai înainte adormiți, care Te slăvesc pe Tine, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Hristos, Cel care n-a părăsit sânurile părintești, în sânurile feciorești S-a sălășluit și a mântuit din moarte pe cei ce te fericesc pe tine, Maica lui Dumnezeu, Una prealăudată.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule, «pentru că luminezi și poruncile Tale s-au făcut vindecări robilor Tăi, Iubitorule de oameni».

Rănilor trupului nu le-ai luat în seamă, vitejilor pătimitori, și vindecați rănilor și patimile tuturor celor ce aleargă la voi.

Luat-ați puterea de a lega și a dezlega pe pământ, ierarhi ai lui Hristos; pentru aceea, sarcinile răutăților noastre dezlegați-le pururea.

Cu minte curată unindu-se cu Dumnezeu cetele pustnicilor, ale proorocilor, ale dreptilor și ale femeilor, dănuiesc dănuire neîncetat.

A morților:

Hristoase, Cel ce ești Unul mult-Milostiv, pe cei ce cu credință s-au mutat din viață, fă-i locuitori ai raiului, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Ceea ce te-ai arătat cămară nestricată a lui Dumnezeu, Preasfântă Fecioară, pe Acela roagă-L să mă facă locuitor al cămării de nuntă celei cerești.

Canonul morților

Irmos: Doamne Dumnezeul meu...

Cu omorâre purtătoare de viață, țesută cu chinurile, îmbrăcându-vă luminat, prealăudaților mucenici, dumnezeiasca odihnă cereți sufletelor celor mai înainte adormiți.

Cel ce reversi milostivire din vistieriile cele nesecate, binevoiește, Mântuitorule, ca sufletele pe care le-ai mutat să se sălășluiască împreună cu cei întâi-născuți ai Tăi în locașurile cele nestricăcioase.

Binevoiește, Hristoase, ca robii Tăi care au lepădat greutatea, și acum de legături s-au dezlegat

și s-au mutat la viața cea de sus, să se desfăteze întru strălucirile sfinților Tăi, Mântuitorule.

A Născătoarei:

Stăpână, Maica lui Dumnezeu, roagă-te să mi se dea dezlegare de păcatele mele și iertare de greșeli, Preacurată, ceea ce ai născut lumii Viața cea ipostatică.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Ionă din pântecul chitului striga: Scoate din stricăciune «viața mea. Iar noi strigăm Ție: «Atotputernice Mântuitorule, «miluiește-ne pe noi».

Doborât-ați semețiile vrăjmașului, înălțându-vă prin pătimire către Dumnezeu, prealăudaților ostași, și v-ați făcut locuitori ai cerurilor.

Ierarhii lui Hristos cei adevărați, izgonind iarna eresurilor, la primăvara adevărului au strămutat mulțimea celor binecredincioși.

Cu puterea Ta, Hristoase, îndreptându-se mulțimile cuvioșilor, ale proorocilor și ale sfințelor femei, de lumina Ta cea neapusă se îndulcesc.

A morților:

Mutat-ai pe robii Tăi, Milostive, din acestea trecătoare; deci, învrednicește-i pe ei să se împărtășească de veșnica Ta bucurie și de viața cea adevărată.

A Născătoarei:

Sfînțește pe robii tăi, Preasfântă Fecioară, care ai născut cu trup pe Cuvântul cel Preasfânt, pe care cu sfințenie Îl laudă toată suflarea.

Canonul morților:**Irmosul:**

Înotând în valul grijilor lummești, înecat fiind de păcatele «cele înotătoare împreună cu «mine și la fiara cea pierzătoare «de suflet fiind aruncat, ca Ionă «strig Ție, Hristoase: Scoate-mă «din adâncul cel purtător de «moarte».

Ceata mucenicilor răbdând cu tărie cumplitele dureri cele prea greu de suferit, au moștenit desfătările cele fără de dureri și fără de chinuri, primind cununile dreptății, din dreapta cea purtătoare de viață (de două ori).

Împreună cu dreptii, acolo unde sunt cetele îngerilor și unde sunt strălucirile sfinților și îndulcirea vieții celei veșnice, rânduiește, Bunule, pe robii Tăi cei adormiți mai înainte, ca un Dumnezeu nemuritor.

A Născătoarei:

Cel ce cu dumnezeiasca voie și cu puterea cea ziditoare toate le-a înființat din cele ce n-au fost, a ieșit din pântecul tău, Preacurată, și pe cei ce erau în întunericul morții, ca un Dumnezeu din stricăciune i-a smuls.

Canonul tuturor sfinților**Cântarea a 7-a:****Irmosul:**

Dumnezeul părinților și al nostru, bine ești cuvântat în «veci».

Cu șiroaiele sângiurilor, răbdătorii de chinuri văpaia păgânătății au stins-o.

Pe ierarhii care au fost luminătorii lumii, îi lăudăm.

Cu laude să fie cinstit sfântul sobor al proorocilor și al cuviosilor.

A morților:

Mântuiește de gheenă, Hristoase milostive, pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat.

A Născătoarei:

Pe Născătoarea de Dumnezeu, ca pe ceea ce este mai cinstită decât îngerii, cu cântări o lăudăm.

Canonul morților**Irmos: Tinerii în cuptor...**

Cetele mucenicilor purtând cununi, în chip nevăzut înconjoară cu strălucire pe Împăratul Hristos, împreună cu corurile îngerilor, strigând: Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Milostive, cel ce ai putere peste moarte și peste viață, învrednicește de desfătarea cea dumnezeiască pe robii Tăi, cei ce întru credință mai înainte au adormit. Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Cel ce ai strălucit cu lumina, sălășluiește în corturile cele veșnice sufletele cele ce revarsă lumină nematerialnică, pe care Însuți le-ai mutat. Bindecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

A Născătoarei:

Hristos, Cel ce mai-nainte fără de mamă din Tatăl, iar acum fără de tată S-a născut din tine, Fecioară, în chip de negrăit, pentru noi oamenii de voie a sărăcit. Bindecuvântat este Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Urmând tinerilor celor din cuptor, care au primit roua «Duhului, cu credință strigăm: «Bindecuvințați toate lucrurile «Domnului pe Domnul».

Capiștile idolești le-ați surpat, prealăudaților purtători de chinuri, și v-ați zidit pe voi locașuri ale Duhului, săvârșind bărbătește alergarea.

Arătat-v-ați ca niște crini bine-mirositori, ierarhilor, sufletele credincioșilor veselindu-le prin cunoștințele drepte credințe. Pentru aceea, după vrednicie vă ferim.

Trecători fiind, cuvioșilor, în tot pământul, ca niște prooroci ai lui Dumnezeu v-ați făcut, năzuind la moștenirea cea de sus și la slava cea pururea fiitoare.

A morților:

Cuvântule, Cel ce ești Domn al celor vii și al celor morți, pe robii Tăi cei adormiți întru credință, numără-i cu cetele tuturor celor mântuiți, ca Un singur iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Adunarea tuturor femeilor, care a căutat pe Domnul prin nevoițe și prin chinuri, se roagă neîncetat feței tale celei dumnezeiești, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul morților

Irmos: Pe unul Împăratul slavei...

Năzuind spre slava cea cerească, slava pământească au nesocotit-o mucenicii, care sunt martori ai venirii lui Hristos, cu dreaptă credință laudându-L pe El ca pe un Împărat, întru toți vecii.

Cel ce ai stricat casa cea pământească a celor ce s-au mutat întru nădejde la viață, dăruiește-le sălășluire cerească, odihnindu-i pe dâșii în locașurile dreptilor, întru toți vecii.

Cel ce dăruiești odihnă celor morți ca un Dumnezeu Care ai izvorul vieții, Tu pe cei mai înainte adormiți adapă-i din pârâul desfătării, ca un singur bun, întru toți vecii.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, primind în pântecelul tău în chip de negrăit Lumina cea neapropiată, pe cei din

întunericul lumii i-ai luminat, ca să slăvească cu dreaptă credință pe Hristos, Cel ce a ieșit din tine în chip de negrăit.

Canonul tuturor sfinților:

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe ceea ce este mai presus de fire Maică și după fire fecioară, pe cea singură între «femei binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, cu cântări «de taină credincioșii o mărim».

Pentru rugăciunile prea sfinților mucenici, ale proorocilor și ale dreptilor celor ce din veac bine au viețuit, miluiește Hristoase, sufletele noastre.

Ca niște slujitori ai Stăpânului, sfințiți săvârșitori ai tainelor arătându-vă, v-ați însoțit cu slujitorii cei cerești, cu care împreună aduceți rugăciuni pentru noi.

Împreună cu femeile cele ce cu fericire au săvârșit alergarea, să cinstim sfintele cete ale pustnicilor, ca prin sfințirile acestora să dobândim împlinirea cererii.

A morților:

De slava de care s-au învrednicit toate cetele sfinților, învrednicește, Hristoase, să se învrednicească și cei mutați, care Ți-au slujit Ție cu dreaptă credință.

A Născătoarei:

Iubitor de păcate fiind, mă cutremur de înfricoșătoarea judecată a Celui ce S-a născut

din tine, Curată, la care păzește-mă neosândit, ca o bună.

Canonul morților

Irmosul:

Maică a lui Dumnezeu și Fecioară care să nască și după naștere să rămână tot fecioară, nu lucru al firii, ci al pogorării lui Dumnezeu este. Pentru aceea pe tine, Curată, ca pe singura care te-ai învrednicit de minuni dumnezeiești, pururea te mărim.

Cu strălucire luminează lumea vitejii mucenici, stâlpii credinței, turnurile cele de nebiruit ale Bisericii și zidurile cele apărătoare ale drepte credințe. Pe aceștia, după vrednicie, cu dreaptă credință îi ferim.

Mântuiește de focul gheenei, Stăpâne, pe cei ce s-au mutat de la noi, cel ce ai rupt cu sulița coastei Tale zapisul păcatelor lor, ca un singur iubitor de oameni, și de strălucirea sfinților învrednicește-i.

Ca un bun din fire și iubitor de oameni, ca un milostiv și îndurător, ca Cel ce ești vistieria cea nesecată a vieții celei fără de moarte, Mântuitorule, pe cei mai înainte adormiți întru credință învrednicește-i de desfătarea ta cea necuprinsă de minte.

A Născătoarei:

Umbrele Legii și preînchipuirile de mai dinainte, prin nașterea ta au trecut, pentru că plinirea

Legii și a Proorocilor Hristos a fost, pe Care în cele două firi lăudându-L, pe tine, Curată, pururea Fecioară te ferim.

LA LAUDE

Stihiri mucenicești:

În mijlocul taberei celor fără de lege bucurându-se purtătorii de chinuri, strigau: Doamne, slavă Ție!

Luminători ai lumii s-au arătat prealăudații răbdători de chinuri, strigând lui Hristos: Doamne, slavă Ție!

O suflare având și spre un singur lucru năzuind răbdătorii de chinuri mucenici, o cale a vieții aflând, râvnind unul altuia, ca sfârșit, moartea cea pentru Hristos. O! minune: ca pe niște vistierii primind chinurile mai înainte unul către altul grăiau: Chiar de nu vom muri acum, dar tot va să murim, și vom sluji firii din naștere. Să facem nevoia dărnicie, lucrul cel de obște, ca al fiecăruia să-l socotim, cu moartea viață să cumpărăm. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Prăznuind pomenirea sfinților Tăi răbdători de chinuri, Te lăudăm, Hristoase, strigând: Doamne, slavă Ție!

A morților:

În latura dreptilor Tăi, Milostive, rânduiește pe cei ce întru credință s-au mutat din acestea vremelnice la Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Roagă-te, Fecioară, împreună cu apostolii și cu mucenicii, ca cei mutați să afle, la judecată, mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale morților

Facere a lui Teofan.

Podobie: Defăimând toate...

Omorât ai fost văzut pe Cruce, Unule nemuritorule, și ai fost pus în mormânt ca un mort, mântuind pe oameni din omorâre și din stricăciune și din moarte. Dar, ca Cel ce ești noian nesecat al milostivirii și izvor al bunătății, odihnește sufletele robilor Tăi care s-au mutat de la noi.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Cu podoaba cea nestricăcioasă, cu dulceața frumuseții Tale și cu razele dumnezeieștii Tale lumini, învrednicește pe cei ce s-au mutat la Tine, Bunule, să strălucească întru revărsarea de lumină cea fără de materie a arătării Tale de lumină, dănuind împreună cu îngerii împrejurul Tău, Stăpâne și Împărate al slavei și Doamne.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Ca Unul care ai încuviințată mărime de daruri necheltuită, ca o vistierie neîmpuștinată a bunătății celei bogate, sălășluiește, ca un Dumnezeu, pe cei ce s-au mutat la Tine, în latura aleșilor Tăi, în loc de odihnă, în casa

slavei Tale, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Născut-ai pe împlinirea Legii, pe Mântuitorul Care S-a făcut trup; că nu s-a făcut celor mai dinainte îndreptare prin Lege, ci, răstignindu-Se, Hristos ne-a îndreptat acum. Deci, te rugăm, ca una care ai îndrăzneală, roagă pe Fiul tău cel milostiv, Fecioară, să odihnească sufletele celor ce s-au mutat cu dreapta credință de la noi.

SÂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor

Frumos era și bun la mâncare rodul ce m-a omorât. Hristos este pomul vieții, din care, mâncând, nu mor, ci strig cu tâlharul: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Prealăudaților mucenici, săvârșind nevoința cea bună și credința păzind-o, cununile nestricăciunii de la Dumnezeu ați primit, și de slava Lui v-ați învrednicit, locuitori împreună cu îngerii făcându-vă.

Adunările sfinților slujitori și ale cuvioșilor și ale proorocilor, și sfințita ceată a cuvioaselor femei să o cinstim; că în corțurile celor întâi-născuți viețuiesc acum între bucurie, și locuiesc împreună cu cetele celor fără de trup.

A morților:

Cuvântule al lui Dumnezeu, rânduiește în locașurile dreptilor pe cei ce i-ai mutat de la noi, trecându-le lor păcatele cele sufletești, pe care întru știință și întru neștiință le-au făcut pe pământ, pentru mila Ta cea mare.

Slavă...

O, Treime sfântă! Robii Tăi cei muritori la Tine aleargă, cerând ca să se mântuiască de văpaia cea înfricoșătoare și ca să câștige bunătățile sfintei Tale slave, în ziua judecății.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Sălășluitu-S-a în pântecul tău, Preasfântă Curată, raza Tatălui, și pe cei ce erau doborâți prin uneltirea cea prea rea a vrăjmașului și căzuți întru stricăciune iarăși i-a înnoit.

CÂNTĂRILE ÎNVIERII PE GLASUL AL OPTULEA

SLUJBA DE DUMINICĂ

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., **se pun 4 stihiri: cele 3 stihiri ale Învierii, de la Vecernia Mare, cântând pe cea dintâi de două ori.**

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Cântare de seară și slujbă cuvântătoare...

Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi...

Bucură-te, Sioane sfinte...

(Caută la Vecernia Mare).

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cum te vom ferici pe tine, Născătoare de Dumnezeu? Cum vom lăuda taina cea necuprinsă de minte a nașterii tale, ceea ce ești preabinecuvântată? Că Făcătorul veacurilor și Ziditorul firii noastre, făcându-I-se

milă de chipul Său, S-a micșorat pe Sine Însuși întru deșertarea cea neasemănată. Cel ce este în sâmurile cele nematerialnice ale Tatălui în pântecel tău, Curată, S-a sălășluit și trup fără schimbare S-a făcut din tine, ceea ce nu știi de nuntă, rămânând ceea ce a fost cu firea, adică Dumnezeu. Pentru aceasta, ne închinăm Lui, Cel ce este desăvârșit, Dumnezeu și om desăvârșit, Același întru amândouă chipurile; pentru că amândouă firile sunt într-Însul cu adevărat și toate însușirile Lui cele firești îndoite le propovăduim, după cele două firi, cinstind două lucrări și două

voințe. Că, fiind de o ființă cu Dumnezeu și Tatăl, de la Sine Însuși voiește și lucrează, ca un Dumnezeu; și, fiind de o ființă și cu noi, de la Sine Însuși voiește și lucrează ca un om. Pe Acela roagă-L, Curată preafericită, să mântuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihira Învierii:

Suitu-Te-ai pe Cruce, Iisuse... **(Caută la Vecernia Mare).**

Apoi stihirile Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Stih: Pomeni-voi numele Tău în tot neamul și neamul.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu preacinstită, bucură-te, izvorul cel ce izvorăști credincioșilor viață; bucură-te, Stăpâna tuturor și Doamna făpturii, ceea ce ești binecuvântată; bucură-te, cea prea fără de prihană și preaslăvită; bucură-te, Preacurată, bucură-te, cămară, bucură-te, locaș dumnezeiesc, bucură-te, Curată, bucură-te, Maică-Fecioară, bucură-te, mi-reasă a lui Dumnezeu!

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părintelui tău.

Bucură-te, Preacurată Maica lui Dumnezeu, bucură-te, nădejdea credincioșilor; bucură-te, curățirea lumii, bucură-te, ceea ce izbăvești pe robii tăi de tot necazul, bucură-te, mângâierea oamenilor, cea purtătoare de

viață; bucură-te, sprijinirea, bucură-te, turn de întărire a celor ce te cheamă pe tine, bucură-te, dumnezeiesc locaș al lui Dumnezeu și munte sfânt!

Stih: Feței Tale se vor pleca mai-marii poporului.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, bucură-te, ceea ce ești singura nădejde și sprijinire a oamenilor, bucură-te, scăpare, bucură-te, sfeșnic al Luminii celei veșnice, bucură-te, făclia cea luminoasă, bucură-te, cămară sfințită, bucură-te, raiule, bucură-te, locaș dumnezeiesc; bucură-te, izvorule, care izvorăști apa ce aleargă la tine!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Cel ce nu L-au încăput cerurile, L-a încăput pântecul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cu nestrâmtorare și ai rămas curată, în chip de negrait nestrucându-ți-se deloc fecioria; pentru că tu singură ai fost între femei și maică și fecioară; și tu singură, Preacurată, ai alăptat pe Fiul cel Dătător de viață, și în brațele tale ai purtat pe Ochiul cel neadormit; dar n-a lipsit din sânul Tatălui, precum și mai înainte a fost mai înainte de veci. Ci sus cu totul Dumnezeu împreună cu îngerii, și jos cu totul din tine împreună cu oamenii, și pretutindenea netălcuit. Pe Acela roagă-L, Stăpână preasfântă, să mântuiască pe cei

ce te mărturisesc cu dreaptă credință pe tine Născătoare de Dumnezeu curată.

SĂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., stihirile Învierii:

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Cântare de seară și slujbă Cuvântătoare aducem Ție, Hristoase, că ai binevoit a ne milui pe noi prin Înviere.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi de la fața Ta, ci binevoiește a ne milui pe noi prin Înviere.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Bucură-te Sioane sfinte, maică a Bisericilor, locașul lui Dumnezeu; că tu ai primit întâi iertarea păcatelor prin Înviere.

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Fie urechile Tale luând aminte la glasul rugăciunii mele.

Cuvântul, Cel născut din Dumnezeu-Tatăl mai înainte de veci, și în anii mai din urmă Același, din cea neispită de nuntă întrupându-Se, de voie răstignire de moarte a răbdat și pe omul cel omorât de demult l-a mântuit prin Învierea Sa.

Stih: De Te vei uita la fărâdelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Învierea Ta cea din morți o slăvim, Hristoase, prin care ai

liberat neamul lui Adam din robia iadului, și ai dăruit lumii, ca un Dumnezeu, viață veșnică și mare milă.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Slavă Ție, Hristoase Mântuito-rule, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Cel ce Te-ai răstignit pe Cruce, și ai înviat din mormânt a treia zi.

Stih: Din straja dimineții și până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel în Domnul.

Pe Tine Te slăvim, Doamne, pe Cel ce pentru noi de voie Crucea ai răbdat, și Ție ne închinăm, Atotputernice Mântuito-rule. Nu ne lepăda pe noi de la fața Ta, ci ne auzi și ne mântuiește pe noi prin învierea Ta, Iubitorule de oameni.

Slavă..., **a sfântului din minei (dacă este);**
Și acum..., **a Născătoarei (Dogmatica):**

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ S-a arătat și cu oamenii a viețuit; că, din Fecioară curată trup luând și dintr-însa ieșind cu adăogirea firii omenești: un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în fețe. Pentru aceasta, propovăduindu-L pe Dânsul Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit cu adevărat, mărturisim pe Hristos, Dumnezeul nostru. Pe Care roagă-L, Maică nenuntită, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Învierii:

Suitu-Te-ai pe Cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorât din cer; venit-ai la moarte, Viața cea fără de moarte; către cei din întuneric, Lumina cea adevărată; către cei căzuți, Învierea tuturor. Cel ce ești luminarea și Mântuitorul nostru, slavă Ție!

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Pe Hristos, Cel ce a înviat din morți, să-L slăvim, că, suflet și trup luând, prin patimă pe unul de altul a despărțit. Preacuratul suflet, adică, pogorându-se în iad, pe care l-a și prădat; dar în groapă n-a văzut stricăciune sfântul trup al Mântuitorului sufletelor noastre.

Stih: Pentru că a întărit lumea care nu se va clinti.

Cu psalmi și cu cântări slăvim, Hristoase, Învierea Ta cea din morți, prin care ne-ai slobozit pe noi din tirania iadului; și, ca un Dumnezeu, ne-ai dăruit viață veșnică și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

O, Stăpânul tuturor, Cel ne-cuprins, Făcătorule al cerului și al pământului, prin Cruce pătimind, mie nepățimire mi-ai izvorât. Și, îngropare primind, și înviind întru slavă, împreună ai înviat pe Adam, cu mâna cea preaputernică. Slavă sculării

Tale celei de a treia zi, prin care ne-ai dăruit nouă viață veșnică și curățire de păcate, ca un singur Îndurat.

Slavă..., a sfântului zilei, din minei (dacă este) Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului cel Preaînalt, rugăciunile robilor tăi primește-le, ceea ce ești cu totul fără prihană, care tuturor dăruiești curățire de greșeli. Primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Troparul Învierii:

Dintru înălțime te-ai pogorât, Milostive, îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi; Cel ce ești viața și învierea noastră, Doamne, slavă Ție!

Al Născătoarei:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară și răstignire ai răbdat, Bunule; Care cu moartea pe moarte ai prădat și învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive; primește pe Născătoarea de Dumnezeu, care Te-a născut pe Tine și care se roagă pentru noi, și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

DUMINICĂ, LA MIEZONOPTICĂ**CANONUL SFINTEI TREIMI****Cântarea I:****Irmos:** Pe Faraon cel ce se purta...

La Împăratul cel în trei lumi-nători și povățuitorul și purtătorul de grijă a toate, și Care singur este din fire bun și are o slavă a Dumnezeirii, la Dumnezeu cel singur stăpânitor cădem, cântarea cea întreit-sfântă cântând.

Spusele cele dumnezeiești și proorociile cel de demult, cu taină aflându-le noi lămurit, slăvim o fire a lui Dumnezeu stăpânitoare pururea fiitoare, împreună fără de început, în trei fețe: în Tatăl și în Fiul și în Duhul, ziditoare și atotputernică.

Slavă...

Știutor tainic al celor sfinte fiind Avraam, în chip sfințit de demult a primit, bucurându-se, pe Făcătorul tuturor, pe Dumnezeu și Domnul în trei ipostasuri, dar o singură stăpânire a celor trei ipostasuri a cunoscut.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Fără ispită de nuntă L-ai născut, Preacurată, pe Hristos, Care pentru noi a luat fire ca și a noastră, rămânând neschimbat după amândouă. Pe Acela roagă-L neîncetat să-mi dăruiască izbăvire de păcate și de ispite.

Cântarea a 3-a:**Irmos:** Cel ce ai întărit cerul...

Pe Tine, Dumnezeul cel neapropiat și Împăratul slavei, «pe scaun înalt Te-a văzut Isaia,

«și de heruvimi și de serafimi «fiind slăvit cu cântări neîn-cetate, Unul în trei ipostasuri.

Cinstim pe Cuvântul, singurul născut din Tatăl ca din minte, și pe Duhul cel purces în chip de negrăit, prin cugetări potrivite și prin învățături din Scriptură înțelegând pe Dumnezeu cel Unul în trei străluciri.

Slavă...

Tatăl, Cel ce este nenăscut și a născut fără împuținare pe strălucirea ființei Sale, pe Fiul, Lumină din Lumină, prin purcedere a dat Lumină de o ființă, pe Duhul cel atoatelucrător și deopotrivă de slăvit.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Arătatu-te-ai, Fecioară-Maică Marie, locaș curat al lui Hristos, Cel ce a înființat toate prin atotputernicie și cu toată înțelepciunea le-a pus în rânduială și le poartă; pe Care milostiv fă-L mie, cu rugăciunile tale cele de maică.

SEDEALNA:**Podobie:** Porunca cea cu taină...

Puterile săvârșitoarei Începătorii celei în trei Sori și cinstite le laudăm acum credincioșii; un semn pe toate le-a alcătuit: pe cetele îngerești cele de sus și pe ierarhiile bisericilor celor de jos, ca să strige: Sfânt, sfânt, sfânt ești, Preabunule Dumnezeule, slavă și laudă puterii Tale!

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, aceeași podobie:**

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel neschimbat, inima mea ce se schimbă pururea spre păcat prin ațâțările celui viclean și prin trândăvire, întărește-o, ceea ce ești bună, cu rugăciunile tale cele de Maică, ca și eu cu mulțumire să strig ție, Născătoare de Dumnezeu Marie: Miluiește turma ta, pe care ai agonisit-o, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Tu ești întărirea mea, Doamne...

Răsăritul Dumnezeirii arătându-Se celor din întune-
«ric, toată noaptea cea nelumi-
«nată a patimilor a risipit-o și pe
«Soarele dreptății L-a răsărit, cel
«Unul după fire, dar întreit stră-
«lucitor după fețe; pe Care Îl lău-
«dăm pururea și-L slăvim.

Pe Cel lăudat de gurile serafimilor, cu buze de țărână Îl slăvim Domn al slavei, Unul după fire și întreit după ipostasuri, strigând: O, Împărate a toate, robilor Tăi dăruiește-le iertare de greșelile de tot felul.

Slavă...

Treime cinstită și Începătorie dumnezeiască, Ceea ce ești cuprinzătoare a toate cele ce sunt, nevăzută, prea îndurată, milostivă, iubitoare de oameni, să nu mă uiți pe mine robul Tău de tot, nici să desfaci așezământul pe care l-ai pus robilor Tăi, pentru mila Ta cea negrăită.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Aflându-te frumoasă numai pe tine, Preacurată, din veac pe frumusețea lui Iacob, Cuvântul cel mai înainte fără de început S-a sălășluit întru tine, Fecioară, din bunătate, și a înnoit firea omenească; pe Care roagă-L neîncetat să mă păzească de tot necazul.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Trei Fețe împreună pururea fiitoare slăvim, dar un Domn, pe Tine, Fire dumnezeiască, despărțindu-Te fără împărțire, și, unindu-Te fără amestecare, cu credință strigăm: Treime Sfântă, Începătorie dumnezeiască, izbăvește pe robii Tăi din necaz.

Tânguiescu-mă amarnic pentru neputința cugetului meu, cum, nevrând, sufăr schimbarea cea cu adevărat fără voie. Pentru aceasta, strig: Treime Sfântă începătoare de viață, așază-mă pe temelia cea statornică a faptelor bune.

Slavă...

Pe mine cel îngreuiat de dormitarea păcatului și împins spre somnul morții, milostivește-Te și mă ridică, Treime Sfântă, ca o iubitoare de oameni preabună și atotmilostivă, dumnezeiască Începătorie.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Maică-Fecioară, cu totul fără prihană, de Dumnezeu cu da-

ruri dăruită, cu ale tale rugăciuni milostiv fă-L mie pe Fiul și Dumnezeuul tău și Domnul și izbăvește degrab de patimi și de greșeli pe robul tău.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Urmând căpeteniilor de cete ale minților celor cerești, pe Tine, Treime singură stăpânitoare a toate și mai presus de ființă, cu cântări întreit-sfinte Te slăvim, prin gurile noastre cele de tină.

Tie, Dumnezeuului cel în trei ipostasuri, Care după chipul Tău l-ai zidit pe om, și pe toate cu înțelepciune le-ai înființat din cele ce n-au fost, mă închin și pe Tine Te cinstesc, Te laud și Te slăvesc.

Slavă...

Dumnezeule atotțiitorule și Minte fără de hotar, Stăpâne, Cel ce ești în trei Luminători, sălășluiește-Te întru mine, pentru mila Ta cea negrăită, și mă luminează și mă înțelepțește, ca un milostiv.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Arătatu-te-ai, Preacurată, locaș al lui Dumnezeu cel neîncăput; arată-mă și pe mine locaș al harului Său cel dumnezeiesc, cu rugăciunile tale, Stăpână preasfântă, și mă păzește nevătămat.

SEDEALNA:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Tată fără de început, Fiu împreună fără de început și Duh

dumnezeiesc cu adevărat mărturisim credincioșii, fără amestecare, fără prefacere și fără schimbare, Treime Una, sfântă și de o ființă, strigând cu îngerii: Sfânt ești, Părinte și Fiule împreună cu Duhul Cel Preasfânt și cinstit, miluiește pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Stăpâne.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei, aceeași podobie:**

Mulțumim ție pururea, Născătoare de Dumnezeu, și te mărim, Curată, și ne închinăm, lăudând nașterea ta, ceea ce ești cu daruri dăruită, strigând neîncetat: Izbăvește-ne pe noi, Fecioară preamilostivă, ca o bună, și ne smulge de la diavoli și de la darea de seamă cea înfricoșătoare, în ceasul încercării, ca să nu fim rușinați robii tăi.

Cântarea a 7-a:

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu...

Cu înțelepciunea Ta cea negrăită și cu noianul bunătații, arată-mă miluit în dar pe mine robul Tău, și acum ca și de demult, Dumnezeule, Treime și Unime, și mă izbăvește de ne-caz, de păcate și de patimi (de două ori).

Slavă...

Mintea cea nenăscută Tatăl, și Cuvântul cel născut dintr-Însul, și Duhule cel dumnezeiesc, Care ești purces în chip neînțeleles de minte, Dumnezeule Unule stăpânitorule și în trei Luminători,

Ție cânt: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Omorâtu-m-am, Preacurată, bând otrava păcatului, și alerg cu credință la tine, care ai născut pe Începătorul vieții; cu rugăciunile tale înviază-mă pe mine, robul tău, și mă izbăvește de ispite și de patimi, ceea ce ești singură curată.

Cântarea a 8-a:

Irmos: De șapte ori cuptorul...

Cel ce ești Lumină neapusă, Cîntreit strălucitoare și în trei Luminători, și singură începătoare, singură stăpânitoare, Cea cu totul una, Dumnezeu necuprins de minte și Domn singur stăpânitor, luminează acum inima mea cea întunecată și încețoșată și o arată strălucitoare și de lumină purtătoare, ca să Te laud și să Te slăvesc întru toți vecii.

Cu preasfințite aripi, serafimii cei dumnezeiești își acoperă fețele și picioarele cu bună sfială, neputând răbda strălucirea frumuseții Tale celei necuprinse, Treime Preasfântă, Ceea ce ești Stăpânie făcătoare de bine și dumnezeiește începătoare. Dar și noi îndrăznim a Te lăuda pe Tine și a Te slăvi cu credință în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Domnească Stăpânie, fără de început, atotputernică și întru tot bună, începătoare a săvâr-

șirii, de bine lucrătoare, nețăr-murită, pricină nepricinuită, veșnic făcătoare, de grijă purtătoare și păstrătoare a tuturor, Unime după ființă și Treime după fețe, Te slăvesc, Dumnezeu meu, cu credință în veci.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Răsărit-a pe pământ Soarele cel neînserat, prin nașterea cea feciorească din tine, Preacurată Stăpână, și pe oameni i-a mântuit de întunericul idolesc cel în-negurat. Pentru aceasta, și acum, pe mine mai ales cu razele dumnezeieștii Lui stăpânii mă luminează și mă păzește pe mine, robul tău.

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și prea-înălțându-L întru toți vecii.

Irmosul:

De șapte ori a ars tiranul hal-deilor nebunește cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceștia mântuiți printr-o putere mai mare, a strigat: Pe Făcătorul și Mântuitorul tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare prea-înălțați-L întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta Cerul, și marginile pământu-«lui s-au minunat, că Dumnezeu «S-a arătat oamenilor în trup și «pântecele tău s-a făcut mai «încăpător decât cerurile; pen-«tru aceasta, începătoriile cete-«lor îngerești și omenești te

«măresc pe tine Născătoare de
«Dumnezeu».

Pe Tine, Împărăteasa a toate și
atotlucrătoare, Fire mai presus
de începătorie, mai presus de
timp, începătoare de viață, mi-
lostivă, iubitoare de oameni,
bună, Treime începătoare a Uni-
mii, acum slăvindu-Te, cerem
iertare de greșeli, pace lumii și
unitate Bisericii (de două ori).

Slavă...

Domnie cea Una și cu trei Stră-
luciri, Stăpânie dumnezeiască
una și în trei Luminători, pri-
mește pe cei ce Te laudă cu bună-
cuvință și-i izbăvește de greșeli,
de ispite și de greutate, degrab
dăruind Bisericii, cu iubire de
oameni, pacea și unirea.

Și acum..., **a Născătoare:**

În pânțele fecioresc sălășluin-
du-Te, Hristoase, Mântuitorul
meu, Te-ai arătat lumii Tale cu
chip dumnezeiesc și omenesc,
neschimbat, neamestecat cu
adevărat, și ai făgăduit să fii tot-
deauna cu robii Tăi, în chip
vădit. Pentru aceasta, cu rugă-
ciunile celeia ce Te-a născut,
dăruiește pace turmei Tale.

DUMINICĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Învierii:

Înviat-ai din morți, Viața tu-
turor, și înger luminat fe-
meilor striga: Părăsiți lacrimile:
Apostolilor binevestiți, strigați
lăudând, că a înviat Hristos-

Domnul, Care a binevoit a mân-
tui, ca un Dumnezeu, neamul
omenesc.

Slavă...

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Înviind din mormânt cu ade-
vărat, cuvioaselor femei le-ai
poruncit să propovăduiască
apostolilor sculara, precum
este scris, și, degrab alergând
Petru, a stătut înaintea mor-
mântului și, văzând lumină în
groapă, s-a spăimântat, pentru
că a văzut într-însa giulgiurile
singure zăcând, fără dumneze-
iescul Trup; și, crezând, a stri-
gat: Slavă Ție, Hristoase Dum-
nezeule, că mântuiești pe toți,
Mântuitorul nostru, că Tu ești
raza Tatălui.

Și acum..., **a Născătoare, aceeași podobie:**

Pe ceea ce este ușă cerească și
chivot, munte cu totul sfânt, nor
strălucitor, să o lăudăm; pe
scara cea cerească, raiul cel
cuvântător, mântuirea Evei și
odorul cel mare a toată lumea;
că printr-însa s-a săvârșit mân-
tuirea lumii și iertarea greșelilor
celor de demult. Pentru aceasta,
strigăm către dânsa: Roagă pe
Fiul tău și Dumnezeu să dă-
ruiască iertare de greșeli celor
ce se închină cu credință prea-
sfintei nașterii tale.

După catisma a doua, sedelne ale
Învierii:

Oamenii, Mântuitorule, mor-
mântul Tău l-au pecetluit, și
îngerul piatra de pe ușă a
prăvălit. Femeile Te-au văzut

sculat din morți și acelea au binevestit ucenicilor Tăi în Sion, că ai înviat, Viața tuturor; și s-au dezlegat legăturile morții, Doamne, slavă Ție!

Slavă...

Miresme de îngropare aducând femeile, glas îngeresc din groapă au auzit: Părăsiți lacrimile și în locul întristării bucurie primiți; strigați, cântând, că a înviat Hristos-Domnul, Cel ce a binevoit a mântui, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Și acum..., **a Născătoarei:**

De tine se bucură, ceea ce ești plină de har, toată făptura: soborul îngeresc și neamul omenesc; ceea ce ești Biserică sfințită, rai cuvântător și lauda fecioriei, din care Dumnezeu S-a întrupat și prunc S-a făcut Cel ce este mai înainte de veci, Dumnezeul nostru. Că mitrasul tău scaun l-a făcut și pânțele tale mai încăpător decât cerurile l-a lucrat. De tine se bucură toată făptura, ceea ce ești plină de har, mărire ție!

După: Fericiți cei fără prihană... **și Binecuvântările Învierii:**

I P A C O I

Stând mironosițele înaintea mormântului Dătătorului de viață, pe Stăpânul cel fără de moarte Îl căutau între cei morți; și, primind de la înger bunele vestiri de bucurie, apostolilor au vestit că a înviat Hristos-Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE

Antifonul 1

Din tinerețile mele vrăjmașul mă ispitește și cu desfătări mă aprinde; dar eu, nădăjduind în Tine, Doamne, îl biruiesc pe el.

Cei ce urăsc Sionul să se facă, mai înainte de a fi smulși, ca o iarbă; că va tăia Hristos grumajii lor, cu tăiere de chinuri.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt viază toate, Lumină din Lumină, Dumnezeu mare; împreună cu Tatăl Îl lăudăm pe El și cu Cuvântul.

Antifonul 2

Inima mea cu frica Ta să se acopere, cu gândul smerindu-se, ca, nu cumva înălțându-se, să cadă de la Tine, cu totul Îndurate.

Cel ce are nădejde în Domnul nu se va înfricoșa atunci când va judeca toate, cu foc și cu osândă.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt tot ce este dumnezeiesc vede și mai înainte grăiește; face minuni preaînalte, pe Unul Dumnezeu în Treime cântând; că, deși este în trei străluciri, o singură stăpânie este Dumnezeirea.

Antifonul 3

Strigat-am către Tine, Doamne, ia aminte, pleacă urechea Ta spre mine, cel ce strig, și mă curățește mai înainte de a mă ridica din cele de aici.

Tot cel ce se duce la maica sa, pământul, iarăși se va alcătui,

ca să ia chinuri sau daruri, pentru cele ce a făcut în viață.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfânt este cunoștința de Dumnezeu, Unimea cea întreit sfântă; că fără de început este Tatăl, din Care S-a născut Fiul fără de ani și Duhul de un chip și de un scaun, din Tatăl împreună a strălucit.

Antifonul 4

Iată, acum: ce este mai bun sau ce este mai frumos decât să locuiască frații împreună? Că întru aceasta a făgăduit Domnul viața de veci.

Cel ce împodobește crinii țarinii, poruncește că de haină nu trebuie să ne îngrijim.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh, ca printr-o singură pricină, toate se țin prin darea de pace; că Dumnezeu este Acesta, cu Tatăl și cu Fiul de o ființă, cu adevărat.

PROCHIMENUL:

Împărăți-va Domnul în veac, Dumnezeul tău, Sioane, în neam și în neam.

Stih: Laudă, suflete al meu, pe Domnul, lăuda-voi pe Domnul în viața mea.

Apoi: Toată suflarea să laude pe Domnul..., **Evanghelia de rând a Învierii;** Învieră lui Hristos văzând... și **Psalmul 50.**

CANOANELE

Canonul Învierii

Cântarea I:

Irmosul:

Pe Faraon cel ce era purtat în carele de război, l-a cufundat tociagul lui Moise, cel ce a

«făcut minuni de demult, lovind «în chipul Crucii și despărțind «marea. Și pe Israel cel fugărit, «care mergea pe picioare, l-a «mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu».

Cum nu ne vom mira de Dumnezeirea lui Hristos cea atotputernică, de aceea care din patimi izvorăște tuturor credincioșilor nepătimire și nestricăciune, iar din coasta cea sfântă țâșnește izvor de nemurire și viață veșnică din groapă.

Cât de împodobit s-a arătat acum îngerul femeilor! căci, purtând strălucite semne ale fireștii curățenii celei fără de materie, dar cu chipul vestind strălucirea învierii, striga: A înviat Domnul!

A Născătoarei:

Lucruri minunate s-au grăit despre tine în neamurile neamurilor, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu Cuvântul în pânțece, dar ai rămas curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Pentru aceasta, toți te cinstim pe tine, care după Dumnezeu ești ocrotirea noastră.

Canonul Crucii și Învierii:

Irmos: Apa trecând-o...

Deschisu-s-au porțile durerii și s-au spăimântat portarii iadului, văzând întru cele mai de desubt pe Cel ce este întru înălțime, mai presus de firea tuturor.

Spăimântatu-s-au cetele îngerești, văzând așezată pe scaunul cel părintesc firea omenească cea căzută, care era închisă întru cele mai de desubt ale pământului.

A Născătoarei:

Cetele îngerești și omenești te laudă neîncetat, Maică nenunțită, că pe Ziditorul lor, ca pe un prunc, în brațele tale L-ai purtat.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Să cântăm Domnului...

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, care pe Cuvântul cel veșnic și mai presus de Dumnezeire, mai presus de fire întrupat, L-ai născut, pe tine te laudăm.

Pe Tine, Hristoase, strugurele cel purtător de viață, care izvorăști dulceața mântuirii a toată lumea, Te-a născut Fecioara.

Neamul lui Adam fiind ridicat la fericirea cea mai presus de minte prin tine, Născătoare de Dumnezeu, după vrednicie te laudă.

Canonul Învierii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu priceperea și ai «întemeiat pământul peste ape, «întărește-mă pe piatra poruncilor Tale, Hristoase; că nu este «Sfânt afară de Tine, Unule «Iubitorule de oameni».

Pe Adam cel osândit prin gustarea păcatului, mântuitoarea pa-

timă a trupului Tău l-a îndreptat, Hristoase; că Însuși Te-ai arătat nebiruit de încercarea morții, Cel ce ești fără de păcat.

Dumnezeul meu Iisus a strălucit celor ce ședeau în întuneric și în umbra morții lumina învierii; și, cu Dumnezeirea Sa, legând pe cel tare, a răpit vasele lui.

A Născătoarei:

Mai înaltă decât heruvimii și serafimii te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu; că tu singură ai primit pe Dumnezeu Cel neîncăput, în pântecele tău, ceea ce ești fără prihană. Pentru aceasta, pe tine toți credincioșii cu laude te fericiți pururea.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Nesupunându-mă odinioară poruncii Celui ce m-a făcut cu adevărat, Tu, Doamne, m-ai înstrăinat; dar luând chipul meu și învățându-mă ascultarea, de Tine Însuși m-ai apropiat, prin răstignire.

Cel ce prin înțelepciune pe toate mai înainte le-ai cunoscut, Doamne, și cu priceperea Ta, ai alcătuit pe cele de desubt, n-ai socotit lucru nevrednic, prin pogorârea Ta, Cuvântule al lui Dumnezeu, să înviezi pe cel după chipul Tău.

A Născătoarei:

Doamne, sălășluindu-Te în Fecioară trupestă, Te-ai arătat oamenilor precum se cuvenea să Te vadă. Pe aceasta ai și arătat-o

cu adevărat Născătoare de Dumnezeu și ajutătoare a credincioșilor, Unule Iubitorule de oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Tu ești întărirea...

Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, îndepărtând năvălirile strâmtorărilor cele cumplite.

Tu te-ai făcut îndreptare a strămoșei Eva, născând pe Începătorul vieții lumii, Născătoare de Dumnezeu.

Încinge-mă cu putere, Preacurată, care cu adevărat ai născut cu trup pe Dumnezeu, pe puterea cea ipostatică a Tatălui.

Canonul Învierii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Tu ești tăria mea, Doamne, Tu, și puterea mea, Tu, Dumnezeu, zeul meu, Tu, bucuria mea, Cel «ce n-ai părăsit sânurile părin-
«tești și a noastră sărăcie ai cer-
«cetă-o. Pentru aceasta, cu
«proorocul Avacum strig către
«Tine: Slavă puterii Tale, Iubi-
«torule de oameni».

Pe mine, cel ce eram vrăjmaș, Tu m-ai iubit foarte, Tu, prin deșertare minunată, Te-ai pogorât pe pământ, Milostive Mântuitorule, nelepădându-Te de defăimarea micimii mele, și, rămânând în înălțimea slavei Tale celei negrăite, m-ai prea-

mărit pe mine, cel mai înainte lipsit de cinstire.

Cine nu se minunează acum, Stăpâne, văzând moartea nimicită prin patimă, prin Cruce stricăciunea fugărită și prin moarte iadul de bogăție golit? Aceasta este lucrarea minunată a puterii Tale celei dumnezeiești, Cel ce Te-ai răstignit, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei:

Tu ești lauda credincioșilor, ceea ce ești nenuntită, tu ocrotitoarea, tu scăparea creștinilor, zid de apărare și liman; că duci rugăciunile către Fiul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, și izbăvești din primejdii pe cei ce cu credință și cu dragoste te mărturisesc pe tine, Curată, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Pironitu-Te-au fiii călcătorilor de Lege pe Cruce, prin care ai mântuit, ca un bun, pe cei ce slăvesc patimile Tale, Iubitorule de oameni.

Înviind din mormânt, înviat-ai împreună cu Tine pe toți morții cei din iad, și ai luminat, ca un milostiv, pe cei ce slăvesc învierea Ta.

A Născătoarei:

Preacurată Marie, roagă pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, să dăruiască robilor tăi iertare de greșeli.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Același irmos:**

Tarină nearată, care ai odrăslit pe Spicul cel făcător de viață, Care dă lumii viață, Născătoare de Dumnezeu, izbăvește pe cei ce te laudă pe tine.

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, pe tine toți cei luminați te cunoaștem, că ai născut pe Soarele dreptății, Pururea Fecioară.

Dăruiește iertarea neștiințelor noastre, ca Cel ce ești fără de păcat, și împacă lumea Ta, Dumnezeule, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Canonul Învierii:**Cântarea a 5-a:****Irmosul:**

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești lumină «neapusă? Că m-a acoperit în-tunericul cel vrăjmaș pe mine, «ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă «și la lumina poruncilor Tale în-dreptează căile mele».

Îngăduit-ai să fii îmbrăcat în veșmânt mohorât, mai înainte de patima Ta, Mântuitorule, fiind batjocorit, acoperind goli-ciunea cea de rușine a celui întâi-zidit, și să fii pironit gol pe Cruce, Hristoase, dezbrăcându-l pe Adam de îmbrăcăminte omorârii.

Înviind Tu, Hristoase, ființa mea cea căzută iarăși ai zidit-o din țărâna morții și ai făcut-o neîmbătrânitoare, arătând-o

iarăși ca pe un chip împărătesc, strălucind cu lumina nestricăciunii.

A Născătoarei:

Îndrăzneală către Fiul tău având, Preacurată, ca o Maică, nu trece cu vederea purtarea de grijă pentru noi cei de un neam, rugămu-ne, că numai pe tine creștinii te punem înainte ispășitoare, Milostivă, către Stăpânul.

Canonul Crucii și Învierii**Irmos:** Luminează-ne pe noi...

Îndrumează-ne pe noi cu puterea Crucii Tale, Hristoase, că printr-aceasta la Tine cădem, și pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Cârmuiește acum, Dumnezeul nostru, viața noastră, a celor ce lăudăm scularea Ta, și dăruiește-ne nouă pacea, Iubitorule de oameni.

Roagă, Preacurată, pe Fiul tău și Dumnezeul nostru, ceea ce ești neispită de nuntă, Marie preacinstită, ca să trimită nouă, credincioșilor, mare milă.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu**Irmos:** Din noapte Te laud...

Potolește viforul cel neastâmpărat al patimilor mele, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Călăuzitorul și Domnul.

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, cetele îngerilor și adunările oamenilor slujesc nașterii tale.

Marie, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești nenuntită, zădărnicește nădejtile vrăjmașilor și veselește pe cei ce te laudă pe tine.

Canonul Învierii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Iartă-mi mie, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, «și Te rog ridică-mă din adâncul «răutăților; căci către Tine am «strigat, auzi-mă, Dumnezeuul «mântuirii mele».

Prin lemnul pomului cu tărie m-a doborât începătorul răutății; dar Tu Însuși, Hristoase, fiind răstignit, mai cu tărie l-ai prăvălit prin Cruce, vădindu-l pe el, iar pe cel căzut înviindu-l.

Ieșind Tu din mormânt, ai miluit Sionul, nou făcându-l în locul celui vechi, ca un milostiv, prin sângele Tău cel dumnezeiesc, și acum împărățește într-însul în veci, Hristoase.

A Născătoarei:

Să ne izbăvim de greșelile cele cumplite, cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești fără de prihană, și să dobândim, Preacurată, dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, Cel întrupat din tine în chip de negrăit.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Rugăciune înalt către Domnul...

Palmele pe Cruce Ți-ai întins, vindecând mâna celui întâizidit cea întinsă fără înfrânare

în Eden; și în locul lemnului celui amar fiere ai gustat, Hristoase; și ai mântuit, ca un puternic, pe cei ce slăvesc patimile Tale.

Moarte a gustat Izbăvitorul, ca să sfărâme osândirea cea de demult și împărăția stricăciunii, și, la cei din iad pogorându-Se, a înviat și a mântuit, ca un puternic, pe cei ce laudă învierea Lui.

A Născătoarei:

Să nu încetezi rugându-te pentru noi Fiului Tău, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că tu ești întărirea credincioșilor, cu nădejdea ta ne întărim și cu dragoste pe tine și pe Cel ce S-a întrupat din tine negrăit, vă preamărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Haină luminoasă...

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Biserică a lui Dumnezeu, chivot, cămară însuflețită și ușă cerească, te vestim noi credincioșii.

Sfărâmător al chipurilor idolești fiind, ca un Dumnezeu, Cel născut al tău, Marie mireasă a lui Dumnezeu, este închinat împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Cuvântul lui Dumnezeu pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te-a arătat oamenilor scară cerească, pentru că prin tine El S-a pogorât la noi.

CONDACUL

Podobie: Ca niște pârgă a firii...

Înviind din mormânt, pe cei morți i-ai ridicat și pe Adam l-ai

înviat; Eva dăntuiește întru învierea Ta, și marginile lumii prăznuiesc întru scularea Ta cea din morți, mult-Milostive.

ICOS

Împărăția iadului prădând și pe cei morți înviindu-i, Îndelung-răbdătorule, pe femeile-mironosițe le-ai întâmpinat, în locul întristării bucurie aducându-le, și apostolilor Tăi le-ai vestit semnele cele de biruință, Mântuitorul meu, Dătătorule de viață, și zidirea ai luminat-o, Iubitorule de oameni. Pentru aceasta, și lumea se bucură întru învierea Ta cea din morți, mult-Milostive.

Canonul Învierii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a rușinat de demult în «Babilon. Pentru aceasta, tinerii «în cuptor, cu picioare sprintene, «ca într-o grădină verde dăntuind, cântau: Binecuvântat este «Dumnezeul părinților noștri».

Deșertarea cea neobișnuită și dumnezeiasca bogăție a sărăciei Tale, Hristoase, i-a spăimântat pe îngeri, văzându-Te pe Tine pironit pe Cruce, ca să mântuiești pe cei ce strigă cu credință: Binecuvântat este Dumnezeu părinților noștri.

Cu pogorârea Ta cea dumnezeiască, de lumină s-au umplut cele de dedesubt și întunericul cel nepătruns de mai înainte, s-a risipit. Pentru aceasta, cei din

veac legați au înviat, strigând: Binecuvântat este Dumnezeu părinților noștri.

A Treimii:

Pe Tine, Cel cu adevărat Domn al tuturor și Tată al Fiului celui Unul-Născut, cu dreaptă credință, teologhisind, Te vestim și pe unul Duhul cel drept știindu-L, Care purcede din Tine, de o ființă și împreună-veșnic.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Mântuire ai săvârșit prin prooroci în mijlocul a toată lumea, Dumnezeule, că, înălțându-Te pe lemn, ai chemat pe toți cei ce strigă cu credință: Binecuvântat ești, Dumnezeu părinților noștri.

Înviind din mormânt ca dintr-un somn, Milostive, pe toți din stricăciune i-ai izbăvit; iar zidirea s-a încredințat prin apostolii care au vestit învierea. Dumnezeu părinților noștri, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Cuvântul cel deopotrivă lucrător, deopotrivă puternic și deopotrivă veșnic cu Cel ce L-a născut, în pântecul Fecioarei cu bunăvoința Tatălui și a Duhului S-a alcătuit. Dumnezeu părinților noștri, binecuvântat ești.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Din pântec fecioresc întrupându-Te, Te-ai arătat spre mântuirea noastră. Pentru aceasta,

știind pe Maica Ta Născătoare de Dumnezeu, cu mulțumire strigăm: Dumnezeul părinților noștri, binecuvântat ești.

Vlăstar din rădăcina lui Iesei ai răsărit, Fecioară preafericită, care înflorești rod de mântuire celor ce strigă cu credință către Fiul tău: Dumnezeul părinților noștri, binecuvântat ești.

De înțelepciune și de putere dumnezeiască umple pe toți, Înțelepciunea ipostatică a Celui Preaînalt, prin Născătoarea de Dumnezeu, pe cei ce-Ți cântă Ție cu credință: Dumnezeul părinților noștri, binecuvântat ești.

Canonul Învierii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

De șapte ori nebunește a încins tiranul haldeilor cuptorul «pentru cinstitorii de Dumnezeu; «dar, văzându-i pe aceștia mân-«tuiți printr-o putere mai mare, a «strigat: Pe Făcătorul și Mântui-«torul tineri binecuvântați-L, «preoți lăudați-L, popoare prea-«înălțați-L întru toți vecii».

Puterea cea mai presus de Dumnezeire a Dumnezeirii lui Iisus, în vremile noastre cu dumnezeiască cuviință a strălucit; că, pentru toți, gustând cu trupul moartea Crucii, a spulberat tăria iadului; pe Care neîncetat tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Cel ce a fost răstignit S-a sculat, cel trufaș a căzut; cel ce era căzut și strivit s-a îndreptat, stricăciunea a fost îndepărtată și nestricăciunea a înflorit, că ce era mort a fost înghițit de viață. Tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L pe Hristos întru toți vecii.

A Treimii:

Pe o Dumnezeire întreit luminătoare, o rază care strălucește din o Fire în trei ipostasuri: pe Părintele, Cel fără de început, și pe Cuvântul, Cel de o ființă cu Tatăl, și pe Duhul, Cel ce împreună împărățește și de o ființă, tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Biruitori tiranului...

Pe Cel ce pe lemnul Crucii mi-a întins mâna mie, celui gol, chemându-mă să mă încălzească cu goliciunea Sa cea cu bun chip, binecuvântați-L toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Pe Cel ce m-a înălțat pe mine cel căzut din iadul cel mai de dedesubt, și cu slava scaunului Celui Înalt al Părintelui m-a cinstit, binecuvântați-L toate lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați pe Dânsul în veci.

A Născătoarei:

Fiecă a lui Adam cel căzut te-ai arătat, Fecioară, dar Maică a lui Dumnezeu Cel ce a înnoit firea mea; pe Care Îl lăudăm

toate lucrurile ca pe Domnul și-L preaînălțăm întru toți vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Săgețile cele amăgitoare și în chipul văpăii, ale protivnicilor, îndreptate asupra noastră, stinge-le, Preacurată, ca să te lăudăm în veci.

Mai presus de fire ai născut, Fecioară, pe Ziditorul și Mântuitorul Dumnezeu, Cuvântul; pentru aceasta, pe tine te lăudăm întru toți vecii.

Pe tine luminătoare și făclie cu raze de aur, Lumina cea neapropiată, Care S-a sălăsluit în tine, Fecioară, te-a arătat întru toți vecii.

Canonul Învierii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul și marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor în trup și pântecul tău s-a făcut «mai încăpător decât cerurile. «Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile cetelor îngerești și omenești te mărim».

Cu firea cea dumnezeiască și fără de început unul fiind, Te-ai îndoit cu luarea trupului, întru Tine Însuți pe acesta luându-l, Cuvântule al lui Dumnezeu; și, pătimind ca un om, ai rămas afară de patimă, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta pe Tine în

două firi, fără despărțire și fără amestecare, Te slăvim.

Pe Dumnezeu L-ai numit Tată, după firea cea dumnezeiască, Tu, Cel ce Te-ai făcut cu firea om, pogorându-Te împreună cu robii, Preaînalte; dar, înviind din mormânt, ai așezat ca Tată al pământenilor după har pe Cel ce este după fire Dumnezeu și Stăpân; cu Care împreună pe Tine toți Te slăvim.

A Născătoarei:

Arătat-te-ai, o, Fecioară, Maică a lui Dumnezeu, născând mai presus de fire cu trup pe Cuvântul cel bun, pe Cel ce din inima Sa Tatăl L-a izvorât mai înainte de toți vecii, ca un bun; pe Care acum Îl și înțelegem mai presus decât trupurile, măcar că S-a îmbrăcat în trup.

Canonul Crucii și Învierii

Irmos: Înfricoșatu-s-a tot auzul...

Pe Tine, Cel ce ești după fire Fiu al lui Dumnezeu, Te știm că Te-ai zămislit în pântecul Maicii celei dumnezeiești, Te-ai făcut om pentru noi, și ai fost spânzurat pe Cruce, pătimind cu firea omenească, dar rămânând fără patimă, ca un Dumnezeu.

Risipitu-s-a întunericul cel apăsător, că din iad a răsărit Soarele dreptății, Hristos, luminând toate marginile pământului și strălucind cu razele Dumnezeirii, om ceresc și Dumnezeu

pământesc; pe Care în două firi
Îl slăvim.

A Născătoarei:

Stăruiește, propășește și împărățește, Fiule al Maicii celei dumnezeiești, și pe cei ce se luptă cu noi, binevoiește a-i supune poporului nostru, celui ce are cu sine ca armă nebiruită Crucea Ta, împreună cu sulița.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Plină de bucurie și de veselie este pomenirea ta, izvorând vindecări celor ce se apropie și celor ce te vestesc cu dreaptă credință, Născătoare de Dumnezeu.

Cu psalmi te laudăm, ceea ce ești cu daruri dăruită, și fără tăcere, strigăm ție: Bucură-te, că tu ai izvorât tuturor bucuria.

Frumos a odrăslit rodul tău, Născătoare de Dumnezeu, pricinitor nu de stricăciune celor ce se împărtășesc, ci de viață, celor ce te măresc pe tine cu credință.

LA LAUDE

Stihiri ale Învierii:

Stih: Ca să facă între dânșii judecată scrisă; slava acesta este a tuturor cuvioșilor Lui.

Doamne, deși ai stat înaintea divanului, de Pilat fiind judecat, dar nu Te-ai depărtat de scaun, cu Tatăl împreună șezând; și, înviind din morți, lumea ai mântuit din robia celui străin, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Stih: Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.

Doamne, deși Te-au pus iudeii, ca pe un mort, în mormânt, dar, ca pe un împărat adormit, străjerii Te străjuiau și, ca pe o vis-tierie a vieții, cu pecete Te-au pecetluit. Dar ai înviat și ai dat nestricăciune sufletelor noastre.

Stih: Lăudați pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Doamne, armă împotriva diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a privi spre puterea ei, că pe morți i-a sculat și moartea a zdrobit-o. Pentru aceasta, ne închinăm îngropării și Învierii Tale.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Îngerul Tău, Doamne, care a vestit Învierea, pe străjeri i-a înfricoșat; dar femeilor le-a strigat, zicând: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Înviat-a, Dumnezeu fiind, și lumii viață a dăruit.

Alte stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în hore, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Pătimit-ai prin Cruce, Cel fără patimă cu Dumnezeirea. Îngro-pare de trei zile ai luat ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului, și, fără de moarte făcându-ne, să ne înviezi, Hristoase Dumnezeule, prin învierea Ta, Iubitorule de oameni.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare.

Închinu-mă, slăvesc și laud, Hristoase, învierea Ta cea din mormânt prin care ne-ai slobozit pe noi din legăturile cele nedezlegate ale iadului și ai dăruit lumii, ca un Dumnezeu, viață veșnică și mare milă.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Mormântul Tău, cel de viață primitor, străjuindu-l călcătorii de lege, cu strajă, l-au pecetluit; dar Tu, ca un Dumnezeu fără de moarte și atotputernic, ai înviat a treia zi.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Mergând Tu la porțile iadului, Doamne, și pe acelea zdrobindu-le, cel prădat așa striga: Cine este Acesta, Care nu este osândit în cele mai de jos ale pământului, ci, chiar ca pe un cort, a stricat temnița morții? Primitu-L-am pe Dânsul ca pe un mort, și mă cutremur ca de un Dumnezeu. Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., **Stihira Evangheliei, care va fi la rând:** Și acum..., Prea binecuvântată ești..., **Doxologia mare, ecteniile și otpustul.**

DUMINICĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pomenește-ne pe noi, Hristoase, Mântuitorul lumii, precum ai

pomenit pe tâlharul pe Cruce; și învrednicește pe toți, Unule îndurate, de împărăția Ta cea cerească.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Ascultă, Adame, și te bucură cu Eva; că cel ce mai înainte pe amândoi v-a lăsat goi și prin înșelăciune v-a luat robi, cu Crucea lui Hristos a fost zdrobit.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Pe lemn pironindu-Te de voie, Mântuitorul nostru, de blestemul pomului pe Adam l-ai mântuit, dându-i din nou, ca un îndurat, chipul cel dintâi și sălășluirea în rai.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Astăzi Hristos a înviat din mormânt, dând tuturor credincioșilor nestricăciune; și bucuria mironosițelor a înnoit-o, după Patimă și după Înviere.

Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Bucurați-vă, înțelepte femei purtătoare de mir, cele ce ați văzut cele dintâi Învierea lui Hristos și ați vestit apostolilor Lui înnoirea a toată lumea.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Prieteni ai lui Hristos arătându-vă, apostolilor, cei ce veți ședea pe scaune împreună cu Dânsul întru slavă, ca niște ucenici ai Lui, rugați-vă ca să stăm și noi cu îndrăzneală înaintea Lui.

Slavă..., **a Treimii:**

Treime fără de început, Ființă nedespărțită, Unime de un scaun, întocmai cinstită cu slava, Fire și Împărăție cea mai presus de începătorie, mântuiește pe cei ce Te laudă cu credință.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, locaș încăpător al lui Dumnezeu; bucură-te, chivotul Legii celei noi; bucură-te, năstrupă aurită, din care s-a dat tuturor Mana cea cerească!

SLUJBA DE LUNI

DUMINICĂ SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri de umilință:

Podobie: O, preaslăvită minune...

O, cum viețuiesc fără de grijă! Cum îmi irosesc în vânt vremea vieții mele, neluînd aminte la păcatele mele cele multe, nici la groaza morții cea înfricoșătoare și la judecata cea nemiltarnică! O, cine mă va izbăvi din focul cel veșnic, dacă Tu, Unule Preabunule Dumnezeuule, nu-mi vei fi milostiv?

Vai mie, ticăloase suflete al meu, cât te vei tângui acolo, aducându-ți aminte de faptele tale, când dreptii vor fi chemați în împărăția cea veșnică, iar tu vei fi osândit în focul cel veșnic, pentru faptele tale! Suspină,

lăcrimează de aici, aleargă către Mântuitorul Hristos, și spală-ți păcatele tale.

Până când îți stă de față vremea acestei vieți, pocăiește-te, suflete al meu, și ostenește-te aici pentru păcatele tale, ca să afli acolo odihnă și să scapi de osânda cea veșnică. Doamne, Doamne, Bunule și Milostivule, învrednicește-mă ca să fiu părtaș în latura celor aleși.

Stihiri ale sfinților îngeri:

Podobie: Doamne, deși ai stătut...

Doamne, cetele celor fără de trup, îndulcindu-se de frumusețea și de nespusa Ta bunătate și din raza cea în trei luminători din belșug luminându-se, neîncetat Te slăvesc pe Tine. Cu ale căror rugăciuni și ocrotiri mântuiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Doamne, Tu ai înființat cetele îngerilor cele pline de armonie cu Cuvântul Tău cel preaputernic și cu Sfântul Tău Duh, dăruindu-le strălucirile prin raze nestrămutate. Cu ale căror rugăciuni și ocrotiri, mântuiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Doamne, pe Tine serafimii Te cântă, și stăpâniile și îngerii, începătoriile, domniile, scaunele și puterile, arhanghelii și heruvimii cei înfricoșători Îți aduc laudă. Cu ale căror rugăciuni și ocrotiri, mântuiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: O, preaslăvită minune...

Bucură-te, ceea ce ești nimicirea diavolilor, bucură-te, fiica lui Adam, care cu adevărat ai înflorit floarea cea neveștejită; bucură-te, lauda robilor tăi, bucură-te, cea cu totul fără prihană, ceea ce ești dezlegarea răutăților, bucură-te, Dar de la Dumnezeu dăruit lumii, bucură-te, Cinstită, izbăvirea celor ce se roagă ție; bucură-te, Stăpână, strălucirea celor ce te măresc pe tine.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Pe Tine, Împăratul și Stăpânul, îngerii neîncetat Te laudă, iar eu cad înaintea Ta ca vameșul, strigând: Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te lăsa acoperit de valurile lumești, ci te trezește strigând către Binefăcătorul tău: Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

A mucenicilor:

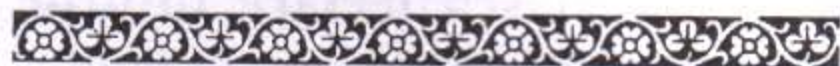
Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și acum mijlociți să se mântuiască sufletele noastre din cursele vrăjmașului, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: O, preaslăvită minune...

Bucură-te, cămară însuflețită, porumbiță cuvântătoare, bucură-te, cetate a Ziditorului tău; bucură-te, scăparea și turnul de

apărare al credincioșilor, ocrotitoare și izbăvirea și scăparea celor ce nădăjduiesc întru tine; bucură-te, scară care duci pe toți la cer, bucură-te, întru tot binecuvântată, Sfântă Stăpână!

LUNI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Cu ochi milostiv vezi, Doamne, smerenia mea, că pe încetul viața mea se irosește, și din fapte nu-mi este mântuire. Pentru aceasta, mă rog: Doamne, cu ochi milostiv vezi smerenia mea și mă mântuiește.

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

La ziua cea înfricoșătoare gândind, suflete al meu, priveghează aprinzând candela ta, luminând-o cu untdelemn, că nu știi când va veni la tine glasul care va zice: Iată Mirele! Vezi dar, suflete al meu, să nu dormitezi și să rămâi afară, bătând la ușă, ca și cele cinci fecioare; ci, priveghind, așteaptă ca să întâmpini pe Hristos-Dumnezeu cu untdelemn de ungere și să-ți dea ție camera cea dumnezeiască a slavei Sale.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei,**

Acceași podobie:

Stăpânul și Făcătorul a toate, din preacuratul tău pântec trup luând, apărătoare a oamenilor te-a arătat pe tine, ceea ce ești cu totul fără prihană. Pentru aceasta, toți către tine aler-

găm, Stăpână, cerând iertare de păcate și să ne mântuim de veșnica osândă și de toată pedeapsa cea de acolo, te rugăm, ca să strigăm ție cu credință: Roagă-te, Fecioară, lui Hristos-Dumnezeu, să ne dăruiască iertare tuturor celor ce cu credință ne apropiem de acoperământul tău.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Ca și cum Judecătorul ar fi de față, îngrijește-te, o, suflete, și te gândește la ceasul zilei celei înfricoșătoare, că judecata fără milă este pentru cei ce n-au avut milă. Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit strigă: Milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, că Tu singur ești iubitor de oameni.

Ca păcătoasa cad înaintea Ta, ca să iau iertare, și în loc de mir îți aduc lacrimi din inimă, Hristoase Dumnezeule. Ca pe aceea miluiește-mă, Mântuitorule, și dă-mi curățire de păcate; căci ca aceea strig Ție: Spală-mă de întinăciunea faptelor mele.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Porunca cea cu taină...

Preacurată și binecuvântată, de Dumnezeu cu daruri dăruită, cu puterile de sus și cu arhanghelii și cu toți cei fără de trup, roagă neîncetat pentru noi pe Cel ce din milostivirea îndurărilor S-a născut din tine, să ne dea mai înainte de sfârșit îndreptare,

curățire de păcate și îmbunătățirea vieții, ca să aflăm milă.

După catisma a treia, sedelnele:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Până când vei trăi fără de grijă, suflete al meu? Până când vei stăruia în nepăsare? Scoală-te, ticălosule, din somnul trândăviei și, aducându-ți aminte de faptele tale, suspină și te cutremură de hotărârea dreptului Judecător. Ce vei răspunde în ceasul acela? Sau rămânând neîndreptat, cum vei scăpa de focul care va să fie? Strigă mai înainte de sfârșit către Judecătorul: Dă-mi iertare de păcate, Mântuitorule, că Tu singur ești Îndelung-răbdător.

A mucenicilor:

Cu lumină cerească se luminează astăzi locașul acesta, că întru dânsul se bucură oștile îngerilor, cu care împreună și cetele dreptilor se veselesc întru pomenirea mucenicilor. Pentru rugăciunile lor, trimite lumii Tale, Hristoase, pacea și mila cea mare.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobia însăși:

Porunca cea cu taină luând-o întru cunoștință cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu știa de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare întreg întru tine; pe Care și văzându-L în pântecele tău luând chip de rob,

mă spăimântează a striga ție: Bucură-te, Mireasă nenuntită.

CANOANELE

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Apa trecând-o ca pe uscat Israel și din robia Egiptului «scăpând, striga: Mântuitorului «și Dumnezeului nostru să-I «cântăm».

Mântuiește-mă de gheena pe care mi-am pricinuit-o cu fapte necuviincioase, Mântuitorule, și focul cel binecuvântat al iubirii aprinde-l în inima mea.

Supusu-m-am patimilor, întunecat fiind, și necuvântător m-am arătat eu, cel cinstit cu cuvântul. Ci dă, Doamne, sufletului meu deșteptare, și cu judecățile pe care le știi mântuiește-mă.

Ale mucenicilor:

Trupul sfărâmându-li-se cu bătăile, purtătorii de cununi prealăudații mucenici au arătat statornicia și neabaterea cugețului și dragostea cea către Ziditorul.

Râuri de sânge curgând din trupurile sfinților și măriților Tăi răbdători de chinuri, cu puterea Ta, Milostive, au înăbușit spinii nebuniei idolești.

A Născătoarei:

Vindecă-mă pe mine, cel ce zac cumplit de boala cea purtătoare de moarte a patimilor trupești și

sufletești, ca pururea, cu credință, să te fericesc pe tine, Preacurată.

Canonul sfinților îngeri

Facere a lui Teofan.

Cântarea I:

Același irmos:

Cei ce sunteți ai sfinților îngeri conducători, și de dumnezeiasca vedere luminat vă îndulciți, pe Dătătorul de bine și Mântuitorul rugați-L pentru noi.

Fiind stăpâniți de silnice ispite, către voi, dumnezeieștilor arhangheli, alergăm acum credincioșii, ca la niște apărători; pe Stăpânul cu stăruință rugați-L acum pentru noi.

A Născătoarei:

Fecioară dumnezeiască Maică, cea care ai născut cu trup pe Milostivul Dumnezeu și Mântuitorul tuturor, fii mie scăpare și liman și zid și apărătoare.

Canonul de umilință:

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Doamne, Cel ce ai făcut acoperământul bolții cerești și «ai întemeiat Biserica, Tu pe «mine mă întărește întru dragostea Ta, Cel ești marginea «doririlor și întărirea credincioșilor, Unule Iubitorule de oameni».

Cu ce ochi Te voi vedea pe Tine atunci, Hristoase Mântuitorule, eu care n-am împlinit pe pământ nici o poruncă a Ta? Cum

voi sta înaintea tronului Tău cel înfricoșător, ca să dau răspuns de răutățile mele cele fără de număr?

Tinzând brațele milostivirilor Tale, primește-mă, ca și mai înainte pe fiul cel risipitor, pe mine, cel ce m-am robit în astfel de chipuri patimilor celor de ocară și m-am depărtat de la Tine, Iisuse Preabunule și Iubitorule de oameni.

Ale mucenicilor:

Înrădăcinați fiind pe cunoștința de Dumnezeu, mucenici ai lui Hristos, răbdătorilor de chinuri, cu sabia credinței ați dezrădăcinat spinii necunoștinței și roade ale osteneții ați adus.

Turnurile cele neclintite ale credinței celei adevărate, prea luminatele podoabe ale Bisericii, preafrumoșii miei cei junghiați de voie, mucenicii lui Hristos, să fie lăudați.

A Născătoarei:

Pe tine, Preasfântă, te-am câștigat păzitoare întru ispite, pe tine după Dumnezeu te am apărătoare neadormită; pe tine, Preacurată, să te aflu în ziua judecății, izbăvitoare de toată osândirea.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Ca niște căpetenii, mai-mariilor voievozi ai cetelor îngerești, arătându-vă împodobiți cu daruri de multe feluri, Bise-

«ricile lui Hristos păziți-le cu «tărie prin ocrotirile voastre.

Cu arma bunei-voiri, pe obștea credincioșilor cea acum încununată cu frumusețea ortodoxiei izbăviți-o de strâmtorare, dumnezeieștilor arhangheli, ca niște prealăudați stătători înaintea lui Dumnezeu.

A Născătoarei:

Locaș dumnezeiesc al vieții celei nestricăcioase te-ai făcut, numai tu arătându-te din veac curată, Fecioară Maică. Pentru aceea, mă și rog: Pe mine, cel ce sunt în umbra morții, îndreptează-mă acum către viață, cu rugăciunile tale, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul de umilință

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cu dumnezeiască vedere a cunoscut proorocul mai înainte «că aveai să Te întrupezi, Cuvântule, din munte umbros, din «singura Născătoare de Dumnezeu, și, cutremurându-se, slăvea puterea Ta».

Prea mare luptă are sufletul despărțindu-se! Cutremur înfricoșător va fi când va ședea Judecătorul și vor fi judecați oamenii care au păcătuit. Vai mie! ce voi face eu, osânditul?

Având inima plină de întinăciuni și sarcini grele de purtat ale păcatelor, la milostivirile Tale

alerg; să nu mă treci cu vederea, ci mă miluiește, rogu-mă.

Cinstită s-a arătat moartea voastră înaintea lui Dumnezeu, vitejilor răbdători de chinuri; că, fiind cuprinși de mii de dureri și de bătăi, de Dânsul nu v-ați lepădat.

Rănit-u-s-a vrăjmașul prin rănirea mucenicilor, căzut-a sprânceană lui, care se înălțase; și este slăvit Dătătorul de cununi al acestora, cu cântări dumnezeiești preaslăvind-u-Se.

A Născătoarei:

Pe tine, încăperea cea curată a Stăpânului, cu credință te rog: Curățește-mă de toată întinăciunea, Născătoare de Dumnezeu, și mă arată casă a curatului și dumnezeiescului Duh.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Perechea cea dintâi a adunării arhanghelilor, pe cei ce aleargă acum la acoperământul vostru, izbăviți-i din toate primejdiile.

Văzătorilor ai strălucirii Începătoriei dumnezeiești și dătătoare de bine, preaslăviților arhangheli, izbăviți acum turma voastră.

A Născătoarei:

Cu sfințenie te măresc dumnezeieștile oști ale celor fără de trup, Preacinstită Maica lui Dumnezeu, că ai născut pe Ziditorul acestora.

Canonul de umilință

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Luminează-ne pe noi cu poruncile Tale, Doamne, și cu brațul «Tău cel înalt pacea Ta dă-o nouă, «Iubitorule de oameni».

Cu rea socotință Te-am amărât pe Tine, Doamne, săvârșind cele necuviincioase, ci mă miluiește pe mine, cel ce mă întorc, și mă mântuiește.

Având cuget care nu se dezlipește de răutăți, sunt nesimțitor eu, cel fără de știință. Iisuse, dezleagă împietrirea mea și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Pusu-v-a pe voi, dumnezeieștilor mucenici, Dătătorul de lumină, ca pe niște pietre strălucind cu dumnezeiasca cunoștință și risipind întunericul înșelăciunii.

Legile lui Dumnezeu împotriva legilor celor viclene le-ați pus și, pe Dumnezeu propovăduindu-L, ați voit mai bine să fiți omorâți pentru Dânsul.

A Născătoarei:

Omoară, Curată, zburdările patimilor mele, Fecioară care ai omorât cu nașterea ta păcatul cel viu al strămoșului.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Stând împrejurul lui Dumnezeu, arhanghelilor, și cu strălucirile cele ce izvorăsc de acolo luminându-vă, turma

voastră păziți-o. Rugați pe Stăpânul și Dumnezeu nostru, să ni se dăruiască nouă izbăvire, ca niște mijlocitori ai mântuirii tuturor.

A Născătoarei:

Mir de taină te numim pe tine, Preacurată, ca pe ceea ce ai născut cu trup pe Dumnezeu, Cel ce izvorăște darurile cele bine mirositoare.

Canonul de umilință

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Doamne, Cel ce pe Ionă singur în chit l-ai sălășluit și «pe mine, cel prins în mrejele «vrăjmașului, ca și pe acela, din «stricăciune mântuiește-mă».

Lumina cea strălucitoare a pocăinței să-mi răsari mie, celui ce sunt în întunericul păcatelor, Hristoase Dătătorule de lumină, ca să laud bunătatea Ta.

De înfricoșătoarea Ta judecată totdeauna mă cutremur, dar de la răutăți nu mă depărtez, slujind răului nărav. Îndreptează-mă, Hristoase, ca să laud bunătatea Ta.

Ale mucenicilor:

Cetele cinstiților mucenici au pătitit, mulțimea diavolilor au biruit și cu cetele îngerilor s-au unit într-o bucurie. Pentru rugăciunile lor, mântuiește-ne pe noi, Doamne.

Cu tăria Ta, puternici ai arătat pe mucenicii Tăi, Doamne, și au

doborât toată puterea amăgitorului celui vechi. Pentru rugăciunile lor, mântuiește-ne pe noi, Doamne.

A Născătoarei:

Izgonește întunericul sufletului meu și cu lumina pocăinței dezleagă-mi greșelile cele întunecate, ca să te măresc pe tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, totdeauna cu glasuri de mulțumire.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Rugăciunea mea voi revărsa...

Învrednicindu-vă să stați acum înaintea înfricoșătorului scaun fără de ferire, de Dumnezeu văzătorilor, și de strălucirile Sfintei Treimi să vă îndestulați, rugați-vă pentru cei ce scapă la voi, arhanghelilor, să se mântuiască de ispite și de patimi.

Rugați-vă, arhangheli cu chip dumnezeiesc, Mihaile și Gavriile preamăriților, ca aceia care vă laudă pe voi cu cântări să dobândească ospățul cel stăpânesc și să se învrednicească de bucuria cea veșnică și de dumnezeiasca strălucire.

A Născătoarei:

Cămara cea însuflețită a Stăpânului, ceea ce cu strălucitoarele raze ale fecioriei strălucește în chipul luminii, ca un crin în mijlocul unui hățiș de spini, Fecioara cea preacurată și preaîncuviințată este mărită ca Născătoare de Dumnezeu.

Canonul de umilință

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii cei ce merseseră de demult din Iudeea în Babilon, prin credința în Treime, vă-
«paia cuptorului au înfruntat-o,
«cântând: Dumnezeuul părinților
«noștri, binecuvântat ești».

Suspinare dăruiește-mi, Hristoase, ca oarecând vameșului și păcătoasei, ca prin lacrimi să-mi spăl rănile răutăților mele; și mă miluiește pe mine, cel ce cânt: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

Mântuitorule, pe mine, cel căzut între tâlharii cei pierzători de suflet și rănit cumplit, vindecă-mă cu untdelemnul pocăinței celei adevărate, și mă miluiește, ca să cânt: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

Ale mucenicilor:

Omorâți ați fost pentru lume, și de Hristos, Cel ce S-a făcut mort purtător de viață, nicicum nu v-ați lepădat, vitejilor răbdători de chinuri, pătimind și cântând: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

Mărturisind o fire a Treimii în trei ipostasuri, înțelepților, amăgirea idolilor cea cu mulți zei ați risipit-o, purtătorilor de chinuri, cântând: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Dumnezeu-Cuvântul cel din Dumnezeu, sălășluindu-Se în pântecele tău, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită, te-a arătat pe tine apărătoare a tuturor celor ce sunt necăjiți și strigă: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

Canonul sfinților îngeri

Același irmos:

Darul cel de multe feluri, dumnezeieștilor mari voievozi, vi l-a dăruit vouă Făcătorul de bine al tuturor. Mântuiți acum Biserica Lui, care cântă: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

Cu puterea Celui ce vede toate întărindu-vă, toate marginile pământului le cuprindeți de sus cu privirea și izbăviți pe toți cei ce cu credință cântă: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

A Născătoarei:

Liman de mântuire avându-te acum pe tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, de primejdiile și de valurile lumești ne izbăvim, strigând Fiului tău: Dumnezeuul părinților noștri, binecuvântat ești.

Canonul de umilință

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, și «prin rug a arătat lui Moise

«taina Fecioarei, lăudați-L și-L
«preaînălțați întru toți vecii».

Pe mine, cel ce m-am supus dez-
mierdărilor trupești, și nebu-
nește m-am îndepărtat de Tine,
Cuvântule, și m-am asemănat
tuturor fapturilor necuvântă-
toare, să nu mă treci cu vederea,
Mântuitorule, ci mai înainte de
sfârșit întoarce-mă și mă mân-
tuiește.

De greșeli deloc nu mă depărtez
și întoarcere niciodată nu mai
fac, ci strig Ție, eu, ticălosul:
Greșit-am, Doamne milostive,
smerește sufletul meu cel împie-
trit.

Ale mucenicilor:

Vitejii purtători de chinuri ai
Domnului, în râurile de sânge
botezându-se, nu s-au mai pân-
gărit de întinăciuni; de aceea, ca
niște purtători de cununi, dăn-
țuiesc neîncetat împreună cu
îngerii.

Întărindu-se vitejii mucenici cu
nădejdele celor viitoare, gro-
zăvia chinurilor au răbdat pen-
tru dreapta credință; și, săvâr-
șindu-se, pururea stau înaintea
tronului Stăpânului.

A Născătoarei:

Fecioară, celor ce sunt drepti le
ești întărire și celor căzuți
îndreptare. Pentru aceasta, ridi-
că-mă pe mine, cel căzut, ca să
te măresc pe tine, cea plină de
daruri, întru toți vecii.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Primește pe cei ce stau înaintea
și laudă slava Ta cea nespusă
și negrăită, care acum se roagă
Ție, Hristoase, în veci.

Unule Preabunule, primește
acum pe oștile îngerilor care
pentru noi se roagă și Te laudă
pe Tine, Hristoase, în veci.

A Născătoarei:

Cu strălucitoare tale raze, lu-
minezi pe cei ce cu credință
cântă ție, Maica lui Dumnezeu,
și te laudă întru toți vecii.

Canonul de umilință

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Înfricoșatu-s-a tot auzul de
Inespusa lui Dumnezeu pogo-
«râre, cum Cel Preaînalt de voie
«S-a pogorât până la trup, din
«pântecele fecioresc făcându-Se
«om. Pentru aceasta, pe Preacu-
«rata Născătoarea de Dum-
«nezeu credincioșii o mărim».

Precum de demult ai curățit pe
păcătoasa, care a căzut cu plân-
gere înaintea Ta, Mântuitorule;
precum ai îndreptat pe vameșul
cel ce numai a suspinat, Cu-
vântule; precum ai primit pe
Manase; precum ai miluit pe
David cel ce s-a pocăit, așa și pe
mine primește-mă și mă mân-
tuiește, Iubitorule de oameni.

Suspină, lăcrimează, suflete,
depărtează-te de păcatele tale
cele mai dinainte, cazi înaintea
Celui ce știe lămurit cele ascunse

ale tale și strigă cu căldură: Greșit-am Ție, Doamne, mântuiește-mă, miluiește-mă, Cel ce ai îndurări de milostiviri, mult-Milostive.

Ale mucenicilor:

Pătimit-au purtătorii de chinuri, cei cu chip dumnezeiesc, prea cu răbdare pe pământ, și Împărăția cea neclintită moștenire acum au luat, și de desfătarea raiului se împărtășesc, bucurându-se. Pentru rugăciunile lor, Hristoase, fă-ne pe noi părtași ai slavei Tale.

Arătat-v-ați luminători care ați luminat răsăritul cel neînserat, purtătorilor de chinuri, și ați risipit întunericul păgânătății, înțelepților, și cu sfintele raze luminați pe toți cei ce măresc prăznuirea voastră cea purtătoare de lumină.

A Născătoarei:

Stăpână, ceea ce ești ușa Luminei, rogu-mă ție: Luminează-mi ochii inimii mele pe care i-a întunecat întunericul cel prea adânc al păcatelor, și-mi trimite raza pocăinței, izbăvind-mă, cu mijlocirile tale, de focul cel veșnic.

Canonul sfinților îngeri

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Arată acum Biserica Ta, Hristoase, prin fapta bună urmând cetelor celor fără de trup, și ocrotește cu îngeri turma Ta.

Îngeri ocrotitori, rugați-vă să se dăruiască de la Dumnezeu mântuire sufletelor celor ce aleargă sub acoperământul vostru, prea-lăudaților.

A Născătoarei:

Fecioară, ca pe o dimineață ai răsărit celor dintru întuneric și celor rătăciți, pe Hristos, soarele dreptății, în brațe ținându-L.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Când mă gândesc la mulțimea răutăților pe care le-am făcut și îmi vine în minte întrebarea cea înfricoșătoare, fiind cuprins de cutremur, alerg la Tine, Dumnezeule, iubitor de oameni. Pentru aceasta, mă rog Ție: Să nu mă treci cu vederea, Unule fără de păcat, ci dăruiește umilință smeritului meu suflet, mai înainte de sfârșit, și mă mântuiește.

Lacrimi dăruiește-mi, Dumnezeule, ca oarecând femeii celei păcătoase, și mă învrednicește să ud picioarele Tale cele ce m-au îndreptat pe mine din calea rătăcirii, și să-Ți aduc, în loc de mir cu bună mireasmă, viață curată prin pocăință câștigată, ca să aud și eu glasul Tău cel dorit: Credința ta te-a mântuit, mergi în pace.

A mucenicilor:

Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi? Că întru voi S-a odihnit Hristos. Serafimi? Că neîncetat L-ați preaslăvit pe El.

Îngeri? Că de trup v-ați lepădat. Puteri? Că lucrați cu minunile. Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei:**

Cele cerești te laudă pe tine, ceea ce ești cu daruri dăruită Maică nenuntită, iar noi cu cuvinte slăvim nașterea ta cea nepătrunsă, Născătoare de Dumnezeu. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

LUNI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-ne pe noi, Hristoase, Mântuitorul lumii, precum ai pomenit pe tâlharul pe lemnul Crucii și învrednicește pe toți de Împărăția Ta cea cerească, Unule milostive.

Vindecă patimile sufletului meu, Hristoase, Cel ce singur ești doctorul sufletelor și al trupurilor, și cu apele pocăinței spălându-mă, curățește-mă deplin, ca un milostiv.

Scaunele, heruvimii, începătorii și stăpâniile și celelalte căpetenii ale celor fără de trupuri, înconjurând scaunul cinstitei Începătorii dumnezeiești, cu preasfințenie strălucesc.

A mucenicilor:

Cu căldura iubirii de Hristos fiind aprinși mucenicii, nearși

au rămas în mijlocul focului, arzând spinii păgânătății cu dumnezeiescul Har.

Slavă...

O, Treime cea una, Unime prea-începătoare, mântuiește pe robii Tăi de focul cel nestins, pentru rugăciunile dumnezeieștilor Tăi îngeri cei fără de trupuri, și Împărăției Tale celei cerești învrednicește-i.

Și acum..., a **Născătoarei:**

Odinioară, pe tine, cea de Dumnezeu cu daruri dăruită, văzu-te-a mai dinainte Isaia ca pe o carte, în care s-a scris în chip nepătruns cu degetul Tatălui, Cuvântul, Cel ce ne scrie pe noi în cartea vieții.

SLUJBA DE MARȚI

LUNI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri de umilință:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Cui te-ai asemănat, suflete, Cirosindu-ți viața în multă lene și îngreuindu-te cu somnul cel prea adânc al căderii celei cumplite? Aleargă și apucă mai înainte și, căzând înaintea Celui ce știe toate, plângi și-ți cere vreme de pocăință până a nu te face, sărmane, ardere a focului celui nestins.

Știi, Hristoase, neputința trupului omenesc și slăbiciunea firii o

cunoști, Stăpâne, ca Făcătorul și Dumnezeu nostru. Contenește valul inimii mele, dând liniște smeritului meu suflet; dă-mi îndreptare de faptele mele cele necuviincioase și mă izbăvește de focul cel nestins, ca Unul singur Milostiv.

Toată trăirea și viața mea în rușine și în desfrânare am irosit-o, Iubitorule de oameni, neluând deloc aminte la chinurile cele de acolo. Ci, Dumnezeu meu, primește-mă pe mine, cel ce mă întorc acum, Mântuitorul meu, ca pe fiul cel risipitor, pentru cinstitele rugăciuni ale Înaintemergătorului, ale tuturor Sfinților Tăi și ale celei ce te-a născut pe Tine, Hristoase, și mă mântuiește.

Stihiri ale Înaintemergătorului, aceeași podobie:

Prealăudate Ioane, Înaintemergătorule al Stăpânului, odrasla celei sterpe, răsadul curăției, podoaba oamenilor, dumnezeiescule păzitor al smeritului meu suflet, dă-mi rugăciunea și ajutorul tău, păzindu-mă de meșteșugirile șarpelui și de reaua vătămare a acestuia și de uneltiri.

Ca să slăvesc dumnezeiescul tău nume cel strălucit și întru evlavie să-l am ca să-l cinstesc, să-l aud și să-l binecuvântează cu credință, cel ce ești numit cu numele darului, nu te depărta niciodată de robul tău, nici nu te despărți de mine, dumnezeies-

cule Înaintemergătorule; ci, cu aripile cinstitei rugăciunii tale, totdeauna mă acoperă și mă păzește de răutățile de toate felurile.

Ești cu totul plin de dulceață și de dumnezeiască îndulcire și veselești pe toți cei ce vin cu credință la tine, Prealăudate, îndulcindu-ne simțirile sufletului și ale trupului, izbăvindu-ne totdeauna de boli și de necazuri, de primejdii, de vătămări și de durerile cele ucigătoare de suflet.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Stăpână Născătoare de Dumnezeu, bucură-te, Preacurată, locașul cel curat al lui Dumnezeu; bucură-te, purtătoare dumnezeiască a Cuvântului, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu; bucură-te, camera cea plăcută a lui Dumnezeu; bucură-te, comoară dăruită de Dumnezeu, masă dumnezeiască, chivot și locaș al dumnezeiescului Duh.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri de umilință:

Pe Tine, Împăratul și Stăpânul, îngerii neîncetat Te laudă; iar eu cad înaintea Ta, strigând ca vameșul: Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te lăsa acoperit de valurile lumii, ci te trezește și strigă către Binefăcătorul tău: Dumnezeule, curățește-mă și mă mântuiește.

A mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, rugați pe Dumnezeu nostru și cereți mulțime de îndurări pentru sufletele noastre și curățire de greșelile cele multe, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, doctorie duhovnicească este; că, într-însul scăpând, ne vindecăm de bolile sufletești.

MARȚI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne de umilință:

Cu ochi milostiv vezi, Doamne, smerenia mea, că pe încetul viața mea se irosește și din fapte nu am mântuire. Pentru aceasta, mă rog: Doamne, cu ochi milostiv vezi smerenia mea și mă mântuiește.

Ca păcătoasa cad înaintea Ta, ca să iau iertare, și în loc de mir Îți aduc lacrimi din inimă, Hristoase Dumnezeule. Ca pe aceea miluiește-mă, Mântuitorule, și dă-mi curățire de păcate; căci și eu strig Ție ca aceea: Spală-mă de întinăciunea faptelor mele.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe întărirea cea neclintită a credinței și pe cinstitul dar al sufletelor, pe Născătoarea de Dumnezeu credincioșii cu cântări să o mărim. Bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecul tău pe Piatra vieții; bucură-te, nădej-

dea marginilor pământului, sprijinitoarea celor întristați. Bucură-te, Mireasă nenuntită.

După catisma a doua, sedelne de umilință:

Ca și cum Judecătorul ar fi de față, îngrijește-te o, suflete, și gândește la ceasul zilei celei înfricoșătoare, că judecata fără milă este pentru cei ce n-au avut milă. Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit strigă: Milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, că Tu singur ești fără de păcat.

Podobie: Pe Înțelepciunea...

La milostivirea fecioarelor celor înțelepte și la nemilostivirea celor nebune, uită-te, suflete; și luminându-ți făclia cu untdelemnul facerii de bine, dă de mâncare celor flămânzi, pe străini găzduiește-i și nu te fâli în zadar cu îndreptățiri mici; că Stăpânul cel mult-Milostiv primește mila mai mult decât jertfa, și tuturor celor ce împart bine avuția pe pământ, le dă plata bunătății înmulțită, dăruindu-le camera cea dumnezeiască a strălucirii Sale.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Înviat-ai din morți...

În noianul cumplitei întristări căzând, pentru mulțimea faptelor mele celor rele și nelegiuite, am ajuns la nedumerire, și sunt acum cuprins de deznădăjduire. Stăpână Născătoare de Dumnezeu, însăși izbăvește-mă cu milostivirea ta, că tu ești

ajutătoarea păcătoșilor și curățirea mântuitoare.

După catisma a treia, sedelnele:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Suflete al meu, care îți irosești viața în lenevire, scoală-te odată, caută către pocăință, plângi cu amar din adâncul inimii, ca nu cumva acolo să te tânguiești în zadar; spăimântează-te gândind la a doua venire a Stăpânului, și mai înainte de judecată judecă-te pe tine însuși și vei scăpa la acea judecată dreaptă.

A mucenicilor:

Luminători duhovnicești v-ați arătat, sfinților mucenici; că ați risipit negura înșelăciunii prin credință, și făcliile voastre cele sufletești le-ați luminat, și împreună cu Mirele ați intrat cu strălucire în camera cerească. Și acum vă rugăm pe voi: Mijlociți să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Laudă de mulțumire, după datorie, ca văduva aceea, doi bănuți aduc ție, Stăpână, pentru toate darurile tale. Că tu te-ai arătat acoperământ, împreună și ajutătoare, scoțându-mă totdeauna din ispite și din necazuri. Pentru aceea, ca din mijlocul unui cuptor de flăcări izbăvindu-mă de cei ce mă necăjesc, din inimă strig ție: Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, rugând pe Fiul tău și Dumnezeu

ca să-mi dea iertare de greșeli, că pe tine te am nădejde, eu, robul tău.

CANOA N E L E

Canonul de umilință

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Celui ce a sfărâmat războaie cu brațul Său și a trecut pe Israel «prin Marea Roșie, să-I cântăm «Lui ca Mântuitorului nostru «Dumnezeu, că S-a preaslăvit».

Umples inima mea de umilință, Hristoase, ca să intru prin pocăință în locașurile Tale și să aduc Ție mărturisire, care mă dezleagă pe mine de datorii.

Dezleagă-mă, Cuvântule, de legăturile răutăților mele cele fără de număr, ca să pășesc cu pocăință pe cărările Tale cele drepte, care călăuzesc spre dumnezeiasca odihnă a veșnicilor frumuseți.

Ale mucenicilor:

Ridicatu-s-a la preamare înălțime cuviința mucenicilor Tăi, Hristoase, că, bărbătește pătîmind, cu darurile Tale cele mai presus de fire au fost preamăriți.

Cu stropirea dumnezeieștilor sângiuri ale sfinților mucenici a încetat sângele cel de pe altarele păgânești, care se aducea vrăjmașului, și cele pământești s-au sfințit prin darul Duhului.

A Născătoarei:

Arată-mi căile pocăinței, Fecioară, și mă întoarce de la

cărarea care duce la păcat, ca să te laud pe tine, ceea ce ești prea-lăudată și preafericită.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Lui Hristos, Celui ce a scuturat...

Înaintemergătorule, vestitorule al pocăinței, roagă totdeauna pe Stăpânul și Domnul, ca să mă pocăiesc eu din tot sufletul, să lumineze mintea și inima mea, a celui ce te cinstesc cu credință.

Înaintemergătorule, ca o odraslă preafrumoasă a pustiului, Martorule al lui Hristos, pe mine cel ce locuiesc acum în pustiul patimilor, povățuiește-mă la calea mântuirii, prin dumnezeiasca ta rugăciune.

Înțelepte Înaintemergătorule, ție mă rog: Prin mijlocirea ta degrab mă izbăvește de păcatul cel ce mă chinuiește și risipește viforul diavolilor cel stârnit împotriva mea.

A Născătoarei:

Izbăvește-mă, Preacurată Maica Adevărului, pe mine cel rău viscolit de patimi și adeseori scufundat, și mă îndreptează, Preacinstită, la limanul cel liniștit al mântuirii.

Canonul de umilință

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălțatu-s-a fruntea «mea întru Dumnezeuul meu; «lărgitu-s-a gura mea asupra

«vrăjmașilor mei, veselitu-m-am «de mântuirea Ta».

De întinăciunea răutății spălând inima mea, învrednicește-mă să mă arăt fără prihană înaintea Ta, în ziua cea înfricoșătoare, Hristoase al meu, ca un preabun.

Cuvântule, întăritu-s-a diavolul ca să mă omoare pe mine cu boldul păcatului prin vicleșug; dar Tu, Hristoase, vindecă-mă cu doctoriile cele purtătoare de viață ale pocăinței.

Ale mucenicilor:

Să stăm bărbătește, strigau răbdătorii de chinuri pătimind. Să nu se lepede cineva de ostășie, că Stăpânul nostru stă de față, ajutând pe cei ce pătimesc cu minte preavitejească.

Pe pietrele cele scumpe ale Bisericii, pe dumnezeieștile turnuri ale drepte credințe, pe nimicitorii înșelăciunii, pe mucenici, cu cântări toți credincioșii să-i cinstim.

A Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, îndreptarea celor căzuți, ridică-mă pe mine cel căzut, din groapa răutăților mele și mă întărește, Stăpână, pe piatra poruncilor lui Dumnezeu.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Întărește mintea noastră...

Fă să-mi plouă și mie picături de pocăință, cel ce ai botezat în râu pe Adâncul milostivirii, pe Domnul tuturor, Înaintemer-

gătorule, mucenice, vrednicule de minune.

Clătinându-mi-se mintea pururea de tulburările cele schimbătoare ale vieții, alerg sub acope-rământul tău, Înaintemergătorule al Mântuitorului; sârguiește-te de ajută robului tău.

Întru rugăciunile nopții te chem pe tine, cel ce ești în toată vremea luminător al lumii, de Dumnezeu fericite Înaintemergătorule, luminează-mi simțirile inimii mele.

A Născătoarei:

Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, care ai născut Lumina cea din Lumină, luminează sufletul meu și mă arată în partea celor mântuiți, ca să te laud pe tine, cea prealăudată.

Canonul de umilință

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut, că «Dumnezeu veșnic fiind, prin «rânduială negrăită întrupându-Te, ai ieșit din Fecioară. «Slavă pogorării Tale, Hristoase, slavă puterii Tale!».

Amăgitu-m-a prin gustarea păcatului vrăjmașul cel înșelător, m-a depărtat mult de la Tine, Bunule, și m-a făcut mâncare dinților lui. Unule Mântuitorule, grăbește de mă scoate.

Cele nearătate și ascunse ale mele, cu care mult Ți-am greșit Ție, Doamne, Însuți le știi. Pentru multele Tale milostiviri, Unule Mântuitorule, îndură-Te spre mine, ca un Milostiv, și-mi dă vreme de curățire prin pocăință.

Ale mucenicilor:

Ca de niște valuri fiind înconjurați de chinuri, mucenicilor, prin călăuzirea lui Hristos ați fost aduși la limanul Împărăției cerului, de Dânsul ați fost împodobiți cu adevărat, prin cununi de biruință.

Arând prin dreapta credință ogorul inimilor, ați semănat pe dânsul sămânța mărturisirii, mucenicilor, și ați secerat la arătare spicul însutit de Dumnezeu al muceniei, prealăudaților.

A Născătoarei:

Prealăudată Stăpână, cu mare glas strig ție: Uplete de toată bucuria inima mea, dându-mi bună plângere și pricini de pocăință și cunoștință mântuitoare.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Având totdeauna viață neîndreptată, pe mine însumi mă plâng. Izbăvește-mă, sfinte, și te rog miluiește-mă pe mine, cel pierdut în păcate.

În rugăciuni și în cereri să te aflu pe tine, fericite, ajutător,

întărind sufletul meu și gândul meu luminându-l.

Pe mine, cel cufundat și primejduit în viforul păcatelor, Botezătorul lui Dumnezeu, îndreptează-mă către limanul dumnezeieștii cunoștințe.

A Născătoarei:

Tu, care te-ai smerit, izbăvește-mă pe mine cel ce cu semeție am viețuit, ceea ce ai născut pe Cel ce a înălțat firea cea smerită, Preacurată.

Canonul de umilință

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Risipește întunericul sufletului meu, Dătătorule de lumină Hristoase Dumnezeule, «Cel ce ai depărtat întunericul «cel mai dinainte al adâncului, «și-mi dăruiește lumina poruncilor Tale, Cuvântule, ca, sculându-mă dis-de-dimineată, să «Te slăvesc pe Tine».

Cel ce cu porunca Ta, Ziditorule, ai curățit pe păcătoasa, curățește și sufletul meu de păcatul cel grozav și Te rog împodobește-l cu veșminte strălucitoare, ca un singur Milostiv.

Dezlegându-mă de legăturile păcatelor mele celor multe, Hristoase Dumnezeule, îndreptează-mă ca să umblu fără de împiedicare în căile Tale, ca, atunci când voi fi dezlegat de trup, sălășluindu-mă în sfintele locașuri de odihnă, să te slăvesc pe Tine.

Ale mucenicilor:

Mucenicii ținându-și loruși din dureri veșmânt strălucit și îmbrăcându-se împodobit, locuiesc întru împărățiile cele de sus în bucurie, împodobiți fiind cu frumoase cununi de biruință.

Cele trecătoare le-ați schimbat cu cele stătătoare, prealăudaților, cugetând la Dumnezeu; că, fiind cuprinși de strâmtorarea durerilor celor de multe feluri, la desfătarea cea adevărată a Împărăției cerului ați ajuns, înțelepților.

A Născătoarei:

Sfântă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut cu trup pe Cuvântul cel sfânt, Cel ce singur Se odihnește întru toți sfinții, sfințește-mi mintea mea, care pururea zăbovește în fapte rele.

Canonul Înaintemergătorului:

Irmos: Din noaptea necunoștinței...

Slăvite Înaintemergătorule cel ce ești sfeșnicul Soarelui dreptății, luminează-mă pe mine, cel rătăcit în noaptea vieții.

Pe mine, cel înconjurat de primejdii și clătinat de asupririle diavolilor, întărește-mă pe piatra voirilor dumnezeiești, pururea mărite.

La judecata ce va să fie, când va fi să stau înaintea Domnului, să te aflu pe tine apărător, de groaznică osândire izbăvind-mă.

A Născătoarei:

Ceea ce ești mai înaltă decât toate făpturile, Maica lui Dum-

nezeu, pururea Fecioară, arată-mă mai presus de cursele vrăjmașilor.

Canonul de umilință

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Precum ai izbăvit pe proorocul din adâncul cel mai «de dedesubt, Hristoase Dumnezeu, și pe mine izbăvește-mă de păcatele mele, ca un «iubitor de oameni, și, Te rog, «îndreptează viața mea».

Primește-mă pe mine, cel ce mă căiesc, ca și oarecând pe nini-vitenii cei ce au crezut dumnezeieștii propovăduiri a proorocului Tău, Hristoase, și, Te rog, îndreptează viața mea.

Ca vameșul suspin, ca păcătoasa lăcrimez, ca Petru strig, cufundându-mă în multe greșeli: Hristoase, dă-mi mână de ajutor și mă mântuiește.

Ale mucenicilor:

Ca niște stele de curând ivite, mucenicilor, cu strălucirile patimilor ați luminat toată lumea cea pământească și ați izgonit întunericul cel adânc al înșelăciunii.

Preafericit sfârșit aflând, fericiților mucenici, totdeauna cinstiți pe Dumnezeu, înduleindu-vă de strălucirile Lui.

A Născătoarei:

Vasul cel primitor de mană mai înainte te-a închipuit de demult, Născătoare de Dumnezeu; că ai odrăslit pe Hristos, Cel ce a

plouat mana cunoștinței tuturor celor ce te cinstesc pe tine.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Dă-mi mie haină luminoasă...

De chitul ispitelor fiind ținut, din adâncul inimii mele strig ție, Înaintemergătorule: Vindecă-mă de durerile cele cumplite.

Cu securea adevăratei pocăințe, înțelepte, curățește pădurea inimii mele, făcând-o pe dânsa aducătoare de roadă prin fapte bune.

Suflete al meu, pocăiește-te cu râvnă; judecata a sosit, deșteaptă-te strigând: Iisuse, Dumnezeul meu, Tu mă miluiește.

A Născătoarei:

Ceea ce singură prin cuvânt ai născut cu trup pe Cuvântul, Curată, ne rugăm ție: Izbăvește de cursele vrăjmașului sufletele noastre.

Canonul de umilință

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce prin înger ai mântuit pe tineri din foc, și cuptorul cel ce trăsnea cu vâlvătăi «l-ai prefăcut în rouă, binecuvântat ești, Doamne Dumnezeu, zeul părinților noștri».

Pentru că în fărădelegi m-am zămislit, Milostive, și născându-mă am greșit mai mult decât toți oamenii, dă-mi mie vreme de întoarcere, în care să mă îndreptez.

Semețindu-mă nebunește, ca mai înainte fariseul, cu cădere cumplită am căzut și, văzându-mă vrăjmașul, se bucură. Cuvântule al lui Dumnezeu, să nu mă treci cu vederea.

Ale mucenicilor:

Adunarea cinstiților mucenici, oastea cea nebiruită, tabăra cea sfântă, pe pământ vitejie făcând, au fost înscriși ca cetățeni în ceruri.

Supunându-vă de voie la pătimire pricinuitoare de nemurire, izvorâți râuri de vindecări, care alungă pătimirile oamenilor.

A Născătoarei:

Mai presus de pricină ai născut pe Pricina a toate, pe Cel ce S-a făcut om din prisosința bunătății. Pentru aceea, cu un glas pe tine, Curată, te ferim.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Cel ce ai întemeiat...

Cel ce ai pregătit căile Domnului, îndreptează și cărările mele către Dumnezeu, ca să strig: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri.

Vestitor al Luminii, luminează sufletul meu și de întunericul cel cumplit și de gheena cea arzătoare izbăvește-mă pe mine, care alerg către tine cu suflet neîndoit.

Cel ce ești odrasla prearoditoare a celei sterpe, nerodirea inimii mele arat-o bine rodi-

toare, cu rugăciunile tale, înțelepte Botezătorule al lui Hristos.

A Născătoarei:

Mielușea aleasă a Cuvântului lui Dumnezeu, roagă pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine, ca să mă numere cu oile cele alese în ceasul cel înfricoșător.

Canonul de umilință

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cel ce acoperi cu apele cele mai de deasupra, Hristoase, «Cel ce ai pus mării hotar nisi-
«pul și pe toate le ții, pe Tine Te
«laudă soarele, pe Tine Te slă-
«vește luna, Ție toată făptura
«aduce laudă, ca Ziditorului și
«Făcătorului tuturor, în veci».

Suflete al meu, mâinile ți-ai spurcat cu toate necurățiile, și cum le vei ridica pe ele spre înălțime, ca să stai de vorbă cu Dumnezeu? Picioarele ți le-ai făcut de nici o treabă, umblând către fapte de rușine. Ci sârguiește-te să umbli prin pocăință în căile mântuirii.

N-am rămas niciodată întru poruncile Tale, Doamne, și n-am făcut în nici o zi voia Ta, Bunule. Deci, cu ce ochi voi căuta atunci spre Tine, Cel ce faci judecată dreaptă și pe cei vinovați îi trimiți la osândă?

Ale mucenicilor:

Cuptoarele cele aprinse ale păgânătății le-ați stins, înțelepților pătimitori, vărsând ca

niște apă multă sângiurile voastre cele pe nedrept vărsate, pentru dragostea Făcătorului. Pentru aceea, pârâul desfătării îl moșteniți.

Covârșit-ați, sfinților, trupul cel pământesc al smereniei, și chinurile și tăierea mânilor și a picioarelor, ca și cum ar pătimi altcineva le-ați îndurat. Deci, acum v-ați învrednicit de viața cea mai înaltă, în veci.

A Născătoarei:

Ție strig, Stăpână Curată: Pe mine, cel învăluit de valul păcatului, îndreptează-mă prin mijlocirea ta la prealiniștitele limanuri cele mântuitoare ale pocăinței, ca să văd lumina mântuirii eu, cel pururea întunecat prin trândăvie.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Pe Împăratul slavei...

Pe Mielul lui Dumnezeu, Cel ce a ridicat păcatele lumii, pe Care L-ai arătat tuturor, roagă-L, Botezătorule, să omoare patimile mele și să mântuiască sufletul meu.

Depărtatu-te-ai fugind, proorocule, și te-ai sălășluit în pustie neumblată. Pentru aceea, mă rog: Patimile sufletului meu pustiește-le degrab.

Ușurează legăturile sufletului meu, biruiește pe cei ce se războiesc împotriva mea, Botezătorule al Domnului, și mă arată nevătămat de reaua lucrare a acestora.

A Născătoarei:

Vie, care ai născut pe Strugurele cel copt, adăpându-mă acum cu băutura umilinței, oprește beția răutăților mele, Fecioară.

Canonul de umilință

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Binecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israel, Cel ce «a înălțat crucea mântuirii noastre în casa lui David, robul Său, «întru care ne-a cercetat pe noi «Răsăritul din înălțime și ne-a «îndreptat pe calea păcii».

Pentru ca și eu, mântuit fiind, cu mulțumire să Te măresc pe Tine, Hristoase, caută spre mine, cel ce multe răni pe spate am primit, și mă vindecă turnând peste ele vin și untdelemn, semnele milostivirii Tale, Mântuitorule.

Precum pe tâlharul cel ce cu glas puternic Te-a mărturisit l-ai izbăvit de osânda pentru ucideri și pentru nenumărate fapte rele; precum Te-ai îndurat de păcătoasa care a lăcrimat; precum pe marele Tău apostol Petru și pe David proorocul, așa și pe mine, cel deznădăjduit, miluiește-mă.

Ale mucenicilor:

Prin pătimiri făcându-vă asemenea Celui ce a pătimit pentru noi, răbdătorilor de chinuri, împreună cu Dânsul sunteți preaslăviți, îndumnezeindu-vă acum prin dumnezeiești împăr-

tășiri, strălucind mai mult decât razele soarelui celui văzut și luminând inimile credincioșilor.

Strălucit-a virtutea sfinților pătimitori; toată cetatea se îmbogățește prin credință cu aceste comori de nerăpărit cu adevărat, care strălucesc dar îmbelșugat de minuni preastrălucite; pe aceștia cu cântări să îi mărim, ca pe niște apărători de obște.

A Născătoarei:

Cu strălucitoare raze ale Fiului lui Dumnezeu, Cel ce a ieșit din pântecul tău, luminează pe cei ce cu credință te laudă pe tine, ceea ce ești cu totul fără prihană; și cu mijlocirea ta scoate-ne pe noi din întunericul cel nepătruns și din osânda cea veșnică.

Canonul Înaintemergătorului

Irmos: Nașterea pururea Fecioarei...

Când voi sta înaintea înfricoșătorului Tău scaun, Cuvântule, și voi da seama pentru faptele mele, ce cuvânt de îndreptare voi afla eu, ticălosul? Doamne, Dumnezeuul meu, fie-Ți milă de mine, atunci.

Cel ce ești glasul Cuvântului, înțelepte Botezătorule, îndreptează gândurile mele către Dumnezeu și mă izbăvește de răutatea diavolilor și de încercările din partea oamenilor, ca după datorie să te fericesc.

Hrănește-mă cu hrana cea fără de moarte a poruncilor lui Hristos, adapă-mă cu băutură de

viață, Botezătorule și proorocule, și mă pune mântuit înaintea lui Dumnezeu, pe mine, cel ce alerg sub acoperământul tău.

A Născătoarei:

Stăpână Fecioară, curată și prealăudată, pe Fiul tău și Împăratul, roagă-L împreună cu Înaintemergătorul, ca să mântuiască din toată nevoia pe cei ce cu credință te fericesc.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri de umilință:

Când mă gândesc la mulțimea răutăților ce am făcut și cuget la acea înfricoșătoare judecată, fiind cuprins de cutremur, alerg la Tine, Dumnezeuul cel iubitor de oameni. Pentru aceasta, mă rog Ție: Să nu mă treci cu vederea, Cel ce ești singur fără de păcat; ci dăruiește umilință smeritului meu suflet mai înainte de sfârșit și mă mântuiește.

Dăruiește-mi lacrimi, Dumnezeule, ca odinioară femeii celei păcătoase, și mă învrednicește să ud picioarele Tale cele ce m-au întors pe mine din calea rătăcirii, și să-Ți aduc, ca mir cu bună mireasmă, viață curată, câștigată prin pocăință, ca să aud și eu glasul Tău cel dorit: Credința ta te-a mântuit, mergi în pace.

A mucenicilor:

Mult v-ați ostenit, sfinților, răbdând vitejește chinurile de la cei fără de lege, și, pe Hristos mărturisind înaintea împăraților, și

apoi din viață mutându-vă, să-vârșiți în lume minuni și pe cei neputincioși îi vindecați de pătimirile lor, sfinților. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

La acoperământul tău alerg eu, Sfântă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu; pentru că știu că voi dobândi prin tine mântuire, că tu poți să-mi ajuți mie, Curată.

MARȚI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-ne pe noi, Hristoase Mântuitorul lumii, precum ai pomenit pe tâlharul pe lemnul Crucii, și învrednicește pe toți de împărăția ta cea cerească, Unule Milostive.

Hristoase, Cel ce ești noian de milostivire, seacă noianul păcatelor mele, și, spălându-mă cu lacrimi de umilință, curățește-mă deplin, ca un Milostiv.

Dumnezeiescule Botezătorule, cel ce odinioară ai botezat pe Hristos în apă, pe mine, cel viscolit de valurile patimilor, cu rugăciunile tale îndreptează-mă la limanul pocăinței.

A mucenicilor:

Cu sângiurile voastre, cele sfinte, răbdătorilor de chinuri, stingând focul nebuniei idolești, râuri de vindecări pururea izvorâți, vindecând patimi de multe feluri.

Slavă...

Părinte fără de început, Fiule și Duhule dumnezeiesc, pentru rugăciunile Botezătorului, patimile sufletului meu cele de mulți ani, Te rog, potolește-le, și mă mântuiește pe mine, robul Tău.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Izbăvește-ne de patimile cele de necinste și de cumplita osândă cea din iad, cu rugăciunile tale, pe noi, cei ce cu dreaptă credință te ferim pe tine, Preacurată Născătoare de Dumnezeu.

SLUJBA DE MIERCURI

MARȚI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihirile Crucii:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Cuvântule preabun al lui Dumnezeu, Cel ce pe Cruce ai fost spânzurat ca un osândit, pentru noi, izbăvește-ne de focul ce va să fie și de hotărârea cea înfricoșătoare și de orice altă pedeapsă, rugându-Te dumnezeiască Maică lui Dumnezeu; că pe Tine, Iubitorule de oameni Hristoase, în toate zilele cu gândurile toți Te supărăm, Cel ce ești prea bun.

Soarele văzându-Te întins de voie pe Cruce, Iisuse, s-a înfricoșat, și pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat, mormintele de frică s-au deschis și

toate puterile s-au spăimântat. Iar Fecioara, când Te-a văzut pe Cruce pe Tine, Stăpâne, a strigat: Vai mie! Ce este aceasta ce se vede?

O, nemărginită bunătate a Celui ce S-a întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu prealăudată! Căci Cruce și moarte de voie a răbdat, ca să mântuiască lumea pe care a zidit-o. Pe Acela roagă-L, ca și pe mine, ticălosul și mult chinuitul, să mă izbăvească de pedeapsă și să mă sălăsluiască unde strălucește lumina cea neînserată.

Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, aceeași podobie:

Bucură-te, Fecioară, Mireasă dumnezeiască; bucură-te, nădejdea credincioșilor; bucură-te, curățirea lumii. Bucură-te, ceea ce izbăvești pe robii tăi de tot necazul; bucură-te, nimicirea morții. Bucură-te, raiul purtătorilor de viață; bucură-te, sprijinitorul celor ce te cheamă pe tine. Bucură-te, dumnezeiesc locaș al lui Dumnezeu; bucură-te, munte sfânt.

Bucură-te, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; bucură-te, izvorul vieții. Bucură-te, scară cerească; bucură-te, Stăpână și Doamnă a toată zidirea. Bucură-te, binecuvântată, cea cu totul fără prihană; bucură-te, Preaslăvită și neîntinată. Bucură-te, Prealăudată; bucură-te, locaș dumnezeiesc. Bucură-te, cinstită;

bucură-te, Maică-Fecioară, Mireasă nenuntită.

Bucură-te, Stăpână, Maică a lui Dumnezeu; bucură-te, singura nădejde și sprijinitorul oamenilor. Bucură-te, loc de scăpare. Bucură-te, sfeșnicul lumii. Bucură-te, cămară strălucitoare; bucură-te, candelă purtătoare de lumină. Bucură-te, laudă neîntinată a fecioriei; bucură-te, izvor care izvorăști tămăduiri celor ce vin la tine.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

O, uimitoare minune! O, taină nouă! O, lucru înfricoșător! Așa grăia Fecioara, când Te-a văzut pe Cruce răstignit între doi tâlhari, pe Tine, pe Care Te-a născut fără durere, în chip înfricoșător, și, plângând, striga: Vai mie, Fiul meu preaiubit! Cum Te-au pironit pe Cruce călăii cei cumpliți și nerecunoscători!

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Înălțatu-Te-ai pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, și ai mântuit neamul omenesc; slăvim patimile Tale.

Pironitu-Te-ai pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, și ai deschis ușile raiului; slăvimu-Te pe Tine, Mântuitorul nostru.

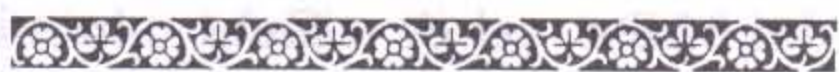
A mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață și netemându-se de chinuri, pentru viața ce va să fie, s-au și arătat moștenitori ai acesteia; pentru aceasta, se și

bucură împreună cu îngerii. Cu rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Când Te-a văzut pe Cruce pironit, ceea ce Te-a născut, Unule îndelung-Răbdătorule, tânguindu-se, vărsa lacrimi ca dintr-un izvor; și, spăimântându-se foarte de bunătatea cea covârșitoare și de milostivirea cea mai presus de om, lăuda tăria Ta.

MIERCURI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții răstignit pe Cruce, zicea: De n-ar fi fost Dumnezeu întrupat Cel ce cu noi a fost răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale și nici pământul nu s-ar fi clătinat, cutremurându-se, ci Cel ce pe toate le rabzi, pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Între cei doi tâlhari, cumpănă a dreptății s-a aflat Crucea Ta: unul adică pogorându-se în iad, cu sarcina hulei, iar celălalt ușurându-se de greșeli, spre cunoștința cuvântării de Dumnezeu; Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Pe Mielul, Păstorul și Mântuitorul văzându-L Mielușeaua

pe Cruce, lăcrimând se tânguia și cu amar striga: Se bucură lumea primind izbăvire, dar cele dinlăuntru ale mele mă ard, văzând răstignirea Ta pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Dumnezeule preabun, Doamne Cel fără de răutate. Acesteia cu credință să-i strigăm: Milostivește-te spre noi, Fecioară, și iertare de păcate dăruiește celor care ne închinăm patimilor Lui.

După catisma a doua, sedelne ale Crucii:

Podobie: Înviat-ai din morți...

În mijlocul Edenului lemnul pomului a înflorit moarte, iar în mijlocul pământului lemnul Crucii a odrăslit viață; că gustând din rodul cel dintâi, noi cei ce eram nestricăcioși ne-am făcut stricăcioși; dar dobândind pe cel de-al doilea, ne-am îndulcit de nestricăciune, că prin Cruce a mântuit Hristos neamul omenesc.

Podobie: Porunca cea cu taină...

În rai mai înainte m-a lăsat gol lemnul pomului, prin gustarea din care vrăjmașul a adus moarte; iar lemnul Crucii îmbrăcăminte de viață aducând oamenilor, s-a înfipt în pământ și lumea întreagă s-a umplut de toată bucuria. Pe care văzând-o înălțată, lui Dumnezeu prin credință, popoare, cu un glas să-I strigăm: Plină este de slavă casa Ta.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei, aceeași podobie:**

Stând lângă Cruce Născătoarea de Dumnezeu și vărsând lacrimi,

striga cu jale: Cu adevărat de nepătruns este patima Ta, Fiule. Că nu pot răbda sfâșierea celor dinlăuntru ale mele și nu pot îndura să Te văd pe Cruce. Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta; scoală-Te din morți, preaslăvindu-mă pe mine, care strig: mult-Milostive, slavă Ție.

După catisma a treia, sedelnele:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Pomul cel de odinioară din Eden a adus amărăciune, iar lemnul Crucii a înflorit viață dulce; că, mâncând Adam, întru stricăciune a alunecat, iar noi, îndulcindu-ne de trupul lui Hristos, dobândim viață și ne îndumnezeim în chip tainic, primind împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu. Pentru aceea, cu credință strigăm: Slavă patimii Tale, Cuvântule.

A mucenicilor, aceeași podobie:

Prin înfrânarea patimilor, omorând pornirile și mișcările cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat darul de a izgoni bolile celor neputincioși și de a face minuni, ei fiind vii și după moarte. Cu adevărat minune uimitoare, că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Unuia Dumnezeuului nostru.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Înviat-ai din morți...

Mielușeaua cea fără prihană văzând pe Mielul și Păstorul răstignit pe Cruce striga: Fiul meu, ce este acum această pri-

veliște neobișnuită și fără de nădejde? Cum Tu, Viața tuturor, ai fost osândit asemenea oamenilor? Ci scoală-Te, Cuvântule, a treia zi din morți, precum ai zis.

CANOANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Pe Faraon cel purtat în care de război l-a cufundat toiagul «lui Moise, cel ce a făcut minuni «de demult, în chipul Crucii «lovind și despărțind marea; iar «pe Israel cel fugărit, care mer- «gea pe picioare, cântând cân- «tare lui Dumnezeu, l-a mântuit».

Cuvântule, Cel ce ai fost omorât pe Cruce, pe mine cel omorât prin mâncarea cea dulce din pom m-ai înviat și cu slavă m-ai împodobit; mă închin stăpânirii Tale, slăvesc patimile și milostivirea cea nemăsurată.

Când s-a întins pe lemnul Crucii Via cea nelucrată, ne-a izvorât vinul dumnezeiescului Dar, Care veselește inimile, înlătură cu totul beția înșelăciunii și păcatul îl curăță.

Ale mucenicilor:

Împodobindu-vă cu sfințitele răni cele de multe feluri, mucenici ai lui Hristos, și înfrumusețându-vă cu durerile chinurilor, cu mărire stați înaintea Stăpânului, Făcătorul de po-doabă, bucurându-vă cu prea

strălucire și cu chip dumnezeiesc fiind văzuți.

Cu dumnezeiască putere în chip vădit întărindu-vă, sfinților mucenici, toată tăria cea pierzătoare a celui puternic bărbătește ați nimicit-o și, frumos fiind încununati cu cununi de biruință, înaintea Domnului stați, bucurându-vă.

A Crucii și a Născătoarei:

Cea neispitită de nuntă stând înaintea Crucii Tale, Doamne, și văzând rănilile Tale, Stăpâne, rănindu-se grăia: Vai mie, Fiule, că la nașterea Ta am scăpat de dureri, iar acum sunt sfâșiată de durere!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Facere a lui Iosif.

Același irmos:

Lucruri minunate s-au grăit despre tine, Fecioară prealăudată, ceea ce singură ești slava credincioșilor. Pentru aceea, pe mine, care te măresc pe tine, fă-mă părtaș al slavei ce va să fie, prin rugăciunile tale, Preacurată Stăpână, cea cu totul fără prihană.

Binecuvântat este rodul pântecelui tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, prin care toți oamenii am fost dezlegați din blestem, binecuvântată Preacurată, minune netâlcuită, privește neînțeleasă, izbăvirea tuturor oamenilor.

Pe Tine, Doamne, totdeauna Te roagă mulțimea îngerilor, ceata

ucenicilor, adunarea proorocilor, a mucenicilor și a cuviosilor Tăi, ca să ne dăruiești nouă, pentru Născătoarea de Dumnezeu, iertare de păcate, ca un Iubitor de oameni.

Preacurată, ceea ce ai primit în pântec pe Focul cel greu de răbdare, te rog cu credință, izbăvește-mă de gheena și slobozește-mă de osânda care pentru mulțimea de greșeli îmi este mie gătită, cu rugăciunile tale cele bineprimite.

Canonul Crucii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu pricepere și ai «întemeiat pământul peste ape, «întărește-mă pe piatra poruncilor Tale, Hristoase, că nu este «sfânt afară de Tine, Unule, Iubitorule de oameni».

Cel ce ai întărit cerul și ai întemeiat pământul, și marea ai legat-o cu cuvântul, Tu ai fost legat pentru mine și pe Cruce ai fost spânzurat, ca să mă dezlegi din legăturile păcatului, Iubitorule de oameni.

De lemnul Crucii poticnindu-se vrăjmașul a fost omorât împreună cu diavoli lui cei făcători de răutăți; iar cel osândit, pentru gustarea cea rea, a fost miluit, și cu întemeierea drepte credințe făptura s-a întărit.

Ale mucenicilor:

La multe feluri de chinuri, la săbii, la fiare și la dezbrăcarea trupurilor fiind dați dumnezeieștii și vitejii mucenici, au rămas nesupuși răului prigonitor prin dumnezeiasca voie.

Măriții mucenici ai lui Hristos, căutând cu cuget și cu gând înțelept spre cele stătătoare, au nesocotit cu totul pe cele trecătoare. Pentru aceea, au răbdat chinuri de neîndurat, bucurându-se.

A Crucii și a Născătoarei:

Mult lăudata Mielușea văzând pe Mielul dus spre patima cea de voie și răstignit cu trupul, lacrimând plângea și lăuda îndelunga Lui răbdare.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Doamne, Cea ce ai făcut...

Din starea cea sfântă căzând eu, Curată, m-am alăturat fapturilor necuvântătoare și cu totul osândit m-am făcut; ceea ce ai născut pe Judecătorul, izbăvește-mă din toată osândirea și mă miluiește.

Suspinuri neîncetate și lacrimă sufletească și neconținută smerenie dăruiește-mi, Fecioară, ca să plâng patimile mele, care din nebăgarea mea de seamă odrălesc împreună cu mine, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită.

Cetele cerești, duhurile slujitoare, adunarea proorocilor, a apostolilor și a mucenicilor Tai,

împreună cu ceea ce Te-a născut pe Tine, Te roagă, Milostive, ca să dăruiești poporului Tău iertare de greșeli.

Preacurată, ceea ce ești bună, roagă acum pe Cel lesne iertător, pentru mine care am năravuri îndărătnice și neînduplecate, ca prin chipurile pocăinței iarăși să mă cheme acum și să mă învrednicească de milostivirea cea dumnezeiască.

Canonul Crucii**Cântarea a 4-a:****Irmosul:**

Tu, Doamne, ești tăria mea, Tu și puterea mea, Tu Dumnezeu meu, Tu bucuria mea, «Cel ce n-ai părăsit sânurile părintești și ai cercetat a noastră «sărăcie. Pentru aceasta, cu «proorocul Avacum strig către «Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni».

Neamul omenesc iarăși a fost chemat din căderea pe care a suferit-o de demult cel întâi-zidit; căci Făcătorul a toate a fost ridicat pe lemn și Și-a sângerat degetele, cu piroane de voie au fost pironite mâinile și cu sulița în coastă a fost împuns.

Crucea s-a înălțat și toată înșelăciunea a căzut; dezbrăcat fiind Tu, Mântuitorule, a fost despuiat cel străin, și Adam cu veșmântul dumnezeieștii nestricăciuni s-a îmbrăcat; zidirea s-a luminat,

iar soarele s-a întunecat, răstignit fiind Tu pe lemn, Hristoase.

Ale mucenicilor:

Ca niște jertfe printr-o nouă junghiere v-ați adus, mucenicilor, Cuvântului Celui ce S-a jertfit, prin curgerile sângiurilor uscând mările înșelăciunii, cu dumnezeiescul Dar, și revărsarea patimilor cu ploile minunilor pururea oprind-o, mărilor.

Rupere a mădulelor, scoatere din rădăcini a tuturor dinților și a unghiilor ați primit, mucenicilor, tăindu-vi-se mâinile fără milă și limba și picioarele și încheieturile trupului. Pentru aceea, v-ați învrednicit de mărirea cea covârșitoare, stând înaintea Dumnezeului a toate.

A Crucii și a Născătoarei:

Fecioara cea fără prihană, văzând pe Fiul său spânzurat pe lemn, striga cu mare tânguire: Fiule, cum nu s-a milostivit nicidecum adunarea călcătorilor de lege de Tine, Cel ce i-ai miluit pe ei, ci cu plan viclean au hotărât să Te omoare pe nedrept?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Zapisul cel rău al păcatelor mele rupe-l, Preacurată, cu dumnezeiasca suliță, care a împuns coasta cea dumnezeiască a Celui ce de voie S-a făcut om din tine, Fecioară; și roagă-te Lui ca să mă scrie în

cartea celor mântuiți pe mine, cel ce nebunește m-am depărtat de la Dumnezeu.

Ca să te laud cu cântări de mulțumire, ca să te măresc cu dragoste dumnezeiască pe tine, ceea ce prin nașterea ta cea preamărită pe toți cei micșorați i-ai mărit, ceea ce ești cu totul fără prihană, învrednicește-mă de iertare pe mine, cel ce mult am greșit și cumplit am căzut, Fecioară.

Legile firii au fost schimbate întru tine, că mai presus de fire ai născut pe Cuvântul. Drept aceea, cu credință te rog: Pe mine, cel ce mult am păcătuit mai presus de firea omenească și m-am depărtat de Dumnezeu, întorcându-mă, izbăvește-mă cu rugăciunile tale, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Vrăjmașul a rănit întreg sufletul meu cu săgețile păcatului, inima mea a întinat-o cu dezmierdările, și din calea cea dreaptă m-a abătut. Pentru aceasta, strig ție, Fecioară: Primește-mă pe mine, cel ce mă întorc, și mă izbăvește.

Canonul Crucii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești Lumina «cea neapusă, și m-a acoperit în «tunericul cel vrăjmaș pe mine, «ticălosul? Ci Te rog, întoarce-mă

«și la lumina poruncilor Tale
«îndreptează căile mele».

Ca să mă izbăvești pe mine de
gustarea cea dulce, fiere ai gus-
tat de bună voie, îndelung-Răb-
dătorule; și ca să mă dezbraci
de suferința morții ai primit să
fii pironit gol pe lemn, Iisuse.
Laud milostivirea Ta.

Cuvântule, ca să înnoiești sufle-
tul meu cel stricat prin patimi,
sufletul Ți-ai dat Tatălui, răstig-
nit fiind pe lemn; și, cunoscând
acestea, nu poate îndura pă-
mântul cel neînsuflețit, ci de
frică se cutremură, lăudându-Te
pe Tine.

Ale mucenicilor:

Înfrumusețatu-v-ați, muceni-
cilor, împodobindu-vă cu dum-
nezeieștile patimi și urmând
Cuvântului celui Unul-Născut
al Tatălui, Cel fără de început,
Care a dat tuturor prin patimi
nepătimire; pentru aceasta,
împreună cu Dânsul sunteți
măriți.

Înstrăinându-vă de cele de jos,
pe cele nevăzute le-ați moștenit,
sălășluindu-vă în dumnezeieș-
tile locașuri cele din ceruri; și
prin dumnezeiască împărtășire,
în chip nematerialnic, v-ați în-
dumnezeit, nebiruiților muce-
nici ai Mântuitorului.

A Crucii și a Născătoarei:

Neobișnuită priveliște văd, stri-
gai, Prealăudată. Cum ai ador-
mit fiind ridicat pe lemn, Cel ce
cu privirea tot pământul îl faci

să se cutremure, vrând ca să
trezești pe cei adormiți din
veac? Închinu-mă îndelung-
răbdării Tale, Fiule.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Neamurile neamurilor te fe-
ricesc acum pe tine, cea
pururea fericită, și puterile
cerurilor te laudă pe tine sin-
gură, ca pe ceea ce ai împreunat
pe cele de jos cu cele de sus, cea
binecuvântată între femei, che-
marea lui Adam cel căzut.

Ceea ce ai născut pe Cuvântul
cel bun, Care ne-a izbăvit pe noi
de nesocotință, împuterniceș-
te-mă să rămân eu nevătămat,
neabătându-mă din starea cea
bună, ci drept călătorind și cele
bineplăcute lui Dumnezeu fă-
când.

Cuvântule, Cel ce pentru adân-
cul cel covârșitor al milei sân-
gele Tău pe Cruce l-ai vărsat,
usucă adâncul patimilor mele și
mă învrednicește întru smerenie
să plac Ție, Dumnezeule, pentru
rugăciunile Născătoarei de
Dumnezeu.

Canonul Crucii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul păcatelor și viforul
Agreșelilor mă tulbură și
«întru adâncul deznădăjduirii
«cu putere mă împinge; dar Tu,
«Îndreptătorule, tinde-mi mâna

«Ta cea tare, ca lui Petru, și mă «mântuiește».

Toate Puterile cerești Te-au lăudat și s-au spăimântat văzându-Te pe Tine, Cuvântule, spânzurat pe Cruce; și Adam cel rănit s-a vindecat prin Crucea Ta, Mântuitorule, și blestemul a fost izgonit.

Dezlegatu-s-a din legături neamul omenesc, când ai fost Tu legat cu trupul, îndelung-Răbdătorule; iar vicleanul a fost prins în laț ca o pasăre și batjorcorit de toți credincioșii. Slavă puterii Tale, Hristoase.

Ale mucenicilor:

Arătat-v-ați cu chip dumnezeiesc, purtătorilor de chinuri mucenici, ca niște cărbuni arzând cu harul toată materia necredinței, pe jeratic de foc dându-ți și dumnezeiască răcorire primind.

Oi ale Păstorului celui adevărat arătându-vă, purtătorilor de chinuri, nevătămați ați rămas în mijlocul sălbaticilor lupi; și, săvârșind bine dumnezeiasca alergare, în staulul cel ceresc v-ați sălășluit.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Tine, Domn al vieții și împodobit cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor, Te-am născut, striga Fecioara. Și cum mori acum, Fiule, neavând frumusețe întru răstignire, Cel ce ai împodobit toate cu voia Ta?

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Miluitu-s-a prin tine firea Momenirii, că pe Domnul cel milostiv L-ai născut, milostivă Preacurată. Pentru aceasta, te rog: Miluiește sufletul meu.

Cetele celor fără de trup și ale mucenicilor, ale proorocilor și ale apostolilor Tăi, Hristoase, Te roagă pe Tine: Mântuiește poporul Tău de toată strâmtarea, pentru ceea ce Te-a născut pe Tine.

Ceea ce ești ogor nelucrat, care ai născut pe Lucrătorul și Ziditorul a toate, sufletul meu cel înăbușit de spinii patimilor, arată-l aducător de roade prin cunoștință dumnezeiască.

Călcăt-am poruncile care mă călăuzesc către Dumnezeu, și cu voia m-am făcut rob patimilor celor rele. Pentru aceasta, te rog: Izbăvește-mă de stăpânirea lor, pururea Fecioară.

Canonul Crucii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De pogorârea lui Dumnezeu, focul s-a rușinat odinioară «în Babilon. Pentru aceasta, «tinerii în cuptor, ca într-o gră-«dină verde dându-ți, cu bucurie «cântau: Binecuvântat este Dum-«nezeul părinților noștri».

Rănitu-Ți-ai mâinile cu care ai făcut minunile, Hristoase, și răni ai răbdat, toate rănilile mele vindecându-le; Te laud, Cuvân-

tule, îndelung-Răbdătorule, strigând: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Străpunsu-Ți-ai mâinile și picioarele Tale cu piroane, fiind răstignit, și în coastă ai fost împuns, izvoare de iertare izvorând tuturor celor ce neîncetat Te laudă și grăiesc: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Ale mucenicilor:

Ceată să alcătuim, cu cântări lăudând pe mărturisitorii lui Dumnezeu, pe cei ce sunt numărați împreună cu cetele îngerilor și au luminat cele pământești, și totdeauna cântă: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Întru strălucirile sfinților v-ați sălășluit, fiind sfințiți, trimițând sfințire și izbăvire tuturor celor ce vă laudă pe voi și strigă: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

A Crucii și a Născătoarei:

Soare neapus, cum ai apus, Cuvântule, întins pe lemn?, striga Fecioara. Că, văzându-Te soarele, a stat din cale, neputând să lumineze în timp ce pătimeai Tu, Stăpâne. Cu cântări slăvesc și mă închin dumnezeieștii Tale stăpâniri.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Prin negrăită nașterea ta, Născătoare de Dumnezeu, ne-ai făcut vrednici de lucruri

înfricoșătoare și negrăite. Pentru aceasta, izbăvește-mă de osânda cea înfricoșătoare și mă învrednicește de bucuria cea negrăită, ca pururea să te laud pe tine, cea mult lăudată.

În lenevire viața mea cheltuind-o, am rămas neroditor și mă tem de judecată și de focul cel nestins al gheenei. Dar tu, Fecioară, ceea ce ai născut pe Focul cel greu de răbdat, cu mijlocirea ta scapă-mă de focul gheenei.

Mai presus decât minunile este minunea cea mare a nașterii tale. Pentru aceasta, strig către tine: Curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, fă minuni cu milele tale față de mine, și de urgia cea viitoare izbăvește-mă și mă miluiește.

Pe mine, cel ce am viețuit în nepăsare și am trecut cu vederea legile Tale cele sfinte și cinstitele Tale porunci, Mântuitorule, miluiește-mă și mă mântuiește, pentru ceea ce Te-a născut pe Tine, ca un Dumnezeu făcător de bine și mult-Milostiv.

Canonul Crucii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

De șapte ori tiranul haldeilor a încins cuptorul neburnește, pentru cinstitorii de «Dumnezeu. Dar, văzându-i pe «aceștia mântuiți printr-o putere mai mare, a strigat: Pe «Făcătorul și Mântuitorul, tineri binecuvântați-L, preoți

«lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii».

Din rădăcina lui Iesei întrupându-Te, Hristoase, ai odrăslit; și, purtând cunună de spini, ai tăiat din rădăcină spinul cel odrăslit din călcarea de poruncă a lui Adam; iar pe lemn pironindu-Te, ai vindecat blestemul cel ce a odrăslit din lemn și mântuiești pe cei ce cântă: Popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Ca să faci pe om Dumnezeu, Iubitorule de oameni, Te-ai făcut om și Crucii ai fost dat, în coastă fiind împuns și cu oțet adăpat. Pentru aceea, noi, cei mântuiți prin patimile Tale, Cuvântule, cu mulțumire strigăm: Preoți binecuvântați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Ale mucenicilor:

Legați fiind, mucenicilor, și ca niște miei junghiați, și arși pe foc fără de milă, și fiarelor dați, și capetele tăindu-vi-se, v-ați bucurat cu bucurie negrăită, strigând: Tineri binecuvântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Purtătorilor de cununi mucenici, părtașilor împreună cu îngerii, cei ce ați călcat pe vrăjmașii cei prea cruzi, faceți rugăciune pentru noi către Domnul, ca, întru dragoste și întru multă unire a cugetelor, să viețuim, strigând: Preoți binecuvântați,

popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

A Crucii și a Născătoarei:

Cu durere suspinând, ca o Maică tânguindu-te, și nerăbdând durerea cea dinlăuntru, spre Cruce priveai, strigând către Cel ce S-a născut din pântecul tău: Ce este această privilegie, Fiule? Cum pătimești, Cel ce ești din fire fără de patimă? Cu adevărat, voină ca să mântuiești din stricăciune neamul omenesc.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Același irmos:

Sufletul meu cel omorât înviază-l; căzut fiind, ridică-l; rănit fiind, vindecă-l; împacă mintea mea, potolește valurile ispitelor, Fecioară, și mă izbăvește pe mine, cel ce strig: Tineri binecuvântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Ca tâlharul strig Ție, Iubitorule de oameni: Pomenește-mă! Ca păcătoasa plâng și strig Ție: Greșit-am ca fiul risipitor de demult; primește-mă pe mine deznădăduitul, cel ce mă pocăiesc, pentru Născătoarea de Dumnezeu, ca să-Ți cânt din inimă: Preoți binecuvântați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Rugându-ne strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu prealăudată: Împreună cu nenumăratele puteri cele nevăzute, cu

mucenicii, cu cuvioșii, cu apostolii și cu proorocii, fă mijlocire pentru toți, care cu credință cântă dumnezeiește: Preoți binecuvântați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Canonul Crucii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul, și marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu «S-a arătat oamenilor în trup și «pântecele tău s-a făcut mai cu-«prinzător decât cerurile. Pen-«tru aceea, pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, începătoriile cetelor «îngerești și omenești te măresc».

Vindecă ai rănilor mele, Stăpâne, fiind rănit și mâinile Tale sângerându-Ți; și, ca un bun, m-ai îndreptat, Doamne, să umblu pe căile cele mântuitoare, străpungându-Ți-se pe Cruce picioarele, cu care începătorii vieții Adam și Eva, de demult, văzându-Te umblând în rai, s-au ascuns.

Ridicat fiind Tu pe Cruce, a fost ridicat cel întâi-zidit, care căzuse cu cădere mare, toată tăria vrăjmașului a fost dobărâtă și tot pământul s-a sfințit cu sângele și cu apa care au țâșnit din coasta Ta. Pentru aceea, Preamilostive, neîncetat Te slăvim.

Ale mucenicilor:

Zdrobindu-vi-se mădularele, sfinților mucenici, meșteșugirile

celui viclean le-ați dezlegat; și, prin legăturile ce le-ați suferit cu răbdare, pe acela l-ați legat și l-ați supus sub picioare, plin de rușine, și prin darul cel dumnezeiesc l-ați făcut de răsul celor ce priveau.

Pământul s-a sfințit prin așezarea moaștelor sfinților mucenici, că le-a dobândit pe ele ca pe un izvor ce izvorăște în chip dumnezeiesc vindecări de multe feluri, care neîncetat vindecă pătimirile trupurilor și ale sufletelor, și vătămarea de la diavoli cu dumnezeiescul Duh o alungă.

A Crucii și a Născătoarei:

Scăpând de durerile cele de maică în vremea nașterii, îndelung-Răbdătorule, acum, când Te-ai împărtășit Tu de patimile cele de voie și ai luat chinuri, am pățimit cu cele dinlăuntru ale mele și sufletul mi s-a umplut de dureri, striga Preacurata, pe care după vrednicie o mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Înfricoșatu-s-a tot auzul...

O, dumnezeiescule pat al lui Solomon, pe care îl înconjoară acum șazeci de puternici, precum zice dumnezeiasca Scriptură, întru care S-a odihnit Cuvântul, pe mine, cel ce totdeauna sunt zdruncinat de mulțime de vrăjmași, nerănit păzește-mă prin puterea ta, Curată pururea Fecioară.

Picurând dulceață dumnezeiască, ceea ce ai născut pe Dulceața tuturor, îndulcește-mi sufletul meu cel otrăvit de veninul șarpelui, și mă fă străin totdeauna de păcatul cel amar, cu mijlocirea ta, ceea ce ești apărătoare neînfruntată a credincioșilor.

Iisuse, soarele slavei, luminează sărmanul meu suflet cu rugăciunile Preacuratei Fiicei lui Dumnezeu, care Te-a născut pe Tine, și cu ale slujitorilor celor fără de trup, ale cinstiților Tăi apostoli, ale ierarhilor, ale proorocilor, ale prealăudaților mucenici și ale cuvioșilor Tăi.

Mă cutremur de a doua venire a Ta, Unule-Împărate, și mă tem fiind cu totul vinovat și nedumerit, Doamne. Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit strig Ție: Milostivește-Te și mă mântuiește, pentru ceea ce Te-a născut, Milostive, Bunule și Iubitorule de oameni.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Toiagul lui Moise preînchipuia cinstită Crucea Ta, Mântuitorul nostru; că printr-însa mântuiești ca din adâncul mării pe poporul Tău, Iubitorule de oameni.

Odinioară raiul cel din Eden a odrăslit lemnul cunoștinței în mijlocul pomilor; iar Biserica

Ta, Hristoase, a înflorit Crucea Ta, care a izvorât viață lumii. Dar acela a omorât prin mâncare pe Adam cel ce a mâncat, iar aceasta a făcut viu pe tâlharul care s-a mântuit prin credință. Iertării aceleia arată-ne și pe noi părtași, Hristoase Dumnezeu, Cel ce cu patima Ta ai sfârșit pornirea vrăjmașilor cea împotriva noastră, și ne învrednicește pe noi de împărăția Ta cea cerească.

A mucenicilor:

Mucenici nebiruiți ai lui Hristos, biruind înșelăciunea cu puterea Crucii, ați dobândit darul vieții celei veșnice; de îngrozirile tiranilor nu v-ați temut, cu chinurile fiind răniți vă veseliți, și acum sângiurile voastre s-au făcut vindecări sufletelor noastre; rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii și a Născătoarei, aceeași podobie:

Doamne, când Te-a văzut pironit pe lemn Mielușeaua, care Te-a născut fără sămânță, își sfâșia fața și cu plângere striga: Fiul meu, cum rabzi această jungiere nedreaptă? Cum mori ca un om, Cel ce ești nemuritor? Dă-mi cuvânt, Lumina mea cea preadulce, caută spre Maica Ta care Te plânge, și slăvește-o pe ea, Cuvântule, cu sculara Ta.

MIERCURI, LA LITURGHIE**Stihirile Fericirilor:**

Pomenește-ne pe noi, Hristoase Mântuitorul lumii, precum ai pomenit pe tâlharul pe Cruce, și ne învrednicește pe toți de împărăția Ta cea cerească, Unule Milostive.

Moise cu toiagul închipuind Crucea, a despărțit adâncul, trecând pe poporul israelitean; iar noi pe aceasta închipuind-o, pe vrăjmașii cei nevăzuți îi biruim.

Iacob de demult, binecuvântând pe tineri, schimbându-și mâinile le-a întins, însemnând Crucea Ta, Hristoase Mântuitorule, prin care toți ne-am liberat din blestem.

A mucenicilor:

Râvnind să urmați patimilor lui Hristos, purtătorilor de chinuri, amare dureri ați răbdat vitejește; și cu cununile nestricăciunii fiind încununăți, în ceruri viețuiți.

Slavă...

Slavă Tatălui, Unuia, Cel fără de moarte; slavă Fiului Celui ce viețuiește în veci; slavă dimpreună Duhului Celui Preasfânt, Care sfințește toată făptura.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Din pântecel tău cel fecioresc, Născătoare de Dumnezeu, a răsărit Făcătorul soarelui și al lunii; pe Care văzându-L răstignit pe lemn, toată făptura s-a tulburat.

SLUJBA DE JOI**MIERCURI SEARA, LA VECERNIE**

La Doamne, strigat-am..., **stihiri apostolești:**

Podobie: Doamne, deși ai stătut...

Doamne, Tu cu razele Mângâietorului ai luminat pe apostoli, rânduindu-i pe dânșii luminători, care luminează toată lumea cu strălucirea cea înțelegătoare a cunoștinței Tale, Stăpâne. Pentru aceasta, ne închinăm bunătații Tale celei multe.

Doamne, Tu cu rugăciunile apostolilor îngrădind turma Ta, o păzești pe ea nebântuită de amenințările vrăjmașilor; pe care răscumpărând-o din robia celui străin cu scump sângele Tău, Mântuitorule, ai mântuit-o, ca un Milostiv.

Arătat-v-ați ca niște pietre scumpe ale Bisericii în coroana lui Hristos, cu raze luminoase strălucind lumii lumina dumnezeieștii cunoștințe, fericirilor apostoli, cei care stați înaintea Treimii și mijlociți pentru sufletele noastre.

Stihiri ale Sfântului Nicolae, aceeași podobie:

Doamne, Tu pentru dumnezeieștile rugăciuni cele bineprimite ale ierarhului Tău, Nicolae, fește de toată primejdia și de toată răutatea și asuprirea celor

răi pe robii Tăi, cei ce se închină cu credință neasemănatei Tale stăpâniri, Iubitorule de oameni.

Doamne, Tu pe ierarhul Nicolae l-ai arătat în lume ca pe o mireasmă cu bun miros; că inimile tuturor credincioșilor le îmbălsămează acum cu minunile, izgonind bolile și patimile sufletești cu darul Tău; cu ale cărui rugăciuni, mântuiește, ca un milostiv, pe cei ce Te laudă.

Doamne, Tu ai preamărit pe cinstitul Tău arhieru până la marginile pământului, dându-i lui darul minunilor, și l-ai arătat apărător al celor ce sunt în cumplite primejdii și al celor ce cad în răutățile necazurilor și al celor ce cer pururea ocrotirea lui.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Acceași podobie:

Vezi suspinurile inimii mele celei zdrobite, dumnezeiască Mireasă, și primește, Curată, ridicarea mâinilor mele, Fecioară Maria, ca o iubitoare de bine, și nu mă lepăda pe mine, Curată, ceea ce ești cu totul fără de prihană, ca să laud și să slăvesc pe Cel ce a mărit neamul nostru.

LA STIHOAVNĂ:

Stihiri apostolești:

Podobie: Doamne, deși ai stătut...

Doamne, cu adevărat iubindu-Te pe Tine apostolii pe pământ, pe toate le-au socotit de nici un preț, ca pe Tine singur să Te câștige, și

pentru Tine la bătaii trupurile lor le-au dat. Pentru aceasta, fiind măriți, se roagă pentru sufletele noastre.

Doamne, Tu ai preamărit pe pământ pomenirea apostolilor; că toți, adunându-ne împreună într-însa, Te slăvim pe Tine, că ne dai nouă printr-înșii vindecări și, cu rugăciunile lor, dăruiești lumii pace și mare milă.

A mucenicilor:

De este vreo faptă bună și de este vreo laudă, acelea se cuvin sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât; vărsatu-și-au sângele lor pentru Tine, Cel ce Te-ai golit de slavă și ai luat chip de rob; smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu rugăciunile lor, după mulțimea milostivirilor Tale, Dumnezeuule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Podobie: Ce vă vom numi pe voi, sfinților...

Cei ce s-au învrednicit să vadă pe Dumnezeu cu trup te-au vestit pe tine, Curată, Mireasă a vredniciei Tatălui și a Dumnezeirii Lui și Fecioară Născătoare a lui Dumnezeu-Cuvântul, și locaș al Sfântului Duh; că întru tine S-a sălăsluit trupește toată plinirea Dumnezeirii, fiind darul prea deplin.

JOI, LA UTRENIE**După catisma întâi, sedelne apostolești:****Podobie:** Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Ca pe niște luminători și învățători ai lumii, pe cei ce au fost pârgă a mântuirii noastre, pe dumnezeieștii ucenici ai Dumnezeuului nostru să-i lăudăm; că luminează ne-a răsărit nouă, celor ce eram în întuneric, și tuturor ne-au făcut cunoscut pe Soarele slavei. Pentru aceasta, au și nimicit înșelăciunea idolilor, propovăduind pe Treimea cea întru o Dumnezeuire. Deci, să strigăm către dânsii: Apostoli ai lui Hristos-Dumnezeu, cereți iertare de greșeli pentru cei ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

În toate laturile lumii străbătând vestirea voastră cea cu adevărat înțeleaptă, prealăudaților apostoli ai Domnului, ați propovăduit tuturor lămurit cunoștința de Dumnezeu și neștiința neamurilor în cunoștință ați schimbat-o, prin care și negura idolilor risipind-o, lumina cunoștinței a strălucit celor din întuneric. Pentru aceasta, ne rugăm: Mijlociți la Hristos-Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:****Podobie:** Înviat-ai din morți...

Izbăvește-ne pe noi de toată îngrozirea și răutatea oamenilor,

Preasfântă Fecioară; că pe tine te avem toți acoperământ și caldă apărătoare și către tine îndrăznind, la Cel născut din tine cădem totdeauna. Pe Care roagă-L să ne mântuiască pe noi de toată strâmtorarea.

După catisma a doua, sedelne apostolești:**Podobie:** Porunca cea cu taină...

Luminători strălucitori v-ați arătat cei ce L-ați văzut pe Hristos Însuși, luminând pururea tot pământul și izgonind întunericul păgânătății cu lumina învățăturilor dreptei credințe. Pentru aceasta, luminați-mă pe mine, cel ce umblu fără de frică în întunericul dezmierdărilor, purtătorilor de Dumnezeu apostoli, cu lumina dumnezeieștilor voastre rugăciuni.

Aceeași podobie:

Poruncile Domnului ca niște vistierii făcătoare de bogăție, cu credință primindu-le în suflet apostolii, s-au arătat tuturor făcători de bine, sărăcia cea diavolească gonind-o, și pe toți îmbogățindu-i cu bogăția lui Dumnezeu. Către aceștia toți să strigăm: Cu faptele cele preabune îmbogățiți-ne acum și pe noi, cei ce am sărăcit, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:****Podobie:** Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Sufletul meu cel smerit, care acum se cufundă în viforul ispitelor vieții, ca un lipsit de cărmuire, și se arată plin peste măsură de povara păcatelor, și se

află în primejdie să cadă în fundul iadului, întâmpină-l, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară cu totul fără prihană, cu rugăciunea ta cea fierbinte, și îl izbăvește, dându-i liman bine liniștit, ca să strig ție cu credință: Roagă-te lui Hristos-Dumnezeu, să-mi dea iertare de greșeli, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

După catisma a treia sedelnele:

A apostolilor:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Cu năvodul dumnezeieștilor învățături, ca pe niște pești cuvântători vânând pe oameni, i-ați adus pe ei pârgă Dumnezeului nostru; și, dorind să vă îmbrăcați cu rănilor lui Hristos, următori ai patimilor Lui v-ați arătat. Pentru aceea, împreună adunându-ne, după datorie cinștim acum prăznuirea voastră, măriților apostoli, și împreună cu un glas strigăm: Rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu, iertare de greșeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

A mucenicilor, aceeași podobie:

Luminători pururea strălucitori ai lumii prin credință mucenicească v-ați arătat, punându-vă toată nădejdea în Domnul, și cu untdelemnul cel duhovnicesc al Duhului ați luminat, sfinților, candelile voastre cele sufletești; pentru aceasta, v-ați și arătat ca niște pahare cerești, care varsă oamenilor vindecările ca pe

niște ape, prealăudaților purtători de chinuri. Rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ușa cea cerească a vieții, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, izbăvește din primejdii pe cei ce aleargă la tine cu credință, ca să mărim preasfântă nașterea ta, spre mântuirea sufletelor noastre.

CANOA NELE

Canonul sfinților apostoli

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Apa trecând-o ca pe uscat Israel, și din robia Egiptu-«lui scăpând, striga: Mântui-«torului și Dumnezeului nostru «să-I cântăm».

Ceata apostolilor cea în chipul luminii, care stai înaintea Lumii celei mari, inima mea cea întunecată luminează-o și îndreptează-o pe cărările mântuirii.

Prietenii cei adevărați ai Mântuitorului, de iubirea patimilor izbăviți-mă pe mine, cel amăgit cu multe înșelăciuni ale vieții și acoperit de noaptea necunoștinței.

Dumnezeieștilor apostoli, cei ce sunteți săgețile Celui puternic, vindecați pe cei răniți cu sabia celui viclean, care aleargă cu credință sub acoperământul vostru.

A Născătoarei:

Cel plin Se dezbracă de slavă,
ca Unul care este Dumnezeu, și
din pântecul tău, Maică preacurată,
iese purtător de trup,
mântuind cu milostivire pe cei
amăgiți de răutatea șarpelui.

Canonul Sfântului Nicolae

Facere a lui Iosif.

Irmos: Cea tăiată pe cea netăiată...

Împreună cu cetele puterilor
celor de sus, stând înaintea
Împăratului și Dumnezeu, ferice
Nicolae, izbăvește-ne de
toată încercarea cea cumplită
pe noi, cei de pe pământ, care cu
credință te chemăm pe tine, ca
să ceri iertare greșelilor noastre.

Cei ce te-am dobândit apărător
pe tine, Nicolae, cu credință
strigăm ție ziua și noaptea:
Ajută-ne acum pe noi, cei foarte
primejduiți de uneltirile cele
rele ale diavolilor și ale oame-
nilor celor făcători de strică-
ciune, ca, dobândind răgaz, să
te laudăm pe tine.

Cu vinele cele prea tari ale
rugăciunilor tale, Nicolae, pe cei
ce se sârguiesc să ne sugrume pe
noi, dă-i spânzurării celei de-
pline, ferindu-ne de cursa lor
cea vicleană, ca să strigăm întru
laudă: Domnului să-I cântăm,
căci cu slavă S-a preaslăvit.

A Născătoarei:

Mai presus de legile firii ai
născut pe Dumnezeu dătătorul
de lege, care S-a făcut om. Pe
Acela ca pe un bun roagă-L, ceea

ce ești cu totul fără prihană, ca
să treacă cu vederea fărăde-
legile noastre, ale celor ce stri-
găm totdeauna: Domnului să-I
cântăm, căci cu slavă S-a prea-
slăvit.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Tu ești întărirea celor ce
aleargă la Tine, Doamne, Tu
«ești lumina celor întunecați, și
«pe Tine Te laudă duhul meu».

Apostoli ai Mântuitorului, cu
putere încingeți inima mea cea
bolnavă de patimi și de desfă-
tări trupești.

O strălucire întreit luminătoare
a lui Dumnezeu vestind, muce-
nicii au risipit întunericul pă-
gânătății.

Rănila cele prea rele ale inimii
mele, potoliți-le cu dumnezeiască
doctorie, ca niște tămăduitori,
apostoli ai Mântuitorului.

A Născătoarei:

Izbăvește-mă, curată Stăpână,
ceea ce ai născut mai presus de
fire pe Izbăvitorul tuturor, Stă-
pânul, Mântuitorul și Domnul.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Dă-ne nouă mână de ajutor
ca să te laudăm și să te cin-
stim pe tine totdeauna, ierarhe
Nicolae.

Adoarme, Nicolae, cu neador-
mitele tale rugăciuni, ispitele

cele pornite asupra noastră, rugămu-te.

Pe mine, cel înconjurat cu totul de patimi și de ispitele oamenilor răi, izbăvește-mă, sfinte, cu mijlocirea ta.

A Născătoarei:

Curată, roagă pe Cel bun să-mi dăruiască dezlegare de păcate și de strâmtorările cele cumplite ale vieții.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am taina rânduiei Tale, Doamne, înțeles-am «lucrurile Tale și am preaslăvit «Dumnezeirea Ta».

Înfrumusețatu-v-ați, măriților, împodobindu-vă cu dumnezeiești străluciri și luminându-vă cu razele Celui ce v-a arătat pe voi luminători.

Dumnezeieștilor apostoli, îndreptători ai tuturor, de toate viscoalele scăpați-mă pe mine, cel primejduit și zdruncinat pe marea nefericirilor vieții.

Apostoli de Dumnezeu aleși, care ați tulburat mările păgânătății, adâncul greșelilor mele vindecați-l, cu rugăciunile voastre.

A Născătoarei:

Pe Cuvântul cel asemenea lucrător cu Tatăl, din coapsele tale L-ai întrupat; pentru aceea, te-ai arătat mai înaltă decât toate făpturile, Fecioară Stăpână.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Pentru mulțimea greșelilor mele am căzut în mulțime de necazuri cumplite; sârguiește-te, sfinte, de-mi ajută, urmând Dătătorului de bine.

Pe mine însumi mă plâng, că viețuiesc în lene și pier; cu rugăciunile tale, Nicolae, îndrumază-mă către pocăință.

Părinte, cel ce ai izbăvit pe cei trei tineri care erau osândiți să moară, izbăvește-mă și pe mine de toată certarea și de osândirea cea veșnică.

A Născătoarei:

Întărește-mă, Preacurată, ca să împlinesc îndemnurile cele cerești, și mișcările sufletului meu îndreptează-le către intrările vieții.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Din noapte sculându-ne, strigăm Ție, Doamne: Mântu-«iește-ne pe noi, că Tu ești Dum-«nezeul nostru, afară de Tine pe «altul nu știm».

Pe mine, cel strâmtorat de multe greșeli, la lărgimea mântuirii îndreptați-mă, apostolilor, ca niște îndrumători.

Pe mine, cel ce cinstesc preacinstita voastră ceată, văzătorilor de Dumnezeu, izbăviți-mă de toată fapta cea necinstită, rogu-vă.

Ca cei ce ați urmat patimilor Mântuitorului, depărtați de la sufletul meu toată patima plăcerilor lumești.

A Născătoarei:

Sufletul meu cel bolnav vindecă-l, ceea ce ai născut pe Cel ce vindecă bolile tuturor, Preacurată Stăpână.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Întărește-ne pe noi cu rugăciunile tale, ierarhe, ca să păzim poruncile lui Hristos, Unul, Dumnezeul nostru.

Nicolae, cel ce ai viețuit în Mira, umple-ne de dumnezeiască bună mireasmă pe noi, cei ce cu bună cinstire te laudăm pe tine.

Milostivește-te spre noi, cu rugăciunile tale, de Dumnezeu fericite, rugând pe Dumnezeu cel milostiv, ierarhe Nicolae.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce ești plină de apele cele izvorâtoare de viață, adapă-ne pe noi pe toți, cei ce cu cuget bine cinstitor te laudăm.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Vărsa-voi rugăciunea mea către Domnul și voi spune «Lui necazurile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăți, «și viața mea s-a apropiat de iad, «și ca Ionă mă rog: Dumnezeule, «scoate-mă din stricăciune».

Prin chemarea rugăciunilor făcând cutremur, ați dărâmat altarele idolești, cei ce L-ați cunoscut pe Hristos. Iar eu mă rog cu credință: Sfărâmați idolii sufletului meu și arătați-mă locaș al lui Dumnezeu pe mine, cel vinovat de multe păcate.

Cei ce sunteți zidiți pe stânca cea neclintită, ca niște pietre, aleșilor văzători de Dumnezeu, izbăviți-mă pe mine, cel ce am zidit inima mea nebunește pe nisip, că din toate părțile curg asupra-mi râurile ispitelor și cumplit mă bântuiesc.

De iubirea cea vicleană față de trup izbăviți-mă, prieteni iubiți ai Cuvântului; și pe mine, cel ce m-am făcut urât din pricina mulțimii răutăților, legați-mă cu iubirea Celui ce iubește iertarea păcătoșilor, pentru mulțimea milostivirii.

A Născătoarei:

Ca pe un trandafir, ca pe un crin preacurat, ca pe o floare cu bună mireasmă alegându-te Făcătorul pe tine, Fecioară, din livezile cele frumoase ale lumii, S-a sălășluit în pântecul tău, și, întrupându-Se, a umplut lumea de bună mireasmă.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Rai s-a arătat inima ta, Nicolae, Ravând în mijloc ca pom al vieții pe Mântuitorul; pe Care roagă-L neîncetat să ne facă locuitori ai raiului, pe noi pe toți,

cei ce te-am câștigat pe tine fierbinte apărător.

În trândăvie irosindu-mi viața, fără frică păcătuiesc eu, ticălosul; și gândind la judecata cea de neocolit de acolo, de neliniște sunt cuprins. Miluiește-mă, Dumnezeule, ca un milostiv, pentru rugăciunile ierarhului Nicolae.

Pentru mulțimea greșelilor mele, fără de veste pornindu-se asupra mea viforul ispitelor celor de multe feluri, strig: Să nu mă lași pe mine, fericite, fără de apărare, ci îndură-te ca un milostiv și-mi întinde acum mână de ajutor.

A Născătoarei:

Cămară și scaun în chip de foc Preaînaltului Împărat te-ai făcut, Fecioară, ceea ce mai presus de minte ești mai înaltă decât heruvimii și serafimii; de aceea, toată suflarea te mărește pe tine, ca pe Maica Ziditorului.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii evrei în cuptor au călcat văpaia cu îndrăzneală, și «în rouă focul l-au prefăcut, «strigând: Binecuvântat ești în «veci, Doamne Dumnezeule».

Noaptea nepăsării mă ține pe mine și mă acoperă negura păcatului; înțelepților apostoli, cei ce v-ați arătat lumină a lumii, sârguiți-vă să-mi luminați inima mea cea întunecată.

Cei ce v-ați arătat ca o altă tărie, istorisind slava Dumnezeului nostru, izbăviți de patimile neslăvirii pe cei ce cu credință aleargă la acoperământul vostru cel puternic, grăitorilor de Dumnezeu.

Cei ce v-ați arătat cărbuni de foc, aprinși prin focul Mângâietorului, ardeți toată materia răutății noastre și ne izbăviți de focul cel nestins în veci.

A Născătoarei:

Văzutu-te-a Daniil mai înainte ca un munte, din care s-a tăiat piatra cea netăiată de mână; pentru aceea, Stăpână, dă umilință sufletului meu cel împietrit și întunecat cu iubirea plăcerilor celor amare.

Canonul Sfântului Nicolae

Același irmos:

Izvorât-ai curgeri de învățături, uscând pâraiele eresurilor și sufletele credincioșilor din belșug adăpându-le, Nicolae, săvârșitorule de cele sfinte; pentru aceasta, te cinstim.

Împuternicindu-te cu puterea Treimii, izbutit-ai să nimicești pe idolii înșelăciunii. Pentru aceea, cu credință te rog pe tine: Nimicește pe idolii cei pătimiși ai minții mele.

Întâistătător pe scaunul Mirelor cu cuvioșie fiind, după moarte izvorăști miruri dumnezeiești, vindecând bolile noastre cele

grele, ale celor ce cu credință ne apropiem către tine, preafericite Nicolae.

A Născătoarei:

Opriți-ai năvala morții, ceea ce ai născut pe nemuritorul Dumnezeu; pe Care roagă-L, Preacurată, ca să omoare patimile bietului meu trup, și de viață să mă învrednicească.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

De șapte ori tiranul haldeilor a încins cuptorul nebunește, «pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceștia mântuiți printr-o putere mai mare, a strigat: Pe Făcătorul și Mântuitorul, tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preainălțați-L, întru toți vecii».

Sufletul meu cel zguduit de patimi întărește-l, cei ce sunteți temelii neclintite ale Bisericii și stâlpi nemișcați, turnurile de apărare ale credincioșilor, vânători ai celor dintru adâncul pierzării, limanuri cu bună liniște, cei ce pururea cântați: Popoare preainălțați pe Hristos în veci.

Cu rugăciunile voastre, ucenici ai Mântuitorului, milostiviți-vă de mă scoateți pe mine, cel ce zac în mormântul întunecatei deznădăjduiri și în groapa cea mai adâncă a desfătărilor, cei ce în chip vădit v-ați învrednicit să vă îmbogățiți cu milostivirea

Învățătorului, văzătorilor de Dumnezeu apostoli, întru toți vecii.

A Născătoarei:

Pentru că te-ai arătat luminată cu frumusețile faptelor bune, Preacurată, pe podoaba cea de frumusețe făcătoare a Ziditorului în pânțece ai încăput-o; pe Acesta roagă-L, Curată, cu stăruință să lumineze în veci cu bună-cuviință sufletul meu cel cuprins de păcatele patimilor și tânjind după frumusețea cea dintâi.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Tinerii cei grăitori de Dumnezeu...

Ierarhe de Dumnezeu cugetătorule, fiind luminat cu razele cele de strălucire dătătoare ale Dumnezeirii celei în trei luminători, ai strigat: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Cel ce ai scăpat pe voievozi de la moarte prin arătarea ta cea înfricoșătoare, sfințite slujitorule Nicolae, izbăvește-ne pe noi de toată vătămarea cea aducătoare de moarte.

Pe noi, cei clătinați de asuprelile diavolilor și ale oamenilor celor nedrepti, întărește-ne cu ocrotirile tale, păzindu-ne nevătămați prin mijlocirile tale, sfinte.

A Născătoarei:

Adu rugăciune Domnului, ca să Se milostivească și să mântuiască pe cei ce cu credință aleargă la tine, Preasfântă Fecioară, ajutătoare oamenilor.

Canonul sfinților apostoli

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta cerul, și marginile pământu-«lui s-au minunat, că Dumnezeu «S-a arătat oamenilor în trup și «pântecele tău s-a făcut mai cu-«prinzător decât cerurile. Pen-«tru aceea, pe tine, Născătoare «de Dumnezeu, începătoriile ce-«telor îngerești și omenești te «măresc».

Fălcile leilor celor ucigători de suflete, cu puterea lui Dumnezeu sfărâmându-le, apostolilor, de către Hristos, precum zice psalmistul, ați fost rânduiți mai mari peste pământ, supunându-l pe el Duhului cu dreaptă credință. Pentru aceea, zburdările cele fără de orânduială ale inimii mele supuneți-le legii celei dumnezeiești.

Propovăduind pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a arătat în lume mai frumos decât toți fiii oamenilor, picioarele cele bune v-ați înfrumusețat, preaînțelepților, ca cei ce ați binevestit pacea și viața. Pentru aceea, cu rugăciunile voastre dăruți pace sufletului meu cel tulburat de patimi.

Omorându-vă măduarele cele de pe pământ, cu viața întru totul v-ați îmbrăcat, prin pătiri închipuind cinstita patimă. Pentru aceea, pe mine, cel omorât cu săgeata răutății celui viclean, înviați-mă cu leacurile adevăratei pocăințe, de Dumnezeu fericiților apostoli.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel preabun, ca o milostivă, vindecă sufletul meu cel bolnav de patimă cumplită, și mă apără, Curată, de vrăjmașii cei ce pururea mă pălmuiesc și se năpustesc asupra mea. Ca, mântuindu-mă, să te măresc din toată inima pe tine, ceea ce ai mărit neamul nostru.

Canonul Sfântului Nicolae

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Ca pe un izbăvitor al celor întristați, care te roagă pe tine, preafericite Nicolae, izbăvește-mă de toată răutatea vrăjmașilor văzuți și a celor nevăzuți.

Cel ce ești acum laolaltă cu celele cele cerești, preasfinte părinte Nicolae, roagă pe Cel bun să ne miluiască pe noi.

Judecata stă lângă uși. Ia aminte, sufletul meu, și strigă lui Dumnezeu Judecătorul: Pentru rugăciunile lui Nicolae, mântuiește-mă, Doamne.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce ești primitoarea Luminii, luminează sufletul meu cel întunecat de patimi, ca pururea cu credință și cu dragoste să te măresc pe tine.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri apostolești:

Doamne, cu adevărat iubindu-Te pe Tine apostolii pe pământ, pe toate le-au socotit de nici un preț ca pe Tine singur să Te câștige, și pentru Tine la bătaii trupurilor lor le-au dat. Pentru

aceasta, fiind măriți, se roagă pentru sufletele noastre.

Doamne, Tu ai preamărit pe pământ pomenirea apostolilor; că toți adunându-ne laolaltă, într-însa Te slăvim pe Tine, că ne dai nouă printr-înșii vindecări și cu rugăciunile lor dăruiești lumii pace și mare milă.

A mucenicilor:

Cu zalele credinței îmbrăcându-vă bine, și cu chipul Crucii întrarmându-vă, ostași preaputernici v-ați arătat; tiranilor bărbătește v-ați împotrivit și înșelăciunea diavolului ați doborât; și, biruitori fiind, v-ați învrednicit de cununi. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi, și ne izbăvește pe noi de toată nevoia și necazul.

JOI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-ne pe noi, Hristoase, Mântuitorul lumii, precum ai pomenit pe tâlharul pe lemn, și ne învrednicește pe toți de împărăția Ta cea cerească, Unule Milostive.

Trâmbițe ale lui Hristos arătându-vă, apostolilor, pe cei ce zăceau în gropile păgânătății i-ați ridicat, și părtași ai dumnezeieștii vieți i-ați făcut.

Semănând cuvântul lui Hristos, grăitorilor de Dumnezeu, inimile

cele neroditoare ale tuturor neamurilor le-ați făcut roditoare de cunoștință dumnezeiască; pentru aceea, după vrednicie, vă fericiim.

A mucenicilor:

De toată răutatea dezbrăcându-se pe ei înșiși, în mijlocul celor cumplite au intrat vitejește și haina mântuirii cea din cer au îmbrăcat pătimitorii.

Slavă...

Cinstită Preasfântă Treime, pentru rugăciunile dumnezeieștilor Tăi apostoli, omoară patimile cele cumplite ale ticălosului meu suflet, ca, mântuindu-mă, să Te slăvesc pe Tine.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, cleștele dumnezeiescului cărbune, bucură-te, pece-tea proorocilor și vestirea apostolilor, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, prin care ne-am slobozit din stricăciune.

SLUJBA DE VINERI

JOI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihirile Crucii:

Podobie: Îngerul Tău, Doamne...

Soborul cel fără de lege, între cei fără de lege Te-a osândit să Te răstignească pe Tine, Iisuse al meu, Domnul și Ziditorul a toată lumea; și, văzând pământul îndrăzneala, s-a cutremurat, arătându-Te pe Tine, Stăpâne, Făcător a toate.

Din blestemul Legii și din greșeli toți ne-am mântuit; căci Cel ce este Domn al Legii S-a înălțat pe Crucea cea cinstită, izvorând totdeauna binecuvântare, har și milă nouă, celor ce lăudăm dumnezeieștile Lui patimi.

Vindecă ai rănilor noastre, Iubitorule de oameni, rănindu-Ți mâinile, și pe căile cele mântuitoare pe toți i-ai învrednicit să umble, Doamne, pironindu-Ți pe Cruce picioarele, pe care cel întâi-zidit, văzându-le de demult, în rai s-a ascuns.

Alte stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Bucură-te, Stăpână Născătoare de Dumnezeu; bucură-te, sceptrul lui David. Bucură-te, ușă cerească; bucură-te, rug nears. Bucură-te, munte umbros; bucură-te, sfeșnicule. Bucură-te, Preacurată; bucură-te, amforă. Bucură-te, cămară; bucură-te, cea cu totul fără prihană, Maica Dumnezeului nostru. Bucură-te, clește; bucură-te, masă dumnezeiască. Bucură-te, nădejde a toată lumea.

Valurile păcatelor mele, ca pe o mare a răutăților, înălțându-se mai presus de capul meu, se silesc să mă cufunde, Stăpână; ci tinde-mi mâna, ca odinioară lui Petru, când era gata să se cufunde, și mă călăuzește nevătămat la limanul pocăinței, rogu-mă, Maica lui Dumnezeu,

Prealăudată, Preacurată, nădejde a toată lumea.

Întunecat fiind cumplit eu ticălosul cu patimile păcatului, sunt aproape să cad în prăpastia deznădăjduirii; dar tu, binecuvântată, de Dumnezeu cu daruri dăruită, milostivește-te, strălucește-mi lumina milostivirii tale și, te rog, mă îndrumază pe căi drepte, Preacurată, și te implor să nu mă treci cu vederea.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Când Te-a văzut Preacurata pe Tine, Hristoase, de voie spânzurat pe Cruce, înțelegând puterea Ta, de întristare a fost cuprinsă și, tânguindu-se, striga Ție: Fiule, nu mă lăsa pe mine, ceea ce Te-am născut; spune-mi un cuvânt, Fiul meu, Cuvântule al lui Dumnezeu; să nu mă părăsești, tăcând, pe mine roaba Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri ale Crucii:

Înălțatu-Te-ai pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, și ai mântuit neamul omenesc; slăvim patimile Tale.

Pironitu-Te-ai pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, și ai deschis ușile raiului; slăvimu-Te pe Tine, Mântuitorul nostru.

A mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți. Și acum mijlociți să se izbă-

vească sufletele noastre din cursele vrăjmaşului, rugămu-vă.

Slavă..., Şi acum..., **a Crucii şi a Născătoarei:**

Podobie: Mucenicii Tăi, Doamne...

Văzându-Te răstignit şi omorât, Născătoarea de Dumnezeu striga: Vai mie! Cum rabzi dureri, Fiule preadulce? Suliţa Ta pătrunde inima mea şi patima Ta arde cele dinlăuntru ale mele. Dar Te laud pe Tine, că acestea le pătimeşti vrând să mântuieşti pe om.

VINERI, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne ale Crucii:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieţii răstignit pe Cruce, zicea: De n-ar fi fost Dumnezeu întrupat Cel ce cu noi a fost răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale şi nici pământul nu s-ar fi clătinat, cutremurându-se; ci, Cel ce pe toate le rabzi, pomeneste-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Între cei doi tâlhari, cumpănă a dreptăţii s-a aflat Crucea Ta: unul adică pogorându-se în iad cu sarcina hulei, iar celălalt ușurându-se de greşeli spre cunoştinţa cuvântării de Dumnezeu; Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă..., Şi acum..., **a Crucii şi a Născătoarei:**

Podobie: Porunca cea cu taină...

Pe Cel întrupat din preacuratele tale sânziuri şi născut mai presus de cuget din tine, Cinstită, văzându-L spânzurat pe

lemn între făcătorii de rele, cele dinlăuntru te dureau şi, ca o maică plângând, strigai: Vai mie, Fiul meu! Ce este această dumnezeiască şi negrăită rânduială a Ta, prin care ai înviat făptura Ta? Laud milostivirea Ta.

După catisma a doua, sedelne de umilinţă:

Podobie: Pe Înțelepciunea şi Cuvântul...

Cel ce ai răbdat Crucea ca un bun, luând asupra Ta sărăcia lui Adam, Unule fără de păcat, Preabunule Doamne, stăpânia morţii ai dezlegat-o, Milostive, şi, cu patima Ta, Stăpâne, ai mântuit lumea. Pentru aceasta, mă rog Ție, Dătătorule de viaţă: Milostiveşte-Te spre sufletul meu cel căzut, când vei judeca faptele mele, Dreptule Judecător, Iubitorule de oameni; şi-mi dă iertare de păcate, Preaîndurate Dumnezeule, ca un milostiv, că singur ești fără de păcat.

Podobie: Înviat-ai din morţi...

În mijlocul Edenului lemnul pomului a înflorit moarte, iar în mijlocul pământului lemnul Crucii a odrăslit viaţă; că, gustând din rodul cel dintâi, noi, cei ce eram nestricăcioşi, ne-am făcut stricăcioşi; dar, dobândind pe cel de al doilea, ne-am îndulcit de nestricăciune, că prin Cruce a mântuit Hristos neamul omenesc.

Slavă..., Şi acum..., **a Crucii şi a Născătoarei:**

Podobie: Porunca cea cu taină...

Din sânziurile mele om Te-ai făcut, iar din sângele Tău pe oa-

meni i-ai îndumnezeit; și Te-ai pogorât ca un preabun, căutând pe cei omorâți prin mâncare, strigat-a de demult cu plângere Cea fără prihană, jelind pe Hristos când era spânzurat pe Cruce; pe Care văzându-L omorât, vărsa râuri de lacrimi, sfâșiindu-și obrazul și slăvindu-L pe Dânsul.

După catisma a treia, sedelnele:

A Crucii:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Începătorul neamului omenesc, cu nădejdea îndumnezeirii fiind amăgit, s-a arătat pricinuitor de stricăciune, tuturor celor dintr-însul. Iar Tu, prin Crucea Ta, izvorăști viață ca un preabun; că Te-ai pironit de voie, ca să dezlegi osândirea cea dintâi. Pentru aceea, lăudăm patima Ta cea de voie, Hristoase.

A mucenicilor:

Cu lumină cerească se luminează astăzi locașul acesta, că într-însul oștile îngerilor se bucură, iar împreună cu ele se veselesc și cetele dreptilor întru pomenirea răbdătorilor de chinuri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase, trimite lumii Tale pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: Înviat-ai din morți...

O, minune neobișnuită, o, taină înfricoșătoare, striga Mielușeaua, văzând pe Fiul său pironit pe lemnul Crucii. Ce este aceasta, Cuvântule nemuritor al lui Dumnezeu? Cum Te înfă-

țișezi mort, Cel ce clatini pământul ca un atotputernic? Însă laud înfricoșătoarea și dumnezeiasca Ta pogorâre.

CANOAANELE

Canonul Crucii

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Cruce însemnând Moise de-a dreptul cu toiagul, Marea «Roșie a despărțit lui Israel, «celui ce cu piciorul a trecut-o, «iar de-a curmeziș lovind-o pe «ea, a împreunat-o împotriva «oștilor lui Faraon, înscriind «deasupra nebiruita armă. Pentru aceasta, lui Hristos, Dumnezeuului nostru, să-I cântăm, «că S-a preaslăvit».

Dumnezeieștile palme întinzându-Ți pe Cruce, Iisuse, ai adunat la Sineți zidirea mâinilor Tale; și din mâinile celui viclean pe toți i-ai slobozit și i-ai supus pe dânșii sub mâna cea stăpânitoare, Împărate al tuturor. Pentru aceasta, credincioșii cântăm slavei Tale, că S-a preaslăvit.

În Eden gustarea cea amară din pom s-a făcut vătămătoare, aducând moarte; iar Hristos, omorât fiind pe lemn, a izvorât tuturor viață, și cu dumnezeiasca putere a ucis pe șarpe; pentru aceasta, să cântăm Dumnezeuului nostru, că S-a preaslăvit.

Ale mucenicilor:

Îmbărbătat-s-a mulțimea Mucenicilor cu Crucea și cu patima

Ta, Iisuse, să stea neclintită în pătimiri și înaintea vrăjmașilor să Te mărturisească pe Tine, Cel ce împărățești făpturile, și să rabde chinuri și primejdii fără de număr. Pentru aceea, toți au câștigat mărirea Ta, și viața cea veșnică.

Prin stropirea îndumnezeitoare a cinstului Tău sânge, mucenicii Tăi, Doamne, aflând răscumpărare, sângele lor cu adevărat și-au vărsat, fiind chinuiți pe nedrept ca să aducă jertfe tuturor diavolilor celor stricători de suflet. Pentru aceea, jertfe cinstite s-au adus Ție, Împăratului tuturor.

A Crucii și a Născătoarei:

Când Te-a văzut Cea fără prihană pironit pe Cruce pe Tine, Cel ce vezi toate, tânguindu-se, zicea: Ce este aceasta, Fiul meu? Ce Ți-au răsplătit Ție cei ce s-au îndulcit de darurile Tale cele multe? Cum voi răbda durerea? Slavă rânduiei Tale celei înfricoșătoare, Milostive și Îndelung-răbdătorule!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Pe Faraon care era purtat...

Propovăduindu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu curată, înseamnă ferire de tot eresul; că ai născut pe Cuvântul cel veșnic al lui Dumnezeu, Cel ce este mai presus decât toată făptura, Care S-a făcut trup fără schimbare, Născătoare de Dumnezeu.

Ceea ce, ca o Maică a lui Dumnezeu, ai îndrăzneală către Cel ce S-a născut din tine, Cuvântul cel Unul-Născut și împreună cu Tatăl fără de început și de o ființă cu Duhul, nu înceta, rugându-L, să mântuiască din primejdii pe cei ce te măresc, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Pe tine avându-te apărătoare nu ne vom teme de tabăra vrăjmașilor, care se războiesc împotriva celor ce slăvesc cu dreaptă credință pe Dumnezeu și Domnul a toate, Care S-a întrupat din tine, pe Care roagă-L pentru noi.

Nici chiar o minte cerească nu poate să înțeleagă cu adevărat taina ta cea necuprinsă, Prea-lăudată; pentru că Cel de un scaun cu Tatăl, sălășluindu-Se în pântecul tău, a binevoit a Se naște din tine, fiind cunoscut în două firi.

Canonul Crucii

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Toiagul e înțeles ca o închipuire a tainei, că prin odrăslire a ales pe preot; iar Bisericii, «cele mai înainte neroditoare, i-a «înflorit acum lemnul Crucii, «spre putere și spre întărire».

Cu haină neagră s-a îmbrăcat soarele, văzându-Te pe Tine ridicat pe lemn pe nedrept, pietrele s-au despiciat și tot pământul de frică s-a îngrozit, Unule

Mântuitorule, Cel ce ești răscumpărarea tuturor.

Moise întinzându-și mâinile, închipuia cinstita Cruce, al cărei semn făcându-l noi acum cu bună înțelepciune, toate tabelele cele străine ale diavolilor le biruim, rămânând neatinși de toată stricăciunea lor.

Ale mucenicilor:

Răbdătorii de chinuri, biruind pătimirile și cu multe feluri de lupte împărtășindu-se, închipuiau patimile Celui ce a pățimit de voie, a omorât patimile și a răsărit lumii viață.

Pe calea muceniei călătorind fără de întorcere, prealăudații răbdători de chinuri au înlăturat din mijloc împiedicările amăgirii și au ajuns la locașurile cele dumnezeiești de odihnă, bucurându-se.

A Crucii și a Născătoarei:

Mai presus de legile firii ome-nești Te-am născut pe Tine, Fiule, și cum Te-au ridicat cei fără de lege, pe lemn, pe Tine, Cel ce singur ai pus legile vieții? Așa grăia, plângând, Născătoarea de Dumnezeu.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Cel ce ai întărit...

Cu lucrarea Vieții care S-a arătat lumii din tine, deșteaptă mintea mea cea omorâtă, tămăduindu-mi rănilor și semnele păcatului, Una de Dumnezeu Născătoare, cu totul fără prihană.

Graiurile dumnezeieștilor prooroci și proorociile acestora le-ai pecetluit, născând pe Cuvântul, Care a grăit printr-înșii și a împlinit dumnezeieștile lor prevestiri, Una binecuvântată, cu totul fără prihană.

Pe Cel mai înainte de veci din Tatăl, fără ispită de nuntă zămislindu-L în chip de neînțeles în pântecele tău, Fecioară, L-ai născut nouă Dumnezeu și totodată om, în fiecare fire desăvârșit, dar nu despărțit.

Sălășluindu-Se Dumnezeu în pântecele tău cel sfânt, Maica lui Dumnezeu, S-a întrupat precum a știut, și cu patimile cele purtătoare de viață ne-a mântuit pe noi. Pentru aceasta, ușă a mântuirii te cunoaștem pe tine, Fecioară.

Canonul Crucii

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am taina rânduiei Tale, Doamne, înțeles-am «lucrurile Tale și am preaslăvit «Dumnezeirea Ta».

Prin Crucea Ta, Mântuitorule, raiul s-a deschis și omul cel osândit iarăși s-a sălășluit într-însul, slăvind bunătatea Ta.

Purtând noi buna cinstire ca pe un cedru, credința ca pe un chiparos și dragostea ca pe un brad, să ne închinăm dumnezeieștii Cruci.

Murind Tu, Mântuitorule, ai înviat pe oamenii cei omorâți, și

pe șarpele cel ce a adus asupra lor păcatul, l-ai omorât.

Ale mucenicilor:

Făcându-se de un chip cu patimile lui Hristos, dumnezeieștii mucenici părtași s-au făcut și ai strălucirii celei cerești.

Înfrumusețatu-v-ați, mucenicilor, bineplăcând Cuvântului celui preafrumos, strălucitori v-ați făcut iubind pe Soarele dreptății.

A Crucii și a Născătoarei:

Prunc tânăr ai născut pe Cel ce este mai înainte de veci cu totul desăvârșit, și prin Cruce pe toate le-a desăvârșit din bunătate, Fecioară cu totul fără prihană.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Tu îmi ești Domn, Hristoase...

După Dumnezeu, pe tine te avem părtinitoare, ceea ce ești cu totul fără prihană, că tu ai fost Maică a lui Dumnezeu, Făcătorul și Ziditorul, Cel ce a luat chipul nostru, și l-a mântuit pe el din stricăciune și din moarte, și cu dumnezeiasca Sa slavă l-a preaslăvit, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Ca una care ești din seminție împărătească, ai născut nouă pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce pe toate le stăpânește, Care S-a făcut trup și a rămas neschimbat. Pentru aceasta, pe tine, Preasfântă Fecioară, cu adevărat și pe drept ca pe o Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine, Care fără de schimbare a rămas ceea ce era, și după fire este întocmai cu Tatăl, și S-a făcut de o ființă cu tine, ceea ce L-ai născut, roagă-L să dăruiască iertare de greșeli și mântuire sufletelor celor ce te laudă cu credință.

Doboară acum fruntea celor ce leapădă închinarea la cinstita ta icoană, Fecioară, și a Celui ce S-a întrupat din tine mai presus de minte și toată lumea a luminat-o, și a tuturor sfinților; iar pe cei ce o cinstesc cu credință, luminează-i, ceea ce ești Una prealăudată.

Canonul Crucii

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

O, de trei ori fericite lemn, pe care S-a răstignit Hristos, «Împăratul și Domnul; prin care «a căzut cel ce a înșelat cu lemnul, «biruit fiind de Cel ce S-a pironit «pe tine cu trupul, de Dumnezeu, «Care dă pace sufletelor noastre».

Dorind ca să ne îmbraci cu haina nestricăciunii pe noi, cei goi, Te-ai dezbrăcat și pe Cruce Te-ai întins, și ai dat de gol meșteșugirile vrăjmașului, Hristoase. Pentru aceasta, slăvim patimile Tale.

Sânge curgând din coasta cea mântuitoare, lumea în chip vădit a curățit și sângele cel jertfit idolilor l-a oprit, pe cei omorâți

i-a înnoit prin rodul cunoștinței și a izvorât nestricăciune sufletelor noastre.

Ale mucenicilor:

Strălucitori făcându-se măriții mucenici cu frumusețea a multe feluri de răni, și cu dumnezeiescul sânge însemnându-se, au trecut vădit sabia, care păzea ușa mai înainte, și s-au sălășluit în rai, bucurându-se.

Cât de minunat ești întru sfinții Tăi, Hristoase, care cu credință Te-au dorit, că prin Tine îmbogățindu-se cu cele dumnezeiești, râuri de vindecări în lume izvorăsc și usucă revărsările patimilor noastre.

A Crucii și a Născătoarei:

Tămăduitu-ne-ai pe noi, cei îmbolnăviți prin păcat, Fecioară, născând pe Mântuitorul și Doctorul tuturor, Care a fost rănit pe lemnul Crucii, Preacurată, și dăruiește nestricăciune sufletelor noastre.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu:

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Fără de ispită bărbătească ai zămislit pe Cuvântul cel nemărginit cu firea Dumnezeirii, Care S-a făcut bărbat pentru noi oamenii, născându-Se din sângiurile tale feciorești mai presus de minte și de legile firii.

Împodobitu-te-ai, Fecioară, cu frumusețile preacuratei fecioriei tale, și ai acoperit rușinea cea cu chip urât a Evei celei dintâi,

născând pe Hristos, Care dăruiește haina nemuririi celor ce te cinstesc pe tine.

Toți, știindu-te pe tine cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, Preasfântă Stăpână, și pe Cel ce S-a născut din tine știindu-L Dumnezeu-Cuvântul, Îl propovăduim în două ființe voitoare, înseși stăpânitoare, mai presus de minte și de legile firii.

Noi, cei ce te-am câștigat pe tine zid de apărare și cu ocrotirea ta suntem păziți, lăudându-ne cu dumnezeiasca ta slavă, te ferim; că tu, Preasfântă, izvorăști veselia și bucuria sufletelor noastre.

Canonul Crucii

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

În pântecel fiarei celei din apă, întinzându-și Ioná palmele în «chipul Crucii, mântuitoarea Pa-
«timă în chip lămurit a preînchi-
«puit-o. Din care, a treia zi ieșind,
«a însemnat învierea cea mai
«presus de lume, a lui Hristos-
«Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit
«cu trupul și cu Învierea cea de a
«treia zi lumea a luminat».

Crucea s-a înfipt în locul Căpățânii, mijlocul pământului, și a vindecat rana care odrăslise prin lemn în mijlocul raiului; că Mesia Iisus, Cel ce este singur drept, fiind spânzurat între tâlharii cei fără de lege, împreună cu Sine a înălțat pe toți; iar pe

cel ce a căzut din înălțime, în prăpastie l-a aruncat.

Încordând arcul preacinstitei și dumnezeieștii Tale Cruci, Hristoase, ai aruncat asupra uci-gașului piroanele mâinilor Tale și le-ai înfipt în inima lui cea neîndurată, și cu totul spurcată, Stăpâne, și l-ai omorât pe el pentru totdeauna, iar pe cei omorâți de el i-ai înviat, Milostive.

Ale mucenicilor:

Suvoaie de sângiuri scurse din trupurile sfinților pătimitori au stins prin Duhul toată văpaia nebuniei idolești, și cinstitele brazde ale Bisericii le-au adăpat și le-au făcut să odrăslească spic de nădejde și de credință mântuitoare, prin care se hrănește tot sufletul cu dumnezeiescul har.

Răbdătorii de chinuri aprindeau și mai mult focul dragostei de Dumnezeu cu bună cinstire, când erau duși să fie arși de focul cel materialnic, prin hotărârea prea răilor judecători și se păstrau nearși prin lucrarea și darul Duhului cel ce i-a încununat pe cei ce au pătimat după lege.

A Crucii și a Născătoarei:

Sabie a trecut prin inima ta, Fecioară preacurată, când ai văzut pe Fiul tău întins pe lemn și răbdând chinuri și cu sulița în dumnezeiasca coastă de voie împuns, cu care a înjunghiat pe balaurul cel vrăjmaș. Pentru aceasta, plângând ca o Maică, pe Dânsul Îl slăveai.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Venit-a Duhul cel a toate lucrător peste tine, cea cu totul fără prihană, și întru tine S-a sălășluit Cuvântul lui Dumnezeu și trup S-a făcut, în chip de negrăit rămânând neschimbat.

Ca un chivot însuflețit ai încăput pe Dătătorul Legii și ca un locaș sfânt ai primit pe Sfântul, Care S-a făcut om spre facerea de bine a oamenilor, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Doamnă și Stăpână a tuturor te numim, că ai născut în chip de negrăit pe Cel ce este Dumnezeu cu adevărat, Care pe toate le-a făcut, le ține și împreună le păzește, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Dumnezeu am cunoscut pe Cel ce S-a născut din tine, Mireasă a lui Dumnezeu; pe Care, ca una care ai putere, fă-L milostiv acum nouă, celor ce strigăm cu credință, să ni se dăruiască dezlegare de greșeli, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul Crucii

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a «tulburat, suflând cu îngrozire «și cu hulă urâtă lui Dumnezeu; «dar pe cei trei tineri nu i-a «înfricoșat mânia cea de fiară, «nici focul cel mistuitor; ci, cu «duh de rouă aducător, ce împo-

«trivă răsufla, înăuntrul focului
«fiind, cântau: Prealăudate Dum-
«nezeul părinților și al nostru,
«binecuvântat ești».

Când ai fost întins pe lemnul
Crucii ca o viță, Cuvântule al
Tatălui, must de taină ne-ai
izvorât nouă, care a pus capăt
beției neascultării, și veselește
pe toți cei ce Te știu pe Tine
Dumnezeu și Ziditor, Care ai
pătimit de voie și mântuiești pe
cei ce cântă: Prealăudate Dum-
nezeule al părinților și al nostru,
binecuvântat ești.

Răstignire de ocară ai răbdat,
Iisuse Hristoase al meu, curmând
toate ocările și suspinurile oame-
nilor, și fiere ai gustat, ridicând
toată amărăciunea răutății; rănit
ai fost, Milostive, vindecând ră-
nile noastre cele sufletești, îndem-
nându-ne să-Ți cântăm: Prea-
lăudate Dumnezeule al părinților
și al nostru, binecuvântat ești.

Ale mucenicilor:

Prin dureri viața cea fără de
durere ați câștigat, vitejilor pāti-
mitori. Pentru aceea, durerile
noastre pe deplin le ușurați,
măriților, luând de sus darul de a
vindeca patimile, duhurile a le
depărta, a ajuta credincioșilor și
a mântui pe cei ce strigă: Prea-
lăudate Dumnezeule al părinților
și al nostru, binecuvântat ești.

Stătut-ați, mucenicilor, înaintea
judecătorilor, vestind pe Hristos,
Care pentru noi a luat trup fără
de stricăciune; și, următori ai

patimilor Lui arătându-vă cu
adevărat, arderea focului și tot
felul de alte chinuri ați răbdat,
cântând cu bucurie: Prealăudate
Dumnezeule al părinților și al
nostru, binecuvântat ești.

A Crucii și a Născătoarei:

De întristare m-am umplut
văzându-Te pe Tine, Fiule, pe
nedrept pătimind; sufletul mi se
rănește, fiind Tu rănit cu sulița
în coastă, striga Născătoarea de
Dumnezeu plângând și tânguin-
du-se, una Stăpână; pe care
după vrednicie toți o ferim și
cu dreaptă credință strigăm:
Prealăudate Dumnezeule al
părinților și al nostru, binecu-
vântat ești.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu...

Iată s-a plinit acum dum-
nezeiasca proorocie a dum-
nezeiescului David; că fetei tale
se închină cu adevărat, Curată
Născătoare de Dumnezeu, cei ce
au câștigat bogăția harului și
binecuvintează pe Dumnezeul
părinților noștri.

Toate s-au umplut acum de
lumina cea dumnezeiască prin
tine, Preacurată; că tu te-ai
arătat ușă prin care Dumnezeu
a făcut legătura cu lumea, lumi-
nând pe cei ce strigă cu cre-
dință: Binecuvântat este Dum-
nezeul părinților noștri.

Preacurată, prin dumnezeiasca
naștere a fecioriei tale izbă-

vindu-ne din legăturile morții și din blestemul lui Adam celui întâi-zidit, cunoscându-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, strigăm: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Pe tine, Doamnă, Stăpână și Născătoare de Dumnezeu, toți te mărim, că prin tine Ziditorul în chip vădit a dăruit mântuire la toată firea. Și pentru aceasta, cu un glas strigăm: Binecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Canonul Crucii

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Binecuvântați, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, «pe Făcătorul Dumnezeu-Părintele; lăudați pe Cuvântul, «Cel ce S-a pogorât și focul în «rouă l-a prefăcut; și preaînălțați pe Duhul cel Preasfânt, Care «dă viață tuturor într-o toată vecii».

Binecuvântați lemnul Crucii, prin care s-a nimicit tot blestemul cel viclean, care a odrăslit în Eden prin mâncarea cea rea din pom; și Se înalță Preabunul Hristos, Cel ce a voit să Se înalțe pe aceasta din bunătate.

Iacov cel pururea pomenit, cu sfințenie binecuvântând cu mâinile cruciș pe nepoți, de demult arăta chipul sfântului lemn, prin care s-a dăruit binecuvântare tuturor celor blestemați pentru mâncarea cea prea rea din pom și alunecați într-o adâncul răutăților.

Toată omenirea s-a îndreptat, Stăpâne, când ai fost Tu ridicat pe Cruce și tabăra viclenilor diavoli a căzut, cele risipite se adună laolaltă și se preaînălță tăria stăpânirii și a puterii Tale în veci.

Ale mucenicilor:

Fericita slavă și hrana cea nestricăcioasă, și locașurile cele luminoase le moșteniți acum, dumnezeieștilor pătimitori ai Domnului, și împreună cu cetele cele cerești vă sălășluiți și ați primit acum cu bucurie împlinirea nădejdilor voastre cele vrednice de laudă.

Bărbăția voastră, luminaților pătimitori ai lui Hristos, a strălucit mai mult decât soarele și toată înșelăciunea diavolului a întunecat-o prin dumnezeiască putere, iar inimile credincioșilor celor cu cuget bine cinstitor le-a luminat în veci.

A Crucii și a Născătoarei:

Preacurată Fecioară, ceea ce ești Maică binecuvântată a Făcătorului a toate, pe tine toți credincioșii te numim nor ceresc și locaș al Sfințeniei, scaun al lui Dumnezeu și ușă Luminii, sfeșnic și răsărit al Cuvântului.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: De șapte ori...

Strălucind cu frumusețile fecioriei, Preacurată, te-ai făcut locaș al Luminii celei neapuse și ai luminat pe toți cei ce din suflet te mărturisesc cu adevărat Născătoare de Dumnezeu și strigă: Tineri binecu-

vântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Pe Cuvântul Cel fără de început al lui Dumnezeu și împreună gândit cu Tatăl, Cel ce din voința cea părintească pe toate le-a alcătuit din neființă, L-ai născut cu cuviință dumnezeiască, trup făcându-Se pentru noi oamenii. Pentru aceea, cu dreaptă credință te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu, pe Hristos preaînălțându-L întru toți vecii.

Arătatu-te-ai mai sfântă decât cetele îngerilor cele mai presus de lume, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană; că pe Ziditorul și Domnul acestora L-ai născut din pântec fecioresc și neispitit de nuntă, Dumnezeu întrupat în cele două ființe, fără amestecare și fără schimbare, dar într-un singur ipostas.

Preacurată, ceea ce mai presus de fire, fără ispită de nuntă, ai născut pe Dumnezeu, Care are puterea să dea viață la toate, înviază sufletul meu cel omorât cu greșelile și vătămat prin mușcărilor cele otrăvitoare, ca să strige: Preoți binecuvântați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Canonul Crucii

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Moartea cea pricinuită neamului omenesc prin mân-
«carea din pom, prin Cruce a

«fost nimicită astăzi, pentru că
«blestemul strămoașei cel a tot
«neamul s-a dezlegat prin Cel
«născut din Curata Maica lui
«Dumnezeu, pe care toate pute-
«rile cerești o măresc».

În chip preasfânt preaînălțându-Te pe Tine, Milostive, cinstim sulița și Crucea, buretele și trestia, și sfintele piroane cele înfipite în mâini și în picioare, Stăpâne, prin care am aflat iertare deplină și ne-am învrednicit de viețuirea în rai.

O, cum ai fost, pe nedrept, osândit să fii pironit, răstignit fiind pe lemn, Unule Preadrepte Împărate al tuturor, căutând să îndreptezi pe toți cei ce cu credință slăvesc neîncetat patimile cele de voie și rânduiala Ta, slăvindu-Te pe Tine în veci.

Ale mucenicilor:

Trupul dându-și la chinuri, prea-lăudații mucenici, răbdat-au cu osârdie bătăile și moartea cea silnică, tăierea și ruperea mădurelor și tot felul de alte chinuri, aprinși fiind cu dragostea cea către Domnul. Pentru aceasta, viețuiesc în ceruri, fiind purtători de cununi.

Cel ce ești dulceța apostolilor și a mucenicilor, pentru rugăciunile lor împlinește rugăciunile noastre ale tuturor, ca un milostiv, dăruindu-ne dezlegare de păcatele cele multe și smerenie și dobândirea împărăției

Tale, Hristoase, Dumnezeuule a toate, Cel ce pentru noi om Te-ai arătat.

A Crucii și a Născătoarei:

Arătat-te-ai, Fecioară, camera luminoasă a Celui ce S-a sălășluit în pânțelele tău cel neîntinat, a răbdat de voie patimă fericită și a dăruit tuturor nepătimirea din negrăită milă. Acestuia cu credință închinându-ne, pe tine cu bună cinstire te mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Biruitoare a eresurilor cu vitejie arată pe cinstita Biserică, pe care Hristos, Fiul tău, a dobândit-o ca un bun, cu scumpul Său Sânge, ceea ce ești cu daruri dăruită; și izbăvește-ne, Stăpână, din primejdii și din patimile care ne stăpânesc pe noi.

Pe noi, cei lepădați din cetățenia cea cerească și căzuți cu ticăloșie în moarte, făcându-te tu, Preacurată, Maică a Mântuitorului, iarăși ne-ai chemat și ne-ai învrednicit ca să ne întoarcem înapoi la moștenirea cea veche. Pentru aceasta, neîncetat te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu, dăruiește-mi să străbat cu înlesnire viforul vieții, potolind ca o bună ațățările ispitelor și ale patimilor și îndreptându-mă pe calea cea cerească a faptelor celor bune, ca neîncetat să te măresc ca pe o făcătoare de bine.

Fecioară, ca una care ai născut pe Mântuitorul și Răscum-părătorul, învrednicește-mă să dobândesc mântuire, dezlegând legăturile greșelilor mele, cu rugăciunile tale, Preacurată; că pe toate le săvârșești precum voiești tu, ca una care ai purtat în pânțele pe Împăratul tuturor, pe Cel fără asemănare în bunătate.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale Crucii:

Toiagul lui Moise preînchipuia cinstită Crucea Ta, Mântuitorul nostru; că printr-însa mântuiești ca din adâncul mării pe poporul Tău, Iubitorule de oameni.

Odinioară, raiul din Eden a odrăslit lemnul cunoștinței în mijlocul pomilor; iar Biserica Ta, Hristoase, a înflorit Crucea Ta, care a izvorât viață lumii. Dar acela a omorât prin mâncare pe Adam cel ce a mâncat; iar aceasta a făcut viu pe tâlhăru care s-a mântuit prin credință. Iertării aceluia arată-ne și pe noi părtași, Hristoase Dumnezeuule, Cel ce cu patima Ta ai sfărâmat pornirea vrăjmașului cea împotriva noastră, și ne învrednicește pe noi de împărăția Ta cea cerească.

A mucenicilor:

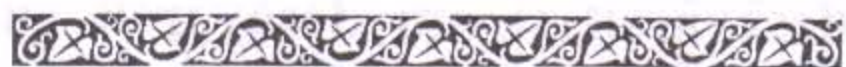
Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi? Că întru voi S-a odihnit Hristos. Serafimi? Că neîncetat L-ați preaslăvit pe El. Îngeri? Că de trup v-ați lepă-

dat. Puteri? Că lucrați cu minunile. Multe sunt numirile voastre, dar mai mari darurile. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Podobie: O, preaslăvită minune...

O, preaslăvită minune! O, taină înfricoșătoare! Cum Cel ce este din fire nemuritor este spânzurat pe lemn? Cum gustă acum moarte? Cum este osândit Cel nevinovat? Ascundeți lumina ta, soare, și te înfricoșează văzând îndrăznirea, grăia Fecioara cu suspinuri, văzând răstignit pe Hristos, pe Care L-a născut.

VINERI, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-ne pe noi, Hristoase Mântuitorul lumii, precum ai pomenit pe tâlharul pe Cruce, și ne învrednicește pe toți de împărăția Ta cea cerească, Unule Milostive.

Întinsu-Ți-ai palmele pe lemnul Crucii, Hristoase, și ai vădit pe căpeteniile și puterile cele rele, mântuind din vătămarea lor, pe cei ce cu dreaptă credință Te slăvesc pe Tine.

Cu sulița fiind împuns când ai fost spânzurat pe lemn, izvoare de nemurire ai izvorât nouă, celor omorâți nebunește prin neascultare; pentru aceea, cu frică Te laudăm pe Tine.

A mucenicilor:

Arătându-se mucenicii străini de desfătărilor pământești, la chinuri nemaipomenite s-au dat pe ei înșiși, și cu sfintele lor răni au rănit pe căpetenia diavolilor.

Slavă...

Începătorie fără de început, a Tatălui și a Duhului și a Cuvântului, slăvind noi, credincioșii, veniți să cădem la Dânsul, ca la Dumnezeu nostru, rugându-L să ne dea dezlegare de greșeli.

Și acum..., **a Crucii și a Născătoarei:**

Pe Emanuel, Mielul lui Dumnezeu și Cuvântul, văzându-L spânzurat cu trupul pe lemn, Mielușeaua și Fecioara, cea singură fără prihană, fiind cuprinsă de întristare, lacrima.

SLUJBA DE SÂMBĂTĂ

VINERI SEARA, LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., stihiri mucenicești:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și acum mijlociți să se izbăvească sufletele noastre din cursele vrăjmașilor, rugămu-vă.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață și neluând în seamă chinurile, pentru viața ce va să fie, moștenitori ai ei s-au făcut; pentru aceasta, se bucură

împreună cu îngerii; cu rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

De este vreo faptă bună și de este vreo laudă, se cuvine sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât; vărsatu-și-au sângele lor pentru Tine, Cel ce Te-ai golit de slavă și ai luat chip de rob; smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu rugăciunile lor, după mulțimea milostivirilor Tale, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Stihiri de umilință:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Pomului celui neroditor m-am asemănat, acoperindu-mă cu chipul sfințeniei, ca și cu niște frunze deșarte; și mă tem, Stăpâne, ca nu cumva, tăindu-mă, să mă trimiți în focul cel nestins și veșnic. Ci-mi dă mie vreme de întoarcere, ca să-Ți aduc Ție roadă bună de fapte îmbunătățite, și să mă fac vrednic de împărăția Ta.

Doamne, Milostive Doamne, să nu mă lepezi de la fața Ta, nici să mă cerți cu dreaptă mânia Ta pe mine, robul Tău, care mâinii multă bunătatea Ta în toate zilele, Iubitorule de oameni; greșit-am Ție ca nimeni altul, mărturisesc; milostivește-Te și mă mântuiește pentru rugăciunile Maicii Tale.

Când vei șede întru slava Ta, ca un Împărat a toate, pe scau-

nul judecății, stând înaintea Ta cu frică sfinții Tăi îngeri, și va sta înaintea Ta toată firea oamenilor ca să fie judecată, Hristoase, atunci cu rugăciunile Maicii Tale, Doamne, să izbăvești de toate chinurile pe cei ce au adormit întru credință.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ S-a arătat și cu oamenii a viețuit; că, din Fecioară curată trup luând și dintr-însa ieșind cu adăugirea firii omenești, un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în fețe. Pentru aceasta, propovăduindu-L pe Dânsul Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit cu adevărat mărturisim pe Hristos, Dumnezeul nostru. Pe Care roagă-L, Maică nenuntită, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Stihiri mucenicești:

Mucenicii Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți. Și acum mijlociți să se mântuiască sufletele noastre din cursele vrăjmașului, rugămu-vă.

Stih: Fericiți sunt, pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte, și văd în morminte frumusețea noastră, cea zidită după chipul lui Dumnezeu, zăcând urâtită, fără pozoabă și neavând chip. O, minune! Ce taină este aceasta, care s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am

înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă celor adormiți odihnă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Moartea Ta, Doamne, s-a făcut pricinuitoare de nemurire, că de n-ai fi fost în mormânt, nu s-ar fi deschis raiul. Pentru aceasta, odihnește pe cei ce s-au mutat, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Curată Fecioară, ușa Cuvântului, Maica Dumnezeului nostru, roagă-te să ne mântuim noi.

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După catisma întâi, sedelne mucenicești:

Luminători duhovnicești v-ați arătat, sfinților mucenici; că ați risipit negura înșelăciunii prin credință, și făcliile voastre cele sufletești le-ați luminat, și împreună cu Mirele ați intrat cu strălucire în camera cerească. Și acum vă rugăm să mijlociți să se mântuiască sufletele noastre.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Prin înfrânarea patimilor, omorând pornirile și mișcările cele ca focul arzătoare, mucenicii lui Hristos au luat darul de a izgoni bolile celor neputincioși și de a face minuni, ei fiind vii și după moarte. Cu adevărat, minune uimitoare, că oase goale izvorăsc tămăduiri. Slavă Unuia Dumnezeului nostru.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară și răstignire ai răbdat, Bunule; Care cu moartea pe moarte ai prădat și învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive; primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine și care se roagă pentru noi; și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

După catisma a doua, sedelnele:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Prooroci, mucenici ai lui Hristos și ierarhi, care lupta cea bună cu creștinească înțelepciune după lege ați săvârșit-o și ați luat cununi neveștejite de la Hristos Dumnezeu, rugați-vă neîncetat pentru noi bunătății Lui, ca să ne dăruiască nouă iertare de greșeli, ca un Dumnezeu lesne de împăcat.

Ale morților, aceeași podobie:

Pe cei ce s-au mutat întru dreaptă credință din cele vremelnice în locașurile celor aleși, cu cei dreپți numără-i, Stăpâne, odihnindu-i pe dâșii în locurile celor ce prăznuiesc și în desfătarea cea neîncetată a raiului, iertându-le ca un bun greșelile cele de voie și cele fără de voie, pentru bunătatea Ta cea fără de asemănare, Iubitorule de oameni.

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chivernisești și ceea ce este de

folos tuturor le dăruiești, Unule, Ziditorule, odihnește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea și-au pus, spre Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeuul nostru.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe tine zid și liman te avem și rugătoare bineprimită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită, a credincioșilor mântuire.

CANOANELE

Canonul tuturor sfinților

Facere a lui Iosif.

Cântarea I:

Irmosul:

Să cântăm Domnului, Celui ce a călăuzit pe poporul Său «prin Marea Roșie, căci cu slavă «S-a preaslăvit».

Scumpe mărgăritare v-ați arătat, luminând cununa cinstitei Biserici, preavitejilor răbdători de chinuri ai lui Hristos.

Strălucit-au înțelepții ierarhi cu razele dumnezeiești ale învățăturilor și ale faptelor bune și inimile credincioșilor le-au luminat.

Pe Tine, Cuvântul cel minunat întru prooroci și întru cuvioși, Te rugăm: Pentru rugăciunile lor mântuiește-ne pe noi.

A morților:

Când vei veni să faci judecată dreaptă, Cuvântule preadrept, să faci neosândiți pe cei ce s-au mutat la Tine.

A Născătoarei:

Știindu-te pe tine ceata femeilor că ai născut pe Domnul, s-au adus Lui jertfă, urmând ție întru nevoie, Fecioară.

Canonul morților

Irmos: Apa trecând-o...

Cu moartea urmând morții lui Hristos și cu patimile, patimii Lui celei cinstite, toți mucenicii au dobândit viața cea dumnezeiască și fericită.

Trecând cu vederea greșelile tinereților și iertând păcatele robilor Tăi celor mai înainte adormiți, Hristoase Mântuitorule, numără-i împreună cu aleșii Tăi.

Mărirea și bucuria pe care au dobândit-o cei ce au agonisit viețuirea cea fericită, dă-o din destul robilor Tăi, pe care i-ai luat, mult-Milostive.

A Născătoarei:

Zămislit-ai pe Cuvântul Tatălui, Cel ce S-a unit după ipostas cu trupul cel din tine, Fecioară cu totul fără prihană, și cu dumnezeiască putere a nimicit iadul.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Cuvântule, Cel ce ai întărit cerurile cu cuvântul și ai «întemeiat pământul pe ape «multe, întărește-mă spre lauda «slăvirii Tale, Doamne».

Respingând jertfele cele urâte, cu socotință prea hotărâtă,

pătimitorii s-au făcut jertfă preacurată Cuvântului Celui ce S-a jertfit.

Arătatu-v-ați înnoind prin cuvinte sfințitoare pe cei învechiți cu toate felurile de patimi, dumnezeiești Ucenici ai Celui ce a înnoit lumea.

Darul Preasfântului Duh, cel dat proorocilor mai înainte în chip văzut, pe sihaștri, în anii mai de pe urmă, i-a umplut de daruri dumnezeiești.

A morților:

Cu cetele sfinților așază laolaltă, Dumnezeule, pe cei ce au ieșit cu credință din viață, și-i fă cetățeni ai raiului, pentru mila cea negrăită.

A Născătoarei:

Iisus și Domnul, Cel neîncăput nicăieri, S-a sălășluit în pântecele tău cel sfințit, încăpând fără strâmtorare, Preacurată Fecioară.

Canonul morților

Irmosul:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra bolții cerești și «ai zidit Biserica, Tu pe mine «mă întărește în dragostea Ta, «Cel ce ești împlinirea doririlor «și credincioșilor întărire, Unule «Iubitorule de oameni».

Curățindu-vă de căderea strămoșilor cea de demult, prin botez și prin nașterea cea de-a doua, și cu șiroaiele sângiurilor voastre fiind stropiți, împreună cu Hristos împărățiți, fericiților.

Cel ce de bună voie ai fost pus mort în mormânt și pe cei ce locuiau în morminte i-ai chemat, Mântuitorule, binevoiește ca aceia pe care i-ai luat de la noi să se sălășluiască în locașurile dreptilor.

Fiind îndemnați de milostivirea Ta cea dumnezeiască, Stăpâne, și de bunătatea cea de aceeași fire socotită, odihnește pe robii Tăi, Mântuitorule, dându-le dezlegare de păcate.

A Născătoarei:

Întrupându-Se din pântecele tău și făcându-Se om, Cel ce este cu deosebire singur iubitor de oameni mântuiește pe om din porțile morții, Maica lui Dumnezeu preacurată, Una prea-lăudată.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am taina rânduielii Tale, Doamne, înțeles-am «lucrurile Tale și am preaslăvit «Dumnezeirea Ta».

Intrând în locul de luptă al muceniei cu fierbinte râvnă, de Dumnezeu fericiților pătimitori, înșelăciunea cea întunecată ați ars-o.

Pe cuvioșii Tăi, Doamne, și pe ierarhi luminat i-ai mărit; cu dumnezeieștile lor rugăciuni, fă-mă și pe mine părtaș slavei Tale.

Însuflarea dumnezeiescului Duh, care a luminat pe prooroci,

femeilor tărie le-a dăruit, ca să nimicească întărâtările vrăjmașului.

A morților:

Milostivindu-Te, Preabunule, învrednicește pe robii Tăi, pe care i-ai mutat, ca împreună cu toți Sfinții să se bucure în locașurile sfinților.

A Născătoarei:

Născut-ai mai presus de legile firii pe Dătătorul legii celei dumnezeiești, Care iarăși a zidit firea omenească cea alunecată, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Canonul morților

Irmos: Tu ești tăria mea, Doamne...

Ca să vadă slava Ta, Stăpâne, și să dobândească luminat «raza Ta cea dătătoare de lumină în ceruri, tot felul de chinuri s-au nevoit să rabde dumnezeieștii mucenici, Ție, Hristoase, cântând: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Multe locașuri sunt la Tine, Mântuitorule, împărțite tuturor după vrednicie, pe măsura faptelor bune. Deci învrednicește, Milostive, să le umple pe ele aceștia care s-au mutat de aici și care cu dreaptă credință strigă Ție: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Întocmai cu noi om Te-ai arătat, Nemuritorule, întocmai cu toți moarte ai răbdat și ai arătat căile vieții, de care învrednicește pe cei ce s-au mutat de la noi, ca

un iubitor de oameni, dându-le iertare de greșeli ca un Stăpân și dăruindu-le împărtășirea luminii.

A Născătoarei:

Tu ești lauda credincioșilor, ceea ce ești nenuntită, tu ești apărătoare, tu și scăpare credincioșilor, zid și liman; că duci rugăciuni către Fiul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, și mântuiești din primejdii pe cei ce te cunosc cu credință și cu dragoste, Născătoare de Dumnezeu curată.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale, și cu «brațul Tău cel înalt, pacea Ta «dă-o nouă, Iubitorule de oameni».

Răbdat-au rănila trupului dumnezeieștii mucenici, și pentru aceasta rănila noastre pururea le vindecă, rănind pe diavoli.

Sfinților ai lui Dumnezeu ierarhi, rugați pe Hristos, împreună cu toți cuvioșii, ca să ne dăruiască nouă iertare de păcate.

Trupul topindu-și cuvioasele femei, cu nevoie și înfrânare, s-au învrednicit de bunătățile pe care le-au nădăjduit.

A morților:

Moartea nimicind-o prin moartea Ta, Nemuritorule, pe credincioșii robii Tăi, cei ce au murit

întru nădejdea vieții, odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei:

Făcut-ai să înceteze osânda strămoșilor, Curată, născând cu trup pe Unul Iisus Hristos, Domnul, Cel ce a îndreptat pe toți.

Canonul morților

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

De mărirea Ta cea negrăită și de fericirea Ta cea mai presus de cuvânt, în corturile sfinților, unde este glasul cel veselitor al celor ce prăznuiesc, învrednicește pe cei ce s-au mutat la viața cea fără patimă, milostivindu-Te, Unule Iubitorule de oameni.

Unde sunt cetele îngerilor, unde se bucură adunările dreptilor, în sânurile lui Avraam sălășluiește pe robii Tăi, Mântuitorule, și binevoiește, Milostive, ca să stea ei cu îndrăzneală înaintea înfricoșătorului și dumnezeiescului scaun.

Curățire Te-ai arătat nouă, dreptate și mântuire, și cu rana Ta ai vindecat neputințele noastre. Deci, Însuți Milostive, ca un bun, pe cei ce s-au mutat așază-i întru desfătarea raiului.

A Născătoarei:

Cu bunătate, Milostive, ai luat asupra-Ți măsura omenirii, Cel ce strălucești cu cele mai de sus înălțimi ale dumnezeieștii slave, luând din pântecul Fecioarei trup însuflețit, cuvântător, prin care ai nimicit moartea.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Curățește-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile «mele, și, Te rog, ridică-mă din «adâncul răutăților; căci către «Tine am strigat și mă auzi, «Dumnezeul mântuirii mele».

Cu rănile voastre cele cinstite vindecați bolile sufletelor și putreziciunile trupurilor pururea le scoateți, rănind de tot mulțimea răilor diavoli, sfinților mucenici.

Ceata cuvioșilor și soborul ierarhilor și dumnezeiasca adunare a sfințelor femei tare nevoindu-se, în ceruri desfătări au moștenit.

Omorându-vă trupul, pustnicilor, viață ați dobândit; iar voi, preaînțelepților ierarhi, păstorind bine turma Domnului, v-ați învrednicit de mărirea cea nemuritoare după sfârșit.

A morților:

Cuvântule, Cel ce ești viața celor vii și odihna celor morți, pe robii Tăi cei ce s-au mutat de la noi, cu dumnezeiasca Ta voie, în sânurile lui Avraam, slujitorul Tău, sălășluiește-i.

A Născătoarei:

S

Canonul morților**Același irmos:**

Sfinții Tăi mucenici, Mântuitorule, multe chinuri au răbdat și cu dragostea Ta sufletele și-au rănit, jinduind slava Ta cea veșnică și împărtășirea Ta cea dulce.

Pântecele morții celei vrăjmașe l-ai sfâșiat, Mântuitorule, și pe toți cei legați într-însul i-ai înviat, dăruindu-le viață, de care învrednicește pe cei mutați, Făcătorule de bine.

De lacrimile și de suspinurile cele din iad izbăvește pe robii Tăi, Mântuitorule; căci ca un singur milostiv ai șters toată lacrima de la toată fața celor ce cu credință Te slăvesc pe Tine ca pe un Dumnezeu.

A Născătoarei:

Cel din fire Ziditor S-a alcătuit în pântecele tău; Cel desăvârșit, ca Cel ce este Dumnezeu, S-a deșertat de slavă, ceea ce ești cu totul fără prihană; Cel singur fără de moarte, pentru mântuirea tuturor, cu moarte a murit.

Canonul tuturor sfinților**Cântarea a 7-a:****Irmosul:**

Tinerii cei de Dumnezeu cinstitori, în Babilon chipului celui «de aur nu s-au închinat, ci, în «mijlocul cuptorului celui cu foc «fiind răcoriți, cântare glăsuiau, «grăind: Bindecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri».

Cei ce ați dărâmat peretele păgânătății cu legăturile voastre

cele sfințite, prealăudaților mucenici, sarcinile greșelilor noastre risipiți-le și izbăviți-ne pe noi, cei ce strigăm: Bindecuvântat este Dumnezeuul părinților noștri.

Cu ploaia sângiurilor voastre cele sfinte, focul eresurilor l-ați stins, înțelepților ierarhi, și cu văpaia ați ars neghinele rătăcirii păgânești, și sufletele credincioșilor le-ați luminat.

Trupul omorându-și pustnicii prin înfrânare, viază după moarte; și ceata dreptilor și a proorocilor și adunarea femeilor nevoindu-se, s-au preamărit. Pentru rugăciunile lor, Hristoase, păzește-ne pe noi de primejdii.

A morților:

Sufletele tuturor celor ce au adormit cu nădejdea vieții, odihnește-le, Hristoase, trecându-le cu vederea greșelile lor cele din viață, pentru îndurarea Ta cea multă, Unule Milostive Mântuitorule, Dumnezeule al părinților.

A Născătoarei:

Ceea ce ești cu totul curată, primit-ai în pântecele tău pe Cuvântul cel întrupat. Pe Acela roagă-L deci, să mă curățească de greșelile sufletului și ale trupului, Preacurată, pe mine, cel ce alerg la tine cu credință neîndoită.

Canonul morților**Irmos:** Tinerii evreiești...

Tot dorul mucenicilor era ațintit către Unul Stăpânul, unindu-se cu Dânsul prin dra-

goste și cântând: Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeu, în veci.

Lumina dumnezeieștii împărății o dai dăruind haina nestricăciunii celor ce s-au mutat cu credință, care strigă: Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeu, în veci.

Umples-te de bucurie și de veselie pe robii Tăi cei ce s-au mutat, Milostive, învrednicindu-i pe dânșii ca să strige Ție și să cânte: Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeu, în veci.

A Născătoarei:

Dezlegând blestemul Evei, în Fecioară cu totul fără prihană Te-ai sălășluit, izvor de binecuvântare izvorând celor ce strigă: Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Preacurată.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Tinerii cei grăitori de Dumnezeu, în cuptor, biruind «focul și totodată și înșelăciunea, «cântau: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul».

Jertfelnicele idolești nevoindu-vă le-ați surpat și pe voi înșivă locașuri dumnezeiești ale Treimii v-ați zidit, Mucenici ai Domnului, cei ce sunteți împreună-vorbitori cu îngerii.

Preoții Tăi, Hristoase, întru dreptate îmbrăcându-se, cu cuvioșii cei din veac acum se bucură, privind mai limpede frumusețea Ta cea dumnezeiască.

Pentru rugăciunile preasfinților Tăi prooroci, ale pururea măritelor femei și ale dreptilor celor din veac, milele Tale dăruiește lumii Tale, Cuvântule.

A morților:

Dreptule Judecător, când va fi să judeci pe cei ce i-ai luat de la noi, păzește-i neosândiți, trecându-le cu vederea greșelile lor, Stăpâne mult-Milostive.

A Născătoarei:

Fecioară, ceea ce ai născut pe Soarele dreptății, arătându-te, alungă cu lumina ta norii cei prea întunecați ai sufletului meu.

Canonul morților

Irmos: Organele muzicești...

Nevoințele pământești trecându-le, cununi cerești au luat mucenicii cei adevărați, strigând către Tine neîncetat: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Pogorându-Te în groapa cea mai de dedesubt, pe cei ce locuiau în morminte i-ai înviat cu palma cea de viață începătoare și ai dat odihnă robilor Tăi cei mai înainte adormiți întru credință, Milostive.

Cel ce ești izvorul vieții celei pururea fiitoare, și Cel ce ești râu al desfătării, pe robii Tăi cei ce s-au mutat la Tine în dreapta credință, învrednicește-i să Te laude și să Te slăvească întru toți vecii.

A Născătoarei:

Marie Fecioară de Dumnezeu Născătoare, care ai născut oa-

menilor pe Dumnezeu Mântuitorul cu trup, apără pe cei ce cu credință laudă nașterea ta și o preaînaltă întru toți vecii.

Canonul tuturor sfinților

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, Maica cea neispită de nuntă a Dumnezeului «celui Preaînalt, pe tine, ceea ce «ai născut mai presus de minte «prin cuvânt pe Dumnezeu cel «adevărat, pe cea mai înaltă «decât preacuratele puteri, cu «laude fără încetare te mărim».

Stătu-au mucenicii înaintea judecătorilor celor nedrepti și toată nedreptatea o au osândit, cu darul lui Hristos, și, pe cei stăpâniți de dâșii muștrându-i, au luat cununile dreptății.

Arătatu-v-ați ca niște cârme, toată corabia Bisericii cu dreaptă credință toți îndreptând-o la limanul poruncilor lui Dumnezeu, ierarhilor și fericitorilor păstori. Pentru aceasta, ca pe niște povătuitori, vă cinstim pe voi.

Adunarea proorocilor și a cuviosilor în stăruință Te roagă pe Tine, Doamne, și adunarea dreptilor, celor ce s-au nevoit în curăție și au strălucit prin înfrânare, Te roagă să ne dăruiești nouă milostivirile Tale, Iubitorule de oameni.

A morților:

De cinstea și de mărirea cea veșnică, de care s-au învrednicit toți sfinții lui Hristos, învrednicește,

Bunule, să se împărtășească și cei ce întru credință s-au dus dintru această viață deșartă, pentru rugăciunile sfinților Tăi.

A Născătoarei:

Ceea ce ai purtat în brațe pe Împlinirea bunătăților, îplinește rugăciunile noastre, ale robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără prihană, și îndreptează căile noastre cele către Dumnezeu, întărindu-ne să viețuim în fapte bune.

Canonul morților

Irmosul:

Înfrișoșatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, cum Cel Preaînalt de voie «S-a pogorât până și la trup, din «pântece fecioresc făcându-Se «om. Pentru aceea, pe Prea-«curata Născătoare de Dumnezeu credincioșii o mărim».

Având putere nebiruită și neîntrecută, mucenici ai lui Hristos, ați nesocotit porunca cea păgânească a tiranilor și de Împărăția cerurilor luminat v-ați învrednicit, strălucind cu razele Treimii, vrednicilor de laudă.

Deschisu-s-a iadul cel amar, dărâmându-l Tu pe el, Iubitorule de oameni, și ai înviat pe cei ce dormeau din veac acolo. Dar și acum, ca un bun, pe cei ce s-au mutat la Tine, Cel preamilostiv, de lumina Ta cea neînserată îi învrednicește.

Cu totul ești dulceată, Mântuitorule, cu totul ești dorire și dragoste cu adevărat fără de

sațiu, cu totul ești frumusețe ne-
asemănată. Deci, binevoiește ca
aceia care s-au mutat la Tine să
se desfăteze de frumusețea Ta, și
învrednicește-i de podoaba Ta
cea dumnezeiască.

A Născătoarei:

Izbăvește-mă pe mine, Maica lui
Dumnezeu, ceea ce ai născut pe
Hristos Mântuitorul meu, Cel ce
este Dumnezeu și om, îndoit în
fire, iar nu după ipostasuri,
Unul-Născut din Tatăl, pe Care
în două firi Îl slăvim.

LA LAUDE

Stihiri mucenicești:

Mult v-ați nevoit, sfinților, răb-
dând vitejește chinuri de la cei
fără de lege și mărturisind pe
Hristos înaintea împăraților; și
din viață mutându-vă, săvârșiți
iarăși în lume minuni și cu pāti-
mirile voastre, Sfinților, pe cei ne-
putincioși îi vindecați. Rugați-vă
să se mântuiască sufletele noastre.

Mucenici nebiruiți ai lui Hris-
tos, biruind înșelăciunea cu pu-
terea Crucii, ați dobândit darul
vieții celei veșnice; de îngrozi-
rile tiranilor nu v-ați temut, cu
chinurile fiind răniți, vă veseliți;
și acum sângiurile voastre s-au
făcut vindecări sufletelor noas-
tre. Rugați-vă să se mântuiască
sufletele noastre.

Cu zalele credinței îmbrăcân-
du-vă bine și cu chipul Crucii în-
trarmându-vă, ostași preapu-
ternici v-ați arătat; tiranilor bār-

bătește v-ați împotrivit, înșelă-
ciunea diavolului ați doborât-o
și, biruitori fiind, v-ați învred-
nicit de cununi. Rugați-vă să se
mântuiască sufletele noastre.

A morților:

Nemăsurată este osânda celor ce
viețuiesc în desfrânări: scrâșnire
a dinților și plângere nemân-
gâiată, gheena focului și întune-
ricul cel mai nepătruns și vierme
neadormit, lacrimi zadarnice și
judecător nemilostiv. Pentru
aceasta, mai înainte de sfârșit să
strigăm, zicând: Stăpâne Hris-
toase, pe cei pe care i-ai luat,
odihnește-i cu aleșii Tăi.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

La acoperământul tău alerg eu,
Fecioară Sfântă, Născătoare de
Dumnezeu; că știu că voi dobândi
prin tine mântuire, Curată.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Stihiri ale morților:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Ca un Împărat mi-ai scris mie
slobozenie, cu vopsele roșii de-
getele Tale sângerându-Ți și ro-
șindu-le cu sângele Tău, Stă-
pâne. Iar acum, cu credință Te
rugăm: Pe cei ce s-au mutat la
Tine, Milostive, numără-i îm-
preună cu cei întâi-născuți ai
Tăi și-i învrednicește să dobân-
dească bucuria dreptilor Tăi.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai
primit, Doamne.

Fiind junghiat ca om, ca un arhi-
ereu Te-ai adus pe Tine jertfă

Tatălui, scoțând pe om din stricăciune. Deci pe cei care s-au mutat de la noi rânduiește-i, ca un iubitor de oameni, în latura celor vii, unde curg râurile desfătării și unde izvorăsc izvoarele vieții celei pururea fiitoare.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cu adâncul înțelepciunii Tale celei negrăite, hotar pui vieții și mai înainte vezi cele ce au să fie și la altă viață muți pe robii Tăi. Pentru aceasta, pe cei pe care i-ai luat, așază-i la apele odihnei, întru strălucirea sfinților, Doamne, unde este glasul bucuriei și al laudei.

Stih: Și pomenirea lor în neam și în neam.

Cuvânt nevăzut fiind, de o ființă cu Tatăl și cu Duhul de un chip, pentru mine omul, cu trup Te-ai arătat. Deci, ca un bun și iubitor de oameni, pe cei care s-au mutat din viață, luminează-i cu podoa-bele buneii cuviințe și ale frumuseții Tale, Începătorule al vieții.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ai zămislit pe Cuvântul cel fără de început al lui Dumnezeu și Tatăl, cu îndrăzneala ta cea de maică roagă-L neîncetat să rânduiască pe robii Tăi unde este bucuria cea neîncetată a celor ce se veselesc și te laudă pe tine, unde sunt strălucirile cele veșnice și dulcele glas al celor ce prăznuiesc, Născătoare de Dumnezeu.

SĂMBĂTĂ, LA LITURGHIE

Stihirile Fericirilor:

Pomenește-ne pe noi, Hristoase, Mântuitorul lumii, precum ai pomenit pe tâlharul pe Cruce, și ne învrednicește pe toți de împărăția Ta cea cerească, Unule Milostive.

Fiind părtași, cu tărie, la toate durerile, cu sfintele voastre răni, purtătorilor de nevoință, ați rănit toate mulțimile diavolilor, prin dumnezeiescul har.

Cuvioșii lui Hristos și dumnezeieștii ierarhi, adunarea proorocilor și a tuturor sfinților au dobândit cereasca moștenire; pe aceștia după vrednicie să-i fericim.

A morților:

Așază, Dumnezeule, în latura dreptilor și arată-i moștenitori ai raiului pe toți cei ce s-au mutat întru credință din viață; care Te laudă pe Tine cu dumnezeiască cuviință.

Slavă...

Părinte și Fiule și Duhule, Firea cea Una, Tu ești Dumnezeu, Cel ce ai zidit toate cu cuvântul; Ție se închină oamenii cu îngerii, neîncetat slăvindu-Te pe Tine.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ai născut pe Cel ce este împlinirea tuturor bunătaților, îplinește, Fecioară, rugăciunile noastre, cerând iertare de păcatele noastre, luminare și mare milă.

ADAOSURI LA OCTOIH

ÎNVĂȚĂTURĂ DE TIPIC DESPRE RÂNDUIALA SLUJBEI DUMINICILOR

Octoihul Mare nu cuprinde decât cântările Învierii de la slujbele principale ale serviciului dumnezeiesc din fiecare zi (Vecernie, Miezonoptică, Utrenie și Liturghie) atât pentru duminici, cât și pentru toate celelalte zile ale săptămânii, orânduite pe cele opt glasuri sau moduri de cântare; îndrumările de tipic privitoare la rânduiala acestor slujbe (și îndeosebi la slujba Vecerniei și a Utreniei) se află scrise, cu de-amănuntul, în alte cărți de slujbă, și anume pentru preoți și diaconi în *Liturghier* (Sfintele și Dumnezeieștile Liturghii), iar pentru cântăreții bisericești în *Octoihul Mic*, numit la noi și *Catavasier*, care cuprinde numai cântările Învierii celor opt glasuri pentru duminici, carte pe care o folosesc mai ales cântăreții de strănă de la bisericile parohiale, unde nu se face slujbă în zilele de rând de peste săptămână decât atunci când cad sărbători de praznice sau de sfinți mari, a căror slujbă se află în *Mineie*, *Triod* și *Penticostar*.

Pentru a împlini lipsa acestor îndrumări de tipic din *Octoihul Mare*, unele ediții mai vechi ale acestei cărți de slujbă (ca, de exemplu, cea de Râmnic, 1811, îngrijită de Iosif, episcopul de atunci al Argeșului, și cea de București, 1859, îngrijită de mitropolitul Nifon al Ungrovlahiei) adăugau la sfârșitul ei o învățătură, intitulată **Prescurtare de Tipic, adunată din «Tipicul cel mare», pentru urmarea (rânduiala) slujbei duminicii**, în care se arăta cum se săvârșește slujba duminicii în diferite cazuri în care cântările din *Octoih* trebuie combinate cu cele din *Minei*, și anume: slujba mare, cu Priveghere, cum se face încă în mănăstirile mari; slujba duminicilor fără Priveghere; slujba duminicilor în care cade și sărbătoarea unui sfânt cu Priveghere sau cu Polieleu; slujba duminicilor în care cad sărbători ale sfinților cu stihiri pe șase, precum și rânduiala slujbelor din zilele de rând (de peste săptămână) în care se cântă și cântările din *Octoih*.

Edițiile mai noi ale *Octoihului Mare* au înlăturat această învățătură de tipic; dar noi, găsind-o bună și de folos pentru cântăreții din mănăstiri și chiar pentru cei de la bisericile de enorii, care nu ar avea la îndemână *Octoihul Mic* (Catavasierul),

o adăugăm din nou aici. Primul capitol al «Învățăturii» din ediția de față (**Rânduiala Privegherii de toată noaptea spre duminici, cum se face în mănăstiri**), întrucât se află tipărită și la începutul Liturghierului românesc, am luat-o după ultima ediție a *Liturghierului* nostru (București, 1932, p. 5 ș. u.), iar capitolele următoare le-am luat după cele corespunzătoare din *Tipicul Mare* (Iași, 1816), precum se arată la fiecare în parte, înveșmântându-le în haină de grai mai nou și mai lesne de urmărit față de cel din *Tipicul Mare* și din vechile ediții ale *Octoihului Mare*.

Capitolul întâi

**Rânduiala privegherii de toată noaptea spre duminici,
precum se face în sfintele mănăstiri
(*Tipicul cel Mare*, cap. 1-2, p. 1 ș. u.)**

1. **La Ceasul al nouălea.** - Sâmbătă, înainte de apusul soarelui, merge paracliserul la cel mai mare și face metanie, însemnând cu venirea sa vremea toacei. Și, luând binecuvântare, iese și toacă în toaca mică. Apoi, adunându-se frații în tinda (pronaosul) bisericii, preotul face început: **Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**, iar citețul (cântărețul) cel rânduit zice: **Amin. Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție! Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule...** și celelalte rugăciuni începătoare; iar după **Tatăl nostru...**, preotul zice ecfonisul: **Că a Ta este împărăția...** Și se citește Ceasul al nouălea, după rânduiala lui, din *Ceaslov*. După apolisul Ceasului intră toți în naosul bisericii și stă fiecare la locul său.

2. **La Vecernia Mică.** - Dacă se citește Ceasul al nouălea în naosul bisericii, atunci, la sfârșitul lui, nu se face apolis, ci preotul începe îndată Vecernia mică, zicând: **Binecuvântat este Dumnezeu nostru...** Citețul: **Amin. Veniți să ne închinăm...** (de 3 ori) și se citește psalmul de început al Vecerniei, cu glas lin și blând, încheind citirea lui cu **Slavă..., Și acum..., Aliluia** (de 3 ori). Preotul nu zice ectenie, ci citețul zice: **Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Slavă..., Și acum...** și îndată se cântă **Doamne, strigat-am...**, pe glasul de rând, al Octoihului, punându-se patru stihiri (se repetă prima dintre cele trei stihiri care se află în Octoih). Apoi: **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu. Și îndată se citește **Lumină lină...** și se cântă prochimenul: **Domnul a împărățit...**, cu stihurile rânduite. Apoi îndată se citește rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...** și se cântă Stichoavna: o stihiră a Învierii și alte stihiri podobnice ale Născătoarei de Dumnezeu, cu stihurile lor: **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu. Și îndată: **Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule...** și celelalte rugăciuni începătoare, iar după **Tatăl nostru** și ecfonisul preotului, se cântă troparul Învierii, al glasului de rând, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu. După aceasta, zice preotul ectenia: **Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...**, răspunzând cântăreții la fiecare cerere: **Doamne, miluiește** (de 3 ori). După ecfonisul ecteniei, preotul zice: **Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule...** și face apolisul mic.

Și, mergând la trapeză, zicem: **Mânca-vor săracii..., Slavă..., Și acum..., Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Binecuvintează!** Și binecuvântând preotul masa, mâncăm puțin, ca să nu ne îngreunăm la Priveghere. Iar după masă: **Făcutu-s-a pân-**

tecele tău masă sfântă..., **Darurilor tale fă-ne pe noi vrednici...** Apoi se cântă: **Cuvine-se cu adevărat... și Veselitu-ne-ai pe noi, Doamne..., Slavă..., Și acum..., Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Binecuvintează!** Și binecuvintează preotul: **Cu noi este Dumnezeu...** Și merg frații la chilii, așteptând vremea toacei.

3. La Vecernia Mare. - La puțină vreme după apusul soarelui, merge paracliserul și face metanie la cel mai mare; apoi iese și lovește rar în clopotul cel mare (sau în toaca cea mare), zicând cu glas lin: **Fericiți cei fără prihană...** (Ps. 118) sau Psalmul 50. Și, după aceea, intră și aprinde candelile și pregătește cădelnița. Apoi iarăși iese și trage toate clopotele, după care, întorcându-se în biserică, aprinde o făclie în sfeșnic și îl pune în fața ușilor împărătești.

După ce frații s-au adunat în biserică, preotul care este de rând, sculându-se, face metanie celui mai mare, de este de față, și, mergând, face trei închinăciuni în fața sfintelor uși și se pleacă spre amândouă strănile, iar frații șed toți. Și, intrând preotul în sfântul altar, pune epitrahilul pe grumazul său, sărutând crucea ce este deasupra lui, și, luând cădelnița și stând înaintea sfintei mese, pune tămâie, zicând rugăciunea tămâiei, în taină; și așa cădește sfânta masă împrejur, în chipul crucii, și tot altarul. Și, deschizând sfintele uși, iese. Iar paracliserul sau diaconul, luând sfeșnicul din fața ușilor împărătești și ținându-l în mâini cu făclia aprinsă, merge în mijlocul bisericii și, stând cu fața spre răsărit, zice cu glas mare: **Sculați-vă!** Și se scoală toți. Iar preotul, ieșind prin ușile împărătești, face cruce cu cădelnița înaintea lor, cădind drept și de-a curmezișul; și merge și cădește, după rânduială, sfintele icoane cele din dreapta și cele din stânga; după aceasta, pe cel mai mare și amândouă stranele, după rânduială; iar diaconul (paracliserul) merge cu sfeșnicul înaintea lui. Și când face preotul cruce cu cădelnița, se înclină puțin, și se înclină cu dânsul și diaconul (paracliserul). Și merg amândoi în pronaosul bisericii și preotul cădește și acolo, după rânduială. Și, întorcându-se iarăși în naos și stând în mijloc, între strane, însemnează cu cădelnița în chipul crucii, căutând spre răsărit, și zice cu glas mare: **Doamne, binecuvintează!** Și îndată cădește icoana Mântuitorului Hristos, a Născătoarei de Dumnezeu și pe cel mai mare; și, intrând în sfântul altar și stând înaintea sfintei mese, însemnează cu cădelnița cruciș (de trei ori), zicând cu glas mare: **Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.** Și închide sfintele uși. Iar cel mai mare, ori ecleziarhul, zice: **Amin. Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu,** jos și cu glas lin. Apoi a doua oară, puțin mai sus: **Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu;** iar a treia oară, cu glas și mai înalt: **Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru.** Apoi deosebit: **Veniți să ne închinăm și să cădem înaintea Lui!** Și apoi începe cel mai mare, ori ecleziarhul, cu glas mai înalt, pe glasul al optulea: **Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul...,** rar și cu cântare dulce, și cântă și ceilalți frați. Și pripeala: **Binecuvântat ești, Doamne!** Apoi, a doua oară, cântăreții de la strana dreaptă: **Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte...** și pripeala: **Binecuvântat ești, Doamne!** cu glas ușor, ajutând cu glasul și ceilalți frați împreună. Iar preotul cu diaconul ies din sfântul altar, fac trei închinăciuni înaintea sfintelor uși și, întorcându-se, se pleacă spre cel mai mare, apoi spre frații din amândouă stranele, apoi merg și stau la locurile lor. Iar când începe a

se cânta: **Toate cu înțelepciune le-ai făcut... și Slavă Ție, Doamne, Celui ce ai făcut toate!**, atunci preotul merge înaintea sfintelor uși, cu epitrahilul, și, stând cu capul descoperit, citește rugăciunile luminilor, de la Vecernie. Iar după sfârșitul psalmului, dacă este și diacon, preotul intră în altar prin ușa dinspre miazăzi, iar diaconul iese prin ușa dinspre miazănoapte, îmbrăcat în veșminte, și vine în mijlocul bisericii, unde, făcând o închinăciune, zice ectenia mare: **Cu pace, Domnului să ne rugăm!** Și, după ectenie, zice preotul ecfonisul: **Că Ție se cuvine...** Și intră diaconul în altar, iar la strane se cântă starea întâi a catismei întâi: **Fericit bărbatul...**, pe glasul al 8-lea, iar starea a doua și a treia se cântă pe glasul de rând al Octoihului. Și, după sfârșitul fiecărei stări, ectenia mică și ecfonis: după starea întâi, ecfonisul: **Că a Ta este stăpânirea...**, iar după a doua: **Că bun și iubitor de oameni...** Și, cântându-se și starea a treia, diaconul zice iarăși ectenia mică, iar preotul, ecfonisul: **Că Tu ești Dumnezeu nostru...** Iar canonarhul face metanie și spune glasul Octoihului. Și se cântă: **Doamne, strigat-am...**, pe glasul de rând al Octoihului. Iar preotul stă la locul său obișnuit și, când începe a se cânta **Să se îndrepteze...**, atunci diaconul, ori, în lipsa lui, preotul, începe să cădească, după rânduială, făcând cădere în toată biserica; după care întorcându-se, pune cădelnița la locul ei și se pleacă spre cel mai mare. Se cântă stihirile pe zece, începând cu stihul: **Scoate din temniță sufletul meu...**, și se cântă trei stihiri ale Învierii de la glasul de rând, patru ale lui Anatolie și trei ale sfântului din Minei. Apoi **Slavă...**, a Sfântului, dacă are; iar dacă nu, se cântă: **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, după glasul de rând (Dogmatica). Și când se cântă **Că s-a întărit mila Lui peste noi...**, în timp ce cântăreții de la amândouă stranele cântă împreună, preotul vine la cel mai mare, face metanie și, intrând în sfântul altar, se îmbrăca în felon, iar la strană se cântă: **Slavă...** Și îndată fac vohod, deschizând sfintele uși, mergând înaintea lor paracliserii sau ipodiaconii cu două sfeșnice având lumânările aprinse, ieșind înainte diaconul cu cădelnița, iar după dânsul preotul.

Și stă preotul în mijlocul bisericii, în dreptul sfintelor uși, iar diaconul de-a dreapta preotului, puțin mai deoparte, și, plecându-se și ținând orarul cu trei degete ale mâinii drepte, zice încet, numai cât să audă preotul: **Domnului să ne rugăm!** Iar preotul zice în taină, cu capul plecat, rugăciunea: **Seara și dimineața și la amiază...** Și apoi ridicându-se, diaconul arată către răsărit cu orarul, ținându-l cu trei degete ale mâinii drepte și zice către preot: **Binecuvintează, părinte, sfânta intrare!** Iar preotul binecuvintează spre răsărit, zicând: **Binecuvântată este intrarea sfinților Tăi, Doamne...** Apoi diaconul merge și cădește sfintele icoane, pe cel mai mare și stranele, după obicei. Iar sfârșindu-se stihira, merge diaconul în dreptul sfintelor uși și, cădind cruciș, zice cu glas mare: **Înțelepciune, drepti!** Și se cântă **Lumină lină...**, iar paracliserul, luând sfeșnicele, merge până la sfintele uși, și diaconul, intrând în sfântul altar, cădește sfânta masă. Iar preotul, închinându-se înaintea sfintelor uși, intră și el în sfântul altar.

După ce se sfârșește **Lumină lină...**, zice diaconul: **Să luăm aminte!** Preotul: **Pace tuturor!** Și iarăși diaconul: **Înțelepciune, să luăm aminte!** Iar canonarhul, făcând metanie la cel mai mare, zice prochimenu zilei, pe glasul al 6-lea: **Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat.** Stih: **Îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins;** Stih: **Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.** Stih:

Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile. Și iarăși: Domnul a împărățit... Iar canonarul, având mâinile strânse la piept, stă în mijlocul bisericii, așteptând sfârșitul prochimenului. Apoi, făcând închinăciune, se duce la locul său. Dacă nu sunt paremii, se închid sfintele uși când se cântă prochimenul a treia oară; iar dacă sunt paremii, sfintele uși se închid în timpul citirii paremiei a treia.

După aceasta, iese diaconul și, stând la locul obișnuit, zice ectenia: **Să zicem toți, din tot sufletul...** și preotul, ecfonisul: **Că bun și iubitor de oameni...** Iar după ecfonis, zice cel mai mare, ori citețul rânduit: **Învrednicește-ne, Doamne...** Apoi diaconul zice ectenia: **Să plinim rugăciunea noastră cea de seară...**, iar preotul zice ecfonisul: **Că bun și iubitor de oameni...** Apoi: **Pace tuturor!** Și diaconul: **Capetele noastre Domnului să le plecăm!** Și preotul zice, în taină, rugăciunea plecării capetelor: **Doamne, Dumnezeu nostru, Cel ce ai plecat cerurile...**, încheind-o cu ecfonisul: **Fie stăpânirea împărăției Tale...**

După aceasta, preotul și diaconul ies pe ușa dinspre miazănoapte, mergând înaintea lor paracliserii cu două sfeșnice și diaconul cu cădelnița, iar cântăreții merg în urma lor și cântă stihira hramului; și așa ies în tinda (pronaosul) bisericii. Acolo cădește diaconul sfintele icoane și pe cel mai mare și pe cei din strane, după rânduială; și stă fiecare la locul său. Iar după sfârșitul stihirilor, se cântă **Slavă..., Și acum...,** a Născătoarei de Dumnezeu. Apoi zice diaconul, în auzul tuturor, ectenia aceasta: **Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...,** până la sfârșit, precum se arată în *Liturghier*. După aceasta, preotul: **Auzi-ne pe noi, Dumnezeule...** Cântăreții: **Amin.** Preotul: **Pace tuturor!** Diaconul: **Capetele noastre Domnului să le plecăm!** Și, plecându-și toți capetele, preotul se întoarce cu fața spre apus și zice cu glas mare rugăciunea: **Stăpâne, mult-Milostive...** Iar după plinirea rugăciunii, la strană: **Amin.**

Și până se săvârșesc acestea în pronaos, paracliserul sau alt frate pune în mijlocul bisericii o masă, și pe masă, cinci pâini (artose), un vas cu grâu și dinspre strana dreaptă un vas cu untdelemn, iar dinspre strana stângă un vas cu vin. Iar când se termină rugăciunea de mai sus, preotul cu cântăreții și frații toți intră în naos și se cântă la strane stihirile stihoavnei vecerniei, cu stihurile lor. Iar citeții merg cu sfeșnicele și le pun dinspre răsărit de masa care este pusă în mijlocul bisericii.

Și după sfârșitul stihoavnei zice cel mai mare: **Acum liberează...,** iar citețul sau fratele rânduit continuă: **Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime...** Și, după **Tatăl nostru...,** zice preotul ecfonisul: **Că a Ta este împărăția...** Apoi se cântă troparul pe glasul al 5-lea: **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (de trei ori la rând). Și în timpul acesta, preotul cădește împrejur masa, pe care stau cele cinci pâini, apoi pe cel mai mare, la locul lui, și iarăși masa numai în față, mergând înaintea lui diaconul cu lumânarea aprinsă. După aceasta, cel mai mare, ori preotul, ridicând o pâine, însemnează cu ea peste celelalte pâini și zice cu glas mare rugăciunea: **Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru...,** iar când zice: **Însuți binecuvintează pâinile acestea...,** arată cu dreapta spre pâini; asemenea arată spre grâu, spre vin și spre untdelemn, când zice: **...grâul, vinul și untdelemnul...** Sfârșindu-se rugăciunea aceasta, se cântă: **Fie numele Domnului binecuvântat...** (de 3 ori); apoi se citește Psalmul 33: **Binecuvânta-voi pe Domnul...,** până la **Bogații au sărăcit...** Acest stih se cântă pe glasul al 7-lea. Iar preotul merge și stă înaintea sfintelor uși, căutând spre apus. Și, după sfârșitul psalmului, zice: **Binecuvântarea**

Domnului peste voi... Cântărețul: **Amin** și cere binecuvântarea pentru începutul citirii. Preotul: **Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri...** Apoi preotul și diaconul se dezbracă de sfintele veșminte și ies și se așază fiecare la locul său, ascultând citirea.

Î n s e m n a r e. - Se cuvine a ști că, din Duminica Sfințelor Paști până la Duminica Tuturor Sfinților, după binecuvântarea pâinilor se citește din Faptele Apostolilor; iar în celelalte duminici, peste tot anul, se citește din cele șapte Epistole sobornicești ale Sfinților Apostoli, din cele paisprezece Epistole ale Sfântului Apostol Pavel și Apocalipsa Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan. Iar seara, după luarea pâinii și după gustarea vinului ce s-a binecuvântat la Litie cu rugăciunea preotului, din acel ceas să nu îndrăznească nimeni a gusta altceva, pentru a se putea împărtăși a doua zi cu Sfintele și Preacuratele lui Hristos Taine.

Iar împărțirea pâinii și gustarea vinului de la Litie se face din ziua întâi a lunii septembrie, până în ziua de 25 a lunii martie. Iar la Privegherile cele din timpul verii, pâinile binecuvântate la Litie se împart la trapeză și se mănâncă înainte de gustare.

4. La Utrenie și Ceasul întâi. - După terminarea citirii, iese paracliserul, toacă și trage toate clopotele.

Și, sculându-se cel mai mare și toți frații, zice cel mai mare: **Amin. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...** (de 3 ori); **Doamne, buzele mele vei deschide...** (de două ori). Și citește cei șase Psalmi cu glas blând și lin. După cei dintâi trei psalmi: **Slavă..., Și acum..., Aliluia...** (de 3 ori), **Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Slavă..., Și acum...** și se citesc în continuare ceilalți trei psalmi. În timpul acesta, preotul, cu epitrahilul, iese prin ușa dinspre miazănoapte și citește rugăciunile Utreniei (dimineții), stând înaintea sfintelor uși, cu capul descoperit. Și se încheie citirea celor șase psalmi cu **Slavă..., Și acum..., Aliluia...** (de 3 ori). Și, dacă este diacon, preotul intră în sfântul altar, iar diaconul, ieșind din sfântul altar, vine în mijlocul bisericii, la locul obișnuit și zice ectenia mare: **Cu pace Domnului să ne rugăm.** Și, după ecfonisul ecteniei, rostit de către preot, merge și stă la locul său. Iar canonarhul cel de rând, care a rostit și prochimenul la Vecernie, făcând metanie la cel mai mare, zice: **Dumnezeu este Domnul...**, cu stihurile lui, pe glasul de rând al Octoihului. Și se cântă troparul Învierii, al glasului de rând, de două ori. **Slavă...,** troparul sfântului din minei, **Și acum...,** troparul Născătoarei de Dumnezeu, din ale Învierii, după glasul troparului sfântului; iar dacă sfântul zilei nu are tropar, se zice: **Slavă..., Și acum...,** al Născătoarei de Dumnezeu, după glasul de rând.

Și, îndată, la strană se zice: **Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh;** iar citețul: **Și acum...** și se citește îndată catisma a doua: **Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne...** Iar după sfârșitul catismei, diaconul iese înaintea sfintelor uși și zice ectenia mică, iar preotul, ecfonisul: **Că a Ta este stăpânirea...** Apoi se cântă sedelnele Învierii. Și după aceasta, în mănăstiri, se citește tâlcuirea Evangheliei. Apoi se citește catisma a treia și, după catismă, al doilea rând de sedelne și citirea rânduită. Apoi se cântă **Fericiți cei fără prihană...** (Ps. 118) pe glasul al 5-lea, la care diaconul cădește. Și după catismă nu se zice **Slavă..., Și acum...,** ci îndată se cântă troparele: **Soborul îngeresc...,** apoi ectenia mică și Ipacoi al glasului de rând. Apoi antifoanele glasului de rând, în timpul cărora iese paracliserul și lovește în clopot, iar preotul în altar se îmbracă, după obicei, cu toate

veșmintele. Și zice diaconul: **Înțelepciune! Să luăm aminte!** Și canonarhul zice prochimenul glasului de rând.

Apoi diaconul, deschizând sfintele uși, zice: **Domnului să ne rugăm.** Preotul: **Că sfânt ești, Dumnezeu nostru...,** la strană: **Amin.** Și diaconul: **Toată suflarea să laude pe Domnul!** Stih: **Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui; Lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui!** Și zice diaconul: **Și, pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeu nostru să-L rugăm!** La strană: **Doamne, miluiește** (de 3 ori). Diaconul: **Înțelepciune, drepti, să ascultăm Sfânta Evanghelie!** Preotul: **Pace tuturor!** La strană: **Și duhului tău!** După aceasta preotul: **Din Sfânta Evanghelie de la...** La strană: **Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!** Diaconul: **Să luăm aminte!** Și citește preotul Evanghelia Învierii de rând, în latura de miazănoapte a sfintei mese. După Evanghelie, la strană iarăși: **Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!** După aceasta, se zice: **Învierea lui Hristos văzând...** și Psalmul 50. În timp ce se zic acestea, preotul iese prin sfintele uși cu sfânta Evanghelie, ținând-o la pieptul său, mergând înaintea lui, de amândouă laturile, paracliseri cu două sfeșnice cu făclii aprinse; și, venind în mijlocul bisericii, pune sfânta Evanghelie pe analogul dinainte pregătit și se așază sfeșnicele de amândouă părțile analogului. Și merge mai întâi cel mai mare, singur, face două închinăciuni, sărută sfânta Evanghelie și iarăși face o închinăciune (închinăciunile nu se fac până la pământ, ci mici, pentru că în duminici și la sărbătorile împărătești și în toate cele cincizeci de zile de după Paști, nu se fac închinăciuni cu genunchii la pământ). Și, după ce se închină cel mai mare și sărută sfânta Evanghelie, se pleacă puțin spre frații din strana dreaptă și spre cei din strana stângă și merge la locul său. Apoi merg toți frații, doi câte doi, după rândul lor, făcând și ei asemenea; mai întâi două închinăciuni, sărută sfânta Evanghelia și iarăși o închinăciune; apoi se pleacă spre cel mai mare și spre frații din amândouă stranele. Iar după ce se citește Psalmul 50, se cântă: **Slavă..., Pentru rugăciunile Sfinților Apostoli..., Și acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...** Apoi stihul: **Miluiește-mă, Dumnezeule...** și se cântă stihira Învierii: **Înviind Iisus din mormânt...,** pe glasul al 6-lea.

Iar după ce sărută toți sfânta Evanghelie, merge preotul și, luând-o, însemnează cu ea spre frați și intră în altar, închizând sfintele uși. Diaconul, în fața icoanei Mântuitorului, zice ectenia: **Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...;** la strană: **Doamne, miluiește** (de 12 ori). (Dacă s-a zis seara la Litie, ectenia aceasta se poate omite, zicând preotul numai ecfonisul care urmează). Și preotul, ecfonisul: **Cu mila și cu îndurările...;** la strană: **Amin.** Și îndată se începe irmosul canonului Învierii. Și se cântă: din canonul Învierii patru stihiri, din canonul Crucii-Învierii trei, din canonul Născătoarei de Dumnezeu trei și din canonul de la Minei patru. Și la stihira cea dintâi a Învierii se zice pripeala: **Slavă, Doamne, sfintei Învierii Tale...!**, iar la celelalte tropare se zic stihurile din Psaltire: **Să cântăm Domnului...** (din Cântarea lui Moise). După Cântarea a 3-a, diaconul iese și zice ectenia mică, iar preotul, dinăuntrul altarului, zice ecfonisul: **Că Tu ești Dumnezeu nostru...** Apoi condacul și sedealna sfântului din Minei, și citire. După Cântarea a 6-a, diaconul, ori, în lipsa lui, preotul, zice ectenia mică înaintea sfintelor uși și ecfonisul: **Că Tu ești Împăratul păcii...;** apoi condacul Învierii și icosul și se citește sinaxarul din Minei.

Se cuvine a ști și aceasta, că totdeauna după sfârșitul Cântării a 8-a, când începe Cântarea a 9-a toți fac închinăciuni, grăind: **Să lăudăm, bine să cuvântăm...**, apoi irmosul de la Cântarea a 8-a și catavasie. Iar diaconul, după sfârșitul Cântării a 8-a, cădind spre sfânta masă, zice cu mare glas: **Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii, întru cântări cinstind-o, să o mărim!** Și se cântă, cu glas înalt, stihurile: **Mărește, suflete al meu, pe Domnul...** și celelalte, urmate de **Ceea ce ești mai cinstită...**, făcându-se și câte o închinăciune mică, după fiecare cântare. În timpul acesta, diaconul (sau preotul, dacă nu este diacon) cădește în sfântul altar și în toată biserica și pe frați. După Cântarea a noua se întoarce și, lăsând cădelnița, zice ectenia mică, încheind-o preotul cu ecfonisul: **Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești...** Apoi zice diaconul: **Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru...**, pe glasul de rând. Și, după ce se va cânta la strană tot aceasta, diaconul zice pe rând stihurile: Stihul 1: **Că sfânt este Domnul Dumnezeu nostru.** Stihul 2: **Peste tot poporul Dumnezeu nostru.** După aceasta, se cântă luminândă Învierii o dată; apoi **Slavă...** și luminândă sfântului, dacă are, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la luminândă Învierii. La Laude se cântă **Toată suflarea...**, pe glasul de rând, și se pun opt stihiri, cântându-se patru stihiri ale Învierii și patru ale lui Anatolie, din Octoih. Iar după ce se zice: **Toată suflarea să laude pe Domnul...**, se unesc amândouă stranele și cântă și stihurile acestea: **Scoală-Te, Doamne Dumnezeu meu...** și **Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne...** Apoi: **Slavă...**, stihira Evangheliei (voscreasna) de rând, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul al 2-lea: **Prea-binecuvântată ești...**, cântând-o pe glasul de la **Slava...** Laudelor.

După aceasta, diaconul (ori preotul, dacă nu este diacon), deschizând sfintele uși, zice: **Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!**, iar la strane se cântă doxologia mare. Apoi troparul de rând din cele două ale Învierii: **Astăzi mântuirea a toată lumea s-a făcut...**, pe glasul al 4-lea (se cântă în duminicile în care este de rând unul din glasurile 1, 2, 3, 4), ori: **Înviat-ai din mormânt...** pe glasul al 8-lea (în duminicile în care este de rând unul din glasurile 5, 6, 7, 8). Apoi preotul sau diaconul zice ectenia: **Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...** și ecfonisul: **Că milostiv...** După aceasta, ectenia: **Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață...** și ecfonisul: **Că Dumnezeu milelor...** Preotul: **Pace tuturor!** La strană: **Și duhului tău!** Diaconul: **Capetele noastre Domnului să le plecăm!** Și preotul citește în taină rugăciunea: **Doamne Sfinte, Care întru cele de sus locuiești...**, zicând cu glas ecfonisul: **Că al Tău este a ne milui...** După aceasta: **Înțelepciune!**; la strană: **Binecuvintează!** Preotul: **Cel ce este binecuvântat...**, la strană: **Amin. Întărește, Dumnezeule...** Preotul: **Preasfântă Născătoare de Dumnezeu...**, la strană: **Ceea ce ești mai cinstită...** și celelalte, după rânduială și apolisul.

Apoi se face ieșirea în pronaosul bisericii, cântând stihira samoglasnică, după obicei, și se face citire din "Învățătura" Sfântului Teodor Studitul. Și după citire, troparul Sfântului Teodor, pe glasul al 8-lea: **Al pravoslaviei îndreptătorule...** și se citește **Ceasul întâi**, la care se pune troparul Învierii, apoi **Slavă...**, al Sfântului, dacă are; iar dacă nu, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, din slujba Ceasului. După **Tatăl nostru...**, condacul Învierii și apolisul cel desăvârșit (al Utreniei).

5. La Liturghie. - La Fericiri se cântă 8 stihiri din Octoih, ale glasului de rând. După vohod, troparul Învierii, apoi al hramului și al sfântului de la

Minei; apoi condacul Învierii și al hramului, **Slavă...**, al sfântului, dacă are, **Și acum...**, al hramului Născătoarei de Dumnezeu. Iar la bisericile unde nu este hramul Născătoarei de Dumnezeu, se cântă: **Și acum...** cu condacul **Ceea ce ești ocrotitoare creștinilor...** Iar troparul și condacul hramului lui Hristos, duminica la Liturghie nu se zic peste tot anul, pentru că trece înainte cel al Învierii de la glasul de rând al Octoihului. Prochimenul, Apostolul și Evanghelia duminicii. Chinonicul: **Lăudați pe Domnul din ceruri...**

Î n s e m n a r e. - Se cuvine a ști și aceasta, că, la slujba Utreniei, se cântă polieleul obișnuit (**Robii Domnului...** și **Mărturisiți-vă Domnului...**) în toate duminicile dintre odovania Înălțării Sfintei Cruci (21 septembrie) și începutul înaintepăznuirii Nașterii Domnului (20 decembrie) și dintre odovania Bobotezei (14 ianuarie) și duminica lăsatului sec de brânză; iar în Duminica Fiului risipitor și următoarele două duminici (cea a lăsatului sec de carne și cea a lăsatului sec de brânză), după polieleul obișnuit se adaugă și polieleul **La râul Vavilonului...** (Ps. 136), după care se cântă Binecuvântările Învierii. Deci, când se face priveghere și se cântă polieleul în aceste duminici, atunci se pune analogul în mijlocul bisericii și pe el se pune icoana Învierii. Și se îmbracă cel mai mare în felon și toți preoții în feloane, după obicei; și ieșind prin sfintele uși din altar, stau doi câte doi împrejurul analogului. Și se împart lumânări, întâi celui mai mare, apoi preoților și celor care sunt în sfânta biserică. După împărțirea lumânărilor, ia cel mai mare cădelnița, și diaconul merge înaintea lui cu o făclie aprinsă; și cădește protosul mai întâi icoana de pe analog, de jur împrejur, apoi merge în sfântul altar și cădește sfânta masă și tot altarul, apoi în naos, icoanele toate, pe preoți și pe cântăreții din cele două strane, apoi pe toți cei din biserică și din nou în fața analogului. În acest timp, dacă este și vreun praznic împărătesc sau sărbătoarea vreunui sfânt cu polieleu, se cântă mărimurile, cu psalmii cei aleși ai lui David. Îndată, Binecuvântările Învierii, ectenia mică și ultimul rând de sedelne. Și intrând toți preoții în sfântul altar, se dezbracă de sfintele veșminte; numai preotul cel de rând rămâne îmbrăcat pentru citirea Evangheliei.

Se cuvine a ști și aceasta: Duminica, la Utrenie, când se cântă catisma a XVII-a (**Fericiți cei fără prihană...**) fără polieleu și deci îndată după ea urmează Binecuvântările Învierii (**Bine ești cuvântat, Doamne..., Soborul îngeresc...** și celelalte), precum și într-alte zile, când se cântă polieleul și mărimurile (**Mărimu-Te pe Tine...**), nefiind priveghere, atunci numai preotul cu diaconul se îmbracă cu sfintele veșminte, luând diaconul făclie aprinsă, iar preotul cădelnița, și cădesc sfânta masă și tot altarul, apoi ies amândoi prin ușa dinspre miazănoapte și preotul cădește sfintele uși, sfintele icoane și analogul, apoi pe cel mai mare și toată biserica, după obicei, și iarăși intră în altar pe ușa dinspre miazăzi.

Capitolul al doilea

Rânduiala slujbei duminicilor fără priveghere

(*Tipicul cel Mare, cap. 9, p. 13 ș. u.*)

Iar în mănăstirile cele mici sau la bisericile catedrale, precum și la cele de enorie, mai ales la țară, în zilele de duminici când nu se face priveghere, sau cel mai mare nu voiește, slujba se săvârșește precum urmează:

1. **La Vecernie.** - După sfârșitul Ceasului al nouălea (care în mănăstiri se citește în tinda sau pridvorul bisericii, precum s-a arătat), merg toți în naosul bisericii și, luând preotul cel de rând binecuvântare de la cel mai mare sau, în lipsă, făcând metanie la strana sa, vine înaintea ușilor împărătești și face trei închinăciuni și punându-și epitrahilul zice: **Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**, deschizând perdeaua ușilor împărătești. Iar cel mai mare zice: **Veniți să ne închinăm...** și citește Psalmul 103 (**Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul...**); iar dacă se va întâmpla să nu fie de față cel mai mare, zice aceasta alt preot, ori citețul (cântărețul) rânduit. Iar preotul stă în fața ușilor împărătești și citește rugăciunile luminilor în taină, cu capul descoperit. Apoi zice tot de acolo ectenia mare: **Cu pace Domnului să ne rugăm!** și ecfonisul: **Că Ție se cuvine toată slava...** Apoi se cântă **Fericit bărbatul...**, antifonul întâi, pe glasul al 8-lea; iar antifonul al doilea și al treilea se cântă pe glasul de rând al Octoihului. Și, după fiecare antifon (stare), diaconul zice ectenia mică, zicând preotul ecfonisele. După prima stare: **Că a Ta este stăpânirea...**; după a doua stare: **Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești...**; după a treia stare: **Că Tu ești Dumnezeu nostru...**

Și, după ce se cântă stările catismei, canonarhul face metanie și spune glasul de rând al Octoihului. Și la strane se cântă: **Doamne, strigat-am...**, iar preotul (sau diaconul, dacă este) cădește, după obicei. Și punem zece stihiri: trei ale Învierii, patru ale lui Anatolie și trei ale sfântului din Minei. **Slavă...**, a sfântului, dacă are; iar dacă nu, cântăm **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei glasului de rând din Octoih (Dogmatica). Apoi se face vohod cu cădelnița, se cântă **Lumină lină...** și prochiemenul **Domnul a împărățit...** (de patru ori), cu stihurile lui. Ectenia **Să zicem toți...**, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...** Ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...** La stihoavnă, stihirile Învierii, **Slavă...**, a sfântului, dacă are; iar dacă nu, zicem **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu a glasului de rând din Octoih. Apoi: **Acum liberează...**, **Sfinte Dumnezeule...** și obișnuitele rugăciuni începătoare, iar după **Tatăl nostru...** și ecfonis, cântăm troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului zilei din Minei, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din Octoih, cel de la glasul troparului sfântului. Și otpustul, precum urmează: stând diaconul afară din altar, înaintea icoanei Mântuitorului, zice: **Înțelepciune!**; la strane: **Binecuvintează!** Preotul, din altar: **Cel ce este binecuvântat...**, la strană: **Amin. Întărește, Dumnezeule, sfânta și dreapta credință...** Preotul: **Preasfântă Născătoare de Dumnezeu...**, la strană: **Ceea ce ești mai cinstită...** Preotul: **Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeule...**, la strană: **Slavă...**, **Și acum...**, **Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Binecuvintează!** Iar preotul, deschizând sfintele uși, iese și zice otpustul zilei.

2. **La Pavcerniță.** - După gustarea de seară, când ies frații din trapeză, ia din nou paracliserul binecuvântare de la cel mai mare, ori de la preotul cel de rând, și toacă în toaca mică. Și adunându-se frații în tindă (pronaos), face preotul început și se citește **Pavcernița**, după rânduiala ei, cu Canonul. Și, după otpust, zice cel mai mare: **Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri...** Și ies frații, doi câte doi, după rânduială, făcând plecăciune către cel mai mare și luând de la el binecuvântare și iertare. Apoi și cel mai mare face plecăciune, cerându-și iertare de la dâșii.

3. **La Miezonoptică și Utrenie.** - Dimineața, lovește paracliserul în clopot, după obicei, apoi în toaca mică. Și, adunându-se frații în tindă (pronaos), face preotul

început: **Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**, și îndată zice citețul: **Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție! Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule...** și obișnuitele rugăciuni începătoare; iar după **Tatăl nostru...** și ecfonis, **Doamne, miluiește** (de 3 ori), **Slavă..., Și acum..., Veniți să ne închinăm...** și Psalmul 50. Apoi se cântă Canonul Sfintei Treimi (Troieșnicul) al glasului de rând din Octoih, cu multă cucernicie și cu umilință. Iar după Canon se cântă Triadicelele (Troparele Sfintei Treimi), din *Ceaslov*: **Cuvine-se cu adevărat a lăuda pe Treimea...** și celelalte tropare. Apoi rugăciunile începătoare (**Sfinte Dumnezeule...** și celelalte); iar după **Tatăl nostru...**, ipacoi al glasului de rând, **Doamne, miluiește** (de 40 de ori), **Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită...** Și preotul, vosglasul: **Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...** Și citește preotul rugăciunea lui Marcu: **Întru tot puternică și de viață făcătoare...** Și otpustul și iertăciunea după obicei. Apoi preotul zice ectenia: **Să ne rugăm pentru pacea lumii...**, iar după fiecare stih, se zice **Doamne, miluiește** (o dată), cu glas lin și blând. Și, după plinirea acestora, zice cel mai mare: **Pentru rugăciunile...**

După otpust intră frații în naosul bisericii (în bisericile de enorie, Miezonoptica se citește în naos). Preotul de rând intră în sfântul altar și își pune epitrahilul pe grumaji. Apoi, luând cădelnița, pune într-însa tămâie, mai dinainte pregătită de paracliser, zicând rugăciunea tămâiei; deschide perdeaua ușilor împărătești și, stând înaintea sfintei mese, cădește cruciș, zicând: **Binecuvântat este Dumnezeu nostru...** Apoi cădește sfânta masă împrejur și tot altarul; și iese pe ușa dinspre miazănoapte și cădește sfintele icoane și pe cel mai mare și pe toți frații, după obicei. În timpul acesta, citețul zice: **Veniți să ne închinăm...** (de 3 ori) și citește Psalmii 19 și 20 (**Auză-te Domnul în ziua necazului...** și **Doamne, întru puterea Ta se va veseli...**). Apoi: **Sfinte Dumnezeule...** și obișnuitele rugăciuni începătoare; iar după **Tatăl nostru...** datori sunt citețul și preotul să ia aminte ca, atunci când preotul trebuie să zică ecfonisul **Că a Ta este împărăția...**, el să fie în mijlocul bisericii. Apoi zice cântărețul troparele: **Mântuiește, Doamne, poporul Tău...** și celelalte, în timp ce preotul cădește, în continuare, pe cel mai mare, sfintele icoane și pe frați, după care intră în sfântul altar pe ușa dinspre miazăzi și, stând cu cădelnița în fața sfintei mese, zice ectenia **Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...** și celelalte, răspunzând cântărețul **Doamne, miluiește** (de 3 ori), la fiecare stih al ecteniei. Apoi vosglasul: **Că milostiv...**, citețul: **Amin. Întru numele Domnului...** Iar preotul, însemnând cruciș cu cădelnița în fața sfintei mese, zice cu glas înalt: **Slavă Sfintei...**; iar cel mai mare zice: **Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...** și citește cei șase psalmi, după obicei. Iar preotul citește, în altar, primele șase rugăciuni din cele douăsprezece ale dimineții; și după citirea primilor trei psalmi din cei șase, iese preotul din altar și citește următoarele șase rugăciuni în taină în fața sfintelor uși, cu capul descoperit. După citirea celor șase psalmi, zice preotul (ori diaconul, dacă este) ectenia mare, după obicei. Apoi toate celelalte ale Utreniei, precum s-au scris mai înainte, la slujba privegherii.

Capitolul al treilea

Rânduiala slujbei duminicii în care cade și sărbătoarea unui sfânt cu priveghere

(*Tipicul cel Mare, cap. 4, p. 10 ș. u.*)

Când se va întâmpla sfânt cu priveghere duminica, slujba se pune precum urmează:

1. **S â m b ă t ă s e a r a, l a V e c e r n i a M i c ă.** - La **Doamne, strigat-am...** se cântă patru stihiri ale Învierii din Octoih, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**,

a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând al Octoihului. La stihoavnă, se pune o stihiră a Învierii și stihoavna sfântului, de la Vecernia Mare, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de la **Slavă...**, a sfântului. După **Tatăl nostru...**, troparul Învierii al glasului de rând, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la glasul troparului sfântului.

2. **La Vecernia Mare.** - După obișnuitul început, precum s-a arătat mai înainte, la **Doamne, strigat-am...**, se cântă trei stihiri ale Învierii, una a lui Anatolie, din Octoih, și șase ale sfântului. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând din Octoih (Dogmatica). Vohod, prochimenul zilei și se citesc paremiile sfântului.

La Litie, stihira hramului, apoi ale sfântului, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Octoih, cea de la glasul de la **Slavă...**

La stihoavnă, stihirile Învierii, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Octoih, pe glasul de la **Slavă...**

La binecuvântarea pâinilor, troparul **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...** (de două ori) și al sfântului (o dată).

3. **La Utrenie.** - La **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii (de două ori), **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu după glasul troparului sfântului. După amândouă catisme din Psaltire, sedelnele Învierii, după rânduiala lor, polieleu și mărimurile sfântului, Binecuvântările Învierii (**Soborul îngeresc...**), apoi ipacoi al glasului de rând și sedelnele amândouă ale sfântului, cele dinainte de polieleu, fără ale Născătoarei de Dumnezeu. Apoi **Slavă...**, sedea sfântului de după polieleu, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Minei. Ectenia mică, antifoanele și prochimenul glasului de rând. Evanghelia Învierii de rând, cu scoaterea și sărutarea ei, ca de obicei, și celelalte, precum mai înainte s-au arătat.

La canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu pe două și al sfântului pe opt. Catavasiile care vor fi la rând. După cântarea a treia, condacul, icosul și sedea sfântului, din Minei. După cântarea a 6-a, condacul și icosul Învierii și sinaxarul sfântului. La cântarea a 9-a, se cântă: **Mărește, suflete al meu, pe Domnul...** și: **Ceea ce ești mai cinstită...**, Luminânda Învierii de rând, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la Luminânda Învierii. La Laude, stihirile Învierii patru și ale sfântului patru (cu **Slavă...**, cea de la Laude), **Slavă...**, stihira Evangheliei (Voscreasna) de rând, **Și acum...** **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, troparul de rând al Învierii din cele două pentru duminici și celelalte, precum s-a scris mai înainte.

La ceasul întâi: Troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al ceasului. După **Tatăl nostru...**, condacul Învierii. Iar la celelalte ceasuri condacele se schimbă, punând pe al sfântului la ceasul al treilea.

4. **La Liturghie.** - La Fericiri, stihirile glasului de rând pe șase și patru ale Sfântului, din Cântarea a treia a Canonului. După vohod, troparele și condacele, precum s-a arătat mai înainte, doar că ale hramurilor Sfinților întru această zi nu se zic. Prochimenul, Apostolul, Evanghelia și Chinonicul, întâi cele ale duminicii, apoi ale Sfântului.

Capitolul al patrulea
Rânduiala slujbei duminicilor
în care cad sfinți cu polieleu

(Tipicul cel Mare, cap. 6, p. 11- 12)

1. **Sâmbătă seara la V e c e r n i a M i c ă** se pun toate precum s-a arătat mai înainte, la slujba duminicilor în care cad sfinți cu priveghere.

2. **La V e c e r n i a M a r e**. - După catisma (**Fericit bărbatul...**), la **Doamne, strigat-am...**, se cântă trei stihiri ale Învierii, una a lui Anatolie și șase ale sfântului. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu a glasului de rând din Octoih (Dogmatica). Vohod, prochimenul zilei și paremiile sfântului.

La Litie: Stihira hramului și ale sfântului, dacă are. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, cea de la glasul de la **Slavă...**

La stihoavnă, stihirile Învierii glasului de rând, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu după glasul de la **Slavă...**, a sfântului.

La binecuvântarea pâinilor, troparul **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (de 3 ori).

3. **La U t r e n i e**. - La **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii (de două ori), **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu al Învierii de la glasul troparului sfântului. După catisme, sedelnele Învierii toate. Polieleul și mărimurile sfântului, apoi Binecuvântările Învierii (**Soborul îngeresc...**), ipacoi al glasului de rând, și sedelnele sfântului, amândouă câte o dată, **Slavă...**, cu sedeauna sfântului cea de după polieleu, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de acolo. Apoi antifoanele și prochimenul glasului de rând. Evanghelia Învierii de rând, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, stihira Învierii (**Înviind Iisus din mormânt...**).

La canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Crucii-Învierii pe două, al Născătoarei de Dumnezeu pe două și al sfântului pe șase; iar dacă are sfântul două canoane, se pun din amândouă pe opt, iar al Crucii-Învierii se lasă. Catavasiile de rând. După cântarea a 3-a, condacul, icosul și sedeauna sfântului de două ori, **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de acolo. După cântarea a 6-a, condacul și icosul Învierii și se citește sinaxarul sfântului din Minei. La cântarea a 9-a, se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** La luminânde se cântă întâi a Învierii cea de rând, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu cea de la luminânda Învierii.

La Laude, se cântă patru stihiri ale Învierii, de la glasul de rând, și patru ale sfântului (cu cea de la **Slavă...**), **Slavă...**, stihira Evangheliei (voscreasna) de rând, **Și acum... Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, troparul de rând al Învierii, din cele două de la sfârșitul Utreniei, ecteniile și otpustul.

La Ceasul întâi, troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...** al Născătoarei de Dumnezeu din Ceaslov. După **Tatăl nostru...**, condacul sfântului. Iar la celelalte ceasuri, condacul Învierii și cel al sfântului le punem schimbându-le.

4. **La Liturghie.** - La Fericiri, stihirile Învierii șase și ale sfântului patru, din cântarea a treia a canonului. După vohod, troparele și condacele se zic precum s-a scris mai înainte, adăugând și troparul și condacul hramului sfântului.

Capitolul al cincilea

Rânduiala slujbei duminicilor

În care cad sfinți cu stihirile pe șase, fără polieleu

(Tipicul cel Mare, cap. 7, p. 12-13)

1. **Sâmbătă seara, la V e c e r n i a M a r e.** - După catismă (**Fericit bărbatul...**), la **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: trei ale Învierii, trei ale lui Anatolie și patru ale sfântului. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând (Dogmatica). Vohod, **Lumina lină...**, prochimenul zilei și ectenia **Să zicem toți...**, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, și ectenia **Să plinim rugăciunea noastră cea de seară...**

La Litie: Stihira hramului, **Slavă...**, a sfântului, dacă are, iar dacă nu, **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu; iar dacă sfântul are doxologie mare, la Litie se cântă stihirile lui de la stihoavnă.

La stihoavnă, stihirile Învierii, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu a Învierii, după glasul de la **Slavă...**, a sfântului. Și celelalte ale privegherii, după obicei.

2. **La U t r e n i e.** - **La Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii (de două ori), **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu al Învierii, de la glasul troparului sfântului. Și celelalte ale Învierii, precum s-a scris mai înainte, la capitolele I și II.

La canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Crucii-Învierii pe două, al Născătoarei de Dumnezeu pe două și al sfântului pe șase. Catavasiile de rând. După cântarea a 3-a, condacul, icosul și sedelna sfântului (de două ori) și a Născătoarei de Dumnezeu de acolo; după cântarea a 6-a, condacul și icosul Învierii și sinaxarul sfântului. La cântarea a 9-a se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** La luminându-se cântă: a Învierii cea de rând, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu a Învierii.

La Laude, se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale sfântului (cu cea de la **Slavă...**); iar dacă nu are sfântul stihiri la Laude, se cântă numai stihirile Învierii, toate din Octoih. **Slavă...** stihira Evangheliei (voscreasna) de rând, **Și acum... Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare și troparul de rând al Învierii, din cele două de la sfârșitul Utreniei duminicale, ecteniile și otpustul.

La ceasul întâi: Troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din *Ceaslov*. După **Tatăl nostru...**, condacul Învierii și celelalte; iar dacă sfântul are doxologie mare, după **Tatăl nostru...**, se zice condacul sfântului, iar la celelalte ceasuri, condacul Învierii și al sfântului, schimbându-le.

3. **La Liturghie.** - La Fericiri se cântă 10 stihiri: șase ale Învierii glasului de rând și patru ale sfântului, din cântarea a 3-a a canonului său. După vohod,

troparul Învierii și al hramului Născătoarei de Dumnezeu, unde este hramul ei, apoi al hramului sfântului și al sfântului zilei (dacă sunt doi sfinți la Minei și au amândoi tropare, se cântă amândouă); apoi condacul Învierii și cel al hramului, **Slavă...**, al sfântului zilei, **Și acum...**, al hramului Născătoarei de Dumnezeu. Iar dacă nu este hramul Născătoarei de Dumnezeu, se zice **Slavă...**, condacul sfântului zilei, **Și acum...** **Ceea ce ești ocrotitoare creștinilor...** Apostolul, Evanghelia și Chinonicul mai întâi ale duminicii, apoi ale sfântului.

Capitolul al șaselea

Rânduiala slujbei din zilele de peste săptămână

În care se cântă și din Octoih

(*Tipicul cel Mare, cap. 11, p. 16-24*)

1. **La Vecernie: Duminică seara**, se cântă din Octoih trei stihiri de la glasul de rând și trei stihiri ale sfântului, din Minei. **Slavă...**, a sfântului, dacă are, iar dacă nu, se cântă **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Octoih. Iar dacă sfântul din Minei are stihirile pe șase, atunci se lasă stihirile din Octoih și se cântă numai cele ale sfântului din Minei, făcându-le pe șase; apoi **Slavă...**, a sfântului, dacă are, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Minei. Iar dacă vor fi doi Sfinți la Minei, având fiecare stihiri, atunci se cântă stihirile lor pe șase, de la fiecare câte trei, apoi **Slavă...**, a sfântului, dacă va fi. Stihirile stihoavnei din Octoih, **Slavă...**, a sfântului, dacă are, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Minei; iar dacă nu are **Slavă...** la Minei, atunci se zice **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Octoih. După **Acum liberează...**, **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, se zice troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu al zilei, după glasul troparului sfântului; iar dacă la Minei sunt doi Sfinți și au amândoi tropare, atunci se zice troparul primului sfânt, **Slavă...**, troparul sfântului al doilea, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu al zilei, după glasul troparului al doilea.

2. **La Pavecerniță** se citește după obicei (în mănăstiri). După **Cuvinse-se cu adevărat să te fericim...** și după **Sfinte Dumnezeule...**, se zice troparul hramului, dacă va fi hramul lui Hristos, apoi troparul sfântului zilei, și după aceea troparul sfântului care este hram, apoi troparul de obște din *Ceaslov*: **Dumnezeul părinților noștri...** După aceasta, troparul **Ca o pârgă a firii...**, **Slavă...**, **Cu Sfinții odihnește...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu: **Pentru rugăciunile tuturor sfinților Tăi, Doamne...**, iar unde avem hramul Mântuitorului, marți și joi la Pavecerniță nu se zice troparul hramului, peste tot anul, pentru că se zice al zilei (al Crucii): **Mântuiește, Doamne, poporul Tău...**; după aceea, al hramului Născătoarei de Dumnezeu sau al sfântului și cel de obște, precum s-a arătat mai înainte; și tot așa se zic și în celelalte zile, afară de sâmbete și de duminici. Iar dacă se va întâmpla sfânt cu polieleu, atunci se zice condacul sfântului, iar troparul zilei și al hramului nu se zic. De va fi înăuntrul serbării vreunui praznic (înainteprăznuire sau dupăprăznuire), atunci se zice condacul praznicului, iar dacă va fi și sfânt cu polieleu sau cu priveghere, se zice și condacul sfântului, apoi **Slavă...**, **Și acum...** condacul praznicului, și celelalte, după obicei, până la sfârșit.

3. **La Miezonoptică.** - Se citește după obicei. Numai dacă va fi praznic împărătesc sau al Maicii Domnului, atunci după cel dintâi **Sfinte Dumnezeule...**, în loc de **Iată Mirele vine...**, se zice troparul praznicului (o dată). Iar după al doilea **Sfinte Dumnezeule...**, se zice condacul praznicului (o dată). Rugăciunea pentru morți: **Pomenește, Doamne, pe cei ce în nădejdea Învierii...**, înăuntrul praznicelor nu se zice. Iar în Sâmbăta lui Lazăr, la Înjumătățirea praznicului Învierii, la Pogorârea Duhului Sfânt, la Nașterea Domnului, la Soborul Maicii Domnului (26 decembrie), la Botezul Domnului și la Soborul Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie) se face la fel. Iar la odovania praznicului Paștilor, după întâiul **Sfinte Dumnezeule...**, se zice troparul Învierii glasul al 5-lea: **Pe Cuvântul cel împreună fără de început... Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu; iar după al doilea **Sfinte Dumnezeule...**, se zice condacul Paștilor: **Deși Te-ai pogorât în mormânt..., apoi Doamne, miluiește** (de 12 ori), și sfârșit; iar rugăciunea **Pomenește, Doamne...**, de asemenea nu se zice. Dacă se va întâmpla hramul sfântului, atunci după întâiul **Sfinte Dumnezeule...**, se zice troparul hramului sfântului, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din cele ale Învierii, după glasul troparului sfântului; iar după al doilea **Sfinte Dumnezeule...**, se zice condacul hramului sfântului, după aceasta **Doamne, miluiește...** (de 3 ori) și sfârșit; iar rugăciunea **Pomenește, Doamne...** nu se zice. Tot așa se face și la sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, la Tăierea capului lui și la Sfinții Apostoli Petru și Pavel.

4. **La Utrenie: Luni dimineața**, începutul se face ca de obicei. La **Dumnezeu este Domnul...**, se cântă troparul sfântului de două ori, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu. Apoi catismele fără ectenii, cu sedelnele zilei din Octoih, Psalmul 50. La canoane: Canonul pocăinței din Octoih cu irmosul pe șase și al sfinților îngeri pe patru, apoi al sfântului din Minei pe patru; iar dacă al sfântului se cântă pe șase, se lasă amândouă troparele mucenicilor din Octoih. Iar dacă la Minei vor fi doi sfinți și au amândoi canoane, se lasă canonul sfinților îngeri din Octoih și se cântă canonul pocăinței cu irmosul pe șase și al fiecărui sfânt pe patru. După cântarea a 3-a, sedelna sfântului, **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu. După cântarea a 6-a, condacul și icosul sfântului.

Marti dimineața, Utrenia se cântă după aceeași rânduială precum s-a arătat pentru ziua de luni.

Miercuri dimineața și vineri dimineața, la Utrenie, se pune canonul Crucii cu irmosul pe șase, al Născătoarei de Dumnezeu pe patru și al sfântului pe patru. Dacă se cântă canonul sfântului pe șase, atunci se lasă cele două ale mucenicilor din Octoih și se pune canonul Crucii cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu pe patru și al sfântului pe șase. Iar dacă sunt la Minei doi sfinți cu canoane, atunci se lasă canonul Născătoarei de Dumnezeu din Octoih și se cântă ale sfinților pe opt.

Joi dimineața, la Utrenie, se pune canonul Sfinților Apostoli cu irmosul pe șase, al Sfântului Nicolae pe patru și al sfântului din Minei pe patru. Iar dacă se cântă Canonul sfântului pe șase, atunci se cântă Canonul Sfinților Apostoli pe cinci (cu irmosul), al Sfântului Nicolae pe trei și cel de la Minei pe șase. Iar dacă vor fi doi sfinți la Minei și au amândoi canoane, atunci se cântă din Octoih numai canonul Sfinților Apostoli cu irmosul pe șase și din Minei ale sfinților pe opt, fără irmoase, iar al Sfântului Nicolae din Octoih se lasă.

Iar luminându-le în zilele de rând de peste săptămână se pun precum urmează: dacă sfântul din Minei nu are luminândă se cântă numai luminându-le zilei săptămânale în care ne aflăm, precum le avem în *Ceaslov* sau în *Octoih* (la sfârșitul cărții); dacă sfântul din Minei are luminândă proprie, atunci se zice întâi ale zilei săptămânale din *Octoih* (*Ceaslov*), apoi **Slavă...**, a sfântului din Minei, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Minei; dacă la Minei sunt doi sfinți având fiecare luminândă, atunci se zice cele două ale zilei săptămânale din *Octoih* (*Ceaslov*), apoi prima luminândă din Minei, **Slavă...**, a doua luminândă din Minei, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Minei; joi însă, la **Și acum...**, se cântă totdeauna stihira Născătoarei de Dumnezeu din *Octoih* (*Ceaslov*), iar miercuri și vineri, la **Și acum...**, se cântă a Crucii a Născătoarei de Dumnezeu din *Octoih* (*Ceaslov*).

La Laude, dacă sfântul are stihiri la Minei, se cântă cele de acolo, apoi **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu tot din Minei (de obicei pe glasul de la **Slavă...**, a sfântului), apoi **Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!** Iar dacă sfântul nu are stihiri la Laude, atunci se citesc psalmii Laudelor după *Ceaslov*, încheind cu **Ție se cuvine slavă...** Doxologia se citește. La stihioavnă, stihirile din *Octoih*, **Slavă...**, a sfântului, dacă este, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu după glasul de la **Slavă...**, a sfântului; iar dacă nu avem la Minei **Slavă...**, atunci se zice **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din *Octoih*. Apoi: **Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule...,** și celelalte; iar după **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu după glasul troparului sfântului.

La ceasul întâi: Troparul sfântului, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din *Ceaslov*. După rugăciunile începătoare și **Tatăl nostru...**, condacul sfântului; iar dacă sunt doi sfinți și au două tropare, atunci se cântă întâi troparul primului sfânt, **Slavă...**, troparul sfântului al doilea, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din *Ceaslov*, iar după **Tatăl nostru...**, se pun condacul primului sfânt la ceasul întâi, condacul sfântului al doilea la ceasul al treilea, condacul primului sfânt la ceasul al șaselea; iar troparele se pun neschimbat la toate ceasurile ca la ceasul întâi. Dacă ne aflăm la vreun praznic (înainteprăznuire sau dupăprăznuire), la tropare se pune mai întâi al sfântului, **Slavă...**, al praznicului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din *Ceaslov* (al Ceasului care este); iar după **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, la toate ceasurile se pune numai condacul praznicului.

5. La Liturghie - Fericirile din *Octoih*, pe șase; iar dacă are și sfântul din Minei, atunci se zice din *Octoih* patru și din canonul sfântului tot patru; iar dacă sunt doi sfinți, fiecare cu canoanele lor, atunci se cântă numai din Minei, punând din cântarea a 3-a a canonului primului sfânt și din cântarea a 6-a a canonului sfântului al doilea, iar cele din *Octoih* se lasă. După vohod, se zice mai întâi troparul hramului Mântuitorului și al Născătoarei de Dumnezeu, al zilei săptămânale (din *Ceaslov*), al hramului sfântului și al sfântului zilei din Minei, dacă are; apoi, condacul hramului Mântuitorului, al zilei săptămânale, al hramului sfântului și al sfântului zilei din Minei, dacă are; apoi: **Slavă..., Cu sfinții odihnește..., Și acum...**, condacul hramului Născătoarei de Dumnezeu; iar dacă nu este hramul Născătoarei de Dumnezeu, la **Și acum...**, se zice condacul: **Ceea ce ești ocrotitoare creștinilor...**, iar dacă ne aflăm la vremea serbării vreunui praznic (înainteprăznuire sau dupăprăznuire) al

Mântuitorului, se zice mai întâi troparul praznicului respectiv, apoi celelalte pe rând, iar troparul și condacul hramului lui Hristos sau al Născătoarei de Dumnezeu nu se zic.

Miercuri și vineri se zice mai întâi troparul zilei: **Mântuiește, Doamne, poporul Tău...**, apoi al hramului Născătoarei de Dumnezeu și al sfântului zilei din Minei; apoi condacul zilei: **Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...**, apoi al hramului sfântului și al sfântului de la Minei; **Slavă... Cu sfinții odihnește..., Și acum...**, al hramului Născătoarei de Dumnezeu. Iar unde nu este hramul Născătoarei de Dumnezeu, se zice numai al hramului lui Hristos și după tropare se zice condacul hramului sfântului și al sfântului de la Minei, **Slavă... Cu sfinții odihnește... Și acum...**, al hramului Mântuitorului. Iar unde nu este hramul Mântuitorului sau al Născătoarei de Dumnezeu, se zice **Și acum... Ceea ce ești ocrotitoare creștinilor...** Iar dacă ne aflăm la vreun praznic (înainteprăznuire sau dupăprăznuire), troparul și condacul zilei săptămânale nu se pun, până la odovania praznicului, pentru că nu se cântă din Octoih, Apostolul, Evanghelia și Chinonicul zilei.

Capitolul al șaptelea

Rânduiala slujbei din sâmbete, când se cântă Octoihul

(*Tipicul cel Mare, cap. 14, p. 25 ș. u.*)

1. **Vineri seara la V e c e r n i e.** - La **Doamne, strigat-am...**, se cântă stihirile sfântului din Minei pe șase, **Slavă...**, a sfântului, dacă are, iar dacă nu, se cântă **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu (Dogmatica) glasului de rând din Octoih. La stihoavnă, stihirile din Octoih; trei ale mucenicilor, cele de la **Doamne, strigat-am...**: cea dintâi fără stih, celelalte două cu stihurile: **Către Tine am ridicat ochii mei...** și: **Miluieste-ne pe noi, Doamne, miluieste-ne pe noi...** Apoi: **Slavă...**, a sfântului, dacă are; iar dacă nu, se zice **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la stihoavna Octoihului. Apoi: **Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule...** și celelalte rugăciuni începătoare; iar după **Tatăl nostru...**, troparele, ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...** și otpust.

Î n s e m n a r e. - Să se știe că rânduiala aceasta, după care stihirile de la **Doamne, strigat-am...** se cântă la stihoavnă, este după *Octoihul slavon* (rusesc), în care, la toate glasurile, vineri seara la **Doamne, strigat-am...** sunt stihiri mucenicești; dar în Octoihul grecesc și în cel românesc, acestea nu sunt ca în cel rusesc. Drept aceea, arătăm aici, pentru ca să se știe, cum sunt puse stihirile mucenicești în Octoihul grecesc și în cel românesc, la fiecare din cele opt glasuri. La primele patru glasuri, stihirile mucenicești sunt puse la stihoavnă; la glasurile al 5-lea și al 6-lea, sunt așezate la **Doamne, strigat-am...**, dar în rândul al doilea; iar la glasurile al 7-lea și al 8-lea sunt tot la **Doamne, strigat-am...**, dar în primul rând. Deci, după rânduială *Tipicului*, se cuvine să se cânte la stihoavnă trei stihiri ale Mucenicilor, din Octoih, iar **Slavă...** se zice din Minei, dacă are sfântul, de asemenea și a Născătoarei de Dumnezeu; iar dacă nu are la Minei, atunci se zice: **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, de la stihoavna Octoihului, precum s-a arătat mai înainte.

2. **La P a v e c e r n i ț ă.** - După **Cuvine-se cu adevărat să te fericim..., Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, se zice troparul hramului Mântuitorului și

al hramului Născătoarei de Dumnezeu, iar al sfântului de la Minei sau al hramului sfântului nu se zic. Apoi: **Apostoli, prooroci... Slavă..., Cu sfinții odihnește... Și acum..., Ca o pârgă a firii...** Iar dacă ne aflăm în timpul serbării vreunui praznic (înainteprăznuire ori dupăprăznuire), se zice condacul praznicului; iar dacă se va întâmpla și sfânt cu doxologie, se zice condacul sfântului, **Slavă..., Și acum...,** al praznicului.

3. **La Miezonoptică.** - Se citește, după obicei, a sâmbetei; doar că la praznicele Mântuitorului și ale Sfintei Fecioare, la Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul și la Tăierea capului lui, la Sfinții Apostoli Petru și Pavel, la hramul sfântului, la Soborul Maicii Domnului (26 decembrie) și la Soborul Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie) se zic troparul și condacul praznicului sau al sfântului, precum s-a arătat la rânduiala slujbei de luni.

4. **La Utrenie.** - La **Dumnezeu este Domnul...**, se cântă troparul sfântului (de două ori), **Slavă..., Și acum...,** al Născătoarei de Dumnezeu din cele ale Învierii, după glasul troparului sfântului. Apoi se citește catisma a șaisprezecea, ectenia mică, sedelnele din Octoih, două, ale mucenicilor, **Slavă..., Și acum...,** a Născătoarei de Dumnezeu din Octoih. Apoi catisma a șaptesprezecea (**Fericiți cei fără prihană...**), ectenia mică, sedelnele tot din Octoih, ale mucenicilor și ale morților; **Slavă..., Și acum...,** a Născătoarei de Dumnezeu, tot de acolo, apoi Psalmul 50.

La canoane: întâi canonul din Minei (totdeauna sâmbăta are întâietate al Mineiului) cu irmosul pe șase, apoi al hramului sfântului pe patru, iar din Octoih canonul mucenicilor pe patru. Iar dacă la Minei sunt doi sfinți, fiecare cu canonul lui, se cântă canonul celui dintâi cu irmosul pe șase, al celui de al doilea pe patru, iar canonul hramului se lasă. Dacă este hramul Mântuitorului sau al Născătoarei de Dumnezeu, se cântă mai întâi canonul hramului cu irmosul pe șase (irmosul de două ori, troparele pe patru) și al sfântului de la Minei pe patru, iar din Octoih, canonul mucenicilor pe patru. Iar dacă va fi canonul sfântului pe șase, se pune canonul hramului cu irmosul pe patru, al sfântului pe șase și cel din Octoih pe patru. După cântarea a 3-a, sedelna sfântului de la Minei; după cântarea a 6-a, condacul și ico-sul sfântului. După cântarea a 9-a și ectenia mică, luminânda sfântului, apoi **Slavă...** și cea din Octoih, **Și acum...,** a Născătoarei de Dumnezeu tot de acolo; iar dacă sfântul nu are luminândă, se zice luminândă din Octoih: **Cel ce peste cei vii și peste cei morți stăpânești..., Slavă..., Și acum... Noi întru tine ne lăudăm...**

La Laude nu se cântă stihirile din Octoih, căci acestea se cântă la stihoavnă; ci se citesc psalmii Laudelor din *Ceaslov*, zicând la sfârșit: **Ție slavă se cuvine...**; iar dacă sfântul are stihiri la Laude, se cântă după Minei. Apoi: **Slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat lumina...** și se citește doxologia. După aceasta, preotul zice ectenia: **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...** Apoi se cântă stihoavna din Octoih, zicând stihirile care sunt scrise la Laude (trei, ale mucenicilor), la care se zic, după obicei, stihurile: **Umplutu-ne-am dimineata de mila Ta, Doamne... și: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi...**; iar stihira cea de a patra, a morților, se lasă; apoi **Slavă...,** a sfântului, dacă are; iar dacă nu are, se cântă **Slavă..., Și acum...,** a Născătoarei de Dumnezeu (iar stihoavna din Octoih, când se cântă **Dumnezeu este Domnul** la Utrenie, se lasă, cântându-se numai în trei sâmbete ale Postului Mare, ori într-alte sâmbete când va voi cel mai mare să se cânte **Aliluia**).

Apoi: **Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule...** și celelalte; iar după **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu după glasul troparului sfântului. Apoi ectenia: **Miluieste-ne pe noi...**

La ceasul întâi: se pune **Slavă...**, troparul sfântului, **Și acum...**, troparul ceasului. După **Sfinte Dumnezeule...**, condacul sfântului. Iar dacă ne aflăm la vreun praznic (înainteprăznuire ori dupăprăznuire), se zice întâi troparul praznicului, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al ceasului; iar după **Sfinte Dumnezeule...**, condacul praznicului. Iar dacă sunt doi sfinți și au amândoi tropare, atunci se zice întâi troparul praznicului, **Slavă...**, al primului sfânt, **Și acum...**, al ceasului; iar după **Sfinte Dumnezeule...**, condacul praznicului, la ceasul al treilea se pune întâi troparul praznicului, apoi **Slavă...**, troparul sfântului al doilea. Iar condacul praznicului se zice neschimbat la toate ceasurile, afară de cazul când este sfânt mare, ce va avea polieleu, căci atunci se zice la un ceas condacul praznicului, la celălalt al sfântului. Iar dacă sfântul nu are tropar, atunci se zice troparul și condacul praznicului, apoi otpustul.

5. **La Liturghie.** - Fericirile din Octoih pe șase; iar dacă are și sfânt, se zice întâi ale lui, din cântarea a 3-a a canonului, cu irmosul pe patru și apoi cele din Octoih pe patru. După vohod, mai întâi troparul hramului Mântuitorului și al Născătoarei de Dumnezeu, troparul zilei: **Apostoli, mucenici și prooroci...**, apoi cel al morților: **Pomenește, ca un bun...** Iar dacă la Minei este sfânt cu tropar, nu se zice **Pomenește, Doamne...**; apoi condacul hramului Mântuitorului, al Născătoarei de Dumnezeu și al sfântului de la Minei, **Slavă..., Cu sfinții odihnește... Și acum..., Ca o pârgă a firii...** Iar dacă ne aflăm la vreun praznic (înainteprăznuire ori dupăprăznuire), după vohod se zice troparul Praznicului, al hramului sfântului și al sfântului zilei de la Minei; apoi condacul hramului sfântului, **Slavă...**, al sfântului zilei de la Minei; **Și acum...**, al praznicului. Dar dacă este hramul Mântuitorului, troparul hramului și condacul înainteprăznuirii și dupăprăznuirii Mântuitorului nu se zic; de asemenea, troparul și condacul hramului Născătoarei de Dumnezeu nu se zic în timpul înainteprăznuirii și al dupăprăznuirii praznicelor ei.

Apostolul și Evanghelia, mai întâi ale sfântului, apoi ale zilei. Iar dacă sfântul nu are Apostol și Evanghelie, atunci se pun ale morților; iar din Duminica Vameșului și a Fariseului până la Duminica Tuturor Sfinților, se pun mai întâi Apostolul, Evanghelia și Chinonicul sâmbetei și apoi ale sfântului; iar dacă sfântul nu le are, se pun ale morților.

Se cuvine a ști că: în oricare sâmbătă se va întâmpla sfânt cu doxologie mare, la slujba Utreniei se pune canonul hramului, dacă va fi al lui Hristos, sau al Născătoarei de Dumnezeu, cu irmosul pe șase și al sfântului pe opt; iar dacă este hramul vreunui sfânt sau al vreunei sfinte, atunci în sâmbăta în care se va întâmpla sfânt cu doxologie, nu se pune canonul sfântului sau al sfintei al căroră va fi hramul; ci se cântă canonul Născătoarei de Dumnezeu al duminicii trecute, cu irmosul pe șase și al sfântului pe opt. Apoi luminânda sfântului (de două ori), **Slavă..., Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din Minei. Iar dacă se va întâmpla înainteprăznuirea ori dupăprăznuirea vreunui praznic al Mântuitorului ori al Sfintei Fecioare în sâmbete ori în vreuna din zilele de rând de peste săptămână, ori în ziua Punerii veșmântului Maicii Domnului în racla din Vlaherne (2 iulie), ori în ziua Punerii cinstului ei brâu în raclă (31 august), din Octoih nu se cântă decât Dogmatica, vineri seara la Vecernie, punându-se toată slujba înainteprăznuirii sau dupăprăznuirii împreună cu a sfântului din Minei.

TROPARE ALE SFINTEI TREIMI (TRIADICALELE)

CARE SE CÂNTĂ ÎN TOATE DUMINICILE, LA MIEZONOPTICĂ,
DUPĂ CANONUL SFINTEI TREIMI

Cuvine-se cu adevărat a lăuda pe Treimea cea întru tot dumnezeiască: pe Tatăl, Cel fără de început și a toate lucrător, pe Cuvântul, Cel împreună fără de început, Care din Tatăl mai înainte de veci fără stricăciune S-a născut, și pe Sfântul Duh, Cel ce din Tatăl fără de ani purcede.

Cuvine-se cu adevărat a Te slăvi pe Tine, Dumnezeu-Cuvântul, de Care se înfricoșează și se cutremură heruvimii și Te slăvesc puterile cerești. Cel ce ai înviat a treia zi din mormânt, Hristoase, Dătătorule de viață, cu frică Te slăvim.

Să lăudăm toți cum se cuvine pe Dumnezeu, cu cântări dumnezeiești: pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel dumnezeiesc, Stăpânirea cea în trei ipostasuri, o Împărăție și o Domnie.

Să preaslăvim Unimea cea după ființă, pe cea în trei ipostasuri, pe Care O laudă toți pământanii și O

slăvesc puterile cerești, Căreia toți cu credință I se închină.

Domnească începătorie peste heruvimi și dumnezeiască Stăpânire fără de asemănare peste serafimi, Treime nedespărțită în Unime, Ceea ce ești după adevăr dumnezeiască Stăpânire, pe Tine Te slăvim.

Tatălui Celui fără de început și Dumnezeu, Cuvântului Celui împreună-fără de început și Duhului mă închin. Ființa cea nedespărțită, una împreună, Unimea cea întreit numărată, cu laude să O cinstim.

Fulgerele Tale cele cu raze strălucitoare strălucește-le mie, Dumnezeul meu, Cel ce ești în trei ipostasuri, Atotfăcătorule; și casă mă arată a slavei Tale celei neapropiate, luminată și purtătoare de lumină și neschimbată.

De Care se înfricoșează și se cutremură heruvimii și-L slăvesc oștile îngerești, pe Cel ce din Fecioară în

chip de negrăit S-a întrupat, pe Hristos, Dătătorul de viață, cu frică să-L slăvim.

Slavă...

Părinte Atotțiitorule, Cuvinte al lui Dumnezeu, întru tot Duhule Sfinte, o Putere și un Chip, o Împărăție, o Dumnezeire și o Stăpânire, miluiește pe cei ce se închină Ție.

Și acum...

Din morți văzând pe Fiul tău, Preacurată Fecioară, înviat cu cuviință dumnezeiască, de bucurie negrăită lumea s-a umplut, pe Acela slăvindu-L și pe tine mărimdu-te.

Cuvine-se cu adevărat, să te fericism, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și preanevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

BINECUVÂNTĂRILE ÎNVIERII

Care se cântă în toate Duminicile la Utrenie, după Fericii cei fără prihană..., glasul al 5-lea:

Binecuvântat ești, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine între cei morți socotit fiind, și puterea morții surpând, Mântuitorule, și împreună cu

Tine pe Adam ridicându-l, și din iad pe toți slobozindu-i.

Binecuvântat ești, Doamne...

Pentru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecați, o, ucenițelor? Îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosițelor: Vedeți voi groapa și înțelegeți, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Binecuvântat ești, Doamne...

Foarte de dimineață mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat Îngerul și a zis: Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeți, ci apostolilor spuneți învierea.

Binecuvântat ești, Doamne...

Mironosițele femeii, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau; iar Îngerul către dânsle a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți? Căci, ca un Dumnezeu, a înviat din mormânt.

Slavă..., **a Treimii:**

Închinămu-ne Tatălui și Fiului Acestuia și Duhului cel Sfânt, Sfintei Treimi întru o ființă, cu serafimii strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Doamne.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pe Dătătorul de viață născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit; și bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit, și pe cei căzuți din viață i-a îndreptat la aceeași, Cel ce S-a întrupat din tine, Dumnezeu și om.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție Dumnezeule (de trei ori).

LUMINÂNDELE (SVETILNELE SAU EXAPOSTILARIILE) ÎNVIERII ȘI STIHIRILE CELOR 11 EVANGHELII DE LA UTRENIE

CARE SE CÂNTĂ DUMINICA LA UTRENIE, LA SLAVĂ...,
DE LA LAUDE. STIHIRILE SUNT FĂCUTE DE ÎMPĂRATUL
LEON ÎNȚELEPTUL, IAR SVETILNELE, DE FIUL SĂU,
CONSTANTIN PORFIROGENETUL

Luminânda I:

Cu ucenicii să ne suim în Muntele Galileii, prin credință să vedem pe Hristos grăind că a luat puterea celor de sus și a celor de jos; să aflăm cum învață a boteza toate neamurile, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și că va fi împreună cu ai Săi, precum a făgăduit, până la sfârșitul veacului.

A Născătoarei:

Cu ucenicii împreună te-ai bucurat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că ai văzut pe Hristos înviat din mormânt a treia zi, precum a zis. Căroră S-a și arătat, învățându-i și arătându-le cele mai bune și poruncindu-le să boteze în Tatăl și în Fiul și în Duhul; ca să ne încredințăm noi de scularea Lui, și să te mărim pe tine, Fecioară.

Stihira Evangheliei întâi, glasul 1:

În munte mergând ucenicii pentru înălțarea cea de pe pământ, înaintea lor a stătut Domnul; și, închinându-se Lui și fiind învățați pretutindenea de puterea cea dată lor, în toată lumea au fost trimiși să propovăduiască învierea cea din morți și înălțarea la ceruri. Cu care a și făgăduit că va fi împreună în veci, nemincinosul Hristos-Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.

Luminânda a 2-a:

Piatra văzând-o răsturnată, mironosițele se bucurau că au văzut pe un tânăr șezând în mormânt și acela le-a zis lor: Iată, Hristos S-a sculat, spuneți ucenicilor, împreună și lui Petru: Mergeți mai înainte în Muntele Galileii; acolo Se va arăta vouă, precum a spus mai înainte prietenilor.

A Născătoarei:

Un înger a spus Fecioarei: Bucură-te, mai înainte de zămisirea Ta, Hristoase; și tot un înger a răsturnat piatra mormântului Tău. Căci acela, în locul întristării, semne de negrăită bucurie a adus; iar aceasta, în locul morții, pe Tine, Dătătorul de viață, propovăduindu-Te și mărimdu-Te, a vestit femeilor și prietenilor învierea.

Stihira Evangheliei a doua, glasul al 2-lea:

Cu miresme venind femeile cele ce au fost cu Maria și, nepricepându-se cum le va fi ca să-și împlinească dorirea, li s-a arătat piatra răsturnată și un dumnezeiesc tânăr potolind tulburarea sufletelor lor. Că a zis: S-a sculat Iisus Domnul. Pentru aceasta, vestiți propovăduitorilor Lui ucenici să meargă în Galileea și-L vor vedea pe El înviat din morți, ca pe Dătătorul de viață și Domnul.

Luminânda a 3-a:

Că Hristos S-a sculat, nimeni să nu fie necredincios; că S-a arătat Mariei, apoi a fost văzut de cei ce mergeau spre sat. Și ucenicilor iarăși S-a arătat, celor unsprezece, care ședeau; pe care, trimițându-i să boteze, S-a înălțat la ceruri, de unde Se pogorâse, întărind propovăduirea cu mulțime de semne.

A Născătoarei:

Soare, Care ai răsărit astăzi din mormânt ca un Mire din cămară și iadul l-ai prădat și moartea ai zdrobit-o, pentru rugăciunile celeia ce Te-a Născut, lumină trimite-ne nouă, lumină care luminează inimile și sufletele, lumină care îndreptează pe toți să umble în cărările poruncilor Tale și în căile păcii.

Stihira Evangheliei a treia, glasul al 3-lea:

Mariei Magdalena, care a vestit învierea din morți și arătarea Mântuitorului, necrezându-i ucenicii, au fost mustrați pentru învârtoșarea inimii; dar, fiind înarmați cu semne și cu minuni, la propovăduire au fost trimiși. Și Tu, Doamne, la Începătorul luminii, Tatăl, Te-ai înălțat; iar ei au propovăduit pretutindenea Cuvântul, cu minuni încredințându-L. Pentru aceasta, luminându-ne printr-înșii, slăvim învierea Ta cea din morți, Iubitorule de oameni, Doamne.

Luminânda a 4-a:

Cu fapte bune luminându-ne, să vedem pe bărbații cei ce s-au arătat în mormântul cel de viață purtător, în haine strălucitoare, mironosițelor, care-și plecau fața la pământ; învierea Celui ce stăpânește cerul să o vedem și spre Viață, la mormânt, să alergăm cu Petru; și, minunându-ne de ceea ce s-a făcut, să rămânem ca să vedem pe Hristos.

A Născătoarei:

Zicând: Bucurați-vă, schimbat-ai întristarea strămoșilor, Doamne, aducând în loc bucuria sculării Tale, în lume. Deci, Dătătorule de viață, aceeași lumină care luminează inimile, pentru ceea ce Te-a născut pe Tine, lumina îndurărilor Tale trimite-o ca să strigăm Ție: Iubitorule de oameni, Dumnezeule-Omule, slavă sculării Tale.

Stihira Evangheliei a patra, glasul al 4-lea:

Mâncare adâncă era și femeile au venit la mormântul Tău, Hristoase, dar trupul cel dorit de dânsule n-a fost aflat. Pentru aceasta, fiind nedumerite, cei ce le-au stăut înainte în

haine strălucitoare le-au zis: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? S-a sculat, precum a zis mai înainte. De ce nu vă aduceți aminte de cuvintele Lui? Cărora crezând ele, au propovăduit cele văzute. Dar bunele vestiri păreau vorbe deșarte; astfel că ucenicii erau încă zăbavnici; dar Petru a alergat și, văzând, a slăvit întru sine minunile Tale.

Luminânda a 5-a:

Viața și Calea, Hristos, din morți sculându-Se, împreună cu Luca și cu Cleopa a călătorit; de care a și fost cunoscut în Emaus, frângând pâinea; ale căror suflete și inimi erau aprinse, când le grăia lor pe cale și le tâlcuia, din Scripturi, cele ce a pătimit. Cu care să strigăm: S-a sculat și S-a arătat și lui Petru.

A Născătoarei:

Laud mila Ta cea nemăsurată, Făcătorul meu; că pe Tine Însuți Te-ai golit, ca să porți și să mântuiești firea omenească cea înrăutățită. Și, Dumnezeu fiind, ai răbdat din curată porunca lui Dumnezeu a Te face precum sunt eu și a Te pogori până la iad, vrând să mă mântuiești pe mine, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, Stăpâne, întru tot îndurate.

Stihira Evangheliei a cincea, glasul al 5-lea:

O, preaînțelepte judecățile Tale, Hristoase! Cum lui Petru, prin giulgiurile singure, i-ai dat să cunoască învierea Ta? Și cu Luca și cu Cleopa împreună-călătorind, vorbeai; și vorbind nu îndată Te-ai arătat pe Sineși. Pentru aceasta, ai și fost muștrat, ca și cum ai fost un străin în Ierusalim și n-ai fi fost părtaș al sfaturilor lor până în

sfârșit. Ci, ca Unul care pe toate spre folosul zidirii le orânduiești și proorociile cele despre Tine le-ai tâlcuit, când ai binecuvântat pâinea, ai fost recunoscut de dânșii, ale căror inimi și mai înainte de aceasta erau aprinse spre a Te cunoaște; care, iată, au și propovăduit deslușit ucenicilor adunați învierea Ta, prin care miluiește-ne pe noi.

Luminânda a 6-a:

Arătând că ești om, Mântuitorule, după ființă, înviind din groapă, stând în mijloc, din mâncare Te-ai împărtășit și ai învățat botezul pocăinței. Și îndată Te-ai înălțat la cerescul Părinte și ucenicilor ai făgăduit că vei trimite pe Mângâietorul; Cel ce ești mai presus de Dumnezeire, Dumnezeule-Omule, slavă sculării Tale.

A Născătoarei:

Făcătorul făpturii și Dumnezeu tuturor, trup omenesc a luat din preacurate sângiurile tale, Preasfântă Fecioară; și toată firea cea înrăită a înnoit-o, lăsându-te după naștere tot ca mai înainte de naștere. Pentru aceasta, pe tine toți cu credință te lăudăm, strigând: Bucură-te, Stăpâna lumii.

Stihira Evangheliei a șasea, glasul al 6-lea:

Cu adevărat Tu ești, Hristoase, pacea pentru oamenii lui Dumnezeu; pacea Ta dând-o după sculare ucenicilor, înfricoșați i-ai arătat pe dânșii, părându-li-se că văd duh. Dar ai potolit tulburarea sufletelor lor, arătându-le mâinile și picioarele Tale; și, necrezând ei încă, prin părtășia la mâncare și prin amintirea învățăturilor le-ai deschis lor mintea, să

înțeleagă Scripturile. Căroră și părinteasca făgăduință lăsându-le și binecuvântându-i pe dânșii, Te-ai înălțat la cer. Pentru aceasta, împreună cu dânșii ne închinăm Ție, Doamne, slavă Ție.

Luminânda a 7-a:

Spunând Maria că au luat pe Domnul, alergat-au la mormânt Simon Petru și un alt ucenic al lui Hristos, pe care îl iubea El: și au alergat cei doi și au aflat giulgiurile singure înăuntru zăcând, iar mahrama capului era osebită de ele. Pentru aceasta, iarăși au tăcut, până ce au văzut pe Hristos.

A Născătoarei:

Mari și minunate lucruri ai făcut pentru mine, Hristoase al meu, mult-Milostive; că din Fecioară Prunc Te-ai născut, în chip de negrăit; și, Cruce ai primit și moarte răbdând, ai înviat întru slavă și firea noastră ai eliberat-o de moarte. Slavă, Hristoase, strălucirii Tale, slavă puterii Tale.

Stihira Evangheliei a șaptea, glasul al 7-lea:

Iată întuneric și de dimineață, și ce stai la mormânt, Marie, mult întuneric având în minte? Pentru ce întrebi: Unde a fost pus Iisus? Ci vezi pe ucenicii care aleargă-împreună, cum prin giulgiuri și prin mahramă și-au dat seama de înviere și și-au adus aminte de Scriptura cea despre aceasta. Cu care și prin care și noi crezând, Te lăudăm pe Tine, Dătătorule de viață Hristoase.

Luminânda a 8-a:

Doi îngeri văzând înăuntru mormântului, Maria s-a spăimântat; și

pe Hristos necunoscându-L, ca pe un grădinar îl întreba: Doamne, unde ai pus trupul Iisusului meu? Și cunoscându-L, după vorbire, că era Însuși Mântuitorul, a auzit: Nu te atinge de Mine. La Tatăl Mă duc; spune fraților Mei.

A Născătoarei:

Pe Unul din Treime L-ai născut, Fecioară, în chip de negrăit, îndoit în fire fiind și îndoit în lucrare și unul în persoană; deci pe Acesta roagă-L pururea pentru cei ce se închină ție cu credință, ca să fie izbăviți de toată asuprirea vrăjmașului; că toți acum la tine scăpăm, Stăpână de Dumnezeu Născătoare.

Stihira Evangheliei a opta, glasul al 8-lea:

Lacrimile Mariei nu în zadar s-au vărsat fierbinte; că iată s-a învrednicit și de învățăturile îngerești și de vederea Ta, o, Iisuse. Dar cugetă încă lucruri pământești, ca o femeie neputincioasă; pentru aceasta a și fost oprită să se atingă de Tine, Hristoase. Dar, totuși, propovăduitoare a fost trimisă ucenicilor Tăi, căroră bunele vestiri le-a spus, vestindu-le suirea la moștenirea părintească. Cu care învrednicește-ne și pe noi de arătarea Ta, Stăpâne Doamne.

Luminânda a 9-a:

Încuiate fiind ușile, Stăpâne, când ai intrat umplut-ai pe Apostoli de Duhul cel Preasfânt, cu pace însuflându-i; căroră le-ai dat și a lega și a dezlega păcatele. Și după opt zile coasta Ta și mâinile ai arătat lui Toma, cu care strigăm: Domn și Dumnezeu, Tu ești.

A Născătoarei:

Pe Fiul tău, când L-ai văzut înviat din mormânt a treia zi, dumnezeu-

iască Mireasă, Preasfântă Fecioară, ai lepădat toată mâhnirea pe care, ca o Maică, ai îndurat-o, când L-ai văzut pătîmind. Și, de bucurie umplându-te, cu ucenicii Lui cinstindu-L, Îl lauzi pe El. Pentru aceasta, pe cei ce te propovăduiesc pe tine Născătoare de Dumnezeu, acum mântuiește-i.

Stihira Evangheliei a noua, glasul al 5-lea:

Ca într-o anii cei de apoi, fiind seară într-o întâia zi a săptămânii, stătut-ai înaintea ucenicilor, Hristoase, și, printr-o minune, cu intrarea prin ușile încuiate, ai adevărat minunea învierii Tale celei din morți; și ai umplut de bucurie pe ucenici și Duh Sfânt le-ai dat lor și puterea iertării păcatelor le-ai împărțit; și pe Toma nu l-ai lăsat să se afunde în valul necredinței. Pentru aceasta, dă-ne și nouă cunoștință adevărată și iertare de greșeli, Milostive Doamne.

Luminânda a 10-a:

Marea Tiberiadei, pe Natanail și cu Petru, împreună cu fiii lui Zevedei și cu alți doi și pe Toma i-a avut de demult la pescuire; care, după porunca lui Hristos, de-a dreapta aruncând mrejele, au scos mulțime de pești. Pe Care Petru cunoscându-L, a înotat către Dânsul. Căroră, a treia oară arătându-Se, le-a arătat și pâine și pește pe cărbuni.

A Născătoare:

Pe Domnul, Care a înviat a treia zi din mormânt, roagă-L Fecioară, pentru cei ce te laudă și cu dragoste te fericesc; că pe tine te avem toți liman de mântuire și mijlocitoare către Dânsul; că moștenirea ta și robii tăi suntem, Născătoare de Dumnezeu, și spre a ta ocrotire toți ținim.

Stihira Evangheliei a zecea, glasul al 6-lea:

După pogorârea în iad și după învierea din morți, întristându-se ucenicii, precum li se cădea pentru despărțirea Ta, Hristoase, la pescuire s-au întors; și iarăși luntre și mreji, dar vânat nicidecum; ci Tu, Mântuitorule, arătându-Te ca un Stăpân al tuturor, de-a dreapta ai poruncit să arunce mrejele. Și s-a făcut cuvântul faptă îndată și mulțime multă de pești și cină minunată gata pe pământ; din care împărtășindu-se atunci ucenicii Tăi, învrednicește-ne și pe noi să ne desfătăm acum cu gândul, Iubitorule de oameni, Doamne.

Luminânda a 11-a:

După dumnezeiasca sculare, de trei ori întrebându-l Domnul pe Petru: Mă iubești?, l-a pus peste oile Sale mai mare păstor; care, văzând pe cel pe care-l iubea Iisus mergând după Dânsul, a întrebat pe Stăpânul: Dar cu aceasta ce e? De voi vrea să rămână până ce voi veni iarăși, a răspuns, ce-ți este ție, prietene Petre?

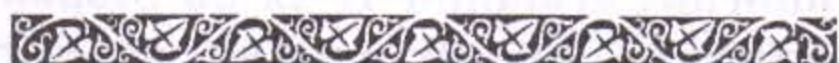
A Născătoare:

O, înfricoșătoare taină! O, prea-străină minune! Prin moarte, moartea cu totul s-a zdrobit. Deci, cine nu Te va lauda pe Tine și cine nu se va închina învierii Tale, Cuvântule, și Născătoare de Dumnezeu, ceea ce într-o curăție Te-a născut pe Tine cu trup? Pentru ale cărui rugăciuni, izbăvește-i pe toți din gheena.

Stihira Evangheliei a unsprezecea, glasul al 8-lea:

Arătându-Te pe Tine ucenicilor Tăi, Mântuitorule, după înviere, lui Simon, spre răsplătirea dragostei i-ai dat păstorirea oilor, adică grija de a le paște pe ele. Pentru aceasta, ai și

zis: Dacă Mă iubești, Petre, paște mieluseii mei, paște oile mele. Iar el, arătându-și îndată iubirea de prieteni, despre celălalt ucenic a întrebat. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, turma Ta păzește-o de lupii cei ce o risipesc pe ea.

ÎN DUMINICI, LA UTRENIE

După Slavă..., de la Laude, se cântă totdeauna această stihiră a Născătoarei:

Și acum..., a Născătoarei:

Preabinecuvântată ești Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că, prin Cel ce S-a întrupat din tine, iadul s-a robit, Adam s-a chemat, blestemul s-a pierdut, Eva s-a izbăvit, moartea s-a omorât și noi am înviat. Pentru aceasta, cântând, strigăm: Binecuvântat ești, Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai binevoit așa, slavă Ție.

După sfârșitul Doxologiei se cântă unul din aceste tropare, ale învierii, ținând seama de rânduială, că:

În duminicile când sunt de rând glasurile I, al 2-lea, al 3-lea ori al 4-lea, se cântă troparul acesta, pe glasul al 4-lea:

Astăzi mântuirea a toată lumea s-a făcut; să cântăm Celui ce a înviat din mormânt și Începătorului vieții noastre; că, stricând cu moartea pe moarte, biruință ne-a dăruit nouă și mare milă.

Iar în duminicile în care sunt de rând glasurile al 5-lea, al 6-lea, al 7-lea ori al 8-lea, se cântă troparul acesta, pe glasul al 8-lea:

Înviat-ai din mormânt și legăturile iadului ai rupt; stricat-ai osânda morții, Doamne, pe toți din cursele vrăjmașului izbăvind-i. Arătându-Te pe Tine Apostolilor Tăi, trimisu-i-ai pe Dâșii la propovăduire; și printr-înșii pacea Ta ai dăruit lumii, Unule mult-Milostive.

LUMINÂNDELE (SVETILNELE SAU EXAPOSTILARIILE) ZILELOR DE PESTE TOATĂ SĂPTĂMÂNA

L U N I

A sfinților îngeri, glasul al 2-lea:

Podobie: Femei, auziți...

Arhangheli și îngeri, începătorii și domnii, puteri, stăpânii și scaune, heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei cu câte șase aripi, rugați-vă acum pentru noi, să ne izbăvim din nevoi și de focul cel nestins.

Alta, însăși podobia:

Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, și prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

A Născătoarei, aceeași podobie:

Ceea ce ești dulceata îngerilor, bucuria celor necăjiți, folositoarea creștinilor, Fecioară, Maica Domnului, apără-ne pe noi și ne izbăvește de muncile cele veșnice.

M A R Ț I

A Înaintemergătorului:

Podobie: Femei, auziți...

Proorocule preamărite și Înaintemergătorule al Harului, cel ce ai

propovăduit pocăința mântuirii tuturor și pe Mielușelul Cel ce a ridicat păcatele lumii L-ai arătat, fericite, pe Acela acum roagă-L, să miluiască lumea.

Alta, glasul al 3-lea:

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Pe Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Mântuitorului, pe cel între prooroci prooroc și pe cel hrănit în pustiu, pe cel născut al Elisabetei, toți să-l laudăm.

A Născătoarei, aceeași podobie:

Fecioară, pe tine toți proorocii mai înainte te-au vestit. David pe tine munte te numește, chivot și sfeșnic, scară și pod, năstrapă, ceea ce porți mana, și toiag odrăslit. Iar noi, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, după vrednicie te cinstim.

M I E R C U R I

A Sfintei Cruci:

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Cruce dumnezeiască, lauda creștinilor, armă nebiruită și întărire a

creдинței, cu credință te lăudăm și ne închinăm; păzitoarea dreptmăritorilor creștini și slava mucenicilor după vrednicie pe tine te lăudăm.

Alta, glasul al 2-lea:

Podobie: Femei, auziți...

Crucea este păzitoarea a toată lumea, Crucea podoaba Bisericii, Crucea stăpânia celor ce conduc, Crucea întărirea credincioșilor, Crucea slava îngerilor și diavolilor rană.

A Crucii și a Născătoarei:

Lângă Cruce înainte a stat ceea ce Te-a născut mai presus de fire și, tânguindu-se, a strigat: Vai mie, preadulce Fiule, cum ai apus de la ochii mei? Cum între cei morți Te-ai socotit?

J O I

A sfinților apostoli, glasul al 3-lea:

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Apostoli ai Domnului, care pe toată partea cea de sub soare ați tras-o la lumină, pe Acesta nu încetați a-L ruga pentru noi.

Alta, aceeași podobie:

Apostoli ai Mântuitorului, în toată latura cea de sub soare alergând, ați propovăduit cu adevărat sfânta întrupare a lui Hristos din Fecioară și, din înșelăciune întorcând pe păgâni și luminându-i, pe toți i-ați învățat să cinstească pe Sfânta Treime.

A Sfântului Nicolae:

Pe marele arhipăstor și ierarh și întâiul șezător pe scaunul Mirelor, pe Nicolae, toți să-l lăudăm, că pe mulți bărbați ce erau să moară fără dreptate, i-a izbăvit și împăratului și lui Avlavie s-a arătat în vis, stricând cu totul hotărârea lor cea nedreaptă.

A Născătoarei, aceeași podobie:

Marie preacurată, cădelniță de aur, ceea ce ai fost încăpere Dumnezeirii celei neîncăpute, întru care Tatăl a binevoit și Fiul S-a sălășluit și Duhul cel Preasfânt umbrindu-te pe tine, Fecioară, te-a arătat Născătoare de Dumnezeu.

V I N E R I

A Sfintei Cruci:

Podobie: Femei, auziți...

Bucură-te, Cruce preasfântă, zidul cel nesurpat al lumii, scăparea celor scârbiți și a celor ce sunt întru nevoi, biruința celor ce conduc și apărătoarea credincioșilor, surparea barbarilor, cununa apostolilor și mântuirea credincioșilor.

Alta, glasul al 2-lea:

Însăși podobia:

Crucea este păzitoarea a toată lumea, Crucea podoaba Bisericii, Crucea stăpânia celor ce conduc, Crucea întărirea credincioșilor, Crucea slava îngerilor și diavolilor rană.

A Crucii și a Născătoarei:

Pe Cruce răstignit văzându-Te pe Tine Preacurata, plângând și tânguindu-se, striga: Cum ai apus, Soarele slavei, începătorul luminii? Cum pe Cruce ai fost pironit și cu sulița în coastă ai fost împuns, Fiule și Dumnezeul meu, pentru a oamenilor mântuire?

S Â M B Ă T Ă

A tuturor sfinților, glasul al 3-lea:

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Prooroci preaslăviți, apostoli fericiți, dreptilor, patriarhilor, o dănțuire a ierarhilor, a preacuvioșilor și a dreptilor, adunarea sfintelor femei și toți sfinții mucenici, cu Maica lui Dum-

nezeu rugați-vă Domnului să miluiască pe ai voștri robi.

A morților, aceeași podobie:

Cel ce stăpânești pe cei morți și pe cei vii, ca un Dumnezeu, și prin sfinții Tăi tot pământul luminezi, Ziditorule a toate, mântuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

A Născătoarei:

Noi întru tine ne lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, și folositoare către Dumnezeu te avem; tinde mâna ta cea nebiruită și sfărâmă pe vrăjmașii noștri; trimite robilor tăi ajutor dintru cel sfânt.

TROPARELE NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

**PE FIECARE GLAS, CARE SE CÂNTĂ PESTE TOT ANUL
LA VECERNIE, LA UTRENIE, DUPĂ DUMNEZEU ESTE
DOMNUL..., ȘI LA SFÂRȘITUL UTRENIEI**

GLASUL I

DUMINICĂ SEARA

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Minunea minunilor văzând-o întrutine, ceea ce ești plină de har, făptura se bucură; că ai zămislit fără sămânță și ai născut, în chip negrăit, pe Cel pe Care căpeteniile cetelor înge-rești a-L vedea nu pot. Pe Acela roagă-L pentru sufletele noastre.

La sfârșitul Utreniei:

Preacurată de Dumnezeu Născă-toare, ceea ce ești binecuvântată în ceruri și pe pământ mărită, bucură-te, Mireasă nenuntită!

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ceea ce ai zămislit fără de ardere focul Dumnezeirii și ai născut fără de sămânță pe Domnul, Izvorul vieții, cea plină de har, Născătoare de Dum-nezeu, mântuiește pe cei ce te măresc pe tine.

La sfârșitul Utreniei:

Pe Cel ce este în cer fără de maică, pe pământ L-ai născut fără de tată, mai presus de înțeles și de auz; pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ata folosință agonisind, Preacurată, și cu rugăciunile tale din nevoi izbă-vindu-ne, pretutindenea fiind păziți cu crucea Fiului tău, după datorie toți cu cucernicie pe tine te mărim.

La sfârșitul Utreniei:

Preacurată de Dumnezeu Născă-toare... (vezi mai sus).

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ceea ce ai zămislit fără de ardere... (vezi mai sus).

La sfârșitul Utreniei:

Pe Cel ce este în cer fără de maică... (vezi mai sus).

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

A ta folosință agonisind... (vezi p. 710).

La sfârșitul Utreniei:

Preacurată de Dumnezeu... (vezi p. 710).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Gavriil zicând ție, **Fecioară:** Bucură-te, împreună cu glasul **S-a** întrupat **Stăpânul** tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul **David**. Arătatu-te-ai mai desfătăată decât cerurile, ceea ce ai purtat în brațe pe **Făcătorul** tău. Slavă Celui ce **S-a** sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi, prin nașterea ta.

La sfârșitul Utreniei:

Pe Cel ce este în cer fără de maică... (vezi p. 710).

GLASUL AL 2-lea**DUMINICĂ SEARA**

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi milostivirii, **Născătoare** de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos; arată precum de-a pururea puterea ta; că, întru tine nădăjduind, strigăm ție: **Bucură-te**, ca și oarecând **Gavriil**, mai-marele voievod al celor fără de trup.

La sfârșitul Utreniei:

Maică sfântă a **Luminii** celei ne-grăite, cinstindu-te pe tine cu înge-rești cântări, cu bună-credință te mărim.

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul.

Firii celei dumnezeiești ne-am făcut părtași prin tine, **Născătoare** de Dumnezeu, pururea **Fecioară**; că pe Dumnezeu întrupat **L-ai** născut nouă. Pentru aceasta, după datorie pe tine toți, cu bună-credință, te mărim.

La sfârșitul Utreniei:

Pe tine te mărim, **Născătoare** de Dumnezeu, strigând: **Bucură-te**, norul **Luminii** celei neapuse, care ai purtat în brațe pe **Însuși** Domnul slavei.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Preamărită ești tu, **Născătoare** de Dumnezeu **Fecioară**; pe tine te lăudăm, că, prin crucea **Fiului** tău, iadul s-a prădat, moartea s-a omorât și noi, cei morți, ne-am sculat și vieții ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta, mulțumind, slăvim ca pe un puternic pe **Hristos** Dumnezeul nostru, Cel unul mult-Milostiv.

La sfârșitul Utreniei:

Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărim, strigând: **Bucură-te**, toiagul din care Dumnezeu, odrăslind fără de sămânță, a pierdut prin lemn moartea.

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Firii celei dumnezeiești ne-am făcut părtași (vezi mai sus).

La sfârșitul Utreniei:

Pe tine te mărim **Născătoare** de Dumnezeu... (vezi mai sus).

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul.

Preamărită ești tu, Născătoare de Dumnezeu... (vezi p. 711).

La sfârșitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi p. 711).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu; curăția fiindu-ți pecetluită și fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

La sfârșitul Utreniei:

Maică sfântă a Luminii celei negraite, cinstindu-te pe tine, cu înge-rești cântări, cu bună-credință te mărim.

Iar dacă se va întâmpla Aliluia, la fiecare glas, se zice aceste tropare:

Apostolilor, mucenicilor și proo-rocilor, ierarhilor, cuvioșilor și drep-ților, care bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela, ca pe un bun, rugați-L pentru noi, să mântu-iască sufletele noastre.

Slavă..., al morților:

Pomenește, Doamne, ca un bun pe robii Tăi și câte în viață au greșit, iartă-le: că nu este nimeni, fără păcat, afară de Tine, Cel ce poți să dai odihnă și celor răposați.

Și acum...,

Maică sfântă a Luminii celei ne-graite... (vezi mai sus).

GLASUL AL 3-lea**DUMINICĂ SEARA**

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

De frumusețea fecioriei tale și de prealuminată curăția ta, Gavriil, mirându-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a po-runcit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har.

La sfârșitul Utreniei:

Fiecare unde se mântuiește, acolo după dreptate și aleargă; și care altă scăpare de felul acesta poate fi, Născătoare de Dumnezeu, în afară de tine, ceea ce acoperi sufletele noastre?

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ceea ce ești scăparea și puterea noas-tră, de Dumnezeu Născătoare, ajută-toarea cea tare a lumii, acoperă-ne cu rugăciunile tale pe noi, robii tăi, de toată nevoia, una Binecuvântată.

La sfârșitul Utreniei:

Fiecare unde se mântuiește... (vezi mai sus).

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Toiag de putere câștigând crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu,

cu dânsa surpăm întărâtările vrăjmașilor, noi, cei ce cu dragoste ne-încetat pe tine te mărim.

La sfârșitul Utreniei:

Ceea ce ești scăparea și puterea noastră... (vezi p. 712).

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Proorocii mai înainte au propovăduit, **apostolii** au învățat, **mucenicii** au mărturisit și noi am crezut că tu ești cu adevărat de Dumnezeu Născătoare; pentru aceasta, și mărim nașterea ta cea de negrăit.

La sfârșitul Utreniei:

Fiecare unde se mântuiește... (vezi p. 712).

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Toiag de putere câștigând crucea Fiului tău... (vezi p. 712).

La sfârșitul Utreniei:

Ceea ce ești scăparea (vezi p. 712).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te lăudăm Născătoare de Dumnezeu, Fecioară. Căci, cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, prin Cruce primind patimă, ne-a mântuit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

La sfârșitul Utreniei

Proorocii mai înainte au propovăduit, **apostolii** au învățat... (vezi mai sus).

GLASUL AL 4-lea

DUMINICĂ SEARA

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Celei ce s-a hrănit în Templu, în sfânta sfintelor, celei îmbrăcate cu credința și cu înțelepciunea și cu neîntinată feciorie, arhistrategul Gavriil i-a adus din cer închinare și strigarea: Bucură-te! Bucură-te, cea binecuvântată! Bucură-te, preamărită, Domnul este cu tine.

La sfârșitul Utreniei:

Pe tine cea decât făptura mai înaltă, a te lăuda după vrednicie nepricepându-ne, Născătoare de Dumnezeu, te rugăm, în dar, miluiește-ne pe noi.

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu osârdie să alergăm noi, păcătoșii și smeriții, și să cădem cu pocăință, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi, sârguiește că pierim de mulțimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi deșerți, că pe tine singură nădejde te-am câștigat.

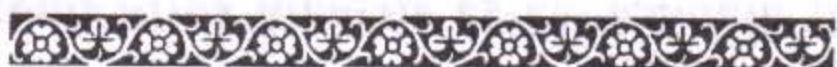
La sfârșitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, strigând: Tu ești rugul în care fără de ardere Moise a văzut focul Dumnezeirii, ca o flacăra.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos, sabie a străbătut prin sfânt sufletul tău, când ai văzut răstignit de voie pe Fiul și Dum-

nezeul tău; pe Care, Binecuvântată, nu înceta rugându-L, să ne dăruiască nouă iertare de greșeli.

La sfârșitul Utreniei:

Născătoare de Dumnezeu pe tine te mărim, strigând: Tu ești muntele din care în chip negrăit s-a tăiat Piatra, de Care porțile iadului s-au sfărâmat.

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Pe Cuvântul Tatălui, Hristos Dumnezeu nostru, întrupat din tine, L-am cunoscut, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ești singură binecuvântată; pentru aceasta, neîncetat laudându-te, pe tine te mărim.

La sfârșitul Utreniei:

Pe tine cea decât făptura mai înaltă (vezi p. 713)

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Fecioară cu totul fără prihană... (vezi p. 713).

La sfârșitul Utreniei:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi p. 713).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat. Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată și crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La sfârșitul Utreniei

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu... (vezi p. 713).

GLASUL AL 5-lea

DUMINICĂ SEARA

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Cu îngerii, cele cerești, cu oamenii cele pământești strigăm cu glas de bucurie, Născătoare de Dumnezeu, către tine: Bucură-te, poarta cea mai desfătăată decât cerurile. Bucură-te, singura mântuire a pământenilor. Bucură-te, Curată, cea plină de har, care ai născut pe Dumnezeu cel întrupat.

La sfârșitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, și fii luminii printr-însa ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Acoperământul tău cel grabnic, ajutorul și mila arată-le spre robii tăi; și valurile deșartelor gânduri le liniștește, Curată, de Dumnezeu Născătoare, și sufletul meu cel căzut ridică-l; că știu, Fecioară, că poți câte le voiești.

La sfârșitul Utreniei:

Maică a lui Dumnezeu, Preasfântă, cetatea creștinilor, mântuiește ca totdeauna, pe poporul tău, care se roagă către tine cu osârdie. Stai împotriva gândurilor celor rușinoase și mândre, ca să strigăm către tine: Bucură-te, pururea Fecioară.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Cu crucea Fiului tău, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, înșelăciunea idolorilor toată s-a surpat și tăria demonilor s-a călcat; pentru aceasta, credincioșii, după datorie, pururea te lăudăm și te binecuvântăm și Născătoare de Dumnezeu într-adevăr mărturisindu-te, te mărim.

La sfârșitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară...
(vezi p. 714).

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Taina cea minunată a Fecioarei, lumii s-a arătat mântuire; că dintr-însa Te-ai născut fără sămânță și cu trup fără stricăciune Te-ai arătat bucuria tuturor, Doamne, slavă Ție.

La sfârșitul Utreniei:

Maică a lui Dumnezeu, Preasfântă...
(vezi p. 714).

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Cu crucea Fiului tău, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită... (vezi mai sus).

La sfârșitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară...
(vezi p. 714).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Bucură-te, ușa Domnului cea neumblată. Bucură-te, zidul și acoperământul celor ce aleargă la tine. Bucură-te, limanul cel neînviforat. Ceea

ce neispită de nuntă ai născut cu trup pe Făcătorul tău și Dumnezeu nu lipsi a te ruga pentru cei ce laudă și se închină nașterii tale.

La sfârșitul Utreniei:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară...
(vezi p. 714).

GLASUL AL 6-lea**DUMINICĂ SEARA**

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Începătură a mântuirii s-a făcut vestirea lui Gavriil către Fecioara; că a auzit: Bucură-te! Și n-a fugit de închinare, nici s-a îndoit, ca Sara în cort, ci așa a zis: Iată, roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău.

La sfârșitul Utreniei:

Arhanghelicesc cuvânt ai primit și tron de heruvimi te-ai arătat și în brațele tale ai purtat, de Dumnezeu Născătoare, pe Nădejdea sufletelor noastre.

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură și tare solire cerem: Îndură-te spre poporul cel fără de ajutor, roagă-L pe înduratul Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre de toată amenințarea, ceea ce ești una binecuvântată.

La sfârșitul Utreniei:

Nimeni din cei ce aleargă la tine, nu iese rușinat, curată Fecioară, de Dumnezeu Născătoare; ci cere milă și ia dar spre folosul cererii.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, roagă-L pe Fiul tău, Cel ce S-a pironit de bunăvoie pe cruce, și lumea din înșelăciune a izbăvit, pe Hristos Dumnezeul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

La sfârșitul Utreniei:

Pe Cel ce S-a născut mai înainte de veci din Tată fără de maică, pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, în anii cei de apoi L-ai născut întrupat, din curate sângiurile tale, fără bărbat, de Dumnezeu Născătoare; pe Acela roagă-L să ne dăruiască nouă iertare de păcate mai înainte de sfârșit.

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Sfântă Stăpână, Curată, Maica Dumnezeului nostru, care ai născut în chip negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna bunătății Lui, împreună cu sfinții apostoli, să ne izbăvească de patimi și să ne dea nouă iertare de păcate.

La sfârșitul Utreniei:

De mari daruri, Curată Fecioară, Maica lui Dumnezeu, te-ai învrednicit; că ai născut cu trup pe Unul din Treime, pe Hristos, Dătătorul de viață, spre mântuirea sufletelor noastre.

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, roagă-L... (vezi mai sus).

La sfârșitul Utreniei:

Pe Cel ce S-a născut... (vezi mai sus).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Mai înainte a spus Ghedeon zămislirea și David a tâlcuit nașterea ta, Născătoare de Dumnezeu; că S-a pogorât ca ploaia pe lână Cuvântul în pânțele tale și ai odrăslit fără de sămânță, Pământule sfinte, lumii mântuire, pe Hristos Dumnezeul nostru, ceea ce ești plină de har.

La sfârșitul Utreniei:

Pe Cel ce S-a născut... (vezi mai sus).

GLASUL AL 7-lea**DUMINICĂ SEARA**

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

De Dumnezeu Născătoare Fecioară neîntinată, pe Fiul tău roagă-L, cu puterile cele de sus, iertare de greșeli mai înainte de sfârșit să ne dăruiască nouă, celor ce cu credință pe tine te mărim.

La sfârșitul Utreniei:

Covârșit-ai puterile cerești, pentru că Biserica dumnezeiască te-ai arătat, Binecuvântată, de Dumnezeu Născătoare, care ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ție, Născătoare de Dumnezeu, aducem strigarea: Bucură-te! că decât îngerii mai înaltă te-ai arătat, pe Dumnezeu născând.

La sfârșitul Utreniei:

Împacă, cu rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, viața noastră, celor ce strigăm către Tine: Milostive Doamne, slavă Ție.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Pe Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit pentru noi și a stricat puterea morții, roagă-L neîncetat, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, să mântuiască sufletele noastre.

La sfârșitul Utreniei:

Izbăvește-ne, Născătoare de Dumnezeu, de păcatele ce ne cuprind pe noi; că altă nădejde nu avem credincioșii, fără numai pe tine și pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintru tine.

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Rodul pântecelui tău, Preacurată, este plinirea proorocilor și a legii; pentru aceasta pe tine, de Dumnezeu Născătoare, întru cunoștință mărindu-te, cu cucernicie te laudăm.

La sfârșitul Utreniei:

Rodul pântecelui tău, dumnezeiască Mireasă, oamenilor S-a arătat Mijlocitor de mântuire; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, cu cugetul și cu graiul mărindu-te, credincioșii te laudăm.

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Pe Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit... (vezi mai sus).

La sfârșitul Utreniei:

Izbăvește-ne, Născătoare de Dumnezeu... (vezi mai sus).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Ceea ce ești vistieria învierii noastre, pe cei ce se încred în tine, Prealău-

dată, scoate-i din groapă și din adâncul greșelilor; că tu ai mântuit pe cei vinovați de păcate, ceea ce ai născut Mântuirea; care mai înainte de naștere ai fost fecioară și în naștere fecioară, și după naștere iarăși ai rămas fecioară.

La sfârșitul Utreniei:

Bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Cel neîncăput în ceruri. Bucură-te, Fecioară, propovăduirea proorocilor prin care a strălucit Emanuel. Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu.

GLASUL AL 8-lea**DUMINICĂ SEARA**

Și luni dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Bucură-te, ceea ce prin îngeri ai primit bucuria lumii. Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul. Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maica lui Hristos Dumnezeu.

La sfârșitul Utreniei:

Bucură-te, ușa Împăratului slavei, prin care singur Cel Preaînalt a trecut și pe tine singură pecetluită te-a păzit, spre mântuirea sufletelor noastre.

LUNI SEARA

Și marți dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Întărirea credinței cea neclintită și cinstitul dar al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o mărim credincioșii. Bucură-te, ceea ce pe Piatra vieții în pântecele tău ai încăput-o. Bucură-te, nădejdea marginilor, sprijinitoarea celor întristați. Bucură-te, Mireasă pururea fecioară.

La sfârșitul Utreniei:

Fecioară preacurată, mântuiește-ne pe noi cu rugăciunile tale, mișcând cu milostivirea cea de maică pe Fiul tău și Dumnezeuul nostru.

MARȚI SEARA

Și miercuri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Pe Mielul și Păstorul și Mântuitorul lumii văzându-L pe cruce, ceea ce L-a născut a zis lăcrimând: Lumea se bucură luând izbăvire, iar cele dinlăuntru ale mele ard, văzând răstignirea Ta, pe care pentru toți o rabzi, Fiul și Dumnezeuul meu.

La sfârșitul Utreniei:

Rodul pântecelui tău, Preacurată, este plinirea proorociilor și a legii; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, întru cunoștință lăudându-te, cu cucernicie te mărim.

MIERCURI SEARA

Și joi dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Poarta vieții cea înțelegătoare, Preacurată, de Dumnezeu Născătoare, pe cei ce aleargă la tine cu credință, izbăvește-i din nevoi; ca să slăvim preasfântă nașterea ta, spre mântuirea sufletelor noastre.

La sfârșitul Utreniei:

Fecioară preacurată, mântuiește-ne pe noi... (vezi mai sus).

JOI SEARA

Și vineri dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Pe Mielul și Păstorul și Mântuitorul (vezi mai sus).

La sfârșitul Utreniei:

Rodul pântecelui tău... (vezi mai sus).

VINERI SEARA

Și sâmbătă dimineața, la: Dumnezeu este Domnul...

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară și răstignire ai răbdat, Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat și învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi, și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

La sfârșitul Utreniei:

Fecioară preacurată, mântuiește-ne pe noi... (vezi mai sus).

RÂNDUIALA PARASTASULUI

PENTRU MORȚI ȘI MAI ALES PENTRU CTITORI, CUM SE FACE ÎN MÂNĂSTIRI

VINERI SEARA

După sfârșitul Vecerniei, îmbrăcându-se preotul în felon, iar diaconul în stihar, și luând cădelnița și tămâie, ies în pridvor, mergând înaintea lor paracliserul cu sfeșnicul, și urmăm și noi după dâșii, fiind mai înainte acolo gătită coliva. Dacă este diacon, zice: Binecuvintează, Părinte. Iar preotul zice: Binecuvântat este Dumnezeuul nostru..., și celelalte, cădind peste colivă în chipul crucii; strana zice Psamul 90: Cel ce locuiește întru ajutorul...

Iar dacă nu este după Vecernie sau Utrenie, se face începutul după obicei cu: Sfinte Dumnezeule... și celelalte, și, după Tatăl nostru..., ecfonisul: Că a Ta este împărăția... Apoi Doamne, miluiește (de 12 ori), Slavă..., Și acum..., Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și Psalmul 90.

Și după sfârșitul psalmului, Slavă..., Și acum..., Alilui (de 3 ori). Apoi ectenia pentru morți:

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru lăsarea greșelilor celor ce întru fericită pomenire s-au mutat, Domnului să ne rugăm.

Pentru pururea pomenirii (ctitorii sau alții pentru care se face parastasul), pentru odihna, liniștea și fericită pomenirea lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să li se ierte lor toată greșeala cea de voie și cea fără de voie, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca neosândiți să stea ei la înfricoșătorul scaun al slavei, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce plâng și se tânguiesc, așteptând mângâierea lui Hristos, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se mântuiască ei de toată durerea, întristarea și suspinarea, și să-i sălășluiască pe dâșii unde strălucește lumina feței lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca Domnul Dumnezeuul nostru să așeze sufletele lor în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, unde toți dreptii s-au sălășluit, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se numere ei în sânul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Mila lui Dumnezeu, împărăția cerului și iertarea păcatelor cerându-le

lor, nouă înșine și unul altuia, toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm.

Ecfonisul:

Că Tu ești Învierea, viața și odihna...

Apoi: Aliluia (de 3 ori), pe glasul al 8-lea:

Stih 1: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Stih 2: Și pomenirea lor în neam și în neam.

Stih 3: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui.

Apoi troparul acesta, pe glasul al 8-lea:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chiver-nisești și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule Ziditorule, odih-nește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi. Că spre Tine nădejdea și-au pus, spre Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeuul nostru (de două ori).

Slavă..., Și acum...

Pe tine zid și liman te avem și rugă-toare bineprimită către Dumnezeu, pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, a credincio-șilor mântuire.

După aceasta, se începe cu cântare pe glasul al 5-lea, Catisma 17 (Psalmul 118). La strana întâi se zice stihul: Fericiți cei fără prihană... Cu pripeala:

Pomenește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi.

Iar la cealaltă strană se zice stihul al doilea, și pe rând celelalte stihuri, amân-două stranele cântă cu pripeală: Pome-nește, Doamne...

Și se desparte la două stări și se sfârșește starea întâi a psalmului cu stihul acesta:

Bună este mie legea gurii Tale mai mult decât mii de comori de aur și de argint.

Pripeala:

Pomenește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi.

Și îndată se începe a doua stare a psalmului:

Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, înțelepțește-mă și mă voi învăța poruncile Tale.

Pripeala:

Pomenește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi.

Și sfârșim starea a doua a psalmului cu stihul acesta:

Că de n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aş fi pierit întru necazul meu. În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat, Doamne (de trei ori).

Pripeala:

Pomenește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi.

Și îndată ectenia:

Iară și iară cu pace, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Încă ne rugăm pentru odihna adormiților robilor lui Dumnezeu (N) și pentru ca să li se ierte lor toată greșeala cea de voie și cea fără de voie.

Ca Domnul Dumnezeu să așeze sufletele lor unde dreptii se odihnesc.

Mila lui Dumnezeu, împărăția cerurilor și iertarea păcatelor lor, la Hristos Împăratul cel fără de moarte și Dumnezeuul nostru să cerem.

Diaconul: Domnului să ne rugăm...

Strana: Doamne, miluiește (de 40 de ori).

Iar preotul zice rugăciunea aceasta:

Dumnezeul duhurilor și a tot trupul, Care ai călcat moartea și pe diavolul l-ai surpat și ai dăruit viață lumii Tale, Însuți, Doamne, odihnește și sufletele robilor Tăi (N) în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde au fugit toată durerea, întristarea și suspinarea; și orice greșeală au făcut ei, cu cuvântul, cu

lucrul sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun și de oameni iubitor, iartă-le. Că nu este om care să fie viu și să nu greșească; numai Tu singur ești fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac și cuvântul Tău adevărul.

Apoi ecfonisul:

Că Tu ești învierea, viața și odihna adormiților robilor Tăi: a fericitorilor, pururea pomeniților ctitorilor sfântului locașului acestuia, a părinților și a fraților noștri, a născătorilor și a rudeniilor noastre, a celor ce zac aici și pretutindeni, dreptmăritori creștini, Hristoase Dumnezeu nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău Celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi se începe la strana a doua:

Al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat.

Altă pripeală:

Odihnește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi.

Și, pe rând, amândouă stranele zic și celelalte stihuri și sfârșesc cu acest stih:

Gura mea am deschis și am aflat că poruncile Tale am dorit.

Pripeala: Odihnește, Doamne...

Și îndată începe stihul acesta:

Caută spre mine și mă miluiește, după judecata celor ce iubesc numele Tău.

Pripeala: Odihnește, Doamne...

Și se sfârșește cu stihul acesta:

Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda, și judecățile Tale vor ajuta mie. Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale n-am uitat.

Și stihul acesta se zice de trei ori, cu pripeala: Odihnește, Doamne...

Apoi îndată se încep Binecuvântările morților pe glasul al 5-lea, cu pripeala aceasta:

Binecuvântat ești, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata Sfinților a aflat izvorul vieții și ușa raiului. Să aflu și eu calea, prin pocăință; eu sunt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Binecuvântat ești, Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu ați mărturisit și ați fost junghiați ca niște miei, fiind mutați la viața cea neîmbătrânitoare și pururea veșnică, sfinților, Aceluia cu dinadinsul, mucenicilor vă rugați, să ne dăruiască nouă dezlegare datoriiilor.

Binecuvântat ești, Doamne...

Cei ce ați umblat pe calea cea strâmtă și cu chinuri, toți care în viață Crucea ca jugul ați luat și Mie Mi-ați urmat cu credință, veniți de luați darurile, care le-am gătit vouă, și cununile cerești.

Binecuvântat ești, Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, deși port rănile păcatelor; miluiește zidirea Ta, Stăpâne, și o curățește cu îndurarea Ta; și moștenirea cea dorită dăruiește-mi, făcându-mă pe mine iarăși cetățean al raiului.

Binecuvântat ești, Doamne...

Cel ce cu mâna dintru neființă m-ai zidit și cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăși m-ai întors în pământ, din care am fost luat, la Cel după asemănare mă ridică, cu frumusețea cea dintâi iarăși împodobindu-mă.

Binecuvântat ești, Doamne...

Odihnește, Dumnezeule, pe robul Tău, și-l așază în rai, unde cetele sfinților,

Doamne, și dreptii ca luminătorii strălucesc; pe adormitul robul Tău odihnește-l, trecându-i lui toate greșelile.

Slavă..., **a Treimii.**

Pe o Dumnezeuire în trei străluciri, cu bună-credință să o lăudăm, strigând: Sfânt ești, Părinte fără de început, Fiule, Cel împreună fără de început, și Duhule cel Dumnezeiesc; luminează-ne pe noi, care cu credință slujim Ție, și ne scoate din focul cel de veci.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te, Curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup, spre mântuirea tuturor, că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine; și noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu Curată și binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ție, Dumnezeule (de 3 ori) și ectenia pentru cei adormiți.

Apoi sedea, glasul al 5-lea:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi și-i sălășluiește pe dânșii în curțile Tale, precum este scris, trecându-le lor, ca un bun, greșelile cele de voie și cele fără de voie, și cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și fii ai luminii printr-însa ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Apoi Psalmul 50 și Canonul morților din Octoih, după glasul ce va fi în acea săptămână. După cântarea a 3-a, irmosul și ectenia pentru morți; și după ecfonis, sedea, glasul al 6-lea:

Cu adevărat deșertăciune sunt toate și viața aceasta este umbră și vis; că în zadar se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura: Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălășluim, unde împreună sunt împărații

și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceștia mutați de la noi odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., **a Născătoarei:**

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieții mele nu mă părăsi pe mine; ajutorului omenesc nu mă încredința, ci singură mă apără și mă miluiește.

După cântarea a 6-a, irmosul și ectenia; și după ecfonis, Condacul, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar pământinii din pământ suntem zidiți, și în același pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: Pământ ești și în pământ te vei întoarce, unde toți pământinii vom merge, făcând tânguire de îngropare, cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

După cântarea a 8-a, diaconul sau preotul, câdind, zice:

Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii, întru cântări cinstind-o, să o mărim.

Iar stranele, în loc de stih, zic aceasta:

Duhurile dreptilor Te vor lăuda pe Tine, Doamne.

Și îndată se cântă irmosul cântării a 9-a:

După aceasta: Sfinte Dumnezeule... și celelalte; iar după Tatăl nostru..., se cântă troparele, glasul al 4-lea:

Cu duhurile dreptilor celor ce s-au săvârșit, odihnește sufletele robilor Tăi, Mântuitorule, păzindu-le pe dânsele în viața cea fericită, care este la Tine, Iubitorule de oameni.

Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihnește și sufletele robilor Tăi, că Tu singur ești fără de moarte.

Slavă...

Tu ești Dumnezeu, Care Te-ai pogorât în iad și ai dezlegat durerile celor ferecați; Însuși și sufletele robilor Tăi odihnește-le.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Una Curată și cu totul fără prihană, Fecioară, care ai născut mai presus de fire pe Dumnezeu, roagă-L să mântuiască sufletele robilor Săi.

Apoi ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeu... **Și preotul rostește rugăciunea:**

Dumnezeul duhurilor...

După ecfonis, se face sfârșitul în acest chip:

Cel ce pe cei vii și pe cei morți stăpânește, Hristos adevăratul Dumnezeuul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale...

După aceea, diaconul sau preotul zice...

Întru fericită adormire, veșnică odihnă dă, Doamne, sufletelor adormiților robilor Tăi (N) și le fă lor veșnică pomenire.

Iar stranele cântă, pe glasul al 3-lea:

Veșnică pomenire (de 3 ori).

Apoi preotul zice: Pentru rugăciunile... și celelalte.

**SFÂRȘIT ȘI LUI DUMNEZEU,
CELUI ÎN TREIME SLĂVIT, LAUDĂ!**

Cu vrerea Bunului Dumnezeu, Celui în Treime Preaslăvit,
săvârșitu-s-a tipărirea acestei noi ediții a cărții

OCTOIH MARE

în cel de-al XVII-lea an de la alegerea și întronizarea

Prea Fericitului Părintelui nostru

TEOCTIST

în scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Din îndemnul și cu purtarea de grijă ale Prea Fericirii
Sale, tipărirea acestei cărți de slujbă s-a făcut sub suprave-
gherea Prea Sfințitului Episcop **Vincentiu Ploieșteanu**,
Vicar Patriarhal, ajutat de Dr. *Aurelian Marinescu* - direc-
torul Editurii Institutului Biblic, și de P. C. Pr. *Valer Ulican* -
Consilier Patriarhal al Tipografiei Institutului Biblic.

Textul prezentei ediții, care are la bază pe cel publicat în
anul 1975, sub îngrijirea Pr. prof. dr. *Ene Braniște*, a fost
diortosit de Pr. prof. Dr. *Nicolae Necula*, titularul catedrei
de Liturgică și Pastorală a Facultății de Teologie Ortodoxă
"Patriarhul Justinian" a Universității din București și decan
al acestui așezământ de învățământ teologic superior.

Redactor și tehnoredactarea textului:

P.C. Protos. *Vartolomeu Bogdan*,
Secretar al Institutului Biblic

Corectori: Pr. *Iustin Ardeleanu*, Pr. *Ion Nițu*, *Adina Nițu*
și *Constantin Spăimuș*

OCTOIH MARE - 724 pag.

Format 8/61x86. Coli de tipar 90,50. Comanda nr. 4

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC
ȘI DE MISIUNE AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE**

Intrarea Miron Cristea 6; 70526 București

Telefon 4067193; 4067194

Fax: 3360059

